

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1
INTERNATIONAL
BESTSELLER

THE TEARSMITH

A gripping tale of
impossible love

A Novel

ERIN DOOM

The Tearsmith

ER I ND O O M

Çeviren: Eleanor Chapman

DE LL
YENİ Y O RK

Gözyaşı Çilingiri bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Çeviri telif hakkı © 2024 Eleanor Chapman'a aittir

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Dell, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

DELL ve D kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

İlk olarak İtalya'da 2021 yılında Magazzini Salani tarafından *Fabbricante di lacrime* adıyla yayımlanmıştır. Telif Hakkı © Adriano Salani Editore s.r.l., Milano, 2021.

Bu çeviri Birleşik Krallık'ta, bir Penguin Random House Şirketi olan Penguin Books Limited'in bir baskısı olan Michael Joseph tarafından 2024 yılında yayımlanmıştır.

ISBN 9780593874387

Ebook ISBN 9780593874394

randomhousebooks.com

Kapak tasarımı: Derek

Walls

Kapak görseli: © Alessia Casali (AC Graphics)

ep_prh_6.2_146088462_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası Telif

Hakkı

Önsöz

1. Yeni Bir Ev
2. Kayıp Bir Masal
3. Görüş Farklılıkları
4. Yara Bantları
5. Siyah Kuğu
6. Nezaket
7. Küçük Adımlar
8. Gök Mavisi
9. Dikenler ve Güller
10. Bir Kitap
11. Beyaz Kelebek
12. Akrasia
13. Pişmanlık Dikenleri
14. Silahsızlandırma
15. Kemiğe Kadar
16. Cam Arkası
17. Sos
18. Ay Tutulması
19. Altında

- [20. Bir Bardak Su](#)
- [21. Konuşmadan](#)
- [22. İyi Olacağım](#)
- [23. Azar Azar](#)
- [24. Titreme Takımyıldızları](#)
- [25. Çarpışma Kursu](#)
- [26. Masal Dilencileri](#)
- [27. Tayt](#)
- [28. Tek Bir Şarkı](#)
- [29. Kalp Kalbe Karşı](#)
- [30. Sonuna Kadar](#)
- [31. Kapalı Gözler](#)
- [32. Yıldızlar Yalnızdır](#)
- [33. The Tearsmith](#)
- [34. İyileşme](#)
- [35. Bir Söz](#)
- [36. Yeni Bir Başlangıç](#)
- [37. Amaranth gibi](#)
- [38. Her Ölçünün](#)
- [Ötesinde Sonsöz](#)

[Adanmışlık](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Önsöz

Mezar'da birçok hikâyemiz vardı.

Fısıldanan masallar, yatmadan önce anlatılan hikayeler... Bir mum ışığında dudaklarımızda titreşen efsaneler. En ünlüsü Gözyaşı Ustası'yla ilgili olandı.

Uzak, çok uzak bir yerden bahsediyordu.

Kimsenin ağlayamadığı ve insanların ruhlarının boş olduğu, tüm duygulardan arındırılmış bir dünya. Ama herkesten uzakta, gölgeler ve sınırsız yalnızlık içinde gizlenmiş küçük bir adam yaşıyordu. Solgun ve kambur, gözleri cam gibi berrak ve kristal gözyaşı damlaları üretebilen yalnız bir zanaatkâr.

İnsanlar ona ağlamak, bir parça duygu hissetmek için gitti - çünkü gözyaşları sevgiyi ve en yürek burkan vedaları kapsar. Onlar ruhun en mahrem uzantısıdır. Sevinç ya da mutluluktan çok, bizi gerçekten insan yapan şey gözyaşlarıdır.

Ve Gözyaşı Ustası bu arzuyu yerine getirdi. Gözyaşlarını ve barındırdıkları her şeyi insanların gözlerine akıttı. Ve böylece ağlamayı öğrendiler: öfkeyle, çaresizlikle, acıyla ve ıstırapla.

Dayanılmaz tutkular, hayal kırıklıkları ve gözyaşları, gözyaşları, gözyaşları - Gözyaşı Ustası saf bir dünyayı bozdu, onu en derin ve en karanlık duygularla lekeledi.

"Unutma, Gözyaşı Ustası'na yalan söyleyemezsin," derlerdi hikayeyi bitirmek için.

Bu hikâyeyi bize her çocuğun iyi olabileceğini, iyi olması *gerektiğini*, çünkü hiç kimsenin kötü doğmadığını öğretmek için anlattılar. Bu insanın doğasında yoktur.

Ama benim için.

Benim için öyle değildi.

Benim için sadece bir hikaye değildi.

Gölgeler içinde giyinmemişti. Gözleri cam gibi berrak, solgun ve kambur küçük bir adam değildi.

Hayır. Tearsmith'i tanıyordum.

1. Yeni Bir Ev

*Keder içindeyken bile hâlâ dünyanın en güzel
ve en ışıltılı şeyiydi.*

"Seni evlat edinmek istiyorlar.

Bunlar duyacağımı hiç düşünmediğim sözlerdi.

Onu çok istiyordum, küçüklüğümden beri istiyordum, bu yüzden bir an için uykuya daldığımı ve rüya gördüğümü düşündüm. Tekrar.

Ama bu rüyalarımındaki ses değildi.

Bayan Fridge'in hırçın havlamasıydı, sesi her zamanki küçümsemeyle doluydu.

"Ben mi?" İnanamayarak nefes nefese kaldım.

Üst dudağını kıvrırarak bana baktı. "Sen.

"Emin misin?

Tombul parmaklarıyla kalemini kavradı ve ben onun bakışları altında irkildim.

"Sağır mı oldun?" diye tersledi. 'Bütün o temiz hava kulaklarını mı tıkadı?

Aceleyle başımı salladım, gözlerim inanmazlıkla açılmıştı. Bu mümkün değildi. Olamazdı.

Kimse gençleri istemezdi. Kimse büyük çocuk istemiyordu, asla, hiçbir koşulda... Bu kanıtlanmış bir gerçektir. Köpek barınağındaki gibiydi - herkes yavru köpek istiyordu, çünkü onlar sevimli, masum ve eğitilmesi kolaydı. Kimse hayatı boyunca orada kalmış bir köpeği istemiyordu.

O çatı altında büyüdüğüm için bu gerçeği kabullenmek benim için zor oldu.

Küçükken en azından size bakarlardı. Ama siz büyüdükçe, o bakışlar yavaş yavaş kısacık bakışlara dönüşecek ve onların acıması sizi sonsuza dek o dört duvarın içine kazıyacaktı.

Ama şimdi... *şimdi*...

"Bayan Milligan biraz sohbet etmek istiyor. Aşağıda sizi bekliyor. Ona enstitüyü gezdirin ve her şeyi mahvetmemeye çalışın. Kafanı bulutlardan uzak tut ve biraz şansla buradan çıkabilirsin.

-

Başım dönüyordu.

Merdivenlerden inerken güzel elbisemin eteği dizlerimin üzerinde dalgalanıyordu ve yine bunun hayallerimden biri olup olmadığını merak ediyordum.

Şüphesiz, bu bir rüyaydı. Merdivenlerin dibinde, kucağında bir palto tutan olgun bir kadının nazik yüzü karşıladı beni.

"Merhaba," diye gülümsedi ve doğrudan *gözlerimin içine* baktığını fark ettim. Bu çok uzun zamandır olmamıştı.

'Merhaba...' diye nefes verdim.

Daha önce enstitünün ferforje kapılarından içeri girerken bahçede beni fark ettiğini söyledi. Beni uzun otların arasında, ağaç yapraklarının arasından süzülen güneş ışıklarıyla aydınlanmış bir halde görmüştü.

Yürümeye başladığımızda 'Ben Anna,' diye kendini tanıttı.

Sesi kadifemsiydi, yaşlandıkça yumuşamıştı. Ona baktım, mest olmuşum, sestem elektrik çarpmasının mümkün olup olmadığını ya da daha yeni duyduğunuz bir şeyden bu kadar etkilenmenin mümkün olup olmadığını merak ediyordum.

"Peki ya sen? Senin adın ne?"

"Nica," diye cevap verdim, duygularımı kontrol etmeye çalışarak. "Benim adım Nica.

Merakla bana baktı ve ben de onun bakışlarını üzerimde tutmaya o kadar hevesliydim ki nereye bastığıma bile bakmadım.

'Bu çok sıra dışı bir isim. Daha önce hiç duymamıştım.'

'Evet...' Bakışlarım kaçamak ve utangaç bir hal aldı. "Ailem a d ı m ı k o y d u .

İkisi de biyologdu. Nica bir tür kelebek.'

Annemi ve babamı çok az hatırlıyordum ve hatırlayabildiklerim de sanki kirli bir pencereden onlara bakıyormuşum gibi bulanıktı. Gözlerimi kapatıp sessizce oturduğumda bana bakan yüzlerini seçebiliyordum.

Onlar öldüğünde ben beş yaşındaydım.

Şefkatleri hatırlayabildiğim birkaç şeyden biriydi - ve en çok özlediğim şeydi.

'Gerçekten çok güzel bir isim, "Nica"...' Dudakları sanki kulağa nasıl geldiğini tatmak istermiş gibi ismimin etrafında dolandı. 'Nica,' diye tekrarlardı kararlı bir şekilde, zarif bir baş hareketiyle.

Yüzüme baktı ve sanki üzerime sıcak bir ışık düşüyormuş gibi hissettim. Sanki benim onun bakışları altında parlıyordu, sanki onun tek bir bakışı beni parlatabilirdi. Bu benim için büyük bir olaydı.

Yavaşça enstitünün arazisinde dolaşmaya başladık. Bana uzun zamandır orada olup olmadığını sordu, ben de orada büyüdüğümü söyledim. Sarmaşıkların arasından geçerken güneş pırıl pırıldı.

"Daha önce ne yapıyordun... seni orada gördüğümde?" diye sordu sohbete ara verildiğinde, arazinin uzak bir köşesindeki yabani funda filizlerini işaret ederek.

İşaret ettiği yere bakmak için hızla döndüm ve nedenini bilmeden ellerimi saklama dürtüsü hissettim.

Kafanı bulutlardan uzak tut. Bayan Fridge'in uyarısı aklımdan geçti.

"Dışarıda olmayı seviyorum," dedim yavaşça. "Burada yaşayan yaratıkları seviyorum.

"Burada hayvanlar var mı?" diye sordu, biraz safça ama kendimi çok iyi ifade edemediğimi biliyordum.

"Küçükler, evet..." diye belli belirsiz cevap verdim, bir cırcır böceğine basmamaya dikkat ederek. 'Çoğu zaman onları görmüyoruz bile...'

Birbirimizle göz göze geldiğimizde biraz kızardım ama o bana başka soru sormadı. Bunun yerine, pencerelerden bizi gözetleyen cıvı cıvı ceylanları ve fısıldaşan çocukları dinleyerek nazik bir sessizliği paylaştık.

Bana kocasının her an gelebileceğini söyledi. *Beni tanımak için*, diye ima etti ve kalbim o kadar hafifledi ki uçabileceğimi hissettim. Biz

İçeri döndüğümde, bu duyguları bir şişeye doldurup sonsuza kadar saklayabilir miyim diye düşündüm. Onları yastığımın altına saklayıp, gecenin karanlığında bir inci gibi parlamalarını izlemek için dışarı çıkarabilir miydim?

Uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmemiştim.

"Jin, Ross, koşmak yok," dedim iyi huylu bir şekilde, iki çocuk koşarak elbisemi itip kakarak yanımdan geçerken. Kıs kıs güldüler ve gıcırdayan merdivenlerden yukarı koştular.

Dönüp Bayan Milligan'a baktım ve onun da beni izlediğini fark ettim. Neredeyse hayranlık gibi görünen bir dokunuşla gözlerimin içine bakıyordu.

"Gerçekten çok güzel gözlerin var, Nica," dedi beklenmedik bir şekilde. "Bunu biliyor muydun?"

Utanç içimi kemiriyordu. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Herkes sana bunu her zaman söylüyor olmalı," diye nazikçe söze girdi. Ama gerçek şu ki, hayır, Mezar'daki hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Küçük çocuklar bazen masumca bana herkes gibi renkleri görüp görmediğimi sorarlardı. Gözlerimin 'ağlayan bir gökyüzünün rengine' olduğunu söylerlerdi çünkü çarpıcı derecede açık, benekli bir griydiler. Birçok insanın onların sıra dışı olduğunu düşündüğünü biliyordum ama kimse bana güzel olduklarını söylememişti.

Bu iltifat karşısında ellerim titremeye başladı.

"Ben... hayır... ama teşekkür ederim," diye kekeleyerek gülümsemesini sağladım. Gizlice elimin arkasını çimdikledim ve hafif acıyı sonsuz bir keyifle hissettim.

Gerçektir. Her şey gerçektir. O

kadın gerçekten oradaydı.

Benim için *bir aile*... Tüm bunlardan uzakta, Mezar'dan uzakta yeni bir hayat...

O duvarların içinde daha uzun süre hapsolacağımı düşünmüştüm. İki yıl daha, on dokuz yaşına girene kadar - Alabama'da yasal olarak yetişkin olduğunuz zaman.

Ama şimdi, belki de reşit olmak için beklemek zorunda kalmayacaktım. Birinin gelip beni götürmesi için dua etmekten vazgeçmiştim ama şimdi...

Belki de.

"O da ne? Bayan Milligan aniden sordu.

Büyülenmiş gibi etrafına bakınıyordu.

Sonra ben de duydum. Güzel bir melodi. Enstitünün duvarlarındaki çatlaklar ve dökülen sıvalar arasında derin, ahenkli bir müzik yankılanıyordu.

Mezar'ın içinden meleksi bir ses süzülüyordu, bir sirenin çağrısı kadar büyüleyici. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Bayan Milligan büyülenmiş bir halde sese doğru yürüdü. Onu takip etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Oturma odasına açılan kemerli kapıya ulaştı ve durdu.

Büyülenmiş gibi durmuş, bu görünmez mucizenin kaynağına bakıyordu. Dik piyano eski, hantal ve biraz da akortsuzdu ama tüm bunlara rağmen hâlâ tatlı tatlı şarkı söylüyordu.

Ve tabii ki o eller... o solgun eller ve o yontulmuş bilekler, tuşların üzerinde akıcı bir şekilde uçuyor.

"Kim o...? Bayan Milligan bir süre sonra nefes aldı. "Kim bu çocuk?

Elbisemin eteğini yumruklarımınla sıktım. Tereddüt ettim ve odanın diğer ucunda çocuk durakladı.

Elleri yavaş yavaş durdu. Kare şeklindeki omuzları duvarda keskin bir silüet oluşturunuyordu.

Sonra yavaş yavaş, sanki bunu bekliyormuş gibi, sanki *zaten biliyormuş* gibi arkasını döndü.

Saçları bir karganın kanatları kadar siyah, koyu bir haleydi. Yüzü solgundu, keskin bir çene çizgisi ve kömürden daha koyu iki dar gözü vardı.

İşte oradaydı, o ölümcül cazibe. Solgun dudaklarının ve ince yontulmuş yüz hatlarının baştan çıkarıcı güzelliği Bayan Milligan'ın yanımda sessizliğe gömülmesine neden oldu.

Omzunun üzerinden bize baktı ve saçları alçalmış, parlayan gözlerinin ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerine döküldü. Titrerken, onun gülümsediğini gördüğüme emindim.

"Bu Rigel.

Her zaman bir aileye sahip olmayı dünyadaki her şeyden çok istemiştim.

Dışarıda bir yerlerde benim için birilerinin olması, gelip beni alıp götürmeye hazır olması, bana hiç sahip olmadığım şansları vermesi için dua etmiştim.

Gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Durup düşündüğümde buna hâlâ inanamıyordum. *Ya da belki inanmak istemiyordum.*

"Her şey yolunda mı? Bayan Milligan bana sordu. Arka koltukta yanımda oturuyordu.

"Evet..." dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Her şey... harika.

Yumruklarımı kuağımnda sıktım ama o fark etmedi. Pencereden dışarı bakmak için arkasını döndü ve arada sırada hızla geçen manzaradaki bir özelliği işaret etti.

Ama onu pek dinlemiyordum.

Yavaşça önümüzde duran aynadaki yansımaya bakmak için döndüm. Bay Milligan'ın yanındaki yolcu koltuğunda, koltuk başlığına sürtünen bir tutam siyah sa vardı.

Dirseğini arabanın kapısına dayamış ve başını yumruğuna yaslamış, kayıtsızca pencereden dışarı bakıyordu.

"şuradaki nehir," dedi Bayan Milligan ama adamın kara gözleri işaret ettiği yere bakmadı. Siyah kirpiklerinin arasından, kayıtsızca manzarayı izledi.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, gözleri aniden aynada benimkilerle buluştu. Bakışları deliciydi ve hızla gözlerimi kaçırdım.

Anna'nın söylediklerine yeniden odaklandım, göz kırtım, başımı salladım ve gülümsedim, ama gözlerinin içimde yandığını, beni esir aldığını hissettim.

Birkaç saat sonra araba yavaşladı ve yapraklı bir mahalleye girdik.

Milliganlar sokaktaki diğerk evlerle aynı olan küçük tuğla bir evde yaşıyorlardı. Beyaz bir çiti, bir posta kutusu ve gardenyaların arasında süslü bir yel değirmi vardı.

Arka bahçede bir kayısı ağacına gözüm ilişti ve ona bakmak için boynumu uzattım, o küçük yeşil parçayı gerçekten merak ediyordum.

"Ağır mı? Bay Milligan, içinde birkaç eşyaman bulunduğu karton kutuyu kaldırıırken sordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Nezaketinden etkilenererek başımı salladım ve o da bizi içeri götürdü.

Hadi, bu taraftan. Yolun durumu biraz kötü... Şu levhaya dikkat et, biraz yukarı çıkıyor. Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?"

Anna usulca, "Bırak da önce onlar yerleşsin," dedi ve gözlüklerini burnuna doğru itti.

'Oh, evet, elbette... Yorgun olmalısın, değil mi? Gel bakalım.'

Ön kapıyı açtı. Eşikteki paspasın üzerinde 'Ev' yazdığını gördüm ve kalbimin hızla çarptığını hissettim.

Anna başını eğdi. "İçeri gel, Nica.

İleriye doğru bir adım attım ve kendimi dar bir giriş holünde buldum. Gözüme çarpan ilk şey koku oldu.

Mezar'ın küflü duvarları ya da nemli tavanları gibi kokmuyordu.

Alışılmadık bir kokuydu, derin, neredeyse... mahrem. Bu kokuda özel bir şeyler vardı. Birden bunun Anna'nın kokusu olduğunu fark ettim.

Parlayan gözlerle etrafıma bakındım. Duvar kâğıdı yer yer biraz eskimişti. Duvarlarda birkaç resim çerçevesi ve masanın üzerinde, anahtarlığın yanında bir örtü vardı. Her şey o kadar yaşanmış ve kişisel hissettiriyordu ki, kapının girişinde donup kalmıştım, kılımı bile kıpırdatamıyordum.

Bay Milligan utanç içinde başını kaşıyarak, "Oldukça küçük," dedi ama ben onun sözlerini fark etmedim bile.

Tanrım, mükemmeldi.

"Yatak odalarınız üst katta. Anna dar merdivenleri tırmanmaya başladı ve ben de Rigel'e kaçamak bir bakış atma fırsatını yakaladım.

Bir kolunun altında kutusunu tutuyor ve kısık gözlerle etrafına bakıyordu. Bakışları hızla bir o yana bir bu yana kayıyordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Klaus? Bay Milligan seslendi, birini arıyordu. 'Nereye gitti...' Biz üst kata çıkarken onun telaşla uzaklaştığını duydum.

Her birimiz kendi odalarımıza yerleştik.

Anna bana yeni yatak odamın kapısını açarak, "Burası eskiden küçük bir oturma odasıydı," dedi. 'Sonra misafir yatak odası oldu. Bilirsin, eğer bir arkadaşımız ziyarete gelirse...' duraksadı, bir an dondu kaldı. Sonra gözlerini kırptırdı ve gülümsemeye zorladı. "Önemli değil. Her neyse, artık senin. Beğendiniz mi? Değiştirmek ya da taşımak istediğin bir şey varsa, bilemiyorum...'

"Hayır," diye fısıldadım, sonunda tamamen *benim* diyebileceğim bir odanın kapısında dururken.

Artık ortak yatak odaları ya da sabah güneşinin içeri girmesine izin veren stor perdeler yok. Artık dondurucu, tozlu zeminler ya da kasvetli, fare grisi duvarlar yok.

Ahşap döşemeli ve uzak köşesinde uzun, ferforje bir ayna bulunan hoş bir odaydı. Açık pencereden içeri giren bir esinti keten perdeleri hafifçe dalgalandırıyor ve temiz çarşafklar sıcak, vermillion yatak örtüsünün aksine beyaz parlıyordu. Karton kutum hâlâ kolumun altındayken yatağa yaklaşırken parmaklarımın çarşafkların bembeyaz köşelerine dokunduğunu fark ettim. Bayan Milligan'ın gitmiş olup olmadığını kontrol ettim, sonra aceleyle eğilip çarşafkları kokladım. Taze çamaşır kokusu burun deliklerimi doldurdu ve gözlerimi kapatıp derin, sarhoş edici nefesler aldım.

Çok güzel kokuyordu.

Etrafıma bakındım, tüm bu alanın sadece benim için olduğuna inanamıyordum. Kutuyu komodinin üzerine koydum, açtım ve içine uzandım. Küçük tırtıl peluşumu çıkardım ve yastığın ortasına yerleştirdim. Biraz gri ve yırtık pırtıktı, annem ve babamdan kalan tek hatıraydı.

Parlayan gözlerle yastığa baktım.

Benimkini.

Az sayıdaki eşyalarımı düzenlemek için zaman ayırdım. Teker teker gömleklerimi, topak topak olmuş kazağımı ve pantolonumu astım. Tüm çoraplarımı kontrol ettim ve daha fazla deliği olanları çekmecenin arkasına ittim, orada fark edilmeyeceklerini umuyordum.

Aşağı inmeden önce kapı aralığından odama son bir kez baktım ve kokusunun yakında benim de üzerime sinmeye başlayıp başlamayacağını merakla bekledim.

"Bir şey yemek istemediğinize emin misiniz? Anna daha sonra bize endişeyle bakarak sordu. "Küçük bir ısırık bile mi...?"

Ona teşekkür ederek reddettim. Yolda fast food yemek için durmuştuk ve ben hâlâ tok hissediyordum.

Kararsız görünüyordu. Bir an bana baktı, sonra omzumun üzerinden baktı.

"Peki ya sen Rigel? Tereddüt etti. 'Doğru mu telaffuz ediyorum? Rigel?" diye tekrarladı, yazıldığı gibi telaffuz ederek.

O da başını salladı ve benim gibi reddetti.

"Tamam..." diye pes etti. 'Kurabiyeler var, süt de buzdolabında. Her neyse, eğer gidip biraz dinlenmek istersen... Bir şeye ihtiyacın olursa, koridorun sonundaki yatak odamızda kalabilirsin.

Endişeleniyordu.

Endişelendiğini fark ettim, göğsümde hafif bir çarpıntıyla. Benim için endişeleniyordu, yemek yedim mi, yemedim mi, bir şeye ihtiyacım var mı...

Bayan Fridge gibi sadece teftişlerden geçmeyi değil, Çocuk Koruma'nın gelip hepimizin temiz ve karnımızın tok olduğunu kontrol etmesini de gerçekten önemsiyordu.

Hayır. O gerçekten önemsiyordu.

Elimi tırabzanın üzerinde gezdirerek yukarı çıkarken, gecenin bir yarısı aşağı inip mutfak tezgâhında kurabiye yeme fikrini düşündüm. Bayan Buzdolabı televizyonun önündeki koltukta uyuyakaldığında kapıdaki aralıktan göz ucuyla izlediğimiz filmler gibi olabilirdi.

Yatak odamın kapısına ulaştığımda, ayak sesleri arkamı dönmeme neden oldu.

Rigel merdivenlerin başında belirdi. Bana arkasını döndü ama beni gördüğünden emindim.

Birdenbire onun da bu güzelce işlenmiş goblenin bir parçası olduğunu hatırladım. Bu yeni gerçeklik, ne kadar değerli ve imrenilen bir şey olsa da, sadece tatlılık ve ışıktan, sıcaklık ve mucizeden ibaret değildi. Hayır, bu yeni gerçeklik

Kenarları karanlık, yanık gibi, sigara izi gibi.

"*Rigel*," diye fısıldadım ve adını sanki ağzımdan kendiliğinden çıkmış gibi duydum. Boş koridorun ortasında kıpırdamadan duruyordu ve ben tereddüt içindeydim.

"Şimdi... şimdi biz..."

"Şimdi *ne* olduk?" diye sert ve zehirli bir şekilde sordu ve irkildim.

"Artık burada birlikte olduğumuza göre," diye devam ettim, sırtına bakarak. "Ben... bu işin yürümesini istiyorum.

Her şeyin yoluna girmesini istiyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Goblen onu da içeriyordu, o isli lekeyi. Bir çaresizlik patlamasıyla, bu dantelli rüyanın narin dikişini yok etmemesi, gözlerimin önünde her şeyin çözülmemesi için dua ettim.

Bir an durakladı, sonra tek kelime etmeden odasına doğru yürümeye başladı. Omuzlarım çöktü.

"Rigel..."

'Odama girme,' diye tükürdü. "Ne şimdi, ne de başka zaman. Ona endişeyle baktım, umudumun eriyip gittiğini hissettim.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordum sessizce, kapının kolunu çevirirken.

Kapıyı açtığını gördüm ama son anda tereddüt etti. Keskin çenesini sarsarak omzunun üzerinden bana baktı ve kapıyı kapatmadan hemen önce dudaklarının acımasızca kıvrılıp bir kınama alayına dönüştüğünü gördüm.

"Bu bir tavsiye, *küçük güve*.

2. Kayıp Bir Masal

Bazen kader tanınmaz bir yoldur.

Enstitünün adı Sunnycreek Home idi.

Eyaletin güneyindeki küçük bir kasabanın unutulmuş kenar mahallelerinde, köhne, çıkmaz bir yolun sonunda duruyordu. Benim gibi talihsiz çocukları barındırıyordu, hiçbirinin gerçek adıyla seslendiğini duymadım.

Herkes oraya Mezar diyordu ve nedenini anlamam uzun sürmedi: oraya giden herkes, tıpkı oraya giden yol gibi, *köhne çıkmaz sokaklardan oluşan bir* kadere mahkum edilmiş gibiydi.

Mezar'da parmaklıklar ardında yaşıyormuşum gibi hissettim.

Her günümü birinin gelip beni almasını özlemle bekleyerek geçirdim. Birinin gözlerimin içine bakmasını ve diğer tüm çocukların arasından beni seçmesini. Birinin beni olduğum gibi istemesi için, o kadar çok olmasam bile. Ama hiç kimse beni seçmemişti. Kimse beni istememişti, hatta beni fark etmemişti bile. Ben hep görünmezdim.

Rigel gibi değil.

Birçoğumuzun aksine o ailesini kaybetmemişti. O küçükken ailesinin başına bir trajedi gelmemişti.

Onu enstitünün kapısının önünde hasır bir sepetin içinde, üzerinde ne bir not ne de bir isim olmadan, gecenin karanlığında terk edilmiş bir halde bulmuşlardı; uyuyan devler gibi onu sadece yıldızlar izliyordu. Sadece bir haftalık.

Ona, o gece siyah kadife bir yatak üzerinde dönen elmas bir ağ gibi parlayan Orion takımyıldızındaki en parlak yıldızın adını *Rigel koydular*. Wilde soyadıyla kimliğinin boşluğunu doldurdular.

Mezar'daki hepimiz için onun doğduğu yer orasıydı. Görünüşünden bile gecenin teninde parladığı belliydi, solgun gibi

ve siyah gözleri karanlıktan korkmayan birinin kararlılığıyla bakıyordu.

Çocukluğundan beri Rigel, The Grave'in tacındaki mücevherdi.

Bayan Fridge'den önceki başhemşire ona 'yıldızların oğlu' demişti. Ona o kadar hayrandı ki piyano çalmayı bile öğretmişti. Bize asla göstermediği bir sabırla onunla saatlerce oturur ve nota üstüne nota ile onu enstitünün gri duvarlarında parlayan kusursuz bir çocuğa dönüştürürdü.

Rigel görüldüğü kadar iyi görünüyordu. Mükemmel dişleri vardı ve iyi notlar alıyordu. Başhemşire akşam yemeğinden önce ona gizlice şeker verirdi.

O herkesin istediği bir çocuktur.

Ama aslında öyle olmadığını biliyordum. Gülümsemelerinin, solgun dudaklarının, herkese karşı takındığı mükemmellik maskesinin *altını* görmeyi öğrenmiştim.

İçinde geceyi barındırdığını ve ruhunun kıvrımlarında, içinden koparıldığı karanlığın saklı olduğunu biliyordum.

Rigel bana karşı hep *garip* davranırdı.

Bunu hiçbir zaman açıklayamamıştım. Sanki bir şekilde bu davranışı, onun mesafeli ve sessiz bakışlarını hak edecek bir şey yapmıştım. Her şey normal bir günde başladı, tam olarak ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum. Bana çarptı ve dizlerimi sıyrarak düştüm. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve çimleri fırçaladım ama başımı kaldırdığımda yüzünde özür dilediğine dair hiçbir iz göremedim. Orada öylece durmuş, çatlak bir duvarın gölgesinde bana bakıyordu.

Rigel elbiselerimi çekiştirir, saçlarımı çeker, örgülerimin ucundaki fiyonkları çözerdi. Kurdeleler ölü kelebekler gibi ayaklarının dibinde uçuşurdu ve gözyaşlarımın arasından kaçmadan önce dudaklarının zalim bir gülümsemeye dönüştüğünü görürdüm.

Ama bana hiç dokunmadı.

Onca yıl boyunca bir kez bile tenime doğrudan temas etmedi. Sadece kıyafetlerimin kenarlarına ve malzemelerine, saçlarıma... Beni kazağımdan çekerdi ve kollarım bollaşırdı ama asla morarmazdı. Sanki üzerimde suçluluğuna dair herhangi bir kanıt bırakmak istemiyordu. Ya da belki sadece

çillerimi iğrenç buluyordu. Belki de beni o kadar hor görüyordu ki bana dokunmak istemiyordu.

Rigel zamanının çoğunu tek başına geçirir, nadiren başka çocuklarla birlikte olmaya çalışırdı.

Ama bir keresinde, biz on beş yaşlarındayken, Mezar'a yeni bir çocuk geldi, sarışın bir çocuktı ve yaklaşık bir hafta sonra koruyucu aileye transfer edildi. Hemen Rigel'e tutuldu - mümkünse kendisinden daha kötü olan tek çocuk. Yıkık dökük duvarlara yaslanarak takılırlardı, Rigel kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudakları seğiriyor ve gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyordu. Hiçbir konuda tartıştıklarını görmedim.

Sonra, her zamanki gibi bir gün, yeni çocuk morarmış bir göz ve şiş bir yüzle yemeğe geldi. Bayan Fridge ona kaba bir şekilde baktı ve gürleyen bir sesle Tanrı aşkına ne olduğunu sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı tabağından başını kaldırmadan. "Okulda düştüm.

Ama bunun 'hiçbir şey' olmadığını çok iyi biliyordum. Kafamı kaldırdığımda Rigel'in yüz ifadesini kimse görmesin diye yüzünü indirdiğini gördüm. *Gülümsemişti*, mükemmel maskesini ince bir alay kırmıştı.

Ve büyüdükçe, kabul etmekte zorlandığım bir şekilde güzelliğine kavuştu.

Ama güzelliği tatlı, yumuşak ya da nazik değildi.

Hayır...

Rigel'e bakmak içinizi kavuruyordu ama gözleriniz yanan bir binanın çerçevesine ya da yol kenarındaki tahrip olmuş bir arabanın leşine çekilir gibi ona çekiliyordu. Acımasızca güzeldi ve siz ona bakmamaya çalıştıkça, çarpık cazibesi gözlerinizin arkasına sıkışıyor ve tüm vücudunuza bulaşana kadar derinizin altına giriyordu.

Baştan çıkarıcı, yalnız, uğursuz biriydi.

En gizli hayaliniz gibi giyinmiş bir kabus.

-

Ertesi sabah kendimi bir peri masalında uyanmış gibi hissettim.

Temiz arşıflar, o ilahi koku ve yayları çıkmayan bir yatak. Daha fazlasını nasıl isteyeceğimi bilemiyordum.

Gözlerim uykudan kararmış bir halde doğrudum. Tamamen bana ait olan bu konforlu oda, kendimi daha önce hiç olmadığı kadar şanslı hissetmemi sağladı.

Sonra, sanki üzerimden kara bir bulut geçiyormuş gibi, bunun peri masalının sadece yarısı olduğunu hatırladım. Bir de o kara leke, o yanık izi vardı ve onu yok etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Zayıfa başımı salladım ve bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak bileklerimle gözlerimi kabaca ovuşturdum.

Bunu düşünmek istemedim. Kimsenin bunu mahvetmesine izin vermek istemedim, onun bile.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü, kendimi sonsuza kadar yaşayacağım evi bulduğuma inandırmayacak kadar iyi biliyordum.

Herkes evlat edinmenin sadece mutlu bir son olduğunu, yeni ailenizin sizi eve alacağını ve sadece birkaç saat sonra otomatik olarak onlardan biri olacağınızı düşünüyor gibiydi.

Ama hiç de öyle değildi. Sadece evcil hayvanlarla böyle çalışır.

Gerçek evlat edinme çok daha uzun bir süreçti. Öncelikle, birlikte yaşamının mümkün olabilmesi için herkesin yeterince iyi anlaşp anlaşmadığını görmek amacıyla yeni ailenin yanında kısa bir süre kalınırdı. Buna 'evlat edinme öncesi yerleştirme' denirdi. Bu aşamada, aile uyumunu bozacak uyumsuzlukların veya sorunların ortaya çıkması olağandışı değildi, bu nedenle ailenin bu süreyi devam edip etmemeye karar vermek için kullanması çok önemliydi. Ancak her şey yolunda giderse, hiçbir aksaklık olmazsa, ebeveynler sonunda evlat edinme sürecini tamamlayacaklardı.

Bu yüzden kendimi henüz ailenin gerçek bir üyesi olarak göremiyordum. Kendimi içinde bulunduğum bu peri masalı güzeldi ama kırılığandı. Her an ellerimde cam gibi paramparça olabilirdi.

İyi olacağım, karar verdim. İyi olacağım ve her şey yoluna girecek. Yürümesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Her şeyi.

Aşağı indim, kimsenin şansımı mahvetmesine izin vermemeye kararlıyım.

Ev küçüktü, bu yüzden mutfağı bulmakta fazla zorlanmadım. Sesler duydum ve geçici olarak onlara doğru adım attım.

Kapıya vardığımda ne diyeceğimi bilemedim.

Milliganlar mutfak masasının etrafında pijamaları ve hafif yırtık pırtık terlikleriyle oturuyorlardı.

Anna gülüyordu, parmakları dumanı tüten bir kupaya sarılmıştı ve Bay Milligan yüzünde uykulu bir gülümsemeyle seramik bir kaseye mısır gevreği döküyordu.

Ve tam ortalarında Rigel oturuyordu.

Yüzüme inen bir tokat gibiydi, siyah saçları görüş alanımda bir çürük gibi duruyordu. Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez göz kırptım. Onlara bir şey anlatmanın tam ortasıdaydı. Omuzları yumuşamış ve rahatlamıştı, saçları yüzünün etrafına dağılmıştı.

Milliganlar parlak gözlerle onu izliyorlardı, sonra aniden, aynı anda, söylediği bir şeye kahkahalarla gülmeye başladılar. Kahkahaları kulaklarımda çınladı, sanki parçalara ayrılmıştım ve her bir parçam dünyanın öbür ucuna savrulmuştu.

"Ah, Nica," diye patladı Anna. "Günaydın!"

Omuzlarımı hafifçe kaldırdım. Hepsi bana bakıyordu ve daha yeni gelmiş olmama ve onları neredeyse hiç tanımıyor olmama rağmen bir şekilde kendimi yedek parça gibi hissetmeyi başarmıştım. Oysa aralarında oturan o değil, ben olmalıydım.

Rigel başını kaldırıp bana baktı. Koyu renk gözleri sanki zaten biliyormuş gibi anında benimkileri buldu ve ağzının köşelerinin soğuk bir şekilde kıvrıldığını gördüm. Başını eğdi ve melek gibi gülümsedi.

"Günaydın, Nica.

Kanım dondu. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum. O buz gibi dehşetin beni giderek daha fazla kavradığını hissettim.

"İyi uyudun mu? Bay Milligan oturmam için bir sandalye çekti. "Gel ve kahvaltı et!"

Bayan Milligan bana, 'Biz de birbirimizi biraz tanımaya çalışıyorduk,' dedi. Tekrar Rigel'e baktım, iki yanında Milligan'larla birlikte bana mükemmel bir tablo gibi bakıyordu.

İsteksizce oturdum. Bay Milligan Rigel'in bardağını doldurdu ve Rigel ona gülümsedi, gayet rahattı. Kendimi dikenli bir yatağa oturmuş gibi hissettim.

İyi olacağım. Bay ve Bayan Milligan'ı önümde sohbet ederken izledim ve *iyi olacağım* sözleri kafamda kırmızı şimşekler gibi çaktı. *İyi olacağım, yemin ederim olacağım...*

"İlk gününde nasıl hissediyorsun, Nica? Anna sabahın köründe bile çok nazik bir şekilde sordu. "Gergin misin?"

Yaygara koparan endişelerimi uzağa itmek için mücadele ettim.

'Oh... hayır,' diye rahatlamaya çalıştım. "Korkmuyorum... Okulu her zaman sevmişimdir. Gerçek buydu.

Okul, Mezar'dan ayrılmak için elimize geçen tek fırsattı. Devlet okuluna giden yol boyunca yürürken bulutlara bakar, ben de diğerleri gibiymişim gibi davranırdım. Bir uçağa binip uzak özgürlük dünyalarına doğru uçmayı hayal ederdim.

Neredeyse normal hissetmeyi başardığım tek zamandı.

"Resepsiyonu aradım bile," dedi Anna bize. 'Müdür bey en kısa zamanda sizinle görüşecek. Okul sizi kayıt altına aldı ve derslere hemen başlayabileceğiniz konusunda bana güvence verdiler. Her şeyin çok hızlı olduğunu biliyorum ama... Umarım her şey yoluna girer. İsterseniz aynı sınıflara yerleştirilmeyi isteyebilirsiniz," diye ekledi.

Onun hevesli bakışlarıyla karşılaştım ve tedirginliğimi gizlemeye çalıştım. "Oh. Evet... teşekkürler.

İzlendiğimi hissettim. Bu, Rigel'in kemerli kaşlarının altından bana bakan karanlık, dar gözleriydi.

Haşlanmış gibi gözlerimi kaçırdım. İçgüdüsel olarak oradan çıkma ihtiyacı hissettim ve giyinme bahanesiyle masadan kalkıp mutfaktan çıktım.

Aramıza duvarlar örerken, midemde bir şeylerin kıvrıldığını hissettim, bana bakış şekli düşüncelerimi istila etmişti.

"İyi olacağım," diye fısıldadım kendi kendime, titreyerek. *"İyi olacağım... Yemin ederim...*

Dünyada orada olmasını isteyeceğim son kişiydi.

Onu hiç görmezden gelebilecek miydim?

-

Yeni okul gri, bloklu bir binaydı.

Bay Milligan arabayı durdurdu ve birkaç çocuk sınıfa yetiştirme telaşıyla arabanın önünden koşarak geçti. Ağır çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerinde yeniden düzenledi ve sanki başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi ellerini beceriksizce direksiyonun üzerine koydu. Onu izlemekten hoşlandığımı fark ettim. Uysal, gergin bir kişiliği vardı - muhtemelen bu yüzden ona bu kadar sempati duyuyordum.

"Anna daha sonra gelip seni alacak.

Dışarıda beni bekleyen, beni eve götürmeye hazır birinin olduğu fikri bana her zamankinden daha güçlü bir zevk dalgası verdi. Arka koltuktan başımı salladım, eski püskü sırt çantam dizlerimin üzerinde duruyordu.

"Teşekkür ederim, Bay Milligan.

Arabadan indiğimizde kulakları biraz kızarmış bir halde, 'Oh, yapabilirsin...' diye söze başladı. "Bana Norman diyebilirsin. Arkamda ayak sesleri duyana kadar durup arabanın yolda kayboluşunu izledim.

Arkamı döndüm ve Rigel'in girişe doğru tek başına yürüdüğünü gördüm.

Gözlerim onun ince bedenini, geniş omuzlarının rahat salınımını takip etti. Hareket edişinde her zaman hipnotik, doğal bir nitelik vardı. Sanki yer onun adımlarına göre şekil alacakmış gibi emin ve kendinden emin adımlarla yürüyordu.

Onun ardından binaya girdim ama çantamın askısı kapının koluna takıldı. Tam o sırada arkamdan içeri giren biriyle göz göze gelince aniden tökezledim.

Arkamı döndüğümde "Bu da ne böyle?" diye duydum. Sinirli bir çocuk kolunu çekmiş, elinde birkaç kitap tutuyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım belli belirsiz ve arkadaşı onu dürttü.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Bakışlarımla karşılaştı ve beni yeniden değerlendiriyor gibiydi. Yüzündeki kızgınlık kayboldu. Sanki gözlerim onu şimşekle çarpmış gibi kıpırdamadan durdu.

Sonra bir anda elindeki kitapları yere düşürdü.

Yere yığılmış olanlara baktım ve onları almak için eğildiğini görmeyince kendim almak için diz çöktüm.

Ona çarptığım için kendimi suçlu hissederek elimdekileri ona uzattım ve tüm bu süre boyunca bana baktığını fark ettim.

"Teşekkürler..." Yavaşça gülümsedi, bakışlarının beni kızartacak şekilde üzerimde dolaşmasına izin verdi, bunu eğlenceli ya da belki de ilgi çekici buluyor gibiydi.

"Yeni misin?" diye sordu.

"Gidelim Rob," diye ısrar etti arkadaşı. "Gerçekten geç kaldık.

Ama hiçbir yere gitmek istiyor gibi görünmüyordu. Ensemde bir sızı hissettim, arkamdaki havayı delip geçen bir iğne gibi bıçak gibi bir his.

İçimdeki önsezi hissinden kurtulmaya çalıştım. Ondan uzaklaştım ve yüzümü buruşturarak kekeledim, "Ben... Gitmeliyim.

Koridorun hemen aşağısındaki resepsiyona gittim. Kapının zaten açık olduğunu gördüm ve resepsiyon görevlisini bekletmediğimi umdum. Ancak eşiği geçtikten sonra bir tarafta gizlenen silueti fark ettim.

Neredeyse irkiliyordum.

Rigel duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir bacağı bükülmüştü, ayakkabısının tabanı duvara dayanmıştı ve yüzü hafifçe eğilmişti, gözleri yere bakıyordu.

Her zaman herkesten çok daha uzun boylu ve çok daha korkutucu olmuştu ama bunun hemen geri adım atmak için bir bahane olmasına ihtiyacım yoktu. Onunla ilgili her şey beni korkutuyordu, görünüşü ve altında yatanlar.

Bekleme odasının diğer tarafında sıra sıra sandalyeler varken, kapının hemen yanında ne işi vardı?

"Müdür sizi şimdi görecektir.

Resepsiyon görevlisi bizi müdürün odasından çağırdı ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

"İçeri gel.

Rigel duvardan uzaklaştı ve bir bakış bile atmadan yanımdan geçti. Ofise girdik ve kapı arkamızdan kapandı. Müdür genç, çekici, sade görünümlü bir kadındı. Dosyalarımızı kontrol ederken masanın önüne oturmamızı işaret etti. Bize sordu

Eski okulumuzdaki müfredat hakkında birkaç soru sordu ve özellikle Rigel'in dosyasında yazılanlarla ilgileniyor gibiydi.

'Enstitünüzle konuştum,' dedi. 'Akademik performansınız hakkında birkaç soru sordum. Sizinle ilgili hoş bir sürpriz oldu, Bay Wilde. Gülümseyerek sayfayı çevirdi. 'İyi notlar, kusursuz davranışlar, çizginin dışına çıkmamışsınız. Gerçekten örnek bir öğrenci. Öğretmenleriniz sizden övgüyle bahsediyor. Memnun bir ifadeyle başını kaldırdı. "Burnaby'de bizimle birlikte olman büyük bir zevk olacak.

Ne kadar yanıldığını bilme ihtimali olup olmadığını, o parlak raporların gerçeği yansıtmadığını fark edip etmediğini merak ettim, çünkü öğretmenler asla *altını* görmediler. Onlar da tıpkı diğerleri gibiydi.

Keşke içimden bir şeyler söyleyecek gücü bulabilseydim.

Ama Rigel o büyüleyici tarzıyla gülümsemekle yetindi. İnsanların, gülümsemesinin bıçak gibi parlayan, karanlık ve nüfuz edilemez gözlerine hiç ulaşmadığını nasıl fark etmediklerini merak ediyordum.

"Dışarıda bekleyen iki öğrenci sizi sınıflarınıza götürecek," dedi müdür. "Ama yarından itibaren, eğer isterseniz, bir araya getirilmeyi isteyebilirsiniz.

Bundan kaçınmayı ummuştum. Sandalyenin kenarlarını kavradım ve kendimi ileri doğru ittim, ama önce o konuştu.

"Hayır.

Gözlerimi kırıştırdım ve ona bakmak için döndüm. Rigel gülümsüyordu, bir tutam siyah saçı alnına düşüyordu.

"Gerek yok.

'Emin misiniz? Daha sonra fikrinizi değiştiremezsiniz.' "Oh, evet. Birlikte bol bol zaman geçireceğiz.

"Çok iyi," dedi müdür, benim sessiz kaldığımı görünce. 'Derse başlayabilirsiniz. Beni takip edin.

Gözlerimi Rigel'den ayırdım. Ayağa kalktım, sırt çantamı aldım ve onu ofisten çıkarken takip ettim.

'İki son sınıf öğrencisi resepsiyonun dışında sizi bekliyor olacak. İyi günler dileriz.'

Ofisine çekildi ve ben de arkama bakmadan odayı geçtim. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ve son anda farklı bir dürtü beni ele geçirmeseydi bunu yapacaktım. Onunla yüzleşmek için arkamı dönmekten kendimi alıkoyamadım.

"Ne demek istedin?" Dudağımı ısırđım. Bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu anlamak için kaşlarını kaldırdığını görmeme gerek yoktu. Ama niyetine güvenmiyordum ve bana eziyet etme fırsatını geri çevireceğine inanamıyordum.

"Ne? Rigel bana baktı, yüksek varlığı beni daha da küçük hissettirdi. '*Cidden seninle* birlikte olmak isteyeceğimi düşünmedin mi?

Sorduğum için pişmanlık duyarak dudaklarımı büzdüm. Bakışlarının yoğunluğu midemi titretti ve iğneleyici alaycılığı tenimi yaktı.

Cevap vermeden kapının kolunu çevirdim ve çıkmaya hazırlandım. Ama bir şey beni durdurdu.

Omzumun üzerinden bir el belirdi ve kapıyı iterek kapattı. Dondum kaldım. İnce parmaklarını kapının pervazında gördüm ve omurlarımın her biri arkamdaki varlığına karşı canlandı.

"Benden uzak dur, *küçük güve*," diye emretti. Sıcak nefesi saçlarımı gıdıkladı ve kaskatı kesildim. "Anladın mı?

Vücudunun bu kadar yakın olmasının verdiği gerilim tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. *Uzak dur*, dedi ama beni kapıya sıkıştıran, her tarafıma nefes veren, gitmemi engelleyen oydu.

Yanımdan geçti ve ben de bir santim bile kıpırdamadan, kısık gözlerle gidişini izledim.

Eğer benim yolum olsaydı.

Elimde olsaydı, Mezar'la, Bayan Buzdolabı'yla ve tüm çocukluğumu gölgeleyen acıyla birlikte onu da sonsuza dek unuturdum. Onunla aynı ailede olmak istemedim. Bu benim için bir felaketti. Sanki geçmişimin yükünü taşımaya mahkum edilmişim, sanki asla gerçekten özgür olamayacakmışım gibi hissediyordum.

Anlamasını nasıl sağlayabilirdim?

"Merhaba!

Resepsiyondan robot gibi çıktığımı fark etmemiştim. Kafamı kaldırdım ve kendimi ısıltılı bir gülümsemeyle karşılaştıkça buldum.

'Ben senin sınıfındayım. Burnaby'ye hoş geldiniz!'

Rigel'in koridorda kendinden emin adımlarla yürüdüğünü gördüm, siyah saçları o ilerledikçe dalgalanıyordu. Yanındaki kız nereye gittiğine neredeyse hiç dikkat etmiyor gibiydi. Sanki yeni bir öğrenciymiş gibi şaşkın şaşkın ona bakıyordu. İkisi de köşede gözden kayboldu.

"Ben Billie," diye kendini tanıttı yeni sınıf arkadaşım. Gülümseyerek elini uzattı ve ben de sıktım. "Senin adın ne?"

"Nica Dover.

"Micah?"

"Hayır, *Nica*," diye tekrarladım, N'yi vurgulayarak ve o da parmağını çenesine götürdü. 'Oh, Nikita'nın kısaltması!'

Kendimi gülümserken buldum. "Hayır," diye başımı salladım. "Sadece Nica.

Billie'nin meraklı bakışları, daha önce çocuğun bakışı gibi beni rahatsız etmedi. Samimi bir yüzü, bal rengi bukleleri ve parlak, tutkulu gözleri vardı.

Yürürken beni dikkatle izlediğini fark ettim ama nedenini ancak gözlerimiz tekrar buluştuğunda anladım. O da irislerimin eşsiz renginden büyülenmişti.

Küçük çocuklar bana neden o yabancılaştırıcı şekilde baktıklarını sorduğumda, 'Gözlerin yüzünden, Nica,' derlerdi. "*Nica'nın gözleri ağlayan bir gökyüzünün renginde, gri elmaslar gibi büyük ve parlıyor.*"

"Ellerine ne oldu?" diye sordu.

Yara bantlarıyla kaplı parmak uçlarıma baktım.

"Oh, I Kekeledi, garip bir şekilde saklanmak onlar arkasında benim Geri. "Hiçbir şey..."

Konuşmayı değiştirmeye çalışarak gülümsedim ve Bayan Fridge'in sözleri tekrar aklıma geldi: 'Kafanı bulutlardan çıkar.

"Tırnaklarımı yemeyeyim diye," diye patladım. Bana inanmış gibiydi, çünkü ellerini gururla kaldırıp tırnaklarını yediğini gösterdi.

"Ne fark eder ki? Benimkiler bu noktada kemiğe kadar indi! Ellerini ters çevirdi ve incelemeye başladı. "Büyükannem onları hardala batırmamı söylüyor, "O zaman tadını kaybedersin" diyor. Yine de hiç denemedim. Bir öğleden sonrayı parmaklarımı hardala batırarak geçirme fikrini biraz... kafa karıştırıcı buluyorum. "Ya postacı kapıyı çalarsa?"

3. Görüş Farklılıkları

*Hareketlerimiz, gezegenler gibi, yönetilir
Görünmez yasalarla.*

Billie yerleşmeme yardım etti.

Büyük bir okuldu ve çok şey oluyordu. Bana tüm farklı derslerin sınıflarını gösterdi ve beni bir dersten diğerine götürerek tüm öğretmenlerle tanıştırdı. Çok yapışkan olmamaya ve ona yük olmamaya çalıştım ama bana eşlik etmekten gerçekten mutlu olduğunu söyledi. Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar yükseldi. Billie nazik ve cömertti, geldiğim yerde pek sık rastlamadığım iki özellik.

Ders bitiminde zil çaldığında birlikte sınıftan çıktık ve boynuna uzun, deri bir kayış doladı, sonra kıvrırcık saçlarını salladı.

"Bu bir kamera mı? Merakla boynundan sarkan nesneyi inceledim ve yüzü aydınlandı.

'Bu bir Polaroid! Daha önce hiç görmedin mi? Ailem bunu bana yıllar önce vermişti. Fotoğrafçılığı seviyorum, yatak odam fotoğraflarla dolu! Büyükanнем duvarları karıştırmayı bırakmam gerektiğini söylüyor, ama her seferinde onu toz alırken ıslık çalarken buluyorum... ve sonunda ne dediğini unutuyor.

Bir yandan onun gevezeliğine ayak uydurmaya çalışırken bir yandan da diğer insanlara çarpmamaya çalışıyordum. Böylesine hareketli kalabalıklara alışık değildim ama Billie aldırıyor gibiydi - her yerde insanlara çarparak konuşmaya devam etti.

"İnsanların fotoğraflarını çekmeyi seviyorum, yüz ifadelerinin filmde ölümsüzleştiğini görmek ilginç. Miki fotoğrafını çekmeye çalıştığımda hep yüzünü gizliyor. Çok güzel, çok yazık ama bundan hoşlanmıyor. Oh, bak, işte orada! İşte orada!" Sevinçle el salladı. "Miki!

Sabahtan beri bana bahsettiği gizemli arkadaşına bir göz atmaya çalıştım ama beni sırt çantamın askısından tutup kalabalığın içinde sürüklemeye başlamadan önce zamanım yoktu.

'Gel, Nica! Gel ve onunla tanış!'

Beceriksizce onu takip etmeye çalıştım ama sonunda ayaklarının altında kaldım. "Ondan gerçekten hoşlanacaksın, sadece bekle!" diye heyecanla ilan etti. 'Miki

gerçekten çok tatlı ve çok duyarlı! Onun en iyi arkadaşım olduğunu söylemiş miydin?

Başımı sallamaya çalıştım ama Billie beni hareket ettirmek için bir kez daha çekiştirdi. Kalabalığı yararak arkadaşına doğru ilerledikten sonra, son düzlüğü koşarak geçti ve onun önünde küçük bir sıçrama yaptı.

"Merhaba!" diye seslendi. 'Ders nasıldı? Spor yaptın mı? Bu Nica!'

Beni ileri doğru itti ve neredeyse burnumu açık bir dolaba çarpıyordum.

Metalin üzerinde bir el belirdi ve onu itti.

Tatlı, demişti Billie. Bir gülümseme hazırladım.

Önümde çekici, hafif sivri, aşırı makyajlı bir yüzü ve gür siyah saçları olan bir kız duruyordu. Bol bir kapüşonlu sweatshirt giyiyordu ve sol kaşında bir piercing vardı. Sakız çiğniyordu.

Miki kayıtsızca beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra sırt çantasının askısını yukarı kaldırdı ve dolabı çarparak kapattı. Bize arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Merak etme, o hep böyledir," diye cıvıldadı Billie, ben olduğum yere yapışıp bakarken. 'Yeni arkadaşlar edinmek ona göre değil. Ama derinlerde büyük bir yumuşaklık var!

Derinlerde... *Ne kadar derinlerde?!*

Ona baktım, biraz korkmuştum ama o endişelerimi görmezden geldi ve devam etmem için beni cesaretlendirdi. Öğrenci kalabalığının arasından geçip çıkışa vardığımızda Miki orada asfaltın üzerinde dans eden bulutların gölgelerini izliyor, bir sigara içiyor ve derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

"Ne güzel bir gün! Billie neşeyle iç geçirdi ve parmaklarını fotoğraf makinesine vurdu. 'Nerede yaşıyorsun, Nica? Büyükannem seni bırakabilir

İstersen eve gidebilirsin. Akşam yemeği için köfte yapıyor ve Miki de gelecek. Yüzünü ona döndü. "Geliyorsun, değil mi?"

Sigarasından bir nefes çekerek hevesiz bir şekilde başını salladı ve Billie mutlulukla gülümsedi.

Eee? Sen de geliyor musun -'

Birinin ona çarpmasıyla konuşması yarıda kesildi.

"Hey! Billie omzunu ovuşturarak itiraz etti. 'Bu ne tür bir davranış? Ow!'

Diğer öğrenciler yanımızdan koşarak geçiyordu ve Billie Miki'ye doğru çekildi. "Neler oluyor?"

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Öğrenciler içeri koşuyordu, bazıları telefonlarını çıkarmış, bazılarının gözlerinde korkunç bir coşku vardı. Heyecanlı bir atmosfer vardı ve ben çılgın kalabalıktan korkarak kendimi duvara yasladım.

"Hey! Miki heyecanla vızıldayan bir çocuğa bağırdı. "Ne haltlar dönüyor?"

"Kavga var!" diye bağırdı, telefonunu çıkararak. "Dolapların orada!"

"Kavga mı? Kimin arasında?"

Phelps ve yeni çocuk! Tanrım, onu gerçekten çok fena dövüyor!

Phelps'ten dışarı!" diye ciyakladı. "Bunu çekmeliyim!"

Bir çekirge gibi sıçradı ve kendimi duvara yaslanmış, kollarım kaskatı, gözlerim boşluğa bakarken buldum.

Yeni çocuk mu?

Billie, Miki'yi stres topu gibi sıkıttı.

'Hayır! Şiddet olmasın, lütfen! İzlemek istemiyorum. Kim Phelps'in peşinden gidecek kadar çılgın olabilir ki? Sadece bir *moron*...hey!' Gözleri alarmla kocaman açıldı. "Nica! Nereye gidiyorsun?"

Ama sesi öğrenci selinin içinde kayboldu. Bitki saplarından oluşan bir labirentteki kelebekler gibi omuzları ve sırtları aşarak insanları geçtim. Ortamda çatırdayan, neredeyse boğucu bir şey vardı. Belirgin bir gümbürtü, metal şangırtısı ve ardından yere çarpan bir şey sesi duydum.

Kalabalığın ön tarafına geçtim, bağırışlar ve çığlıklar şakaklarıma vuruyordu. Birinin kolunun altına girdim ve nihayet neler olduğunu görebildim.

İki öğrenci kör bir öfkeyle yerde güreşiyordu. Çılgınlıklarında kimin kim olduğunu anlamak zordu ama yüzlerini görmeme gerek yoktu. O belirgin siyah saçlar bir mürekkep lekesi gibi göze çarpıyordu.

Rigel oradaydı, diğer adamın gömleğini şiddetle avucunun içine almış, altındaki bedeni hırpalarken parmak eklemleri pembe ve çiğdi. Gözlerinde kemiklerimi titreten ve kanımı donduran çılgın bir parıltı vardı. Korkutucu bir öfkeyle acımasız, hızlı yumruklar atıyordu. Diğer çocuk öfkeyle ona karşılık vermeye çalıştı ama Rigel'in gözlerinde hiç merhamet yoktu. Çığlıklar havayı doldururken kıkırdakların çatırdadığını duydum, haykırışlar, sloganlar...

Sonra aniden her şey durdu.

Öğretmenler kalabalığı yararak kendilerini kavga eden çocukların üzerine attılar. Onları birbirlerinden ayırmayı başardılar ve içlerinden biri Rigel'i yakalayıp yakasından tutarak uzaklaştırırken, diğerleri de yerde yatan ve şimdi ona vahşi gözlerle bakan çocuğun üzerine çullandılar.

Gözlerim onun üzerinde dondu kaldı. Kim olduğunu ancak o zaman anladım - o sabahki çocuk. Kapıda karşılaştığım, elinde kitaplar olan çocuk.

"Phelps, yine uzaklaştırma aldın!" diye bağırdı bir öğretmen. "Bu senin üçüncü kavgan, çok ileri gittin!"

"O yaptı!" diye bağırdı çocuk, kendini kaybetmiş bir halde. 'Ben hiçbir şey yapmadım! Bana sebepsiz yere yumruk attı!

Öğretmen Rigel'i kenara itti ve onun yere baktığını gördüm, saçları dağılmıştı ve yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"O yaptı! Ona bakın!"

"Yeter!" diye bağırdı öğretmen. 'Doğruca müdüre! İkiniz de!

Öğretmenler onları omuzlarından itti ve Rigel'in tamamen uyumlu bir şekilde götürülmesine izin verdiğini gördüm. Yüzünü çevirip gelişigüzel bir şekilde bir su çeşmesine tükürürken, diğer çocuk öğretmenin ellerinde topallayarak arkasından gitti.

"Ve geri kalanınız, dışarı çıkın!" diye bağırdılar. 'Ve o telefonları kaldırın! O'Connor, hemen buradan çıkmazsan kovulacaksın! Siz de gidin! Burada göreceğiniz bir şey yok!

Öğrenciler kayıtsızca çıkışlara doğru dağıldılar. Ayaktakımı hızla dağıldı ama ben olduğum yerde kaldım, kendimi yumuşak ve savunmasız hissediyordum, onun gölgesi hala gözlerimdeydi, durmaksızın yumrukluyor, yumrukluyor, *yumrukluyordu...*

"Nica!

Billie, Miki'yi sırt çantasının askısından tutarak arkasından sürükleyerek koştu.

'Tanrım, beni korkuttun! Sen iyi misin? Geniş, sıkıntılı gözlerle bana baktı. "Buna inanamıyorum, kardeşin!

Tuhaf bir ürperti hissettim. Sanki bana tokat atmış gibi suskun ve dehşete düşmüş bir halde ona baktım. Şaşkınlıkla Rigel'den bahsettiğini anladım.

Tabii ki... Billie bilmiyordu. Farklı soyadlarımız olduğunun farkında değildi, sadece müdürün ona söylediklerini biliyordu. Aslında onun bakış açısına göre aynı aileden geliyorduk ama Billie'nin ondan bahsetme şekli kara tahtaya çivi çakmak gibiydi.

"O...o değil...

'Resepsiyona gitmelisin,' diye sözümü kesti, telaşlıydı. 'Onu beklemek için! Tanrım, ilk gününde Phelps'le kavga edersen... kötü bir durumda olacak!

Kötü durumda olanın Rigel olmadığından oldukça emindim. Rigel'in yumruklarını ondan kopardıklarında diğer çocuğun şişmiş yüzünü düşündüm.

Ama Billie beni endişeyle ileri itti. "Hadi gidelim! Ve ikisi de benimle birlikte okulun girişine geldiler. Kendimi ellerimi ovuştururken buldum. Az önce tanık olduğum şeyden tamamen rahatsız olmuşken nasıl biraz endişeliymiş gibi davranabilirdim? Gözlerindeki öfkeyi göz kamaştırıcı bir netlikle hatırlıyordum. Durum çok saçmaydı.

Kapıdan yüksek sesler geliyordu.

Suçlanan çocuk deli gibi bağılıyor, kendi tarafını duyurmaya çalışıyordu ve öğretmen ondan bile daha yüksek sesle bağılıyordu. Phelps'in sesinde histerik bir bıkkınlık vardı, muhtemelen yine bir kavgaya karıştığı için. Ama benim dikkatimi çeken şey

En çok da müdürün Rigel'le konuşurkenki şaşkın ve kuşkulu haliydi. O kadar uslu, o kadar mükemmeldi ki, böyle bir şey yapacak türden biri değildi. Asla 'bu kadar ciddi' bir şey başlatmazdı. Diğer çocuk daha da yüksek sesle itiraz etti, onu kışkırtacak bir şey yapmadığına yemin etti ama Rigel'in sessiz kayıtsızlığı masum olduğunu haykırıyordu.

Yarım saat sonra kapı açıldı ve Phelps koridora çıktı.

Dudağı yarılmıştı ve yüzü lekelenmişti. Dikkati dağılmış bir şekilde bana baktı, ama bir an sonra sanki kim olduğumu yeni fark etmiş gibi geri döndü. Öğretmen onu sürükleyerek götürmeden önce sıkıntılı ifadesini yorumlayacak zamanım olmadı.

Koridorun sonunda gözden kaybolurken Billie, "Sanırım bu sefer onu kovacaklar," diye mırıldandı.

"Tam zamanında," diye karşılık verdi Miki. 'O birinci sınıf kızlarıyla olan *olaydan* sonra onu bir domuz ahırına atmaları gerekirdi.

Kapı kolu tekrar döndü.

Rigel kapıdan içeri girdiğinde Billie ve Miki sessizliğe gömüldü. Damarları bileklerinde şişiyordu ve varlığı o kadar çekiciydi ki herkes sessizliğe gömüldü. Onunla ilgili her şey görmezden gelinmesini zorlaştırıyordu.

Bizi ancak o zaman fark etti. Şey,
hayır. *Bizi* değil.

"Burada ne yapıyorsun?

Sesindeki şaşkınlık gözümden kaçmadı. Bana baktığını hissettim ve nasıl cevap vereceğimi bilemediğimi fark ettim. Orada ne yaptığımı bile bilmiyordum, sanki onun için gerçekten endişeleniyormuşum gibi onu bekliyordum.

Rigel bana ondan uzak durmamı söylemişti, bunu o kadar yakın mesafeden hırlayarak söylemişti ki sesinin kafamda yankılandığını hâlâ hissedebiliyordum.

Billie dikkatleri üzerine çekerek, "Nica iyi olduğundan emin olmak istedi," diye araya girdi. Çılgınca gülümsedi ve elini kaldırdı. "Merhaba...

Cevap vermedi ve Billie korkmuş görünüyordu. Yanakları kızarmış, adamın siyah gözlerindeki ham çekicilikten utanmıştı.

Ve Rigel fark etti. Evet, *fark etti*.

Maskesinin ne kadar çekici olduğunu, onu ne kadar iyi taktığını ve başkalarında uyandırdığı tepkiyi çok iyi biliyordu. Maskesini küstahça ve kışkırtıcı bir şekilde sergiliyordu. Bu ona uğursuz bir çekicilik, baştan çıkarıcı, sinsi ve türünün tek örneği bir cazibe veriyordu.

Küçümsedi, büyüleyici ve acımasız. Sanki Billie büzüşmüş gibiydi.

"İyi olduğumdan... *emin olmak* istedin," diye alay ederek beni bir aşağı bir yukarı süzdü, "iyi miyim?"

"Nica, bizi kardeşinle tanıştırmayacak mısın? Billie cıvıldadı ve ben başka tarafa baktım.

"Biz akraba değiliz. Sanki başka biri söylemiş gibi kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Ben ve Rigel evlat ediniliyoruz.

Billie ve Miki bana bakmak için döndüler ve ben sıkıca, cesurca onun bakışlarını tuttum.

"O benim kardeşim değil.

İnce bir gülümsemeyle bana bakıyordu, çabalarımınla karanlık bir şekilde eğleniyordu.

"Öyle deme Nica," dedi alaycı bir tavırla. "Sesin *rahatlamış* gibi geliyor.

Ben, gözlerim ona doğru parladı ve Rigel bana baktı, karanlık irisleriyle beni haşladı.

Birden birinin telefonu titremeye başladı. Billie cebinden kendi telefonunu çıkardı ve ekrana baktı.

'Gitmeliyiz, büyükannem dışarıda bizi bekliyor. Beni aramaya çalıştı bile...'

Bana baktı ve ben de başımı salladım.

"Peki... yarın görüşür müyüz?"

Bana gülümsedi, ben de aynısını yapmaya çalıştım ama Rigel'in gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Ancak o zaman Miki'nin kapüşonunun gölgesi altından ona baktığını fark ettim. Endişeli ve dikkatli gözleri onu inceliyordu.

Sonra o da arkasını döndü ve ikisi birlikte koridorda ilerlemeye başladılar.

Yalnız kaldığımızda, sesi parmaklarının ipek üzerinde gezinmesi gibi yavaş ve kıvrımlı bir şekilde kayıyordu. "Bir konuda haklısın.

Çenemi indirdim ve ona bakmaya cesaret ettim.

Diğerlerinin kaybolduğu yere b a k ı y o r d u ama artık gülümsemiyordu. Bakışlarını bana çevirdi, bir mermi yağmuru.

Gözlerinin tenimi deldiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

"Ben senin *kardeşin* değilim.

-

O gün Rigel'i, onun sözlerini ve şiddetli bakışlarını zihnimden silmeye karar verdim. Gece geç saatlere kadar kitap okuyarak dikkatimi dağıttım. Komodinimin üzerindeki lamba, endişelerimi uzaklaştıran yumuşak ve rahatlatıcı bir ışık yayıyordu.

Anna, güzel resimli ansiklopedilerini ödünç alıp alamayacağımı sorduğumda çok şaşırmıştı. İlgiyenmeme şaşırmıştı ama ben çok etkilenmişim.

Gözlerim küçük antenlerin ve kristal berraklığındaki kanatların resimlerinde gezinirken, o parlak, renkli dünyada kaybolmayı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim.

Diğer insanların bunun alışılmadık olduğunu düşündüğünü biliyordum. Farklı olduğumu biliyordum.

Tuhaflığımı, anahtarları sadece bende olan gizli bir bahçe gibi geliştirdim, çünkü çoğu insanın beni anlayamayacağını biliyordum.

İşaret parmağımla bir uğur böceğinin yuvarlak şeklini çizdim. Küçük bir kızken ne kadar çok dilek tuttuğumu hatırladım, açık avuçlarımdan uçup gitmelerini izledim. Gökyüzünde özgürce uçmalarını izlerdim ve kendimi umutsuzca aynısını yapabilmeyi, bir parıltı bulutuna dönüşüp Mezar'dan uçup gidebilmeyi dilerken bulurdum...

Bir ses dikkatimi çekti. Kapıya doğru döndüm. Belki de hayal görmüşümdür diye düşündüm ama sonra tekrar duydum. Sanki bir şey tahtayı tırmalıyor gibiydi.

Ansiklopediyi dikkatlice kapattım ve yorganın altından çıktım. Yavaşça kapıya doğru yürüdüm, sonra kolu çevirdim ve başımı dışarı uzattım. Karanlıkta hareket eden bir şey gördüm. Bir gölge hızla ve sinsice yerde süzülüyordu. Durmuş ve beni bekliyor gibiydi,

ne yapacağımı izliyordu. Merdivenlerden aşağı kayboldu ve ben de merakıma yenik düşüp onu takip ettim.

Pofuduk bir kuyruk gördüğümü sandım ama yeterince hızlı davranamamıştım. Kendimi zemin katta buldum, sessiz, tamamen yalnız ve onu hiçbir yerde göremiyordum. İçimi çektim, yukarı çıkmaya hazırdım ama sonra mutfaktaki ışığın açık olduğunu fark ettim.

Anna hâlâ uyanık mıydı? Kontrol etmek için yaklaştım ama çok geçmeden keşke yapmasaydım dedim. Kapıyı itip açtığımda, çoktan benimkine sabitlenmiş bir çift gözle karşılaştım.

Rigel'in.

Orada oturan oydu. Dirseklerini masaya dayamıştı ve başı hafifçe eğikti. Saçları uzun fırça darbeleriyle gözlerinin üzerine düşüyordu. Elinde bir şey tutuyordu. Birkaç dakika sonra buz olduğunu fark ettim.

Onu orada bulmak beni durdurdu.

Buna alışmak zorundaydım, sürekli onunla karşılaşma ihtimaline. Artık Mezar'da değildik, enstitüdeki kadar geniş bir alan yoktu. Burası küçük bir evdi ve içinde birlikte yaşıyorduk.

Yine de ona alışma fikri imkânsız görünüyordu. "Uyanık olmamalısın.

Sessizlikten güç alan sesi omurgamdan aşağı uzun bir ürperti gönderdi.

Sadece on yedi yaşındaydık ama onda garip bir şeyler vardı, Açıklaması zor bir şey. Acımasız bir güzellik ve herkesi büyüleyebilecek bir zihin. Bu çok saçmaydı. Herkes onun tarafından manipüle edilmeye izin verme hatasına düşüyordu. O bunun için doğmuştu - insanları kendi iradesine boyun eğdirmek için. Beni korkutuyordu, çünkü bizim yaşımızdaki diğer çocuklar gibi değildi.

Bir an için onun bir yetişkin olarak nasıl biri olacağını hayal etmeye çalıştım ve gözlerimin önünde korkunç, yıpratıcı derecede çekici, gözleri geceden daha karanlık bir adam belirdi...

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye sordu alaycı bir tavırla, buzu alnındaki çürüğe bastırarak. Şimdi rahatlamış görünüyordu, ama her zaman kaçıp gitme isteği uyandıran o mutlak kontrol havası vardı.

Kendime gelip ondan uzaklaşmadan konuşmak için ağzımı açtım.

"Neden?"

Rigel bir kaşını kaldırdı. "Neden ne?"

"Neden seni seçmelerine izin verdin?"

Gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Sence bu benim kararım mıydı?" diye yavaşça sordu, beni dikkatle izliyordu.

'Evet,' diye temkinli bir şekilde cevap verdim. 'Bunu sen gerçekleştirdin... Piyano çaldın. Gözleri neredeyse sinir bozucu bir yoğunlukla yanıyordu ve ben de 'Sen' dedim,

"Sen her zaman herkesin istediği kişi oldun ama kimsenin seni evlat edinmesine izin vermedin.

Mezar'a çok az aile gelirdi. Çocuklara bakarlar, onları bir vitrindeki kelebekler gibi incelerlerdi. Küçükler her zaman daha sevimli, daha renkli ve ilgiye daha değerdi. Ama sonra temiz yüzü ve kibar tavırlarıyla onu görürler ve diğerlerini unuturlardı. Bu siyah kelebeği izlerler, gözlerinin ender kesimi, güzel kadifemsi kanatları, diğerlerinin üzerinde ne kadar zarif uçtuğu karşısında büyülenirlerdi.

Rigel eşsizdi, koleksiyonun ödülüydü. Diğer yetimler gibi donuk değildi ama kendini daha da büyüleyici göstermek için onların griliğine bürünmüştü.

Yine de, ne zaman biri onu evlat edinme arzusunu dile getirse, her şeyi mahvetmek için elinden gelen her şeyi yapıyormuş gibi görünüyordu. Bir felakete neden olur, ortadan kaybolur, yaramazlık yapardı. Ve sonunda insanlar, onun ellerinin piyanonun mükemmel fildişi dişleri üzerinde yaratabileceği sihirden habersiz olarak ayrılırlardı.

Ama o gün farklıydı. Piyano çalmıştı. İlgiyi reddetmek yerine aramıştı.

Neden?

"Yatağa gitsen iyi olur, *küçük* güve," dedi soğukkanlı ve alaycı bir tavırla. "Yorgunluk sana oyun oynuyor.

Yaptığı şey buydu... Beni sözleriyle *ısırdı*. Hep öyle yapardı.

Beni kızdırır, kışkırtır, sonra da bir gülümsemeyle beni ezerdi, ta ki ben her şeyden şüphe duyup emin olamayana kadar.

Ondan nefret etmeliydim. Kişiliğini, görünüşünü, her şeyi nasıl mahvettiğini küçümsemeliydim. Yapmalıyım, ama yine de... bir parçam bunu yapamadı.

Çünkü Rigel ve ben birlikte büyümüştük. Hayatlarımızı aynı hapishanenin parmaklıkları ardında geçirmiştik. Onu küçüklüğünden beri tanıyordum ve onu o kadar çok görmüştüm ki ruhumun bir parçası istediğim kadar soğukkanlı olamıyordu. Garip bir şekilde ona alışmışım. Uzun süredir bir şeyler paylaştığınız birine sempati duyuyorsunuz.

Nefret etme konusunda hiç iyi olmamıştım. Bunun için iyi bir nedenim olduğunda bile.

Belki de her şeye rağmen, bu yeni hayatın çok özlediğim peri masalı olabileceğini umuyordum...

"Bugün o çocukla ne oldu?" diye sordum. "Neden kavga ediyordunuz?"

Rigel başını yavaşça bir yana eğdi, belki de neden hâlâ gitmediğimi merak ediyordu. Beni tartıyormuş gibi bir izlenime kapıldım.

'Fikir ayrılıkları. Seninle bir ilgisi yok. Bana baktı, gitmem için ısrar etti ama ben gitmedim. Gitmek istemedim.

İlk defa geri adım atmak yerine ileriye doğru bir adım atmak istedim. Her şeye rağmen ilerlememizi istediğimi anlamasını sağlamak için. Denemek için. Ve buzu alnına bastırduğunda, o kadar sertti ki acıtmış olmalıydı, içimdeki uzak bir sesin anısını duydum.

'Şefkat, Nica. Şefkat, her zaman... Bunu unutma,' dedi ses yumuşak bir şekilde.

Bacaklarımın beni ileriye taşıdığını hissettim.

Nihayet mutfığa girdiğimde Rigel bana baktı. Lavaboya gittim, bir parça kağıt havlu aldım ve soğuk suyla ıslattım. Gözlerinin sırtımı deldiğini hissedebiliyordum.

Sonra ona doğru bir adım attım ve samimiyetle ona baktım. Kağıt havluyu uzattım.

'Buz çok sert. Bunu yaranın üzerine koy.'

Kaçmadığıma neredeyse şaşırmış gibiydi. Kağıt havluyu inceledi, ikna olmamıştı, vahşi bir hayvan kadar temkinliydi. Almayınca, ani bir şefkatle dolup alınına koymak için hareket ettim.

Yaklaşmayı başaramadan gözleri kocaman açıldı ve sarsılarak uzaklaştı. Bana bakarken simsiyah saçlarından bir tutam alınına düştü. "Yapma," diye tehditkâr bir bakışla beni uyardı. 'Sakın dokunayım deme Bana.'

"Acımayacak..." Başımı salladım ve elimi daha da uzattım ama bu sefer beni itti. Elim göğsüme götürdüm ve bir sarsıntıyla gözleriyle karşılaştım. Bana hançer gibi bakıyordu, gözlerinden buz gibi bir öfke fışkırıyordu.

"Bana öyle dokunma, *asla*."

Yumruklarımı sıktım ve cezalandırıcı bakışlarını üzerimde tuttum. "Yoksa ne olur? Sandalyeden şiddetli bir patlama sesi geldi."

Rigel aniden üzerimde yükseldi ve ben gafil avlanarak sıçradım. Kendimi geri adım atmaya zorladım, derimin altında binlerce alarm zili çalıyordu. Ayağım takıldı ve mutfak dolabına çarptım. Çenemi kaldırdım, titreyen ellerim mermer tezgahı kavradı.

Gözlerinin beni taş gibi dövdüğünü hissettim. Vücudunun yakınlığı beni ürpertti. Zorlukla nefes alıyordum. Onun gölgesi tarafından tamamen yutulmuştum.

Sonra... Rigel üzerime eğildi. Başını daha yakına eğdi ve nefesi kulağımda zehir gibi yandı.

"*Ya da...* Kendimi durduramayacağım."

Beni iterek yoldan çekerken saçlarım dalgalandı.

Masanın üzerindeki buzun gümbürtüsünü ve beni orada, hareketsiz, mermer karşısında taşlaşmış halde bırakırken ayak seslerinin kayboluşunu duydum.

Az önce ne olmuştu?

4. Yara Bantları

Duyarluluk ruhun inceltilmesidir.

Güneş ağaçların arasından ıfık ipliklerini örüyordu. Baharda bir öğleden sonraydı ve çiçek kokuları havayı dolduruyordu.

Mezar arkamda bir dev gibi yükseliyordu. Çimenlere uzanmış, kollarımı gökyüzünü kucaklayacakmış gibi açarak izliyordum. Yanaklarım şişmiş ve acıyordu ama ağlamaya devam etmek istemiyordum, bu yüzden bulutların beni kucaklamasına izin vererek üzerimdeki uçsuz bucaksızlığa baktım.

Hiç özgür olabilecek miyim?

Küçük bir ses dikkatimi çekti. Etrafıma bakındım ve çimlerin arasında hareket eden bir şey gördüm. Ayağa kalktım ve bir tutam saçımı parmaklarımın arasında gergin bir şekilde dolaştırarak dikkatlice yaklaştırmaya karar verdim.

Bu bir serçeydi. Cılız ayaklarıyla tozu eşeliyordu ve gözleri siyah bilyeler gibi parlıyordu ama kanatlarından biri doğal olmayan bir açıyla gerilmişti ve uçamıyor gibiydi.

Diz çöktüğümde son derece tiz, telaşlı bir cıvıltı çıkardı ve onu korkuttuğumu hissettim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sanki beni anlayabilirmiş gibi. Onu incitmek istemiyordum - tam tersine, ona yardım etmek istiyordum. Onun çaresizliğini kendi çaresizliğim gibi hissediyordum. Ben de uçamıyordum, ben de kaçmak istiyordum, ben de kırılgan ve güçsüzdüm.

Biz de aynıydık. Küçük ve dünyaya karşı savunmasız.

Elimi uzattım, onu kurtarmak için bir şeyler yapmak istiyordum. Sadece küçük bir kızdım ama ona özgürlüğünü geri vermek istiyordum, sanki bu bir şekilde benimkini de bana geri getirecekmiş gibi.

'Korkma...' diye ona güvence verdim. Beni gerçekten anlayabileceğine inanacak kadar gençtim. Ne yapmalıydım? Ona yardım edebilir miydim? O da

Geri çekildim, dehşete kapıldım, hafızamda bir şeylerin yeniden canlandığını hissettim.

"Şefkat, Nica," diye fısıldadı annemin sesi. "Şefkat, her zaman... Bunu unutma. Yumuşak gözleri hafızama kazındı.

Serçeyi nazikçe ellerime aldım, onu incitmemeye dikkat ettim. Gitmesine izin vermedim, parmaklarımı gagaladığında bile, küçük bacakları parmak uçlarımı tırmaladığında bile.

Onu göğsüme bastırdım ve en azından birimizin özgürlüğünü geri alacağına söz verdim.

Enstitüye döndüm ve hemen benden büyük bir kız olan Adeline'den yardım istedim, başhemşirenin bulduklarımı öğrenmemesi için dua ettim - onun zalimliğinden her şeyden çok korkuyordum.

Adeline ve ben birlikte çöpten atel olarak kullanmak üzere bir buzlu şeker çubuğu aldık ve sonraki birkaç gün boyunca yemeklerimizden kırıntıları onun için bulduğum saklanma yerine kaçırardım.

Parmaklarımı defalarca gagaladı ama ben asla pes etmedim.

"Seni iyileştireceğim, göreceksin," diye söz verdim ona, parmaklarım kırmızı ve acılıydı. Göğüs tüylerini karıştırdı. 'Merak etme...'

Onu korkutmamak için biraz uzaktan saatlerce izledim. 'Ve uçacaksın,' diye fısıldadım. 'Bir gün uçacaksın ve özgür olacaksın. Sadece Biraz daha bekle... Biraz daha bekle...'

Kanadını kontrol etmeye çalıştığımda beni gagaladı. Benden uzak durmaya çalıştı. Ama her seferinde şefkatle ısrar ettim. Ona çimen ve yapraklardan bir yatak yaptım ve sabırlı olmasını fısıldadım.

Ve iyileştiği gün, ellerimden uçup gittiği gün, hayatımda ilk kez kendimi biraz daha az kirli ve sıkıcı hissettim. Biraz daha canlı hissettim.

Biraz daha özgür.

Sanki yeniden nefes alabileceğim gibi.

İçimde sahip olduğumu düşünmediğim renkleri buldum. Umudun renklerini.

Parmaklarım rengârenk yara bantlarıyla kaplıyken hayatım bile o kadar gri gelmiyordu.

Yavaşça mavi yara bandını çıkardım. İşaret parmağım hâlâ biraz şiş ve kırmızıydı.

Birkaç gün önce bir örümcek ağından bir eşek arısını kurtarmayı başarmıştım. Kırılğan dokumayı kırmamaya dikkat etmiştim ama yeterince hızlı olamamıştım ve beni sokmuştu.

Biz küçükken diğer çocuklar 'Nica ve yaratıkları' derlerdi. "Her zaman onlarla birlikte, çiçeklerin arasında. Tuhafliklarima alışmışlardı, belki de enstitüde tuhaflik normallikten daha yaygın olduğu için.

Küçük ve yanlış anlaşılan her şeye karşı garip bir empati duyuyordum. Her şekil ve boyuttaki yaratığı koruma içgüdüğü küçüklüğümden beri benimleydi. Tuhaf küçük dünyamı renklendirmiş ve kendimi özgür, canlı ve hafif hissetmemi sağlamıştı.

Anna'nın bana bahçede ne yaptığımı sorduğu ilk günkü sözlerini hatırladım. Ne düşünmüş olmalıydı? Tuhaf olduğumu mu düşünmüştü?

Dikkatim dağılmışken arkamda bir varlık hissettim. Gözlerimi kocaman açtım ve bir sıçrayışla uzaklaştım.

Rigel'in saçları savrulurken dönüp benim sarsıldığımı gördü. Ona baktım, son karşılaşmamızdan sonra hâlâ korkuyordum.

Tepkimden hiç etkilenmedi. Aksine, ağzı çarpık bir alaycı ifadeyle keskinleşti.

Beni geçip mutfağa girdi. Anna'nın onu selamladığını duydum ve omuzlarım titredi. Ne zaman o yakınımaya gelse ürperirdim, ama bu kez bunun açık bir nedeni vardı. Bütün günü bir gece önce olanları tekrarlayarak geçirmiştim ama o anlaşılmaz kelimeleri düşündükçe bana daha fazla eziyet ediyorlardı.

"Kendimi tutmayacağım" derken ne demek istedi? Kendini neyden alıkoymayacak?

"İşte buradasın, Nica! Dikkatle mutfağa girdiğimde Anna beni selamladı. Hala düşüncelere dalmıştım ki gözlerimi bir renk patlaması, ateşli bir menekşe seli kapladı.

Masanın ortasında kocaman bir demet çiçek sergileniyordu, yumuşak tomurcukları kristal bir vazodan fışkırıyordu. Onlara baktım, büyülenmişim, güzelliklerinin üstesinden gelmişim.

"Harikalar..."

"Beğendin mi?"

Yanıt olarak başımı salladım ve Anna gülümsedi. 'Onları bu öğleden sonra geri getirdim. Mağazadan aldım.'

"Dükkan mı?"

"Benim

dükkanım.

Onun içten gülümsemesine baktım. Hâlâ alışmaya çalışıyordum. 'Sen... çiçek mi satıyorsun? Çiçekçi misiniz?'

Ne aptalca bir soru! Hafifçe kızardım ama o basitçe ve içtenlikle başını salladı.

Çiçekleri, içlerinde yaşayan canlıları sevdiğim kadar severdim. İşaret parmağımın ucuyla bir taç yaprağını okşadım ve bu soğuk kadifeye dokunmak gibiydi.

'Dükkanım buradan birkaç blok ötede. Biraz eski ve yol dışında ama hala müşterilerim var. İnsanların hala çiçek almayı sevdiğini görmek güzel.

Anna ve ben birbirimiz için yaratılmıştık. O gün The Grave'de beni fark ettiğinde, daha gözlerimiz ilk kez buluşmadan önce bizi birbirimize bağlayan bir şey görüp görmediğini merak ettim. Buna inanmak istedim... O anda, o sevinçli buketin içinden bana bakarken, buna gerçekten inanmak istedim.

"İyi akşamlar!"

Bay Milligan mutfağa tuhaf bir kıyafetle girdi. Üzerinde tozlu mavi bir üniforma vardı ve cebinden ağır iş eldivenleri çıkıyordu. Deri kemerinden çeşitli aletler sarkıyordu.

"Akşam yemeği için tam zamanında! dedi Anna. "Günün nasıl geçti?"

Norman bir bahçıvan olmalıydı. Kıyafetindeki her şey, kemerinden sarkan makaslar bile bunu gösteriyor gibiydi. Daha mükemmel bir çift olamazlardı diye düşündüm, ta ki Anna ellerini Norman'ın omuzlarına koyup, 'Norman haşere kontrolünde çalışıyor' diyene kadar.

Tükürüğümde boğuldum.

Bay Milligan şapkasını taktı ve ben de siperliğin üzerindeki amblemi gördüm. İri, sertleşmiş bir böcek resmi gösterişli bir şekilde giriş yasak sembolüyle kaplanmıştı. Buz gibi gözlerle baktım, burun deliklerim doğal olmayan bir şekilde açıldı.

"Haşere kontrolü mü?" diye mırıldandım bir süre sonra.

'Ah, evet,' Anna onun omuzlarını okşadı. 'Buralardaki bahçeleri ne kadar çok yaratığın istila ettiği hakkında hiçbir fikrin yok! Komşumuz geçen hafta bodrumunda bir çift fare buldu. Norman gidip istilayı önlemek zorunda kaldı...'

O makaslar artık o kadar çekici gelmiyordu.

Zehirli bir şey yutmuş gibi bacaklarını katlamış böceğin görüntüsüne baktım. Ancak ikisi de bana bakınca bir şekilde dudaklarımı oynatmak için çaba sarf ettim ve ellerimi saklama dürtüsünü yeniden hissettim.

Çiçek vazosunun ötesinde, odanın diğer tarafından Rigel'in gözlerini üzerimde hissettiğime emindim.

Birkaç dakika sonra dördümüz de masanın etrafında oturuyorduk. Norman'ın işi hakkında konuşmasını duymak beni rahatsız ediyordu. Rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım ama Rigel'in yanımda oturması beni hiç sakinleştirmede. Otururken bile üzerimde yükseliyordu ve ona bu kadar yakın olmaya alışık değildim.

"Birbirimizi biraz tanımaya başladığımıza göre... neden bize biraz kendinizden bahsetmiyorsunuz? Anna gülümsedi. "Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz? Başhemşire bize hiçbir şey söylemedi... Sunnycreek'te iyi anlaşıyor muydunuz?"

Kaşığımdan bir parça ekmek çorbanın içine düştü. Yanımdaki Rigel de donmuştu.

Sorabileceği daha kötü bir soru var mıydı?

Anna gözlerime baktı ve birden gerçeği görebileceği korkusu midemi bulandırdı. Ona yakın olmak için bile mücadele ettiğimi bilse nasıl tepki verirdi? İlişkimiz tekinsiz ve belirsizdi, bir aileden mümkün olan en uzak şeydi. Ya yürümeyeceğine karar verirlerse? Ya fikirlerini değiştirirlerse?

Panik beni ele geçirdi. Rigel bir şey söyleyemeden ağzımdan aptalca bir şey kaçırdım.

"Tabii ki. Yalanın dilime yapıştığını hissettim ve gülümsemek için acele ettim. 'Ben ve Rigel... her zaman çok iyi anlaştık. Biz hemen hemen... kardeş gibiyiz.

"Ciddi misin? Anna şaşırarak sordu ve ben de kendi yalanımın kurbanı olmuşum gibi yutkundum. Beni yalanlamak için elinden geleni yapacağından emindim.

Dönüp de onun gergin çenesini gördüğümde hatamı çok geç anladım.

Ona yine *kardeşim* demiştim. Durumu daha da kötüleştirmenin, *onunla aramızdaki durumu daha da kötüleştirmenin* bir yolu varsa, o da kendi ağzımdan çıkmıştı.

Rigel doğal olmayan bir sakinlikle başını kaldırdı ve bakışları Bay Milligan'ınkilerle kesişti. Sonra da kurnaz bir gülümsemeye, "Kesinlikle. Ben ve Nica fevkalade iyi anlaşıyoruz. Hatta *yakın* olduğumuzu bile söyleyebilirim.

"Ne kadar harika! Anna haykırdı. 'Bu gerçekten harika bir haber. O halde burada birlikte yaşadığınız için mutlu olmalısınız! Ne büyük şans, değil mi Norman? Bu kadar iyi anlaşmaları?'

Onlar birbirlerine tatmin edici sözler söylerken peçetemin kucağıma düştüğünü fark ettim.

Ancak bir süre sonra peçetemin hâlâ masanın üzerinde olduğunu fark ettim.

Kucağımdaki Rigel'indi ve eli onu almak için uyluğuma inmişti. Dizimi sıktı ve dokunuşu üzerimde sersemletici bir etki yarattı. Sanki çıplak tenimde hissedebiliyormuşum gibi geldi.

Sandalyem yere sürtündü. Kendimi ayaklarımın üzerinde, kalbim boğazımda, Bay ve Bayan Milligan bana şaşkın şaşkın bakarken buldum. Nefes almıyordum.

"Ben... Ben tuvalete gitmeliyim.

Başımı eğerek oradan uzaklaştım.

Koridorun karanlığı tarafından yutuldum ve duvara yaslandığım köşeyi dönene kadar devam ettim. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ama duygularımı saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Sanki beni yakmış gibi parmaklarının izini hâlâ hissedebiliyordum. Onu hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

'Böyle kaçmamalısın,' dedi arkamdan bir ses. 'Sözde ebeveynlerimizi endişelendireceksin.

Nihayetinde bu hikâyeyi anlatan Rigel'di, bu ağın örümceği oydu. Onu orada gördüm, duvara yaslanmıştı. Zehirli cazibesi bulaşıcıydı. Bulaşıcıydı.

"Bu senin için bir oyun mu? Titreyerek patladım. "Tüm bunlar sadece bir oyun mu?

"Hepsi senin suçun *küçük güve*," diye cevap verdi başını eğerek. 'Onların onayını böyle mi kazanacağını sanıyorsun? Yalanlarla mı?

"Benden uzak dur. Titreyerek uzaklaştım, aramızdaki mesafeyi arttırdım. Siyah gözleri dipsiz çukurlar gibiydi, üzerimde tarif edilemez, korkutucu bir güçleri vardı.

Rigel anlamsızca bana baktı ve tepkimi ölçtü. "İlişkımız gerçekten böyle *işte...*" diye mırıldandı sertçe.

"Beni yalnız bırakmalısın! Titreyerek haykırdım. İçimde bulabildiğim tüm acıyı ona yönelttim ve gözlerinin arkasından anlaşılmaz bir gölge geçti.

'Anna ve Norman görselerdi... *görselerdi...* beni ne kadar hor gördüğünü... benden kaçtığını... düşündükleri kadar mükemmel olmadığını... fikirlerini değiştirebilirlerdi, değil mi? Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyordu. Kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyordum. Rigel beni çok iyi tanıyor, basit ruhumu anlıyordu,

onda hiç olmayan samimiyeti bende gördü.

Tek istediğim bir şanstı ama gerçeği bilirlerse, birlikte yaşamamızın imkânsız olduğunu görürlerse... bizi oraya geri götürebilirler. Ya da belki sadece birimizi. Şüphe içimi kemiriyor, düşüncelerimi kemiriyordu - *hangimizi seçeceklerdi?*

Kendime şüphelerimin gerçek olmadığını söylemeye çalıştım ama işe yaramadı. Sanki Anna ve Norman'ın ona nasıl hayranlıkla baktıklarını fark etmemiştim. Ya da oturma odasındaki inanılmaz bir özenle cilalanmış harika piyanoyu.

Sanki her zaman onu seçeceklerini bilmiyormuşum gibi.

Kendimi duvara yasladım. *Benden uzak dur*, diye bağırmak istedim ama şüphelerim beni ezdi ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

İyi olacağım, boğazımda düğümlendi, *iyi olacağım, iyi olacağım*. Bu dünyadaki hiçbir şey beni Mezar'a dönmeye ikna edemezdi. Yankılanan çığlıkları hatırladım ve hala orada kapana kısılmış gibi hissediyordum. Onların gülümsemelerine, bakışlarına, hayatımda bir kez olsun seçilmiş olduğum gerçeğine ihtiyacım vardı. Geri dönemezdim, yapamazdım, hayır, hayır, hayır...

"Bir gün senin gerçekte kim olduğunu görecekler," diye fısıldadım güçsüzce.

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlığını gizleyemeyerek. "Peki ben gerçekte kimim?"

Yumruklarımı sıktım ve suçlayıcı bir şekilde ona baktım. Öfkeden titreyerek gözlerinin içine baktım ve "Sen Gözyaşı Ustasıydın" diye tükürdüm.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Rigel başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı.

Kahkahası omuzlarını endişe verici bir şekilde titretti ve anladığını biliyordum.

Bana gülüyordu, Gözyaşı Ustası bana gülüyordu, büyüleyici dudakları ve parıldayan dişleriyle. Sahanlıkta yürürken kahkahalarının sesi beni takip ediyordu. Bir keresinde bile kendimi odama kapatmıştım, yalnızdım, aramızda duvarlar vardı.

Ve orada, anılarım sel gibi akmaya başladı.

-

"Adeline... ağlıyor muydun?"

Sarı saçları sıvadaki çatlaklarda göze çarpıyordu. Sırt üstü kıvrılmıştı, küçük ve kamburdu - üzgün olduğunda her zaman aldığı pozisyon.

"Hayır," diye cevap verdi ama gözleri hâlâ

kızarmıştı. 'Yalan söyleme, yoksa Gözyaşı

Ustası seni götürür.

Dizlerini göğsüne doğru çekti. 'Bu sadece bizi korkutmak için anlattıkları bir hikaye...'

"Buna inanmıyor musun? Fısıldadım. Mezar'daki herkes buna inanıyordu. Adeline bana endişeli bir bakış fırlattı ve onun da bir istisna olmadığını anladım. Benden sadece iki yaş büyüktü ve benim için bir tür abla gibiydi ama bazı şeyler insanı korkutmaktan asla vazgeçmiyor.

"Bugün okuldaki bir çocuğa ondan bahsettim," diye itiraf etti. "Burada, Mezar'da bizimle birlikte değil. Yalan söyledi, ben de ona "Tearsmith'e yalan söyleyemezsin" dedim. Ama anlamadı. Tearsmith'i hiç duymamıştı. Ama benzer bir şey biliyor... Ona Öcü Adam diyor.

Anlamadan onu izledim. İkimiz de küçüklüğümüzden beri Mezar'daydık ve bunun ne anlama geldiğini onun bile bilmediğinden emindim.

'Peki ya bu Öcü - seni ağlatıyor mu? Seni üzüyor mu?' diye sordum.

'Hayır... ama seni korkutuyor,' dedi. Çocukları da alıp götürüyor. O bir korkunç.'

Beni neyin korkuttuğunu düşündüm. Ve aklıma karanlık bir bodrum geldi. Beni neyin korkuttuğunu düşündüm. Ve aklıma o geldi.

Ve böylece anladım. O benim, Adeline'in ve birçoğumuzun öcüsüydü. Ama enstitü dışındaki bir çocuk da ondan bahsediyorsa, bu dünyada onun gibi başkalarının da dolaştığı anlamına geliyordu.

'Bir sürü öcü var,' dedim. "Ama sadece bir Tearsmith var.

-

Peri masallarına hep inanmışımdır.

Hep bir tanesinde yaşamak
istemiştim. Ve şimdi... Birinin
içindeydim.

Kâğıt yollarını takip ederek sayfalar arasında
yürüdüm. Ama mürekkep dökülmüştü.
Ve yanlış peri masalına düşmüştüm.

5. Siyah Kuğu

*Kalbin bile bir gölgesi vardır,
nereye giderse gitsin onu takip
eder.*

Terliyordum. Şakaklarım zonkluyordu. Oda küçüktü, havasızdı, boğucuydu... Ve karanlıktı. Her zaman karanlıktı.

Kollarımı hareket ettiremiyordum. Havayı tırmalıyordum ama kimse beni duymuyordu. Tenim yanıyordu, elimi uzatmaya çalıştım ama yapamadım. Kapı kapandı ve karanlık beni yuttu...

-

Bir sarsıntıyla uyandım.

Hâlâ kâbuslarımın karanlığıyla çevriliydim ve ışık düğmesini bulmam bitmek bilmeyen bir zaman aldı. Hâlâ yatak örtülerine tutunuyordum.

Odaya dolan ışık, yeni evimin köşelerini ortaya çıkarıyordu. Kalbim hâlâ boğazımda çarpıyordu.

Kötü rüyalarım geri gelmişti. Aslında hiç gitmemişlerdi. Yeni bir yatak onları uzaklaştırmaya yetmemişti.

Güçsüzce bileklerime dokundum. Yara bantları hala parmaklarımdaydı, renkleri beni rahatlatıyor, bana özgür olduğumu hatırlatıyordu.

Karanlık olmadığında onları görebiliyordum. *Karanlık değildi, güvendedim.*

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefesler aldım. Ama o his hâlâ tenimin üzerinde geziniyordu. Gözlerimi kapatmam için bana fısıldıyordu, karanlıkta çömelmiş, beni bekliyordu.

Gerçekten özgür olabilecek miydim?

Yorganı geriye ittim ve yataktan kalktım. Elimle yüzümü ovuşturdum ve banyoya doğru yöneldim.

Işık beyaz, temiz fayansları parlatıyordu. Ayna parlaktı ve havlular bulutlar kadar yumuşaktı, bu da o kabuslardan çok uzakta olduğumu hatırlamama yardımcı oluyordu. Her şey farklıydı. Bu başka bir hayattı.

Musluğu açtım ve bileklerimi soğuk suyla ıslatarak yavaş yavaş içimdeki sükûneti geri kazandım. Orada çok uzun bir süre kaldım, düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım, ta ki ışık zihnimin en karanlık köşelerini bile aydınlatmak için geri gelene kadar.

Her şey yoluna girecekti. Artık anılarımda yaşamıyordum. Artık korkmama gerek yoktu... Uzaktaydım, güvendedim. Özgürdüm. Ve mutluluk için bir şansım vardı.

Banyodan çıktığımda sabahın çoktan olduğunu fark ettim.

-

O sabah ilk iş biyoloji dersimiz vardı, bu yüzden geç kalmadığımdan emin oldum. Biyoloji öğretmeni Bay Kryll, sabrıyla tanınan biri değildi.

Okulun önündeki kaldırım öğrencilerle dolup taşıyordu. Kalabalığın içinden bir sesin "Nica!" diye bağırıldığını duyduğumda çok şaşırdım.

Billie kapının önündeydi, heyecanla el sallarken bukleleri sallanıyordu. Işıl ışıl gülümsüyordu ve ben kendimi ona bakarken buldum, kelimeler kifayetsizdi, bu kadar ilgiye alışık değildim.

"Merhaba," diye utangaçça selamladım onu, o kadar insanın içinde beni fark etmesine ne kadar sevindiğimi belli etmemeye çalışarak.

'Okuldaki ilk haftan nasıl geçiyor? İntihara meyilli hissediyor musun? Kryll seni deli ediyor, değil mi?'

Yanağımı kaşıdım. Doğrusu, omurgasızları sınıflandırması beni büyülemişti ama diğer öğrenciler ondan sanki sınıfta bir tür terör saltanatı kurmuş gibi bahsediyorlardı.

"Aslında" diye başladım, "o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim..." Sanki bir fıkra anlatmışım gibi kahkahayı bastı.

"Elbette! Beni dostça dürttü ve sıçramama neden oldu.

Birlikte yürürken, sırt çantasının fermuarından sarkan minik, tığ işi bir fotoğraf makinesi olduğunu fark ettim.

Bir an sonra yüzü aydınlandı. Coşkuyla ileri doğru koştu ve arkasından sarıldığı Miki'ye ulaştığında durdu.

"Merhaba!" diye sevinçle bağırdı, kollarını Miki'nin sırt çantasına dolamıştı. Miki zombi gibi bir ifadeyle arkasını döndü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yüzü yorgunluktan bitkin görünüyordu.

"Erken geldin! Billie trilled. 'Nasılsın bakalım? Bugün ne dersin var? Daha sonra birlikte eve gitmek ister misin?

"Saat sabahın sekizi," diye itiraz etti Miki. "Beynime vurmayı bırak.

Benim de orada olduğumu fark etti. Ona el sallamak için elimi kaldırdım ama cevap vermedi. Sırt çantasından sarkan küçük, tığ işi bir anahtarlığı olduğunu da gördüm. Bu bir panda kafasıydı ve gözlerinin etrafında iki büyük siyah yama vardı.

O anda birkaç kız heyecanla ciyaklayarak yanımızdan geçti ve bir sınıfın dışındaki yoğun öğrenci kalabalığına katıldı. İçlerinden biri içeri bakmak için boynunu uzattı, diğerleri ise komplocu gülümsemelerini gizlemek için elleriyle ağızlarını kapattı. Peygamberdevesi kalabalığına benziyorlardı.

Miki sıkılmış bir halde küçük kalabalığa baktı. "Neye miyavlıyor olabilirler?

"Gidip görelim!

Birlikte onlara doğru yöneldik - daha doğrusu Miki onlara doğru yöneldi ve Billie de onu takip etti, ama beni sırt çantamın kayışından mutlu bir şekilde yakalamadan önce değil. Küçük kız kalabalığına ulaştık ve ben de merakla içeriye bakmaya çalıştım.

Müzik odası olduğunu çok geç anladım. Felç olmuştum.

Rigel oradaydı, profili mükemmel bir portre gibiydi. Loş bir ışık odayı aydınlatıyor, çarpıcı yüzünü çevreleyen siyah saçlarını aydınlatıyordu. İnce parmakları piyanonun tuşlarını okşuyor, çevresindeki sessizliğin içinde kaybolan hayalet melodiler ürettiyordu.

Muhteşem görünüyordu.

Bu düşünceyi uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım ama nafile. Siyah bir kuğu gibiydi, gizemli, doğaüstü sesler çıkarabilen dayanılmaz bir melek.

"Onun gibi çocuklar gerçekten var mı?" diye fısıldadı kızlardan biri.

Rigel bir müzik parçası bile çalmıyordu. Elleri basit akor ilerlemeleriyle hareket ediyordu ama istediklerinde neler yaratabileceklerini biliyordum.

"Çok ateşli..." "Adı ne?"

"Anlayamadım, alışılmadık bir isim..."

"O kavgadan sadece ceza alarak kurtulduğunu duydum!" diye mırıldandılar şaşkınlık ve heyecanla. "Uzaklaştırma almamış!"

'Onun gibi bir adam için her gün cezayı göze alırdım...'

Biraz fazla yüksek sesle kıkırdadılar ve midemde bir rahatsızlık hissettim. Ona bir tanrıymış gibi bakıyorlardı, onun bir kurt olduğunun farkında olmadan bir masal prensiymiş gibi büyülenmelerine izin veriyorlardı. Günün sonunda, şeytan bir zamanlar meleklerin en güzeli değil miydi?

Neden kimse onu göremiyordu? "Sus, seni duyacak!"

Rigel yukarı baktı.

Ve sessizliğe gömüldüler.

Çıldırıcıydı. Onunla ilgili her şey mükemmeldi, saf, narin yüz hatları ve o bakışlar. Kelimenin tam anlamıyla ruhunuzu yakıyordu. O siyah, delici, kurnaz gözler yüzünde nefesinizi kesecek şekilde göze çarpıyordu.

Artık yalnız olmadığını fark ederek ayağa kalktı ve bize doğru adım attı.

Büzüştüm, yere baktım ve "Geç oldu, derse gitmeliyiz" diye mırıldandım.

Ama Billie beni duymadı. Hala sırt çantamın askısını tutuyordu ve arkamdaki kızlar geçmeme izin vermek için hareket bile etmediler. Hepsi donup kalmıştı, sanki büyülenmiş gibiydiler, onun vahşi güzelliğinden yayılan gizemli cazibeye boyun eğmişlerdi.

Rigel kapıya varıp kapatmaya çalıştı ama kızlardan biri cesurca kolunu uzatıp kapıyı açık tuttu.

"Bırakırsan çok yazık olur," dedi gülümseyerek. "Her zaman bu kadar iyi mi çalışıyorsun?"

Rigel kapıyı açık tutan ele küçümseyerek baktı.

"Hayır," diye cevap verdi soğuk bir alaycılıkla. 'Bazen ciddi oynuyorum...'

Doğruca kıza bakarak bir adım öne çıktı ve bu sefer kız geri adım atmak zorunda kaldı. Yanından geçip gitmeden önce ona uzun uzun baktı. Ve sonra gitti.

Grubun etrafında müstehcen bakışlar uçuşurken gözlerimi kaçırdım ve kolektif heyecanlarına katılmayı reddettim.

Koridordaki o akşamdan sonra, Mezar'da her zaman yaptığım şeyi yapmaya başlamıştım - ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Kahkahası zihnimde sürekli yankılanıyordu. Kendimi ondan kurtaramıyordum.

'Kardeşiniz başka bir gezegenden gelmiş gibi görünüyor...'

"O benim kardeşim değil," diye kaba bir şekilde tersledim, sanki kelimeler dudaklarımı yakmış gibi.

İkisi de bana baktı ve yanaklarım acıdı. Bu şekilde cevap vermek bana göre değildi ama akraba olduğumuzu nasıl düşünebilirlerdi ki? Birbirimizin tamamen zıttıydık.

Billie tereddütle, "Özür dilerim," diye cevap verdi. "Haklısın, ben... unutmuşum."

"Sorun yok," diye daha yumuşak bir sesle ona güvence verdim, işleri yoluna koymayı umuyordum. Billie'nin ifadesi tekrar sakinleşti ve duvardaki saate baktı.

"Tanrım, gitmeliyiz yoksa Kryll derimizi yüzecek!" diye haykırdı, gözleri kocaman açılmıştı. 'Miki, sonra görüşürüz, dersin tadını çıkar! Hadi, Nica.'

"Hoşça kal Miki," diye mırıldandım Billie'yi takip etmeden önce. Cevap vermedi ama bakışlarının birlikte ayrılmamızı izlediğini hissettim.

Beni davetsiz misafir olarak mı gördü?

"Sen ve Miki nasıl arkadaş oldunuz? Sınıfa vardığımızda sordum."

'Bu komik bir hikaye. İsimlerimiz yüzünden,' diye yanıtladı Billie, eğlenerek. 'Benim ve Miki'nin isimleri biraz... şey, alışılmışın dışında. İlk

gün

İlkokuldayken ona adımın oldukça tuhaf olduğunu söyledim ve o da bana kendisinininkinden daha tuhaf olamayacağını söyledi. Artık sadece takma adlarımızı kullanıyoruz ama o günden beri birbirimizden ayrılmıyoruz.

Miki'de alışılmadık bir şeyler sezmiştim. Onu gerçekten tanıdığımı söyleyemezdim ama Billie'ye olan düşkünlüğünden şüphe edemezdim. Soğukkanlı davranıyordu ama birbirleriyle konuştuklarında gözlerinde parlayan bir samimiyet vardı. Arkadaşlıkları, hayatınız boyunca güvenle ve aşinalıkla giydiğiniz bir çift rahat ayakkabı gibiydi.

-

Okul gününün sonunda kendimi yorgun ama mutlu hissediyordum.

"Geliyorum büyükanne! Billie telefonuyla konuştu. Sınıf arkadaşlarımız heyecanla sohbet ederek bahçeye yığılırken biz de dışarı çıktık.

"Gitmek zorundayım. Büyükanne arabayı çift park etti ve bir ceza daha alırsa küplere biner. Oh, bekle... numaraları değiştirmek ister misin?"

Ben yavaşlayarak durdum, o da benim yanımda aynısını yaptı.

Ellerini havada sallayarak kıkırdadı. "Biliyorum, biliyorum. Miki benim bir baş belası olduğumu söylüyor. Bir keresinde ona yedi dakika süren bir sesli mesaj gönderdim diye bana geveze diyor... Ama sen ona inanmıyorsun, değil mi?"

"Ben... Benim telefonum yok," diye itiraf ettim sonunda. Göğsümde sesimi kesen bir yanma hissettim. Ona çok konuşmasının umurunda olmadığını söylemek isterdim. Bu haliyle harika olduğunu, çünkü benimle bu kadar tanıdık bir şekilde konuştuğunda kendimi daha az tuhaf ve farklı hissettiğimi söylemek isterdim. *Normal* hissetmeyi başarmıştım. Ve bu harikaydı.

"Telefonun yok mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır..." diye mırıldandım ama aniden çalan bir korna sesi beni sıçrattı.

Büyük bir arabanın penceresinden yaşlı bir kadının kafası görüldü.

Wrangler, kocaman siyah bir güneş gözlüğü takıyordu. Arkadan gelen arabadaki adama bir şeyler haykırdı, adamın ağzı açık kaldı ve gücendi.

'Aman Tanrım, büyükannele uğraşıyorlar...' Billie elini kıvrıcık saçlarında gezdirdi. 'Üzgünüm, Nica, gitmem gerek! Yarın görüşürüz, tamam mı? Hoşça kal!'

Bir böcek gibi uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Hoşça kal..." diye fısıldadım, elimi sallayarak. Kendimi inanılmaz derecede hafiflemiş hissettim. Derin bir nefes aldım ve bir gülümsemeyi bastırarak eve doğru yola koyuldum.

Uzun bir gün olmuştu ama hissedebildiğim tek şey içimi ürperten bir mutluluktı.

Bay ve Bayan Milligan bizi her gün okuldan alamadıkları için özür dilemişlerdi - Norman akşama kadar isteydi ve mağazanın Anna'nın sürekli ilgisine ihtiyacı vardı.

Ama yürümeyi seviyordum. Ayrıca Rigel'in cezalı olduğunu görünce, öğleden sonraları bütün ev bana kalıyordu.

Kaldırımdan geçen karınca sırasına basmamaya özen gösterdim. Ziyafet çektikleri elma çekirdeğinin üzerinden geçtim ve köşeyi dönerek mahallemize girdim.

Beyaz çit kısa sürede görüş alanımı doldurdu. Posta kutusunun üzerinde 'Milligan' yazıyordu. Sakin ve memnun bir şekilde ama kalbim çarparak yaklaştım. Belki de eve dönecek bir yerimin olmasına asla alışamayacaktım...

Eve girdiğimde beni hoş bir sessizlik karşıladı. Her şeyi hatırlamaya çalıştım: rahatlığı, dar koridoru, büfenin üzerindeki, belki de içinde bir fotoğraf olan boş çerçeveyi.

Mutfakta, bir çay kaşığı dut reçeli aşardım ve lavabonun yanında yedim.

Reçel için deli oluyordum. Mezar'da sadece ziyaretçiler olduğunda yememize izin verirlerdi. Konuklar bize iyi davranıldığını görmekten hoşlanırdı ve biz de reçel normal bir olaymış gibi en iyi kıyafetlerimizle enstitüde geçit töreni yapardık.

Kendime bir sandviç yapmak için bir şeyler topladım, kendi kendime küçük bir melodi mırıldandım. Huzurlu hissediyordum. Mutluydum. Belki de çoktan bir arkadaş edinmiştim. İki iyi insan bana bir aile vermek istiyordu. Her şey hafif ve tatlı görünüyordu, kendi düşüncelerim bile.

Sandviç hazır olduğunda küçük bir misafirim olduğunu fark ettim.

Bir kertenkele duvara tırmanıyordu, fincan sırasının arkasında. Kokudan etkilenip açık pencereden içeri girmiş olmalı.

"Merhaba," diye fısıldadım ona. Beni yargılayabilecek kimse yoktu, bu yüzden utanmadım. Biliyordum ki eğer biri beni görseydi

Muhtemelen deli olduđumu dűşüneceklerdi. Ama bu benim için normal bir davranıştı. Gizli ama içgüdüsel.

Bazı insanlar kendi kendilerine konuşur, ama ben hayvanlarla konuşurdum. Bunu küçüklüğümden beri yapardım ve bazen onların beni diğer insanlardan daha iyi anladığından emindim. Bir hayvanla konuşmak gerçekten de kendinle konuşmaktan çok daha mı garipti?

Parmak uçlarımı dudaklarıma vurarak, "Üzgünüm, sana sunacak bir şeyim yok," dedim. Düz parmakları ona aptalca, zararsız bir bakış attı ve ben de 'Ne kadar da küçüksün...' diye mırıldandım.

'Oh,' diye bir ses duyuldu arkamdan.

"Nica! Norman mutfak kapısında belirdi.

"Merhaba Norman," diye selamladım onu, öğle yemeği için eve gelmesine şaşırmıştım. Bazen gündüzleri onunla yollarımız kesişirdi ama bu çok nadir olurdu.

"Bir şeyler atıştırmak için uğramıştım... Kiminle konuşuyordun?" diye sordu, bir kâse arıyordu ve ben gülümsedim.

'Oh, sadece...' ama duraksadım. Ölü böceğın amblemi gözlerimin önünde belirdi.

Hızla küçük kertenkeleye doğru döndüm ve başını eğip bana baktığını görünce irkildim. Norman kafasını kaldırıp bakmadan yaratığa doğru hamle yaptım ve onu arkama sakladım.

'... hiç kimse.'

Norman bana şaşkın şaşkın baktı, ben de gergin bir kıkırdamayla omuzlarımı silktim. Gekonun ellerimde küçük bir yılan balığı gibi kıpırdadığını ve parmaklarımdan birini kemirdiğini hissettiğimde bileklerim sertleşti.

'Tamam...' diye kekeledi, gözlerim bir o yana bir bu yana kaçış yolları ararken.

'Bu öğleden sonra büyük bir işim var. Bu sabah bir müşteri aradı, ağır silahları almak için depodan geçmem gerekiyor. Anlarsınız ya... Bayan Finch çıldırmak üzere, içinde bir eşek arısı yuvası olduğuna yemin ediyor -'

"Oh, Tanrım! Arkasını işaret ederek patladım. "O da ne?

Norman arkasını döndü ve ben de şansımı denedim. Kertenkeleyi pencereden dışarı fırlattım. Havada topaç gibi döndü ve sonra yere indi.

imlerin üzerinde bir
yerde. "Bu bir
lamba...

Norman arkasını döndü ve ben de ona gülümsedim. Bana endiŖeyle baktı ve çılgın numaramı fark etmemiŖ olmasını umdum. İfadesine bakılırsa, tam tersi doğruydu. İyi olup olmadığını sordu, ben de rahat görünmeye alıŖarak ona güven verdim, ta ki bir kez daha beni yalnız bırakana kadar. n kapının kapandığını duydum ve biraz cesaretim kırılmıŖ bir Ŗekilde nefesimi verdim.

İyi bir izlenim bırakmayı baŖarabilecek miydim? Biraz tuhaf ve alıŖılmadık yntemlerime rağmen sevimli miyim?

Ellerimdeki yara bantlarına baktım ve i çektim. Kabuslarım aklıma geldi ama her Ŗeyi mahvetmeden önce onları uzak bir kŖeye ittim.

Ellerimi yıkadım ve o normal evde, o normal anın her saniyesinin tadını çıkararak sakince yemeğimi yedim. Yemeğimi yerken mutfağın kŖesinde yerde duran küçük kaseyi sessizce izledim.

Son birkaç gecedir kapının dıŖında tırmalama sesleri duyuyordum ama Anna'ya söylediğimde sadece elini sallamakla yetindi.

'Merak etme,' demiŖti. 'Sadece Klaus olacak. Er ya da geç ortaya çıkmaya karar verecektir... O yalnız bir tiptir.

Onu tanımama ne zaman izin vereceğini merak ediyordum.

Tabakları ve atal bıçak takımını yıkadıktan sonra her Ŗeyin Anna'nın bıraktığı gibi düzenli olup olmadığını kontrol ettim, yukarı çıktım ve öğleden sonranın geri kalanını odamda ders alıŖarak geçirdim.

Cebirsel denklemler ve Veraset SavaŖları'nın tarihleri arasında kayboldum ve ödevimi bitirdiğimde akŖam olmuŖtu. Gerindim ve gekonun kemirdiği parmağımın kızardığını ve zonkladığını fark ettim. Belki de üzerine bir yara bandı yapıŖtırmalıyım... *Onun gibi yeŖil bir yara bandı*, diye dŖndm odamdan çıkarken.

DŖncelere dalıp banyoya yöneldim ve kapının koluna uzandım. Ancak ben daha dokunamadan kapı döndü.

Tam kapı açılırken kafamı kaldırdım. Kendimi iki manyetik, siyah gözün altında sıkıŖmıŖ buldum. ŖaŖkınlıkla ürperdim ve geri sıçradım.

Rigel sakince kapı aralığında belirmişti. Omuzlarından buhar bulutları yükseliyordu - yeni duş almış olmalıydı.

Bir kez daha, onun varlığı bende içgüdüsel bir rahatsızlık hissi uyandırdı.

Ona karşı kayıtsız kalmayı hiçbir zaman başaramamıştım. Siyah gözleri, saklanmanın imkânsız olduğu iki derin çukur gibiydi. Onlar Gözyaşı Ustası'nın gözleriydi. Efsanedeki gibi solgun olmamaları önemli değildi. Rigel'in gözleri, masalda anlatılanın tam tersi renkte olsalar bile tehlikeliydi.

Omzunu kapının kenarına yasladı, saçları kapının çerçevesine sürtündü. Yoldan çekilmek yerine kollarını kavuşturdu ve orada durup bana baktı.

"Geçmişe gitmem gerekiyor," diye sert bir şekilde bilgilendirdim onu.

Buhar hâlâ etrafında dalgalanıyordu ve onu cehennemin kapılarındaki bir zebani gibi gösteriyordu. O sisin içine girdiğimi hayal ederken ürperdim, kendimi onun kokusuna bıraktım...

"İçeri gelin," diye davet etti, hiç kıpırdama belirtisi göstermeden.

Bakışlarımı sertleştirdim ve sitemle ona baktım. Ne yaptığını biliyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Bu oyunu oynamak istemiyordum, buna bir son vermesini, beni rahat bırakmasını istiyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun," dedim sert görünmeye çalışarak. "Her zaman yaptığın şey bu.

İlk kez onunla bu kadar doğrudan konuşmaya cesaret etmiştim. Bizim ilişkimiz her zaman sessizliklerden, söylenmemiş şeylerden, alaycılıktan ve naiflikten, ani çıkışlardan ve irkilmelerden ibaret olmuştu. Davranışlarını anlamaya çalışarak hiç zaman kaybetmemiş, ondan hep uzak durmuştum. Açık konuşmak gerekirse, yaşadığımız şeye ilişki diyemezsiniz.

Ağzının köşesi alaycı bir küçümsemeyle kıvrıldı.

"Karşı koyamıyorum.

Ellerimi sıktım.

"Bunu yapmayacaksın," diye patladım, elimden geldiğince kararlı bir şekilde. Sesim yüksek ve net çıktı ve yüz ifadesinin karardığını gördüm.

"Ne yapmak?"

"Ne olduğunu biliyorsun! Tersledim.

Gergindim, neredeyse parmak uçlarımdaydım ve güçlü bir duyguyla yanıp tutuşuyordum. Bu inatçılık mıydı yoksa çaresizlik mi?

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Rigel. Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim... Beni duyuyor musun?"

Küçücüküm ve ellerim yara bantlarıyla kaplıydı ama gözlerimin içine baktım çünkü hayallerimi savunmak için acil bir ihtiyaç hissediyordum. Şefkate ve iyiliğe, yumuşak seslere ve sessiz hareketlere inanıyordum ama Rigel kişiliğimin tanımakta zorlandığım yönlerini ortaya çıkardı. Tıpkı efsanedeki gibiydi...

O anda yüz ifadesinin değiştiğini fark ettim. Artık gülümsemiyordu ama kara gözleri dudaklarıma sabitlenmişti.

"Bunu bir daha söyle," diye mırıldandı sessizce. Çenemi tuttum, kararlıydım.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim.

Rigel yoğun bir şekilde bana bakıyordu. Gözleri vücudumun her yerinde gezindi ve içimden geçen ürperti kendime olan güvenimi sarstı. Midem bulandı. Yavaş incelemesi altında, sanki bana *dokunuyormuş gibi* hissettim. Bir an sonra kollarını açtı ve hareket etmeye başladı.

'Yine,' diye fısıldadı, bana doğru bir adım atarak.

'Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim,' dedim, endişelenmeye başlamıştım. Bir adım daha. "Tekrar.

"Bunu mahvetmeyeceksin.

Ama ben söyledikçe o daha da yaklaştı.

"Tekrar," diye ısrar etti ve ben şaşkın ve endişeli bir şekilde kaskatı kesildim. 'Bunu mahvetmeyeceksin...

Mahvetmeyeceksin...'

Dudağımı ısırdım ve geriye doğru bir adım attım.

Şimdi tam önümde duruyordu.

Çenemi yukarı kaldırmaya zorlandım ve kalbim boğazımda, onun delici bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri bana sabitlenmişti. Gün batımı, karanlık gözlerinin yuttuğu bir ışık kırıntısıydı.

Rigel bir adım daha attı, sanki demek istediğini tekrar vurgulamak istercesine, ben de geriye doğru bir adım daha atmaya çalıştım ama sırtım duvara dönüktü. Gözlerim aceleyle onunkilerle buluşmak için parladı ve bana doğru eğildiğini gördüm. Kulağıma yaklaştığında kaskatı kesildim ve derin sesi kafamın içinde yankılandı.

"Ne kadar kırılgan ve masum görüldüğünün farkında bile değilsin.

Ürpermemeğe çalıştım ama ruhum Rigel'in önünde çıplak hissediyordu. Bana dokunmadan bile beni titretebiliyordu.

"Titriyorsun. Bana yakın olmaya bile katlanamıyorsun, değil mi?"

Onu itmek için elimi uzatma isteğimi bastırdım. Bir şey vardı... bir şey bana ona dokunmamam gerektiğini söylüyordu. Onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne koyarsam, aramızdaki mesafeye onarılamaz bir zarar vereceğimi...

Rigel ve benim aramda görünmez bir duvar vardı ve gözleri beni her zaman bu duvarı aşmamam, bu hatayı yapmamam konusunda uyarmıştı.

'Kalbin deli gibi atıyor,' diye mırıldandı nabzımın hızla attığı boğazıma doğru. "Benden korkmuyorsun, değil mi *küçük güve*?"

"Rigel... lütfen, kes şunu.

"Hayır, Nica," diye sitem etti yumuşak bir hırıltıyla, dili şakırdayarak. 'Bunu durduralısın. Küçük bir bülbül gibi savunmasızca ötmen... işleri daha da kötüleştirecek.

Onu uzaklaştıracak gücü nereden bulduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim, bir an Rigel'in orada olduğu, zehirli nefesinin tenimde dolaştığı, bir an sonra ise kaşları çatılmış bir halde benden birkaç adım ötede olduğuydu.

Ama o ben değildim... Ayaklarının etrafında dolaşan bir şey vardı ve onu daha da geri çekilmeye zorluyordu. İki sarı göz karanlığın içinden oklar fırlatıyor, yarık göz bebekleriyle bize bakıyordu.

Kedi kulaklarını dikerek ona tısladı, sonra da Anna'ya neredeyse çelme takarak merdivenlerden aşağı fırladı.

"Klaus!" diye haykırdı. 'Neredeyse bana çelme takıyordun! Sonunda ortaya çıkmaya karar verdin, değil mi seni huysuz yaşlı kedi?

Bizi sahanlıkta görünce şaşırdı.

'Oh, Rigel, her zaman senin odanda saklanır. Orada yatağın altına kıvrılmaya alışkındır...'

Başka bir şey duymadım, çünkü aceleyle kaçma fırsatını değerlendirdim.

Aceleyle kendimi banyoya kapattım ve bunun onun zararlı varlığını içimden, dünyadan, her şeyden kovmaya yeteceğini umdum. Alnımı sert kapı çerçevesine yasladım ve gözlerimi kapattım, ama o hala oradaydı, ipeksi sesi ve yıkıcılığıyla.

Onu tenimden çıkarmaya çalıştım ama buhar beni sardı, kokusunu içime işledi.

Beni istila etti, karnıma kadar ulaştı.

Daha derin nefes almak işe yaramıyordu, boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Her zehirin panzehiri yoktur. Bazıları ruhunuza işler, kokularıyla sizi sersemletir ve daha önce hiç görmediğiniz kadar güzel gözlere sahiptir.

Ve onlar için bir tedavi yok.

Hem de hiç.

6. Nezaket

*Ruhlarında bahar olanlar her zaman
çiçek açmış bir dünya
görecektir.*

Rigel beni tam bir kargaşa içinde bırakmıştı.

Sonraki iki gün boyunca onu hissetmekten, onun kanıma karışmış olduğu hissinden kurtulamadım.

Bazen onun hakkında her şeyi bildiğimden emindim. Diğer zamanlarda ise etrafında o kadar çok gölge dolaşıyordu ki bunun tam tersinin doğru olduğuna ikna oluyordum.

Rigel en iyi kıyafetlerini giymiş zarif bir canavar gibiydi. Ama içinde vahşi ve öngörülemez bir ruh gizleniyordu, korkutucu ve yaklaşılmaması tehlikeliydi.

Öte yandan, onu anlamamam için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ne zaman çok yaklaşısam beni tersliyor ve o akşam mutfakta yaptığı gibi uzak durmam için beni uyarıyordu. Sonra da mantıksız, çelişkili durumlar ortaya çıkıyor ve ben onun davranışlarına anlam veremiyordum.

Kafamı karıştırdı. Beni rahatsız etti. Uğursuz biriydi ve uyarılarına kulak verip ondan uzak durmakla daha iyi bir iş yapmış olurdum.

Onunla olan ilişkim dışında, işlerin kötü gittiğini söyleyemezdim. Yeni ailemi çok seviyordum.

Norman beceriksiz ve kibardı, Anna ise her geçen gün daha çok çocukluk hayallerimdeki bir şeye benziyordu. Anaç, özenli ve şefkatliydi ve her zaman yeterince yemek yiyip yemediğim ve iyi olup olmadığım konusunda endişeleniyordu. Çok zayıf olduğumu, benim yaşımdaki diğer kızların sahip olduğu pembe ve sağlıklı bir ten rengine sahip olmadığımı biliyordum ama bu tür bir ilgi görmeye alışık değildim.

O gerçek bir anneydi ve ona söyleyecek kadar cesur olmasam da, benim için kendi annem kadar değerli olmaya başlamıştı.

Eskiden gökyüzünü kucaklamayı ve onu özgür kılacak birini bulmayı hayal eden küçük kız şimdi bu gerçeği büyölenmiş bir şekilde görüyordu.

Her şeyi kaybetmekten nasıl kaçınabilirim?

-

Yine bir öğleden sonra ödevimi yaptıktan sonra odamdan çıktım. Çok çalışıyordum ve okulda iyi olmak benim için çok önemliydi. Hepsinden önemlisi, Anna ve Norman'ın benimle mutlu olmaları benim için önemliydi.

Sürpriz bir şekilde, sahanlıkta bir şeye çarptım.

Klaus'tu. İlk ve son kez ortaya çıkmaya karar vermişti. Onu odamın dışında bulduğuma çok sevindim, çünkü hayvanları severdim ve onlarla etkileşim kurmak beni çok mutlu ederdi.

"Merhaba," diye fısıldadım ona gülümseyerek. Gerçekten çok güzel bir kedi olduğunu düşündüm. Sevimli tozlu gri kürkü pamuk şeker kadar yumuşak ve kabarıktı ve harika yuvarlak, sarı gözleri vardı. Anna bana onun on yaşında seçkin bir kedi olduğunu söylemişti.

"Çok tatlısın..." diye bağırdım, acaba onu kucaklamama izin verir mi diye merak ediyordum. Bana şüpheyile baktı. Sonra kuyruğu dikleştirdi ve merdivenlerden aşağı indi.

Küçük bir kız çocuğu gibi onu takip ettim, her hareketini izledim, büyölendim, ama bana kaşlarını çattı ve hareketlerimden memnun olmadığı izlenimini verdi. Pencereden atlayıp yere indi ve beni sahanlıkta yalnız bıraktı. Gerçekten de yalnızlığı seven biri olmalı...

Tam devam etmek üzereydim ki bir ses dikkatimi çekti. Hemen fark etmedim ama yan odadan gelen bir ses vardı. Ama sıradan bir oda değildi.

Rigel'in yatak odasıydı.

Sesin onun nefes alış verişini olduğunu fark ettim. İçeri girmemem gerektiğini biliyordum ama onun böyle nefes aldığını duymak bana bunu bir anlığına unutturdu. Kapı aralıktı ve içeri baktım.

Heybetli figürüne bir göz attım. Arkası dönük bir şekilde odanın ortasında duruyordu. Kapıdaki aralıktan, sert kollarındaki şişmiş damarları ve yanında sıkılı yumruklarını görmeyi başardım.

Dikkatimi çeken onlar oldu. Derisi eklemlerinin üzerinde gergindi ve sıkıldığı parmakları bembeyazdı. Kol kaslarından omuzlarına kadar uzanan gerginliği fark ettim ve neler olduğunu anlamadım.

Öfkeli mi görünüyordu?

Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdadı ve daha iyi bakamadan beni ele verdi. Gözleri bana doğru kaydı ve sıçradım. İçgüdüsel olarak geri adım attım ama bir an sonra kapı çarparak kapandı ve spekülasyonum yarıda kesildi.

Kapıya bakarken zihnim karmakarışık. Beni orada görmüş müydü? Yoksa sadece *birinin* orada olduğunu mu? Merak ettiğim için bile göğsümde bir aşağılanma hissettim. Dudağımı ısırdım ve geri çekildim. Aceleyle aşağı inerken kendime bunu düşünmeyi bırakmamı söyledim. Rigel'in benimle hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç...

"Nica," diye seslendi Anna bana. "Bana yardım edebilir misin?"

Elinde bir sepet temiz çamaşır taşıyordu. Endişelerimi bir kenara ittim ve benimle her konuştuğunda olduğu gibi gergin bir şekilde hemen yanına gittim.

"Tabii ki.

Teşekkür ederim. Hala yapmam gereken işler var, bunları kaldırmama yardım ederseniz sevinirim. Nereye gideceklerini biliyor musun?"

Güzel kokulu çamaşır sepetini ondan aldım ve dantel örtüleri için doğru çekmeceyi bulabileceğime dair ona güvence verdim.

Ev çok büyük değildi ve bir uçtan diğerine yürüyordum, arada bir durup bir çekmeceyi ya da dolabı dolduruyordum. Bazı şeylerin nereye konulduğunu öğrenmiştim ve şimdi ev hakkındaki bilgimi artırma şansım vardı. Giysilerimi odama geri koyarken, Anna'nın onların ne kadar eski ve yıpranmış olduğunu görebileceğinden utandım.

Odamdan çıktığımda sepette sadece birkaç kısa kollu gömlek kaldığını fark ettim.

Erkek gömlekleriydi. Düşünceli bir şekilde onlara dokundum. Norman'ın böyle eski püskü giysiler giyeceğinden kuşkuluydum. Aslında, giymeyeceğini biliyordum.

Onlar Rigel'ındı.

Yatak odasının kapısına doğru döndüm. Sadece birkaç dakika önce olanlardan sonra, kapıya yaklaşma fikri beni dondurdu. Beni gördüğünden emin değildim ama içeri girmek için iznim olmadığını kesinlikle biliyordum. Rigel bu konuda son derece açıktı.

Ama Anna'ya bir iyilik yapıyordum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, böyle küçük bir jesti nasıl reddedebilirdim? Böyle basit bir iş için bana güvenebileceğine dair ona söz vermiştim ve sözlerimi yutmak zorunda kalmak istemiyordum.

Tereddüt ettim, kararsızdım ama sonunda kendimi kapının önünde buldum.

Yutkundum, sonra elimi kaldırdım, cesaretimi topladım ve kapıyı çalmayı başardım. Cevap alamadım.

Kapıyı çok mu sessizce çalmıştım? Belki de artık odasında olmadığı düşüncesi içimde küçük bir cesaret ateşi yaktı. Rigel bana içeri girmememi söylemişti ve ben de onu dinlemek için elimden geleni yapmıştım ama belki de onun yokluğundan faydalanarak, onunla karşılaşmak zorunda kalmadan kıyafetlerini orada bırakabilirdim.

Kapının kolunu elime aldım ve çevirdim.

Metal parmaklarımın altından kayınca sıçradım. Kapı açıldı ve tüm umutlarım yerle bir oldu.

Onun karanlık gözlerinin büyüüne kapılmıştım.

Tam önümdeydi. Bacaklarım titremeye başladı. On yedi yaşında bir çocuk seni nasıl böyle yakabilirdi?

"Ne yaptığınızı düşündüğünüzü bana *bildirmek* ister misiniz?" diye tüyler ürpertici bir şekilde sordu. İfadesinde umut verici hiçbir şey yoktu. Benim gözlerim çamaşır sepetine kaydı, onunkiler de hemen aynısını yaptı.

"Ben..." diye kekeledim. 'Bunlar senin, sadece senin için bırakmak istedim...'

"*Ne oldu,*" diye tersledi Rigel, "odama girme" cümlesinin bir kısmı sana tam olarak *açık* gelmedi mi?

Yutkundum ve gözlerinden yayılan tartışılmaz öfkenin altında solduğumu hissettim.

'Anna istedi,' diye açıkladım. İkimizi de oraya gitmeye beni görev duygusundan başka hiçbir şeyin ikna edemeyeceği konusunda ikna etme ihtiyacı hissettim. Kulağa yalan gibi geldiğini çok geç fark ettim. 'Benden bir iyilik istedi. Ben sadece ona iyilik yapıyorum...'

"Kendine bir iyilik yap.

Rigel aniden sepeti ellerimden kaptı. Isıran, tehditkâr bakışları beni olduğum yere mıhladı.

"Çekil, Nica.

Bana böyle hırlarken her zaman Nica derdi, küçük güve değil, sanki adımı kullanınca sözleri daha ciddi görünüyormuş gibi.

Kapıyı çoktan kapatmıştı ve ben parmaklarımdaki yara bantlarının yapışkanlığını hissederek ellerimi sıktım.

"Sadece nazik davranıyordum," dedim sitemle, anlamsızca onun küçümseyici tavrına uymaya çalışarak. "Belki de bunu anlamakta zorlanıyorsunuzdur?"

Kapı hareket etmeyi bıraktı.

İnanılmaz derecede hareketsiz dudaklarının arasından "Sadece... *nazik* olmak mı?" diye mırıldanırken kara gözlerinden bir gölgenin geçtiğini gördüm.

Kaskatı kesildim. Rigel kapıyı daha da açmaya başladı ve kaslarım teker teker gerildi.

Öne doğru bir adım attı ve elini başımın hemen üzerindeki kapı çerçevesine dayadığında kuru bir şekilde yutkundum. Buz gibi bakışlarıyla uzun boylu ve korkutucu bir şekilde üzerime doğru geliyordu.

"Senin *iyiliğini*... istemiyorum. Kelimeler dudaklarından yavaşça ve tehditkâr bir şekilde döküldü. "Ayaklarımın altından çekilmeni *istiyorum*."

Derin sesi beni derinden etkiledi. Kanıma işlemişti. Yerimden sıçradım ve gözleri şaşırtıcı bir hassasiyetle beni takip etti.

Ona baktım, verdiğim tepkiden korkmuştum. Hayatımda bir kez olsun onun davranışlarına karşı öfke, kin ya da kızgınlık hissetmek istemiştım ama göğsüm çok daha derin bir şeyle sızladı. Neredeyse acı veriyordu.

Bir sonraki an, kapıyı kapattı ve sessizlik beni bir kez daha yuttu.

Dudağımı sertçe ısırđım ve kendimi yumruklarımı sıkarken buldum, bu duyguları kovmaya çalışıyordum. Neden kendimi bu kadar yaralı hissediyordum? O hep böyleydi. Bu yaşadığımız pek çok tartışmadan sadece biriydi. Farklı bir şey beklemekle aptallık etmişim.

Rigel hayatı boyunca beni terslemişti. Ona dokunmamı, ona yaklaşmamı ya da onu anlamaya çalışmamı hiç istememişti. Benden hiçbir şey istemiyordu ama aynı zamanda bana kimsenin yapamadığı eziyeti yapmayı da biliyordu. Beni tüketti. Bazen beni mahvetmek ister gibiydi, bazen de varlığımdan nefret eder gibiydi.

Vahşi, gizemli ve gölgeli bir canavardı. Kurt.

Gece kadar çekiciydi ve gözleri adını aldığı yıldız kadar soğuk ve uzaktı. Ve ben... Bir şeylerin değişeceğini ummaktan vazgeçmek zorundaydım.

Anna'ya geri döndüm ve nasıl hissettiğimi ondan saklamaya çalışarak bitirdiğimi söyledim. Cevap olarak, parlak bir gülümsemeyle bana teşekkür etti. Bir fincan çay isteyip istemediğimi sordu ve ben de iç çekerek kabul ettim. Kendimi kanepede onunla sohbet ederken buldum, ellerimiz dumanı tüten kupalarımıza sarılmıştı.

Ona dükkânı hakkında sorular sordum ve o da bana asistanı Carl'dan bahsetti, ona yardım eden hoş bir genç adamdı. Onu mest olmuş bir şekilde dinledim, onunla ilgili her bir ayrıntıyı kavramaya çalıştım ve bir kez daha gülümsemesinden yayılan ışııkla büyülendim. Sesi bir kucaklama gibiydi, beni sıcak ve korunmuş hissettiren bir eldiven. Açık renk saçları ve yumuşak yüz hatları sadece benim görebileceğimi hissettiğim bir ışııkıyla parlıyordu.

Anna gözlerimde bir peri masalı gibi parlıyordu ve o bunun farkında bile değildi. Bazen ona bakarken kendi annemi, onun tatlı gözlerini ve ben küçükken bana nasıl fısıldadığını düşünürdüm: *'Şefkat, Nica. Şefkat, her zaman... Bunu unutma.*

Anna'yı çok sevmişim. Sadece şefkate ihtiyaç duyduğum için değil, sadece hep gülümsemeyi ve sarılmayı hayal ettiğim için değil... aynı zamanda daha önce tanıştığım herkesten daha duyarlı ve düşünceli olduğu için.

Sohbetimiz bittikten sonra, bana ödünç verdiği ansiklopediyi almak için odama çıktım. Alt katta bütün bir duvarı kaplayan bir kitaplığın bulunduğu bir oda vardı. Büyük kitabı göğsüme bastırarak ona yaklaştım ve beyaz perdelerin arasından sızan ışığı takdir etmek için bir an durdum. Güneşin son ışıkları sıcak ve davetkâr bir atmosfer yaratmıştı. Kuyruklu piyano odanın ortasında kralsız bir taht gibi parlıyordu.

Kitaplığa yaklaştım ve ansiklopediyi yerine koydum. Raf biraz fazla yüksek olduğu için parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım ve kitap neredeyse elimden düşüyordu ama sonunda başardım.

Arkamı döndüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Rigel kapı aralığına yaslanmış, bana bakıyordu. Heybetli figürü beni saran sıcak ışığın üzerine gölgeler düşürdü ve anında tüylerimi diken diken etti. Aniden, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması kalbimin hızlanmasına ve dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Bakışları, avını inceleyen bir kedi gibi tetikte ve yoğundu.

Keşke onun varlığına her zaman böyle tepki vermeseydim. Hissettiğim rahatsızlığın yoğunluğu, sadece köşeli yüzünün sapkın çekiciliğiyle eşleşiyordu. Düz burnu, mükemmel orantılı dudakları, keskin çene hattı ve narin, uyumlu yüz hatları... ve sonra gözleri. Çekik gözleri, kemerli kaşlarının altında istikrarsızlaştırıcı ve kışkırtıcı bir güvenle parlıyordu.

"Sonsuza kadar böyle olacak, değil mi?"

Konuşan bendim. Sesimdeki ince melankoli notasını artık gizleyemiyordum.

"İlişkimiz... değişmeyecek, şimdi burada olsak bile."

Sonra çapraz kollarında Chesterton'un bir kitabını tuttuğunu fark ettim. Onu son birkaç gün içinde okurken görmüştüm, bu yüzden kitabı bitirdiğini ve geri koymaya geldiğini tahmin ettim.

"Sanki buna üzülüyormuş gibi söylüyorsun," diye cevap verdi ipek gibi.

Uzakta durmasına rağmen hafifçe geri çekildim, çünkü o ses tonu üzerimde garip bir etki yaratmıştı.

Rigel yavaşça ve temkinli bir şekilde bana baktı. "Farklı olmasını mı istiyorsun?"

"Daha az düşmanca davranmanı istiyorum," demek için acele ettim ve neden neredeyse bir dua gibi geldiğini merak ettim. "Bana hep böyle bakmamı istiyorum... böyle."

"*Bunun* gibi..." diye tekrarladı Rigel. Bunu hep yapardı. İfadelerimi sorulara dönüştürür, yavaş ve uğursuz bir tonda değiştirir, kelimelerimi dilinde evirip çevirirdi.

'Aynen öyle,' dedim inatla. 'Bana sanki düşmanınız mışım gibi bakıyorsunuz. İyilik hakkında o kadar az şey biliyorsun ki, onu gördüğünde bile fark etmiyorsun.'

Kendime itiraf etmek istemediğim şey, bunun beni incittiği idi. Benimle bu şekilde konuşması beni incitiyordu.

Bana hırlaması canımı acıttı.

Bi Aramızdaki ilişkiyi düzeltmem için bana şans vermemesi beni incitti.
Z.

Bunca zaman sonra buna alışmış olmalıydım, bunu fark etmeliydim. Ondan korktuğumu söyledim ve öylece bıraktım ama yine de... Her şeyi düzeltmek istedim. Ben böyleydim işte.

'Nezaketin farkındayım. Ama bunun ikiyüzlülük olduğunu düşünüyorum. Rigel şimdi ciddi ve düşünceli gözlerle beni izliyordu.

"Performatif... yararsız ve kibirli."

'Yanılıyorsun,' diye itiraz ettim. 'İyilik samimiyettir. Ve karşılığında hiçbir şey istememektir.'

"Öyle mi?" Yarı kapalı göz kapaklarının arasından gözleri parlıyordu. "Katılmıyorum. Bu zorlama... özellikle de *herhangi birine* yöneltildiğinde."

Sözlerinin altında yatan bir şey sezdiğimi sandım ama ne dediğine odaklandım çünkü anlayamıyordum. Ne demek istiyordu?

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," diye nefes aldım, kafa karışıklığımı itiraf ederek. Onun mantığını anlamaya çalıştım ama Rigel tüylerini diken diken eden ve ruhumu delip geçen o gözlerle sabit bir şekilde bana baktı.

Kalbimin vücudumun her yerinde güm güm attığını ve içimde paniğin yükseldiğini hissetmeye başladım. Her şeyin bana nasıl baktığından kaynaklandığını fark ettim.

'Senin için ben Gözyaşı Ustasıyım,' diye haykırdı. 'İkimiz de ne demek istediğini biliyoruz. "Bunu mahvetme," bana söylediğin buydu... Ben hikayenin kurduyum, değil mi? Söyle bana Nica, ortadan kaybolmasını istediğin birine karşı gösterdiğin nezaket *ikiyüzlülük* değilse nedir?

Acımasızlığı beni şaşırtmıştı. Nezaket benim için bir erdemdi, şefkatin bir biçimiydi, ama o her şeyi öyle çarpık bir mantıkla alabora etmişti ki, sanki kendi mantığı varmış gibi görünüyordu. Rigel alaycı, küçümseyici ve kurnaz biriydi, ama bunun dünyaya böylesine asitli bir şekilde bakmasından kaynaklandığını asla düşünmezdim.

"Ne olmamı istiyorsun? Sesi beni uyandırdı.

Kapıdan uzaklaşıp bana doğru geldiğini gördüğümde telaşlandım.

"*İlişkimiz...* nasıl olmalı?

Kitap raflarının sırtıma battığını hissedene kadar geri çekildim. Sesi ipeksiydi, her zaman tıslama ile hırlama arasında bir yerdeydi ve bazen öfkesini kontrol etmeye mi yoksa kendini olabildiğince ürkütücü hale getirmeye mi çalıştığını anlamakta zorlanıyordum.

"Daha fazla yaklaşma," diye emrettim ona, tedirginliğimi gizlemekte zorlanarak. "Bana senden uzak durmamı söyle ve sonra... sonra..." Kelimelerim ağzımda soldu. Rigel şimdi ezici yakışıklılığıyla üzerimde yükseliyordu ve gözleri benimkilere dikilmişti. Gün batımında siyah saçlarından zehir sızıyormuş gibi görünüyordu.

"Devam et. *Anlat bana,*' diye fısıldadı hiddetle, yüzünü hafifçe eğerek. Güçlkle göğsüne kadar geldim ve aramızdaki hava canlı bir varlık gibi zonkluyordu. "Şu haline bak... Sesim bile seni korkutuyor.

"Ne istediğini bilmiyorum, Rigel. Sadece bilmiyorum... Bir dakika önce bana hırlıyorsun ve sonra...'

Her tarafımda nefes alıyorsun, demek istedim ama kalbim konuşmamı engelledi. Boğazımda hissettim, ne kadar yakın olduğunu bana bildiren bir alarm gibi.

"Peri masallarının neden "sonsuz dek" diye bittiğini biliyor musun, Nica?" diye fısıldadı acımasızca. 'Bazı şeylerin kaderinde sonsuzluk olduğunu hatırlatmak için. Bazı şeyler değişmezdir. Bazı şeyler değişmez. Olduğu gibi kalmak onların doğasında vardır, aksi takdirde tüm hikâye çöker. Sonu bozmadan şeylerin doğal düzenini bozamazsınız. Ve sen, tüm hayallerinle... tüm *umutlarınla*... mutlu son için çok çaresizsin, ama kurtsuz bir peri masalı hayal edecek kadar cesur musun?

Sesi beni dehşete düşüren vahşi, derin bir fısıltıydı.

Önünde titredim ve Rigel gözlerimin içine baktı, uzun kirpiklerinin arasından sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca beni izledi. Sözleri içimde dipsiz bir galakside dönen toz gibi düzensiz bir his yarattı.

Sonra aniden elini kaldırdı. Yüzüme yaklaştırdı ve sanki bana zarar vereceğinden korkuyormuşum gibi içgüdüsel olarak gözlerimi kapattım. Kolunu ileri doğru uzattığını hissettim ve...

Hiçbir şey olmadı. Gözlerimi kocaman açtım, kalbim hâlâ çırpınıyordu ama Rigel çoktan uzaklaşmış, kapının ardında kaybolmuştu. Bir anlık sezgiyle arkamı döndüğümde kitabı arkamdaki rafa geri koyduğunu gördüm.

Kalp atış hızımı yavaşlatmaya çalıştım ama doğru düşünemeyecek kadar kafam karışık ve üzgündüm.

Onun hareketlerini nasıl yorumlamalıydım? Ve sözlerini? Ne anlama geliyorlardı?

Ödünç aldığı kitabın içinde hâlâ bir kitap ayracı olduğunu fark ettim. Kitabı bitirdiğinden emindim, bu yüzden bir süre sonra elimi kaldırıp ona uzandım ve kapağını açtım.

Sayfalardan birinde bir pasaj gözüme çarptı.

Birisi kurşun kalemle altını çizmişti.

Okudukça kalbim battı, sise karıştı ve sonunda buharlaşarak hiçliğe karıştı.

"Sen şeytan mısın?

Peder Brown ciddiyetle, "Ben bir insanım," diye cevap verdi. "Ve bu nedenle kalbimde tüm şeytanlar var.

7. Küçük Adımlar

*Hiç kayan bir yıldız gördünüz mü?
Onları hiç geceleri parlarken gördünüz mü?
O da böyleydi.
Nadir. Küçük ve güçlü.
Işıl ısl parlayan bir gülümsemeyle
Parçalanırken bile.*

O sabah güçlü bir rüzgar vardı.

Çimlerin yapraklarını eğdi ve gökyüzünü bulutlardan temizledi. Hava narenciye deterjanı kadar berrak ve tazeydi. Şubat ayı buralarda her zaman ılıman ve sıcak geçerci.

Rigel'in gölgesi önümdeki asfaltta erimiş kurşundan oluşmuş bir panter gibi kayıyordu. Bir ayağını diğerinin önüne atarak nasıl adım attığını izledim. Yürüyüşü bile otoriterdi.

Evden ayrıldığımızdan beri onunla arama mesafe koymuştum, o önden yürürken arkama bir kez bile bakmadan temkinli bir şekilde geride duruyordum.

Önceki akşamki olaydan beri kendimi huzurlu hissetmemiştim.

Onun sesi kafamda çınlarken yatağa girmiş ve onu midemde hissederek uyanmışım. Ondan ne kadar kurtulmaya çalışsam da kokusunu tenimde hissedebiliyordum.

O kitapta altını çizdiği alıntıyı tekrar düşündüm, kelimeler anlaşılmas bir şarkı gibiydi. Ancak bir melodi çıkarmaya çalıştıkça, eylemlerinin sarsıcı uyumsuzluğu altında daha fazla parçalandım.

Bir an sonra sırtına çarptım ve irkildim. Durduğunu fark etmemiştim. Elimi burnuma götürdüm, o da omzunun üzerinden bana baktı, sinirlenmişti.

"Özür dilerim," diye patladım. Dilimi ısırđım ve gözümü ondan kaçırdım. Dün geceden beri ona hâlâ bir şey söylememiştim ve onun yanında böyle patavatsızca konuşmak utanç vericiydi.

Rigel tekrar yürümeye başladı ve ben de aynısını yapmadan önce birkaç adım ilerlemesini bekledim.

Birkaç dakika geçtikten sonra nehrin üzerindeki köprüden geçtik. Eskiydi, kasabada inşa edilen ilk şeylerden biriydi ve geldiğimiz gün uzaktan fark ettiğim tek simge yapılardan biriydi. Birkaç inşaat işçisi yol çalışmalarıyla meşguldü. Norman her gün işe geç kaldığından şikâyet ediyordu ve ben de bunun nedenini anlayabiliyordum.

Okulun kapısına vardığımızda, yolun kenarında bir şey fark ettim, hassas kalp tellerimi çeken, çocuksu ruhumu harekete geçiren bir şey.

Umursamaz küçük bir salyangoz asfaltın üzerinde pervasızca kayıyordu. Arabalar gürültüyle geçip gidiyordu ama o hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. O kadar yavaş hareket ediyordu ki araba lastiklerinin altında ezilebilirdi, bu yüzden hiç düşünmeden kendimi ona doğru fırlattım. Bana ne olduğunu asla anlayamayacaktım ama belki de diğer insanlar gibi davranmadığım zaman en çok kendim oluyordum. Böylesine küçük bir canlıya yardım etmeye çalışmak benim için bir zorunluluktı. Tamamen içgüdüselidi.

Kaldırımdan aşağı indim ve yolun karşısına geçmeye çalışıp ölümle buluşmadan önce onu yerden kaldırdım. Saçlarım yüzüme düştü ve onun iyi ve tek parça olduğunu gördüğümde yüzümde kendiliğinden bir gülümseme oluştu.

"Seni yakaladım," diye fısıldadım, ne kadar aptalca davrandığımı çok geç fark ettim. Bir motor gürültüsü duydum. Arkamdan bir araba hızla bana doğru geliyordu. Kalbim boğazıma fırladı. Bir şey beni zorla yolumdan çekmeden önce arkamı dönecek zamanım olmadı.

Kendimi tekrar kaldırımda buldum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve bir arabanın kornasının öfkeli sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Bir el kazağımın omzunu yakalamıştı ve hâlâ sıkıca kavırıyordu. Üzerimde beliren gözlerle karşılaştığımda nefes almayı bıraktım.

Rigel çenesini sıkmış, bakışları çelik bıçaklar kadar keskin bir şekilde beni izliyordu. Birdenbire, neredeyse tiksintiyle beni bıraktı ve kazağımın artık bol olan kısmı omzuma yerleşmek üzere aşağı düştü.

"Tanrım," diye hırladı dişlerini sıkarak. "Aklından ne geçiyordu?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim. İnançsızlık ve kafa karışıklığıyla doluydum. Ben bir şey yapamadan bana sırtını döndü ve kapılara doğru yöneldi, beni orada öylece bıraktı.

Küçük salyangoz hâlâ ellerimdeyken onun uzaklaşmasını izledim. Etrafta bir sürü kız vardı, onun gidişini izliyor ve mırıldanıyorlardı. İlk günkü kavgadan sonra, oğlanlar temkinli bir şekilde geçmesine izin verirken, kızlar sanki kendilerine de fırlatmasını umuyormuş gibi gözleriyle onu yiyorlardı.

"Nica!"

Billie beni karşılamaya geliyordu. O bana ulaşmadan önce salyangozun güvende olduğundan emin olmak için acele ettim ve onu bir çalının yakınındaki alçak bir duvara yatırarak yola yuvarlanma riski olmadığından emin oldum.

"Merhaba," diye selamladım arkadaşımı bir grup hoppa birinci sınıf öğrencisinin yanından geçerken. O gün normalden daha fazla şamata vardı. Herkes daha gürültülü, daha gürültülü, daha canlı görünüyordu. Havada tuhaf bir şey hissediyordum, tam olarak anlamlandıramadığım bir tür coşku.

"Dikkat edin," diye uyardı bir başka aşırı heyecanlı öğrenci grubu yanımızdan koşarak geçerken.

"Ee... neler oluyor? Birlikte yürümeye başladığımızda sordum. Diğerleri gibi bir Cuma günüydü ve bu kadar heyecana neyin sebep olduğunu anlayamıyordum.

"Pazartesi gününün hangi gün olduğunu bilmiyor musun? Billie elini kaldırarak kapının önünde bekleyen Miki'ye el salladı. Billie bir an cevap vermemi bekledi, ben de düşündüm ve açıkça benden kaçan bir şeyi kavramaya çalıştım.

"Bugün... ayın on dördü," diye mırıldandım sonunda, anlamamıştım. "Ve bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Oldukça aptal olduğumu hissettim, çünkü etrafımdaki benim yaşımdaki her kız Pazartesi gününün hangi gün olduğunu çok iyi biliyor gibiydi. Görünüşe göre

içgüdüsel olarak bilmek. Ama ben yaşıtım kızlar gibi değildim. En normal olayların bile bana yabancı gelmesine neden olan sıra dışı bir yetiştirilme tarzım vardı.

'Oh, hadi ama! Yılın en romantik günü,' dedi şarkı söyler gibi bir sesle. 'Çiftler bunu kutlar...'

Birdenbire anladım ve kızardım. "Ah... sevgililer için olan tatil... Sevgililer Günü.

"*Bingo!* Billie Miki'nin yüzüne doğru ciyakladı. Miki kapüşonunun altından ona pis bir bakış fırlattı, sigarasının dumanı rüzgarla uçup gitmişti.

"Yine kahvaltıda şeker poşeti mi yedin?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Merhaba Miki," diye sessizce selamladım onu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve çok ileri gitmemeye çalışarak yavaşça bir elimi kaldırdım. Sigarasından yavaşça bir nefes çekti ama her sabah olduğu gibi karşılık vermedi.

"Nica'ya herkesin neden bu kadar heyecanlı olduğunu açıklamaya çalışıyordum," dedi Billie onu dirsekleyerek. "Ne de olsa Bahçe Günü yılda sadece bir kez oluyor!

Başımı eğdim.

"Bahçe Günü" mü? O da ne?"

"Oh, sadece okul yılının en çok beklenen etkinliği! Billie, benimle ve Miki'yle kollarını iffetli bir şekilde birleştirerek cevap verdi. "Herkesin içinde bir şeyler uyandıran bir gün!

Miki, "Kusmuk kokan bir gün," diye karşılık verdi ama Billie onu duymazdan geldi.

'Her yıl Sevgililer Günü'nde bir komite *güllere adanmış* özel bir pavyon kuruyor! Her öğrenci isimsiz olarak istediği kişiye bir gül verebiliyor ve her rengin farklı bir anlamı var! Oh, görmelisiniz, her renkten buketler her yerde uçuşuyor! Popüler kızlar, sportif olanlar... Bir yıl Koç Willer bile dolabını güllerle dolu buldu... Bazı insanlar müdürü gizlice dolaşırken gördüklerine yemin ettiler...'

Billie kıkırdarak zıplarken Miki gözlerini devirdi.

'Oh, dram dolu bir gün! Aşk ilanları, kırık kalpler... Bugün Bahçe Günü!'

'Sevimli görünüyor...' dedim küçük bir gülümsemeyle.

"Tımarhanede bir gün geçirmek gibi," diye mırıldandı Miki ve Billie onu hafifçe itti.

'Surat asmayı kesmeyecek misin? Onu dinleme Nica,' diye elini salladı. 'Geçen yıl dört tane güzel gül aldı... hepsi de kırmızı...'

Onu kaburgalarından dürttü ve kıs kıs güldü. Miki sigara izmaritini parmaklarının arasında ezdikten sonra bir fiske vurarak uzaklaştırdı. Salyangozu bıraktığım küçük duvarın yakınına düştü.

O anda, tam da o noktada oturan bir çocuk fark ettim. Durdum, bir süre onu izledim ve ne gördüğümü fark ettiğimde gözlerim biraz açıldı.

Miki ve Billie birbirlerine sataşmaya dalmış bir halde didişmeye başladılar. Kararsızca onlara doğru döndüm ama onlar beni fark edemedi, dikkatleri dağılmışken fırsatı değerlendirdim.

Nefes nefese yabancıya doğru yöneldim. Arkasındaki ağaçlar rüzgârda sallanıyor, üzerine dans eden bir gölge kafesi düşürüyordu.

'Umm... Affedersiniz...' diye mırıldandım.

Beni duymadı. Müzik dinliyor, telefonuna bakıyordu. Küçük bir adım daha attım ve elimi uzattım. "Pardon... Affedersiniz?"

Kaşlarının çatıldığını gördüm ve başını kaldırdı. Güneşe karşı gözlerini kıstı ve biraz sinirli bir şekilde bana baktı.

"Evet?" diye

sordu.

"Salyangoz..."

"Ha?"

Parmaklarımı çenemin altında birleştirdim, gözlerim biraz irileşmişti. "Ben... şey... ben... salyangozu pantolonundan çıkarabilir miyim?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve burun delikleri hafifçe açılmış bir şekilde bana baktı. "Pardon... Ne?"

'Salyangozu tutmak istiyorum...'

"*Salyangozumu* tutmak ister misin?"

"Evet, ama... yavaşça..." Bana şaşkın şaşkın bakarken aceleyle söyledim. 'Çünkü onu yoldan aldıktan sonra burada bıraktım ve... eğer kıpırdamadan oturursan, onu güvenli bir yere koymak istiyorum...'

"Sen de ne... Oh, kahretsin!"

Kot pantolonundaki sümüksü izi fark etti ve kulaklığı düştü. Tiksinierek ayağa fırladı ve ben de onu çıkarmaya çalışırken öne atıldım.

"Bekle!"

"Defol

git!"

"Lütfen!"

Yere düşmesine izin vermeden ya da daha kötüsü üzerine basmadan önce onu kopardım. Çocuk geriye doğru sıçradı, dehşet içinde yüzünü buruşturarak ellerimdeki kıza baktı.

'Lanet olsun! Gidebileceği onca yer varken! İğrenç!'

Salyangoz kabuğunun içine kıvrıldı ve ben ona biraz kırgın bir bakış attım. Kabuğunun çatlamadığını kontrol ettim ve onu ellerimin arasına alarak sıcaklığını korudum.

"Utangaç biri..." diye mırıldandım, biraz huysuzca. Bir yanımda beni duymamış olmasını umuyordu ama yeterince sessiz konuşmamıştım.

"Affedersiniz?" diye sordu öfkeyle, hızla öfkelenmeye başlamıştı.

'Bunu bilerek yapmadı,' diye onu belli belirsiz savundum. "O anlamıyor. Anlıyor musun?"

İnanmaz ve tiksiniş bir şekilde bana baktı. Kendimi bir bebek gibi hissediyordum, küçük ve tuhaf, başkalarının her zaman aynı kuşku ve tiksintiyle bakacağı bir dünyada sıkışıp kalmış küçük bir kız gibi.

"O iğrenç değil," diye devam ettim sessizce, sanki kendimin bir parçasını savunuyormuşum gibi. 'O çok kırılgan bir yaratık... sadece kendini savunabilir. Hiçbir şeye ya da kimseye zarar veremez.

Başımı hafifçe yana eğerek öylece dururken saçlarım yüzümün kenarlarını gıdıkladı. "Bazen yağmur yağdığında ortaya çıkar. Yağmurun ve fırtınanın yaklaştığına dair bir işaret... Onları hissediyor, biliyor musun? Herkesten önce.

Onu göğsüme yakın tutarak yavaşça küçük duvara doğru ilerledim. 'Kabuğunda güvende. Orada evinde. Yakındaki bir ağacın dibine, kalenin arkasındaki futbol sahasının köşesine, kimsenin gitmediği bir yere doğru eğildim. 'Ama eğer kabuğu çatlarsa, kıymıklar ağaca yapışır.

ve sonunda onu öldüreceklerdi. Hayatta kalamazdı. İmkânı yok. Çünkü bu onun sığınağı... sahip olduğu tek sığınak. Bu üzücü, değil mi?' Üzgün bir şekilde mırıldandım. "Onu güvende tutan şey aynı zamanda ona en çok zarar verebilecek şey.

Onu dikkatlice köklerin yakınına yerleştirdim. Hâlâ kabuğunda saklanıyordu, ortaya çıkmaya korkuyordu ve ben de onun için nemli bir alan açmaya çalışarak yanındaki toprağı biraz hareket ettirdim.

"İşte buradayız," diye fısıldadım, hafifçe gülümseyerek. Annemin bana öğrettiği tüm şefkati kendimde topladım.

Ayağa kalktım, saçlarımı yavaşça kulaklarımın arkasına topladım. Kafamı kaldırdığımda çocuğun onca zamandır beni izlediğini gördüm.

"Nica, hey! Billie girişten el sallıyordu. 'Ne yapıyorsun?' Hadi, geç oluyor!"

"Geliyorum! Sırt çantamın askılarını iki elimle sıktım ve korkuyla çocuğa doğru baktım. "Hoşça kal," dedim sessizce, koşarak uzaklaşmadan önce.

Cevap vermedi ama binaya girerken beni izlediğini hissettim.

-

"Bugün öğle yemeği için bana gelmek ister misin?" diye sorduğunu duydum Billie'nin.

Sırt çantama koymakta olduğum kalem kutusunu düşürdüm ve aceleyle onu almaya giderken Billie'yi kızarmış yanaklarla izledim. Davet beni gafil avlamıştı.

'Büyükannem gerçekten gelmeni istiyor. Geçen gün seni okulun dışında gördü ve neredeyse felç geçiriyordu! Çok zayıf olduğunu söylüyor. Bütün sabah yemek yaptı. Hayır cevabını kabul edeceğini sanmıyorum. Ama sadece sen istersen tabii.'

"Sen... emin misin? Sınıftan çıkarken kararsızca sordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Her zaman çok fazla olduğum, herkesin benden kurtulmak istediği, içten içe orada olmamı gerçekten istemedikleri korkusunu hissettim.

Ama Billie nazikti, elini salladı ve bana gülümsedi.

Belli ki! Büyükanнем bu sabah beni neredeyse yataktan sürükleyerek çıkardı, beni işaret etti ve "Arkadaşıна söyle, bugün misafirimiz o!" dedi. Patatesli turtasının tadına bakmamış gibi görüldüğünü söylüyor - ne büyük saygısızlık! Kıkırdadı ve bana bir bakış fırlattı. "Yani, geliyor musun?"

'Önce izin istemeliyim. Bilirsiniz, sorun olup olmadığını kontrol etmeliyim...'

Anna'nın telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçasını çıkarırken, "Elbette!" diye cevap verdi.

Resepsiyona doğru yöneldim ve kibarca bir telefon görüşmesi yapıp yapamayacağımı sordum.

Resepsiyon görevlisine "Aileme," diye belirttim ve başıyla onayladığını gördüğümde içimi bir gurur ve mutluluk duygusu kapladı.

Anna üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı ve sadece sakince kabul etmekle kalmadı, aynı zamanda misafirim olacağı için mutlu bile oldu. Bana istediğim kadar dışarıda kalabileceğimi ve hazır olduğumda geri gelebileceğimi söyledi ve ona olan minnettarlığım daha da arttı. Bana güveniyordu, ölçülü ve yumuşak başlıydı. Çok endişeleniyordu ama endişesi boğucu değildi - benim için çok önemli olan bir şekilde özgürlüğüme saygı duyuyordu.

"Harika, büyükanנeme haber veririm! Billie, telefonuna bir mesaj yazıp kapattı.

Bir hafiflik dalgası hissettim. O kadar çok gülümsüyordum ki, bana birlikte zaman geçirme fırsatı sunduğunu fark ettiğimde gözlerimin kırıştığını bile hissedebiliyordum.

'Teşekkür ederim,' dedim ve o da sırtıttı.

'Lafını bile etme! Sana teşekkür etmesi gereken biziz!'"

"Daha önce kimse beni davet etmemişti..."

Sanki aniden önemli bir şey hatırlamış gibi gözleri benimkilere takıldı ama sonra birkaç heyecanlı kız yanıımızdan koşarak geçerken yolundan çekilmek zorunda kaldı. Koridorda insanların dolaplarını boşalttıklarını ve aceleyle uzaklaşırken kilitlenmeden bıraktıklarını gördüm.

"Bahçe Günü'ne az kaldı," diye gülümsedi Billie. 'Spor salonunda güller için bir pavyon kuruyorlar. Pazartesi günü de komite üyeleri okulda dolaşarak gülleri dağıtacaklar.

"Ama neden herkes dolaplarını boşaltıyor? Anlamadığım için sordum. "Neden açık bırakıyorlar?"

"Bu bir çeşit gelenek! Bazı insanlar güllerini etkinlikten önce kendileri teslim eder. En cesur olanlar, bilirsiniz. Ya da belki sadece gösteriş yapanlar... Ama her neyse, insanlar dolaplarını kilitlemeden bırakabilirler, böylece isteyen herkes ders aralarında onlara bir gül bırakabilir. Temel olarak, biraz utangaç olan insanlar için iyi bir uzlaşma! Birinin size gül bıraktığını görmek de eğlenceli. Ve bunun kim olabileceği, kimin sizi düşündüğü, kimin sizi düşünmediği, gülün ne renk olduğu üzerine kafa yormak! "Beni seviyor mu, sevmiyor mu?" "

'Bu etkinliği gerçekten seviyorsun,' diye gözlemledim. "Öyle değil mi?"

Billie kıkırdadı ve omuz silkti. "Kim içmiyor ki? Herkes sarhoş gibi görünüyor! Kızlar en çok gülü kimin alacağı konusunda yarışmak için çıldırıyor... ve en sevimli oğlanlar büyük rağbet görüyor! Akbabalar hakkında bir belgesel izlemek gibi!"

Kaşlarımı kaldırdım ve bir kahkaha patlattı.

Çıkışa doğru yürürken bana geçmiş Bahçe Günleri ile ilgili anekdotlar anlatmaya devam etti.

"Bekle," diye durdurdum onu, ceplerimi karıştırıyordum. "Anna'nın numarasının yazılı olduğu kâğıt... Resepsiyonda unutmuş olmalıyım.

Anna'nın telefon numarasını hâlâ ezberlememiştim, bu yüzden onunla iletişim kurmanın tek yolu buydu. Dalgınlığımdan utanarak özür diledim. Billie'ye yakında döneceğime söz verdim ve adımlarımı takip etmeye başladım. Onu daha fazla bekletmek istemediğim için hemen resepsiyona gittim ve şans eseri kâğıt parçasını tezgâhın altında buldum. Rahatlamış bir şekilde cebime geri koydum ve arkamı döndüm.

Ama koridorda birine rastladım. Bir çocuğa. Çok kabadayıydı. Yanımdan hızla geçti ve vücudundaki öfkeli gerginlik o kadar yoğunlu ki diğer birçok insanın bakışlarını üzerine çekti. Midemin bulandığını hissettim ve bunu onun bariz öfkesine bağladım - bu yüklü, gergin öfke türü şiddete işaret ediyordu ve beni her zaman korkutmuştu.

"Sen!" diye kükredi. "Kız arkadaşına ne dedin sen?"

Bir kapının önünde durmuştu. İçimi burkan bir önsezi duygusuyla fark ettim - burası müzik odasıydı. O saatte boş olması gerektiğini biliyordum ama içeride *kimlerin olduğunu* hissedebiliyordum. Etrafta birkaç kişi toplanmış, yaşanan dramın içine çekilmişti. Açıklanamaz bir güç tarafından yönlendirilerek yaklaştığımda, aslında Rigel olduğunu doğruladım.

Bir bankta oturuyordu, sessiz ve vurdumduymazdı. Piyanonun onun için anlaşılması zor garip bir cazibesi vardı. Bunu bir tutku olarak tanımlayamazdım, daha çok asla karşı koyamadığı bir çağrı gibiydi.

"Beni duyuyor musun? Sana söylüyorum!"

Onu duyduğundan emindim ama Rigel o kadar da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Başını bir yana eğdi ve son derece sakın bir şekilde ona yukarıdan aşağıya baktı.

"Seni gördüm, onu taciz ediyordun," çocuk ona daha da yaklaştı. "Sakın buna cüret etme, beni duyuyor musun?" diye tehdit etti.

Rigel'in yüz ifadesi sanki hiç karşı karşıya gelmiyormuş gibi anlaşılmazdı. Ama bu beni rahatlatmadı. Kara meleğin kanatları vücudunun etrafında kıvrılmış, gizlenmiş ve diğer herkese görünmez olmuştu. Onları açıp en kötü halini ortaya çıkaracağı andan korkuyordum.

'Yeni olduğunuz için her istediğinizi yapabileceğinizi düşünmeyin. Burada işler öyle yürümez.

"Peki nasıl çalıştığını kim söylüyor? Rigel alaycı bir tavırla sordu. "*Sen mi?*

Gözlerini ona dikti ve ayağa kalktı. Ondan daha uzundu ama en korkutucu olanı köpekbalığını andıran gözlerinde hiç sıcaklık olmamasıydı.

'Senin yerinde olsam *başka* endişelerim olurdu,' diye karşılık verdi. 'Belki kız arkadaşına neden zamanımı boşa harcamaya bu kadar niyetli olduğunu sorarsın...'

Yanından geçip gitti ve çocuk kör bir öfkeyle yumruklarını sıktı.

Rigel ona arkasını dönüp piyanodan notaları alırken, "Ne dedin lan sen?" diye hırladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Daha burada işimiz bitmedi!" diye bağırdı, kendini kaybetmiş bir halde. "Ve seninle konuşurken bana bak, pislik!"

Onu agresif bir şekilde omzundan yakaladı ama ona dokunur dokunmaz, keşke dokunmasaydı dedim. Bir sonraki an, bir el

boynu ve yüzü şok edici bir vahşilikle piyanoya çarptı. Havada korkunç bir gürültü patladı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve yakınımıdaki birinin nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum.

Rigel tırnaklarını çocuğun kafa derisine geçirdiğinde ve içinden çığlık çığlığa bir feryat koptuğunda kalbim boğazıma fırladı. Sessiz ve buz gibi öfkelerini çocuğun kafatasına damgaladı ve bir sonraki an, onu yakaladığı gibi aniden bıraktı. Çocuk yere düştü, sersemlemişti, bir daha ayağa kalkamadı. Rigel'in ne kadar çabuk tepki verdiğini, onu ne kadar güçlü bir şekilde kavradığını ve ona ne kadar zarar verdiğini görünce donup kaldım.

Rigel yavaşça etraftan dolaştı ve yere düşen notaları almak için eğildi. Kimse nefes almıyordu.

'Kız arkadaşın benim fotoğrafımı çekmiş,' dedi. 'Muhtemelen sana söylememiştir. Madem buradasın, söyle ona bir daha yapmasın.

Sonra benim de orada olduğumu fark etti ve gözlerini bana dikti. "Ama bunu *nazikçe* yaptığınızdan emin olun tabii ki," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Öğretmenler gelmeden önce odayı terk etti. Nabzım bileklerimde atarken olduğum yere çakılıp kaldım. Etrafıma baktım ve birkaç kızın onun uzaklaşmasını izlediğini gördüm, korkmuşlardı ama onun esrarengiz, vahşi çekiciliği karşısında daha az büyülenmiş değillerdi.

Az önce ne kadar acımasız, soğuk ve duygusuz olabileceğini göstermişti.

Yine de etrafımdaki her kız, her şeye rağmen, gözlerinden yayılan o tehlikeli gizemin kendilerini yutmasına seve seve izin verirdi.

Sarsılmış bir halde dışarı çıktığımda ağzımda garip bir tat vardı. Hâlâ tüm sahenin gözümün önünde oynandığını görebiliyordum...

"İşte buradasın! Billie beni gülümseyerek karşıladı. "Buldun mu?

Ne kadar rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak gözlerimi kırptım. Rigel içimde anlaşılmaz, endişe verici duygular yarattı.

"Evet," diye fısıldadım. Dudağımı ısırdım ve görmemesine çalışarak başka tarafa baktım. "Yola çıksak iyi olur," diye ısrar etti. Devasa Wrangler tam karşımda bekliyordu.

İşlek yolun ortasında, öfkeli sürücüler ve motosikletliler arkasında sıraya girmişlerdi. "Ortalık geriliyor gibi görünüyor.

"Bekle, Miki'yi beklemiyor muyuz?

"Hayır, gelmeyecek," diye sakince cevap verdi. "Bugün gelemeyecek. Üçümüz olacağız sanmıştım..."

Kapılardan geçtik ve aceleyle arabaya gittik.

Kapıyı açtığımda Billie'nin büyükannesi güneş gözlüklerinin arkasından bize bir bakış fırlattı.

"Merhaba büyükanne! Kalçan nasıl bugün?"

"Çene çalmak yok, binin" diye otoriter bir şekilde emretti ve biz de itaat ettik. Arka koltuğa yerleştim ve iri gözlerle ona baktım.

Büyükannesi motoru çalıştırırken Billie beni 'Bu Nica' diye tanıttı. Utangaç bir şekilde elimi kaldırdım ve o da dikiz aynasından bana baktı. Beğenilmemenin içgüdüsel korkusu kalbimi delip geçti. Her ne olursa olsun onun beklentilerini karşılayamayacağımdan endişe ediyordum.

'Merhaba canım,' diye beni tatlı bir şekilde selamladı ve rahatlamamı sağladı.

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. Sonunda anın tadını çıkarmaya karar verdim ve Rigel düşüncesini çok uzaklara ittim.

-

Billie'nin evi okuldan çok uzakta değildi. Nehre yakın sakin bir mahallede, Wrangler'ın zorlukla geçebileceği kadar dar bir sokakta yaşıyordu.

Yanında pirinç bir şemsiye standı bulunan zarif, küçük kırmızı bir kapıya ulaşmak için birkaç basamak çıkmamız gerekti.

Daireleri küçük ama davetkâr, duvarları hafif eğri büğrü fotoğraflar ve tablolarla kaplıydı. Tavanda ahşap kirişler vardı ve yıpranmış halı beni sıcak ve sarılmış hissettiren samimi bir atmosfer yaratıyordu. Mutfakta sotelenen bir şeyin ağız sulandıran kokusu vardı. Patlayacak gibi olana kadar yedim ve Billie'nin büyükannesinin hafif huysuz tavrının altında aslında son derece sevecen, şefkatli ve anaç bir insan olduğunu keşfettim.

Turtadan ikinci bir porsiyon almamı sağladı ve bana bölgede ne kadar süredir yaşadığımı sordu. Bir enstitüden geldiğimi söyledim ve umutlu bir gülümsemeyle ona evlat edinilme sürecinden geçtiğimi söyledim,

yüz ifadesini derin bir tatlılık kapladı. Ona Anna ile tanıştığım günü, onu merdivenlerin dibinde gördüğüm sabahı ve o güneşli öğleden sonra enstitü arazisinde yaptığımız yürüyüşü anlattım.

Billie'nin büyükannesi bir kez bile sözümü kesmeden dikkatle dinledi. Konuşmamı bitirdiğimde ayağa kalktı, masaya geldi ve bana bir porsiyon turta daha verdi.

Yemekten sonra Billie odasını göstermek için beni üst kata çıkardı.

Ben içeri girmeden önce panjurları indirdi ve bir ışık düğmesine bastı.

Odanın içinde, duvarlarda yüz binlerce parıltı patladı ve ben nefesimi tuttum. Işık yansımaları fotoğraflardan oluşan bir labirentin içinde dans ederek dönüyordu.

"Oh, bu...

Bir flaş beni kör etti. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve Billie'nin kamerasının arkasından gülümsediğini gördüm.

"Yüzün çok tatlıydı," diye kıkırdadı, fotoğraf makinesini indirdi ve görüntü gelişirken Polaroid'i çıkardı. Bana uzatmadan önce birkaç kez havada salladı.

"İşte, al.

Küçük beyaz kareyi aldım ve renklerin sanki sihirli bir şekilde yüzeye yayılmasını izledim. İşte oradaydım, yüzüm biraz hülyalı ve dudaklarımda hafif bir gülümseme vardı. Etrafımda dönen ışıklar evreni gözlerime yansıyor, onları ışıklı aynalar gibi parlatıyordu.

'Sende kalabilir! Benim hediyem.'

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım, böylesine harika bir hediye karşısında şaşkına dönmüştüm - donmuş zamanın ve yakalanmış renklerin bir anı. Hayatın bir parçasını kendi ellerinde tutmanın harikulade bir yanı vardı.

Elbette. Bende onlardan bir sürü var, merak etme! Büyükannem onları koymam için bana bir albüm vermeye çalıştı ama o kadar düzenli olmayı beceremiyorum. Gördün mü?' Etrafındaki fotoğraf galaksisini işaret etti. 'Doğudan gün doğumu ve batıdan gün batımı fotoğrafları. Masama yakın gökyüzü fotoğrafları, böylece ders çalışırken kendimi daha rahat hissedebiliyorum. Yatağımın etrafına da insan resimleri koyuyorum ki geceleri uyuyamadığımda kendimi yalnız hissetmeyeyim. Gülümsemelerine bakıyorum ve hepsini saymayı bitiremeden uykuya dalıyorum.

"Fotoğrafçılığa nasıl başladın?" diye sordum, bakışlarım tüm o yüzlerde gezinirken.

"Ailem.

Bana aylardır uzakta olduklarını söyledi. Onlar *National Geographic* ve *Lonely Planet* gibi ünlü dergiler için çalışan uluslararası üne sahip fotoğrafçılardı. İş için sürekli dünyanın dört bir yanına seyahat ediyor, dünyanın dört bir köşesinde egzotik manzaralar ve sahneler keşfediyorlardı. Eve pek sık dönmedikleri için Billie'nin büyükannesi onunla birlikte yaşamaya başlamıştı.

"Bu gerçekten harika Billie," dedim ona fısıltıyla, büyülenmiş bir halde. Anne ve babasının Büyük Kanyon'un dağlarında, bir Maya piramidinin yanında, sonra da bir kelebek patlamasının ortasında, eski bir Kızılderili çadırının içinde çekilmiş fotoğraflarına baktım. 'Onlarla çok gurur duyuyor olmalısın...'

Mutlu bir şekilde başını salladı ve onların resimlerine baktı. "Bakıyorum. Bazen bize telefon edemiyorlar çünkü o kadar uzak yerlere gidiyorlar ki sinyal ya da bağlantı yok. Onlardan en son dört gün önce haber aldım.

"Onları çok özleyiyor olmalısın.

Melankoli dolu Billie, ikisinin gülümsediği bir fotoğrafa baktı ve parmağının ucuyla onu okşadı. Onun özlemine kendi özlemimmiş gibi hissettim.

'Bir gün ben de onlar gibi olacağım. Annem ve babamla birlikte gideceğim ve odayı benim de fotoğraflarımla dolduracağım. Göreceksin,' dedi bana sessiz bir özlemle. 'Büyüdüğümde, bu fotoğraflarda onlarla birlikte olacağım, parlak yüzey bizi ayrı tutmayacak.

-

Çok güzeldi. Eve yürüdüğüm süre boyunca bunu düşünmeden edemedim.

Kendimi tamamen huzurlu hissediyordum. *Arkadaşımla* bir öğleden sonra geçirdikten sonra *eve* dönüyordum. Normal hissetmekten daha iyi bir şey var mıydı? *Kabul edilmiş* hissetmekten?

Okulun önünden geçerken kendimi dingin hissediyordum. Kaldırımda tek bir canlı bile olmaması alışılmadık bir durumdu. Ama göz ucuyla bir hareket gördüm. Açık giriş kapılarının arasında, sırtı dönük ve siyah saçları dalgalanan birini gördüm.

Onu tanıdığımı sandım.

"Miki? Arkasından yaklaştığımda seslendim.

Sıçradı ve sonra aniden döndü, tişörtü gürültüyle yırtıldı.

Gözlerim kocaman açıldı ve ona doğru uzanmamak için kendimi zor tuttum. Nefesimi tutarak kolundaki yırtığa baktım.

"Ben... Ben... Çok özür dilerim," diye başladım, mahcup bir halde.

Miki gözyaşına baktı ve çenesini sıktı.

'Şey, harika. Bu benim en sevdiğim tişörtümdü,' dedi açıkça.

Ellerimi sıktım, perişan haldeydim. Bir şeyler söylemeye çalıştım ama fırsat bulamadan, tek bir bakış bile atmadan çekip gitti.

'Miki, lütfen bekle,' diye kekeledim. 'Özür dilerim, öyle demek istemedim... Seni orada gördüm, sadece merhaba demek istedim...'

Bana cevap verme zahmetine girmedim. Yürümeye devam etti ve ben de içgüdüsel olarak öne atıldım.

"Senin için tamir edebilirim!

Onun böyle çekip gitmesini izlemek istemiyordum. Miki'nin çok az insana güvendiğini biliyordum, içe dönük, temkinli ve çekingen olduğunu anlamıştım ama benden nefret etmesini istemiyordum. Bir şeyler yapmak istedim, denemeye devam etmek istedim, *istedim...* istedim...

"İğne ve iplikle aram iyidir, istersen tamir edebilirim, hiç zamanımı almaz. Ona yalvarırcasına baktım. 'Yakınlarda oturuyorum. Uzun sürmez, inan bana, sadece birkaç dakika sürer...'

Miki yavaşlayarak durdu. Bir adım daha attım, sesim yumuşak ve ciddiye.

"Lütfen, Miki... Bırak düzelteyim.

Bana bir şans ver, ona yalvarıyordum. Sadece bir şans, senden başka bir şey istemiyorum.

Miki tereddütle arkasını döndü.

Yüzüme baktı ve gözlerinde bir umut ışığı gördüm.

"İşte buradayız," dedim biraz sonra, beyaz çitleri göstererek. "Burası benim evim.

Miki sessizce yanımda yürüyordu, garip bir şekilde yakındı. Göz ucuyla elindeki keman kutusuna baktım ve soru patlamadan önce merakımı dizginledim.

"İçeri gel," diye onu davet ettim ve evin yolunu gösterdim. Biraz temkinli bir şekilde etrafına bakındı. "Sen mutfağa git, ben hemen arkanda olacağım.

Sırt çantamı silktim ve Anna'nın dikiş setini sakladığı eski kurabiye kutusunu almaya gittim.

Miki'nin yanına döndüm ve onu inek şeklindeki çaydanlığa bakarken buldum. Tenekeyi yere bıraktım ve onu yaklaştırmaya davet ettim.

"Buraya oturabilirsin.

Onu mutfak adasının yanına yerleştirdim, böylece kolu uygun bir yükseklikte olacaktı. Ben doğru renklerde iplik bulmak için etrafı karıştırırken o deri ceketini çıkardı. Kendi kendime başımı salladım, sonra bir iğne geçirdim. Miki'nin bana attığı bakışta bir parça gerginlik gördüm.

"Merak etme," diye net bir sesle onu rahatlattım. "Seni bıçaklamayacağım.

Eğildim ve kumaşın iki kenarını birbirine tutturdum, sonra dikkatlice dikmeye başladım. Parmaklarımı kumaşın altında tuttum, böylece iğneyi onun cildini çizmeden önce hissedebilecektim. Parmak uçlarımla yanlışlıkla ona dokunduğumda geri çekildiğini hissettim, ama şikayet etmedim. Miki'nin o anda bana verdiği şey benim için çok şey ifade ediyordu.

Sadece birkaç dakika sonra bana baktığını fark ettim.

Bakışları iğnenin tam olarak kumaşın içinde kaybolmasını, sonra hemen yeniden ortaya çıkmasını, kaybolmasını ve her dikişte tekrar tekrar ortaya çıkmasını izlemek için hareket etti.

"Dikiş dikmeyi nerede öğrendin?" diye sordu tarafsızca, bakışları pencereye ve pencerenin ötesindeki bahçeye kayarken.

"Oh, ben hep yaptım. Enstitüdeyken kıyafetlerimizi bizim için tamir edecek kimse yoktu, bu yüzden kendim yaptım. Enstitüdeyken

Başlangıçta bir felaketti, parmaklarımı bıçaklamaya devam ettim... ama zamanla öğrendim. Oradan oraya paçavralar içinde dolaşmak istemedim,' dedim biraz daha yüksek sesle. Bakışlarına karşılık verdim ve nazıkçe gülümsedim. "Temiz ve düzenli olmak istedim.

Makası kutudan çıkardım ve el işimi bitirdim. "İşte oldu! Anons ettim. "Hepsi bitti.

Koluna baktı, sıkı ve düzenli dikişini inceledi. Sonra dondu kaldı.

"*Bu da ne?*

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha önce orada olmayan bir şeyi fark etmişti. Dikiş yerinde artık bir panda yüzü işlenmişti.

"Ben... şey, kumaş orada mahvolmuştu," diye kekeledim, kendimi biraz suçlu hissederek. "Ve pandaları sevdiğini biliyorum... ya da en azından sevdiğini düşünüyorum, sırt çantanda o anahtarlık var ve ben... sevimli olduğunu düşündüm.

Başını kaldırdı ve ben de ellerimi savunmak için havaya kaldırdım. 'Ama her zaman çıkarabilirsin! Bir makasla hızlıca kesersen çözülür. Sadece bir dakika sürer...'

Tökezlemem telefonun çalmasıyla kesildi.

"Oh, eve gelmişsin! Onu almak için aceleyle yanıma geldiğimde Anna mutlu bir şekilde 'Eve dönmüşsün' dedi. İyi döndüğümünden emin olmak istiyordu. Benim için endişelendiğini bir kez daha anladım ve her zaman olduğu gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bana öğle yemeğinin nasıl geçtiğini sordu ve kendisinin de yakında döneceğini söyledi.

Telefonu kapattığımda Miki'nin ceketini giydiğini ve çantasını aldığını gördüm. Ona keman hakkında bir şeyler sormayı çok istiyordum, ama fazla müdahaleci olmak istemedim.

Gülümseyerek ona kapıyı açtım ve sonra yanımızdan gizlice geçen bir şeyin içeri doğru ilerlediğini gördüm.

'Oh,' dedim memnuniyetle. "Merhaba, Klaus.

Yaşlı kedi bana asık suratlı bir bakış fırlattı. Miki'nin geçmesine izin verirken, onu okşamak için elimi uzatma dürtüsüne karşı koyamadım, ama aniden yolumdan çekildi ve beni tırmalamaya çalıştı.

Elimi göğsüme götürdüm, izni olmadan ona dokunmaya çalıştığım için ya da belki de Miki'nin önünde açıkça reddedildiğim için utanmıştım.

Ona kaçamak bir bakış attım ve bana bakmaya başladığını gördüm.

"Görünüşe göre bugün pek havasında değil," diye biraz gergin bir şekilde kıkırdadım. 'Normalde oldukça şakacıdır, değil mi? Eh, Klaus?'

Klaus bana tıslayarak baktı, dişlerini öfkeyle gösterdikten sonra sıvıştı. Merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboluşunu izledim, birden kendimi biraz huzursuz hissettim.

"Bazen biraz sinirli oluyor..." diye mırıldandım. 'Ama derinlerde... *Çok* derinlerde... Eminim *çok* tatlıdır...' 'Teşekkür ederim,' diye fısıldadığını duydum.

Şaşırarak başımı kaldırdım ama Miki çoktan bana sırtını dönmüştü. Kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve başka bir şey beklemeden gecenin karanlığına karıştı.

"*Şefkat, Nica,*" dediğini duydum annemin sesinin.

Dünyayla etkileşim kurmanın başka bir yolunu bilmiyordum. Ama belki de...

Belki de dünya beni anlamaya başlıyordu.

8. Gök Mavisi

*Güç, şefkatle dokunabilme yeteneğidir
başkalarının kırılganlıkları.*

Bir keresinde Foucault'nun yazdığı bir şeyi okumuştum: '*Meşru tuhaflığınızı geliştirin*'.

Tuhaflığımı her zaman gizlice geliştirdim çünkü büyürken bana diğer insanların normallüğün daha kabul edilebilir olduğunu düşündüğü öğretildi.

Benimle konuşamayan varlıklarla konuştum. Diğer insanların farkına bile varmadığı küçük hayvanları kurtardım. Diğer insanların önemsiz olduğunu düşündüğü şeylere değer verdim, belki de benim gibi küçük yaratıkların bile bir değeri olabileceğini kanıtlamak istediğim için.

Elimi kaldırdım. Evin bahçesindeydim ve güneş kayısı ağacının yapraklı dallarını tatlı tatlı öpüyordu. Parmaklarımı ağacın gövdesine doğru uzattım ve parlak yeşil bir tırtılın kabuğa tutunmasına yardım ettim.

Onu yatak odamda pencerenin altında bulmuştum ve ona özgürlüğünü geri veriyordum.

"İşte buradasın," diye fısıldadım. Ağaç kabuğundaki bir çatlağın içine sürünürken gülümsedim. Ellerimi birbirine kenetledim ve sessiz bir huzurla onu izledim.

Dünyayı değiştirmenin büyük bir güç, büyük bir kuvvet gerektirdiğinin söylendiğini hep duymuştum.

Dünyayı değiştirmeyi hiç istememiştim ama her zaman fark yaratanın büyük jestler ya da güç gösterileri olmadığını düşünmüştüm. Benim için önemli olan küçük şeylerdi. Günlük eylemler. Sıradan insanların yaptığı basit iyilikler.

Herkes, ne kadar küçük olursa olsun, bu dünyaya kendinden bir parça bırakabilir.

İçeri döndüğümde gülümsedim. Cumartesi sabahıydı ve kavrulmuş kahvenin dayanılmaz kokusu mutfaktan içeri yayılıyordu. Gözlerimi kapadım, mest olmuş bir şekilde derin, tatmin edici nefesler aldım.

"Her şey yolunda mı?"

Anna'nın tatlı sesiydi. Ancak gözlerimi açtığımda bana sormadığını fark ettim.

Eli Rigel'in başının üzerinde duruyordu. Sırtı bana dönüktü, siyah saçları dağınıktı ve elleri bir fincan kahveye sarılmıştı. Başını salladı ama ben pek fark etmedim. Parmaklarının görüntüsü ve ön kolundaki belirgin damarlar beni o kadar büyülemişti ki.

Bu eller... hem acımasız bir şiddet hem de en ilahi melodileri çıkarma yeteneğine sahipti. Güçlü eklemleri ve kıvrak kasları boyun eğdirmek için yaratılmış gibiydi ama parmakları aynı zamanda bir klavyeyi inanılmaz bir incelikle okşayabiliyordu...

Rigel ayağa kalktığında titredim.

Boyunun ölçüsünü aldı ve bir anlığına kahve kokusu yoğunluğunu yitirdi. Kapıya doğru yöneldi ve ben geriye doğru bir adım attım.

Gözleri bana sabitlendi.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum... Rigel'den korkuyordum ama beni bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de gözlerinin içimin derinliklerini delip geçmesiydi. Belki de sesinin o yaştaki bir çocuk için fazla olgun oluşuydu. Belki de ne kadar vahşi olabileceğini bildiğim içindi.

Ya da belki... yakınımnda nefes aldığı her an içimde yarattığı ürperti girdabı yüzündendi...

"Seni ısıracağımdan mı korkuyorsun, *küçük güve*?" diye kulağıma fısıldadı yanımdan geçerken.

Hızla geri sıçradım ama o sırada arkamdaki kapıdan çoktan kaybolmuştu.

"Selam, Nica!"

Yerimden sıçradım ve Anna'nın bana gülümsediğini gördüm. "Kahve?"

Gergin bir şekilde başımı salladım ve sonra Rigel ile aramızda geçen küçük konuşmayı fark etmediğini rahatlayarak fark ettim. Kahvaltı için masada ona katıldım.

"Bugün birlikte biraz zaman geçirmek ister misiniz?"

Kurabiyem kahvemin içine düştü. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Anna benimle vakit geçirmek mi istedi?

"Sen ve ben mi?" Emin olmak için sordum. "Sadece ikimiz mi?"

"Erkekler olmadan kız kıza bir öğleden sonra düşünüyordum," diye cevap verdi. "Hoşuna gitmedi mi?"

Aceleyle başımı salladım, fincanımı kırmamak için kendimi zor tuttum. Kalbim parlıyor, tüm düşüncelerimi ışığında parlatıyordu.

Anna benimle zaman geçirmek istiyordu, bir öğleden sonra, bir saat, bir yürüyüş ne kadar sürerse sürsün. Ne kadar sürdüğü önemli değildi - sadece istemiş olması bile ruhumu ışıkla doldurdu.

Peri masalı o etraftayken mis gibi kokardı. Saçları gibi parlıyor ve gülüşleri gibi ışıldıyordu. Onun kahkahalarının sesi ve gözlerinin sıcaklığı ile doluydu.

Ve sonsuza dek içinde yaşamak istedim.

-

'Nica, buna ne dersin? Oh, hayır, bekle... bunun yerine buna ne dersin?'

Sersemlemiş ve kafam karışmıştı. Kıyafet mağazası çok büyüktü. Şimdiye kadar pek çok kıyafet denemiştım ama Anna elinde başka bir tişörtle bana yaklaştı ve onu gövdemın üzerinde tuttu. Gömleğe bakmak yerine cam gibi ona baktım. Ev gibi kokuyordu ve o kadar yakınımıdaydı ki bir rüyanın içinde büyülenmiş gibi dolaşıyordum. Gerçekten burada olduğuma inanamıyordum, ayaklarımın dibinde bir dizi alışveriş torbası ve yanımda beni satın almak isteyen biri vardı

Daha da fazlası. Karşılığında hiçbir şey veremeyeceğimi bildiği halde *benim* için para harcamak isteyen biri.

Anna birlikte vakit geçirmeyi önerdiğinde, beni alışverişe götüreceğini ya da bana bir şey almak isteyeceğini, en azından gömlek, etek ve yeni iç çamaşırı alacağını hiç düşünmemiştim.

Tüm bunların gerçekten doğru olduğundan emin olmak için elimi çimdikleme ihtiyacı hissettim. "Hoşuna gitti mi?

Ona hülyalı hülyalı baktım.

"Evet, çok..." diye fısıldadım, sersemlemiş bir halde, o da güldü.

"Bunu her seferinde söylüyorsun, Nica. Gözlerimin içine baktı, tam da sevdiğim gibi. "Bazı tercihlerin olmalı!

Yanaklarımın utançtan kızardığını hissettim.

Gerçek şu ki her şeyi seviyordum. Abartılı ve inanması zor görünebilir ama doğrudu.

Bunu Anna'ya açıklamak için doğru kelimeleri bulmak istedim. Onun tüm önerilerini altın değerinde ve harika bulduğumu anlamasını sağlamak için.

Daha önce hiç kimse bana zaman ayırmamıştı.

Hayatınız tamamen dilekler ve hayallerden ibaret olduğunda, küçük şeylerden zevk almayı öğrenirsiniz - beklenmedik bir şekilde dört yapraklı bir yonca bulmak, masada bir damla reçel bulmak, bir başkasının bakışıyla karşılaşmanın yoğunluğu.

Ve tercihler.

Tercihler hiçbir zaman sahip olamadığım bir ayrıcalıktı.

"Renkleri severim," diye mırıldandım neredeyse çocuksu bir tereddütle. "Çok renkli şeyler..." Üzerinde mutlu küçük arılar olan bir çift pijamayı kaldırdım. "Bunlar gibi!

"Sanırım... aslında bunların çocuklar için olduğundan eminim," diye itiraz etti Anna, gözlerini birkaç kez kırıştıtarak.

Kızardım, ağzım açık kaldı. Hemen etiketi kontrol ettim ve bir kahkaha patlattı. Sonra elini koluma koydu.

"Hadi ama, aynı tasarımı çorap reyonunda da görmüştüm.

Bir saat sonra elimde bir çanta dolusu yeni çorap vardı.

Artık kış gecelerinde cereyan yapmayacak ya da ayağımdaki yıpranmış kumaşın arasından kıymıkların battığını hissetmeyecektim. Anna mağazadan ayrıldı ve ben

tüm çantalarımla onun peşinden coşkuyla koştum.

"Oh, merhaba tatlım!" diyordu telefonuna. "Evet, hâlâ buradayız... Tabii ki, her şey harika," diye gülümseyerek üzerimden birkaç poşet aldı. 'Sadece birkaç küçük şey... Hayır... Hayır, Carl bana yardım ediyor ama Pazartesi sabahı açmam gerekecek. Neredesin?' Yüzü aydınlandı ve durdu. "Gerçekten mi? Hangi girişte? Buraya geleceğini düşünmemiştim! Nasıl olur da... Ne?"

Onu dikkatle dinlerken izledim. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ve elini ağzına götürdü.

"Oh, Norman!" diye haykırdı heyecanla. 'Şaka mı yapıyorsun? Ama... ama, bu harika, tatlım! Bir kahkaha tufanı kopardı. 'Ne harika bir haber! Bu senin yılın, öyle demedim mi? Ve eminim bu iş için gerçekten iyi bir tanıtım olacak!

Neden bahsettiğini anlamadan yanında durdum ve mutluluk saçarak onu tebrik etmeye devam etti.

"Haberler iyi mi? Telefon görüşmesini bitirdiğinde ona sordum.

"Çok iyi! Aslında o kadar da heyecan verici değil ama Norman uzun zamandır beklediği bir haber aldı. Firması yıllık bir konferansa katılacaktı! Birkaç kişiyle birlikte o da seçilmiş, bu gerçekten eşsiz bir fırsat. Bunu çok uzun zamandır bekliyordu! Gülümseyerek bana onunla gelmemi işaret etti. 'Hadi, o da burada! Konferans bir hafta sonra. Norman neredeyse umudunu yitirmişti... Yarın rosto pişireceğim! Ne de olsa bugün Pazar ve bunu güzel bir yemekle kutlamalıyız, öyle değil mi?

Onu bu kadar heyecanlı duyduğum için mutlu bir şekilde başımı salladım.

Alışveriş merkezini geçtik ve Anna bana sektör uzmanları için prestijli bir etkinlik olan yıllık konferansı anlatmaya devam etti. Diğer girişe ulaştık ve başka bir giyim mağazasını işaret etti.

'Buralarda bir yerde olmalı... Norman! Hey!' El salladı ve bizimle buluşmak için yanımıza geldi.

"Senin adına çok mutluyum! Anna onun kollarına atılarak kızarmasına neden oldu.

'Evet, şey... öyle demiştin ve asla yanılmıyorsun. Merhaba, Nica,' bana garip bir şekilde gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. Anna ceketinin omuzlarını düzeltti.

'Seninle gelmekten çok mutlu olurum! Bunu daha sonra konuşabiliriz... Ama neden buradasın? Bugün evde kalacağını sanıyordum!'

Norman, 'Rigel ile birlikteyim... onun da birkaç şey alması gerekiyordu,' dedi.

İçimi garip bir his kapladı ve gözlerim onu aramak için etrafı taramaya başladı.

"Onu bölümler arasında kaybettim, sanırım..." Başını kaşıdı ve Anna gülümsedi.

"Nica, etrafa bir göz atmak ister misin? Dükkânın içindeki rafları işaret etti. 'Hoşuna gidecek bir şeyler bulabilirsin. Neden gidip bir göz atmıyorsun?'

Tereddüt ettim ama konuşmalarına izin vermeye karar verdim ve etrafa dikkatle bakarak mağazaya girdim. Kıyafetlere konsantre olmaya çalıştım ama başaramadım. Anlaşılmaz gözleri ve karşı konulmaz aurasıyla onun içeride bir yerlerde olduğunu biliyordum.

Mağazada dolaşırken elimden bir çanta kaydı ve yere düştü. Almak için eğildim ama o sırada biri bana çarptı. Küfür etti ve ben de gözlerimi kocaman açtım.

"Özür dilerim..." diye kekeledim. "Bir çanta düşürdüm ve..."

"Dikkat et!" diye homurdandı çocuk, düşürdüğü bir kazağı toplarken.

Eşyalarımı toplamak için acele ettim ve bana bir çanta uzattı. Almak için uzandım ve "Teşekkürler..." diye mırıldanırken hafifçe çekiştirdiğini hissettim.

"Hey... Seni tanıyorum.

Kafamı kaldırdım ve birkaç kez göz kırptı. Yüzü biraz tanıdık geliyordu.

"Sen salyangoz kızsın. Yoğun bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Öylesin, değil mi?"

Onu daha önce de orada görmüştüm, bir gün önce okulun dışındaki küçük duvarda. Beni hatırlamasına şaşırmıştım. Normalde kimse hatırlamazdı.

"Yeterince poşetiniz v a r m ı ?" diye sordu aniden. "Şu alışverişkoliklerden biri misin?"

"Ah," diye kendimi toparladım. "Hayır, ben, şey..."

"Çok para harcayan biri," diye gözlemledi, hafif bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakarak.

'Gerçekten sadece bu seferlik...'

'Evet, evet, elbette, hepsi böyle söylüyor,' diye cevap verdi. 'Ama bir sorunun üstesinden gelmenin ilk adımı, sorununuz olduğunu kabul etmektir, öyle değil mi?

Bir karşılık bulmaya çalıştım ama yine sözümü kesti. "Merak etme, sırrın benimle güvende," dedi bilerek. 'Bu arada seni daha önce Burnaby'de hiç görmedim...'

"Yeniyim," diye cevap verdim, bana bir adım daha yaklaştığını fark ettim. Birden neden benimle konuştuğunu merak ettim.

"Son sınıfta mısın?" "Evet..."

"Huh... şey, hoş geldin," diye mırıldandı yavaşça. Dudakları kıvrıldı ve bana yakından baktı.

"Teşekkürler..."

'Belki salyangoz kız, adımı bilmek istersin... Ne dersin? Böylece bir dahaki sefere beni çevredeki ürkütücü bir sürüngen hakkında uyarmak istediğinde bana ne diyeceğini bilirsin. Elini uzattı ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bak ne diyeceğim, bunu basitleştireceğim. Ben -'

"Yolda."

Buz gibi bir ses havayı yararak beni olduğum yerde dondurdu.

Çocuk arkasını döndüğünde arkasında beliren bir varlık gördü.

Rigel'in siyah gözleri ona dikilmiş, ağzını açıp bana bakarken her hareketini takip ediyordu.

"Ah, şey... özür dilerim," diye kekeledi, hazırlıksız yakalanmıştı. Rigel'in geçmesine izin vermek için kendini bir rafa yaslayarak kenara çekildi.

Rigel gözlerini ondan kaçırmadan ve normalde geçmenize izin vermek için kendini rahatsız bir pozisyona sokan birine göstereceğiniz acele veya nezaketin hiçbirini göstermeden yavaşça yanından geçti.

Beklenmedik bir şekilde tam arkamda durdu, o kadar yakındı ki onu görmezden gelmem imkansızdı. Vücudunun cazibesi muazzamdı ve

karşı konulamazdı. İstikrarı bozuyordu.

"Ah..." diye mırıldandı çocuk, bize bakarak. "Siz... birlikte misiniz?"

Rigel sessizdi ve ben biraz rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Niyetinin ne olduğunu anlamak için dönüp gözlerinin içine bakma isteğimi bastırdım ve ellerimi beceriksizce birbirine kenetledim.

'Bir bakıma...' diye cevap verdim.

Çocuk Rigel'in bakışlarını neredeyse isteksizce karşıladı.

"Merhaba..." dedi belli belirsiz, ama arkamda Rigel

hiçbir şey yapmadı. Hâlâ ona baktığından emindim.

Sonra birden elinin saçlarıma dokunduğunu hissettim.

Buz gibi bir sürpriz beni olduğum yerde dondurdu. Bacaklarım sıkışmıştı, hareket edemiyordum.

O ne yapıyordu?

Rigel bana dokunuyor muydu?

Hayır... Parmak uçlarının hassas dokunuşunu hissettim. Parmakları saçlarımin arasından geçiyordu, çekmeden, bana sürtünmeden. Saçlarımin yavaşça parmaklarının etrafına doladı ve ben de dönüp ona baktım. Rigel kaşlarını kaldırarak çocuğa uzun uzun baktı. Sonra gözleri bana kaydı.

Gergin ve şaşkın bakışlarımla karşılaştı ve parmaklarının saçlarımda sıkılaştığını hissettiğimi sandım.

"Gidiyoruz," dedi kalın sesiyle. "Haydi.

Eğer bana bu kadar yakın durmasaydı, Anna'nın onun arkasında olduğunu çoktan fark etmiş olacaktım. Gitmemizi işaret ettiğini gördüm ve kendimi toparladım.

'Ah...' Alışveriş poşetlerini tutarak kararsızca Rigel'e baktım ve sonra tekrar çocuğa döndüm. "Yapmam gereken..."

"Elbette," diye başını salladı ve ellerini ceplerine soktu.

"Hoşça kal o zaman. Uzaklaşmadan önce ona küçük bir el salladım.

Rigel elini saçlarımdan çekti ve arkasını dönerek önümde yürümeye başladı. Geniş omuzlarını izledim ve boğazımın biraz kuruduğunu fark ettim. Parmaklarını hâlâ saçlarımda hissedebiliyordum.

Ona ne olmuştu?

"Bir şey buldun mu?

Norman'a baktım. Kalın gözlükleri onu bir baykuş gibi gösteriyordu. "Oh, hayır..." diye cevap verdim. "Zaten çok fazla şey aldım.

Mümkünse benden daha garip bir şekilde başını salladı. Bu fırsattan yararlanarak onu konferans için tebrik ettim. Bana kekeleyerek baktı, utanmıştı ama yine de gülümsediğini fark ettim.

Bana bu anı çok uzun zamandır beklediğini söyledi. Sadece en ünlü firmaların katılması isteniyordu ve bu alandaki en sıcak konular üzerine tartışmalar yapılacaktı - fare zehiri, yenilikçi böcek ilaçları, her şekil ve boyuttaki parazitler için araçlar ve stratejiler.

Bir süre konuştuktan sonra başım oldukça ağırlaştı. Bir mağaza vitrininin önünden geçtik ve Norman mutlu bir şekilde piyasadaki en son böcek ilaçları hakkında sohbet ederken, ten rengimin sağlıksız bir renk aldığını fark ettim. Kendimi iyi hissetmemeye başladım.

"Hey, iyi misin? Yüzümü fark ederek şüpheyle sorduğunu duydum. "Biraz yeşile dönmüşsün...

"Nica!

Anna birkaç metre önümüzde el sallıyordu. Işıl ışıldı ve araya girdiği için kendimi son derece rahatlamış hissettim.

"Gel ve şu elbiseye bak!

Ancak butiğe gittiğimde gözüne çarpan şeyin ne olduğunu görebildim.

Vitrinde küçük, pastel renkli, hoş bir elbise vardı. Sade, göğsü ve kalçaları saran narin bir kumaştan yapılmıştı. İnce omuz askıları, ön kısmında bir sıra küçük inci düğmeleri vardı ve eteği yumuşak pilillerle belden dışarı taşıyordu.

Ama beni en çok etkileyen şey kumaşın rengiydi. Açık, gök mavisiydi - küçükken daha az gri olsun diye giysilerime sürdüğüm unutma beni yaprakları gibi.

Eskiden enstitünün bahçesinden bulutlara baktığımda olduğum gibi büyülenmişim. Bu elbisede öyle bir şey vardı ki

Bana o anları hatırlattı, özgürlüğü hayal ederek peşinden koştuğum gökyüzü gibi narin ve temiz bir şey.

"Çok şirin değil mi? Anna bileğime dokunarak söyledi, ben de yavaşça başımı salladım. "İçeri girip denemek ister misin?"

'Hayır, Anna, ben... Sen zaten bana o kadar çok şey aldın ki...'

Ama o çoktan kapıyı açmış ve mağaza görevlisinin yanına gitmişti.

"Merhaba. Şuradaki elbiseyi denemek istiyoruz. Şurayı işaret etti vitrinin köşesine vurarak kızın yüzünün aydınlanmasını sağladı.

"Elbette," dedi kibarca. "Hemen gidip getireyim! Arka tarafta gözden kayboldu.

Anna'nın kolunu yavaşça çekiştirdim.

"Anna, gerçekten, gerek yok..."

"Oh, neden olmasın?" diye gülümseyerek cevap verdi. 'İçinde nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Bunu benim için yapacaksın, değil mi? Ne de olsa bugün bizim günümüz.

Kararsız bir şekilde bir şeyler kekelemeye başladım ama satış görevlisi tekrar mağazaya girdi.

"Hepsi satıldı!" diye haykırdı, elinin tersiyle alnını silerek. "Ama vitrindekini alabilirsin!"

Mankenin yanına gitti ve elbiseyi nazikçe üzerinden kaydırды.

'Son bir tane kaldı! Al bakalım,' diyerek bana uzattı ve ben de bir süre büyülenmiş bir şekilde ona baktım. "Soyunma odaları bu tarafta, beni takip edin!"

Anna beni takip etmemi işaret etti ve çantaları üzerimden aldı. Norman'ın kapıdan içeri girdiğini gördüm ve arkasında kısa bir süre Rigel'i gördüm.

Satış asistanını takip ederek mağazanın arka tarafında gözden uzak bir köşede yer alan soyunma odalarına gittim. Kapıdan en uzakta olana girdim.

Perdenin iyice kapandığından emin oldum ve soyundum. Elbiseyi başımın üzerine kaldırdım, saçıma takıldı. Giyinme konusunda hiçbir zaman becerikli olmamıştım, belki Mezar'da giydiğim kıyafetler her zaman çok büyük ve bol olduğu için, belki de iyi kıyafetler giydiğim birkaç seferde de onları başkalarının önünde giyemeyecek kadar coşkulu olduğum için.

Elbise göğsümün üzerine sıkıca oturdu ve belime kadar vücuduma yapıştı. Göğüslerimi mükemmel bir şekilde sarması ve bacaklarımı bu kadar çok ortaya çıkarması beni biraz utandırdı. Başımı kaldıramadan ona baktım.

Arkadan fermuarını çekmeye çalıştım ama yetişemedim. "Anna? Tereddütle seslendim. "Anna, fermuarını çekemiyorum..."

"Oh, sorun değil," diye cevap verdi sesi hemen dışarıdan. "Buraya gelirmisin? Sana yardım edeyim.

Perdenin içinden bir elini uzattı ve fermuarı çekti. Sonra, ben başka bir şey yapamadan, beni tamamen şaşırtarak perdeyi açtı.

"*Vay canına!*" Beni görür görmez kendinden geçmişçesine gülümsedi. "Üzerinde harika duruyor! Oh, Nica, çok güzel görünüyorsun!"

Bana parlayan, hayret dolu gözlerle bakarken irkildim.

Sanki sadece senin için yapılmış gibi! Ne kadar harika görüldüğünü gördün mü? Sana çok yakışmış!"

Yanıma geldi ve yüzümün utançtan kızardığını gördüm.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu satış görevlisi bir süre sonra, sonra beni görünce dondu kaldı. "Oh!" Ağzı açık, mutlu ve hayran bir şekilde yanıma geldi. "İnanılmaz görünüyorsun! Bir melek gibi!"

Anna ona döndü. "Öyle değil mi?"

"Sadece kanatlara ihtiyacın var!" diye şaka yaptı kız ve dükkâna başka insanların da girdiğini duyunca irkildim. Yere bakarak yanağımı kaşıdım.

"Oh, ben..."

"Beğendin mi? Anna sordu.

"*Beğendin mi?*"

'Nica, nasıl beğenmem? Kendine bir bak!'

Kendime baktım.

Yüzümü kaldırdım ve kendime baktım. Kendime doğru dürüst baktım.

Şüpheli gözlerimde, göreceğimi hiç düşünmediğim bir parıltı vardı.

Bakışlarımda benim bile nasıl yorumlayacağımı bilmediğim bir şey vardı.

Canlı bir şey.

Narin.

Işık.

O bendim.

O bendim, her zaman istediğim gibi gökyüzünü giymiştim. Sanki hayallerimden biri tenime dikilmiş gibi içten içe parlayan bendim. Sanki bir daha asla kendimi daha az kirli hissetmek için üzerime çiçek sürmek zorunda kalmayacakmışım gibi...

"Nica? Anna bana seslendi ve ben yere baktım.

Gözlerim yanıyordu. Elbisenin eteklerine dokunduğumda burnumu çektiğimi duymamasını umuyordum. Fısıldadım, 'Çok beğendim... Çok beğendim. Teşekkür ederim.

Anna omzumu o kadar yumuşak bir şekilde sıktı ki onu her zaman yanımda hissetmek istedim. Bana çok şey veriyordu... benimki gibi yumuşak bir kalp için çok fazla. Artık onu kaybetme ihtimalini düşünemiyordum bile. Evlat edinme sürecinde bir şeyler ters giderse, onu bir daha asla göremezdim.

'Bunu alacağız,' dediğini duydum.

Deneme odasına geri döndüm. Parmaklarımla elbiseye dokundum, küçük beyaz düğmelerin çizgisi göğsümün kıvrımını takip ediyordu.

Çok tatlıydı.

Ama sonra tek başıma çıkaramayacağımı hatırladım.

"Anna, özür dilerim, lütfen bana yardım eder misin? diye sordum. Soyunma odasının perdesini sırtımı gösterecek kadar kenara çektim. Sabırla bekledim. Hiçbir şey söylemedi ama arkamdaki varlığını hissedebiliyordum. Saçlarımı bir tarafa topladım, yoluma çıkmasınlar diye sırtımdan uzaklaştırdım.

"Fermuar, Anna," diye belirttim beceriksizce. 'Üzgünüm, ona ulaşamıyorum. Bana yardım edebilir misin?

Uzun bir sessizlik oldu.

Bir süre sonra bana doğru yavaşça yürüyen ayak sesleri duydum.

Bir eliyle yakayı tutarken, diğer eliyle fermuarı kapatmaya çalıştı. Yavaşça aşağı çekti.

Kulaklarım sessiz metalik *vınlama sesiyle* doldu ve elbise açıldı.

"Tamam, teşekkür ederim," dedim, omzuma kadar çözülüşünde Bıçaklar.

Ama orada durmadı.

Elbisenin fermuarı silahsızlandırıcı bir yavaşlıkla açılmaya devam etti ve omurgamda bir ürperti hissettim.

"Anna, sorun değil," diye onu nazikçe rahatlattım ama parmaklar yakada sıkılaştı ve fermuar aşağı doğru inmeye devam etti.

Tam aşağıya, belime kadar, sonra da sırtımın hemen altına. Elbise bir böceğin kanatları gibi açılarak tenimi ortaya çıkardı ve sesim daha yüksek çıktı.

"Anna...

Sonra alttan gelen fermuarın tıkırtısı. Elbise tamamen çözülmüştü. Üzerimden kaymasını engellemek için kollarımı göğsümde kavuşturarak yansıma baktım.

Artık kolayca çıkarabilirdim. Gözlerimi kırıştırdım ve dudaklarımı hafif bir gülümsemeye dönüştürdüm.

"Ah, şey... teşekkürler..." diye mırıldandım, perdeyi kapatmadan önce.

Başımı salladım, elbisenin ayaklarıma düşmesine izin verdim ve iç çamaşırlarımla orada durdum. Kıyafetlerimi tekrar giydim ve soyunma odasından çıktım.

Dışarıda duran kimse yoktu.

Anna'yı aradım ama göremedim ve dükkâna geri döndüğümde onu tezgâhın yanında elinde telefonuyla buldum. Norman dışarıdaydı ve vitrinlere bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler..." Elbiseyi tutarak gülümsedim. "Yardımanın olmasaydı onu çıkaramazdım.

Anna elini göğsüne götürdü ve özür dileyerek bana baktı.

'Özür dilerim Nica, bir telefon geldi ve tamamen unutmuşum! Çok zor olmadı, değil mi? Geri almayı başardın mı?'

Dudaklarımda hâlâ o gülümsemeye ona baktım. Anlamamıştım.

"Evet... senin sayende," dedim tekrar.

Onun kafa karışıklığı kendimi daha da yabancılaşmış hissetmeme neden oldu. İçimde tuhaf bir his u y a n d ı ve sonra birdenbire bir önsezi duygusuna kapıldım.

Bakışlarımı dışarıya çevirdim.

Rigel bir sütuna yaslanmıştı. Delici gözleri etrafa bakıyordu. Neredeyse sıkılmış görünüyordu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Hayır... Ne düşünüyordum ki?

"İşte geldik! Satış görevlisi yaklaştı ve bana mutlulukla baktı. 'Demek bunu alıyorsun, öyle mi? Harika bir karar. Gülümsedi. "Sana çok yakıştı!

"Teşekkürler," dedim utanarak ve biraz da kızarak. Bana heyecanla baktı.

"Ve hemen hemen her şeyle uyumludur, daha gündelik bir kıyafetin parçası olarak bile giyebilirsin... Bak. Askıdan bir şey aldı. "Bunlardan sadece bir tane bile... Ne kadar şirin göründüğünü görüyor musun?

Elinde bir kemer olduğnu çok geç fark ettim.

Etrafıma doladı ama kollarım hâlâ yanlarımda sallanıyordu, bu yüzden deri tenime sürtündü.

Her şey çok çabuk oldu.

Etimde hissettim.

Srtndğn hissettim.

Bastırdığnı, sıkıdğnı, etrafımı sardğnı, beni kısıtladığnı hissettim.

şiddetle uzaklaştım. Geriye doğru sarsıldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Satış görevlisi şaşkın şaşkın bana bakıyordu, elleri hâlâ uzanmıştı ve ben tezgâha çarpına kadar geri gitmeye devam ettim. Vücudum kasıldı. Buz gibi kalbim patlayacakmış gibi çılgınca atmaya başladı. Kontrol etmeye çalıştım ama ellerim titriyordu ve gerekliğ tutunmak için yan tarafa tutunmak zorunda kaldım.

"Neler oluyor? Anna Norman'ı aramaktan dönerken sordu. Beni titrerken gördü ve hemen endişelendi. "Nica, sorun ne?

Tenim gerginleşmişti. Kesinlikle sakinleşmem, bu hislerle savaşmam, onları kontrol altında tutmam gerekiyordu... Anna'nın yüzüne baktım. Beni böyle görmesini istemiyordum. Beni sadece o güzel elbiseyi giyen mkemmek kz olarak görmesini istiyordum.

Yanında olmasını isteyeceğ bir kz olarak.

Onu asla kızdırmayacak ya da sıkmayacak bir kz.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, inandırıcı görünmeye çalıştım ama ses tellerim bana hiç acımadı. Yutkundum, vücudumun tepkilerini kontrol altında tutmaya çalıştım ama nafile.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu bana endişeyle bakarak. Yaklaştı ve gözleri büyüteçli gözlükler gibi kocaman ve ezici görünüyordu.

İşler daha da kötüye gitti. Vücudumu örtmek, saklanmak, bakışlarından kaçmak, kaybolmak için içgüdüsel, patolojik bir ihtiyaç hissettim.

Bana bakma, diye dua etti içimden bir ses. Kontrol edilemeyen bir endişe içimde dolaşıyor, kendimi yanlış, küçük, iğrenç ve suçlu hissetmeme neden oluyordu. Kalbim öfkeyle çarpıyordu ve umutsuzca Anna'nın bakışlarını tutmaya çalışarak korkularımın içine son sürat düştüm.

Beni bir kenara atardı.

Beni çöplerle birlikte dışarı atardı çünkü hak ettiğim şey buydu. Ait olduğum yer orasıydı.

Benim gibi insanların sonu böyle oldu.

O peri masalına asla sahip
olamayacaktım.

Asla mutlu sona ulaşamayacaktım.

Bu hikayede prensesler yoktu. Periler
ya da deniz kızları yoktu.

Sadece küçük bir kız vardı.

Asla yeterince *iyi* olamayan.

9. Dikenler ve Güller

Gülleri bu kadar güzel yapan nedir biliyor musunuz?

*Dikenler.
Tutamayacağın bir şey kadar
muhteşem bir şey yoktur.*

Sıcaktan ve duygulardan dolayı baş dönmesi. Bayılacakmışım gibi hissediyordum.

Alışveriş merkezinde olanları bu şekilde açıkladım, tepkilerimi elimden geldiğince gizledim.

Vücudumun paniğini bastırmaya çalışmıştım, kendimi kontrol etmek için her şeyi denemiştim. Anna'ya defalarca güvence verdim ve sonunda o da bana inandı.

Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Ona gerçeği söyleme fikri midemi o kadar bulandırıyordu ki nefes alamıyordum. Bunu yapamazdım.

Ona bu duygulara neyin sebep olduğunu söyleyemedim, çünkü içimde o kadar derinlerden geliyorlardı ki, ben bile orayı araştırmak istemiyordum.

"Nica?" Pazartesi sabahı duydum.

Anna odamın kapısında duruyordu. Gözleri hâlâ bulutsuz bir gökyüzü kadar berraktı. Beni bir daha asla böyle görmemesini umuyordum.

"Ne arıyorsun?" diye sordu, masamı karıştırırken beni izliyordu. Ona söylediklerimi doğru olarak kabul ettiğini biliyordum ama bu benim için endişelenmesine engel olmamıştı.

"Yok bir şey, sadece... bir fotoğraf," diye mırıldandım o yaklaşırken. "Arkadaşım geçen gün bana bir tane verdi ve... bulamıyorum.

Buna inanmadım. Billie onu bana daha yeni vermişti ve ben çoktan kaybetmiş miydim?

"Mutfak masasına baktın mı?

Başımı salladım, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. 'Bulacaksın, eminim.

Kaybolmayacak.

Başını eğdi ve köprücük kemiğimin üzerindeki bir tutam saçı düzeltti. Gözlerimin içine bakarken, ona duyduğum sevginin göğsümü ısıttığını hissettim.

"Senin için bir şeyim var.

Burnumun dibinde küçük bir kutu belirdi.

Kendime geldim ve ne diyeceğimi bilemez bir halde paket kağıdına baktım. Açtığımda gözlerime inanamadım.

"Biraz eski olduğunu biliyorum," diye yorumladı Anna ambalajı çekip çıkarırken. 'Kesinlikle son model değil ama... bu şekilde Rigel'le nerede olduğunuzu her zaman bilebilirim. Ona da bir tane verdim.

Bir cep telefonu. Anna bana bir cep telefonu veriyordu. Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu.

"SIM kartı zaten var ve numaramı rehberine ekledim," diye açıkladı sakince. 'Bana istediğin zaman ulaşabilirsin. Norman'ın numarasını da oraya koydum.

Elimde bu kadar önemli bir şey varken, o anda ne hissettiğimi ifade edemiyordum.

Bir arkadaşımın numaramı değiştirmeyi ya da bir yerlerde telefonumun çaldığını duymayı, birinin beni aradığını, birinin özellikle benimle konuşmak istediğini bilmeyi hayal ettiğim tüm zamanları düşündüm...

"Ben... Anna, ben, ben..." diye kekeleydim. Ona baktım, büyülenmiş ve minnettarlıkla dolup taşmıştım. "Teşekkür ederim..."

Gerçeküstüydü. O tırtıl peluş dışında hiç kendime ait bir şeyim olmamıştı.

Anna neden benim için bu kadar zahmete girdi? Neden bana giysiler, iç çamaşırları, bu kadar uzun ömürlü şeyler verdi? Kendimi kandırmamam gerektiğini biliyordum. Henüz hiçbir şeyin kesin olmadığını biliyordum... Ama yine de *umut etmekten kendimi* alamıyordum.

Umarım beni yanında tutmak istemiştir.

Birlikte kalabileceğimizi, benim onu önemseydiğim kadar onun da beni önemsemeye başladığını ummak...

"Senin yaşındaki kızların hepsinde son model olduğunu biliyorum ama...
"Mükemmel," diye fısıldadım, anın tadını çıkarıyordum. 'Çok mükemmel, Anna.

Teşekkür ederim.'

Sevgiyle gülümsedi, sonra elini başıma koydu. Kalbim ısındı.

"Ah, Nica... Neden aldığımız yeni kıyafetleri giymiyorsun? Bana biraz üzgün bir şekilde baktı. "Artık onları sevmiyor musun?

"Hayır," diye cevap verdim ısrarla. "Tam tersi...

Onları seviyorum! Doğrusu çok fazla.

Onları kaldırmaya geldiğimde, eski kıyafetlerimle aynı çekmecede bir arada göremedim. Bu yüzden onları kutsal emanetler gibi düzenli ve güvenli bir şekilde çantalarında bıraktım.

'Sadece onları giymek için doğru anı bekliyordum. Onları bir hiç uğruna mahvetmek istemedim,' diye mırıldandım sessizce.

"Ama onlar giysi," diye dikkat çekti Anna. 'Giymek için yapılmışlar. Birlikte aldığımız o renkli çorapları giymek istemiyor musun?

Kendimi küçük bir kız gibi hissederek başımı salladım.

"Peki ne bekliyorsun? Saçlarımı okşadı ve ben de yüzümü eğdim.

Bana kendinden bir parça daha vermişti ve kendimi mutlu hissetmekten alıkoyamıyordum. Bu konuşmayla Anna bir kez daha bana her zaman hayalini kurduğum normalliğin bir parçasını sunmuştu.

-

O sabah okula tek başıma yürüdüm.

Kıyafetimi değiştirdiğim için geç kalmıştım ve Rigel'in beni bekleme zahmetine girmediğini anlamak için portmantodaki boş kancayı görmeme gerek yoktu.

Böylesi daha iyiydi. Günün sonunda kendime ondan uzak duracağıma dair söz vermiştim.

Billie bir önceki Cuma günü bana Garden Day'den bahsettiğinde, saf romantizm dolu bir gün hayal etmiştim. Her zaman Sevgililer Günü'nün

samimi ve kişisel olacağını, aşk kendini gizli ve özel yollarla ortaya koyarken büyük, gösterişli jestlere gerek kalmayacağını söyledi.

Daha fazla yanılmış olamazdım.

Okulun bahçesi bir karınca yuvası gibi kalabalıktı. Ortam o kadar elektrikliydi ki herkes çekirge gibi ürkekti.

Etrafım sarı, pembe, mavi ve beyaz güllerle dolu, dikensiz ama anlam dolu şatafatlı bir mozaikle çevriliydi.

Ellerinde buketlerle dolu sepetlerle dolaşan ve üzerlerindeki küçük etiketleri okuyan bazı öğrenciler vardı. Bir grup kıza yaklaştıklarında hepsi nefeslerini tutuyor, sonra seçilen kişiye bir gül uzatıldığında kıkırdamaya başlıyorlardı. Diğerleri ise hayal kırıklığı ya da huzursuz bir bekleyişin iç çekişleriyle yüzlerini buruşturuyorlardı.

Kendimi büyük bir sahnenin ortasında bulmadan girişe ulaşmaya çalıştım. Billie'ye katılmak zorundaydım. Dram dolu bir gündü.

Bazı kızlar arkadaşlıklarının sembolü olarak birbirlerine pembe güller verirken, diğerleri onları parmakla gösterip hakaretler yağdırıyordu. Kıskanç kız arkadaşlar, erkek arkadaşlarını başka bir kıza kırmızı gül göndermekle suçluyor, sonra da ellerindeki çiçekler için teşekkür etmeyi unutuyorlardı.

Sınıf arkadaşlarımdan birini tanıdım - koyu tenli bir kıza doğru koştu ve ona arkadan sarıldı, yüzünün önünde bir demet çiçek açtı ve bu da kızın gülümsemesine neden oldu.

Bir amigo kız bana doğru itmeden önce onları sevgiyle izliyordum. En hafif tabiriyle çok öfkeliydi.

'Pembe mi? *Pembe mi?* Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra, senin için sadece bu kadar mıyım? Sadece bir arkadaş mı?' diye öfkeyle başını garip bir şekilde kaşıyan bir adama çıkıştı.

"Hmm... şey, Karen... bir bakıma..."

"*Arkadaşlar*, kışımın kenarı!" diye bağırdı ona. Gözlerimi kocaman açarak, biraz da dehşete kapılarak oradan uzaklaştım.

Uzakta, sarı buklelerden oluşan belirgin bir yele gördüm. "Billie, hey," diye inleyerek ona yaklaştım. 'Özür dilerim, geçebilir miyim...'

Neredeyse ayaklarının dibine düşerken yüzü aydınlandı.

'Nica, tam zamanında! Her şey başlıyor!'

Miki'yi dolabına iki gül koyarken gördüm. Çok güzel, parlak kırmızıydılar.

"Bahçe Günü'nden nefret ediyorum," diye homurdandı hüzünle.

"Merhaba Miki," diye onu tatlı bir şekilde selamladım. Her sabah yaptığı gibi dalgın dalgın bana baktı ama bu kez gözlerinde bir parça şefkat fark ettim.

Dolabımı açarken Billie, 'Şimdiden iki kırmızı gül, daha ilk ders bile değil,' diye alay etti. "Eminim daha fazlası da yoldadır... Ne düşünüyorsun, Nica?"

Bana dirsek attı ve gülümseyerek bana doğru döndü.

"Hey, bugün çok renkli görünüyorsun!" diye yorum yaptı bana bakarak.

Yeni gömleğimin kollarını çekiştirdim, gri dışında bir şey giydiğim için mutluydum.

Miki'nin bakışlarını yakaladığımda, 'Anna bana bir sürü yeni kıyafet aldı,' diye cevap verdim. 'Oh, bu renkler sana çok yakışıyor! Kim bilir, belki de bir *alevli kırmızı* gül de...'

Miki sabahın bu erken saatinde normalde sahip olmadığı bir enerjiyle, "Hadi sınıfa gidelim," diye hırladı. 'Eğer bir kelime daha duyarsam, yemin ederim... *Hey!* Bırak şunu!'

Billie arsızca yolumdan çekildi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan dolabımın asma kilidini de kapı.

"Bunları saklayacağım!" diye zaferle haykırdı. "Bahçe Günü herkes içindir!"

"Hayatına değer veriyorsan hayır," diye hırladı Miki, gözleri alev alev yanıyordu.

'Hadi ama, sadece bazı gizli hayranları cesaretlendiriyorum! Ders bitene kadar kim bilir kaç çiçek alırsın...'

"Yanılmışım. Ölmek istiyorsun - *korkunç bir şekilde.*'

Billie'nin canlı kahkahaları kulaklarımı doldurdu ve sonra resepsiyonun önünde belirgin bir varlık fark ettim, gözlerimi manyetik olarak çeken bir figür.

Rigel kapıdan koridora çıktı. Kalabalığı dalgalar gibi yarararak ilerledi, bakışları kararlı bir şekilde önüne sabitlenmişti.

Farkında bile olmadan ona bakıyordum. Her zaman o küçümseyici özgüveni vardı, sanki dünyanın farkındaymış ve kasıtlı olarak

görmezden geliyordu. Dikkatleri nasıl üzerine çekeceğini biliyordu ama buna karşılık vermiyordu. Kimseyi umursamıyordu ama yine de attığı her adımda kendini herkesten üstün görüyordu.

Dolabının önünde durduğunda, kapının arasından uzun, yeşil bir sapın çıktığını fark ettim.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Parlayan beyaz bir güldü.

Birisi onu alması umuduyla oraya bırakmıştı.

Çok güzeldi. Kendimi ona bakarken buldum, nutkum tutulmuştu ama Rigel dolabı açtı ve gül yere düştü.

Toz ve sakız kâğıtlarının arasında öylece duruyordu, o ise göz ucuyla bile bakmadan yoluna devam etti.

"O almadı," diye kekeleyen başka kızlar duydum. "Almadı bile!

Kafam karışmış bir halde dönüp onlara baktım ve hevesle onun gidişini izlediklerini gördüm.

"Size söyledim, Susy'ninkini kabul etmedi," dedi içlerinden biri. 'Ona bizzat götürdü... Kabul edeceğinden emindim ama yanından geçip gitti.

'Belki de zaten biriyle çıkıyordur...'

Onları görmezden gelmeye çalıştım. Onun hakkında böyle konuşulduğunu duymak beni üzüyordu. Sanki isimsiz bir peri masalındaki karanlık ve uzak bir prensmiş gibi, tüm kızlar onu hararetle istiyordu. Günün sonunda Rigel nadir bulunan bir güzelliğe sahipti, bir bıçak kadar keskin ve bir o kadar da ölümcüldü. Ve bir odadan çıktığında, ardında her zaman mırıldanan dalgalar bırakırdı.

Göğsümdeki ağırlığı görmezden gelerek, "Derse gidiyorum," diye mırıldandım. Ne olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmiyordu.

Ama bunu öğrenme fikri...

Bunu daha da az sevdim.

-

Gün endişe verici bir hızla geçti.

İlk dersin yarısında iki komite üyesi kapıyı çaldı. Hasır sepetleri ve tatlı gülümsemeleriyle içeri girdiler, ellerini sallayarak neşe ve gözyaşı bahşetme gücüne sahiptiler.

Bir kızın çok nadir bulunan mavi bir gül aldığını görünce çok şaşırdım.

'Kimin gönderdiği belli,' diye fısıldadı Billie yanımda. 'Mavi bilgeliği temsil eder. Birileri ona zekası için hayranlık duyuyor. Bir spor salonu faresinin ona vereceği bir renk değil. Jimmy Nut'ın ne kadar kırmızı olduğuna baksana!

Bir tarih ders kitabının arkasına saklandığı yere baktım ve gülümsedim.

Sonra bir komite üyesi önümüzde durdu.

Şaşırmış bir halde etiketteki ismi okuduğunu gördüm. Diğerlerinin arasından tek bir sap çıkardı ve uzattı. Gözlerimi kocaman açarak baktım.

Arkamı döndüm. Yanımda Billie sakince gülümsüyordu. "Benim için mi?" diye sordu basitçe.

Çocuk başını salladı ve kadın gülü ondan aldı.

'Beyaz,' dedi neşeyle. 'Bu gerçek aşkın sembolü değil mi? Ben her yıl bir tane alırım,' diye duygusal bir itirafta bulundu. 'Hiç fazla çiçek almadım. Aslında, neredeyse hiç çiçek almadım... ama her Bahçe Günü'nde bunu alıyorum... her yıl. Bir keresinde dolabımın yanında bir çocuğun gölgesini görmüştüm ama kimin gönderdiğini hiç öğrenemedim.

Yanaklarının ne kadar sıcak bir şekilde parladığını fark ettim ve Bahçe Günü'nü neden bu kadar çok sevdiğini anladım.

'Suya koymalısın,' diye nazikçe gülümsedim. "Dersten sonra seninle geleceğim.

Günün sonunda sınıftan çıktığımızda Billie hala çiçeğini sıkıca tutuyordu.

Gülümseyerek, 'Soluyor,' diye not etti. "Bak!

"Tekrar toparlanacaktır. Hafifçe sarkan yapraklara baktım. "Hadi çeşmeye gidelim.

Tabii ki söz konusu çeşme kalabalık bir kuş banyosu gibiydi. Kendi çiçeklerini gururla sallayan uzun bir kız kuyruğu vardı. Billie, "Avlunun arkasında bir musluk var," diye önerdi, "orayı deneyelim. önce.'

Akıntıya karşı hareket ederek geri döndük. Okulun arka tarafına doğru ilerlerken yine heyecanla sohbet etmeye başladı.

"Bu arada, fotoğrafım? Sakladın mı?" diye sordu hafifçe. Midemin bulandığını hissettim.

Onu kaybetmiş olma fikri beni utandırmıştı. Billie tutkusunu benimle paylaşmıştı ve ben de onun hediyesini gerçekten takdir etmişim ama her nasılsa yine de onu kaybetmeyi başarmıştım. Onu önemsemediğimi düşünmesini istemiyordum, bu yüzden kendimi başka bir yalan söylerken buldum.

"Evet," diye yutkundum. Gülümsedi ve ben de eve gider gitmez onu bulacağıma dair kendime söz verdim. Öylece kaybolmuş olamazdı. Onu gerçekten kaybetmiş olamazdım...

Okulun arka tarafındaki beton bahçeye gittik. Musluk basketbol potasının yanındaydı.

"Bekle! Billie yüzünü buruşturdu. "Su şişemi sınıfta unutmuşum! Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Umalım da kapıcı henüz oraya varmamış olsun! Hızla arkasını döndü ve bana sadece bir dakika içinde geleceğine söz verdi.

O fotoğrafın nereye gitmiş olabileceğini merak etmekten kendimi alamadım...

Sonra bir ses duydum. Ayak sesleri ama nereden geldiğini anlayamadım. Zemin kattaki sınıflardan birinin penceresinin açık olduğunu fark ettim.

"Seni burada bulduğuma şaşırmadım. Donup kaldım.

O ses.

Onu aniden bu kadar yakından duymak tarif edilemezdi. Siyah gözleri ve karşı konulmaz cazibesiyle sanki yanımdaydı.

Sertçe kenara çekildim ve şüphelerim doğrulandı. Rigel oradaydı, sınıftaydı.

Hâlâ oturuyordu, sanki son bir paragrafı okumayı bitirmek için geride kalmış gibiydi. Sırt çantasına bir kitap koyuyordu. Yanında parlak saçları vardı.

Onu hemen tanıdım. Piyano çaldığı gün müzik odasının önünde duran kız. En hafif tabiriyle öyleydi,

Büyüleyiciydi. Yumuşak ve ince vücudu onu bir peri gibi gösteriyordu. Masasına yakın duruyordu ve ellerinin son derece bakımlı olduğunu fark ettim. Tırnaklarında hafif bir cila vardı ve parmakları mükemmel ve inceydi, çiziklerle ve yara bantlarıyla kaplı olan benimkilerden çok farklıydı. Ve uzun parmakları...

Kırmızı bir gül.

"Bunu kabul etmemi mi bekliyorsun? Rigel soğuk ve alaycı bir tavırla sordu. Kılını bile kıpırdatmadı ama bakışlarında hâlâ herkesi rahatsız edecek o korkutucu alev vardı.

"Şey... bu güzel olurdu.

O fısıltının üzerimde garip bir etkisi oldu. Beni üzdü. Rigel sırt çantasının fermuarını çekti ve oturduğu yerden kalktı.

"Ben iyi biri değilim.

Adam onu geçip koridora çıktı ama kadın elini uzatıp sırt çantasının kayışını yakaladı.

"Neye benziyorsun o zaman?" diye sordu, onun dikkatini çekmeye çalışarak. Ama adam arkasını dönmedi, ona dikkatini vermeyi reddetti. İleri doğru bir adım atarak onun geniş sırtına yaklaştı.

'Seni tanımak istiyorum. Seni ilk gördüğümünden beri istiyorum, piyano çaldığın o ilk günden beri,' dedi yumuşak bir sesle. 'Birbirimizi daha iyi tanımamızı istiyorum...'

Gülü kaldırdı ve gözlerini onunkilere dikti.

'Bunu alabilirsin... ve bana kendin hakkında bir şeyler anlatabilirsin. Senin hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var Rigel Wilde,' dedi baştan çıkarıcı bir şekilde. "Mesela... ne tür bir erkeksin?"

Rigel artık kapıya bakmıyordu.

Orada durmuş güle bakıyordu, siyah saçları mükemmel, donuk yüz hatlarını çerçeveliyordu ve gözleri düz ve ifadesizdi. İçlerine girilemezdi. Kayıtsız. Siyah elmaştan duvarlar gibi, her türlü duygudan yoksun. Ölü yıldızlar gibi boş, soğuk ve uzaktaydılar.

Ona baktı. Büyüleyici maskesini göstermek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

Rigel ağzının bir köşesini kaldırdı... ve gülümsedi. O ikna edici, baştan çıkarıcı tarzıyla gülümsedi. O çarpık gülümseme nefes kesiciydi. İnsanı kötülükle zehirliyor, sonra da baştan çıkarıcı bir şekilde kendine çekiyordu. Kimseyi yanına yaklaştırmayan bir canavarın sırtışıydı.

Elini kaldırdı ve kararlı bir şekilde onun bakışlarını tutarak çiçeğin etrafına kapattı. Sıktı ve parmakları çiçek parçalanana kadar yapraklarını ezdi. Yırtık yapraklar bir avuç ölü kelebek kanadı gibi yere düştü.

Kızın sorusuna yanıt olarak 'Ben *karmaşık* bir adamım,' diye fısıldadı.

Alçak, çakıllı sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Sonra arkasını döndü ve odadan çıktı. Kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Ama onu hala duyabiliyordum. Sanki hâlâ

oradaymış gibi. Sesi içimde bir yol açmıştı.

Sanki havayı şiddetle, sessizce çürütmüş gibiydi.

Bir el omzuma dokununca sıçradım. Döndüm ve Billie'nin bana şaşkın şaşkın baktığını gördüm.

"Seni korkuttum mu?" diye kıkırdadı. "Özür dilerim! Şişemi buldum. Hademe ile tartışmak zorunda kaldım ama sonunda aldım! Şişeyi bana muzaffer bir edayla gösterdi, ben de gerçekten görmeden baktım.

Musluktan su doldurduk ve sonra arkamızı döndük. Billie tekrar konuşmaya başladı ama ben dinlemiyordum.

Hâlâ Rigel'i düşünüyordum.

Arkasına saklandığı kibar maskeyi.

Alaycı, küstah gülümsemesi, sanki kızın ona yaklaşma çabasının eğlenceli ve acınası olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

Bunu nasıl yaptı? Bu kadar büyüleyici olmayı nasıl başardı?

Bir bakışıyla sizi eritmeyi ve bir sonrakiyle dehşet içinde donup kalmanızı sağlamayı nasıl başardı?

Rigel neyden yapılmıştı? Etten mi yoksa kabuslardan mı?

Billie kalabalığın arasında Miki'yi gördü ve bir ayçiçeği gibi ışıldayarak ona doğru koştu.

Miki! Bak! Bu yıl da!

Miki dalgın, yorgun bir halde güle baktı ve Billie gülümsedi. "Bu beyaz! "Her yıl olduğu gibi..." diye mırıldandı Miki, dolabını açarken. Güllerden biri yere düşmüştü ve kitaplarını yaprak ve sap karmaşası arasında içeri iterken fark etmemeye çalıştı.

Billie eğilip onun için aldı ve mutlu bir gülümsemeyle uzattı. Miki dondu kaldı. Bir an ona baktı, sonra yavaşça ondan aldı. Gözlerini kırptırmasını izledim, sonra onu da diğerleriyle birlikte dolabın içine itti.

"Umm... sence bu kadar su ile iyi olacak mı? Çok fazla değil mi? Onu boğmak istemiyorum... Sen ne düşünüyorsun, Nica? Billie yüzünü bana dönerek sordu, ben de çiçeklerin pek çok olağanüstü şey yapabileceğini ama boğulmanın bunlardan biri olmadığını söyledim.

"Emin misin?" diye sordu. "Onu öldürmek istemiyorum, çok narın görünüyor..."

"Affedersiniz?" diye biri araya girdi.

Miki'nin arkasında elinde parlak kırmızı bir şey tutan bir çocuk duruyordu.

"Affedersiniz?" Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Billie ve ben onun Miki'nin omzunu hararetle dürtmesini izledik. Miki arkasını dönüp gözleri öfkeyle parlayınca birden beti benzi attı.

"*Ne istiyorsun?*" diye hırladı, öfkeli bir boğa kadar tatlıydı.

"Ben sadece..." Çocuk bocaladı. Elindeki gülü karıştırdı ve Miki'nin bakışları daha da şiddetlendi.

"*Ne?*"

"Hayır... hayır... hiçbir şey," diyerek aceleyle geri çekildi ve çiçeği arkasına sakladı. Sinirli bir şekilde güldü, sonra ayakları alev almış gibi kaçtı.

Onun kaçışını izlerken bir an sessizlik oldu.

Billie bir süre sonra, "Bunu söylemek gerek," dedi. "Gerçekten herkesi t a h r i k ediyorsun.

Miki ellerini kaldırdı ve Billie eğlenceli bir çığlık attı.

Su yılanları gibi kıvranarak hararetle tartışmaya başladılar. Gülümsememi gizledim ve dolabımı açtım.

Bir sonraki an.
Tüm dünya durdu.
Gülümsemem soldu ve tüm sesler dolabımın içindeki kara delik tarafından yutuldu.

Siyah.

Yeni ay gecesi gibi siyah.

Bu kadar narin bir şeyin bu kadar karanlık olabileceğini hiç düşünmemiştim. Mürekkep gibi siyahtı.

O kadar üzgündüm ki zor nefes alıyordum. Uzandım ve onu metal kafesinden çıkardım. Siyah gül bir çürük gibiydi, dikenli ve yabaniydi, yaprakları baştan çıkarıcı bir acıyla ıslanmıştı.

Diğerleri gibi pürüzsüz ve zararsız değildi. Hayır, gövdesi parmaklarımdaki yara bantlarına takılan dikenlerle kaplıydı.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Ve bu sefer belirsizlik değil, netlik hissettim.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Beynimdeki bazı mekanizmalar harekete geçmişti. Çoktan bilmem gereken bir şeyin farkına varmışım. Geriye doğru adım atarken kitaplarım yere yuvarlandı, gülü tutuyordum, parmaklarım dikenlerin arasında bir yer buluyordu.

O fotoğrafı kaybetmemiştim.

Onu asla kaybetmezdim.

İçimdeki kesinlik arttıkça, gül parmaklarımı daha çok kesiyor, her türlü şüpheyi kovalıyordu.

Arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

Durdurulamaz bir dürtünün etkisiyle koridordan aşağıya, avluya ve kapılara doğru hızla ilerlerken etrafımdaki dünya bulanıklaştı.

Elimdeki çiçekten rahatsız olan insanlar bana endişeli bakışlar fırlattı. "Bu siyah... Hiç siyah gül olmamıştı..." diye mırıldandılar ve kızlar biraz endişeli bir şekilde "Çok güzel!" dediler.

Siyah, siyah, siyah, eve doğru koşarken kafamın içinde gürlemeye devam etti.

Anahtarı kilide soktum ve sırt çantamı merdivenlere, ceketimi de en üst basamağa bıraktım. Sonra kapısının önünde durdum.

Dikenler hâlâ ellerime batıyor, yara bantlarının arasındaki boşluklarda derimi çiziyordu. Sanki gitmesine izin veremezmişim gibiydi.

Sanki bir kanıtmış gibi. Şüphelerim gerçeğe dönüşüyor, çılgılık atıyor.
İsim.

Çılgıncaydı. Saçma. Mantıksız ve saçma... O
muydu? Fotoğrafi o mu çekmişti? "*Odama
girme,*" demişti bana.

Hiddetle kapı kolunu çevirdim ve içeri girdim.

Orada olmayacağını umuyordum, çünkü o öğleden sonra cezalıydı.
Kapıyı arkamdan kapattım ve etrafıma bakındım.

Alışkın olmadığım atmosferi içime çektim. Her şey düzenli ve kusursuzdu, perdeler çekilmiş, yatak hazırlanmıştı.

Odanın neredeyse yapay düzenini fark etmeden edemedim. Komodinin üzerindeki kitaplarına ve çekmecelerdeki kıyafetlerine rağmen Rigel sanki orada hiç uyumamış gibiydi.

Zamanının çoğunu burada geçirmesine rağmen.

Hayır.

Yutkundum.

Burası onun odasıydı.

Rigel burada uyur, burada çalışır, burada giyinirdi. Sandalyenin arkasındaki Rigel'in gömleği, dolaptan çıkan Rigel'in havlusu, masanın üzerindeki zarif el yazısıyla dolu defterleriydi.

Kokusunu alabildiğim Rigel'di.

Üzerime garip bir rahatsızlık çöktü. Sanki dikenler yara bantlarını bile deliyor ve beni acele etmeye zorluyor gibiydi.

Dikkatli adımlarla masaya doğru ilerledim. Kağıt yığınlarını karıştırdım, birkaç kitabın yerini değiştirdim, sonra dolaba, çekmecelere, hatta ceketlerinin ceplerine baktım.

Her yeri karıştırdım, her şeyi tam olarak yerine koymaya özen gösterdim. Komodinin her çekmecesine baktım ve neredeyse hepsini boş buldum ama fotoğraf orada değildi.

Orada değildi.

Odanın ortasında kıpırdamadan durdum ve bileğimi alnıma sildim.

Her yere baktım.

Bekle, hayır. *Her yerde* değil...

Yatağa doğru döndüm. Yastığa, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş çarşaflara, tek bir kıvrımı bile yerinden oynatılmamış dar köşelere baktım. Ve sonra yatağa.

Kimse görmeden yiyebilmek için yatak yaylarımın altına şeker sakladığımı onca zamanı hatırladım. Başhemşire bulmasın diye oraya koyduğum buzlu şeker çubuklarını hatırladım.

Onu duymalıyım.

Belki de yatağı kaldırmak için uzanmasaydım ve altında hiçbir şey bulamasaydım, bunu daha erken fark edebilirdim.

Belki de gülü bu kadar sıkı tutuyor olmasaydım, sözlerinden önce gelen buz gibi soğuğu hissedebilirdim.

"Sana odama girmemeni *söylemişim*.

Hızla daha karanlık bir gerçekliğin içine
düşüm.

Bir tuzağa düşmüştüm.

Dondum kaldım, gözlerim ona doğru döndü.

Rigel açık kapı aralığında duruyordu, karanlık ve sadece onun olabileceği gibi heybetliydi.

Dayanılmazdı. Bunun için başka bir kelime yoktu.

Dar ve kedigil, siyah gözleri beni yutmaya hazır karanlık uçurumlar gibi parlıyordu.

Hareket edemiyordum. Kalbim bile göğsümde donmuştu.

O kadar uzun ve korkunç görünüyordu ki beni korkuttu. Gergin omuzları ve acımasız gözleri kâbus gibi bir gardiyanınkileri andırıyordu.

Ve ben onun bölgesine girmiştim.

Hala tepki vermeye çalışıyordum ki, yavaşça, bir adım bile atmadan... kolunu kaldırdı. Elini kaldırdı ve kapının üzerine koydu. Sonra da itti.

Mandalın uzun tıkırtısı beni taş a çevirdi. Az

önce kapıyı arkasından kapatmıştı.

"Ben..." Yutkundum. "Ben sadece..."

"*Sadece mi?*" diye tehditkâr bir şekilde hırladı. '... sadece bir şey arıyorum.

Bakışları korkutucu derecede soğuktu. Ellerimle başka ne yapacağımı bilmeden güle sarıldım.

"Bir şey... odamda mı?"

"Bir fotoğraf arıyordum.

Buldun mu peki?

Tereddüt ettim, dudağım titriyordu. "Hayır.

"Hayır," diye fısıldadı ısrarla, gözlerini hafifçe kıсарak.

Korkunç aurası, ondan mümkün olduğunca uzağa kaçma isteği uyandırdı.

"Kurdun inine giriyorsun Nica, sonra da ondan seni parçalamamasını istiyorsun.

Bana yaklaştığında kaskatı kesildim.

Geri çekilme dürtüsü yüksek sesle ve net bir şekilde bana bağırdı, ama teslim olmadım.

"Sen miydin? Siyah gülü sallayarak patladım. "Bunu bana sen mi verdin?

Rigel durdu. Soğuk ve ifadesiz gözleri çiçeğe kaydı ve bir kaşını kaldırdı.

"Ben mi?" diye sordu, sesindeki bir parça eğlenceyi gizlemeyi başaramayarak. Dudakları alaycı, kindar bir sırıtışla kıvrıldı. "*Ben... sana... çiçek mi verdim?*

Sözleri içimi *acıttı* ve tüm sözde kesinliklerim bir kez daha şüpheyeye dönüştü.

Gözlerimi indirdim, onu çok eğlendiren o şekilde tereddüt ettim ve dudaklarındaki sırıtma bir bıçak gibi parladı.

Bana doğru birkaç adım attı ve elimdeki gülü kopardı.

Çiçeği yakalayıp parçalamaya başladığında ağızım açık kaldı.

Siyah yapraklardan oluşan bir yağmur önümde yere düştü.

"Hayır! Hayır! Bırak onu! Onu elinden almak için mücadele ettim. O benimdi, her şeye rağmen gül benimdi! Masum bir hediye idi ve şimdi Rigel onunla böyle alay ettiğine göre, onu savunma ihtiyacını her zamankinden daha fazla hissediyordum.

Çaresizce kollarını tırmaladım, ama o sadece daha yüksek tuttu, böylece ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Her bir yaprağı tek tek kopardı ve çaresizlik içinde parmak uçlarıma kadar uzandım.

"Rigel, kes şunu! Göğsüne yapıştım. "Kes şunu! Dengemi kaybettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İçgüdüsel olarak ona tutundum. Bunu beklemiyor olmalıydı, çünkü onu da kendimle birlikte aşağı çekmeyi başardım.

Geriye doğru yatağa düştüm, şilte düşüşümü engelledi.

Üzerime bir ağırlık çökmeden önce hiçbir şey düşünecek zamanım olmadı ve yarı kapalı gözlerimin arasında tavan bulanıklaştı. Görüşüm bulanıktı ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Saçlarıma ve boğazımın çukuruna nazıkçe bir şeylerin düştüğünü hissettim. Yapraklardı. Gövdemden bir ağırlık kalkarken onları zar zor fark ettim.

Görüşüm odaklandığında nefesim boğazımda düğümlendi. Rigel'in yüzü tam karşımdaydı.

Vücudu üzerimde belirliyordu.

Her şey o kadar beklenmedikti ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Dizleri kalçalarımın arasındaydı ve pantolonunun kumaşı tenimi sıyrıyordu. Kısa nefesleri ağzımda sıcak ve nemliydi ve elleri, kartal pençeleri, yüzümün iki yanındaydı.

Sadece gözlerimiz buluştuğunda titremeye başladım. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir şey fark ettim, boğazımın kurumasına neden olan bir ışık parıltısı.

Kendimi onun gözlerinde gördüm. Dudaklarım aralanmıştı, göğsüm ritmik bir şekilde inip kalkıyordu ve yanaklarım kızarmıştı. O kadar yakındık ki sanki boğazımdaki kalp atışları onunkiler gibiydi.

Şaşkınlığım onundu.

Nefesim onundu.

Hepsi onundu, ruhum bile.

Şiddetle ürperdim. Zihnim histerik bir çılgılık atıyordu ve sahip olduğumu bilmediğim bir güçle onu ittim.

Yataktan fırladım ve ürkmüş bir tavşan gibi odadan kaçtım.

Tökezleyerek koridora çıktım ve kendi odama daldım, kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya çarparak yere düştüm.

Kalbim göğüs kafesine doğru acıyla çarpıyor, ürperiyordum. Tenim onun varlığından dolayı sersemlemişti, sanki onu hala her yerimde hissedebiliyordum.

Bana ne yapıyordu?

Beni neyle zehirlemişti?

Nefes alış verişimi sakinleştirmeye çalıştım ama içimde bir şey öfkeyle yanıyordu.

Kulağıma fısıldıyor, kalp atışlarımla oynuyor ve düşüncelerimin arasında dolaşıyordu.

Duygularımla ziyafet çekiyor, bana sadece ürperti bırakıyordu.

Hiç mantıklı değildi.

Sınır tanımıyordu.

Ve bunun şefkatle hiçbir ilgisi yoktu.

10. Bir Kitap

*Masumiyet kaybettiğiniz bir şey
değildir. Masumiyet, olduğunuz
bir şeydir,
Her türlü acıya rağmen.*

Hareket edemiyordum. Bacaklarım titriyordu, gözlerim görmüyordu. Karanlık çok yoğundu. Bakışlarım sanki birilerinin ortaya çıkmasını umuyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Tırnaklarım metale sürtünüyordu, kasılıyor ve ateşleniyordum ama kurtulamıyordum. Asla kurtulamadım.

Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti. Çığlıklarına kimse cevap vermeyecekti. Şakaklarım zonkluyor, boğazım yanıyor, derim deri altında çatlıyordu ve ben yalnızdım... yalnız...

Tek başına.

-

Boğuk bir hıçkırıkla uyandım.

Oda dönüyordu. Midem düğümlenmişti. Doğrudum, nefes nefese kaldım, sakinleşmeye çalıştım ama soğuk terler sırtıma yapıştı, dehşet tenime işledi.

İçimi bir ürperti kapladı ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Yatak başlığına kıvrıldım ve tırtıl peluşumu kavradım.

Güvendeydim. Orası başka bir oda, başka bir yer, başka bir hayattı.

Ama o his baki kaldı. Beni ezdi. Beni buruşturdu ve oraya, o karanlığa geri gönderdi. Tekrar çocuk olmaya geri döndüm.

Belki de hala öyleydim.

Belki de çocuk olmayı hiç bırakmamıştım. İçimdeki bir şey uzun zaman önce kırılmış ve küçük, çocuksu, masum ve korkmuş olarak kalmıştı.

Büyümesi durmuştu.

Ve biliyordum... Diğerleri gibi olmadığımı biliyordum, çünkü büyüdükçe o kırık parçam çocuk olarak kaldı.

Dünyaya hâlâ aynı gözlerle bakıyordum.

Aynı naiflikle tepki verdim.

Başkalarında ışığı aradım, tıpkı kendimde boşuna aradığım gibi Ben küçükken.

Zincire vurulmuş bir kelebek

gibiydim. Ve belki de...

Hep öyle olacaktım.

-

"Nica, iyi misin?

Billie bana bakıyordu. Başı bir tarafa eğikti, gür saçları bir saç bandıyla yüzünden geriye doğru itilmişti.

Bütün gece uyanıktım, kabuslarımı uzak tutmaya çalışıyordum ve bu yüzümden okunuyordu.

Karanlık amansızdı. Birkaç gece başucu lambasını açık bırakmayı denedim ama Anna fark etti ve unuttuğumu düşünerek kapatmak için içeri girdi. Ona küçük bir kız gibi gece lambası açık uyumayı tercih ettiğimi söyleyecek cesaretim yoktu.

"Evet," diye cevap verdim, doğal görünmeye çalışarak. "Nasıl yani?

"Bilmiyorum... Her zamankinden daha solgun görünüyorsun. Yüzümü dikkatle inceledi. "Yorgun görünüyorsun... Kötü mü uyudun?

Endişe beni sıkıca sardı. Bu tür ani ve yersiz tepkilere alışkındım. Sık sık en kırılgan ve çocuksu benliğimi yiyip bitiren aşırı endişelere kapılırdım. Hep *o anı* düşündüğümde oluyordu.

Avuçlarım terlemişti, kalbim o kadar sıkışmıştı ki sanki patlayacakmış gibi hissediyordum ve tek istediğim görünmemekti.

"Her şey yolunda," diye cevap verdim belli belirsiz. Sesimin inandırıcı olup olmadığını merak ediyordum ama Billie bana gerçekten inanmış görünüyordu.

'İstersen sana sakinleştirici bir bitkisel ilacın tarifini verebilirim,' diye önerdi. 'Büyükannem ben çocukken benim için yapardı... Sana sonra mesaj atarım!'

Anna telefonu bana verir vermez, Billie numaraları değiş tokuş etmek istemiş ve kurulumla ilgili bazı ipuçları vermişti.

Numaramı rehberine kaydederken bana 'Senin için bir kelebek koyacağım' dedi.

'Emojiler,' diye neşeyle devam etti. 'Büyükannemin oklavası var. Miki için bir panda koydum, bunu hak ettiğinden değil. Beni telefonuna kaka emojisi olarak kaydetmiş...'

Öğrenecek çok şey vardı. Kafam karışmadan zar zor bir mesaj gönderebiliyordum.

"Konuşmalarınızı tamamen bitirdiniz mi? Bay Kryll öfkeyle konuştu. 'Buraya sosyalleşmek için gelmediniz. Burası bir sınıf! *Sessizlik!*'"

Konuşmalar azaldı. Bay Kryll laboratuvara girerken öğrencileri tek tek inceledi. Koruyucu gözlük takmamızı söyledi ve ekipmanı kötüye kullanırken yakalanan herkesi uzaklaştırmakla tehdit etti.

"Neden kitaplarının önüne adresini yazıyorsun? Biyoloji ders kitabımı paylaştığımız masanın köşesine iterken Billie bana fısıldadı.

Üzerinde adım, branşım, yılım ve adresimin yazılı olduğu etikete baktım.

"Neden? Bu garip mi? Adresimi yazdığım için ne kadar mutlu olduğumu hatırlayıp utanarak sordum. 'Kaybedersem kime ait olduğunu bilsinler diye, değil mi?'

"Adın bunun için yeterli değil mi?" diye kıkırdadı ve yüzüm kızardı.

Belki kafa karıştırıcı olur...

"Hepiniz hazır mısınız?" diye bağırdı Kryll, herkesin dikkatini çekerek.

Gözlüklerimi düzelttim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Çok heyecanlıyım. Daha önce hiç laboratuvar yapmamıştım!

Plastik eldivenleri giydim ve tenimde nasıl hissettirdiklerine dikkat ettim.

"Umarım geçen seferki gibi yılanbalıklarının bağırsaklarını deştirtmez," diye mırıldandı arkamdan biri. Belirsiz bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdım.

Karnını deşmek mi?

"Pekâlâ," diye duyurdu Kryll. "şimdi malzemeleri masanın üzerine koyabilirsiniz.

Bir iple tutturulmuş bir kalemin bulunduğu küçük bir dosyaya uzandım. Kryll devam etti, "Ve unutmayın, neşter kemiği kesmez.

"Neşter kesmiyor... Neyi? Masumca sordum, sonra da bakışlarını alçaltma hatasını yaptım.

Kanım dondu.

Metal kesme tahtasının üzerinde cansız bir kurbağa yatıyordu.

Deşet içinde ona baktım. Yüzümdeki kan çekildi. Önümdeki iki ocuk kasaplar gibi bıçakları inceliyordu. Az ötede bir kız çocuğu eldivenlerini şıkır şıkır giyyordu. Kapının yanında biri kurbağasının üzerine eğilmişti ama bu kesinlikle ağızdan ağıza canlandırma yapmak için değildi. Birden fark ettim.

Yardım edin!

Tam zamanında arkamı döndüğümde Kryll'in işkence odasına benzeyen bir yerden çıktığını gördüm: böcekler, kırkayaklar ve ağustosböcekleriyle dolu kavanozlar, şişeler ve kaplarla dolu bir dolap.

Midem bulandı.

Billie neşteri gülümseyerek kaldırdı.

"İlk kesiyi yapmak ister misin?" diye sordu sanki köfte hakkında konuşuyormuşuz gibi.

Bayılacağımdan emindim.

Masanın kenarına tutundum. Dosya ellerimden kaydı. 'Nica, sorun ne? İyi misin?' diye sordu bana.

Önümüzdeki biri neler olduğunu görmek için arkasını döndü.

"Ben... Hayır," diye yutkundum, benzim solmuştu.

'Yeşilleniyorsun...' diye gözlemledi, beni yakından izleyerek. 'Kurbağalardan korkmuyorsun, değil mi? Sakin ol, bak, çoktan ölmüş! *Tırnak kadar ölü!* Gördün mü? Bak! Korku dolu gözlerimin altında neşterle dürtmeye başladı.

Gözlüklerim nefes almaktan buğulandı ve hayatımda ilk kez kendimi sınıfın dışına gönderilmem için dua ederken buldum.

Hayır, bu olmaz. Dayanamadım. Gerçekten yapamadım.

'Buna inanamıyorum,' dedi arkamdan bir ses, 'salyangozların koruyucusu küçük bir kurbağadan korkuyor...'

Benim masamın arkasındaki masada, duvarda tanıştığım ve daha sonra alışveriş merkezinde tekrar gördüğüm adamı tanıdım.

Koruyucu gözlükleri başının tepesinde tünemiş bir halde gülümsedi.

"Hey, salyangoz kız.

"Merhaba..." diye fısıldadım. Bana bir şey söylemek istermiş gibi baktı ama bir an sonra Kryll işimize dönmemiz için havladı.

'Merak etme Nica, ben hallederim,' diye beni rahatlattı Billie, dosyayı kalkan olarak kullandığımı görünce. 'Bunun senin ilk laboratuvarın olduğu çok açık! Utanacak bir şey yok, tamam mı? Bu çocuk oynacağı! Bir anlaşma yapalım: Ben keseceğim, sen de ne olduğunu yazacaksın.

İsteksizce başımı salladım ve etrafıma bakındım.

Kurbağaya kaçamak, acıyan bir bakış attım ve anında pişman oldum. Billie sırtıarak neşteri salladı.

Pekala! Şimdi... su sıçratmayın!'

Sümüksü bir cızırtı duyunca irkildim. Klasörü yüzüme o kadar yakın tuttum ki görebildiğim tek şey bulanık bir beyazdı.

İşte burada! Kalp! Yoksa akciğer mi? Aman Tanrım, çok yumuşak... çok garip bir rengi var! Şuna bak... Nica, not alıyor musun?'

Sertçe başımı salladım, hararetle bir

şeyler karalıyordum. "Aman *Tanrım*..."

diye mırıldandığımı duydum.

Örümcekli parmaklarımla sayfayı yavaşça çevirdim.

'Oh, çok yapışkan... Çıkardığı vıcık vıcık sesi dinleyin... eww...' Belki de takdiri ilahiydi. Kader. Kurtuluş.

Her neyse, bir kağıt parçası şeklinde geldi. Onu yanımdaki masanın üzerinde buldum.

Titreyen ellerimle açtım ve içinde basit bir kelimenin yazılı olduğunu gördüm:

"Hey.

Arkamda biri boğazını temizledi. Arkamı döndüm. Çocuğun sırtı bana dönüktü ama dosyasındaki bir kâğıdın yırtık köşesini gördüm.

Kararsızca ağızımı açtım ama daha bir şey söyleyemeden bir anda sıçradım: "Dover! Kryll bağırdı. "Ne var orada? Herkes dönüp bana bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Olamaz!

"Nereye?" diye kekeledim.

"İşte! Sende bir şey var, seni gördüm! Hızla bana doğru geldi ve çılgınca etrafıma bakındım. Panik beni ele geçirdi.

Anna ve Norman sınıfta dikkatimi vermediğimi öğrenseler ne derlerdi? Not verirken yakalandığımı?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Düşünemiyordum bile. Öğretmenin öfkeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm ve çaresizce, düşüncesizce arkamı dönüp notu ağızıma tıktım.

Çılgın bir kadın gibi çiğnedim, zor hayatımda birkaç kez yaptığım gibi gerçekten devam ettim.

Ve sanki yeterince utanmamışım gibi, arkamda bana notu uzatan çocuk duruyordu. Dönüp baktım, bana bakıyordu ve şaşkıındı. Gözlerinin önünde yuttum.

Hayatta kalmıştım. En azından bedenem.

Kryll ellerimin boş olduğunu görünce pek memnun olmadı.

Bana şüpheyile baktı, sonra daha dikkatli olmamı ve işime geri dönmemi söyledi.

Acaba daha sonra beni kaldırımda, karnım ağrıyormuş gibi kollarımı kendime sıkıca sarmış bir şekilde aceleyle yürürken görseydi ne düşünürdü?

Yeterince uzaklaştığımda, omzumun üzerinden kaçamak bir bakış attım.

Köprünün yanında, çimenli nehir kıyısındaydım. Diz çöktüm ve kapüşonumun fermuarını açtım.

Elimdeki kavanozun içinde bir böcek koşuşturuyordu. Yüzüme düşen saç tellerinin arasından onu izledim.

'Merak etme,' diye fısıldadım ona, sanki bu bizim sırrımızmış gibi. "Seni oradan çıkardım.

Kapağı açtım ve kavanozu yere indirdim. Böcek içerde kaldı, dışarı çıkamayacak kadar korkmuştu.

"Git," diye fısıldadım, "biri seni görmeden önce...

Kavanozu ters çevirdim ve çimenlerin üzerine düştü ama hala hareket etmiyordu.

Onu izledim. Küçüktü, farklıydı. Başkaları onu iğrenç, korkunç bulabilirdi ama ben sadece onun için üzüldüm. Bazıları onu hiç fark etmezdi, o kadar önemsizdi ki. Diğerleri onu öldürürdü çünkü onların gözünde yaşamak için çok çirkindi.

'Burada kalamazsın... Sana zarar verirler,' diye fısıldadım acı acı. 'İnsanlar anlamıyor... korkuyorlar. Sırf sana yakın olmak zorunda kalmamak için seni ezecekler.

Dünya bizim gibi ucubelere alışık değildi. Bizi unutmak için kurumlara kapattılar, uzakta, tozlar içinde tuttular, varlığımızı unuttular çünkü bu daha uygundu. Kimse bizi etrafında istemiyordu, bizi görmek bile onları rahatsız ediyordu.

Bunu çok iyi biliyordum.

'Devam et...' Yanındaki toprağı kazıdım ve kanatlarını açtı. Uçtu ve gözden kayboldu. Rahatlayarak iç çektim, kalbim hafifledi. "Güle güle...

'Vay canına... Ben de sadece kendi kendine konuşan deliler olduğunu sanıyordum...'

Kavanozu saklamaya çalıştım. Yalnız değildim. Bana alaycı bir acıma duygusuyla bakan iki kız vardı. Biri Rigel'e kırmızı gülü veren kızdı. Parlayan saçlarını ve manikürlü ellerini tanıdım.

Bakışlarımız kesiştiğinde, hâlâ o sahte acıma duygusuyla gülümsedi. "Güvercinleri böyle korkutacaksın.

Midem utançla burkuldu. Beni laboratuvarından böceği kurtarıırken görmüşler miydi? Umarım görmemişlerdir, yoksa başım ciddi belaya girerdi.

"Ben bir şey yapmıyordum," dedim çabucak. Sesim cılız ve çok yüksek çıkmıştı ve gülmeye başladılar.

Komik buldukları şeyin yaptığım şey değil, ben olduğumu hemen anladım.

Bana gülüyorlardı.

"*Ben bir şey yapmıyordum*" diye alay etti diğer kız. 'Kaç yaşındasın sen? İlkokuldan yeni çıkmış küçük bir çocuk gibisin. Renkli yara bantlarıma baktılar ve güvensizliğim beni yuttu, tıpkı küçükken olduğu gibi.

Onlar haklıydı. Onların huzurunda küçük bir çocuğa dönüştüm; elleri çizik içinde, donuk, gri tenli, aptal, tuhaf, küçük bir yaratığa; uzun süre kapalı kalmış bir cine. Beni kendi küçük dünyamdayken, en savunmasız olduğum anda görmüşlerdi.

'Sokağın aşağısındaki anaokulundaki çocukların da hayali arkadaşları var. Belki gidip onlarla konuşabilirsiniz. Gülüştüler. 'Meyve suyu kutunu paylaşabilirsin... Ama kavga etmek yok. Hadi git küçük arkadaşlarınla oyna,' dedi Rigel'e gülü veren kız sırt çantamı tekmeleyerek.

Onu kendime doğru çektim ve o da elime bastı. Acıyla irkildim ve neden böyle davrandığını anlayamadan şaşkınlıkla onu izledim. Bana küçümseyerek baktı.

'Belki sana kulak misafiri olmamayı öğretirler. Ailen sana bunun ayıp olduğunu söylemedi mi?'

"Nica!" diye bir ses araya girdi.

Arkalarında, çok uzun boylu olmayan bir figür, yumruklarını iki yanında sıkmış, temkinli bir şekilde bizi izliyordu.

Miki'ydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sertçe.

Kız o alaycı gülümsemesini ona çevirdi. 'Oh, bakın kim gelmiş. Ucube toplantısının burada yapıldığını bilmiyordum. Boyalı tırnaklarını dudaklarına götürdü. "Ne kadar tatlı! Sana çay yapayım mı?"

"İşte size daha iyi bir fikir," diye karşılık verdi Miki. "Neden ikiniz de buradan defolup gitmiyorsunuz?"

Kızın yüzünde bir şey değişti ama arkadaşları bakışlarını indirdi ve onun arkasına saklandı.

"Ne dedin sen, sürtük?"

'Hey, gidelim...' diye denedi arkadaşı.

"Kesecek damarın yok mu?"

"Doğru," diye patladı Miki. "Ustura burada, neden seninkiyle başlamıyoruz?"

"Ha di," diye fısıldadı diğer kız tekrar, arkadaşının kolunu hafifçe çekştirerek.

Kız Miki'yi tiksintiyle kaşlarını çatarak bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Tuhaf ezik," dedi yavaşça, iğrenerek. Sonra arkasını döndü ve ikisi arkalarına bakmadan uzaklaştılar.

Yeterince uzaklaştıklarında Miki bana baktı. "Seni ittiler mi?"

Yerden kalkarken başımı kaldırıp ona baktım.

Kırılğan bir sesle 'Hayır,' diye cevap verdim.

Sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü dikkatle inceledi. Ne kadar aşağılanmış olduğumu görmemesini umuyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Eve otobüsle mi gidiyorsun?"

Miki tereddüt etti. Yolun yaklaşık yirmi metre aşağısındaki kavşağa doğru baktı.

"Caddeden beni alacaklar," diye cevap verdi isteksizce. Bakışlarını takip ettim.

"Oh... Nasıl olur?"

Umarım meraklı biri gibi görünmemişimdir. Gerçekte, hala nazik olamayacak kadar büyük bir utançla sarsılıyordum.

"Öylesine.

Belki de Miki başkalarının onu kimin aldığını ya da eve nasıl gittiğini görmesini istemiyordu. Belki de kendini garip hissediyordu, bu yüzden sessizliğine saygı duydum ve başka soru sormadım.

Cebinden telefonu çaldığında "Gitmem gerek," dedi. Kilidini açmadan ekrana baktı ve ben de saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayarak başımı salladım.

"Hoşça kal," dedim. "Yarın görüşürüz."

Tören yapmadan uzaklaştı. Kaldırım boyunca uzaklaşmasını izledim ve sonra sesim beni ele geçirdi.

"Miki!

Bana bakmak için döndü.

Bir süre onu izledim. Ve sonra.

Sonra gülümsedim. Rüzgâr saçlarımı savururken yumuşak, sakın gözlerle gülümsedim. "Teşekkür ederim.

Miki uzun süre bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. Sanki ilk kez beni görebiliyor gibiydi.

-

Birkaç dakika sonra eve döndüm.

Giriş holünün sıcaklığı beni her zaman olduğu gibi kucakladı. Kendimi sarılmış, kuşatılmış, güvende hissettim.

Rigel'in ceketinin kancalardan birine asılı olduğunu gördüğümde donup kaldım.

Onun düşüncesi birdenbire beni sardı ve ne olduğunu anlamadan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Artık cezalı olmadığına göre, her zaman etrafımda olmasına alışmam gerekecekti.

Sabahtan beri onu düşünmemeye çalışıyordum. Ağzıma değen nefesinin hatırası beni daha önce hiç olmadığı kadar titretti.

Üzerimde bıraktığı etki normal değildi.

Onu hâlâ tenimde hissedebilmem normal değildi.

Onun sesinin kanımı kaynatması normal değildi.

Bunda normal bir şey yoktu, belki de hiç olmamıştı. Onu untabilmeyi diledim. Onu yıkayıp atmak. Üzerimden atmak.

Ama bu duygulara geri dönmem için hiçbir şey gerekmedi... Kapı zili beklenmedik bir şekilde çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı.

Yerimden sıçradım ve ön kapıya doğru döndüm.

Günün o saatinde kim olabilirdi ki? Anna dükkândaydı ve Norman olmayacağından emindim - her boş anını

yaklaşan konferans için hazırlanıyor.

Karanlık camdan içeri baktım, sonra kapıyı açtım.

Görmeyi beklediğim son kişiydi. "Merhaba. Çocuk beni selamlamak için elini kaldırdı.

Bu oydu. Laboratuar. Alışveriş merkezi.

Salyangoz. Şaşkınlıkla ona baktım.

Orada ne işi vardı?

"Bu şekilde içeri daldığım için üzgünüm... um... meşgul müsün?" diye sordu boynunu kaşıyarak.

Beklenmedik ziyaret karşısında şaşırarak başımı salladım.

"Tamam... Ben... Ben sadece sana bunu vermek için geldim," dedi ve bana bir şey uzattı. "Umarım bölmüyorumdur ama bunu laboratuvarda unutmuşsunuz.

Biyoloji kitabımdı. Temkinli bir şekilde aldım, kendime şaşırdım.

Unutmuş muydum? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Laboratuvardan çıktığımda masanın boş olduğundan emindim. Kavanozu almak için acele ederken fark etmemiş miydim?

"Adresi gördüm ve şey... oradan geçiyordum...

Bana neler olduğunu merak ediyordum. Hayatım boyunca eşyalarımı her yerde bırakacak kadar dikkatimin dağılmasına izin vermemiştim. Önce fotoğraf, şimdi de kitap.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, sıkıca tutarak. Solgun gözlerim yavaşça onunkilerle buluştuğunda hareketsiz durdu. Yere baktım ve burnumun ucuna dokundum. "Son zamanlarda her şeyimi kaybediyorum," diye biraz gergin bir şekilde şaka yaptım, kişiliğimin bu yeni, alışılmadık yönünü küçümsemeye çalışıyordum. 'Gerçekten nerede olduğumu bilmiyorum...'

"Ben Lionel.

Yukarı baktım. Utanmış görünüyordu. Tekrar gözlerimin içine bakmadan önce yere baktı.

'Benim adım Lionel. Henüz kendimizi tanıtmadık, sanmıyorum. Haklıydı. Kitabı utangaç bir şekilde kendime çektim.

'Ben Nica,' diye

cevap verdim. "Evet,

biliyorum.

Gülümsedi ve kitabın kapağında benim adımın yazılı olduğu etiketi

işaret etti.

'Oh, tabii ki...'

'Bu kesinlikle ileriye doğru atılmış bir adım, sence de öyle değil mi? En azından artık adımlı biliyorsun, eğer etrafta salyangoz varsa...'

Güldü. Yanaklarımda bir gülümseme kıvrılırken burnum kırıştı.

Nezaketi taze bir esinti gibiydi. Bana kitabımı getirmek için bunca yolu gelmesinin ne kadar özverili olduğunu düşünmeden edemedim.

Lionel'in gür sarı saçları ve ela gözlerine ulaşan dostça bir gülüşü vardı. O gözlerde gerçek bir şey vardı, beni çok sakinleştiren bir şey.

Ama birden yüzü değişti.

Omzumun üzerinden baktı.

Havadaki belli belirsiz bir değişim anlamam için yeterli oldu.

Bir sonraki an, ince parmaklar başımın hemen üzerindeki kapı tokmağına yerleşti. Geniş, düzgün bilekli, solgun bir el zihnimde alarm zillerini çaldırdı. Dondum kaldım. Derimin her santimi onun varlığına tepki gösterdi.

"Kayıp mı oldunuz?"

Tanrım, *onun* sesi. O nefes kesici, delici ses. Kulaklarımda çınılıyordu, o kadar yakındı ki şiddetle ürperdim.

Rigel'in benden uzaklaşması için dua ederek kitabı kavradım.

'Hayır, ben... Ben sadece geçiyordum. Ben Lionel.' Rigel'i dikkatle izledi. "Ben de Burnaby'ye gidiyorum.

Rigel hiçbir şey söylemedi ve sessizlik o kadar rahatsız ediciydi ki tüylerim diken diken oldu ve yanağımın içini ısırdım. "Lionel bana unuttuğum bir kitabı getirmiş." diye patladım.

Rigel'in bakışlarını başımın arkasında hissettiğime emindim. "Ne kadar *naziksin*.

Lionel başını eğerek onu dikkatle izledi. Rigel her zaman insanları tuhaf hissettirir, açıklaması zor bir rahatsızlığa neden olurdu.

"Evet, ben..." dedi Rigel'e dikkatle bakarak. 'Ben ve Nica, Bay Kryll ile birlikte pratik yapıyoruz. Ben onun laboratuvar partneriyim. Sen?" diye sordu, elleri cebinde, sanki "Peki sen kimsin?" diye sorar gibiydi.

Rigel kapının pervazına yaslandı ve ağzının kenarları alaycı bir şekilde yukarı kalkmış, küstah bir kendinden eminlikle Lionel'a baktı. Ancak o zaman

kazak ya da kapüşonlu sweatshirt giymediğini fark ettim. Düz bir tişört, keskin hatlı göğsünü sımsıkı sarıyordu.

"Tahmin edemiyor musun?

Bunu o imalı sesiyle, sanki benimle aynı evde olması farklı yorumlara açılmış gibi şüphe uyandıran o karakteristik tarzıyla söyledi.

Anlamadığım bir bakış attılar ama Rigel bana baktığında son sözü söylediğini anladığı belliydi.

"Anna telefonda," dedi. "Seninle konuşmak istiyor.

Ondan bir adım uzaklaştım ve oturma odasına baktım. Anna benimle konuşmak mı istiyordu?

"Bunun için tekrar teşekkürler. Gerçekten,' diye kekeledim Lionel'a, ne diyeceğimi bilemeden. "Gitmem gerek, yakında görüşürüz!"

Aceleyle vedalaştım ve telefona doğru koştum. Bana doğru eğildi ve bir şey söyleyecekmiş gibi bir izlenim edindim ama önce Rigel konuştu.

"Görüşürüz,

Leonard. "Aslında,

ben Lio-

Kapı yüzüne çarptı.

11. Beyaz Kelebek

*Her birimizin içinde bir gizem
vardır. Kim olduğumuzun tek cevabı
bu.*

Her zaman Rigel'in Ay gibi olduğunu düşünmüşümdür.

Yüzünü herkesten saklayan, karanlıkta parlayan, yıldızları gölgede bırakan kara bir ay.

Ama yanılmışım.

Rigel güneş gibiydi.

Sınırsız, yakıcı, ulaşılmaz. Alev alev
yanıyordu. Göz kamaştırıcı.

Zihnimi yakıp kavurdu, içimde tüm düşünceleri tüketen gölgeler
oluşturdu.

Eve gittiğimde ceketi çoktan oradaydı. Keşke umursamadığımı
söyleyebilseydim ama bu yalan olurdu.

O oradayken her şey *farklıydı*. Gözlerim
onu aradı.

Yüreğim ağzıma geldi.

Hiç huzur bulamıyordum, onu düşünmeden edemiyordum. Onun delici gözlerinden kaçınmanın tek yolu, Anna ve Norman eve gelene kadar odamda kapalı kalmaktı.

Ondan saklandım ama gerçek şu ki beni bakışlarının acımasızlığından ve soğuk, değişken mizacından çok daha fazla korkutan bir şey vardı. Odalarımız ayrıken bile içimde kıpırdayan bir şey.

Ama bir öğleden sonra endişelerimi bir kenara bırakıp biraz güneşlenmek için bahçeye inmeye karar verdim.

Buralarda Şubat ayı hoş, gri ve serin geçerdi. Kışlarımız hiçbir zaman çok sert geçmemişti. Benim gibi Güney Alabama'da doğup büyümüş insanlar için mevsimleri bu kadar ılıman, çıplak ağaçlar ve yağmurlu sokaklar, şafakta beyaz bulutlar ve şimdiden baharın kokusunu hayal etmek zor değildi.

Ayak parmaklarımın arasındaki çimleri yeniden hissetmeyi seviyordum.

Kayısı ağacının altında, güneş ışığında ders çalışıyor, huzurlu bir anın tadını çıkarıyordum.

Sonra bir ses dikkatimi çekti.

Merakla ayağa kalktım. Ancak gürültüyü neyin çıkardığını öğrendiğimde büyük umutlarım yıkıldı.

Bir eşek arısıydı. Bacaklarından biri çamura saplanmıştı. Uçmaya çalıştığında kanatları yüksek bir vızıltı sesi çıkarıyordu.

Tehlike altındaki hayvanların durumuna duyduğum sempatiye rağmen, kendimi dehşet içinde ona bakarken buldum. Güdük bacakları ve tüylü küçük bedenleriyle arıların gerçekten sevimli olduğunu düşünürdüm ama eşek arıları beni her zaman oldukça korkutmuştur.

Birkaç yıl önce oldukça kötü bir şekilde sokulmuştum. Günlerce canım yanmıştı ve o acıyı tekrar yaşamak istemiyordum.

Ama o kadar işe yaramaz ve umutsuzca çırpınmaya devam etti ki, duygusallığım beni alt etti. Temkinli bir şekilde yaklaştım, korku ve acıma arasında gidip geldim. Gergin bir şekilde, bir dal parçasıyla ona yardım etmeye çalıştım, ama tekrar o öfkeli vızıltıya başladığında keskin bir çığlık atarak oradan uzaklaştım. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak geri döndüm. Ona tekrar yardım etmeyi denemek istedim.

Dal çamurda kırılırken 'Beni sokma, lütfen' diye yalvardım. "Beni sokma...

Onu kurtarmayı başardığımda, göğsümden rahatlama aktı. Bir an için neredeyse gülümsedim.

Sonra uçtu. Ve
benim yüzüm
kızardı.

Dalı fırlatıp attım ve deli gibi koştum. Yüzümü ellerimin arasına sakladım ve utanç verici bir şekilde çocukça ciyakladım. Kendi ayaklarıma takıldım ve düştüm. Biri beni son anda yakaladığı için asfalt yola çarpmaktan son anda kurtuldum.

'Ne...' Arkamda bir ses duydum. "Delirdin mi sen?"

Şaşkınlıkla etrafımda döndüm ve beni tutan elleri kavradım. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Lionel?"

Onu burada gördüğüme şaşırdım. Bahçede ne işi vardı? "Yemin ederim," dedi utanarak, "seni takip etmiyorum."

Beni yukarı çekti ve üzerimdeki kirleri temizledim. Yola doğru işaret etti.

"Yakınlarda oturuyorum. Birkaç blok ötede... Oradan geçiyordum ve senin çığlıklarını duydum. Ödüm koptu," dedi kaşlarını çatarak. "Tam olarak ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey yoktu. Bir böcek vardı..." Tereddüt ettim, gözlerimi eşek arısını aramak için etrafta gezdirdim. "Korktum."

Çatık kaşlarıyla bana baktı.

"Ve... çığlık atmak yerine onu öldüremediniz mi?"

"Tabii ki hayır. Ondan korkmam nasıl onun suçu olabilir?" Kaşlarımı çattım, biraz sinirlenmişim.

Lionel bir süre şaşkınlıkla beni izledi.

"Ama... sen iyi misin?" diye sordu çıplak ayaklarıma bakarak.

Yavaşça başımı salladım ve söyleyecek başka bir şey bulamamış gibi görünüyordu.

"Tamam..." diye mırıldandı, ayakkabılarına bakıyordu. Sonra bana baktı. "Hoşça kal o zaman."

Arkasını döndüğünde ona teşekkür bile etmediğimi fark ettim. Lionel beni düşerken yakalamış, iyi olup olmadığımı kontrol etmek için bana doğru koşmuştu.

Bana karşı hep çok nazikti... 'Bekle!'

Arkasını döndüğünü gördüm. Ona doğru biraz fazla hevesle koştuğumu fark ettim.

"Buzlu şeker ister misin?"

Şaşkın şaşkın bana baktı.

"Kışın mı?" diye sordu ama yüzümü ifadesiz tutarak başımı salladım.

Uzun bir süre beni inceledi. Sonra ciddi oldu ğu mu anlamış gibiydi.
"Tamam.

-

Ben mutlu bir şekilde benimkini yalarken Lionel, 'Şubat ayında buzlu dondurma,' dedi.

Kaldırımında oturuyorduk. Ona tadı yeşil elmaya benzeyen bir tane vermiştim.

Buzlu şekerlere bayılırdım. Anna bunu öğrendiğinde bana içinde donmuş sakızlı hayvanlar olanlardan almıştı ve ben de ona yıldırım çarpmış gibi bakmış, ona ne kadar hayran olduğumu ifade edememişim.

Lionel ile biraz sohbet ettim. Ona nerede yaşadığını, bağırان işçilerle birlikte köprüden geçmek zorunda olup olmadığını sordum.

Onunla konuşmak kolaydı. Arada bir sözümü kesiyordu ama pek umursamıyordum.

Bana ne kadar zamandır burada olduğumu, şehri nasıl bulduğumu sordu ve ben cevap verirken sanki beni süzüyormuş gibi hissetti.

Belli bir noktada bana Rigel'i sordu. Bir sohbette o konu açıldığında her zaman oldu ğu gibi gerilimin yükseldiğini hissettim.

Rigel'in bir akraba olduğunu belli belirsiz açıkladıktan sonra, "İlk başta kardeşin olduğunu fark etmemiştim," diye itiraf etti. Avucundaki sakızlı timsahı yemeden önce ona baktı.

"Onun ne olduğunu düşünüyordun? diye sordum. Lionel'ın Rigel'e ne dediği üzerinde durmamaya çalıştım. Onun kardeşim olarak tanımlandığını her duyduğumda, tırnaklarımla bir şeyleri kaşımak için önlenemez bir dürtü hissettim.

Lionel homurdandı ve başını salladı.

"Merak etme," diye sakince geçiştirdi.

Bana çocukluğum hakkında hiçbir şey sormadı. Ben de Mezar'dan hiç bahsetmedim. Evin içindeki çocuğun gerçek kardeşim olmadığından da.

Normalmişim gibi davranmak güzeldi. Ne enstitüler, ne rahibeler, ne de yayları dışarı fırlamış şilteler.

Sadece... Nica.

"Dur, atma onu! Lionel dondurma çubuğunu kırmaya başladığında onu hemen durdurdum. Çubuğu elinden aldığımnda şaşkın şaşkın bana baktı.

"Neden?

'Bende kalacak,' dedim sessizce.

Bana eğlenmekle meraklanmak arasında gidip gelen bir bakış attı. "Ne için? 'Sen şu maket yapan insanlardan biri değilsin.

boş zamanlarında, değil mi?"

"Oh, hayır. Yaralandıklarında serçelerin kanatlarını sabitlemek için kullanıyorum.

Lionel'in nutku tutulmuştu. Sonra şaka yaptığıma karar verir gibi oldu ve gülmeye başladı.

Ayağa kalkıp kot pantolonumun arkasındaki kiri fırçalarken düşünceli bir şekilde beni izledi.

"Dinle, Nica...

"Hm? Döndüm ve ona gülümsedim. Okyanus grisi gözlerimin yansımısını onun gözlerinde gördüm. Tek kelime bile edemeden donup kalmıştı. Dudakları aralandı ve tamamen şaşkın bir şekilde bana baktı.

"Sen... sen... gözlerin..." diye kekeledi. Kaşlarımı çattım. "Ne?" diye sordum. Başımı bir yana eğerek sordum.

Başını telaşla salladı. Bir elini yüzüne götürdü ve bakışlarını benden kaçırdı.

"Hiçbir şey.

Onu izledim, anlamadım ama vedalaşmaya gelince bunu unuttum. Hâlâ bitirmem gereken ödevlerim vardı.

"Yarın okulda görüşürüz. Yürüyüş yoluna doğru yöneldim ve Lionel gitme vaktinin geldiğini anlamış gibiydi.

Tereddüt etti, sonra yukarı baktı.

"Numaraları değiş tokuş edebiliriz," diye ağzından kaçırdı birden, sanki bir süredir dilinin ucundaymış gibi.

Gözlerimi kırptım. Boğazını temizledi.

"Evet, bilirsin... böylece dersi kaçıırırsam, ödevleri senden isteyebilirim.

"Ama aynı sınıfta değiliz," diye hatırlattım ona masumca.

"Evet, ama biz laboratuvarlar için buradayız," diye vurguladı. '*Önemli bir* diseksiyonu kaçırabilirim... Asla bilemezsin... Sonra tekrar, kim Kryll'i dinler ki... Ama önemli değil, istemiyorsan endişelenme... Sadece söylemen gerekiyor...'

Çılgınca el kol hareketleri yapmaya devam etti ve ben onun biraz tuhaf olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Kelime yağmurunu durdurmak için başımı salladım. Sonra gülümsedim. "Tamam.

-

O akşam Anna eve beklenenden erken geldi.

Haşere kontrol konferansına sadece birkaç gün kalmıştı ve bana almasını istediğim bir şey olup olmadığını sormuştu.

'Sadece gününbirlik bir gezi olacak,' dedi bana. 'Şafakta yola çıkacağız, uçuş bir buçuk saat sürecek. Akşam yemeğinden sonra döneceğiz, muhtemelen gece yarısı gibi. Telefonun iyi çalışıyor, değil mi? Arama yapabiliyorsun değil mi? Bir şeye ihtiyacın olursa...'

"İyi olacağız," diye onu nazikçe rahatlattım. Norman'ın yıllardır hazırlandığı önemli bir olayı mahvetmek istemiyordum. 'Hallederiz Anna, endişelenmene hiç gerek yok. Ben ve Rigel...'

Ama donup kaldım. Adı bir cam parçası gibi boğazıma takıldı.

Ancak o zaman bütün bir gün boyunca onunla evde kalmam gerektiğini fark ettim. Sessiz odaları sadece onun varlığı dolduracaktı. Sadece onun ayak sesleri ve yoğun gözleriyle.

"Ne? Kendime geldim.

"Gidip Rigel'i arayabilir misin? Anna birkaç paket passata koyarak tekrarladı. "Onunla da bu konu hakkında konuşmak istiyorum.

Gerildim. Onu almaya gitme, yanına yaklaşma ya da odasının eşiğinde tekrar durma fikri beni tepeden tırnağa hareketsiz bıraktı.

Ama bana baktı. Dudaklarımı büzdüm.

İyi olacağım, diye fısıldadı içimden bir ses.

Anna, Rigel ile aramdaki çarpık ilişki hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ve böyle kalmak
zorundaydı. Yoksa onu
kaybetme riskini alırdım.

Neredeyse mekanik bir şekilde hareket ettim ve tek kelime etmeden istediğini yaptım.

Rigel'in odasında olmadığını fark ettim. Kapı aralıktı ama içeride değildi.

Onu her yerde aradım, evin her odasına baktım ama hiçbir yerde bulamadım. Sonunda mantığım beni dışarı çıkardı.

Gün batımının son birkaç pırıltısı gardenya çiçeklerini aydınlattı. Koyu renkli dallar, güzel turuncu ışığa karşı atardamarlar ve kılcal damarlar gibi göze çarpıyordu.

Veranda boyunca yürüdüm, çıplak ayaklarım tahtayı öpüyordu. Bakışlarım ona takılınca duraksadım.

Arka bahçedeydi.

Bana yarı dönüktü, alacakaranlık elbiselerini yıkıyor, koyu renk saçlarını beklenmedik bir şekilde kan gibi parlatıyordu.

Yüzünün sadece bir kısmını görebildim. Etrafı o kadar mükemmel bir sessizlikle çevriliydi ki kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. Her zaman yaptığım gibi orada durup onu uzaktan izledim ve neden orada durduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Orada, tam orada, o sessizlikte, elleri ceplerinde, boynuna biraz fazla büyük gelen kazağı, yumuşak omuzları ve bileklerine değen hafif esintiyle...

Onu çok fazla izliyorsun, diye kendimi azarladım. İzlememelisin.

Ama bakışlarımı kaçırmadan önce gözüme bir çırpıntı ilişti.

Beyaz bir kelebek bahçede uçuyor, orada burada dans ediyordu. Yapraklı ağaç dallarının arasından kayarak aniden Rigel'in kazağının üzerine kondu.

Kalbinin üzerine düşmüştü, masum ve cesur. Ya da belki sadece çılgın ve umutsuz.

Gözlerim tekrar onun yüzüne kaydı ve acil bir endişeyle ona baktım.

Rigel başını yana eğdi. Bakışlarını ona doğru indirirken kirpikleri çıkık elmacık kemiklerine değdi; kızın kanatları solan güneşin altında kırılğan ve habersizce açılmıştı.

Sonra kolunu kaldırdı ve kız uçup gitmeden önce parmaklarını ona doladı.

Kalbim dibe vurdu.

Göğsümde bir sıkışma hissiyle onu ezmesini bekledim. Mezar'daki diğer çocukların çoğunun yaptığını gördüğüm gibi, onu nasıl boğacağını tahmin ettim.

O kadar gergindim ki sanki avucunun içinde tuttuğu *benmişim* gibi hissediyordum.

Bekledim, bekledim ve...

Rigel yumruğunu çözdü.

Kelebek hâlâ oradaydı. Masum ve kaygısız bir şekilde elinin üzerinde geziniyordu ve adam gözlerinde gün batımı ve saçlarını karıştıran esintiyle orada durmuş onu izliyordu.

Onun uçup gitmesini izledi. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve gözlerimin önünde daha önce hiç görmediğim bir şey oldu.

Ona baktım. Her zaman gölgelere, siyah çukurlara, çürüklere ve karanlığa yakışırdı ve bu yüzden o sıcak, parlak ışığın içinde bu kadar iyi görüldüğünü görmek beni şaşırttı. Karanlığın onun için neredeyse mükemmel olduğunu düşünmüştüm - sürgün edilmiş bir melek, cenneti sonsuza dek lanetlemeye mahkûm edilmiş güzel bir Lucifer.

Ama o anda.

Onu o parlaklıkta, o sıcak, yumuşak ışıktaki izlerken, hiç bu kadar muhteşem görünmediğini fark ettim.

Onu çok fazla izliyorsun, diye mırıldandı kalbim. Onu her zaman çok fazla izledin, ama o yok eder, çizer ve tuzağa düşürür. O Gözyaşı Ustası, o masalın yazıldığı mürekkep. Yapmamalısın, yapmamalısın. Yumruklarımı sıktım, kollarımı sıktım, her tarafım gerildi. Onu gördüğümde parçalanmak üzereydim.

"Rigel.

Göz kapaklarını indirdi. Döndü ve karanlık gözleri içimin derinliklerini araştırdı.

Tenim yandı ve onu izleyerek geçirdiğim onca zaman için pişmanlık duydum. Bir parçamı ele geçiriyormuş gibi hissetmeden bakışlarını tutamadığım için pişmanlık duydum.

"Anna seni arıyor.

Onu hep çok fazla izledin.

Koşarak uzaklaştım, onu görmekten kaçıyordum. Yine de bir parçam orada kalmış, sonsuza dek o ana hapsolmuş gibi hissettim.

Mutfaktan çıkmadan önce Anna'ya 'Geliyor,' dedim.

Üzerimden atamadığım tanımsız duyguların kurbanıyım.

Gülü nasıl yok ettiğini, beni odasından nasıl kovduğunu, ondan uzak durmam için beni nasıl uyardığını hatırlamaya çalıştım. Bana her zaman nasıl küçümseyerek, sert ve hor baktığını hatırladım ve her şeye rağmen beni rahat bırakmayan duygularla korktum.

Ondan nefret etmeliydim. Ortadan kaybolmasını dilemeliydim. Ama yine de... ve yine de...

Onun içindeki ışığı aramayı bırakamadım.

Vazgeçemezdim.

Rigel esrarengiz, alaycı ve şeytan kadar hilekârdı. Vazgeçmem için daha ne kadar kanıta ihtiyacım vardı?

Günün geri kalanını odamda, düşüncelerimle işkence çekerek geçirdim.

Yemekten sonra Anna ve Norman mahallede bir yürüyüş yapmayı önerdiler ama ben reddettim. Ne onların arkadaşlığından keyif alabilirdim ne de istediğim kadar neşeli ve kaygısız davranabilirdim, bu yüzden bir parça melankoliyle onların gidişini izledim.

Yukarı çıkmaya karar vermeden önce merdivenlerde tereddüt ettim.

Merdivenleri çıkıyordum ki aniden meleksi bir müzik havayı doldurdu. Bacaklarım dondu ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Arkamda büyüleyici bir melodi canlandı. Diğer her şey kalbimin hafifçe çılgınca atışına eşlik eden bu müziğin arka planına dönüştü.

Piyanoya doğru döndüm.

Görünmez örümcek ağlarına yakalanmışım. Mantıklı davranıp üst kata geri dönmeliydim. Bunun yerine... ayaklarım beni odanın kapısına kadar taşıdı.

Onu orada buldum, arkası dönüktü, siyah saçları lamba ışığıyla halelenmişti. Piyanonun üzerinde, Anna'nın bir buket çiçek yerleştirdiği güzel bir kristal vazo vardı. Tuşların üzerinde akıcı ve ustaca hareket eden solgun ellerini, o görünmez büyü'nün kaynağını gördüm. Beni fark etmediğinin farkında olarak büyülenmişim.

Her zaman onun çalarak bir şeyler ifade ettiği izlenimini edinmişim. Bu kadar sessiz olmasına rağmen, bu onun konuşma şekliydi. Müzikte hiçbir zaman yorumlayamadığım sözsüz bir dil vardı, ama şimdi... Notalarının ne söylediğini anlayabilmeyi diliyordum.

Onu hiç canlı ya da neşeli parçalar çalarken dinlememişim. Müziğinde her zaman açıklanamaz bir şekilde yürek burkan bir şeyler vardı.

Bir süre sonra Klaus piyanonun üzerine atladı. Rigel'e yaklaştı ve sanki onu tanıyormuş gibi kokladı.

Rigel'in parmakları yavaşça durdu. Kediyle yüzleşmek için döndü, sonra onu yere yatırmak için ensesinden tutup kaldırdı. Ama aniden omuzları sertleşti. Parmakları şiddetle Klaus'un tüylerine daldı. Kedi kıpırdandı ve tısladı ama faydası olmadı. Rigel ayağa kalktı ve onu uzağa fırlattı. Pençeleri piyanonun tuşlarını tırmaladı ve çiçek vazosunu devirdi; vazo gürültüyle yere düşerek binlerce parçaya ayrıldı. Önümdeki sahnenin şiddeti kalbimin boğazıma kadar fırlamasına neden oldu.

Korkudan aklımı kaçırmışım. O huzur anı kör bir öfke tarafından paramparça edilmişti. Şaşkınlıkla geriye doğru tökezledim ve merdivenlerden yukarı kaçtım.

Panik dalgalar halinde üzerime çöktü, gürleyen kalp atışlarım zihnimi bulandırdı, silik, uzak bir anıyı geri getirdi...

-

"Beni korkutuyor."

"Kim?"

Peter cevap vermedi. Utangaç, sıska ve her şeyden korkan biriydi. Ama bu kez gözlerinde parlayan farklı bir şey vardı.

"O..."

Küçük bir kız olmama rağmen kimden bahsettiğini biliyordum. Hepimiz ondan korkuyorduk, çünkü Rigel bizim standartlarımıza göre bile tuhaf biriydi.

"Onda bir sorun var. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum kararsızca.

"Saldırgan biri. Peter titredi. "Sırf eğlence olsun diye herkese vurur ve canını yakar. Bazen onu görüyorum... avuç avuç çimenleri yırtıyor. Sanki aklını kaçırmış gibi. Bir hayvan gibi tırmalıyor. Vahşi ve öfkeli, tek bildiği acı.

Yutkundum ve örgülerimden çözölen saç tellerinin arasından ona baktım.

"Korkacak bir şey yok," diye küçük bir sesle ona güvence verdim. "Ona hiçbir şey yapmadın.

'Neden sen o zaman? Ona ne yaptınız?'

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden yara bantlarımın kenarlarını karıştırdım. Rigel beni umutsuzca ağlatıyordu ama nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim, onun her geçen gün daha fazla masaldaki gibi göründüğüydü.

"Onu görmüyorsun," diye fısıldadı Peter hayalet gibi bir sesle. "Onu duymuyorsun ama ben... Ben onunla aynı odadayım. Bana bakmak için döndü ve yüzündeki ifade beni korkuttu. 'Sebepsiz yere kaç şeyi parçaladığını bilmiyorsun. Gecenin köründe uyanıyor ve dışarı çıkmam için bana bağılıyor. Bazen nasıl gülümsediğini görüyor musun? O alaycılığını biliyor musun? O diğer insanlar gibi değil. O deli ve zalim. O şeytan, Nica. Hepimiz ondan uzak durmalıyız.'

12. Akrasi a[*]

*Hırlayan, tıslayan ve tırmalayan ruh
genellikle en savunmasız
olandır.*

Vahşi ve acımasız.

Böyle tarif edilmişti.

Büyülemek istediğinde manipüle ederdi ve tersi durumda korkunçtu.

Rigel bana ellerindeki kanı, yüzündeki çizikleri, birine zarar verirken gözlerindeki sertliği gösterirdi. Uzak durmam için bana hırlarken, karanlık, alaycı gülümsemesi tam tersini yapmam için bana meydan okuyor gibiydi.

O bir prens değildi. O bir kurttu. Belki de tüm kurtlar biraz büyüleyici, hassas ve prens gibi görünüyordu, yoksa Kırmızı Başlıklı Kız ona kanmazdı.

Bunu kabul etmem gerektiğini biliyordum.

Hiç ışık parıltısı yoktu. Umut
yoktu.

Rigel gibi biriyle değil. Neden
onu anlayamadım?

"Hazırız," diye seslendi Norman. Ayrılış günü çok erken gelmişti ve bavullarını merdivenlerin dibine yerleştirirken garip ve tarifsiz bir hüznü hissettim.

Anna'nın bakışlarıyla karşılaştım ve bunun nedeninin o akşam geç saatlere kadar onu bir daha göremeyecek olmam olduğunu fark ettim.

Aşırı bağlandığımı biliyordum ama onların gittiğini görmek bana kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissettiren garip bir terk edilmişlik duygusu verdi.

"İyi olacak mısın? Anna endişeliydi. Bizi bir günlüğüne terk etme fikri onu endişelendiriyordu, özellikle de evlat edinme sürecinin bu hassas aşamasında. Ayrılmak için iyi bir zaman olmadığını düşündüğünü biliyordum ama o akşam tekrar görüşeceğimize ve döndüğünde hala burada olacağımıza dair ona güvence vermiştim.

"İndiğimizde seni ararız. Eşarbını yeniden düzenledi ve ben de gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Rigel kısa bir mesafe arkamda duruyordu.

"Klaus'u beslemeyi unutmayın," diye hatırlattı Norman ve her şeye rağmen gözlerim parladı. Tedirgin bir şekilde kediye baktım, bana ters ters baktıktan sonra bize poposunu gösterdi ve kasılarak uzaklaştı.

Anna Rigel'in omzunu sıktı ve bana baktı. Gülümsedi ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bu akşam görüşürüz," dedi şefkatle.

Onlar kapıya doğru yönelirken merdivenlere yakın bir yerde durdum ve giderken el salladım.

Kapının kilitlenme sesi sessiz evin içinde yankılandı.

Çok geçmeden arkamda ayak sesleri duydum. Rigel'in üst kata çıktığını fark edecek kadar zamanım olmuştu. Bana bir bakış bile atmaya tenezzül etmeden gitmişti.

Arkamı dönmeden önce bir süre onun olduğu yere baktım. Ön kapıya baktım ve küçük bir iç geçirdim.

Yakında döneceklerdi.

Sanki her an yeniden ortaya çıkabileceklermiş gibi koridorda bekledim. Kendimi yerde bağdaş kurmuş otururken buldum, oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Parmaklarımı ahşap zemindeki bir oyuğa vurdum ve Klaus'un nereye gittiğini merak ettim.

Oturma odasına doğru baktım ve onu halının ortasında kendini temizlerken buldum. Küçük kafası aşağı yukarı sallanıp duruyordu ve onu sevimli bulmaktan kendimi alamadım.

Belki de oynamak istemiştir?

Çöktüm ve kapı çerçevesinin arkasından ona baktım. Sonra, beni görmesine izin vermeden, dört ayak üzerinde ona yaklaştım.

Pençesini indirdi ve bana bakmak için döndü. Hemen donakaldım, küçük bir sfenks gibi ona bakıyordum. Bana sinirli bir bakış attı, kuyruğu

bir o yana bir bu yana savruluyor.

Arkasını döndü ve ben ona doğru sürünmeye devam ettim.

Bana tekrar bakar bakmaz donakaldım. Bir heykel oyununa başladık; o dönüp bana dik dik bakıyor, ben de her bakışında ürkek bir böcek gibi donup kalıyordum.

Ama halının kenarına geldiğimde Klaus endişeyle miyavladı ve ben de durmaya karar verdim.

"Oynamak istemiyor musun? Biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde, tekrar döneceğini umarak sordum.

Ama Klaus kuyruğunu birkaç kez daha salladı ve gitti. Odama gidip çalışmaya karar vermeden önce biraz cesaretim kırılmış bir şekilde topuklarımın üzerinde geriye yaslandım.

Yukarı çıkarken Anna ve Norman'ın havaalanına ne zaman varacaklarını merak ediyordum. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ki bir şey dikkatimi çekti. Arkamı döndüm ve koridora baktım.

Rigel, sırtı bana dönük ve başı hafifçe öne eğik bir şekilde hareketsiz duruyordu. Duvara ne kadar gergin bir şekilde yaslandığını gördüğümde durdum.

O ne yapıyordu?

Dudaklarım aralandı, yakınlığımızdan emin değildim. "Rigel?"

Bileğindeki tendonların hafifçe şiştiğini görebildiğimi sandım ama hareket etmedi.

Yüzünü görmeye çalışarak etrafıma bakındım. Yavaşça ona doğru ilerlerken eski döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Yeterince yaklaştığımda, gözlerini sıkıca kapattığını görebildiğimi sandım.

'Rigel,' diye tekrar seslendim, temkinli bir şekilde. "Sen... iyi misin?"

"Ben *harikayım*," diye hırladı arkasını dönmeden. Dişlerinin arasından böyle tükürdüğünü duyduğumda neredeyse irkiliyordum.

Durdum ama düşmanca ses tonundan dolayı değil. Hayır... Durdum çünkü yalanı o kadar etkileyiciydi ki beni yolumda durdurdu.

Ona doğru bir el uzattım. "Rigel..."

Parmaklarım koluna değdiği anda irkilerek uzaklaştı. Rigel aniden dönerek benden uzaklaştı, gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Sana *kaç* kere bana dokunmamanı söyledim?" diye tehditkâr bir şekilde tısladı.

Geri çekildim. Acı dolu gözlerle onu izledim. Kendimi itiraf etmek istemediğim kadar yaralı hissediyordum.

"Ben sadece..." diye başladım, sonra nedenini merak ettim, *neden* hiç öğrenmediğimi. '... Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Sonra göz bebeklerinin hafifçe büyüdüğünü fark ettim. Sonra yüzü değişti.

"Neden?" Ağzı acımasız, aşırı bir alaycılıkla bükülmüştü. Bu onun için bile rahatsız ediciydi. "Ah, tabii ki," diye hemen kendini düzeltti, beni incitmek için tasarlanmış gibi görünen bir şekilde dilini şaklattı. 'Çünkü sen böylesin. Bu senin doğanda var.

Ellerim gerildi. Titredim.

"Kes şunu.

Ama bana doğru bir adım attı. O yakıcı, zehirli, acımasız gülümsemesiyle üzerimde yükseldi.

'S e n d e n daha güçlü, değil mi? Bana yardım etme arzun?' Gözleri iğne gibi keskin, acımasızca fısıldadı. "*Beni... düzeltmek mi istiyorsun?*"

"Kes şunu, Rigel! Düşüncesizce geriye doğru adım attım. Yumruklarım sıkılıydı ama ben her zaman çok narin, çok zayıf ve güçsüzdüm. "Öyle görünüyor ki

Elinden gelen her şeyi yapıyormuşsun gibi...' 'Yapmak mı?' diye sordu.

"İnsanların senden nefret etmesini sağlamak için.

Senden nefret etmem için, diye bağırarak istedim. *Sanki beni cezalandırıyormuşsun gibi beni, sadece beni senden nefret ettirmek için.*

Sanki onun en kötü yanını hak edecek bir şey yapmışım gibi.

Beni her terslediğinde bu bir ceza, her bakışında bir uyarıydı. Bazen o bakışlarıyla bana bir şey anlatmaya çalıştığı izlenimine kapılıyordum, dikenlerin ve çiziklerin altına gömmeye çalıştığı bir şey.

Üzerime düşürdüğü gölge tarafından yutulmuş bir halde onu izlerken, gözlerinin hemen altında benim bile göremediğim bir şeyin yanıp söndüğünü görür gibiydim.

"Peki sen benden nefret ediyor musun?" O kadar yakındı ki sesi kulaklarımda yankılandı. Aramızdaki boy farkını telafi etmek için yüzü hafifçe eğilmişti. "Benden nefret mi ediyorsun, *küçük güve*?"

Gözlerini aradım, yıkılmıştı.

"İstedğin bu mu?"

Rigel yavaşça ağzını kapattı, bakışları omzumun üzerinden uzaklaşmadan önce benimkilere sabitlendi. Sanki onun da canını yakmış gibi yavaş ve sert bir şekilde verdiği cevabı duymama gerek yoktu:

"Evet.

Beni onun varlığından kurtararak merdivenlerden aşağı kayboldu.

Dondum kaldım, sözleri zihnimde yankılanıyordu, ta ki ön kapıdan çıktığını duyana kadar.

-

Bütün günü yalnız geçirdim.

Ev terk edilmiş bir mabet kadar sessizdi. Tek ses yağmurdu. Yere oturdum ve dalgın dalgın yağmuru izledim. Pencereden akan su damlaları bacaklarıma ve parke zemine gölge düşürüyordu.

Keşke nasıl hissettiğimi açıklayacak kelimelerim olsaydı. Onları içimden koparmak ve bir şekilde birbirine uyabilecek bir mozağin parçaları gibi yere dizmek için. Kendimi boş hissediyordum.

Bir parçam her zaman işlerin yolunda gitmeyeceğini biliyordu.

Başından beri biliyordum. Mezarın dışına attığım ilk adımdan beri. Çocukluğumda olduğu gibi umutla lekelenmiştim, çünkü içten içe, nasıl yaşanacağını bildiğim tek yol buydu, bir şeyleri parlatmak, onları parlatmak.

Ama gerçekte, bunun ötesini göremiyordum. Gerçekte, nasıl bakarsam bakayım, o kara leke asla parlatılamazdı.

Rigel Gözyaşı Ustasıydı.

Benim için o her zaman efsanenin merkezinde yer almıştı. Çocukken beni sık sık gözyaşlarına boğan işkencenin vücut bulmuş haliydi.

Gözyaşı Ustası acı çekmenin vücut bulmuş haliydi.

Acı çekmenize neden oldu, siz ağlayana kadar sizi ıstırapla kirletti. Yalan söylemenizi ve umutsuzluğa kapılmanızı sağladı. Mezar'da bize bunu öğrettiler.

Adeline'in bu şekilde görmediğini hatırladım. Hikâyenin başka bir açıdan, farklı bir şekilde yorumlanabileceğini söylerdi. Her şeyin acıdan ibaret olamayacağını, çünkü eğer gözyaşları hissetmenin bedeliyse, aynı zamanda sevgi, düşkünlük, neşe ve tutku anlamına da geldiğini söylerdi. Acı vardı ama mutluluk da vardı.

'Bizi insan yapan şey bunlar,' demişti. Hiçbir şey hissetmemektense acı çekmek daha iyiydi.

Ama ben onun gibi göremedim.

Rigel her şeyi yok etti.

Neden bu kadar karanlık kaldı? Neden diğer her şeyde olduğu gibi onda da ışığı göremiyordum?

Onu nazıkçe, *şefkatle*, incitmeden aydınlatabilirdim. Birlikte farklı bir şey olabilirdik, her ne kadar bana dik dik bakmasından başka bir şey hayal edemiyor olsam da.

Ama makul bir peri masalı olabilirdik. Kurtlar, ısırıklar ya da korku olmadan.

Bir aile.

Telefonum bir mesaj bildirimiyle masanın üzerinde vızıldadı. Derin bir iç çektim: Arayanın Lionel olduğundan emindim.

Son birkaç gün içinde bana birkaç kez mesaj atmıştı ve bol bol sohbet etmiştik. Bana kendisi, hobileri, yaptığı sporlar, kazandığı tenis turnuvaları hakkında pek çok şey anlattı. Bana başarılarından bahsetmeyi seviyordu ve bana kendimle ilgili hiçbir şey sormasa da Billie'yi sürekli rahatsız etmek zorunda kalmadan konuşacak birinin olması güzeldi.

Ama o öğleden sonra farklıydı.

Bana mesaj attı ve ben de yardım edemedim ama ona Rigel'den bahsettim.

Olanlar içime bir diken gibi saplanmıştı. Ona dürüstçe gerçekten kardeş olmadığımı söyledim. Aramızda kan bağı olmadığını söyledim ve uzun süre cevap vermedi.

Belki de kendim hakkında bu kadar çok konuşmamalıydım. Belki de bana kazandığı son kupayı anlatırken dikkatleri üzerime çekerek onu kızdırmıştım.

Yağmur yağmaya başladı ve düşünebildiğim tek şey *onun* dışarıda bir yerlerde, o bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında şemsisiz olduğu.

Çünkü içten içe, nasıl yaşayacağımı bildiğim tek yol buydu. Bir şeyleri cilalamak, onları parlatmak, her ne kadar denedikçe daha fazla pürüz çıksa da.

Evi bir çınlama kapladı.

Sanki üzerime bir kova soğuk su atılmış gibi sıçradım.

Sabit hattı almak için odadan çıktım, cevap vermeden önce aceleyle oturma odasına geri döndüm.

"Alo?"

"Nica," dedi bir ses sıcak bir şekilde. "Merhaba. Her şey yolunda mı?"

"Anna," diye nefes aldım, mutlu ve şaşkın. Öğle saatlerinde beni arayıp geldiklerini ve orada kar yağdığını haber vermişti. Ondan bir daha haber almayı beklemiyordum.

Sesi biraz farklı geliyordu. Sinyal kötüydü.

'Havaalanından arıyorum. Burada hava daha da kötüleşti. Bütün öğleden sonra çok yoğun kar yağdı ve yarın sabaha kadar daha iyi olması beklenmiyor. Sıradayız ama... Norman, beyefendinin geçmesine izin ver. Bavulu... üzgünüm! Nica, beni duyabiliyor musun?'

"Evet, dinliyorum.

'Tüm kapıları kapattılar, uçuşları iptal ediyorlar ve bir güncelleme bekliyoruz, ancak sadece kötü hava koşulları nedeniyle iptalleri duyurmaya devam ediyorlar... Oh, bekle... Nica... Nica?'

"Seni duyabiliyorum Anna," diye yanıtladım telefonu iki elimle kavrayarak.

Sesi uzak bir yankı gibiydi.

"Yarın sabaha kadar başka uçuş planlamadıklarını söylüyorlar. Norman'ın biriyle konuştuğunu duydum. 'Ya da en azından fırtına dinene kadar.

Bitti,' diye bitirdi. Orada, sessiz evin içinde durmuş, bana az önce söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. 'Ah Nica, tatlım, çok üzgünüm... Bunu hiç hayal etmemiştim... Şey, affedersin, sıra var. Burada kuyrukta olduğumuzu görmüyor musun? Eşarbımın üzerinde duruyorsun! Gerçekten, biliyorum... Nica? Bu akşam döneceğimizi söylediğimizi biliyorum...'

"Her şey yolunda," diye ısrar ettim telefonda, sinirlerini yatıştırmaya çalışarak. 'Anna, endişelenmene gerek yok, yeterince yemeğimiz var.

Yağmur mu yağıyor? Isıtıcıyı açtın, değil mi? Sen ve Rigel iyi misiniz?'

Boğazım kurudu.

'Biz iyiyiz,' dedim yavaşça. 'Ev sıcak, endişelenme. Ve Klaus yemeğini yedi. Odanın diğer ucunda dinlenmekte olan kediye doğru döndüm. "Yemeğini bitirdi ve şimdi koltukta uyukluyor. Aşağıdan Anna'nın endişesini hissederek zorla gülümsedim. 'Gerçekten, Anna... endişelenme. Sadece bir gece... Eminim yakında çözülecektir ve bu arada... bunu düşünme bile. Biz... biz seni burada bekleyeceğiz.'

Bir süre daha konuştuk. Anna kapıyı nasıl düzgün kilitleyeceğimizi bilip bilmediğimizi sordu ve herhangi bir şey için onu aramaktan çekinmemem konusunda beni teşvik etti. Konuşmayı bitirme vakti gelene kadar onun endişesinin tadını çıkardım.

Telefonu kapattım ve kendimi akşam karanlığının içinde buldum.

"O zaman sadece sen ve ben," diye gülümsedim Klaus'a. Bir gözünü açtı ve bana kaşlarını çattı.

Lambayı yaktım ve yan masanın üzerine bıraktığım telefonumu aldım. Lionel'a hâlâ cevap vermem gerekiyordu.

Kaşlarımı çattım. Bana bir fotoğraf göndermişti. Bir şimşek çakması pencereleri aydınlatırken mesajı açtım.

Sonrasında olacıklara hazır değildim.

Bunu hissetmeliydim. Tıpkı fırtınadan önce yağmurun kokusunu alabilmen gibi.

Bunu hissetmeliydim, tıpkı felaketleri, yarattıkları hasarı daha gerçekleşmeden hissedebildiğiniz gibi.

Ön kapı aniden buz gibi bir rüzgârla açıldı ve neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Rigel kapı aralığında yükseliyordu, yumrukları sıkılıydı ve sıırıslıklam saçları yüzüne damlıyordu. Ayakkabıları çamur içindeydi ve dirsekleri gömleğinin kısa kollarının altında kızarmıştı.

Berbat görünüyordu. Dudakları soğuktan morarmıştı ve giysileri sıırıslıklamdı. Bana bakmadan kapıyı kapattı ve ben de şok olmuş bir şekilde ona baktım.

"Rigel..."

Bana doğru döndü. Yüzünün halini gördüğümde göğsümde acı verici bir zonklama hissettim.

Kesik dudağının görüntüsü yüzüme bir tokat gibi çarptı. Kırmızı kan çenesinden aşağı süzülürken yağmurla karışıyordu. Yarık kaşı soluk teninde keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Gözlerim dehşet içinde yüzünü aradı, yaralarını inceledi.

"Rigel," diye nefes verdim, kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Kapıdan uzaklaşırken gözlerim onu takip etti.

"Ne... Ne oldu sana? Tüm o kanı görmek beni mahvetti. Ancak yaklaştığında parmak eklemlerinin sıyrıldığını fark ettim ve endişem derinleşerek önseziye dönüştü. Telefonum başka bir mesajla yanıp söndü ve aşağıya baktım.

Kanım dondu, dikenlere ve derimin altındaki kemiklere batan cam parçalarına dönüştü.

Nefes alamıyordum. Başım dönüyordu. Etrafımdaki dünya kayboluyordu.

Telefonun ekranında Lionel'ın yüzü morarmış ve kanlar içindeydi. Saçları dağılmıştı, teninin her yerinde yumruk izleri vardı. Dengesiz bacaklarımın üzerinde geriye doğru sendeledim.

Son mesajının her harfi gözüme saplanan bir iğne gibiydi: "O yaptı.

-

"Ne yaptın sen..."

Rigel'in sırtına baktım, fotoğraf hâlâ gözlerimin önünde yüzüyordu.

'Ne yaptın sen...' sesim biraz daha titreyerek bu kez durmasını sağladı.

Bana doğru döndü, yumrukları sıkılmıştı. Şişmiş göz kapaklarının arasından bana baktı ve bakışları elimdeki telefona kaydı.

Dudakları alaycı bir ifadeye büründü.

'Oh, çocuk kurt diye bağırdı,' diye alay etti.

Kafamın içinde bir şeylerin patladığını hissettim. Kanım kaynıyordu, her yerim gergindi. Tepeden tırnağa titriyordum. Şakaklarım zonkluyor, gözlerim irileşiyor ve yaşlardan kör oluyordu. Rigel döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Kontrolü kaybettim. Her şey elimden kayıp gitti.

Geriye kalan tek şey yakıcı bir öfkeydi. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke.

Bir şey koptu.

Öne doğru atıldım ve ona saldırdım. Elbiselerinin ıslak kumaşını, dirseklerini, omuzlarını, elimden geldiğince her yerini tırmaladım. Beklenmedik saldırıdan uzaklaştı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Neden?" diye bağırdım kısık sesle, onu yakalamaya çalışıyordum. "*Neden?* Ben sana ne yaptım ki?"

Beni iterek merdivenlere ulaşmaya çalıştı. Parmaklarımı örümcekmiş gibi savurdu, ben yara bandı kaplı ellerimle elbiselerine yapışıp onu incitmeye çalışırken inatla önüne baktı.

"Bunu hak etmek için ne yaptım ben?" diye bağırdım, boğazım acıyordu. 'Ne? *Söyle bana!*

"Dokunma bana," diye tısladı.

Artık göremiyordum bile. Beni iten ellere karşı mücadele ettim. Ona karşı öfkelen dim ve o da hırladı, '*Sana söyledim...*'

Bitirmesine izin vermedim. Ön kolunu yakaladım ve kuvvetlice çektim. Şiddetliydi, patlayıcıydı.

Bir an için, sadece parmaklarım onun çıplak, *açıkta* kalan Tenim ve ben ona karşı gergindik.

Beni kuvvetle geri iterken gördüğüm tek şey siyah saçlarının öfkeli parıltısıydı.

Son anda omzumu mengene gibi kavradı.
Ağzının dış hatları bana doğru geldi ve dudakları dudaklarıma kondu.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* Akrasia: kişinin içtenlikle sahip [olduğu](#) inançlara aykırı bir şekilde hareket etmesi.

13. Pişmanlık Dikenleri

Onu ilk gördüğünde beş yaşındaydılar.

Annesiz ördek yavruları gibi kaybolmuş oldukları diğer günler gibi bir günde geldi.

Orada, ferforje kapıların önünde duruyordu. Sonbaharın renkleri kahverengi saçlarını ve bağciksız ayakkabılarının derisini yutmuştu.

Bundan daha fazlası değildi. Onu basit bir taşı hatırlar gibi tarafsız bir şekilde hatırlıyordu: cansız, ince, güve gibi, bakımsız. Sonsuz bir dizi yüzde gördüğü sessiz hıçkırıklar kadar sessizdi.

Sonra ona doğru döndü, yapraklar etrafında dönüyordu.

Yer sarsıldı, dünya durdu, kalbi küt küt atmaya başladı. Daha önce benzerini hiç görmediği gözleri karşısında şaşkına döndü; göz kamaştırıcı gri, sudan daha ışıltılı. Bir peri masalındaki gibi parıldayan Rigel, onun gözyaşlarıyla dolu ve cam gibi berrak uhrevi gözlerini gördü.

Gözyaşı Çılgını gözlerini ona çevirdiğinde donakaldı.

-

Ona gerçek aşkın asla ölmeyeceğini söylemişlerdi.

Aşkın ne olduğunu sorduğunda başhemşire ona böyle söylemişti.

Rigel bu efsanevi aşkı ilk nerede duyduğunu bile hatırlamıyordu ama çocukluğunun sabahlarını onu arayarak geçirmişti - bahçede, içi boş ağaç gövdelerinde, diğer çocukların ceplerinde, kıyafetlerinde, ayakkabılarında.

Ancak daha sonra bunun bir bozuk para ya da düdük gibi olmadığını öğrendi.

Ona bunu söyleyen daha büyük çocuklardı. İlk onlar hissetmişti. En pervasız ya da belki de en deli olanlar.

Sanki görünmez, elle tutulmaz bir şeye sarhoş olmuşlar gibi konuşuyorlardı. Rigel onların daha da şaşkın, kaybolmuş ama şaşkınlıkları içinde mutlu göründüklerini düşünmeden edemiyordu. Gemi kazazedeleri, kazazedeler, bir sirenin şarkısı tarafından cezbedilmişler.

Ona gerçek aşkın asla ölmeyeceğini söylemişlerdi.

Bu doğrudu.

Ondan kurtulmaya çalışmak faydasızdı. Aşk, bir arının bacaklarındaki polen gibi ruhunun duvarlarına sıkıca yapışmıştı. Düşüncelerine, nefesine ve sözcüklerine bulaşan, göz kapaklarına, diline ve parmaklarına yapışan zehirli bir nektarın mahkûmiyetiydi. Kaçış yoktu.

Onun bir bakışı göğsünü parçalamış, kirpiklerinin bir çırpınışıyla yok etmişti. Onun ham kalbini Gözyaşı Çilingiri gözleriyle damgalamış ve o daha geri tutamadan ondan koparıp almıştı.

Nica göz açıp kapayıncaya kadar onu darmadağın etmiş, göğsünde kıvranan, yanan bir his bırakmıştı. Ona hiç dokunmadan, narin gülümsemesinin ve o ince güve renklerinin acımasız, yıkıcı zarafetinden başka hiçbir şey yapmadan, kalbini kapının eşiğinde kanlar içinde bırakmıştı.

Ona gerçek aşkın asla ölmeyeceğini söylemişlerdi.

Ama ona gerçek aşkın sizi paramparça ettiğini, içinize kök saldiğini ve sizi pençesine aldığını söylememişlerdi.

Ona ne kadar uzun süre bakarsa, gözlerini o kadar fazla ayıramıyordu.

Ne kadar tatlı, ne kadar nazik hareket ettiğiyle ilgili bir şey vardı, çocuksu, küçük ve içtenliğinde gerçek bir şey. Ferforje kapılardan dünyaya bakıyor, elleri parmaklıkları kavıyor, onun hiç sahip olmadığı bir şekilde umut ediyor, *özlem duyuyordu*.

Onun yalınayak büyümüş otların arasında dolaşmasını, serçe yumurtalarını kucağına almasını, daha az gri görünsün diye giysilerine çiçek sürmesini izledi.

Rigel bu kadar basit ve narin bir şeyin onu nasıl bu kadar incitebileceğini merak ediyordu. Bu duyguyu inatçı bir çocuk gibi inatla itti, içine gömdü, duygunun tohumunu boğmaya, tomurcuğunda kısıtırmaya çalıştı.

Bunu kabul edemezdi.

Bunu kabul etmek istemedi. O kadar özelliiksiz ve önemsizdi ki, hiçbir şey bilmiyordu. İzin almadan onun derisinin altına böyle giremez, kalbini kıramaz ve ruhunu paramparça edemezdi.

Evcilleştirilemez bir uçurumdu. Etrafındaki her şeyi yutuyordu. Korkutucu bir vahşilikle kontrolünü yok etti. Ve onu sakladı Rigel, sakladı, çünkü derinlerde bir yerde ondan korkuyordu. Bunu dile getirmek kaçınılmaz olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi ve bu da kabul etmeye hazır olmadığı bir şeydi.

Ama içindeki kıvrınma daha da güçlendi, damarlarında kök saldı. Onu ona doğru itti, sahip olduğunu bile bilmediği sinirlerine dokundu. Onu ilk kez ittiğinde Rigel'in elleri titredi.

Onun düşüşünü izledi ve bu kanıtı yutmak, açgözlülükle içmek için sıyrılan dizini görmesine gerek yoktu. *Peri masalları kanamaz, diye* hatırlattı kendine kızın kaçışını izlerken. *Peri masalları dizlerini çizmez.*

Onu her türlü şüpheden, ürperti ve gölgeden arınmış görmesi için tek gereken buydu.

O Gözyaşı Ustası değildi. Onu gözyaşlarına boğmadı ve gözlerine kristal gözyaşları damlatmadı.

Ama ona her baktığında ağlayan kalbi oldu.

Belki de kız onun içine başka bir şey sokmuştu, diye düşündü, neşe ya da üzüntüden çok daha zararlı bir zehir. Yakan, soka ve bozan bir zehir. İçinde bir şey çiçek açmıştı ama yaprakları diş gibiydi. Kız her güldüğünde, kökleri daha da derine iniyor, pençelerini zihnine, dişlerini ruhuna geçiriyordu.

Bu yüzden Rigel onu itti, kaktı, gülmesini engellemek için saçını çekti. Ancak kız gözleri yaşlarla dolup taşan korkmuş gözlerle ona baktığında tatmin oldu. Tüm dünyayı ağlatması gereken gözlerde umutsuzluk görmenin ironisi onu gülümsetti.

Ama bu tatmin sadece bir an sürdü, onun kaçışını izlemeye yetecek kadar. Ve sonra acı geri döndü, vahşi bir hayvan kadar vahşi, pençeliyor, geri dönmesi için yalvarıyordu.

Her zaman gülümserdi.

Gülümseyecek bir şey olmadığına bile. Dizlerini tekrar sıyırdıktan sonra bile. Sabah olduğunda bile, başhemşirenin cezaları hala

Bilekleri sızlıyor ve saçları omuzlarına dökülüyordu.

Gülümserdi ve gözleri o kadar saf ve içten olurdu ki Rigel onların karanlığına sürtündüğünü hissedirdi.

Birkaç yıl sonra başka bir çocuk ona "Neden onlara yardım etmeye devam ediyorsun?" diye sordu.

Rigel onu birinci kat penceresinden görmüştü. Tüm küçük yaratıklarıyla birlikte oturmuş, geyik gibi bacaklarını uzun otların arasına daldırmıştı. Bir kertenkeleyi, onu sopalarla bıçaklamak isteyen çocuklardan kurtarmış ve karşılığında kertenkele onu ısırılmıştı.

"Tüm bu yaratıklara yardım ediyorsun... ama onlar sadece sana zarar veriyor.

Nica gözlerini kırptırarak diğer çocuğa içtenlikle baktı.

Dudakları ayrılırken güneş parlıyordu. Parlak bir ışık, inanılmaz bir ihtişam vardı ve kadın renkli yara bantlarıyla kaplı parmaklarını kaldırdığında içindeki kıvranma hareketsizleşti, yenildi.

"*Doğru,*" diye fısıldamıştı sıcak, içten bir gülümsemeyle, "ama şu güzel renklere bakın.

-

Rigel onda bir sorun olduğunu her zaman biliyordu.

Bunu bilerek doğdu.

Kendini bildi bileli bunu hissetmişti. Terk edilmiş olduğunu kendine bu şekilde haklı çıkarmıştı.

Diğer insanlar gibi çalışmıyordu, diğer insanlar gibi değildi - *onu izledi ve rüzgar uzun kahverengi saçlarını karıştırırken sırtındaki bronz kanatların çırpındığını, sonra sanki hiç var olmamışlar gibi kaybolduğunu gördü.*

Başhemşirenin bakışlarını ya da aileler onu evlat edinmek istediklerini söylediklerinde başını nasıl salladığını görmesine gerek yoktu. Rigel onları bahçeden izledi ve yüzlerinde hiç istemediği bir acıma duygusu gördü.

Kendisinde bir sorun olduğunu her zaman biliyordu ve büyüdükçe bu kıvranma hissinin vücuduna korkunç bir şekilde yayıldığını daha fazla hissediyordu.

Bunu acı bir şekilde sakladı, öfke ve inatçılıkla boğuldu. Yaşlandıkça daha da kötüleşti. Daha fazla diken patladı, çünkü kimse ona aşkın insanı böyle tükettiğini söylememişti. Kimse onu aşkın etinize kök saldığı ve sizi öğüttüğü, *sınırsızca istediği ve istediği ve istediği konusunda* uyarmadı - bir bakış, *sadece bir bakış daha, bir gülümsemenin ipucu, bir kalp atışı.*

Diğer çocuklar geceleri, "Gözyaşı Çilingiri'ne yalan söyleyemezsiniz," diye fısıldarlardı. İyi davrandılar, böylece götürülmediler.

Rigel bunu biliyordu. Hepsi biliyordu. Gözyaşı Ustası'na yalan söylemek kendine yalan söylemek gibi olurdu. Gözyaşı Ustası her şeyi bilir, sizi titreten her duyguyu, her duygusal nefesi bilir.

Rigel, "*Gözyaşı Ustası'na yalan söyleyemezsin,*" diye kafasında yankılanan cümleyi bastırmaya çalıştı.

İçinde taşıdığı sefil hastalığı bilseydi, ruhu o kadar temiz ve saf olan kızın ona nasıl bakacağını düşünmek istemiyordu. Rigel için aşk, midesindeki kelebekler ya da mutluluk veren bir tatlılık dünyası değildi. *Aç bir güve sürüsü, yıkıcı bir kanser, yokluklar onu tırmalayan, gözlerinden içtiği gözyaşları.* Daha yavaş bir ölümdü.

Belki de sadece onun tarafından yok edilmesine izin vermek istiyordu. Damarlarına enjekte ettiği o ölümcül zehir tarafından.

Bazen bu duyguya teslim olmayı, başka hiçbir şey hissetmeyene kadar onu istila etmesine izin vermeyi düşünüyordu. Keşke kemiklerini titreten o şiddetli, korkunç titreme olmasaydı, keşke onun kollarından kaçmak yerine kollarına koştüğünü hayal etmek bu kadar acı verici olmasaydı.

"Korkunç, değil mi?" diye fısıldadı bir çocuk, gökyüzünün vahşi bir siyaha büründüğü bir gün.

Gökyüzüne hiç bakmayan o bile bakışlarını kaldırdı. Uçsuz bucaksız gökyüzünde, fırtınalı bir deniz gibi koyu, bazen kırmızımsı bulutlar gördü.

"Evet. İçinde çiçek açtığını hissetti ve gözlerini kapattı. '*...Ama şu güzel renklere bak.*

On üç yaşındayken kızlar ona güneşmiş gibi bakıyordu, içindeki doyumsuz canavardan habersizdi. On dört yaşındayken kızlar ayçiçeği gibiydi, nereye giderse gitsin dönüp onu izliyorlardı, bakışları her zamankinden daha özlem dolu ve taparcaydı. Adeline'in kendisinden büyük olmasına rağmen onu ne kadar özlediğini hatırladı. Ona nasıl özveriyle dokunduğunu, önünde nasıl eğildiğini *ve tek düşünebildiği şeyin uzun, parlak kahverengi saçları ve ona asla bu arzuyla bakmayacak gri gözleri olduğunu hatırladı.*

On beş yaşında, doyumsuz canavarlar haline gelen kızlardı. Elllerinde çiçekler gibi açıyorlardı ve Rigel içindeki kıvrınmayı kendisine benzeyen, bir kıvılcım ya da bir koku taşıyan kızlarla dindiriyordu.

Ama bu sadece felaketlere yol açtı. Aşktan şüphe etme, bu kadar şiddetli yandığında, kalbinin bir başkasınıkiyle aynı anda atmasını sağladığında. Ona duyduğu ihtiyaç giderek daha da dayanılmaz hale geldi. Rigel düşüncelerinin acılaştığını ve göğsünün içindeki dikenleri ve kırıkları keskinleştirdiğini hissetti.

Hayal kırıklığını Nica'dan çıkardı, sanki onun üzerindeki etkisini en aza indirmek istermiş gibi adını 'küçük güve'ye çevirdi. Dikenli sözleriyle onu yaralıyor, kendisine verdiği acının sadece bir kısmını ona vermeyi umuyordu. Onu her gün mahvediyordu. Üzerindeki etkisini anlamıyordu, hiçbir *zaman da anlayamayacaktı.*

O kadar saf ve dingindi ki, asla onun kalbi olan o kaotik, kirli yerde oyalanmayı seçmezdi.

Büyüdükçe... Rigel onun yıkıcı güzelliğini daha çok fark etti. Bu onu geceleri uyanık tutuyor, bastırılmış arzuyla çarşafı tutunuyordu.

Nica büyüdükçe, her geçen gün daha da acı veren bir tutkuyla yanıyor, ağladığında artık gülümsemeyen dikenli dişlerden oluşan bir çalılık gibi hissediyordu.

Ama gözyaşı çilingiri gözleriyle bunu görebileceğinden korkuyordu - ona dokunmayı nasıl arzuladığını, teninin sıcaklığını hissetmeye nasıl ihtiyaç duyduğunu.

Umutsuzca, tıpkı onun kendisini etkilediği gibi, kendisini onun üzerinde etkilemek istiyordu. Onun tek bir bakışı bile onu arzuyla çıldırtmıştı.

Ona dokunmak, ama sadece ona sarılma fikri bile içindeki kıvrınmayı daha da güçlendirdi.

-

O dönemde Mezar'a yeni bir çocuk gelmişti.

Rigel ona o kadar dikkat etmedi, o rahatsız edici, ezici aşka karşı savaşmakla meşguldü.

Ama o çocuk aklını kaçırmıştı. Yanına yaklaştırmaya çalışacak, ondan korkmayacak kadar deliydi. Rigel içten içe deli insanları umursamazdı, mantıksızlıkları onu eğlendirirdi. İyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Birbirlerine bu kadar benzemeselerdi arkadaş bile olabilirdi.

Rigel onu önemsiyor bile olabilirdi, eğer onun dar sırtıtışında ve karanlık alaycı bakışlarında kendini görmeseydi.

"Sence Adeline sana yaptığını bana da yapar mı?" dedi çocuk bir öğleden sonra, sesinde bir sırtıtış imasıyla.

Rigel'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. O sırtıtışı kendi dudaklarında da hissetmişti.

"Denemek ister misin?"

"Neden olmasın? O ya da Camille... Hepsi aynı."

"Camille'in pireleri var," diye alay etti Rigel, göğsündeki yanma hissinin yerini bir anlığına alan kaba ve alaycı bir eğlenceyle. İçindeki kıvrınma sessizleşti, çiziklere ve iç çekişlere karşı korundu.

'Nica, o zaman,' diye duydu. 'Masum yüzü ona o kadar çok şey yapmak istememe neden oluyor ki... bana neler yaptığını hayal bile edemezsin. Sence kıvrınır mı? *Oh*, bu eğlenceli olurdu... Bahse girerim elimi bacaklarının arasına koysam, beni itecek gücü bile bulamazdı.

Parmak eklemlerinin altındaki kıkırdağı hissetmedi. Ellerin şiddetle havada uçtuğunu ve o güneşli öğleden sonrayı mahvettiğini hissetmedi.

Ama onu saçlarından tutup aşağı çekerken tırnaklarının altındaki kırmızı kanı her zaman hatırlayacaktı.

Ertesi sabah kadının ona bakışını asla unutamayacaktı. Daha önce hiç bu kadar uzaktan parlayan gözler görmemişti, sessiz bir dehşet çılgılığı ve

İçindeki boşluğa işleyen bir suçlama.

Kaderinin acı ironisiyle yüzleşen Rigel kendini gülümserken buldu. Gülümsüyordu çünkü canı çok yanıyordu.

İçten içe, kendisinde bir sorun olduğunu hep biliyordu.

Birlikte evlat edinildiklerinde, Rigel kalbinin etrafında bir ilmik hissetti.

Onunla kalmak, gidişini izlemenin dayanılmaz ihtimalinden daha iyiydi. Piyano çalmak, onu yanında tutmak, ona o derin, ruhani bağlarla bağlamak için son ve umutsuz bir girişimdi. Mezar'dan attığı ilk adımla bu bağları acımasızca, cahilce, incelikle yok edecekti.

Bunun bedelini sonsuza dek ödeyeceğini biliyordu. En işkence dolu kâbuslarında bile, aynı aileye bu kadar yakın, sarmaş dolaş ve yine de bölünmüş olmanın cehenneminden daha acı verici bir mahkûmiyet hayal edemezdi.

Kendisini bir kız kardeş gibi hissetmesinin tek nedeni onun kanında olmasıydı, tıpkı çaresi olmayan bir zehir gibi.

-

"Bana nasıl baktığını gördün mü?"

"Hayır... Sana nasıl baktı?"

Rigel arkasını dönmedi. Konuşmayı dinlerken yeni kitapları dolabına yerleştirmeye devam etti.

"Sanki başka bir şeye çarpmam için bana yalvarıyordu... Kitaplarımı almak için ne kadar çabuk eğildiğini gördünüz mü?"

"Rob," dedi arkadaşı yandaki dolaptan, "birinci sınıftaki olayın tekrarlanmasını istemezsin.

"İnanın bana, yüzünün her yerinde yazıyor. Gözlerinden çığlık atıyor. Her zaman sessiz olanlardır.'

Onları tekrar duydu.

"Hadi ama, ne kadar süreceğine dair bahse girelim," diye şaka yaptı

Rob. 'Ben bir hafta diyorum.

Eğer bundan önce bacaklarını açarsa, bir sonraki raunt benden.'

Rigel kapalı dolap kapısındaki yansımasını yakaladı ve yanaklarına bir bıçak ağzı gibi oyulmuş, dudakları dişlerinin üzerinde ince bir şekilde kıvrılmış bir gülümseme gördüğünde şaşırmadı.

Dönüp çocuğun gözlerindeki yansımasını gördüğünde hâlâ gülümsüyordu. Onu yere sererken memnuniyetini gizleyemedi.

-

Onun kendisine nasıl baktığını asla unutmayacaktı.

Narin doğasında zaman zaman parlayan o bastırılmaz güçle, gözleri düşmüş bir meleğinki gibi nasıl da parlıyordu.

"Bir gün senin gerçekte kim olduğunu görecekler," diye fısıldadı. Sesi kendini bildi bileli ona eziyet etmişti. Merakını, beklentisini bastıramamıştı, o bu kadar yakinken değil.

"Öyle mi?" diye sıkıştırdı onu. "Peki ben gerçekte kimim?"

Gözlerini ondan alamıyordu. Sadece Nica'nın son kararını vermesini duymak için nefes alıyordu, çünkü loşlukta bile eşsiz bir ışıkla parlıyordu, net ve gerçek. Bu onu çıldırtıyordu.

"Sen Tearsmith'sin.

Ve Rigel içindeki kıvrınmanın kabardığını hissetti. Bir ürperti, bir tsunami. Ondaki fıskıran kahkaha, yağ gibi siyah kan fıskırtan bir kalp gibiydi.

Göğsü sıkışmıştı. O kadar çok acıyordu ki sadece acı bir rahatlama hissedebiliyordu. Her zaman yaptığı gibi, acısını küçümseyerek gizledi ve yenilmiş birinin küstah teslimiyetiyle yuttu.

O... Gözyaşı Ustası
mı? Ah, keşke
bilseydi.

Eğer bilseydi... onu nasıl titrettiğini, acı çektiğini ve umutsuzluğa düşürdüğünü... Eğer bunun hakkında bir fikri olsaydı... Belki bir parça rahatlama hissetti, rutubet ve karanlıkta sıcak bir kıvılcım çaktı, ama buz gibi bir korku rüzgârıyla anında söndü.

Umuttan sanki yanmış gibi ürkererek uzaklaştı. Rigel, onun saf gözlerinin o çalkantılı, dikenli, evcilleştirilemez duygularla lekelendiğini görmekten daha korkunç bir şey hayal edemiyordu.

Onu karanlık, kötücül bir aşkla, son nefesine kadar içini kemiren yavaş bir zehirle sevdiğini anladığında artık çok geçti. İçindeki kıvrınmanın yoğunlaştığını, bazı şeyleri söylemeye, bazı şeyleri yapmaya cesaret ettiğini hissediyordu. Bazen onu zar zor uzak tutabiliyordu.

Şımartılamayacak kadar değerliydi.

Onun uzaklaşmasını izledi ve arkasında bıraktığı sessizlikte başka bir uçurum vardı: ona vermediği son bakışının yokluğu.

-

"Sen

miydin?

Thorns.

"Bunu bana sen mi verdin?"

Dikenler ve dişler, dişler, *dişler* - gözlerinin önünde zayıflığının kanıtı, ona vermekten kendini alamadığı, şimdi sağır edici bir şekilde suçluluğunu haykıran gül vardı.

Sonun renginin siyah olduğunu keşfetti.

Istırabın, asla ışığı göremeyecek olan bir aşkın sembolüydü. O kadar trajik bir şekilde uygun bir semboldü ki Rigel bunun kalbinin kirlenmiş toprağında yetişen siyah bir gül olup olmadığını merak etti.

Bu aptalca, düşüncesizce bir hataydı, onu kendisinden uzak tutma kararlılığında bir çatlaktı. Yaprak ve kurdele suçlamasıyla odasına girer girmez hemen pişman oldu.

Maskesini çabucak taktı ve düşme tehlikesi geçirecek kadar yapay bir gülümsemeyle dengeledi.

"*Ben mi?*" Onun ne kadar gergin olduğunu görmemesini umuyordu.

"*Sana çiçek verdim mi?*"

Olabildiğince tiksintiyle söyledi, alay ve küçümsemeyle tükürdü ve kızın buna inanması için dua etti.

Nica yere bakıyordu, onun gözlerindeki dehşeti göremiyordu. Rigel bir an için onun anladığından korktu. Sadece bir anlığına şüphe ruhunu kemirdi, sarsıntılar ve yalanlarla dolu hayatının paramparça olduğunu gördü.

Korkusuna bildiği tek yolla karşılık verdi: yaralamak ve saldırmak, her türlü şüpheyi daha yerleşmeden yok etmek.

Gülü kızın elinden kaptığı gibi bir parçası öldü.

Gözlerinin önünde onu paramparça etti. Her bir yaprağını kopardı ve aynısını kendisine, içindeki duygu çiçeğine de yapabilmeyi diledi.

Yatağın üzerine düştüler ve dünya durdu.

Bedeni çılgılık attı, kalbi o kadar şiddetli çarptı ki sanki filizler ve kökler fırlatıyormuş gibi hissetti.

İlk kez onun gözlerindeki yansımasını gördü.

Korkunç bir arzu görüşünü bulanıklaştırdı. Çıplak, kör bir umut ve *şaşkınlık* dalgasıyla boğulmuştu. Nica'nın saçları, Nica'nın elleri, Nica'nın gözleri, Nica'nın dudakları.

Nica, sadece bir nefes ötede, vücudu sadece hayal edebildiği gibi onunkinin altında.

Kendini kökünden sökülmüş hissetti. Ona her gece onu gördüğünü, rüyalarında hâlâ çocuk olduklarını ve onun her zaman ıslıl ıslıl, mükemmel olduğunu söylemeyi delicesine istiyordu.

O mükemmeldi. Ondan daha saf bir şey hayal edemiyordu.

Ona ne kadar nazik olduğunu, herkese gülümsediğini, güve gibi kalbinin herkesi, hatta kendisi de dahil herkesi önemseydiğini ve bu yüzden ondan nefret ettiğini söylemek istiyordu. *Onu önemsiyormuş gibi* davrandığını ama aslında böyle olduğunu, herkese böyle davrandığını.

Ona o kadar çok şey söylemek istiyordu ki. Dilinin ucunda yanan şeyler, karmakarışık bir kelime ve duygu yığını, korkular ve ıstırap bıçakları. Aşk bğazındaki dikenler, dişlerine takılan çalılar gibiydi.

Ama o bir şey söyleyemeden, kız onu itti.

Her şey paramparça içine a duş . kırıklar. O patlatıldı cam parçalarına dönüştü ve her umut kırıntısından pişmanlık duydu.

Kadının onu asla istemeyeceğini biliyordu; *bunu biliyordu*. Derinlerde bir yerde, bunu hep biliyordu. Bundan emin olmuştu.

Onun gidişini izlemenin ıstırabından kurtulmak için gözlerini kapattı.

Oradan çıkması gerekiyordu.

Ondan, o evden uzaklaşmak zorundaydı. Eğer onun sesini tekrar duymak zorunda kalırsa ya da koridorda kendisine dokunmaya çalıştığında parmaklarını giysilerinin arasında hissederse, çıldırırdı.

Giysileri sırlıslıkladı, yağmur tüm duygularını ıslatmıştı. Rigel yumruklarını sıkı ve dişlerini sıkı, kafesteki bir canavar gibi bir ileri bir geri volta attı.

"Sen!

Fırtınanın içinden bir çığlık yükseldi.

Rigel birinin kendisine öfkeyle yaklaştığını gördü. Yağmur altında bile onu tanımak için fazla bir şey gerekmedi.

Figür yaklaştıkça içindeki kıvrınma hissini bastırdı. "Leonard?" diye sordu tereddütle, bir kaşını kaldırarak.

"Bu *Lionel*," diye hırladı, şimdi ondan sadece birkaç adım uzaktaydı.

Rigel kendi kendine, günün sonunda adının Lionel ya da Leonard olmasının bir önemi olmadığını düşündü. Her iki isim de onu rahatsız ediyordu. Adamla ilgili her şey onu rahatsız ediyordu.

"Peki *Lionel*, mahallede manyak gibi dolaşmanın bir nedeni var mı?

"Manyak mı? Lionel ona baktı, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Manyak *ben miyim?* Bu ne cüret?" Gerginlikten yanarak yaklaştı. "Eğer burada bir manyak varsa, o da kesinlikle sensin!

Rigel ağzının kenarını kıvrarak alaycı bir ifadeyle ona baktı.

"Gerçekten mi? Buralarda yaşıyor olmam çok kötü. Lionel'ın dik dik bakan gözlerinde endişe parıltıları gördü. "Senin için aynı şeyi söyleyemem. Şimdi *defol git*.

Rigel diğer herkese saldırdığı gibi ona da saldırdı, ama olabildiğince alaycı ve alaycı bir şekilde. Dişlerini geçirdi, ona *acı, acı, acı vermek* istiyordu. Lionel öfkeyle yumruklarını sıkı.

"Senin numaraların benim üzerimde işe yaramaz," diye hırladı, sırlıslık olmuştı. Rigel onu son derece sinir bozucu buluyordu. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Sence o

bana söylemedi mi? Sen onun kardeşi değilsin! Sen hiçbir şeysin, kesinlikle hiçbir şey. Onun üzerinde hiçbir hakkın yok, o senin değil!"

İçindeki kıvrınma şaha kalktı. Yumruklarını sıktı, öfkeyle çatırdadı.

Peki ya o? Hangi haklara sahipti? Nica ile arasındaki bağ hakkında ne biliyordu? Ne bildiğini sanıyordu?

"Ama *senin var, değil mi?*" Öfkeyle öne doğru eğildi, Nica'ya sahip olunacak bir nesne gibi davranılması fikriyle sarsılmıştı. "Onu sadece bir gündür tanıyorsun ama üzerinde hakların mı var?"

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Lionel. Rigel yağmur tabakalarının arasından onun gülümsemesinin kıvrımlarını seçebildi. 'Bütün gün bana mesaj atıp duruyor, senin yanında olmaya dayanamadığını söylüyor. Beni istiyor,' dedi vurgulu bir şekilde ve bu söz Rigel'in yüzüne bir tokat, kalbine bir bıçak gibi indi. Yandı, midesi aşınıyormuş gibi hissetti ve bu ifşanın ne kadar acı verici olduğunu belli etmemek için kendini zorlaması gerekti.

Lionel memnun bir zaferle gülümsedi.

'Beni istiyor ve tek yaptığı sana ne kadar katlanamadığını söylemek. Seninle yaşamaktan, seni her gün görmekten nefret ediyor. Senden nefret ediyor! Ve...'

"Oh, benim hakkımda bu kadar çok mu konuşuyor?" diye zehirli bir şekilde karşılık verdi. "Utanç verici.

Senden hiç bahsetmiyor.'

Dilini şaklattı.

"*Asla*," diye tekrarladı zorla. "Senin varlığından haberdar olduğuna emin misin?"

"*Kesinlikle öyle!*" Lionel ona doğru atıldı. Aralarındaki hava öfke ve gerginlikle çatırdıyordu. "Bana sürekli mesaj atıyor ve sonunda sen aradan çekildiğinde..."

Rigel başını sert, öfkeli, aşağılayıcı bir kahkaha atarak geriye attı ve bu kahkaha kapkara, her şeyi tüketen bir acıyla sızladı. Cehennem gibi acıtıyordu. Bu sözler - nefreti, bu adamla olan yakınlığı - onu sonsuza dek lanetleyen inkâr edilemez bir gerçeğe sarsıldı.

Rigel bunu hep biliyordu, dikenlerin daha fazla diken doğuracağını. İçinde taşıdığı şey o kadar kirli ve hasarlıydı ki, onunki kadar saf ve nazik bir ruh onu asla istemezdi.

Her zaman biliyordu ama bunu yüksek sesle duymak kendisinden geriye ne kaldıysa yok etti. Aptalcaydı, paradoksal: hayal kırıklığına uğramıştı ama dikenli çalılar arasında hâlâ umut kırıntıları bulabiliyordu. En çok canını yakan da onlardı.

Yıkıntılar arasında görebildiği tek ışık, onu çevreleyen ışıktı.

Geceleri onu uyanık tutan bir ışıktı. Bu, onun tüm anılarında parlamasını sağladı.

Parlayan bir yıldız gibiydi. Bu duygunun yıkıcı yalnızlığı içinde ona rahatlık vermekten başka bir işe yaramayan bir yıldız.

O anda bile parlıyordu, o ışık.

Sıcak bir parıltı - o, her *zaman gülümseyen o*. Rigel onu söndürebilmeyi, zalim aşkından kurtarabilmeyi diledi.

Yapabilseydi yapardı ama her zaman olduğu gibi, ona olan hislerinin titrek ışığını söndürmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tüm gücüyle ona sarıldı, kavradı, çaresizdi, bırakamıyordu.

"Sen yoldan çekildiğinde..."

"Evet," diye alaycı bir şekilde dudak büktü, Nica'nın anısını içinde saklayarak. "Hayal kurmaya devam et.

İlk yumruk dudağını patlattı.

Rigel'in kanı yağmura karıştı. Her şeye rağmen, fiziksel acının az önce hissettiklerinden daha katlanılabilir olduğunu düşünmeden edemiyordu.

İkinci yumruk ıskaladı ve Rigel öfkeli bir canavar gibi Lionel'a döndü. Yumruğu Lionel'ın çenesine, gök gürültüsünden bile daha gürültülü, kan dondurucu bir çırtıyla çarptı.

Rigel pes etmedi, Lionel'ın yumruğu kaşının üzerindeki deriyi yararak geri döndüğünde bile pes etmedi. Parmak eklemleri kıpkırmızı olduğunda ve ıslak saç telleri gözlerini iğne gibi deldiğinde bile vazgeçmedi.

Ayakta kalan son kişi o olana ve Lionel acı içinde yüzünü buruşturarak yerde yuvarlanana kadar peşini bırakmadı.

Aşağıya, ona baktı. Şimşek çaktı ve üzerlerinde kara bulutlardan oluşan bir okyanus belirdi. Asfalta bir ağız dolusu kan tükürdü.

Şu anda onu görebilseydi yüzünün nasıl görüneceğini düşünmek istemiyordu.

"Görüşürüz *Leonard*," diye hırladı ve uzaklaştı.

Onu yağmurun altında kıvrılmış, kendi hatasından dolayı sersemlemiş bir halde bıraktı.

-

Nica'nın her zaman parlayan gözlerinde kendi zavallı, sefil suçluluğunu gördü.

Her zamankinden daha belirgindi, güzel ve tertemiz saflığının üzerinde kara bir leke gibi duruyordu. Kınama dolu gözlerini telefonundan adamın yüzüne kaldırdığında, göğsüne şiddetle çarpan bir dalga gibiydi.

Ölüyormuş gibi hissetme şeklini hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı.

Onun gözyaşı dolu gözlerine baktı ve ona asla yalan söyleyemeyeceğini anladı.

Bunu inkâr edemezdi. Parmak eklemleri kanlı ve sıyrıklarla doluydu ve Lionel ona bunu yapanın kendisi olduğunu söylemişti. Rigel o zaman, onun hayal kırıklığının söylediği her yalan için ödemesi gereken bedel olduğunu anlamıştı.

Yalan söylediğim ve sakladığım için, anlamasına fırsat vermeden onu kendimden uzaklaştırdığım için.

Dikenli bir gülümseme takındı ama içinin solduğunu hissetti. Göğsü keskin bir şekilde, acı verici bir şekilde sıkıştı.

Ona sadece beklediğini vermişti. Yüzünde dövmesi olan maskeyi takmıştı. Her zaman yaptığı şeyi yapmıştı çünkü derinlerde bir yerde onun kendisini böyle gördüğünü biliyordu: iflah olmaz bir şekilde aşağılık.

"Oh, çocuk kurt diye bağırdı!

Bundan sonra ne olduğunu Rigel sadece kısmen hatırlayacaktı.

Karışık, bulanık parçalar - *gözleri, ışığı, elleri her yerinde. Saçları, kokusu ve duyamadığı sözcükleri oluşturan dudakları*. Kızın yaydığı güneş benzeri ısıdan kaçmaya çalışmakla meşguldü.

Yara bandı kaplı elleri kollarına battı ve içinde kıvranıp hırladı ve özlem duydu. Kadın yakındı, o kadar yakındı, *o kadar kızgın ve yakındı* ki bu onu titretiyordu.

Ve umutsuzca, acilen ondan uzaklaşmaya çalışırken Rigel, yakıcı öfkesine ve sıkıntısına rağmen Nica'nın yıkıcı derecede güzel olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Tüm o yara bantları ve parmaklarındaki çürüklerle bile Nica, yıkıcı derecede güzeldi.

Ona vururken, onu incitmeye, tırmalamaya, mahvettiği her şeyi ona geri vermeye çalışırken bile, Nica gözlerinin gördüğü en güzel şey olarak kaldı.

Kendisini zamanında durduramaması onun ve bilmeden içinde taşıdığı büyüün suçuydu.

Çok yaklaşımtı ve onu ittiğinde, içindeki kıvrınma onu teşvik etti ve ağzı onunkine indi.

...ve ilk defa...

Hayatında ilk kez, tüm bu güzelliğe ve acıya teslim oldu. Acının onu tüketmesine izin verdi, bitkin bir rahatlama iç çekişiyle öldü, kendini uçuruma attı ve hayatını dikenler arasında geçirdikten sonra gül yapraklarından bir yatağa indi.

Kendini onun sıcaklığına teslim etti ve başka hiçbir şey hissedemedi.

Ona, onun içinde tatlı tatlı parlayan ve o sonsuz savaş alanının her köşesini aydınlatan huzurlu ışığa teslim oldu.

*Belki de en büyük korkumuz
birinin bizi gerçekten olduğumuz gibi
sevebileceğini kabul etmektir.*

Geriye doğru sendeledim.

Ondan o kadar ani bir şekilde uzaklaşmıştım ki oda dönüyordu. Telefonum yere düştü ve sersemlemiş bir halde bakarak geri çekilmeye devam ettim.

Nefes alamıyordum. Titreyen parmaklarımla dudaklarıma dokunduğumda ürperdim.

Yıkılmış gözlerle önümdeki yüze baktım, kanın tadı, *onun kanı*, ağrıyan ağzımdaydı. Dudaklarımda küçük bir kesik hissettim.

Beni ısırmıştı.

Rigel sonunda beni gerçekten ısırmıştı.

Kabaran göğsüne baktım. Parlayan kırmızı dudaklarındaki kanı sildi ve örtülü gözlerinin ardında kısa süreli parlak bir kıvılcım gördüğümü sandım.

Gözlerinde bir an için bana yansıyan bir anıyı gördüğümü sandım.

Uzun zaman önce bir akşam ona baktığım aynı sessiz, suçlayıcı şekilde:

"Bir gün senin gerçekte kim olduğunu
görecekler. Öyle mi? Peki ben gerçekte
kimim?"

"Sen Tearsmith'sin.

-

Rigel'in çenesi sıkıştı. "*Sen Gözyaşı Ustası*sın.

Sesi keskindi, sanki ağzında çok uzun süre tuttuğu bir zehirmiş gibi istemsizce tükürdü.

Şaşkınlıktan titreyen bir yığın haline gelmiştim. Hızla arkasını döndü ve merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

14. Silahsızlandırma

*Geliştiremeyeceğiniz bazı sevgi türleri vardır.
Yaban gülleri gibidirler:
Nadiren çiçek
açarlar,
Ve dikenleri gergi kancası gibidir.*

Onu hatırladım, annemi.

Kıvrıcık saçları ve tatlı menekşe kokusu, kış denizi kadar gri gözleri.

Onun sıcak ellerini ve nezaketini, incelediği örnekleri tutmama her zaman nasıl izin verdiğini hatırladım.

Bana güzel mavi bir kelebek uzatırken 'Nazik ol,' diye fısıldadığını hatırlıyorum.

"Şefkat, Nica," dedi. "Şefkat, her zaman... Bunu unutma.

Keşke ona, sözlerini içimde taşıdığımı, kalbimi üzerine inşa ettiğim temel olduklarını söyleyebilseydim.

Ona, ellerinin sıcaklığı kaybolduğunda ve benimkiler yara bantlarıyla kaplandığında bile, hayatımda kalan tek rengi her zaman hatırladığımı söyleyebilmeyi diledim.

Kabuslarım gıcırdayan deri sesleriyle lekelenirken bile.

Ama o anda... Anneme bazen şefkatin yeterli olmadığını söylemek istedim.

Tüm insanların kelebek olmadığını ve ne kadar nazik olursam olayım, kendilerine özenle yaklaşılmasına asla izin vermeyeceklerini. Her zaman ısırtıklar ve çiziklerle kaplı olacağımı, iyileşmesi mümkün olmayan yaralarla kaplanacağımı.

Gerçek buydu.

Odanın karanlığında kendimi unutulmuş bir oyuncak bebek gibi hissediyordum. Bakışlarım görmüyor, kollarım dizlerime sarılıyordu.

Telefonumun ekranı tekrar yandı ama cevap vermek için ayağa kalkmadım. Ne yazacağını zaten biliyordum ve daha fazlasını okuyacak cesaretim yoktu. Lionel'ın mesajları bitmek bilmeyen bir suçlamalar silsilesiydi:

Bak bana ne yaptı,
ona durmasını
söyledim.
O başlattı. Bu
onun hatası.
Bana sebepsiz yere yumruk attı.

Bunun olduğunu çok kez görmüştüm. Artık bunun doğru olup olmadığını sorgulayacak gücüm kalmamıştı.

İçten içe, Rigel her zaman böyle olmuştu.

Vahşi ve zalim, Peter onu böyle tarif etmişti. Onu bu yeni gerçekliğin sayfalarına yazmak için ne kadar uğraştığının bir önemi yoktu: oraya asla sığmayacaktı.

Beni her zaman ezecek, yenecekti. Gün geçtikçe kendimden daha fazla parça kaybediyordum.

Anna ve Norman'ın hiç gitmemiş olmalarını, Anna'nın burada olmasını ve bana hiçbir şeyin onarılamaz olmadığını söylemesini diledim.

Bu zaten olacaktı, diye düşündüm kendi kendime. Kalsalar da kalmasalar da... er ya da geç dağılacaktı.

Derin bir iç çektim, yutkundum ve çok susadığımı fark ettim.

Kalkmaya karar verdim. Saatlerdir oradaydım ve gece çökmüştü.

Odamdan çıkmadan önce sahanlıkta kimsenin olmadığını emin oldum. Rigel'e çarpmak isteyeceğim son şeydi.

Karanlığın içinde ilerledim. Artık yağmur yağmıyordu ve bulutların arasından parlayan ve dışarıdaki binaların şekillerini aydınlatan ay ışığı yolumu bulmamı sağladı.

Alt kat gölgeler içindeydi. Mutfakta ayağım bir şeye takıldı ve neredeyse düşüyordum. Nefes nefese kaldım, duvara tutundum ve gözümü kırpıştırarak yere baktım.

Ne...

Hemen ışık düğmesine uzandım.

Işık gözlerimi acıtiyordu. Keskin bir nefes aldım ve içgüdüsel olarak geri adım attım.

Rigel yerde yüzüstü yatıyordu, saçları parke zemine yayılmıştı. Beyaz bilekleri ahşapta göze çarpıyordu ve yüzünün kenarları siyah bir saç yelpazesıyla kaplıydı. Hareket etmiyordu.

Onun hareketsiz bedenini görünce öylesine sarsıldım ki, geriye doğru bir adım daha attığımda titrediğimi fark ettim. Önümdeki görüntü Rigel'e, onun gücüne, vahşetine, sarsılmaz kendine hakimiyetine dair sahip olduğum imgeyle çatışıyordu.

Gözlerimi kocaman açmış, ses çıkaramadan ona bakıyordum. Bu oydu. Yerdeydi. Hareket etmiyordu.

O...

"Rigel," dedim gergin bir fısıltıyla.

Birden kalbim kaburgalarımın çarptı ve gerçeklik bir anda etrafımı sardı. Şiddetli bir titremeye kendime geldim. Çılgınca nefes alarak onun üzerine çömeldim.

"Rigel," diye nefes aldım, ayaklarımın dibinde yatan bir insan olduğu gerçeğini kavradım. Gözlerim vücudunda gezindi ama ellerim ona dokunamayacak kadar titriyordu. Onları nereye koyacağımı bilemedim.

Yüce Tanrım, ne olmuştu?

Üzerime panik çöktü. Aklıma bir sürü düşünce doluştu ve göğsüm sıkışmış bir halde ona baktım.

Ne yapmalıyım?

Ne?

Elimi şakağına dokunacak kadar uzattım. Yara bantlarımın arasından onu hissedince sıçradım.

Yanıyordu. Tanrım, bir fırın gibi yanıyordu.

Oturma odasına koşmadan önce ona son bir kez baktım. Bir kedi gibi koltuğun üzerine sıçradım ve ev telefonunu kaptım.

Hayatımda daha önce hiç böyle yerde yatan birini bulmamıştım. Belki panikten, belki de sadece paniğimi kontrol edemediğim için, kendimi titreyen parmaklarımla yerde yatan tek kişinin numarasını çevirirken buldum.

O ihtiyaç anında aklıma gelen kişi. Onu kıyaslayabileceğim kimse olmamasına rağmen güvenebileceğimi bildiğim tek kişiydi.

"Anna! O daha tek kelime edemeden ben patladım. "Bir şey oldu... bir şey... *Rigel!* Ahizeyi kavradım. "Bu Rigel!

Bir inilti ve çarşafların hışırtısını duydum.

'Nica...' diye cevap verdi uykulu bir şekilde. "Ne...

'Geç olduğunu biliyorum,' dedim aceleyle. 'Üzgünüm ama... bu çok önemli! Rigel yerde, o... o...'

Anna'nın nefes alışını aniden daha yakından duydum.

"Rigel? Sesinde daha fazla endişe vardı. "Yerde mi? Ne demek yerde? O iyi mi?"

Kelimelerimi dökme için acele ettim. Dağınık bir şekilde, aşağıya indiğimi ve onu mutfakta yatarken bulduğumu anlattım.

"Yüksek ateşi var, ama bilmiyorum... Anna, ne yapacağımı bilmiyorum!

Anna panikledi. arşafları geriye attığını ve Norman'ı uyandırdığını duydum. Bir otobüse bineceklerini ya da başka bir şekilde eve dönebileceklerini söyledi.

Beceriksizliğimin onu ne kadar korkuttuğuna üzüldüm. Belki aklıma başımda tutabilseydim ambulans çağırabilirdim ya da Rigel'in bayılmasına neden olan şeyin sadece ateşten kaynaklanan baş dönmesi olduğunu fark edebilirdim.

Ama bunun yerine paniğe kapılıp onu aramıştım, oysa o binlerce kilometre uzaktaydı ve hiçbir şey yapamazdı. Aptallığımdan o kadar utanmıştım ki ellerimi ısırmak istedim.

'Tanrım, geri dönmemiz gerektiğini biliyordum, bunu biliyordum,' sesi titriyordu. 'şimdiye kadar yatakta olduğundan emin olabilirdim... Ona göz kulak olabilirdim... ve belki, *belki...*'

Anna kendini kaybetmiş gibiydi. Aşırı tepki verip vermediğini merak ettim ama daha önce benim için endişelenen kimse olmamıştı, bu yüzden onu karşılaştırabileceğim bir standart yoktu.

Belki de aşırı tepki vermiyordu, belki de diğeri ailelerde de böyleydi. Belki bu kadar aceleci olmasaydım.

"Anna, ateş, ben... ben bununla başa çıkabilirim. Hatamı düzeltmek, kendimi bir şekilde işe yarar hale getirmek istedim. Onu sakinleştirmeye çalışma ihtiyacı hissettim. "Onu yukarı çıkarıp yatağına yatırmaya çalışabilirim..."

"Buz torbasına ihtiyacı olacak," diye endişeyle sözümü kesti. 'Tanrım, yerde çok üşümüş olmalı! İlaç! Banyoda, aynanın yanındaki dolapta ateş düşürücü ilaçlar var, beyaz kapaklı olanlardan! Oh, Nica...'

'Endişelenme,' dedim, ama endişelendiği her halinden belliydi. 'Şimdi... şimdi, bunu halledeceğim, Anna! Bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söylersen, ben...' Talimatları sıraladı ve ben de onları beynime kazıdım.

Telefonu kapattım,

Anladığımı ve onu geri arayacağıma söz verdim.

Koridora geri döndüm, Rigel'den bir metre uzakta durdum ve derin bir nefes aldım. Kaybedecek zaman yoktu.

Onu omuzlarıma aldığımı ve vakur bir şekilde merdivenlerden yukarı taşıdığımı söylemek isterdim. Ancak durum bundan çok uzaktı.

Tereddütlü bir elimi kürek kemiğinin üzerine koydum ve parmaklarımın titrediğini fark ettim.

'Rigel...' Yüzümü ona doğru eğdim ve saçlarım sırtına döküldü. 'Rigel, şimdi... bana yardım etmelisin...'

Onu sırt üstü çevirmeyi başardım. Boşuna onu oturur pozisyona getirmeye çalıştım. Kolumu boynuna doladım ve başını kaldırdım. Siyah saçları kolumun üzerinden yere döküldü. Başı arkaya doğru düştü ve beyaz teni boğazının üzerinde gerildi.

"Rigel..."

Onu böyle savunmasız görmek midemi düğümledi. Yutkundum ve ona dönmeden önce merdivenlere gergin bir bakış fırlattım. Ona çok yakındım ve onu olması gerekenden daha sıkı kavradığımın farkında değildim.

"Yukarı çıkmalıyız," dedim ona sessizce, şefkatli ama kararlı bir şekilde. 'Merdivenler, Rigel, hepsi bu...' Dudaklarımı büzdüm ve göğsünü kaldırdım. "Haydi!"

Bunlar kavgâ sözcükleriydi.

Yaralı serçelere bakmaya ve fareleri tuzaklardan kurtarmaya alışkındım - çok daha küçük boyutlu yaratıklar.

Biraz çaba göstermesi için onu ikna etmeye çalıştım ama beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi, ben de onu yerde sürüklemeye başladım. Yüzümden bir tutam saç uçtu ve ayaklarım parke zeminde kaydı. Bir şekilde bizi merdivenlerin dibine kadar götürmeyi başardım.

Rigel'in tişörtünü kavradım ve onu sırtını duvara yaslayacak kadar yukarı çekmeyi başardım. Çok uzun boylu ve güçlü yapıydı; ben onun yanında minicik kalıyordum.

'Rigel... lütfen...' Sesim dayanılmaz bir çabayla zorlandı. "Ayağa kalk!

Bu muazzam bir görevdi. Yorgun bir iniltiyle, tekrar yere düşmesini engellemek için başını karnıma yasladım. Onun muazzam ağırlığının altında büküldüm, bacaklarım titriyordu.

Dişlerimi sıktım ve merdivenleri çıkmaya çalıştık, Rigel dik durmayı zar zor başarıyordu. Kolu boynuma dolanmıştı ve çenesini şakağımda hissettim.

Merdivenlerin tepesine yaklaştığımızda rahat bir nefes aldım ama son basamakta ayağım kaydı. Gözlerimi açtım ama artık çok geçti: duvarlar döndü ve aşağıya düştük.

Kalçam merdivenlerden birinin kenarına çarptı ve acı içinde dilimi ısırdım.

'Aman Tanrım...' Titredim, ağzımda kanın metalik tadı vardı.

Gerçekten bu kadar büyük bir felaket olabilir miydim?

Rigel'e doğru süründüm. Elimi kalçamdaki bıçak gibi ağrıya koydum ve endişeyle kafasında yara olup olmadığını kontrol ettim.

Onu ayağa kaldıramadım.

Topallaya topallaya sonunda onu merdivenlerden yukarı ve odasına sürüklemeyi başardım ve insanüstü bir çabayla onu yatağın üzerine çıkardım ve yorganı üzerine çektim.

Alnımı sildim ve nefes almak için kendime bir an izin verdim. Kolu yatağın kenarından sarkıyordu, saçları yastığın üzerine dağılmıştı.

Bitkin bir halde banyoya koştum ve bir bardak su doldurdum. Sonra dolabı açtım ve doğru ilacı buldum.

Yatağa geri oturup küvetten bir hap aldığımda yatağın yaylarının sesini duydum.

Başını kaldırdım ve dirseğimin kıvrımına yasladım.

"Rigel, bunu almalısın..." dedim, beni duyabileceği, bir kereliğine de olsa ona yardım etmeme izin vereceği boşuna umuduyla. "Seni iyileştirecek..."

Hareket etmedi. Yüzü endişe verici derecede solgundu.

'Rigel,' diye tekrar denedim, hapı dudaklarında dengeleyerek. "Hadi ama..."

Başını yanıma bastırdı. Alnı kaburgalarım, göğüslerimin hemen altına geldi ve hap telaşlı parmaklarımdan düştü.

Sinirlerimin derimin altında yandığını hissederek telaşla çarşafın kıvrımlarından onu almak için acele ettim.

Beceriksizce ağızına soktum. Parmaklarımda baskısı altında dudakları gevşekçe birbirinden ayrıldı ve hap ağızının içinde kaybolurken işaret parmağımla dudaklarını fırçalamamayı başardım.

Titreyen ellerimle su bardağına uzandım.

Küçük bir yudum almasını sağladım ve sonunda hapı yuttu.

Başını yastığa koydum ve ayağa fırladım. Yanaklarım rahatsız edici derecede sıcaktı.

Hemen mutfağa indim ve Anna'nın bana söylediği gibi bir buz torbası hazırladım. Sonra yukarı döndüm ve yanan cildine bastırdım.

Kıpırdamadan durdum, yatağa yaklaştım
ve derin derin düşündüm. Bir şey unutmuş
muydum?

Anna'nın talimatlarını hatırlamaya çalışıyordum ki birden telefonumun çaldığını duydum. Rigel'e baktım, sonra koşup açtım. Ekranda Anna'nın adı yazıyordu.

Durum daha kontrol altında olmasına rağmen, onun tedirginliğini daha da şiddetli hissedebiliyordum. Bana söylediği her şeyi harfiyen yerine getirdiğimi, hiçbir şeyi unutmadığımı bildirdim. Ona perdeleri kapattığımı ve Rigel'in üzerine fazladan bir battaniye örttüğümü söyledim. Bana sabahın erken saatlerinde onları eve götürecek bir otobüse binmek üzere olduklarını söyledi.

'En kısa zamanda orada olacağız,' diye endişeyle söz verdi. Onun tüm bu endişesi göğsümde sıcak, alışılmadık bir gerginlik yarattı.

'Nica, bir şeye ihtiyacın olursa...'

Hararetle başımı salladım ama sonra Anna'nın beni göremediğini hatırladım. "Merak etme Anna... Bir şey olursa hemen seni ararım.

Ona özenle baktığım için bana teşekkür etti ve bana son birkaç tavsiyede bulunup yakında görüşeceğimize söz verdikten sonra telefonu kapattı.

Arkamı döndüm ve yatak odasına geri döndüm, sıcaklığı içeride tutmak için kapıyı arkamdan kapattım.

Sessizce yatağa doğru adım attım, telefonumu komodinin üzerine koydum ve gözlerimi yavaşça Rigel'in yüzüne kaldırdım.

'Geri geliyorlar,' diye fısıldadım.

Yüzü cilalanmış kaymaktaşı gibi hareketsizdi. Ben de hareket edemiyordum, yatağının yanında donup kalmıştım, sanki yüzünün görüntüsü tarafından rehin alınmış gibiydim.

Ne kadar süre endişeli ve kararsız bir şekilde onu izlediğimi bilmiyorum. Sonunda, yatak yaylarının sesinin onu uyandırmasından korkarak dikkatlice yatağın kenarına tünedim.

Odasına girmekle kalmayıp yatağına oturduğumu ve sonuçlarından korkmuyormuşum gibi onu izlediğimi bilse ne kadar öfkeleneneğini hayal bile edemezdin.

Bana hırlardı. Beni kovalardı. Beni bir bıçak gibi kesen o küçümseyici bakışlarla bana bakardı.

"Sen Tearsmith'sin."

Onun suçlamasını acı ve tarifsiz bir acıyla hatırladım. Ben mi? Ben nasıl Gözyaşı Ustası olabilirdim? Ne demek istiyordu?

Uyuyan yüzüne vahşi, ne yapacağı belli olmayan bir canavara doğru parmak uçlarında yürüyen birinin temkinliliğiyle baktım.

Ve yine de...

Ve yine de, o anda onu izlerken... Açıklanamaz bir şey hissettim. Tarifsiz bir huzur.

Güzel yüzü rahatlamıştı. Uzun kirpikleri zarif elmacık kemiklerine ve sakın dudaklarına gölge düşürüyordu. Gururlu yüz hatları

onda daha önce hiç görmediğim bir dinginlik vardı.

Onu bu şekilde görmeme hiç izin vermemiştir. Dudakları her zaman alaycı bir ifadeyle bükülür, bakışları kötü niyetle kararır.

Yutkundum. Akıl almaz duygular kalbimi ele geçirdi. Geniş göğsünün hafifçe inip kalkmasını, kalp atışlarının boğazında düğümlenmesini izledim... Hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Çukur yanakları ve gözlerinin altındaki gölgeler, ahenkli güzelliğini bozmak şöyle dursun, ona bozulmuş, solmuş gençliğin cazibesini katıyordu. Ne kadar kül rengi olursa olsun, her zaman büyüleyici olacaktı ve ışığını söndürebilecek hiçbir çizik, kesik ya da yara yoktu.

Huzurluyken çok güzeldi.

Böyle bir ışıltı nasıl olur da bu kadar karanlık ve anlaşılmaz bir şeyi gizleyebilir?

Kurt korkutucu olması gerekirken nasıl bu kadar zarif görünebiliyordu?

Rigel aniden soluk soluğa bir nefes aldı ve ağzı açık kaldı. Başını gevşekçe oynattı ve soğuk kompres bir tarafa düştü. Hiç düşünmeden almak için üzerine eğildim. Nefesimi tuttum ve endişeli gözlerim aceleyle tekrar yüzüne kaydı ama o...

Hâlâ hareketsizdi, benden sadece bir nefes uzaktaydı. Ona baktım, bana hiç izin vermediği bir yakınlığın eşiğindeydim. Onu sanki Tearsmith değilmiş gibi gördüm. Sanki sadece Rigel'miş gibi.

Sadece genç bir adam, uyuyor, hasta, kalbi ve ruhu diğerleri gibi. Tarif edilemez bir hüznü kapladı içimi. Kendimi ezilmiş, çökmüş hissettim, güçsüzdüm. Bana hiç dokunmadan verdiği morluklarla kaplıydı.

Senden nefret ediyorum, diye fısıldamak istedim, benim yerimde kim olsa böyle yapardı. Senden nefret ediyorum. Ne sessizliğine ne de bana söylediğin hiçbir şeye katlanamıyorum.

Gülüştünden, beni yanından istemeyişinden, beni incittiğin tüm yollardan nefret ediyorum.

Her zaman güzel şeyleri mahvettiğin için, sanki seni bir şeyden mahrum bırakan benmişim gibi şiddetle gittiğin için senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum... çünkü bana başka bir seçenek sunmadın.

Ama tek kelime etmedim.

Düşüncelerimi dile getirmediim. Onların kalbimi eritmesine izin verdim. Bir teslimiyet duygusuyla tükendiğimi hissettim. Birdenbire tamamen bitkin düştüm.

Çünkü doğru değildi.

Rigel'den nefret etmedim. Ondan asla nefret etmem. Sadece onu anlamak istedim.

Sadece o kalbin gölgelerinde, tıpkı diğerleri gibi gerçekten bir şeyler olduğunu görmek istedim.

Sadece dünyayı onun hakkında yanıldığına ikna etmek istedim.

"Neden beni hep uzaklaştırıyorsun? Acı içinde fısıldadım. "Neden seni anlamama izin vermiyorsun?"

Bu soruların cevaplarını asla duyamayacaktım. Bana cevapları asla vermeyecekti.

Yorgunluktan giderek sislenen yatağıma yavaşça kaymaya başladığımı hissettim. Karanlık beni sarmıştı.

Ve sonunda, yapabildiğim tek şey... bana her zaman verdiklerine karşılık ona verebileceğim tek şey, sadece derin, yavaş bir iç çekişti.

15. Kemiğe Kadar

*Aşkı kazıyabilir, ondan vazgeçebilir, onu
kalbinizden söküp atabilirsiniz,
ama her zaman sizi nerede bulacağını bilir.*

Etrafındaki her şey yanıyordu.

Yumuşak, kaynayan bir hapishaneydi.

Neredeydi? Hiçbir şey duymıyordu. Sadece dağınık bir acıyı seçebiliyordu, sanki ateş kaslarının altındaki kemikleri eritmişti.

Ve yine de, o yoğun, doğal olmayan uykuda bile, ona bir rüya gibi geldi.

Nica'nın hatları o kadar bulanıktı ki başka hiç kimse onun olduğunu anlayamazdı. Sadece o söyleyebilirdi çünkü onun her bir parıltılı köşesini ezbere biliyordu.

Ateşler içinde ve kafası karışıkken bile onu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu. Sanki gerçekten oradaymış, ona yakınmış, sıcaklık yayıyormuş gibi görünüyordu.

Oh, rüyalar ne kadar harikaydı...

Korku yoktu, sınır yoktu. Kendini dizginlemek, saklanmak, kendini tutmak zorunda değildi. Rüyalarında ona dokunabiliyor, onu hissedebiliyor, hiçbir şey açıklamak zorunda kalmadan onunla birlikte olabiliyordu. Rigel, bu geçici mutluluktan her zaman kalbinde derin yaralarla uyanmasaydı, bu gerçek dışı dünyayı sevebilirdi.

Nica'nın yokluğu onu yakıyordu. Rüyalarında onu okşadığı kadar şefkatli bir şekilde içinde yarıklar açıyordu ve sabah onsuz, boş yatağında uyandığında bu yarıkların her birini hissediyordu.

Ama o anda.

Sanki ona dokunabilirmiş gibi geliyordu. Elleriyle onun dar belini sarabilir ve tamamlandığını hissedene kadar onu tutabilirdi.

Hareket etmeyi başardı. Sayıklamasına rağmen bilincinin yerinde olduğunu hissetti. Ama öyle miydi? Hayır, bu imkânsızdı. Onu sadece rüyalarında yanında bulmuştu.

Ama o kadar gerçekti ki... Ona sarıldı ve her gece yaptığı gibi yüzünü saçlarına gömdü.

Onun kokusunda yanmak istiyordu. Nica'nın ondan kaçmak yerine onu kollarının arasına alıp asla bırakmayacağına söz vermesinin sonsuz acı tatlı rahatlığını yaşamak istiyordu.

Sanki... ah, sanki... sanki minik bedeni gerçekten onun yanında nefes alıyor, ona karşı titriyordu...

Bir şey çenemi gıdıkladı.

Başımı hareket ettirdim, yüzümü serin yastığa gömdüm.

Dışarıda kuşlar ötüyor ve dünya uyanıyordu. Gözlerimi açmadan önce birkaç dakika bekledim.

Dar ışık huzmeleri görüşümü bulanıklaştırdı. Uykulu bir şekilde gözlerimi kırptım ve gerçeklik yavaşça etrafımda şekillendi. Gözlerim odaklanırken, yattığım garip pozisyonun farkına vardım. Çok sıcaktı. Neden hareket edemiyordum? Ve neden kendi odamda değildim?

Siyah bir şey gözlerimi
doldurdu. Saçtı.

Saç mı?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Rigel bana doğru
bastırıyordu.

Göğsü et ve kastan oluşan yakıcı bir duvardı. Geniş omuzlarına yaslanmışım ve kolları gevşekçe belime sarılmıştı. Yüzünü göremiyordum, boynumun derin çukuruna sıkışmıştı. Sıcak nefesinin tenime değdiğini hissedebiliyordum.

Bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve bir noktada örtüler yataktan yere atılmış olmalıydı. Bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum.

Boğulurken, kollarımdan birinin boynunun altında olduğunu, diğerinin de usulca başının üzerine örtüldüğünü fark ettim.

Kafam patladı. Ani bir klostrofobi boğazımı sıktı ve kalbim derime çarptı.

Nasıl bu hale gelmiştik? Ne zaman?

Ne zaman onun yatağına girmiştin?

Ya örtüler? Kapaklara ne olmuştu?

Elinin şilte ile bedenim arasında sıkıştığını, beni aynı anda hem şefkatle hem de sıkıca tuttuğunu hissettim.

Rigel... Rigel beni kucaklıyordu.

Nefesini üzerimde hissettim.

Kendisine dokunmama hiç izin vermeyen bu adam, yüzünü boynuma dayamıştı ve bana o kadar sıkı sarılıyordu ki, benim nerede başlayıp onun nerede bittiğini anlayamıyordum.

Şaşırmıştım.

Kıpırdanmaya çalıştım ama burun deliklerim onun saçlarının yoğun kokusuyla doldu.

Kokusu bana güçlü, canlı bir gölge gibi çarptı. Nasıl tarif edeceğimi bilemedim. Tıpkı onun gibi güçlü, sinsi ve vahşiydi. Yağmuru ve gök gürültüsünü, ıslak çimenleri, dolu bulutları ve çatırdayan fırtınayı hatırladım.

Rigel fırtına gibi kokuyordu. Fırtına nasıl *kokar*?

Yüzümü yana kaydırdım, boş yere bu hislerden uzaklaşmaya çalıştım.

Hoşuma gitmişti. Kokusunu sevdim... Karşı konulmaz, neredeyse tanıdık buldum. O kokunun *bana ait olduğuna dair* korkunç bir his vardı içimde. Yağmurda sıırılsıklam olan bendim, rüzgârda özgürlüğün kokusunu alan bendim, gökyüzünü defalarca kucaklayan bendim. Heyecan verici ve çıldırtıcıydı.

Gerçek olamazdı.

Bu delilikti.

Gözlerimi kapattım, her zaman kaçtığım kollarda titrememeye çalışarak... Uzaklaşmaya çalıştım ve saç telleri yara bantlarımın üzerine döküldü.

Dondum kaldım.

Rigel hâlâ derin bir uykundaydı. Parmaklarımı ensesindeki saçları okşamak için hareket ettirdiğimde kalbim boğazıma düğümlendi.

Öyleydi... öyleydi...

Nazikçe, dikkatlice dokundum. Ve o kıpırdamayınca... Elim yavaşça saçlarında gezdirdim. Çok yumuşak ve ipeksi idi.

Onu inceledim, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Her nefes, her dokunuş yeni, ölümcül ve dengesizleştiriciydi. O an hafızama sonsuza dek kazındı.

Onu elimden geldiğince nazikçe okşarken, sessiz bir iç çektiğini duyduğumu sandım. Nefesi tenimde sıcak, görünmez bir dalga gibiydi. Beni rahatlattı.

Yavaşça gerçeklik eriyip gitti. Geriye kalan tek şey Rigel'in kalbinin durmadan, nazikçe, sükûnetle atmasıydı.

O kalpte ne vardı?

Madem bu kadar tatlı atıyordu, neden onu vahşi bir canavar gibi kafeste tutuyordu?

Onun tenine dokunduğum gibi ona da dokunabilmeyi umutsuzca diledim. Kalp atışları büyüleyici bir yumuşaklıkla midemde yankılanıyordu. Yenilmiş bir şekilde yanağımı başına yasladım.

Pes ettim... Bu kadar hassas bir şeyle savaştığım gücüm yoktu.

Gözlerimi yarı kapattım ve bitkin bir iç çekişle kendimi uzak durmam gereken tek çocuğun kollarına teslim ettim. Kendimi onun kalbine bıraktım. *Ve bir an için... bir an için, ona yakın, dünyadan, her zaman olduğumuz şeyden uzakta yatarken... sadece bir an için, kalp kalbe, neden sonsuza kadar böyle kalamadığımızı merak ettim...*

-

Titreyen bir telefon sesiyle yeniden uyandım. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve oda sallanarak gözümün önüne geldi.

Rigel'in kollarında döndüm ve kolumu uzattım.

Telefona ulaşamadım.

"Rigel," diye fısıldadım sessizce, ne diyeceğimi bilemeden. 'Telefon... Anna olabilir...'

Beni duymadı. Hâlâ derin bir uykundaydı, yüzü boynuma gömülmüştü.

Bir elimi omzuna koydum ve beni tutuşunu gevşetmeye çalıştım ama faydası olmadı.

"Rigel... Telefonu açmalıyım!

Zil sesi aniden kesildi.

Küçük bir iç çekişle yastığa geri yaslandım.

Anna olduğunu söyleyebilirim. Belki de neredeyse vardıklarını haber vermek istemişti. Tanrım, çok endişelenmiş olmalı.

Tekrar döndüm. Rigel'in nefesi sıcak bir şekilde tenimi okşadı ve elimi başının üstüne koydum.

Açıkça ama nazıkçe, 'Rigel, artık kalkmam gerekiyor,' dedim.

Bir parçam onu uyandırmaktan korkuyordu. Tepkisinden korkuyordu. Beni tekrar uzaklaştırmasından korktum.

"Rigel," diye mırıldandım isteksizce. "Rigel, lütfen bırak gideyim..." Yumuşak sesimin bir şekilde ona ulaşacağını umarak kulağına usulca fısıldadım.

Bir şey oldu.

Sesim onun rüyalarında eriyor gibiydi. Boğazıma doğru nefes verdi ve beni kendine çekmeden önce kısık bir inilti çıkardı. Baştan çıkarıcı kokusu beni sarmıştı.

"Rigel," diye zayıfça tekrarlardım. Kaslı vücudu çarşafı buruşturdu. Beni daha sıkı kavradı, vücudu gittikçe daha sıcak hissediyordu.

Burnunu tenime sürttüğünü hissettiğime emindim.

Midem kasıldı ve yanaklarım yandı. Rüya görüyor olmalı diye düşündüm, çünkü beni ona daha da yaklaştıran yavaş hareketler yapıyordu.

Belki de daha yavaş, daha *şefkatli* hareket etmeliydim.

Dudaklarımı ona daha da yaklaştırdım. Parmaklarım tatlı bir şekilde saçlarını kulağından uzaklaştırdı ve usulca fısıldadım, 'Rigel...'

Bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Ağzını açtı ve nefes alması ağırlaştı, uzadı, yavaşladı, neredeyse samimi bir hal aldı, sanki nefes almak ona pahalıya mal oluyormuş gibi.

Ve sonra, aniden, köşeli çenesi bana doğru eğildi. Ve dudakları boynuma kondu.

Kalbim küt küt atıyordu. Nefes alamadım. Şaşkınlıktan tüylerim diken diken oldu ve parmaklarım omuzlarına yapıştı.

Donup kalmıştım, kollarının beni sıkıca sardığını hissettim. Rigel'in dudakları boynumda gezindi, beni öyle şefkatle öptü ki kıpırdandım ve geri çekildim.

O kadar şok olmuş ve gerilmiştim ki itiraz bile etmedim. Çılgınca hisler beni içten içe tüketiyordu ve tenimin üzerinde binlerce küçük cehennemin alev aldığını hissediyordum.

Döndüm ve aceleyle göğsünü ittim.

"*Rigel*. Adı boğazımda düğümlendi. Ağzı açıldı ve dişleri uykulu bir şekilde tenimi sıyırdı. O zaman uyumadığını, ateşi yüzünden yarı bilinçli bir durumda olduğunu fark ettim. Sayıklıyordu. Sayıklıyor olmalıydı.

Beni nazıkçe ısırduğunda içimden bir inilti kaçtı. Çenemi sıktım ve bırakması için dua ettim. Dili, ağzı, ısırıkları - *hepsi* - çılgıncaydı, o kadar güçlü bir ürperti fırtınasıydı ki dayanamıyordum. Benim için çok fazlaydı.

Bir kapı çarpması ve evin içinde bir hareket duyduğumda durum daha da kötüye gitti.

Paniğe kapılmıştım. *Anna ve Norman*.

"Nica! Anna seslendi. Parmaklarımı Rigel'in omuzlarına daldırdım.

Tanrım, hayır, hayır, hayır.

"Rigel, gitmeme izin vermelisin. Kalbim tedirgin bir böcek gibi sıçradı. "Şimdi!

Ağzı beni boğdu. Kaskatı kesilmiştim ve yanıyordum, sayıklıyormuşum gibi hissediyordum. Dizi bacaklarımın arasına girdiğinde tüm kaslarım kasıldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. İçgüdüsel olarak kalçalarımı sıktım ve hırıltılı bir nefes göğsünü salladı.

"Nica! Anna tekrar seslendi ve ben sertçe nefes aldım. Kapıya endişeli bir bakış fırlattım. Yakındaydı, oradaydı, o... o...

Panikle Rigel'in saçlarından bir tutam yakaladım ve onu ittim.

Yatağa geri düşerken kısık bir inilti çıkardı ve ben de yataktan kayarak çıktım.

Kapıyı açtım ve Anna karşımdaydı, elini uzatmış kolu tutmaya hazırlanıyordu.

Kızarmış, panik içindeki yüzüme şaşkınlıkla baktı.

"Nica?"

Rigel tam kafasına fırlattığım yastığın altında uyurken, 'Şimdi çok daha iyi,' diye kekeledim delice.

Bir elimi boynuma bastırarak yanından geçip gittim.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde titreyen bacaklarımla odadan kaçtım, kalbim onunla birlikte orada, Rigel'in ağzının asla unutamayacağım bir şekilde yandığı yerde sıkışıp kalmıştı.

-

Birkaç saat sonra, hâlâ o duygudan kurtulamamıştım. Derimin üzerinde süründüğünü hissettim. Beni yaktı. Beni saplantı haline getirdi. Görünmez bir çürük gibi her tarafımda zonkluyordu.

Aşağı inerken parmak uçlarımla boğazıma dokundum. Aynaya baktığımda boynumda küçük kırmızı bir iz görmüştüm ve saçlarımı açarsam fark edilmeyeceğini ummuştum.

Ama ne kadar saklamaya çalışsam da beni en çok rahatsız eden şey yüzeyde değildi. Fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi içimde bir şeyler kaynıyordu ve kendimi nasıl kurtarabileceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Öğleden sonra, biraz su almak için mutfığa gittim. Kapı aralığında aniden durdum.

Rigel masada oturuyordu.

Boynundan hafifçe bollaşan mavi bir kazak giyyordu. Yüzü her zamankinden daha solgun görünüyordu ama yine de çekiciydi. Onun

Kalın, dağınık siyah saçları öğleden sonra ışığında göze çarpıyordu ve gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Kalbim boğazıma kadar fırladı.

"Ben... Oh!" Sinirle dilimi ısırđım. Elimdeki küçük kutuya baktım. "Anna sana ilacını getirmemi söyledi," diye açıkladım, sanki sessizliğı başka nasıl dolduracağımı bilmiyormuşum gibi. "Ben... şey... biraz su almaya gelmiştim. Elindeki bardağı fark ettim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sanırım artık bir anlamı yok...

Tereddütle yavaşça başımı kaldırdım ve Rigel'in gözlerinin yüzümden bir milimetre bile ayrılmadığını görünce yanaklarım karıncalanmaya başladı. İnanılmaz derecede parlak ve ışıltılıydılar, yorgunluk bile bakışlarının derinliğini azaltmıyor gibiydi. İrisleri siyah elmaslar gibi tenine yapışmıştı.

"Nasıl... hissediyorsun? Bir süre sonra nefes aldım.

Rigel kara kaşlarını çatarak yana baktı ve dudaklarını alaycı bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Muhteşem..." diye yavaşça telaffuz etti.

Utanarak paketi elimde evirdim çevirdim. Gözlerim onunkileri takip etti.

"Dün gecedен bir şey hatırlıyor musun?

Benden daha güçlüydü. Bilmem gerekiyordu. Hatırlayıp hatırlamadığını bilmem gerekiyordu. En ufak bir ayrıntı, ne kadar önemsiz olursa olsun.

Ruhumun her bir parçası onun hatırlaması için dua ediyordu. Sanki dünyanın kaderi buna bağlıymış gibi bu soru beni içine çekiyordu.

Çünkü benim için bir şeyler değişmişti.

Rigel'in kırılganlığını ilk kez görmüştüm. Ona dokunmuştum, ona sürünmüştüm, ona yakın olmuştum. Onunla ilgilenmiştim. İnsandı ve silahsızdı ve içimdeki küçük kız bile yenilmez Tearsmith fikrini terk etmek ve onu gerçekte olduğu gibi görmek zorunda kalmıştı.

Dünyayı kendinden uzaklaştıran bir çocuk.

Kimsenin kalbine dokunmasına izin vermeyen yalnız, kaba, karmaşık bir çocuk.

"Olanlar hakkında bir şey hatırlıyor musun? Tekrar sordum. Bakışlarımı tuttu.

Ne olursa... Ne olursa... Beni her zaman iten o kurt haline döndüğünü görmektense ne olursa...

Rigel bana baktı, suskun ve şaşkındı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve otoriter havası bir kez daha hakim oldu. "Oh, ş e y . . . biri beni odama götürmüş olmalı. Gözlerini küstahça bana dikmeden önce mutfağa baktı. "Ve ben "Omzumdaki çürük için sana teşekkür etmem gerektiğini düşün.

Düşüşümüzün anısı gözlerimin önünden geçti. Keskin bir suçluluk duygusuyla sustum.

Ama yine de hareket etmedim. Rigel az önce aramızdaki duvarın hâlâ orada olduğunu ima etmişti ama ben pes etmedim. Geri adım atmadım, saçlarımın arkasına saklanmadım. Mutfağın kapısında durup ilaç kutusuna baktım. İçimde cılız ama parlak bir şey yanıp sönüyordu - umut. Çocukluğumdan beri içimde taşıdığım o samimi, kırılmaz umut. Artık onun için beslediğim ve vazgeçmeye hiç niyetim olmayan umut.

Beni itmek yerine, tanımadığım bir güç beni mutfağa çekti.

Oturduğu masaya yaklaştım, kutuyu açtım ve bir hap çıkardım.

"Bunlardan iki tane almalısın," dedim usulca. 'Bir tane şimdi, bir tane de bu gece.

Rigel beyaz hapa baktı. Sonra yavaşça bakışlarını benimkilere kaldırdı. Gözlerinde anlaşılması zor bir şey vardı. Belki de bana karşı ne kadar alaycı olmasına rağmen ona yaklaşmış olduğumu bilmesindendi. Belki de artık ondan korkmadığım içindi...

Bir an için beni kovalayacağını sandım.

Bir an için benimle alay edeceğini ya da saldıracağını düşündüm. Ama onun yerine başını eğdi ve aşağı baktı.

Sessizlik içinde, tek kelime etmeden elini uzattı ve hapyı aldı.

Bardağı kaldırdığında göğsümde bir sıcaklık hissettim. Sınırsız bir mutluluk içime sızdı ve beni ileriye doğru itti.

"Bekle, daha fazla suya ihtiyacın var. Parmaklarım onunkilere dokundu.

Birdenbire oldu.

Eli irkildi ve ayağa fırladı. Sandalyenin sesi havayı yararak geçti ve cam yerde paramparça oldu, kırıkları her yere saçıldı.

Geriye doğru tökezledim, bu kadar güçlü bir şekilde geri çekilmesinden etkilenmiştim.

Nefes nefese ona baktım. Benden öylesine tiksintiyle uzaklaşmıştı ki sanki bir cam parçası tarafından bıçaklanmış gibi hissettim.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda keskin bir hayal kırıklığı hissettim. Ölü bir ağacın kökleri gibi içime yayıldığını ve daha önce var olan umudu söndürdüğünü hissettim.

Ve...

Biraz ölmek gibiydi.

Yanıyordu.

Nefesi *yanıyordu*.

Kendini kontrol edebilmesi gerekirdi ama bu beklenmedik temas kalbinin titremesine neden oldu. Rigel ateşten çok daha şiddetli bir sıcaklık hissetti.

Bir laneti ısırarak geri püskürttü. Panik içinde, sarsılarak uzaklaşırken titrediğini fark edip etmediğini merak etti.

Başını kaldıracak cesareti bulduğunda bir boşluk hissetti. Kadının kuşkulu gözlerindeki hayal kırıklığını gördü ve ruhunun her zerresini harap eden bir acı hissetti.

Nica yavaşça aşağı baktı ve bu küçük hareketin her saniyesi derisinin altına batan bir kıymık gibiydi.

Kızın eğildiğini gördü. Minik elleri öğleden sonra güneşinin altında mücevher gibi parlayan cam parçalarını topluyordu. Rigel onun kendisine dokunmasına izin verirse, parçalanmış kalbinin parçalarıyla da aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak etti.

Çok siyah olmalarına rağmen. Ve kirli. Ona her zaman fırlattığı umutsuzluktan damlıyor olsalar da. Kesseler, çizseler ve sıyırsalar da ve her bir parça onun gümüşü gözlerinin renginde olsa da, her biri onun dudaklarından kopardığı bir gülümseme olsa da.

Sadece teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Ona, görmesine izin verdiğinden çok daha fazlasını borçluydu.

Bunu biliyordu ama canını acıtmaya ve tırmalamaya o kadar alışmıştı ki artık içgüdüsel. Ya da belki de içine işleyen kötülükten başka bir şey düşünemiyordu.

O kadar saf ve temiz olan kadının, çaresiz duygularını bilebileceği düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

'Rigel...' diye sessizce fısıldadığını duydu.

Hareket etmedi; kadın onu taşa çevirmişti. Adını o ağızdan her duyduğunda donup kalıyordu.

"Sen... gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Şüphe onu pençesine aldı. *Neyi hatırlaması gerekiyordu? Unuttuğu bir şey mi vardı?*

Hayır, sorun yok, dedi kendi kendine ısrarla. Merdivenlerden çıkmasına yardım ederken ellerinin ona dokunduğu düşüncesi bile aklını kaçırmaya yetmişti. Yine de bu dokunuşu unutmuş olabileceği düşüncesi çok daha kötüydü.

"Ne fark eder ki?" diye sorduğunu duydu kendi kendine. Durduramadan ağzından acılık sızdı ve onun gözlerinin içine baktığını görür görmez pişman oldu.

Bakışları onu çok tatlı bir şekilde delip geçiyordu. Çilleri narin, zarif yüz hatlarında parlıyordu ve dudakları yasak meyve gibi, bir tür ceza gibi göze çarpıyordu.

Savunmasız bir su perisi, bir orman geyiği gibi, adamın nefesini kesen bir masumiyetle onu izliyordu.

Rigel aniden onun önünde diz çöktüğünü fark etti. Yanma hissini tekrar hissetti, ama bu sefer göğsünden çok daha aşağıda. Hızla başka tarafa baktı. Azap onu suskunlaştırdı, ondan uzaklaşma ihtiyacı hissetti. Çenesini sıkı ve uzaklaştı.

Kadın onu kalbinden yakalamasaydı gidecekti.
Eğer kadın tam da o anı seçip adını tekrar söylemeseydi ve
yeryüzünün ayaklarının altında dönmesini engellemeseydi gidecekti.
Kadının daha sonra söylediklerini asla
unutmayacaktı. "Rigel... Senden nefret
etmiyorum.

Az önce ona gerçeği söyledim.

Kaç kere kaçtığının bir önemi yoktu. Beni
ısırmaya devam etmesi önemli değildi.

Beni ne kadar uzaklaştırmaya çalıştığının bir önemi
yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu.

Hayatlarımızı her zaman birbirine bağlayan o ince ipliği koparmayı
kendime yediremedim.

Geri dönemezdim... Kollarımda savunmasız bir şekilde kendini teslim
ettikten sonra olmazdı. Beni derimden daha derin bir şekilde işaretlediği o
sabahtan sonra olmazdı.

Onu görmüştüm.

Olduğunu sandığım Tearsmith olarak değil, her zaman olduğu çocuk
olarak.

"Peki sen benden nefret ediyor musun?" Koridordaki konuşmamızı
hatırladım.

"Benden nefret mi ediyorsun,

küçük güve? Hayır...

Rigel çenesini kaldırdı.

Öngörülmuş, planlanmış, acı verici bir şekilde kaçınılmaz olan bir şeyin
sonucunu izlemek gibiydi. Ama bu daha az acı vermiyordu.

Bana döndü ve baktı. Bir süre sonra gülümsedi.

"Tearsmith'e yalan söylüyorsun, Nica," diye alay etti, yavaşça ve acıyla.

"Yapmaman gerektiğini biliyorsun.

İşte yine oradaydık: ben, Mezar'daki küçük kız ve o, Gözyaşı Ustası,
aramızda hâlâ o duvar varken.

Çocukken başladığımız yere geri dönmüştük.

Tarihin tekerrür etmesi mukadderdi.

Peri masalları hep aynı kuralı izlerdi: Ormanda kaybolur ve kurdu yenersin. Mutlu sona ulaşmanın tek yolu buydu. Ne de olsa peri masalları 'sonsuz dek' ile biter.

Biz bir istisna olabilir miyiz?

16. Cam Arkası

*Sessiz olan aşk dokunması en zor olandır,
ancak yüzeyin altında içtenlikle parlar,
inanılmaz bir enginlik.*

*Elinden geldiğince sıkı tuttu. Ona
yeterince zarar vermiyordu.*

*Tırnakları acı verici bir şekilde yumuşak derisine battı ama Rigel
tutuşunu gevşetmedi.*

*"Sana onu bana vermeni söyledim," diye tısladı yine, her zaman herkesin
yüreğine korku salan o ses tonuyla.*

"Hayır! O benim!"

*Diğer çocuk vahşi bir köpek gibi sağa sola saldırdı. Onu tırmalamaya ve
itmeye çalıştı. Rigel onun saçlarını şiddetle çekerek acı ve öfke içinde
inlemesine neden oldu. Tüm gücüyle onu ezdi.*

*"Ver onu bana," diye hırladı, tırnaklarını öfkeyle çocuğun derisine
geçirdi. "Şimdi!"*

*Diğer çocuk itaat etti. Yumruğunu açtı ve yere bir şey düştü.
Rigel onu ayaklarının dibinde görür görmez çocuğu bıraktı ve iterek
uzaklaştırdı.*

*Çocuk yere yuvarlandı, parmakları tozu kavırıyordu. Rigel'e sert ama
korkulu bir bakış attıktan sonra ayağa fırladı ve kaçmaya başladı.*

*Nefes nefese kalan ve dizleri sıyrılan Rigel, geri aldığı şeyi almak için
eğildi.*

*Çizikler acı vericiydi ama onlara aldırış etmedi. Tek ihtiyacı olan onu
uzaktan bir an görmektir ve dizlerinin yandığını artık hissetmeyecekti.*

*Ve o akşam, onun yatakhanenin kapısında belirmediğini gördü. Son birkaç
gündür, eli sürekli gözyaşlarını silmeyi bırakmamıştı.*

Gözyaşları.

Birdenbire Nica gözlerini odanın en ucundaki yatağına kaldırdı ve kız gibi yüzü aydınlandı. Parlayan gülümsemesi tüm dünyayı ışıldattı. Rigel pencereden onun yatağına koşup kendini yastığının üzerine atmasını izledi.

Anne babasını hatırlatan tek şey olan tırtıl peluşuna sarılışını izledi. Rigel onun ne kadar yıpranmış ve yırtık pırtık olduğunu fark etmişti. Diğer çocukla boğuşması sırasında dikişleri patlamış ve içi köpük gibi dışarı fırlamıştı.

Ama o sadece gözlerini kıstı ve gözyaşlarının arasından gülümsedi.

Sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi onu göğsüne bastırdı.

Rigel, küçük hazinesini kucaklarken sessizce onu izledi. Orada, bahçenin bir köşesinde saklanmış, son derece rahatlamış bir şekilde dururken, kararmış kalbindeki tüm dikenlerin arasında tomurcukların açtığını hissetti.

"Nasıl hissediyorsun?"

Güneş ve yumuşak ışıkla dolu perdeler.

Anna sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Soruyu eşsiz bir zarafetle sordu.

Rigel önündeki masada oturuyordu ve onunla göz göze gelmeden sadece başını salladı. Ateşi olduğu için iki gündür okula gitmiyordu.

"Emin misin?" diye sordu usulca.

Endişeyle adamın bir tutam saçını kenara iterek alnındaki kesiği ortaya çıkardı.

"Ah, Rigel..." diye iç geçirdi bir parça bıkkınlıkla. "Bu nasıl oldu?"

Rigel yan yan baktı ve hiçbir şey söylemedi. Aralarında anlamadığım bir sessizlik oldu ve Anna başka soru sormadı.

Onları izlemek için neden oyalandığımı bilmiyordum. Anna'nın davranışları yüreğimi burktu; annelik şefkati beni büyüledi. Ama onu Rigel'le konuşurken her gördüğümde bir şeyleri kaçırdığım hissine kapılıyordum.

"Bu kesiğin rengini sevmedim," dedi ve dikkatini adamın kaşına çevirdi. 'Enfeksiyon kapabilir. Temizlemedin, değil mi? Adamın yüzünü biraz eğmesini sağladı. "İhtiyacımız olacak... Oh, Nica!

Beni fark ettiğinde sıçradım. Onları gizlice izlediğim, bakışlarını çaldığım için anında utandım.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Üst katta, banyoda dezenfektan ve pamuk var - gidip onları getirebilir misin?

Rigel'e bakmaktan kaçınarak başımı salladım. Mutfaktaki konuşmadan beri onunla konuşmamıştım.

Onu giderek daha sık izlediğimi fark edince şaşırdım, işin kötüsü bunu yaptığının farkında bile değildim.

Aramızda havada asılı duran bir şey vardı ve bunu düşünmeden edemiyordum.

Birkaç dakika sonra Anna'nın benden istediği şeylerle döndüm. Onu Rigel'in kesiğini bir peçeteyle silerken buldum. Bir sonraki isteğini tahmin ettim ve bir pamuğu dezenfektanla ıslattım.

Ona doğru uzattığımda biraz yana kaydı, hala kesiğe konsantre olmuştu. Bana yer açmaya çalıştığını fark ettim ve tereddüt ettim. Temizlememi mi istiyordu?

İhtiyatsızca ilerledim ve Anna'nın etrafından dolanarak Rigel'le yüz yüze geldim.

Kısa bir an için gözleri benim üzerimdeydi. Ellerime, saçlarıma, yüzüme, omuzlarıma. Sonra aniden gözlerini benden ayırdı ve başka bir yöne baktı.

Ona yaklaşırken yanlışlıkla dizine dokundum ve çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüğümü sandım. Anna başını tekrar geriye eğdi.

"Tam burada," dedi, işaret ederek.

Rigel istediği kadar sert bir şekilde geri çekilmemek için büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi. İrkilmedi, ama bunun onu biraz zorladığını söyleyebilirim.

muazzam miktarda öz kontrol.

Alnını dikkatlice sildim. Kısmen onu incitmekten korktuğum için, kısmen de normalde bana izin verdiğinden daha yakın olduğum için gergindim. Boğazı daralmış gibiydi. Sabit bir şekilde bir tarafa bakıyordu, eli dizini o kadar kuvvetle kavıyordu ki eklemleri derisini delip geçti.

Anna'nın ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Hiçbir zaman önemsenmek ve bakılmak istememişti. Bu onu rahatsız ederdi. Çocukken bile, herkes kucaklanmak için yalvarırken, Rigel hiçbir zaman şefkatle ilgilenmemişti.

Benim gibi değil. Tüm bu şefkatli, sevgi dolu ilgiyi görmek için her şeyimi verirdim.

Birden sabit hat çaldı.

Anna o kadar hızlı döndü ki yerimden sıçradım. "Sen devam et Nica, ben hemen döneceğim.

Ona yalvaran bir bakış fırlattım ama faydası olmadı. Anna gitti ve beni Rigel'le yalnız bıraktı.

Hiçbir şeyi belli etmemeye çalışarak benden istediği şeyi yapmaya devam ettim ama Rigel'in elini fark etmemek mümkün değildi. Parmakları sanki bana olan bu yakınlık dayanabileceğinden daha fazlaymış gibi kendi etine batıyordu.

Kalp atışlarım yavaşladı.

Bana yakın olma fikrinden gerçekten bu kadar nefret ediyor muydu? Bu onu gerçekten bu kadar iğrendiriyor muydu?

Neden?

Üzüntümün üstesinden geldim. Bir şeylerin değişeceğini gerçekten ummuştum ama aramızda bir uçurum vardı. Kapatılamaz bir boşluk.

Ve ne kadar umut ettiğimin, benim için her şeyin ne kadar değiştiğinin bir önemi yoktu. O görünmez duvar hala oradaydı ve hep orada olacaktı.

Beni hep iterdi.

Her zaman tüm umutlarımı yıkardı.

Her zaman mesafeli ve ulaşılmaz olurdu.

Rigel'e son bir kez daha baktım ve bu üzüntüyü doğrulamak için çabaladım. Belki de tüm umutlarımı yitirecek kadar üzölmek istiyordum, sanki bunu kabul edebilmemin tek yolu buymuş gibi...

Onun yerine kalbim küt küt atmaya başladı.

Rigel'in omuzları artık bir gerilim yumağı değildi. Parmakları dizinde gevşemişti, sanki çok uzun süredir tutuyormuş ve artık gücü kalmamış gibiydi. Ve yüzü... yüz hatları sakindi ve artık inatla değil, *teslimiyetle* bakıyordu. Dokunduğumda, baygın gözleri bir şekilde onu rahatlatmış gibi görünen bir acıyla doldu.

Şok içinde ona baktım, inanamıyordum. Yorgun ve bitkin görünüyordu, sanki pes etmiş gibiydi. Çok değişmiş, tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu. Onu görünce titredim. Kalbim hızla çarpıyor, öyle sert atıyordu ki canımı acıtiyordu.

Rigel iç çekti, sanki kimsenin, hatta kendisinin bile duymasını istemiyormuş gibi dudaklarını kapalı tuttu. Parçalara ayrıldım.

Dahası da vardı. Ona baktım. Ona böyle olmak zorunda olmadığını, isterse farklı bir peri masalı olabileceğimizi söylemek istedim.

Hüzünlü, sessiz gözlerle ona baktım, keşke onu anlayabilseydim.

Ve içgüdüsel olarak... parmaklarım teninde gezindi ve yavaşça şakağını okşadı.

O acı çeken ifadesiyle o kadar savunmasız görünüyordu ki ne yaptığının farkında bile değildim.

Rigel sıçradı. Gözleri hançer gibi fırladı. Onu izlediğimi, bunca *zamandır onu izlediğimi* görünce dondu kaldı.

Kolumu tuttu ve ayağı fırladı.

Ne olduğunu anlamadan kollarım başımın üzerindeydi, bakışları benimkilere sabitlenmişti, vücudu üzerimde yükseliyordu. Nefes nefese ona baktım, olduğum yere çakılıp kalmıştım. Gözleri durdurulamaz duygularla parlıyordu. Sıcak nefesi birden yanan yanaklarımı gıdıkladı.

"Rigel..." diye fısıldadım belli belirsiz, korkarak.

Kolumdaki tutuşunu yavaşça gevşetti. Parmakları kumaşı bıraktı ve gözleri dudaklarıma kaydı. Boğazım kurudu. Tüm enerjimi emdi ve kendimi aniden güçsüz hissettim.

Titreyen bir sessizlik o anı parçalara ayırdı. Kalbim titredi, gürledi, tek bir nefes için yalvardı...

Ve sonra Rigel beni serbest bıraktı.

O kadar ani oldu ki bir an için sanki yer ayağımın altından kayıp gitmiş gibi hissettim. Tökezledim ve o sağır edici karmaşanın içinde ayak seslerini duydum.

"Sadece birkaç arkadaştı. Sormak için arıyorlardı...'

Anna kapı aralığında durdu. Rigel odadan çıkmak için yanından geçerken birkaç kez gözlerini kırptırdı. Yüzünü bana döndü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ona cevap verecek kelimeleri bulamadım.

-

Daha sonra ders çalışmaya çalışırken doğru düzgün düşünemiyordum.

Düşüncelerim Rigel'in etrafında polene üşüşen arılar gibi vızıldayıp duruyordu. Gözlerimi kırptırarak onları kovmaya çalıştım ama uzun süre bakılmış sert bir ışığın kalıcı izleri gibi ısrar ettiler.

Telefonumun ekranında bir mesaj belirdiğinde kendime geldim.

Kalemimi bıraktım ve kontrol ettim. Billie'ydi, bana başka bir keçi videosu gönderiyordu. Son zamanlarda bana bunlardan bir sürü gönderiyordu. Keçilerin neden böyle çılgılık attığını bilmiyordum ama ne zaman birini açsam izlemeden duramıyordum. Daha dün bana oynayan bir lamanın videosunu göndermişti ve böylece öğleden sonramın yarısını kaybetmişim.

Küçük bir gülümsemeyle iç çektim. Çocukçaydı ama... o videolar bana huzur veriyordu. Billie'ye bir mücevher gibi değer veriyordum. Beni düşünen, bana mesaj göndermek için özel bir nedene ihtiyaç duymayan, bana güvenen ve beni arkadaşı olarak gören biri olduğu için minnettardım. Benim için her şey yeniydi.

Birden telefonum çaldı.

Telefonu açmadan önce ekrana baktım ve tereddüt ettim. "Alo? Merhaba Lionel.'

Son birkaç gündür durmaksızın benimle konuşmaya çalışıyordu: telefonda, okulda ders aralarında, ama onu görmek bana garip, neredeyse huzursuz bir his veriyordu. Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum ama Rigel'le olanlardan sonra yüzü bana saldırıyı hatırlatıyordu. Bir parçam bu anıyı silmek, uzaklaştırmak ve hiç olmamış gibi davranmak istiyordu...

Ama ben ondan uzak durmaya başlar başlamaz Lionel bana giderek daha ısrarlı mesajlar göndermeye başladı. Bana Rigel'in yalan ve yanlış bahanelerle kendini savunmaya çalışıp çalışmadığını sordu.

İnkâr etmiştim ve o da rahatlamış görünüyordu.

"Pencereden dışarı bak," diye ısrar etti. Bunu yaptığımda onu orada görünce şaşırdım.

El salladı, ben de belirsiz bir şekilde el salladım.

"Sadece geçiyordum," diye açıkladı gülümseyerek. 'Neden aşağı gelmiyorsun? Yürüyüşe çıkabiliriz.

'Çok isterdim ama ödevimi bitirmem gerek...'

"Hadi ama, çok güzel bir gün, gidelim," diye ısrar etti parlak bir şekilde. "Gerçekten içeride kapalı kalmak istemiyor musun?"

"Ama Cuma günü fizik sınavım var..."

"Sadece blok etrafında hızlı bir yürüyüş, hadi.

"Lionel, çok isterdim," dedim telefonu iki elimle tutarak. 'Ama gerçekten çalışmam lazım...'

'Benim de yapmam gerekmiyor mu sanıyorsun? Bu sadece bir yürüyüş. Tamam, eğer gerçekten istemiyorsan...'

"İstemediğimden değil," demek için acele ettim. "Peki sorun nedir?"

Pencereden onu izledim ve her zaman bu kadar ısrarcı olup olmadığını merak ettim. Belki de her zamankinden daha kaçamak davranıyordum...

'Tamam,' sonunda pes ettim.

Sadece kısa bir yürüyüş demişti, değil mi?

"Ayakkabılarımı giyeyim. Bir saniye içinde aşağıda olurum.'

Gülümsedi.

Bir ceket kaptım ve spor ayakkabılarımı giydim. Aynadaki yansıma baktım ve boynumdaki kırmızı izi görünmediğinden emin oldum. Görünüyordu.

hala orada, kaybolmayan bir hatırlatma gibi. Rigel'in dudaklarından çıktığı düşüncesi tenimi karıncalandırdı. Onu şişe yeşili bir eşarpla saklamaya karar verdim ve aşağı indim.

Anna'ya dışarı çıkacağımı söyledim ama sonra durdum ve mutfaktan bir şeyler almak için geri döndüm.

"Merhaba," diyerek Lionel'ı ön kapıda karşıladım. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve bir buzlu şeker uzattım. "Al bakalım.

Lionel önce ona, sonra bana baktı ve ben de içtenlikle gülümsedim. "İçinde bir timsah var.

Şaşkın şaşkın bana baktı. Gülümsemesi muzafferdi.

-

Haklıydı, çok güzel bir gündü.

Yol boyunca yürürken dondurmalarımızı yaladık. Bana babasının yeni arabasını anlatırken dikkatle dinledim. Bu konuda mutlu görünmüyordu - çok pahalı bir model gibi görünmesine rağmen babasının seçiminden birkaç kez şikayet etti.

Ancak epey bir mesafe yürüdükten sonra artık evimizin tanıdık yapraklı sokaklarında olmadığımızı fark ettim.

'Dur, bekle...' Etrafıma bakındım, yönümü şaşırmıştım. 'Çok uzağa gittik. Ben... Ben bu bölgeyi tanımıyorum.'

Beni duymamış gibiydi.

"Lionel, benim mahallemden çıktık," demeye çalıştım, yavaşlayarak durdum. Artık yanında olmadığımı fark edene kadar yürümeye devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bana bakarak. 'Merak etme. Bu bölgeyi iyi bilirim,' diye ekledi sakince. "Gel hadi.

Açıklayamadığım bir duyguyla onu izledim. O da fark etti.

"Ne oldu?

'Sadece kısa bir yürüyüşe çıkacağımızı söylemiştik...' Çok ileri gittiğimizi ne zaman fark edecekti?

Yavaşça ona yaklaştığımda, 'Biraz daha ileri gittik,' diye cevap verdi. Gözlerimin içine baktı, sonra yere baktı. 'Ben aslında buralarda yaşıyorum...' Bir taşı tekmeledi. "Beş dakika uzaklıkta. Bana bir bakış fırlattı, sonra tekrar ayaklarına baktı. "Buraya kadar geldiğimize göre, uğrayabiliriz.

Hafifçe utandığını fark ettim ve yumuşadım. Bana evini göstermek istiyordu. Ben de yaşadığım yere aynı derecede düşkün ve gururluydum ve Miki'yi davet etmekte hiç vakit kaybetmemiştim. Onun için de aynı şey geçerli olmalıydı.

'Tamam,' diye gülümsedim.

Lionel memnun görünüyordu. Bana parlak bir şekilde baktı, sonra doğruldu ve burnunu kaşıdı.

Evine vardığımızda çok bakımlı olduğunu fark ettim. Garajın parlak bir kolu olan otomatik bir kapısı vardı. Düzgün çakıl taşları evin her tarafını saran bir halı oluşturuyordu. Arka bahçede bir basketbol potası ve çok yeni, kızgın bir çim biçme makinesi gördüm. Menekşelerin kusursuz çizgileri bahçeyi çevreliyordu. Çitlerimizi süsleyen canlı, evcilleşmemiş gardenyalardan ne kadar farklı göründüklerini düşünmeden edemedim.

Kapı açıldığında gözlerimin önüne temiz, açık bir alan serildi. Zemin mermerdi, beyaz perdeler güneş ışığını süzüyordu ve sessizliği bozan tek bir ses bile yoktu.

Çok güzel bir evdi.

Lionel ceketini bir koltuğun üzerine bıraktı ve içeri girmeden önce ayakkabılarımı dikkatlice paspasa silmemi yadırgamış görünüyordu.

"Çok susadım! Hadi, evde kimse yok."

Bir kapıdan geçerek kayboldu. Onu takip ettim ve mutfığa çıktığını gördüm.

Buzdolabının yanında durmuş, elinde bir şişe su ve büyük yudumlar aldığı bir bardak tutuyordu.

Onu izlediğimi ancak şişeyi buzdolabına geri koyduğunda fark etti.

Bir an için bana göz kırptı. "Evet... Sen de biraz su ister misin?"

Nazik teklifinden memnuniyet duyarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Oh, teşekkür ederim.

Gururlu bir gülümsemeyle bir bardak uzattı ve ben de ne kadar serin ve ferahlatıcı olduğuna şükrederek dudaklarıma götürdüm. Biraz daha isterdim ama Lionel şişeyi çoktan kaldırmıştı.

Bana evin her köşesini gösterdi, tepeden tırnağa.

Büfelerde, masalarda ve raflarda oraya buraya serpiştirilmiş birkaç çerçeveli fotoğraf dikkatimi çekti. Lionel neredeyse hepsinde, farklı yaşlarda, her zaman elinde ya bir dondurma ya da oyuncak bir araba tutuyordu.

"Bunu geçen ay kazandım," diye gururla açıkladı bana son tenis kupasını göstererek. Onu tebrik ettim ve son derece memnun görünüyordu. Bana madalyalarını gösterdi ve ben kupalarına hayranlıkla baktıkça o da gururla parlıyordu.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," diye sinsice gülümsedi bana. 'Bu bir sürpriz...hadi.

Güzel oturma odasının kapalı kapısının önünde durana kadar evin içinde onu takip ettim. Bana doğru döndü ve ben de ona baktım, gözlerim meraklı ve açıktı.

"Gözlerini kapat," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"O odada ne var?" diye sordum maun kapıya bakarak. "Babamın çalışma odası... Hadi, kapat gözlerini," diye güldü.

Kendimi içgüdüsel olarak gülümserken buldum ve ilgiyle gözlerimi kapattım.

Kapının açıldığını duydum. Beni ileriye doğru götürdü ve birlikte çalışma odasına girdik.

Elleri omuzlarımı çevirdi, böylece belirli bir yöne bakıyordum. Beni bırakmadan hemen önce sıktı, sanki üzerime bir şey basmak ister gibiydi.

"Tamam... Gözlerini aç.

Gözlerimi açtım.

Çalışma odası çok güzeldi ama beni hayrete düşüren bu değildi. Önümdeki, her şekil ve boyutta çerçevelerle kaplı duvar ve camın arkasından dışarı bakan aşırı sayıdaki böcekti.

Düzinelerce parlayan böcek, altın chafers, döngülerinin her aşamasında krizalitler, arılar, çok renkli yusufçuklar, peygamberdeveleri, hatta bir

düzgün bir şekilde dizilmiş salyangoz kabukları koleksiyonu.

Kendimi ekrana bakarken buldum, sanki biri beni de korumuş gibi donup kalmıştım.

"Görüyor musunuz? Lionel gururla sordu. "Git ve daha yakından bak!

Beni kelebeklerin olduğu çerçeveye doğru sürükledi. Onların güzel, hareketsiz kanatlarına ve küçük, sıkışmış karınlarına hayretle baktım ve Lionel çerçevenin dibine yakın bir örneği işaret etti.

"Ne yazdığına bir bakın.

Nica Flavilla, zarif, parlak turuncu bir kelebeğin yanında zarifçe el yazısıyla yazılmış başlığı okuyor.

"Senin adını taşıyor! Lionel sanki bana gurur duymamı gerektirecek kadar inanılmaz bir şey göstermiş gibi gururla bana baktı.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Tek görebildiğim çizilmiş kanatlar ve delinmiş karınlardı. Lionel sessizliğimi yanlış yorumladı.

Çılgınca, değil mi? Babam boş zamanlarında bir sürü şey biriktirir ama sanırım bunlarla özellikle gurur duyuyor. Sanırım bunları sergilemek için kendisi hazırlamıştı... Oh, Nica... İyi misin?"

Masanın üzerine yığılmıştım. Dudaklarımı sıkıca kapattım. Sanki buzlu şekeri tekrar mermer zemine kusacakmışım gibi hissettim.

"Kendini hasta hissediyor musun? Neyin var?"

Bana sorularla saldırdı ve içimde bir şeylerin sallandığını hissederek tekrar yutkundum.

Burada bekle, tamam mı? Gidip sana biraz daha su getireceğim. Hemen dönerim.'

Çalışma odasından çıktı ve ben sakinleşmeye çalıştım. Sadece şoktaydım. Derin nefesler almaya çalıştım. Özellikle hassas olduğumu biliyordum ama bu dünyada beklediğim son şeydi.

Lionel elinde su şişesiyle aceleyle geri döndü.

Bana uzattı ama ancak ben aldığımda bir bardak unuttuğunu fark etti.

"Bekle. Tekrar gözden kayboldu ve derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Oda dönmeyi bırakmıştı. Kısa süre sonra Lionel elinde bir bardakla döndü ve ona teşekkür ettim.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, içkimi bitirdiğimde.

Onu rahatlatmaya çalışarak başımı salladım.

"Geçti... Şimdi iyiyim.

"Bazen duygularımız bizi alt edebiliyor," diye gülümsedi, eğlenerek.

"Bunu beklemiyordun, değil mi?

Sinirli bir şekilde gülümsedim, sonra babasının ne iş yaptığını sorarak konuyu değiştirdim. Noter olduğunu öğrendim ve bir süre sohbet etmeye devam ettik.

"Geç oluyor," dedim bir ara, dışarıya bakarak. Hâlâ bitirmem gereken bir yığın ödevim vardı.

Çalışma odasından çıktık ve Lionel benimle eve kadar yürümekte ısrar etti. 'Gitmeden önce temizlenmek istersen, banyo şurada...'

Dondum kaldım.

Lionel gözlerimi takip etti ve aralık bırakılmış bir kapının önünde durduğumu görünce gülümsedi.

"Annem eşyalarını burada tutuyor," diye açıkladı kapıyı sonuna kadar iterek. Gözlerimin önünde parlak renkli kurdeleli uzun çubuklar belirdi.

"O bir ritmik jimnastik eğitmeni," dedi ben büyülenmiş bir şekilde içeri girerken.

Büyük bir ayna uzak duvarı dolduruyordu, yanında da garip, sıska bowling lobutları vardı.

'Onlar kulüp,' diye açıkladı. 'Zamanında çok madalya kazandı. Çok iyiydi. Şimdi sadece öğretmenlik yapıyor.

Başka bir duvardaki fotoğraf koleksiyonuna parlak, ışıltılı gözlerle baktım. Çok canlı, çok zarif! Uyum, yumuşaklık ve büyü yayan çok renkli bir kuğuya benziyordu.

'Çok güzel,' diye içtenlikle nefes aldım, parlıyordum.

Ona doğru döndüm ve parlayan gözlerle gülümsedim.

Lionel hafif bir heyecanla bana baktı. O da bana gülümsedi, gözlerinde kupalarını tuttuğu tüm fotoğraflarda olduğu gibi aynı parlaklıkla.

Çubuklardan birini eline aldı ve uzun bir şerit havada dönmeye başladı. Titreyen pembe şeridi hayranlıkla izledim ve güldüm, Lionel onu başımın üzerinde döndürürken etrafımda döndüm.

Kurdeleyi gözlerimle takip etmeye çalışarak birkaç kez etrafımda döndüm.

Lionel, ipek parıltılarının ötesinde bulanık bir gülümsemeden ibaretti.

Sonra birden kurdele etrafıma sıkıca dolanmaya başladı. Gülümsemem gerginleşti.

"Lionel..." diye mırıldandım.

Kollarım kurdeleye takıldı ve içgüdüsel bir dehşete kapıldım. Boğuluyordum. Vücudum büküldü, kalbim yerinden fırladı ve korkum korkunç bir çığlıkla patladı.

Sopa yere düştü.

Lionel'in şaşkın bakışları altında geri adım attım. Üzerimdeki kurdeleyi yırtarken şiddetle titriyordum, nefes alamayacak kadar çaresizce soluyordum. Kanım şakaklarıma hücum ediyor, zihnim canlı kâbuslarla dolup taşıyor, karanlığın parçaları, kapalı bir kapı ve dökülen bir tavanla ilgili anılar serpiştiriliyordu.

"Nica?"

Dirseklerimi kavradım, kollarımı sıkıca kendime sardım ve nefes nefese kaldım.

"Ben..." diye soluk soluğa kaldım, güçsüz ve titriyordum. "Özür dilerim... Ben... Ben..."

Güçsüzlük gözyaşları gözlerimi yaktı. Saklanma ihtiyacı beni mide bulandırıcı bir aciliyetle kendime geri itti ve Lionel'ın gözlerinin üzerimde olduğu hissi midemi aşırdı. Dehşetimin içine çöktüğümde kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissettim.

Kendimin görülmesine izin vermemeliyim.

Kollarımı örtmek, kaybolmak, görünmez olmak istedim. Dikkatini başka yöne çekmek için derimi yüzmek istedim.

"Bundan birine bahsedersen ne olacağını biliyor musun?"

Çığlık atmak istedim ama boğazım tıkanıp ve tek kelime bile edemedim. Döndüm ve koşarak odadan çıktım.

Banyoyu buldum ve kendimi içeri kilitledim. Mide bulantısıyla kıvranarak kendimi lavaboya doğru attım. Bileklerimi soğuk suyun altına soktum.

Musluktan su fışkırdı ve Lionel ısrarla kapıya vurup açmamı isterken öylece kaldı.

Bazı yaraların kanaması asla durmaz.

Bazı günler patlarlar ve yara bantları onları iyileştirmeye yetmez. Benim için bunlar, eskiden olduğum kadar naif, çocuksu ve kırılgan olduğumu fark ettiğim anlardı. Genç bir kadının bedeninde küçük bir kızdım. Dünyaya umut dolu gözlerle bakıyordum çünkü hayatın beni hayal kırıklığına uğrattığını kendime itiraf edemiyordum.

Normal olmak istedim ama
değildim. Ben farklıydım.
Diğerlerinden farklı.

-

Sonunda eve vardığımda, saat geç olmuştu.

Asfalt, ağaçların arasından süzülen gün batımının ışığıyla yıkanıyordu.

Lionel benimle birlikte çitlere kadar sessizce yürüdü.

Banyoda geçen sonsuz bir sürenin ardından sonunda dışarı çıktım ve bol bol özür diledim. Olanları küçümsemek için mümkün olan her yolu denedim, ona sadece biraz korktuğumu, bir şey olmadığını, endişelenmeye gerek olmadığını söyledim. Bahanelerimin kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyordum ama bu, onlara inanmasını ummaktan beni alıkoymadı.

Lionel tepkim karşısında çok tedirgin oldu. Yanlış bir şey yaptığından endişe ediyordu ama ben ona sorun olmadığını, bir şey olmadığını söyledim. Gözlerinin içine bakmadım ve o da hiçbir şey söylemedi. Bu olayı hafızasından silmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Beni eve bıraktığın için teşekkürler," diye mırıldandım. Onun yüzüne bakacak cesareti kendimde bulamadım.

Tek söylediği 'Lafı bile olmaz' oldu ama ses tonundan hâlâ rahatsız olduğu anlaşıyordu.

Başımı kaldırıp ona hafif bir hüznle gülümseyecek gücü kendimde buldum. Lionel da aynısını yapmaya çalıştı ama evle ilgili bir şey

dikkatini çekti.

'Yakında görüşürüz,' dedim ama eli beni geri çekti.

Ben hareket edemedim Lionel eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kırptım ve ağzının kenarının bir gülümsemeye kıvrıldığını gördüm.

"Görüşürüz, Nica.

Onun uzaklaşmasını izlerken şaşkınlıkla elimi yanağıma götürdüm ve sonra içeri girdim.

Evi bir sakinlik kaplamıştı. Ceketimi çıkarıp astım, sonra da üst kata çıkmak için koridoru hızla geçtim. Başka birinin varlığını hissettiğimde donakaldım. Sönmekte olan ışıkta, kitap raflarının olduğu odada sessiz bir figürün olduğunu fark ettim.

Rigel piyanonun başına oturmuştu.

Tam bir sessizliğe gömülmüştü. Parmaklarından biri tuşların yüzeyinde hafifçe gezindi. Onda soluk, zarif bir çekicilik vardı ve içimi bir ürperti kapladı.

Bir süre sonra omzunun üzerinden bana baktı.

Ruhum içimin derinliklerinde titredi. Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyordu, bakışları bir şekilde beni yakıyor ve aynı zamanda donduruyordu. Acıydı. Güçlüydü. Beni derinden sarstı.

Rigel gözlerini benden kaçırdı ve ayağa kalktı.

Ancak o gitmeden önce, "Lionel ile aranızda ne oldu?" diye sorduğumu duydum.

Pes etme ya da bırakma konusunda hiç iyi olmamıştım, içimde yoktu. Bir adım öne çıktım.

"Nasıl oldu da kavga ettiniz?

"Neden ona sormuyorsun? Rigel öyle zehirli tükürdü ki irkildim. "Sana zaten her şeyi anlattı, değil mi?

"Bunu senden duymak istiyorum," dedim güçsüzce.

Rigel yüzünü eğdi, dudakları gözlerine ulaşmayan zalim bir gülümsemeye parlıyordu.

"Neden? Yüzünü nasıl parçaladığımı mı duymak istiyorsun?" diye sordu ısırgan bir kızgınlıkla.

Anlamamıştım. Bakışlarım ön bahçeye bakan pencereye takıldı.

Görmüş müydü?

Beni orada bırakarak gitmek istedi ve düşünmeme fırsat kalmadan bedenim hareket etti.

Bu sefer değil.

Bir cesaret sıçramasıyla yolunu kestim. Başımı kaldırıp baktığımda bir ürperti tüm bedenimi sardı. Rigel üzerimde yükseliyordu, saçları gün batımıyla alev alev yanıyordu. Bu kadar düşüncesizce davrandığım için anında pişman oldum.

Kararsızca bana bakarak, garip bir şekilde kısık bir sesle, 'Çekil' diye fısıldadı.

"Cevap ver bana. Sesim inceydi, yalvarıyor gibiydim. "Lütfen.

"Çekil, Nica," diye sitem etti bana, her heceyi vurgulayarak.

Elimi hareket ettirdim. Beni her zaman herkesle bir yakınlık aramaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Ama söz konusu Rigel olduğunda, kendime engel olamıyordum. Ona baktığım gecedен sonra artık aramızdaki görünmez duvardan korkmuyordum. Aslında, onu aşmak istiyordum.

Bu jest bir tepki uyandırmak için yeterliydi. Bir hayal kırıklığı hissettim. Daha fazla yaklaşmamı engelledi. Uzaklaştı ve bana buz ve ateşten bir bakış fırlattı. Nefes alış veriş zoraşmıştı. İstemsiz bir refleks gibi görünüyordu ama bu, böylesine masum bir jestten kaçışını daha az incitici yapmadı.

Ama Anna'nın ona dokunmasına izin verdi. Ve Norman'ın. Ve onunla kavga eden herkese dokunmakta bir sakınca görmedi... Sadece benden böyle kaçtı.

"Sana dokunmam seni bu kadar rahatsız ediyor mu? Ellerim titriyordu. Kalbime keskin bir bıçak saplandığını hissettim. "Ateşin varken sana kim baktı sanıyorsun?

"Senden bunu istemedim," diye sertçe tükürdü.

Sanki onu köşeye sıkıştırmışım gibi davranıyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Onu destekleyen ellerimin görüntüsünü, onu merdivenlerden çıkarmak için harcadığım çabayı, onunla birlikte kaldığım süre boyunca gösterdiğim özen ve dikkati gördüm.

Gece. Bu onu kızdırmış mıydı?

Rigel yumruklarını sıktı ve çenesini gerdi. Sonra sanki benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi yanımdan geçti.

O sırada vücudum o kadar şiddetli titriyordu ki kendimi zorlukla tanıyabiliyordum.

"Ben sana dokunamam ama sen bana dokunabilirsin, öyle mi?

Gözlerim öfkeyle parlayarak ona baktım. Sonra kalbim bir volkan gibi yanarken boynumdaki atkıyı yırttım.

"Bu bir şey ifade etmiyor, değil mi?

Gözleri boğazıma kaydı. Rigel kırmızı ize baktı ve ben dudaklarımı büzdüm.

"Bunu *sen* yaptın," diye patladım. 'Ateşin varken. Hatırlamıyorsun bile.

Daha önce hiç görmediğim bir şey oldu. Gözlerinde bir dehşet parıltısı vardı ve ilk kez Rigel'in özgüveninin önümde parçalandığını gördüm.

Mükemmel maskesi dalgalandı. Bakışları soğudu ve yüzünde korkuya benzer bir şey belirdi. O kadar kısa sürdü ki yanılıyor olabileceğimi düşündüm.

Gözlerinde aniden bir şey parladı ve sıkı gülümsemesi her zamankinden daha hızlı geri döndü, o kadar şiddet doluydu ki her türlü kırılganlık hissini kovdu.

Birden anladım. Rigel *beni ısırmak* üzereydi.

"Kendimi pek iyi hissettiğimi söyleyemezsin..." diye alay etti, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bana alaycı bir şekilde baktı ve dilini şaklattı. '*Sana* bunu yapmak isteyeceğime *gerçekten* inanmadın mı? Sen araya girmeden önce güzel bir rüya görüyordum... Bir dahaki sefere Nica, beni uyandırma.

Şeytani bir çekicilikle gülümsedi, sonra bana küçümseyen bir bakış attı. Aramıza o görünmez duvarı koymak için gücünü bu şekilde kullanmaya alışkındı.

Gitmek için arkasını döndü ama ağzımdan çıkacakları beklemiyordu herhalde.

'Bu sadece bir kalkan,' dedim sessizce. 'İnadın. Sanki biri seni incitmiş ve sen de kendini başka nasıl koruyacağını bilemiyorsun.

Dondu kaldı. Sözlerim hedefine ulaşmıştı.

Artık onun maskesine inanmıyordum. Rigel maskeyi ne kadar çok takarsa, altında yatanları başkalarının görmesini istemediğini o kadar çok anlıyordum.

Aşındırıcı, alaycı, karmaşık ve öngörülemez biriydi. Kimseye güvenmezdi.

Ama o bundan daha fazlasıydı.

Belki bir gün onun ruhunun karmaşık iç işleyişini anlayabilirdim.

Belki bir gün onun tüm davranışlarını açıklayan gizemi çözebilirdim.

Ama kesinlikle emin olduğum bir şey vardı. Tearsmith ya da değil... Hiç kimse kalbimi onun gibi titretemezdi.

17. Sos

Farklı olanları hemen tanıyabilirsiniz. Onların dünyalarında, gözleri gören başkalarıdır.

O gün, şehrin hemen dışından misafirlerimiz olacaktı. Anna ve Norman'ın bazı eski arkadaşları öğle yemeği için geleceklerdi.

Bunu öğrendiğimde içimde bir şeyler titremeye başladı ve diğer tüm düşünceleri bir kenara itti. İyi bir izlenim bırakmak için endişeliydim.

Elbisemi düzelttim. Çok sade, beyazdı, göğüs kısmı dantelliydi ve omuzlarımı açıkta bırakan askıları vardı. Koridordaki küçük, gümüş çerçeveli aynadaki yansımama baktım ve alışkın olmadığım bir duyguyla karnımın döndüğünü hissettim. Kendimi böyle görmeye alışık değildim, bir oyuncak bebek gibi, çok şık, cilalı ve bakımlı.

Eğer ellerimdeki yara bantları ve sedef gözlerim olmasaydı kendimi tanıyamazdım.

Boynumun yan tarafının örgüm tarafından kapatıldığından emin oldum. İz son birkaç gündür solmaya başlamıştı ama riske atmak istemedim.

"Bugün hava çok sıcak! Ön kapıdan bir kadın sesinin haykırdığını duydum. 'Keşke bilseydim. Burada seninle birlikte bir nefes rüzgâr bile yok!

Bay ve Bayan Otter gelmişti.

Konuşan kadın güzel, kobalt mavisi bir palto giyyordu. Anna bana onun bir terzi olduğunu söylemişti. Her iki yanağını da içten bir sevgiyle öptü.

"Araba garaj yolunda iyi mi? Yolda kaldıysa George onu çekebilir..."

"Kesinlikle sorun yok, endişelenme. Anna nazikçe şapkasını aldı ve onu içeri davet etti.

Kol kola yürüdüler ve Bayan Otter elini onun bileğine koydu.

"Nasılsın Anna?" diye sordu, neredeyse endişeyle.

Anna onu nazikçe sıkarak karşılık verdi ama koridorda yürürlerken bana baktığını fark ettim. Bayan Otter beni fark edemeyecek kadar Anna'nın gözlerini aramakla meşguldü.

Sonunda önümde durduklarında Anna gülümseyerek, 'Dalma, bu Nica' dedi.

İşte başlıyoruz.

Korkumu bastırmaya çalıştım ve gülümsedim. "Merhaba.

Bayan Otter cevap vermedi. Ağzı hafifçe açık ve yüzü şaşkınlıkla dolu bir şekilde bana baktı. Gözlerine inanamıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve Anna'ya baktı.

'Ben...' Kelimeler arasında kaybolmuş gibiydi. "Nasıl...

Ben de en az Bayan Otter kadar şaşırılmış bir halde Anna'yla göz göze gelmeye çalıştım ama bir sonraki anda bana bambaşka bir şaşkınlıkla baktı. Bu tanışmanın nedenini yeni fark etmiş gibiydi. Anna'nın eli hâlâ onunkini tutuyordu.

"Çok üzgünüm..." Kendine gelmiş gibi görünüyordu ama hâlâ nefessizdi. "Hazırlıksız yakalandım. Dudakları utangaç, hafif kuşkulu bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba..." diye ciddiyetle nefes verdi.

Daha önce hiç kimsenin beni böyle karşıladığını hatırlamıyordum. Sanki bana dokunmadan beni okşamış gibi hissettim.

Ne mucizevi bir duygu, birinin bana böyle bakması...

Tatmin olmuş bir şekilde, o beyaz elbisenin içinde iyi bir izlenim bıraktığımı rahatlıkla söyleyebileceğimi düşündüm.

"George! Bayan Otter arkasından bir el sallayarak seslendi. "Buraya gel.

Gür bıyıklı kocası Norman'ı konferans için tebrik ediyordu. Anna bizi tanıştırdığında o da en az karısı kadar şaşkıındı.

"Aman Tanrım," dedi birdenbire. Anna ve Norman güldüler.

"Sürpriz oldu," diye mırıldandı Norman, her zamanki gibi beceriksizce. Bay Otter elimi tuttu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, bayan.

Ceketlerini almayı teklif ettim, bunu takdir etmiş görünüyorlardı. Dalma Anna'nın kolunu tuttu ve ona dönerek "Ne zamandan beri?" diye sordu.

"Çok uzun zaman önce değil aslında," diye yanıtladı. 'Geçen sefer konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? O hafta geldiler.

"Onlar mı?

"Oh, evet. Sadece Nica değil... Onlardan iki tane var. Norman, canım, nerede...'

"Üst katta, hâlâ üstümü değiştiriyorum," diye cevap verdi.

Misafirlerimiz birbirlerine tereddütle baktılar ama bir şey söylemediler. Anna onlara döndü. "Peki ya Asya?

Belli belirsiz kaşlarımı çatmıştım.

Asya mı?

Ön kapı tekrar açıldı. Başka biri içeri girince şaşkınlıkla göz kırptım. Bir elinde telefon, diğerinde el çantası olan söğüt gibi, arkadan aydınlatmalı bir kız.

"Özür dilerim, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu," dedi. Ayaklarını paspasasıldı, arabanın anahtarlarını anahtarlığa bıraktı ve gülümsedi.

Merhaba.

Birden herkes bana sırtını döndü. Anna kollarını açmış ve öyle ışıltılı bir gülümsemeyle ona yaklaştı ki ağzım açık kaldı.

"Asya, tatlım!

Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Çok uzun boyluydu ve kıyafetleri ona göre dikilmiş gibiydi. Rigel ve benden birkaç yaş büyük görünüyordu.

'İyi görünüyorsun, Anna... Nasılsın? Norman, merhaba!' Ona da sarıldı - *Norman'ın en fazla fiziksel temasta bulunduğunu gördüğüm şey sırtını sıvazlamaktı* - ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Şimdi herkes ona gülümsüyordu.

Hepsinin ne kadar yakın görüldüğünü gözlemledim. Aşinalıkları yabancı, erişilmez bir ışıkla parlıyor gibiydi.

Anna bana Bay ve Bayan Otter'in bir kızları olduğunu söylememişti.

Anna onu "İçeri gel," diye karşılarken, Asya gözlerini etrafta birini aramak için gezdirdi.

'Klaus nerede? O yaşlı kedi gelip bana merhaba dese iyi olur...'

"Asia, bu Nica.

Beni hemen fark etmedi. Gözlerini kırptırdı, sonra aşığı baktı ve beni gördü. El sallamak için elimi kaldırdım.

Merhaba, güzel için tanışmak Sen,' I dedi
ile a Gülümse, altında Anna'nın şefkatli bakışları.

Kıza baktım ve onun da karşılık vermesini bekledim.

Ama Asya kılını bile kıpırdatmadı.

Gözlerini bile kırpmadı. Gözleri o kadar hareketsiz kaldı ki kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Kendimi görünmez iğnelerle delinmiş, sergilenen bir kelebek gibi hissettim.

Asia Anna'ya döndü.

Ona sanki annesiymiş gibi baktı, bakışları bir ihtiyacı gizliyordu.

Tek söylediğı 'Anlamıyorum,' oldu. Bir tür yanlış anlaşılma olduğunu umuyor gibiydi.

"Nica burada bizimle kalıyor," diye açıkladı Anna nazikçe. "O... evlat edinme öncesi yerleştirme sürecinde.

Gülümsedim. 'Ceketini alayım mı? Senin için asarım. Bir kez daha Asya beni duymamış gibi görünüyordu.

Gözleri Anna'ya yapışmıştı, sanki dünyayı durdurmuş ve sakince elinde tutuyordu, Asya'nın kabul edemeyeceğı bir sakinlikti bu.

Bir süre sonra, 'Anladığımı sanmıyorum' diye mırıldandı.

'Nica ailemizin bir parçası olacak. Onu evlat ediniyoruz.

"İstiyorsun...

"Asia," diye mırıldandı Bayan Otter, ama kızı hâlâ titreyerek Anna'ya bakıyordu.

"*Anlamıyorum,*" diye tekrar fısıldadı. Ama anlamadığı şey açıklama değildi. Anna'nın sakin bakışlarının şimdi bana dönmüş olmasıydı.

Ani, garip, buz gibi bir hisle kendimi yabancı hissettim. Sanki o çatı altında yaşayarak bir şekilde yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum.

"Norman ve ben kendimizi biraz yalnız hissediyorduk," diye açıkladı Anna bir süre sonra. "Biraz arkadaş istedik. Klaus... nasıl biri olduğunu bilirsiniz, hiçbir zaman o kadar sosyal olmadı. Uyandığımızda başka birinin sesini duymak istedik.

Anna ve Asia birbirlerine anlamlı bir bakış attılar.

"Ve işte buradayız," diye araya girdi Norman gerginliği dağıtmak için. Anna kızartmayı kontrol etmek için uzaklaştı ve Asia onun gidişini izledi, gözleri dehşet ve anlayamadığım diğer duygularla doluydu.

Ona doğru bir adım attım ve gülümsedim.

"İstersen ceketini alabilirim..." "Portmantonun nerede olduğunu *biliyorum*," diye tersledi.

Ben sustum ve o da ceketini asmaya gitti.

Elbisemin eteğini tuttum. Vücudumun her santimi yerinden çıkmış gibi hissediyordu.

Anna öğle yemeğinin neredeyse hazır olduğunu duyurdu.

Dalma bana yaklaştı ve nazikçe sordu, 'Nica, kaç yaşında olduğunu bile sormadım'.

"On yedi," diye cevap verdim.

"Peki ya diğer kız? O da seninle aynı yaşta mı?"

"Başka bir kız mı var? Asya yavaşça sordu.

"Olamaz," diye yanıtladı Anna. Bu iki kelime herkesin donup kalmasına neden oldu. Konuklar ona bakakaldı. Az önce ne olduğunu anlayamamıştım. 'Doğruyu söylemek gerekirse...'

"Üzgünüm geciktim.

Herkes arkasını döndü.

Rigel odaya girmişti.

Çekici varlığı oturma odasını dolduruyor, tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Anna'nın ısrar ettiğinden emin olduğum açık renkli bir gömlek giymişti ve hâlâ manşetlerini ilikliyordu. Üzerinde daha mükemmel duran bir kıyafet hayal bile edemezdin.

Bir tutam saç alnındaki kesiği gizliyor ve ona gizemli bir çekicilik katıyordu.

Başını kaldırdı ve herkes onun kara gözleriyle büyüldü.

Konuklar şaşkınlıkla ona baktılar.

Rigel'in ne kadar denge bozucu olduğunu biliyordum ama yine de tepkileri alışılmadık görünüyordu. Bana karşı olduklarından daha da kuşkulu ve şaşkın görünüyorlardı.

Dudaklarında öyle ikna edici bir gülümseme oluştu ki, bana bakmadığı halde içimin kıpırdadığını hissettim.

Günaydın. Benim adım Rigel Wilde. Sizinle tanışmak bir zevk, Bay ve Bayan Otter.

İkisinin de elini sıktı ve yolculuklarının nasıl geçtiğini sordu. Elinde macun gibiydiler.

Asya taş gibi hareketsizdi. Rahatsız edici bir yoğunlukla ona bakıyordu. Rigel gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaydırdı.

"Merhaba," dedi kusursuz bir

kibarlıkla. Bir sessizlik oldu.

Hâlâ elbisemin eteğini tutuyordum.

"Şey..." diye başladı Norman. "Öğle yemeğine oturalım mı?"

Norman'ın soluna oturduğumda Asya'nın bakışlarının tenimi delip geçtiğini hissettim.

Orada oturmak isteyip istemediğini merak ettim, ama sonra Anna'nın yanına oturdu ve onu bir sohbet kasırgasının içine sürükledi.

İkisini gülerken izlerken, Anna için Asya'nın bir arkadaşın kızından çok daha fazlası olduğunu göğsüme saplanan bir bıçakla fark ettim. Asia güzeldi, sofistkeydi. Üniversiteye gidiyordu. Mükemmel bir uyum içinde görünüyorlardı. Anna'yı anlayamadığım bir şekilde tanıyor gibiydi.

Onlardan uzaklaşıp masanın diğer tarafına baktım.

Rigel benden olabildiğince uzakta oturuyordu. Geri kalanımız oturduğunda, yanımdaki boş sandalyeye bakmış ama sonra karşımdaki koltuğu seçmişti.

Aşağı indiğinden beri bana göz ucuyla bile bakmamıştı. Beni kasıtlı olarak mı görmezden geliyordu?

Ben *de* kendime öyle dedim.

Onun yakınlığını düşünmek midemde boş bir his yarattı. Ona bakmayacağıma yemin ettim. Paylaştığımız son anlar bana yeterince işkence etmişti.

"Nica, biraz et ister misin? Norman tabağı uzatarak sordu. Gülümseyerek kendime servis yaptım.

"Biraz da et suyu al," diye nazıkçe öğüt verdikten sonra Bayan Otter'a döndü.

Sos teknesi masanın diğer tarafında, tabii ki Rigel'in hemen yanındaydı. Umutsuzca ona baktım, sonra Asia'nın onu belli belirsiz, yoğun bir ilgiyle incelediğini fark ettim. Çatalını ağzına götürdüğünde

bakışlarımın ellerinde, saçlarında, mükemmel yüzünde gezinmesine izin verdim. Neden ona öyle bakıyordu?

Rigel, Bayan Otter'a bir gülümseme attı ve ben başka tarafa baktım.

Ona bakmamalıyım.

Ama sos... Anna ve ben birlikte yapmıştık... Tadına bakmak istemem mantıklıydı, değil mi?

Sos teknesine kaçamak bir bakış daha attım ve bu konuda endişelenmemeye karar verdim. Rigel kendisi için biraz doldurdu, sonra servis kaşığına tutarak masaya geri koydu.

Sonra başparmağına biraz bulaştığını fark ederek elini ağzına götürdü ve başparmağını alt dudağının üzerine koydu. Ağzını ucunun etrafına kapattı ve sonra yavaşça geri kaydırarak sosu yaladı. Servis kaşığına indirirken, derin, karanlık, dar gözlerini bana doğru kaldırdı.

"Nica... iyi misin?

İrkildim ve Bayan Otter'a doğru döndüm. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Kızardın, canım...

Uzaklara baktım. Neredeyse ateşim çıkacaktı. "Püre," diye mırıldandım. "Bu..." Yutkundum. "Baharatlı.

Gözlerinin masayı *deldiğini* hissettim.

Karnımdan vücuduma garip bir sıcaklık yayılıyordu. Görmezden gelmeye çalıştım ama sürünme hissiyle birlikte içime yayıldı. Yemeğe konsantre olmalıydım. Sadece yemeğe...

Bir süre sonra Norman'ın tabağına baktığını fark ettim. "Oh, Nica, sos yemiyor musun?

'Hayır,' diye kısaca cevap verdim.

Norman gözlerini kırıştırdı ve ben de ona ne kadar kısa cevap verdiğimi fark ettim.

Yanaklarımın utançtan yandığını hissettim ve durumu düzeltmek için acele ettim. "Ben sadece... böyle olmasını tercih ederim, teşekkür ederim.

"Emin misin?"

"Evet,
eminim.

"Oh, hadi, sos teknesini uzat. "Ben
sos *sevmem*! Ben patladım.

Karşımdaki Anna'nın, çatalının yarısını ağzına götürmüş, şaşkın şaşkın bana baktığını fark ettiğimde, en hafif tabiriyle *trajik bir* durumla karşılaştım.

"Bu... bu hoşuma gitmediğinden değil! Öne doğru eğilip bıçağımı ve çatalımı tutarak umutsuzca mırıldandım. 'Bayıldım, çok lezzetli! Daha önce hiç bu kadar iyisini tatmamıştım, çok lezzetli ve... ve... *tam gövdeli*. Sadece... şey, zaten o kadar çok yedim ki...'

"Yani, Rigel! Bay Otter araya girdi.

Sanki yıldırım çarpmış gibi sıçradım. Sıcaktan bunalmış ve utanmış bir halde aceleyle püremin içine kaçmış olan bir tutam saçımı çekip aldım. Asya masanın öbür ucundan, kısılmış, eleştirel gözlerle bana baktı.

"İsminiz çok sıra dışı. Eğer yanılmıyorsam, aynı isme sahip bir takımyıldızı var...'

Bu soru karşısında donakaldım. Rigel masaya baktı ve cevap vermeden önce acele etmedi. Gülümsemesi bizimle birlikteydi ama gözleri başka yerde gibiydi.

'Bu bir takımyıldızı değil. O bir yıldız,' diye yanıtladı sakince. "Orion'daki en parlak yıldız.

Bay ve Bayan Otter büyülenmiş gibiydi.

'Ne kadar büyüleyici! İsmi bir yıldızdan alan bir çocuk... Sana ismini veren kişi çok ilginç bir karar vermiş!

Rigel'in gülümsemesi esrarengiz bir şekilde parladı.

"Oh, şüphesiz," dedi biraz alaycı bir ifadeyle. "Uzak kökenlerimi aklımda tutmama kesinlikle yardımcı oluyor.

Cevabı beni tam göğsümden bıçakladı. "Ah..."

diye kekeledi Bay Otter, paniklemişti. "Şey..."

"Sebebi bu değil.

Dilimi ısırardım. Artık çok geçti. Yüksek sesle konuşmuştum.

Herkes döndü. Dikkatleri üzerime toplandı ve ben de yere baktım.

"Bu ismi seçti... çünkü seni bulduklarında yaklaşık bir haftalıktın. Yedi *günlük*... Ve Rigel gökyüzündeki en parlak yedinci yıldız. Ve o akşam her zamankinden daha parlaktı.

Bir an sessizlik oldu ve ardından bir dizi hayranlık dolu yorum geldi. Herkes aynı anda konuşmaya başladı ve Anna Dalma'ya

Enstitüde 'çok yakın' olduğumuz için bir parça gurur duydum.

Rigel'e baktım. Hareket etmemişti. Bakışları yavaşça masanın üzerinde kaydı ve sonra yüzüme geldi. Gözlerinde bir parça şok vardı.

"Bunu bilmiyordum," diyerek Anna şaşkınlıkla bana gülümsedi. 'Başhemşire bize söylemedi...'

Başka tarafa baktım. Kelimeler neredeyse otomatik olarak ağzımdan döküldü. "O zaman Bayan Fridge değildi. Ondan önceki başhemşireydi. "Gerçekten mi?" diye sordu, hayretle. "Bunu ben de bilmiyordum..."

"Şimdi anlıyorum," dedi Dalma gülümseyerek. "Genç bir adam, yani... gözünüze hemen çarpmış olmalı.

Anna Norman'ın elini sıktı ve havada bir şeyler değişti. Herkes fark etti.

İşte o zaman anladım. Belki de hep biliyordum. Başka bir şeyler oluyordu. Anna hafifçe gülümsedi.

Rigel. Lütfen?"

Ürkütücü bir sessizlik vardı. Rigel peçetesini masanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. Konuklar belirsiz bir şekilde onu izliyordu ve her adımda farkındalıkları artıyor gibiydi.

Piyanonun sesi evin içinde yankılanırken Bay ve Bayan Otter donup kaldı. Asya bir ürpertiye bastırdı ve peçetesini kavradı.

O oynadı. Diğer her şey kayboldu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

-

Soğuk bir yağmur damlası bacağımdan aşağı süzüldü. Dizlerimi göğsüme çektim, ayak parmaklarımı ıslak çimenlerde oynattım. Yağmur etrafımda pıt pıt yağıyordu.

"Belki benden hoşlanmışlardır..." diye mırıldandım güvensiz bir çocuk gibi. Bir avuç çimen kopardım. 'Bu konuda hiç iyi olamadım... yani insanların beni sevmesini sağlamakta. Sanki hep bir şeyleri yanlış yapıyormuşum gibi geliyor.

Başımı kaldırdım ve üzerimde çiseleyen yağmura bakarak düşünceli bir şekilde iç çektim. "Her neyse... Onlara sorabileceğim gibi değil, değil mi?"

Başımı çevirdim. Yanımdaki fare, varlığıma aldırmadan nemli tüylerini

temizlemeye devam ediyordu.

Onu tel örgülere sıkışmış, umutsuzca çırpınırken buldum. Onu kurtarmayı başardığımda yaralı olduğunu fark ettim ve bir kürdanla küçük bacağına biraz bal sürdüm. Balın yatıştırıcı, iyileştirici özellikleri vardı.

Orada onunla kaldım ve farkına varmadan kendi garip küçük dünyama girdim. Sanki beni dinliyormuş gibi onunla konuşmaya başladım. Nasıl açılacağımı bilmemin tek yolu buydu. Hiç açılmadığım bir yerden geliyordum.

Hayır... Hiç *izin* verilmemişti.

Diğer insanlara delilik gibi görünebilirdi. Ama... kendimi daha az yalnız hissetmemin tek yolu hep bu olmuştu.

Serin bir yağmur damlası yanağıma düştü ve burnumu kıvırdım. İçten içe gülümsemek istiyordum. Sırılsıklamdım ama bu hissi seviyordum. Özgürlük gibi hissettiriyordu. Ve şimdi tenim de öyle kokuyordu.

"Gitmem gerek. Yakında dönerler."

Ayağa kalktım. Islak elbisem tenime yapışmıştı. Anna ve Norman misafirlerle birlikte yürüyüşe çıkmışlardı ve her an eve dönebilirlerdi.

"Kendine iyi bak, tamam mı?"

Ayaklarımın dibindeki küçük yaratığa baktım. O kadar küçük, yumuşak ve beceriksizdi ki, bir insanın ondan nasıl korkabileceğini anlayamıyordum.

Yuvarlak kulakları ve sivri burnu bana çok az insanın paylaşabileceği şefkatli bir his verdi.

İçeri döndüğümde ellerimin ne halde olduğunu fark ettim. Parmaklarımdaki farklı renklerdeki yara bantları - sarı, yeşil, mavi, turuncu - bala bulanmış ve yağmurla ıslanmıştı.

Odama gittim ve hepsini teker teker değiştirdim.

Hepsinin düzgün takıldığını kontrol ettikten sonra hızla kurulanmak için banyoya yöneldim.

"Ee," diye fısıldayan birini duydum. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin? Donup kaldım.

Koridor boştu. Fısıltı merdivenlerden geliyordu. Köşede kim vardı?

"Bunu yapamazsın," diye duydum. "Başka bir şey söylemedin.

"Kendimi buna zorlayamam," diye fısıldadı diğerk kişi kızgınlıkla. Sesi tanıdım. Asya'ydı.

'Buna dayanamıyorum. Onlar... nasıl dayanabiliyorlar?'

"Bu onların seçimi. Bu ses giderek annesine daha çok benziyordu. "Bu onların seçimi, Asya...

'Ama sen gördün! O çocuğun ne yaptığını sen de gördün!

...Rigel?

"Anlamı?

"Anlamı?!" diye tekrarladı tiksintiyle.

"Asya...

'Hayır. Söyleme. Duymak istemiyorum.'

Ayak sesleri duydum ve sıçradım.

"Asya, nereye gidiyorsun?

"Çantamı yukarıda unutmuşum," diye yanıtladı Asya, korkunç bir yakınlıkla.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana doğru geliyordu. Bu konuşmaya kulak misafiri olmamam gerektiğinden emindim. En yakın kapının kolunu tuttum - banyo.

Gizlice içeri girdim ve kapıya yaslanıp iç çekerek gözlerimi kapattım. Beni görmemişlerdi.

Gözlerimi açtığımda garip bir şey fark ettim. Oda yoğun bir buharla doluydu.

Kalbim durdu.

Rigel üzerinde sadece bir pantolonla bana bakıyordu. Saçları damlıyordu, su şeffaf dereler halinde üzerinden akıyor, vücudunun doğal hatlarını hayal bile edemeyeceğim bir şekilde muhteşem bir şekilde parlatıyordu.

Boğazım kurudu; zihnim tamamen boşaldı.

Rigel'e baktım, nefes alamıyordum. Onu ilk kez üstsüz görüyordum ve bu manzara beni derinden sarstı. Güçlü, kaslı omuzları mermer gibi görünüyordu. Kalın ön kollarında belirgin damarlar uzanıyordu. Leğen kemikleri eşofmanının bel bandının üzerinde mükemmel bir V oluşturuyor ve göğüs kaslarının yarım ayları geniş, sağlam, erkeksi göğsünü oyuyordu.

O bir şaheserdi.

"Nesin sen..." diye başladı Rigel ama gözleri bedenime takılınca sesi kesildi.

Birden içinde bulunduğum durumu hatırladım.

Islak elbisem kalçalarımın kıvrımlarına, soğuktan sertleşmiş göğüslerime, sırılıklılam olmuş baldırlarıma yapışıyordu. Kumaş neredeyse şeffaftı. Panikledim.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Onun da bana aynı şekilde baktığına yemin edebilirdim.

"Çık dışarı.

Gözleri parladı. Her zamanki derin, ipeksi sesi boğuk bir hırıltıya dönüştü. "Nica," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "*Çık dışarı.*

Beynim bana itaat etmem için bağıırıyordu. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum.

Ama hareket edemiyordum. Asya ve Dalma bizden sadece birkaç adım ötedeydi, banyo kapısından seslerini net bir şekilde duyabiliyordum. Gidemezdim, henüz değil. Rigel ve beni birlikte görselerdi ne düşünürlerdi, o yarı çıplak ve ben sırılıklılam, birlikte banyoya kapanmıştık?

"Sana dışarı çıkmanı söyledim," diye hırladı.

"Şimdi!" "Bekle..."

"*Çekil!*

Bana doğru iki adım attı ve ben aptalca bir şey yaptım.

Gölgesi beni yutarken kenara çekildim ve vücudumla kapı kolunu engelledim.

Hareketim buharın etrafımızda dönmesine neden oldu.

Bir sonraki an... İki elimle arkamdaki kapı kolunu kavramış bir şekilde duruyordum.

Gözlerimin önünde, tüm görüş alanımı kaplayan *sadece oydu.*

Yüzümün önünde göğsü derin nefes alıp verişiyile inip kalkıyordu. Elleri arkamdaki kapının üzerinde, başımın iki yanında duruyordu.

Vücudundan yayılan sıcaklık sırılıklılam tenime nüfuz etti. Nefesim kesilmişti.

Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki aklımdan tüm düşünceleri kovdu.

Rigel dişlerini sıkmış, ağır ağır nefes alıyordu. Elleri hâlâ kapıya o kadar kuvvetle bastırılmıştı ki neredeyse titrediklerini hissedebiliyordum.

"Sen..." diye mırıldandı bir parça acıyla. "Bunu kasıtlı olarak yapıyorsun. Hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıkı. Benimle *oyun oynuyorsun*.

Dudakları, dişleri ve dili oradaydı, sadece bir nefes ötedeydi, çıplak, ıslak ve hükmediciydi. Bu çok fazlaydı. Düzgün düşünmeyi bıraktım ve *ona dokunmaya* çalışırsam ne olacağını merak ettim. Tam orada, tam o anda... Tenini okşamak, sıcaklığını, enerjisini, sertliğini hissetmek...

Bana izin verir miydi?

Hayır. Muhtemelen geçen seferki gibi elimi başımın üstünden kapıya sıkıştıracaktı.

Bitmek bilmeyen bir an sonra Rigel yüzünü saçlarıma, kulağımın arkasına yaklaştırıp... derin bir nefes aldığı anda öleceğimi sandım.

Kokumu içine çekerken göğsü genişledi.

Nefesini verdiği anda kanım kulaklarımda uğuldadı ve kaynayan sıcak nefesi boğazıma doldu.

Kalbim şimdi öyle umutsuzca çarpıyordu ki canımı acıtırıyordu.

"Rigel. Adı ağzımdan bir yalvarış gibi döküldü. Ondan uzaklaşmasını istedim ama tek yapabildiğim o yalvaran iniltiydi.

Çenesini sıkı. Birden saçımdan tuttu ve başımı geriye doğru eğdi. Şaşkınlıkla nefesim kesildi.

Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti. Nefes nefese kalmıştım. Farkına bile varmamıştım. Yanaklarım yanıyor, gözlerim doluyor, kalbim hızla çarpıyordu.

"Sana kaç kez benden uzak durmanı söylemem gerekiyor?"

Bu sözleri söylemek için o kadar büyük bir çaba sarf etti ki, kendimi derinden sarsılmış hissettim.

Ona baktım, gözlerim çaresiz duygularla doluydu.

"Bu benim suçum değil," diye fısıldadım, bir nefesten daha sessiz. *Onun suçuydu.*

Mesafemi korumamı engelleyen oydu. Bu onun hatasıydı.

Kader bizi birbirimize o kadar sıkı bağlamıştı ki, onunla ilgili olmayan bir düşünce oluşturmıyordum. Beni ısırarak üzereyken bile kaçamıyordum.

Bu sadece ve sadece onun suçuydu, çünkü içimde silemediğim izler bırakmıştı.

Kontrol edemediğim hisler.

Görmezden gelmek istemediğim kargaşa.

Kurala uymuştum, çünkü bu kural hiç değişmez: Kurdu yok etmek için ormanda kaybolmanız gerekir.

Kurtla tanışmıştım. Ama onun çelişkileri içinde kaybolmuştum.

Onlar benim bir parçam haline gelmişti. Her biri Rigel'in üzerime çizdiği ve beni daha az gri yapan bir ürperti gibiydi.

Açıklayamadığım bir şekilde ona zincirlenmişim.

Anlamasını sağlayacak kelimeleri nasıl bulabilirdim?

Birden ıslak saçlarından bir tutam yüzüme düştü.

Titreyerek gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda, yanağıma yapışmıştı. Bir gözyaşı damlası gibi yüzümden aşağı aktı.

Rigel izledi ve gözlerindeki ışık söndü. Tozlu elmaslar gibi bulutlandılar.

Yine çocukluk.

O anın gözlerinde yeniden canlandığını gördüm. Ben, çeşitli yaşlarda, onun önünde, onun sebep olduğu gözyaşlarıyla ağlıyordum.

Yavaşça... Beni bıraktı.

Arkasını döndü ve kaçınılmaz bir dalga gibi uzaklaştı. Attığı her adımda, bizi birbirimize bağlayan ipin gittikçe gerildiğini hissettim, ta ki canımı acıtana kadar.

"Çık dışarı.

Sesinde sertlik yoktu. Sadece kasvetli bir sertlik.

Daha önce hiç bu kadar yerime çakılmış hissetmemiştim.

Parçalanıyormuşum gibi hissettim.

Ellerim titriyordu.

Yere baktım, çelişkili duygularla doluydum. Sonra kendime gelerek gözlerimi kapattım, arkamı döndüm ve kapıyı açtım.

Orada kimse yoktu.

Artık boş olan sahanlıkta kaymamaya çalışarak yürüdüm.
Birden zemin ayaklarımın altında hikâyelerdeki gibi tehlikeli bir orman yoluna dönüştü.

Bir ürperti ormanında koşuyordum.
Sayfalar arasında, kâğıttan bir yolda yürüyordum.
Tüm hayatımı ondan kaçarak geçirdim. Onun bakışlarının mahkûmiyetinden kaçmak için dua etmiştim.

Ama çıkış yolu yoktu.
Gözleri yıldızlar gibi
parlıyordu. Yolu
aydınlatıyordu.
Bilinmeyene doğru.

18. Ay Tutulması

*Aşka baktım ve korktum. Kan
damarları ve benleri güller açıyordu, bitmemiş,
söylenmemiş cümleler gibi.
Hiç olmadığım kadar bendim.*

O öğleden sonra banyoda Rigel benimle karşılaşmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Aslında birlikte çok fazla an paylaştığımız söylenemezdi, ama paylaştıklarımız da neredeyse yok olup gitmişti. Bu kadar mesafeli ve kaçınan, sessiz, sağduyulu ve kayıtsız olmak Rigel'e özgü bir şeydi.

Gündüzleri benden kaçardı. Sabahları, benden önce gittiğinden emin olurdu.

Okula tek başıma yürürken, onun arkasında kısa bir mesafe yürüdüğüm, asla yanında olmaya cesaret edemediğim tüm zamanları hatırladım.

Bende uyandırdığı duygulara anlam veremiyordum.

Hep istediğim bu değil miydi? Benden uzakta olmasını?

Buraya geldiğimde bile, onun ortadan kaybolmasından başka bir şey istemiyordum.

Rahatlamış hissetmeliydim. Ama yine de...

Gözleri benimkilerden kaçtıkça, onları aramaktan kendimi alamıyordum.

Beni görmezden geldikçe, nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Rigel mesafesini korudukça... bizi birbirimize bağlayan ipin sanki benim bir uzantımmış gibi gerildiğini hissettim.

O an öyle oldu. Sahanlıkta yürüyor ve onu düşünüyordum. Okuldan yeni dönmüştüm ama her zamanki gibi düşünceler içinde kaybolmuş, dünyadan kopmuştum.

döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Sonra, gıcırtının bana en yakın odadan geldiğini fark ettim.

Aklımdan geçenleri bir an için bir kenara bıraktım ve doymak bilmeyen merakım kafamı kapıya doğru çevirmeme neden oldu.

Şaşkınlıktan
donakaldım. "Asya
mı?

Arkasını döndü.

Orada ne işi vardı?

Odanın tam ortasında sessizce duruyordu. Elinde onu daha önce de gördüğüm bir eşarp vardı ama evimizde ne işi olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Buraya ne zaman gelmişti?

"Uğradığınızı bilmiyordum," dedim, bana hiç dikkat etmediğini görünce. Bakışları sanki ben orada değilmişim gibi duvarlarda gezindi. "Ne... Rigel'in odasında ne yapıyorsun?

Görünüşe göre bu söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Öfkeli bakışları bir diken kadar keskinleşti. Tek kelime etmeden yanımdan geçip giderken kenara çekilmek zorunda kaldım.

"Asya? Anna merdiven boşluğundan seslendi. 'Her şey yolunda mı? Onu buldun mu?

Evet. Odanızdaki bankın üzerinde bırakmıştım. Yerdeydi. Kontrol etmeme izin verdiğin için teşekkürler. Rigel'in odasından çıkıp kapıyı arkamızdan kapatırken onu sahanlığa kadar takip ettim. Eşarbbı salladı ve çantasına doldurdu.

Anna geldi ve sadece onun için tasarlanmış bir sıcaklık yayan bir gülümsemeyle kolunu okşadı.

'Hiç zahmet değil,' diyordu tatlı tatlı. 'İstediğin zaman gelebileceğini biliyorsun. Kampüse doğru yol alıyoruz, ara sıra uğrayıp bir merhaba diyebilirsin...'

Görünürde hiçbir neden yokken, güvensizlik göğsümü tırmaladı. Onu bastırmaya çalıştım ama kalbime doğru kayarak her şeyi kin ve sefilliğe buladı.

Birdenbire her ayrıntı en üst düzeye çıkarılmış gibi göründü. Onunla konuşurken Anna'nın bakışları *parlıyordu*. Bu kıza olan düşkünlüğü

derin ve anaç.

Ona gülümsedi, sarıldı. Ona kızı gibi davrandı.

Günün sonunda, onun yanında ben kimdim ki? Bir ömürle kıyaslandığında benim birkaç haftamın ne önemi olabilirdi ki?

Tanıdık yabancılaşma hisleri hissetmeye başladım. Yumruklarımı sıktım ve kendimi onunla kıyaslamamak için mücadele ettim. Böyle karşılaştırmalar yapmak bana göre değildi. Hiçbir zaman rekabetçi bir yapım olmamıştı ama yine de... Kalbim hızla çarpıyordu. Endişelerimin içine daldım. Kaçış yoktu. Dünya karardı.

Belki de asla yeterli olamayacaktım.

Belki Anna fark etmişti.

Ya bir hata yaptığını fark ederse?

Ne kadar sıkıcı, tuhaf ve kırık olduğumu görseydi?

Şakaklarım zonkluyordu. Mantıksız korkular tenimde geziniyor ve zihnim Mezar'ın görüntüleriyle bana işkence ediyordu, kapılar benim için tekrar açılıyordu.

İyi olacağım.

Anna yine güldü.

İyi olacağım.

Boğazım düğümlendi.

İyi olacağım, iyi olacağım, iyi olacağım.

"Nica?

Yemin ederim.

Anna beni izliyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme vardı.

"Her şey yolunda mı?

Kan beynime sıçradı. Yüzümü saçlarımın arkasına sakladım ve kendimi başımı sallamaya zorladım. Donup kaldım.

"Emin misin?

Tekrar başımı salladım ve ısrar etmemesini umdum. Anna ilgili ve özenliydi ama ruhu samimiyetimden şüphe duymayacak kadar saftı.

"Tamam, Asya'yı aşağıya götürüyüm... Eve götürmesi için dükkândan çiçek getirdim..." Ne dediğini zar zor duyabiliyordum ve

son birkaç kelimeyi kaçırdım.

Ancak onlar uzaklaştıktan sonra tekrar nefes alabildim.

Yumruğumu açtım ve parmaklarımı uzattım. Sık sık böyle anlar yaşırdım, onlarla savaşmak imkansızdı. Asılsız paniklere, ani yoğun kaygı anlarına, boğucu bir balonun içinde sıkışıp kaldığımı hissetmeye alışkındım. Çok fazla açıklama kontrol edilemez bir kaygıya neden olur, çok az açıklama ise korkunç güvensizliğimi beslerdi.

Bazen gecenin bir yarısı uyanır ve bir daha uyuyamazdım. Kabuslarımda, boş yere unutmayı umduğum bir acıyı yeniden yaşırdım.

İçimde derinlere kök salmış, kırılğanlıklarımı bana karşı kullanmak için doğru anı bekliyordu.

Onları saklamak zorundaydım. Kendimi saklamalıydım. Anna ve Norman ancak mükemmel görünürsem beni seçmeye devam edeceklerdi. Geçmişten kaçabilmemin tek yolu buydu, bir aileye sahip olabilmemin tek yolu buydu, bir şans daha elde edebilmemin tek yolu buydu...

Banyoya girdim ve bileklerime soğuk su çarptım. Yavaşça nefes aldım, kalbimi istila eden zehri dağıtmaya çalıştım. Akan suyun sesi tepkimi değiştirmek için hiçbir şey yapmadı ama beni sakinleştirdi. Tenimin özgür, sağlam, kısıtlanmamış olduğunu, artık korkmuş küçük bir kız gibi hissetmeme gerek olmadığını hatırladım.

Artık vücudumda izi yoktu. Sadece zihnimde.

Hislerimin geçtiğinden emin olunca aşağı indim. Norman o gün öğle yemeği için evdeydi. Beni gülümseyerek karşılaması, her zamanki yerine oturması beni rahatlattı.

Tepkimin ne kadar yersiz olduğunu fark ettim. Birlikte bir şeyler inşa ediyorduk ve Asia bunu benden alamazdı.

O sırada yanımdaki koltukta birinin oturduğunu fark ettim.

Rigel beni tamamen görmezden geldi. Dirseği masaya yaslanmıştı ve tabağına bakıyordu. Sessizliğinde farklı bir şeyler olduğunu ancak bir an sonra fark ettim.

Kızgın görünüyordu.

"Bu sadece bir not," dedi Anna sakince, tavuğunu keserken. Boş yere onun gözlerine bakmaya çalıştı. "Önemli bir şey değil, endişelenmene gerek yok.

Birden önemli bir şeyi kaçırdığım izlenimine kapıldım. Oturup konuşmanın özünü anlamaya çalıştım. Şaşkına dönmüştüm. Rigel... bir sınavda kötü mü yapmıştı?

Yüzündeki sinirli ifade onun da bunu beklemediğini gösteriyordu.

Rigel her zaman her eylemi, her sonucu düşünür, hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Ama bu... bunu beklemiyordu. Zayıf görünmeye ya da Anna'nın ilgisinin merkezinde olmaya dayanamıyordu. Öğretmeni de beklenmedik test sonucu konusunda endişelenmiş olmalı ve Rigel'in bunu evde tartışması konusunda ısrar etmişti.

"Neden birlikte çalışmıyorsunuz?"

Dondum kaldım, çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişti. Anna gözlerimin içine baktı. "Ne?"

'İdeal olurdu, değil mi? Sınavda başarılı olduğunu söylemiştin,' diyerek bana gururla gülümsedi. 'Belki birlikte birkaç egzersiz yaparsınız-'

"Buna gerek yok.

Rigel onun sözünü sert bir şekilde kesmişti. Ona bu şekilde cevap verdiğini duymak hiç beklenmedik bir şeydi ve ona baktığımda ellerinin normalden daha gergin olduğunu fark ettim. Şaşırmış ve biraz da üzgün görünüyordu.

"Bunun ne zararı olacağını göremiyorum," dedi temkinli bir şekilde. 'İkiniz de birbirinize yardım edebilirsiniz... sonuçta aynı konu. Neden bir denemiyorsun? Bana döndü. "Ne düşünüyorsun, Nica?"

Anna'nın yüzüne baktım. Onu mutlu etmek istiyordum ama çok huzursuz hissettiğimi de inkâr edemezdim. Neden kendimi hep bu durumların içinde buluyordum? Rigel benden vebadan kaçır gibi kaçmasaydı cevap vermek daha kolay olurdu.

"Evet," diye mırıldandım, ona gülümsemeye çalışarak.

'Tamam...' 'Rigel'e birkaç egzersizde yardım edecek misin?

Başımı salladım ve Anna memnun görünüyordu. Gülümsedi ve herkese bir porsiyon biber dolması daha servis etti.

Yanımda, Rigel o anlaşılmaz sessizlik içinde örtülü kaldı.

Yine de çatal bıçak takımını gereğinden fazla kuvvetle tutuyormuş gibi görünüyordu.

-

Bir saat sonra odama bakıyordum.

Anna üst katta çalışmamızı önermişti, çünkü o öğleden sonra çiçek teslimatı yapacaktı ve gürültü bizi rahatsız edebilirdi. Çalışma seansımız için onun odasını kullanmamızın mümkün olmadığını anlamak için Rigel'e bakmama gerek yoktu...

Masamı odanın ortasına taşıdım, başka bir sandalye aldım ve benimkinin yanına yerleştirdim.

Neden avuçlarım terliyordu?

Soru kendi kendini cevapladı. Kendimi Rigel'e egzersizlerde yardım ederken ya da ona bir şey açıklarken hayal bile edemezdim. Bu gerçeküstü bir şeydi. O her zaman herkesten bir adım önde olmuştu... Ne zaman birinin ona yardım etmesine izin vermişti ki?

Günlerdir ikimiz de birbirimize tek kelime etmemiştik. Anna ve Norman olmasaydı, muhtemelen yemek zamanlarında bile birbirimizden kaçırdık.

Neden? Neden ne zaman bir adım ileri gitmiş gibi görünsek, o beş adım geri gidiyordu?

Sonunda arkamdaki varlığını fark ettiğimde sıçradım. Kapı aralığında duruyordu, uzun boylu ve sessizdi.

Kazağının kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Bir elinde birkaç kitap tutuyordu. Gözleri hiç bozulmamıştı ve sanki uzun süredir oradaymış gibi bana bakıyordu.

Sakin ol, diye emrettim kalbime, Rigel temkinli bir şekilde etrafına bakınırken. "Kitapları çoktan çıkardım," diye kekeledim.

Dikkatli adımlarla odaya girdi.

Ona alıştığımı söyleyebilmeyi isterdim ama ne yazık ki bu doğru değildi. Rigel tipik olarak alışabileceğiniz çocuklardan biri değildi. Dar, pantere benzeyen gözleri tek kelimeyle dengesizleştiriciydi.

İnce varlığı odayı doldurdu. Bana doğru geldi ve odama ilk kez girdiğini fark ettim.

Saçma bir nedenden ötürü gerginliğim arttı.

"Defterimi alayım," dedim belli belirsiz.

Sırt çantamdan eşyalarımı almaya gittim, sonra kapıya doğru yürüdüm ve kapatmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?"

Çelik gibi gözleri üzerimdeydi.

"Gürültü..." diye açıkladım. "Bizi rahatsız edebilir..."

"Kapıyı açık bırak.

Elimi yavaşça geri çektim. Rigel arkasını dönmeden önce bana uzun bir bakış fırlattı. Neden bu konuda ısrar ettiğini anlayamıyordum.

Benimle aynı odada olmak onu bu *kadar* rahatsız ediyor muydu? Göğsümde bir sızı hissettim.

Tek kelime etmeden gidip oturdum. Gözlerimi ders kitabından ayırmadım, yanıma oturmak için geldiğini duyana kadar sayfaları çevirmeye devam ettim.

Bu huzur bizim için alışılmadık bir şeydi ama devam etmek zorundaydım. Günün sonunda, bu karmaşık bir şey değildi, sadece bir çalışma seansıydı.

Kendimi çelikleştirmeye karar verdim, kararlılığımı güçlendirdim ve ders kitabındaki alıştırmalardan birini işaret ettim.

"Bunlardan biriyle başlayalım.

Bir an sessizlik oldu ve gerginliğin ölçülemeyecek kadar arttığını hissettim. Sesimdeki titremeyi fark etmiş miydi? Gözlerimi seçtiğim soruna sabitlemişim, bakışlarımı kaldıramıyordum.

Sonra, sürpriz bir şekilde, sözsüz olarak, Rigel yazmaya başladı.

Kasıtlı bir sessizlik içinde rakamları ve çözümleri yazarken kıpırdamadım. Şaşkınlığım daha da arttı. Deneyimlerim, onun bana her zamanki küstah, incitici alayını yapacağını, benimle dalga geçeceğini ve gideceğini düşündürmüştü.

Ama onun yerine, o buradaydı.

Gitmemişti. Hala yanımdaydı, yazıyordu.

Bir süre sonra durduğunu fark ettiğimde sıçradım. Yanlışıyla ona baktım.

"Bitirdin mi?"

Eğilip defterine baktım. Şaşırmıştım. Problemi titizlikle ve tam olarak çözmüştü. Eli hala çalışmasının yanında duruyordu.

Ne kadar sürmüştü? Üç dakika mı?

"Tamam..." diye onayladım, utanarak. Daha karmaşık problemler buldum. "Hadi bunları deneyelim.

Kalemimin ucuyla birkaç alıştırma yapıp işaret ettim ve hepsini teker teker titizlikle çözmeye başladı. Elindeki kalemin akıcı hareketi beni büyülemişti. Gereksiz süslemeler olmadan zarif bir el yazısı ile yazıyordu. Uzun zaman önce yaşamış bir çocuğun el yazısı gibiydi.

Çok erkeksi bir tutuşu olduğunu fark ettim. Bileğinde iyi tanımlanmış kemikler ve sıkı sinirler vardı. Uzun, güçlü piyanist parmakları defterinin sayfasını çevirdi ve yazmaya devam etti.

Bakışlarım yavaşça kolunun üzerinde gezindi.

Damarları teninde göze çarpıyor, güçlü kemik yapısı güç ve güvenlik yayıyordu.

Mavi sweatshirt'ünün en üstteki üç düğmesi açılmış, nefes alış verişlerinin ritmiyle yavaşça titreşen boynunun altı ortaya çıkmıştı.

Boyu ne kadardı? Hâlâ uzuyor muydu? Otururken bile eğilirse benden uzun olurdu.

Başını yarı kapalı elinin üzerine koymuş, rahat ve konsantre bir poz veriyordu. Yumuşak, siyah saçları gözlerinin üzerine düşüyor ve zarif yüz hatlarını mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu.

O kadar büyüleyiciydi ki beni ürpertiyordu. Kalbimi büyüleyecek güce sahipti.

Ruhumu söküp bir yılan gibi büyülemek için.

Rigel mükemmel bir simbiyoz gibiydi, ipek ve gölgenin ölümcül bir birleşimi.

Korkunçtu, saygısızdı ama aynı zamanda gördüğüm en muhteşem yaratıktı...

Atladım.

Düşüncelerimin balonu, artık defterine bakmayan gözlerinin yoğunluğu altında aniden patladı. Dikkatle bana bakıyorlardı.

"F... bitti mi?" diye mırıldandım. Sesim gülünçleşmeye başlamıştı. Şaşkın şaşkın ona baktığımı fark etmiş miydi?

Rigel yüzümü inceledi, sonra başını salladı. Başını dayadığı eli göz kapaklarından birini hafifçe yana çekmiş, bakışlarını bir kedininkine benzetmişti.

Ateşim çıktı.

Bana ne oluyordu?

"Tamam... Farklı bir şey deneyelim.

Ne kadar gergin olduğumu saklamaya çalışarak sayfayı çevirdim. Doğrudan konuya girmeye karar verdim ve sınava hazırlık için bize verilen alıştırmalardan birini işaret ettim. Rigel hâlâ inatçı bir sessizlik içinde problemi çözmeye koyuldu.

Bu sefer onun hesaplamalarına odaklandım. *Sadece* hesaplamalarına. Çalışmalarını dikkatle takip ettim ve her şeyin doğru olduğundan emin oldum. Bir süre sonra bir şey gözüme çarptı.

"Hayır, Rigel... Bekle.

Daha yakından baktım ve elinin durduğunu gördüm.

"Hayır... öyle değil. Çalışmalarına yakından baktım. Mantığı kusursuzdu ama bu sorun böyle çözülmezdi.

Defterimi karıştırdım ve biraz tereddütle ona vektörlerle ilgili sayfaları gösterdim.

'Gördünüz mü? İki vektör arasındaki farkın büyüklüğünün her zaman tek tek alınan iki vektörün büyüklükleri arasındaki *farka eşit* veya *daha büyük* olduğunu söylüyor...'

Ders kitabının sadece formüllerle ifade ettiği şeyi ona kelimelerle anlatmaya çalıştım. Yara bandına sarılı bir parmağımla alıştırmayı işaret ettim.

'Yani, büyüklüğü şu şekilde yazmamız gerekiyor...'

Rigel notlarıma farklı bir dikkatle baktı. Beni gerçekten dinliyordu.

Alıştırmaya daha yavaş devam etti. Satır satır ilerlemesini izledim.

'Tamam... Bu kadar. Şimdi aritmetik. Tam olarak...'

Adım adım çözüme ulaştık. Hayatımda ilk kez onda bir belirsizlik fark ettim ama bu beni daha da cesaretlendirdi. Alıştırırmayı bitirdiğinde, her şeyin doğru yapılıp yapılmadığını kontrol ettim.

'Güzel...' dedim, o çözümü dikkatle incelerken. "Bir tane daha deneyelim.

Egzersiz üstüne egzersiz yaptık. Dakikalar rüzgar gibi akıp geçti, sessizlik sadece benim ara sıra mırıldanmalarımınla bölündü.

Yaklaşık bir saat sonra, kalemim birkaç sorunu işaretlemişti.

Rigel başka bir egzersizi daha bitiriyordu ve ikimiz de birlikte derin bir konsantrasyona dalmıştık.

'Tamam...' Masanın üzerinden uzanarak unuttuğu küçük bir oku vektörün üzerine ekledim. 'S vektörü x ekseninde... tam olarak...'

Dirseklerim masaya yaslanmıştı. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki koltuğumun kenarında oturduğumu fark etmemiştim.

'Vektör x eksenine ile 45 derecelik bir açı oluşturur...'

Tüm hesaplamalarını dikkatlice kontrol ettim.

Hepsi doğrudu. Bu egzersiz de mükemmeldi.

Başarmış mıydım? Rigel'e gerçekten bir konuda yardım edebilmiş miydim? Ve o, bir kez olsun... gerçekten kendisine yardım edilmesine izin vermiş miydi?

Canlı ve derin bir mutluluk hissettim.

Ona ışıltılı bir gülümseme vermek için hızla döndüm, gözlerim parlayan yarım aylar gibiydi.

'Tamamdır...' diye yumuşakça nefes aldım.

Ama daha sonra söyleyeceğim her şey anlamını yitirdi. Çok yakındık. Bir nefes uzaktaydık.

O kadar konsantre olmuşum ki, ona doğru nasıl ilerlediğimi fark etmemiştim, masanın üzerine eğilmiştim, saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyordu.

Başımı çevirdim ve gözlerinin benimkilere dikildiğini gördüm.

O siyah derinliklerde yansımamı gördüm ve kendimi nefes alamaz halde buldum.

Başını hâlâ elinin üzerine koymuş olan Rigel ise hafifçe açılmış gözleri ve soğuk bir ifadeyle bana bakıyordu.

Gözlerim onunkilerde, ay tutulması gibi.

Nica'nın gözleri.

Hareket etmedi. Kalbi durmuştu.

Gülümsemesi dünyayı aydınlattığı anda her şey aniden dondu.

Bunu biliyordu. Gitmemesi gerektiğini biliyordu.

Onun bu kadar yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

Ve artık çok geçti. Nica ona bakmış, gülümsemiş ve ruhunun bir parçasını daha koparıp almıştı.

Masanın üzerinde eli kalemi eziyordu. İçinden, o kadar yakın ve parlak olan kadının uyandırdığı gizli dehlizlerden şiddetli titremeler geliyordu.

Kadın geri çekildi ve bu hareketin her saniyesi ona neredeyse acı verecek kadar güçlü bir rahatlama hissi verdi.

"Rigel..." diye mırıldandı, neredeyse korkuyla. "Sana sormak istediğim bir şey var.

Nica kucağında kavuşturduğu yumuşak ellerine baktı ve dünyayı bir anlığına ışıktan mahrum bıraktı.

"Bu bir süredir merak ettiğim bir şeydi.

Başını kaldırıp ona baktı ve Rigel umutsuzca masanın ortasında titreyen elini görmemesini umdu. İri gözleri ve papatya yaprakları gibi kıvrılmış kirpikleriyle ona o şekilde bakıyordu.

"Ne demek istedin? Benim Gözyaşı Ustası olduğumu söylediğinde?

Rigel onun bu soruyu sorduğunu kaç kez hayal ettiğini bile hatırlayamıyordu, binlerce farklı senaryoda - her zaman en bitkin ve yıkıcı hissettiği, sınırına dayandığı, kurtuluş için haykırdığı zaman geliyordu.

Kelimelere dökemediği her şeyi ona geri verdi. Gerçeği ona doğru fırlattı ve çıkardığı her dikenle kanadı. Ve bu, dikenlerin geride bıraktığı tüm deliklerden, tüm yaralardan sıcak bir ışık yayılırken rahatlamaya dönüşen bir acıydı.

Onun kefaretiydi.

Ama o anda... Nica'nın ona gerçekten sorduğu ve cevabını *beklediği o anda* Rigel içgüdüsel bir dehşetten başka bir şey hissetmedi. Ve böylece, kendisine bir şans bile vermeden, kendi sesinin şöyle cevap verdiğini duydu: 'Unut gitsin.

Nica ona şaşkın ve acı verici bir güzellikle baktı. "Ne?

"*Unut gitsin*

dedim. Yüzü

düştü. "Neden?

Biliyordu, bunun önemli olduğunu fark etmişti. Bazı suçlamalarda bulunup sonra da bunların unutulmasını umamazsınız. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Onun bakışları, onun için cehenneme benzer bir şeydi.

O gözlerin, davranışları ve sessizlikleri karşısında neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış görüldüğünü hep merak edecekti. Hayatının geri kalanında, gümüşü gözlerinden damlayan o yarayı sürekli merak edecekti.

O gözler ona hep eziyet edecekti.

Ve Rigel kendini işkenceye karşı korumanın tek bir yolunu biliyordu.

"Sakin bana gerçekten inandığını söyleme?" dedi alaycı bir tavırla. "Gerçekten ciddi olduğumu düşünmedin mi?

Ona kışkırtıcı bir gülümseme fırlattı.

"Bunca zamandır bunu mu düşünüyordun, *küçük güve*?

Nica irkildi. Saçlarının arkasındaki boynunun kıvrımını fark etti ve içi kıpırdanmaya başladı.

"Yapma bunu. Sesi sertleşti. "Neyi yapmayayım?

"Bu," diye inatla ona baktı. "Yapma bunu.

Onun böyle kararlı bir şekilde konuştuğunu duymak adamı ona doğru itti.

Nica'nın bu yönü ortaya çıktığında ondan ölesiye etkileniyordu. Tüm tatlılığına rağmen Nica, aklını kaçırmamasına neden olan bir azme sahipti.

"Ben böyleyim işte," dedi onun küçük bedenine doğru eğilerek.

"Hayır. Sen böyle davranıyorsun.

Şimdi ona doğru eğiliyordu ve Rigel bedeniyle ve kalbiyle geri çekildi.

"Ne demek istedin?" diye ısrar etti. "Rigel..."

"Unut gitsin," diye tükürdü dişlerini sıkarak.

"Lütfen..."

"Nica.

"Cevap ver bana!

Nica'nın eli çıplak bileğini kavradı ve kalbinin yandığını hissetti.

Ayağa fırladı ve ondan uzaklaştı.

Eylemin şiddeti Nica'nın gözlerinde yankılandı. Onun bocaladığını, üzüldüğünü ve tüm odanın titremeye başladığını gördü.

Rigel kendini göğsündeki kıpırdanmayı kontrol etmek için savaşıırken buldu. Yumruklarını sıkarak onları sabit tutmaya çalıştı ve kadın ona iri, korku dolu gözlerle baktı.

"Yapma..." Kendini kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı. O kadar yoğun yanıyordu ki Nica'nın bunu hissedebileceğinden endişeleniyordu. "Dokunma bana. Gülümsemek için acele etti, kendini neredeyse acıtan zalim bir sırtışın arkasına gizledi. "Sana daha önce de söyledim.

Kızın gözlerindeki acı parıltısını görecektir zamanı yoktu. Kız ona doğru saldırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Neden?" diye sordu yüksek sesle, sesi çatlıyordu. Yaralı bir hayvan gibiydi, acı içinde iki büklüm olmuştu. "Neden? Neden sana dokunamıyorum?

Rigel bir adım geri çekildi, öfkesinin etkisinde kalmıştı.

Ve Tanrım, o kadar güzeldi ki, yanakları kızarmış ve gözleri kararlılıkla parlıyordu. Tanrım, ona bu kadar güçlü ve karşı konulmaz bir şekilde ilgi duyması onu çok incitmişti.

Bu onun için bile çok fazlaydı.

Bana dokunma, ona tekrar söylemek istedi, ona *tekrar yalvarmak istedi*, ama Nica yaklaştı, savunmasını parçaladı, küçük parmakları hala yanıyordu

derisini.

Acı çeken ruhu şaşkınlıkla parçalandı.

Bir sonraki an tek duyabildiği dişlerinin gıcırdaması ve kadının keskin nefesi oldu.

Hareket nefesimi kesti.

Bir an önce onun koluna tutunmuştum. Sonra bir de baktım ki sırtım duvara dayanmış.

Rigel'in gözleri beni obruk gibi yuttu.

Ağır nefes alıp verişiyile göğsü inip kalkıyordu ve ön kolu başımın üzerindeydi. Vücudu üzerimdeydi, o kadar yakındı ki kavurucu bir güneş gibi sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bir yaprak gibi titredim. Gözlerinin içine baktım, nefesim kesilmişti, sesim soluğuma dönüşmüştü.

"BEN... BEN..."

Çenemi kavradı ve yüzümü yukarı, kendi yüzüne doğru eğdi.

Parmak uçları tenimi yakıyordu. Nefes alamıyordum.

Gözlerinde sessiz kasırgalar kükrüyordu. O kadar yakındı ki nefesinin yanaklarımı gıdıkladığını hissedebiliyordum.

Nefes nefese kalmıştım, yanaklarım o kadar sıcaktı ki dokunuşuyla tüm vücudumun yandığını hissettim.

"Rigel..." diye fısıldadım, kafam karışmış ve korkmuş bir halde.

Çenesindeki bir kas seğirdi. Başparmağı dudaklarımı titreten fısıltıyı susturmak istercesine ağzımın üzerinde hafifçe kaydı.

Yavaşça alt dudağımı okşadı. Başparmağı ağzımın boyun eğen etine battı, sürttü, *yaktı*, zonklattı.

Gözlerinin bana dokunduğu noktaya sabitlendiğini gördüğümde dizlerimin bağı çözüldü.

"Unut gitsin. Dudakları hipnotik bir şekilde hareket etti.

Tek duyabildiğim oydu. Sesi damarlarıma kadar işliyordu.

"Bunu unutmalısın.

Gözlerindeki acı parıltısını anlamaya çalıştım ama nafile.

Gözlerinde kasırgalar ve fırtınalar, tehlikeler ve yasak yerler... ama onları keşfetme arzum her geçen gün artıyordu. Kalbim güm güm atıyordu. Bunun farkına varmak beni korkuttu.

Ormanda kaybolmak, yolu bulmak anlamına geliyordu.

Ama kurdun içinde kaybolmak... sonsuza dek kaybolmak demekti.

Neden onun dünyasına dokunmaya, onu anlamaya bu kadar ihtiyacım vardı? Neden benden istediği gibi her şeyi unutamiyordum?

Neden onun gözlerinde galaksiler ve yalnızlığında dikkatle dokunulacak bir ruh gördüm?

Bir süre sonra elinin artık yüzümde olmadığını fark ettim.

Çoktan uzaklaştığını fark ettiğimde açıklanamaz bir kayıp hissettim. Bembeyaz yumruklarıyla kitabını kavrayarak odadan çıkışını izlerken gözlerimi kırptırdım.

Rigel kaçıyordu. Tekrar.

Bu farkındalık beni rahatsız etti. Rollerimiz ne zaman değişmişti? Ne zamandan beri benden kaçıyordu?

Her zamandan beri, diye fısıldadım kendi kendime. Her zaman senden kaçıyordu.

Belki de içimde filizlenen bir delilik tohumuydu.

Bunu başka nasıl açıklayacağımı bilemedim. Ona ve kendi hislerime itaat etmedim, kendimi çelikleştirdim ve onun peşinden koştum.

19. Altında

*Kendimi her şeye karşı savunabilirim.
Tatlılık hariç her şeye.*

Rigel!

Beni duymasını sağlamaya kararlı bir şekilde onu sahanlık boyunca takip ettim. Bana gergin bir bakış fırlattı ama durmadığı için onu takip etmeye devam etmek zorunda kaldım. Sanki benden uzaklaşmak için çaresizmiş gibi aşırı bir acelecilikle yürüyordu.

"Lütfen, bekleyin. Sizinle konuşmak istiyorum..."

"Ne hakkında?" Birden yüzünü bana döndü, dişlerini tehditkâr bir şekilde gıcırdattı. Gergin görünüyordu, neredeyse... korkmuştu.

Senin hakkında konuşmak istedim ama kendimi durdurdum çünkü bu çılgınlık olurdu. Artık Rigel'in köşeye sıkıştığında saldırganlaşan vahşi bir canavar gibi olduğunu anlamıştım.

Onun yerine 'Sorularıma hiç cevap vermiyorsun,' dedim. "Neden?"

Bunun onu bir tartışmanın içine çekeceğini ummuştum ama bakışları benden uzaklaştığında işe yaramadığını anladım. Rigel'in gözleri ruhuna açılan pencerelerdi, berrak bir yüzeydi, saklanamadığı tek yerdi. Mürekkep kadar siyahtılar ama derinlerde, çok az insanın fark edebileceği bir ışıkla parlıyorlardı. Tekrar uzaklaşmaya başladığında, ileri atılma ve ellerimle o ışığı yakalama ihtiyacı hissettim.

"Çünkü seni ilgilendirmeyen sorular soruyorsun," diye mırıldandı neredeyse anlaşılmaz bir tonda.

"Eğer... eğer seni anlamama izin verirsen, bu benim işim olur.

Belki çok ileri gitmiştim ama umduğumu buldum: Rigel durdu. Tereddüt ettim ama sonra temkinli bir şekilde ona doğru adım attım. Görünüşe göre

her bir adımımı dinliyordu. Arkasını döndü ve sonunda gözlerimin içine baktı. Bana bakışı bir avcıyı ve savunmasız bir avı düşündürdü. Ama ben avcıydım ve o da benim avımdı, silahımın namlusuna bakıyordu.

"Sadece seni anlamak istiyorum ama sen bana bu şansı vermiyorsun. Üzüntümü belli etmemeye çalışarak gözlerimi onunkilere diktim. "İnsanların burnunu sokmasından nefret ettiğini biliyorum," diye ekledim çabucak. "Ve kalbini koluna takmadığını da biliyorum, ama belki duyguların hakkında konuşmayı denersen, dünya biraz daha hafifleyebilir. Her zaman yalnız olmak zorunda değilsin. Birine güvenmek için harcadığın zamana değebilir.

Bakışlarımı tuttu.

"Bazen..." diye fısıldadım, ona daha da yaklaşarak, "insanların seni dinlemekten mutlu olduğunu görebilirsin.

Rigel'in bakışları o kadar sabitti ki, sanki içinde ne kadar titrediğini saklamaya çalışıyordu. Gözlerinden teker teker canlı, alışılmadık duygular geçti. Kalbim düzensiz, çılgınca atıyordu. Yanılmışım. Rigel'in bakışları soğuk ve boş değildi, aynı anda o kadar farklı tonlarla doluydu ki onları ayırmak imkânsızdı. Gözleri kuzey ışıkları gibiydi, içsel durumunu yansıtıyordu ve o anda benim davranışım karşısında şaşırmış, kafası karışmış ve korkmuş görünüyordu.

Sonra aniden Rigel gözlerini kapattı. Sinirlerim titreyerek yüzünü inceledim. Çenesi sıkılmış, şakağındaki bir damar şişmiş ve güzel yüzü korkutucu bir şekilde taş kesilmişti.

Ne olduğunu anlamamıştım ama aniden aramıza daha fazla mesafe koymak için geriye doğru bir adım attı. Göz temasını kaybettik ve zor kazandığım tüm küçük zaferlerim elimden kayıp gitti.

Yapmamam gereken bir şey mi yaptım?

"Rigel...

'*Uzak* dur,' diye tükürdü, sanki kelimeler dilini yakıyormuş gibi.

Ses tonundaki sertliği göğsüme saplanmış bir bıçak gibi hissettim. Birden bana çılgınca bir bakış attı.

Yatak odasının kapı kolunu tutuyordu. Beyaz parmak eklemlerini fark ettiğimde geri adım attım. Ona baktım, incinmiş ve kafam karışmıştı, anlayamıyordum.

Onda uyandırdığım tepkiyi fark etti ve bir dakika sonra Rigel gözden kayboldu. Kapı arkasından çarptı.

Kalbimin üzerine bir kaya düşmüş gibi hissettim. Neden böyle tepki vermişti?

Benim hatam mıydı?

Yanlış bir şey mi yaptım?

Anlamak istiyordum ama bir anlam veremiyordum.

Neden iletişim kuramıyorduk?

Sorularla dolu bir okyanusa daldım. Güvensizliğim çıkmaz bir yol açtı.

Rigel'in benimle hiçbir şey paylaşmak istemediği gerçeğini kabullenmek zorundaydım. O, çözümü olmayan bir bulmaca, aşılmaz bir kaleydi. Zaaflarını dikenleriyle çizerek ve batırarak koruyan siyah bir gül.

Cesaretim kırılmış bir halde aşağıya indim ve yemek odasının dışında oyalandım. Harika bir koku bir bulut gibi etrafıma yayıldı ve bir an için moralimi yükseltti.

Anna çiçek teslimatını kontrol ediyordu. Yerler kurdeleler ve mumlu kâğıtlarla kaplanmıştı. Tüm oda, Anna'nın tüm öğleden sonrasını mükemmel görünmesi için harcayacağı devasa lale vazolarıyla doluydu. Asistanı Carl, o yokken dükkâna göz kulak oluyordu.

Kapı aralığından onu izledim. Saçları güneş ışığında altın rengine parlıyordu ve dudakları hafif bir gülümseme oluşturuyordu. Böyle gülümsediğinde çok güzel ve ışıltılıydı. O benim gerçek hayattaki iyilik perimdi.

"Oh, Nica!" diye bağırdı, beni orada gördüğüne sevinmişti. "Şimdiden bitirdin mi?"

Göğsümde bir sızı hissederek yere baktım. Kalbimi kirleten hayal kırıklığını görmesini istemiyordum. Ona tüm endişelerimi anlatmak, korkularımla ve güvensizliklerimle ilgilenmesine izin vermek istiyordum ama bir yanımla yapamıyordum, bir yanımla çok korkuyordum. Bana zayıflıkların saklanmak, gizlenmek ve utanmak için olduğu öğretilmişti. Anna benim kırık dökük bir oyuncak bebek olduğumu öğrenecekti, oysa ben onun beni her zaman ışık dolu ve sonsuza dek onunla kalmayı hak eden mükemmel bir genç kadın olarak görmesini istiyordum.

Beni kucaklamasını ve o nazik, şefkatli, anaç tavrıyla üzüntümü silmesini istedim.

"Rigel'e bir şey mi oldu?

Yaklaştığını fark ettim. Cevap vermedim ve o da bana içten bir gülümseme verdi.

'Açık bir kitap gibisin,' dedi, sanki bu iyi bir şeymiş gibi. 'Yüzün durgun bir gölün yüzeyi kadar berrak. Senin gibi insanlar için ne derler bilir misin? Dürüst bir kalbin varmış.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve ruhumun her bir parçası bu jeste yapıştı. Bana böyle şefkatle, sanki çiçeklerinden biriymişim gibi dokunmasını çok seviyordum.

"Belki ikinizi de biraz daha iyi tanımaya başlıyorum... Rigel karmaşık bir karakter, değil mi? Bana acı tatlı bir gülümseme verdi. 'Ama daha önce kafamı içeri soktum. Birlikte iyi çalışıyordunuz. Eminim sayende şimdi çok daha iyi anlıyordur.

Kendime hiç güvenim olmamıştı ama sözlerinin beni ne kadar mutlu ettiğini ona gösterecek cesareti kendimde bulamıyordum. Tamamen umutsuzdum ve bunu saklayamıyordum.

Anna sessizliği bozmaya çalışmadı. Sessizliği kabullenmiş ve saygı duyuyor gibiydi. Yumuşadı ve beni şaşırtarak, "Bana yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Elimi kendi elinin içine aldı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Birden içimdeki küçük kız kıpırdandı, duygularımın yoğunluğu karşısında kafam karıştı. Beni kurdeleyle bağlanması gereken güzel bir lale demetine götürmesine izin verdim.

Söyleyecek söz bulamıyordum. Onun zarif hareketlerini izledim. Sapları sıkı bir demet halinde bir arada tuttu, sonra etraflarına bir kurdele sardı. Bana kurdelenin uçlarını nasıl kıvracağını gösterdi. Sürecin her aşamasında gösterdiği özen beni mest etti.

Buketi birlikte düzenledik. Laleler pembe ve beyazın tonlarından güzel bir mozaik oluşturdu. Yaptığımız işe hayranlıkla bakmak için arkamızda durduk.

"Güzel görünüyor..." dedim, büyülenmiş bir halde. Sesimi geri kazanmışım.

Anna gülümsedi ve burnumun dibinde bir lale salladı. Nazikçe tuttum ve yara bantlarından arınmış bir parmakla yapraklarını okşadım. Harika bir

yumuşaklıktaydı.

"Onları seviyor musun?" "Çok... Yoğun pembe bir lale aldı ve coşkuyla burnunu içine daldırdı. "Nasıl kokuyorlar?" diye sordu. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Ne?" "Ne gibi koktuklarını düşünüyorsun? Ona baktım, şaşkına dönmüştüm, kaşlarım kalkmıştı. "Laleler gibi mi? "Hayır, hayır, h a d i a m a . . . Çiçekler asla sadece ç i ç e k gibi kokmaz!" d i y e şakacı bir şekilde bana sitem etti. Gözleri parlıyordu. "Ne gibi kokuyorlar? Tutkulu bakışlarını tutarak derin derin kokladım. Öyle görünüyordu... *Öyle görünüyordu...* 'Şeker... ahududu şekeri,' dedim. Anna'nın gözleri parladı. "Benimki çay poşetleri ve... dantel gibi kokuyor... Evet, yeni yapılmış dantel! Çiçeğin arkasına bir gülümseme sakladım. *Dantel mi?* Bir koku daha aldım, parlak, canlı gözlerle onu izliyordum. "Sabun köpüğü. Birbirimizi izledik, ikimizin de burnu yapraklara gömülmüştü. "Bebek pudrası," diye önerdi. "Orman meyveleri reçeli..." "Pudra şekeri!" "Pamuk şeker. Pamuk şeker mi? "Evet, pamuk şeker! Anna bana gülümsedi, sonra bir kahkaha patlattı. Kahkahası beni hazırlıksız yakaladı. Kalbim şaşkınlıkla yerinden fırladı ve göğsüm daralarak ona baktım. Parlak gözleri bana baktığında ve ani sevincimin nedenini anladığımda, inanmazlığımın yerini yakıcı bir aşk aldı. Onu tekrar güldürmek istiyordum, bakışlarını her gün üzerimde hissetmek istiyordum, kalbimin onunla bayram etmesine izin vermek istiyordum. Bir peri masalı gibiydi Anna'nın gülüşü. Çok da uzak olmayan bir mutlu son gibiydi. Bir şeylerin eksikliğini hissettiren o kahkahalardan biriydi.

hiç sahip olmadın bile.

"Haklısın," diye itiraf etti. "Tıpkı pamuk şeker gibi kokuyor.

Elini başımın üstüne koyduğunda ruhumun eridiğini hissettim. Nezaketi bulaşıcıydı, artık sadece lale değil, binlerce farklı şey gibi kokan lalelerin arasında onunla birlikte güldüm.

Diğer vazoları düzenleyerek zaman geçirdik ve sonra tekrar yukarı çıktım.

Kendimi hafiflemiş, arınmış ve kaygısız hissediyordum. Anna'nın üzerimde muazzam bir gücü vardı: kalbimi uçurabiliyordu.

Sahanlıkta Klaus'a rastladım. Onunla biraz oynamaya karar verdim ama kısa bir süre sonra ne yazık ki kendimi ondan kaçmak için evin içinde koştururken buldum.

Savaşçı miyavlamalarla peşimden koştu, ele geçirilmiş gibi topuklarımı ısırdı. Koşarak aşağı indim.

Oturma odasına koştum ve koltuğun üzerine atladım. Klaus pençelerini koltuğa geçirdi. Burnunu etrafa sokup şeytani küçük pençelerini bana doğru kaydırırken kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Sonunda bana yeterince eziyet ettiğine karar vermiş gibiydi, arkasını döndü ve kasıla kasıla uzaklaştı.

Köşede pusuya yatmış beni beklemediğinden emin olmak için boynumu gerdim.

En azından dikkatini çekmeyi başarmıştım.

Telefonum titremeye başladı. Kotumun cebinden çıkardım. Billie'den bir mesajdı. Bir zevk dalgasıyla okudum: 'Büyükannem uzun zamandır gelmediğini söylüyor. Neden yarın gelip burada ders çalışmıyorsun?'

Her zamanki gibi bir keçi videosu da göndermişti.

Billie'nin beni bir arkadaş olarak gördüğü fikrine alışmamın zamanı gelmişti ama takdir edilme duygusu benim için çok yeniydi. Çok sevinmiş görünmemeyi umarak bir cevap hazırlamaya başladım, ama bir hışırtı sesi düşüncelerimi bozdu.

Yukarı baktım.

Duvara dayalı koltukta kıpırdamadan duran bir figür oturuyordu.

Başı kolçağın üzerindeydi ve koyu renk tişörtü döşemeye karışmıştı. Rigel'in varlığını fark ettiğimde kalbim durdu.

Bir kolunu göğsüne yaslamış, diğerini başının arkasında kavuşturmuştu. Yumuşak, beyaz parmakları havada sallanan nazik bir yarım yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Uyuyordu.

Onu nasıl fark etmedim?

Öğleden sonra uyuyor olması alışılmadık bir durumdu. İçimden bir ses onu görmeyi arzuluyordu ama vicdanım duygularımı ön plana çıkardı ve gitmem gerektiğini söyledi. Olanlardan sonra orada kalmak istemiyordum. Onun varlığı bile beni rahatsız ediyordu.

Ayağa kalktım ve onun huzurlu yüzüne son bir kez baktım.

Dingin yüz hatlarına baktım, koyu renk kirpikleri zarif elmacık kemiklerinin üzerinde fırça darbeleriyle gölgeleniyordu. Siyah saçları yüzünü çevreliyor ve mürekkep gibi ön koluna dökülüyordu. O kadar huzurluydu ki neredeyse savunmasız görünüyordu.

Acı verecek kadar güzeldi. Kalbim acıyordu. Bu... bu dayanılmazdı.

"Bu adil değil," diye fısıldadım.

Bu onun hatasıydı. Birisi bu acı verici, yürek burkan, meleksi güzelliğin sorumluluğunu almalı.

"Dünyayı uzak tutmak için bir canavar gibi davranıyorsun ve sonra... sonra orada *böyle* yatıyorsun," diye suçladım onu, ne kadar masum görüldüğü karşısında silahsız kalmıştım. "Neden? Neden her zaman her şeyi berbat etmek zorundasın?"

Unutmak istedim ama yapamadım. Rigel'in içinde parlak ve kırılgan bir şey olduğunu biliyordum ve şimdi onu görmüştüm, pes edemezdim. Onu örten gizemden çıkarmak, yüzeye çıkarmak ve ellerimde parlayışını izlemek istiyordum. Gerçekten bir pervane gibiydim. O aleve yakın uçarsam yanardım.

Birden donakaldım. Kirpiklerini sayabiliyordum. Dudaklarının yanındaki küçük beni görebiliyordum.

Sersemlemiş bir halde doğruldum ve hızla geri çekildim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Ona baktım, kendime şaşırıyordum. *Ona ne zaman bu kadar yaklaşmıştım?*

Hâlâ telefonumu tutuyordum ve içgüdüsel olarak onu daha sıkı kavradım. Parmaklarım yanlışlıkla kaydı ve Billie'nin bana gönderdiği video başladı

Oynuyordum. Keçi avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı ve neredeyse telefonumu düşürecektim.

Kalbim boğazımda, Rigel bir sıçrayışla uyanmadan hemen önce odadan kaçtım, keçinin çığlığı üzerine gözleri alarmla açıldı.

Odama koştum ama merdivenlerin başında ayağım bir şeye takıldı. Ne olduğunu anlayamadan üzerimde bir tüy yumağı vardı ve kaval kemiklerimi ısıırıyordu.

Haklıydım... Klaus beni pusuda bekliyordu.

-

Çok utanmıştım.

Utanç geceye kadar üzerimde asılı kaldı.

Rigel'i karşımda bulmaktansa kendimi toprağa gömmeyi tercih ederdim. Neyse ki başının ağrıdığını söyledi ve yemeğe gelmedi.

Bunun benim hatam olduğundan şüpheleniyordum. Bu şekilde uyandırılmak herkesin sinirlerini bozardı.

Anna ve Norman'la yalnız kalmak her zaman istediğim bir şeydi ama gözlerim sürekli yanımdaki boş sandalyeye takılıyordu. Onu düşünmeden edemiyordum. Sanki arzularım değişime uğramıştı ve artık o aile portresine uymuyordum.

Anna'nın masayı toplamasına yardım ettikten sonra, biraz kitap okumak için kitap raflarının olduğu odaya çekildim. Düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlayacak bir kitap bulabilmek için bakışlarımı kitapların üzerinde gezdirdim. Özellikle bir kitap dikkatimi çekti: *Dünyanın Dört Bir Yanından Mitler ve Efsaneler*.

Anında ilgimi çekti. Bir parmağımla sırtını okşadım, sonra raftan indirdim ve hayranlıkla ellerimde çevirdim. Deri ciltliydi ve kapağı iç içe geçmiş çiçeklerle kabartılmıştı. Çok güzeldi.

Koltuğa yerleştim ve kitabı karıştırmaya başladım. Benim büyüdüğüm masallardan farklı masallar okumayı merak ediyordum. Diğer çocuklar hangi efsanelerle büyüyordu? Gözyaşı Çilingiri'nin hikâyesini gerçekten bilmiyorlar mıydı?

İçindekiler sayfasını aradım ama bulamadım. Ancak başlıklardan birkaçı ilgimi çekmişti, bu yüzden okumaya başladım.

"Bunun tadına varmaya başladığını düşünmeye başlıyorum. Ben atladım.

Güçlü bir deja vu hissine kapıldım. Büyük bir kısmını zaten okumuş olduğum kitabı elime aldım ve başımı kaldırdığımda birinin dikkatle bana baktığını gördüm.

"Ne için? Varlığıyla şok olmuş bir halde sordum. "Beni en kötü anlarda uyandırdığın için.

Beni yakalamıştı. Yanaklarım hemen yanmaya başladı. Suçluluk duygusuyla Rigel'e baktım.

Bunca yolu sadece bunu söylemek için mi gelmişti?

"Bir hataydı," diye cevap verdim. Bakışlarımı indirdim, ona bakacak kadar cesur değildim. "Orada olduğunu bilmiyordum.

"Bu çok garip," diye karşılık verdi. "Oldukça... yakın görünüyordunuz.

'Odaya yeni girdim. Garip saatlerde uyuyan sizdiniz.'

Rigel ruhumu yağmalayan o gözlerle bana bakmaya devam etti ve seçtiğim kelimelerden pişmanlık duydum. Onu kızdırmaktan, öfkelenmesinden ya da ruh halinin tekrar bozulmasından korkuyordum.

Her şeyden çok, kaçıp gitmesinden korkuyordum. Ne zaman bu kadar çelişkili oldum?

"Özür dilerim," diye fısıldadım, çünkü ne de olsa özür dilerdim. O öğleden sonra işlerin nasıl gittiği konusunda hâlâ üzgündüm ama kinci olmak bana göre değildi. Onu kasıtlı olarak uyandırmamıştım ve uyandırdığımı düşünmesini de istemiyordum.

Onun varlığı beni incitiyordu ama konuşmaya kaldığımız yerden devam edebilmeyi istiyordum. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum... Bu yüzden alternatif bir taktik benimsedim.

"Bir keresinde peri masallarının hepsinin aynı olduğunu söylemişsiniz. Standart bir formatı takip ettiklerini... orman, kurt, prens... Ama durum her zaman böyle değil.

Kitabı Andersen'in *Küçük Deniz Kızı*'nın ilk sayfasına kadar açtım.

"Bu kitapta deniz ve bir prene aşık olan bir kız var. Ama kurtlar yok. Kurallara uymuyor. Bu farklı.

"Peki mutlu bir son var mı?"

Tereddüt ettim, çünkü Rigel cevabı zaten biliyor gibi görünüyordu. 'Hayır. Sonunda başka birine aşık oluyor. Ve kadın... ölür.

Birdenbire bu konuşmaya neden giriştiğimi merak ettim. Az önce onun haklılığını kanıtlamıştım.

Rigel'in mutlu sonların uzlaşması hakkında konuştuğu son seferde bu odadaydık - eğer kurallar bozulursa, o zaman 'sonsuz dek mutlu son' da bozulur.

"Amaçları da bu zaten," dedi alaycı bir tavırla. 'Her zaman savaşıacak bir şey vardır. Değişen sadece canavar.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadım, sözlerimin bir anlamı olması için kararlıydım. 'Peri masalları bize boyun eğmeyi öğretmez. Bizi umudumuzu kaybetmemeye teşvik ederler. Bize sadece canavarların var olduğunu söylemezler... aynı zamanda onların üstesinden gelinebileceğini de söylerler.

Birden bana bu kitap raflarının önünde söylediği şeyi hatırladım.

'Ve sen, mutlu son için çok çaresizsin, ama kurtsuz bir peri masalı hayal edecek kadar cesur musun?

Anlamsız bir soru değildi. Rigel'le doğrudan bir konuşma yapmak imkânsızdı, sözlerinde her zaman imalar, gizli anlamlar vardı. Sadece onları kavrayacak cesarete sahip olmanız gerekiyordu.

"Kabul ediyorum. Kurtusuz bir peri masalı alacağım.'

Sanki bazı şeyler hiç değişmeyecekmiş gibi masalın kötü adamı olmaya kararlıydı. Ama ben onun yanıldığını anlamasını istedim. Belki bu şekilde, dünyaya karşı kendisinin olduğunu düşünmekten vazgeçerdi.

Ve kendine karşı.

Rigel hareketsiz durmuş, bana bakıyordu. Nedenini bilmesem de bana inanmadığı hissine kapıldım.

"Peki sonra?

Şaşırmıştım.

"Sonra? Kararsızca tekrarladım.

Beni dikkatle inceledi.

"Sonra ne olacak? Bu hikayenin sonu ne?"

Sessiz kaldım. Çünkü bu soruyu beklemiyordum, ama daha çok... cevaptan emin değildim. Onu şaşırtacak bir şey söylemek istedim ama sessizliğim sanki yeterince onaylanmış gibi gözlerinin bulutlanmasına yetti.

"Hiçbir şey senin pembe beklentilerini tam olarak karşılamıyor, değil mi?" diye mırıldandı. 'Herkesin senin mükemmel dünyanda bir yeri var. Tam da senin istediğin gibi. Ama sen bunun ötesini göremiyorsun.

Sanki onunla tekrar çelişmişim gibi yüzü düştü. Hayır... onu *incitmek* mi?

'Belki de gerçeklik böyle değildir. Bunu hiç düşündünüz mü? Belki de düşündüğün gibi değildir, belki de her şey istediğin gibi gitmiyordur. *Belki de,*' dedi acımasız bir vurguyla, 'senin mükemmel hayalinde yaşamak istemeyen insanlar var. Ve sen bunu nasıl kabul edeceğini bilmiyorsun. Cevaplar istiyorsun Nica, ama gerçek şu ki onları duymaya hazır değilsin.

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Bu doğru değil," dedim, kalbim son hızla çarpıyordu. "Oh, hayır mı?" diye tısladı. Ayağa kalktım.

'Zırhını çıkarabilirsin. Ona ihtiyacın yok.' "Altında ne göreceğini sanıyorsun?" "*Yeter, Rigel!*

Sinirlilik gözlerimi yaktı. Kendimi onunla konuşmaya veremiyordum, doğru düzgün düşünemiyordum, çok sinirlenmişim.

Aynı dili konuşmadığımız için birbirimizi anlayamıyorduk. Rigel bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Onu duyuyordum ama bana hiç öğretmediği bir dilde konuşuyordu. Yorumlayamadığım anlamlarla dolu, sert bir dil. Ben her zaman kaynak suyu kadar şeffaftım, ama o keşfedilmemiş derinlikleri olan karanlık bir okyanus gibiydi.

Gözlerindeki tuhaf parıltıdan kendimi korumak istercesine kollarımı kendime doladım.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedim ona. Bana aklımı kaybettiriyordu.

'Masallardan sanki sadece çocuklar için saçmalıklarmış gibi bahsediyorsun ama gerçek şu ki sen de Mezar'da büyüdün, sen de onlara inanıyorsun.

Enstitüdeki her çocuk bize anlatılan hikayelere inanırdı ve her çocuk bu hikayeleri içinde taşıyarak enstitüden ayrılırdı. Bizimki bir

Farklı bir dünya, bizi anlaşılmaz kılan bir dünya. Ama bu bizim gerçeğimizdi.

Rigel cevap vermedi. Kalbime saldıran bir şekilde bana baktı, sonra koltuğun üzerine bıraktığım kitaba baktı.

Işığı görmesini sağlamak istedim ama kendi gölgelerinin tutsağı gibiydi.

Elimi ona doğru uzatmak istedim ama sürekli tırmalanmaktan bıkmıştım.

Ama hiçbir şey kalbimi onun gözlerinde aradığım kıvılcımın söndüğünü görmek kadar kıramadı.

Sonunda ona karşı değil, görülemeyen bir şeye karşı mücadele ettiğimi anladım.

Rigel sadece alaycı ve inatçı değildi. Hayata karşı hayal kırıklığına uğramıştı. Onda başka hiç kimsede görmediğim çığ ve içgüdüsel bir şey vardı. Kendini kandırmayı reddetmesine, herkesi kendinden uzaklaştırmasına, dünyaya neredeyse midesini yakacak kadar büyük bir hayal kırıklığıyla bakmasına neden oluyordu. *Neydi bu?*

"Mitler, efsaneler, peri masalları... Hepsi gerçeğe dayanır.

Sesinin ne kadar alçak ve içten geldiğini görünce ürperdim.

'Mitler geçmişle ilgilidir. Efsaneler bize bugünü öğretir. Ve peri masalları... onlar gelecektir, ama sadece birkaçımız için. Nadir bir azınlık. Peri masalları onları *hak* edenler içindir, geri kalanımız ise asla göremeyeceğimiz bir sonun hayalini kurmaya mahkumdur.

20. Bir Bardak Su

*Titreyen bir
kalbi saklayamazsın.*

Oda her zamanki gibi dağınık ve tozluydu.

Masa, tüm bu karmaşa ve konyak lekelerinin yapışkan halkaları olmadan da güzel olabilirdi. Ama bunun bir önemi yoktu.

Gözlerini yere indirdi.

Rigel artık döşeme tahtalarının damarlarını ezbere biliyordu. "Şuna bir bakın. Tam bir felaket.

Bu hep böyleydi. Odadaki iki yetişkin sanki orada değilmiş gibi onun hakkında konuşuyordu.

Belki de sorunlardan bu şekilde bahsediyorsunuzdur. Sanki orada değillermiş gibi.

Doktor kadına tekrar, "Ona bak," dedi. Sesinde bir parça acıma duygusu yankılanıyordu. Rigel bu kez vücudunun her zerresiyle ondan nefret etti.

Sempatı duyduğu için ondan nefret ediyordu. Bunu istemiyordu.

Ondan nefret ediyordu çünkü kendisini daha da yanlışı hissetmesine neden oluyordu.

Ondan nefret ediyordu çünkü kendinden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmek istemiyordu.

Ama en önemlisi, haklı olduğu için ondan nefret ediyordu.

Felaket kirli tırnaklarında değildi. Bazen yırtıp atmak istediği göz kapaklarının arkasında değildi. Ellerindeki kanda değildi.

Felaket onun içindeydi. O kadar derinlere kök salmıştı ki tedavisi mümkün değildi.

"Bunu kabul etmek zorunda değilsiniz Bayan Stoker. Ama çocuk açıkça erken belirtileri gösteriyor. Başkalarıyla ilişki kurma konusundaki yetersizliği belirtilerden sadece biri. Ve geri kalanına gelince..."

*Rigel dinlemeyi bıraktı, çünkü onu en çok inciten 'dinlenme' kısmıydı.
Neden böyleydi? Neden diğerleri gibi değildi? Bunlar bir çocuğa göre
sorular değildi ama yine de sormadan edemedi.
Belki ailesine sorabilirdi. Ama orada değillerdi.
Ve Rigel nedenini biliyordu.
Çünkü kimse felaketleri sevmez.
Felaketler uygunsuz, yararsız ve külfetlidir. Kırık
oyuncaklardan kurtulmak, onları saklamaktan daha
kolaydır.
Onun gibi birini kim ister ki?*

"Nica?

Şaşkınlıkla göz kırptım.

"Beş numarayı nasıl tercüme ettiniz?

Konsantre olmaya çalışarak çevirilerimi gözden geçirdim.

"V e d a etti." Defterimden okudum. "Ayrılmadan önce veda etti." "

"Gördün mü! Billie muzaffer bir edayla konuştu.

Yanındaki Miki sakız çiğnemeyi bıraktı ve kapüşonunun altından ona
şüpheyle baktı.

"Peki size aksini kim söyledi?

"Yanlış anladın! Billie not defterini göstererek onu suçladı. "Bak! Miki
taş kesilmiş bir halde sayfaya baktı.

"İyi alışverişler" yazıyor. "Güle güle" değil."

Billie kaleminin ucuyla kafasını kaşıdı, şüpheliydi.

"Ah," dedi biraz düşündükten sonra. "Düşündüm de... El yazın berbat!

Şuna bak, bu e mi olmalıydı?"

Miki gözlerini kapattı ve Billie ona

gülümsedi. "Diğer cevaplarını kopyalayabilir
miyim?

"Hayır.

Onların didişmelerini izledim ve kendimi tekrar düşüncelerimin içinde
kaybolmaya bıraktım.

Ders çalışmak için bir araya gelmiştik ama nedense bir türlü konsantre olamıyordum. En ufak bir dikkat dağınıklığında zihnim uçup gidiyordu.

Gerçekten de dikkat dağınıcının gece kadar karanlık gözleri ve imkânsız bir kişiliği olduğunu biliyordum.

Rigel'in sözleri aklımdan çıkmıyordu ve çıkacağına dair bir işaret de yoktu.

Birden verandanın kapısı açıldı ve Billie'nin un içinde kalmış büyükannesi görkemli bir giriş yaptı.

"Wilhelmina!" diye bağırarak torununun sıçramasına neden oldu. "Sana gönderdiğim Aziz Bartholomeos hakkındaki mesajı telefonuna gönderdin mi?"

Billie kızgınlığını belli etmemeye çalışarak yüzünü sakladı. "Hayır, büyükanne..."

"Ne bekliyorsun?"

Neden bahsettiklerini anlamamıştım ama şaşkın ifademi görünce Billie açıklamaya başladı.

'Büyükanne hala zincir mesajların size azizlerin korumasını getirdiğine inanıyor...'

Büyükanne göğsünü kabartarak, "Yap şunu!" diye emredince Billie sıçradı. Oklavayı Miki'ye doğru salladı. 'Miki, sen de! Az önce sana gönderdim!'

"Hadi ama büyükanne," diye yakındı Billie. "Sana kaç kere bunların işe yaramadığını söyledim?"

'Saçmalık! Onlar sizi koruyor!'

Billie tavana baktı, sonra pes etti ve telefonunu eline aldı. "Pekala..."

O zaman bir şeyler atıştırabilir miyiz?"

Büyükannesinin kaşları eriyerek gülümsemeye dönüştü.

"Elbette!" Neredeyse bir savaşçı pozuna bürünerek oklavayı avucuna vurdu.

Bu arada Billie hararetle mesajlaşmaya başladı.

'Tamam, birkaç kişiye gönderdim... Oh, Nica, sana da göndereceğim! Bu şekilde hepimiz güvende ve sağlam olacağız!'

Büyükannesinin bakışları bana yöneldi ve omuzlarım kulaklarıma kadar kamburlaşarak irkildim.

"Bana mı?"

'Evet, neden olmasın? On beş kişiye göndermen gerekiyor,' diye açıkladı ve ben yutkundum, hala büyükannesinin ateş hattındaydım.

On beş kontak mı? On beş kantağım bile yoktu!

"Bitti! Billie anons etti ve hem benim hem de Miki'nin telefonları titreşti. Büyükannesi bize gururla baktı, önlüğü rüzgârda dalgalanıyordu.

"Gidip sana bir şeyler hazırlayayım," dedi ve içeri döndü. Sonra bir kez daha düşünür gibi oldu. "Bu arada, onlardan haber aldın mı?"

Billie başını kaldırıp baktı, omuzları çökmüştü. "Telefon yine kesildi," diye mırıldandı ve ben onun ailesinden bahsettiğini anladım. 'Ama sanırım bir deve sesi duydum. Hâlâ Gobi çölündeler.

Büyükannesi başıyla onayladı ve içeri girmeden önce ona usulca baktı.

Sessizlik üzerimize toz gibi

çöktü. "Haber var mı?"

Bu soru beni şaşırttı. Belki de soruyu soran Miki'nin her zamanki kayıtsız sesi idi.

"Hayır.

Billie kafasını kaldırmadı. Bir sayfanın köşesine kayıtsızca bir şeyler karalıyordu. "Yine ertelediler. Ay sonunda geri gelmeyecekler. artık."

Birden Billie'ye dair kafamdaki imaj değişti. Sırtı kavisliydi ve bukleleri bir bitki gibi sırtından aşağıya dökülüyordu. Gözlerinde her zaman parlayan ışık, donuk bakışlarına hapsolmuş bir parıltıya dönüşmüştü.

"Ama... Babam beni harika bir fotoğraf sergisine götüreceklerini söyledi. Söz vermişti. Ve söz sözdür... değil mi?"

Bana baktı.

"Doğru," dedim açıkça. Billie gülümsemeye çalıştı ama bu büyük bir çaba gibi görünüyordu. Miki defterini burnunun dibine sokunca gözlerini kırıştırdı. Ona şöyle bir baktı ve sonra mırıldandı: "Diğerlerini taklit etmek istemiyor muydun?"

Billie bir an ona baktı ve yavaşça gülümsedi.

Daha sonra Billie ailesine tekrar ulaşmaya çalıştı. Telefon birkaç kez kesildi ama sonunda, tam umudunu yitirdiği anda biri telefonu açtı. Hattan babasının sesini duyduğunda yüzü eşsiz bir sevinçle aydınlandı.

Ne yazık ki telefon görüşmesi yarıda kesildi ama korktuğum gibi cesareti kırılmamıştı. Ailesinin ona anlattığı tüm egzotik harikaların hayalini kurarak kendinden geçmiş bir halde yatağa uzandı.

"Ne muhteşem yerler..." diye mırıldandı, gözleri kapalıydı. 'Bir gün ben de gideceğim! Çadırdan gün batımını izlemek için, kum tepelerini, palmyeleri görmek için... birlikte... dünyanın fotoğrafını çekmek için...'

Sesi önce bir fısıltıya, sonra dudaklarının bir hareketine ve en sonunda da hiçbir şeye dönüştü.

Aynen böyle, Billie öğleden sonra ortasında uykuya daldı, telefonu hala elindeydi ve gözlerinin ardındaki umut, buklelerden oluşan bir bulutun içinde kaybolmuştu.

Telefonu elinden alıp yatağın başucuna koydum ve uyumasını izledim.

"İyi insanlara benziyorlar," diye belirttim anne ve babasından bahsederken.

Onları hoparlöre vermişti ve bize coşkuyla merhaba demişlerdi. Billie'nin neşesini nereden aldığını görebiliyordum.

Öyle.

Miki bana bakmıyordu. Gözleri arkadaşının uyuyan yüzüne dikilmişti.

Bakışları her zamanki gibi nüfuz edilemezdi, ancak melankolinin bir tonunu taşıyor gibiydi.

"Onları söylediğinden daha çok özlüyor. Bunu sadece geceleri itiraf edecek kadar cesur.

"Gece mi?

"Beni aradığında," diye mırıldandı. "Rüyasında geri geldiklerini görüyor... Sonra uyanıyor ve orada değiller. Bazen aşırı tepki verdiğini biliyor. Bunun iş için olduğunu, onların şey olduğunu biliyor... Onlara asla söylemez ama onları özlüyor. Uzun zamandır uzaktalar.'

Miki gerçekten çok tatlı, dediğini hatırlıyorum Billie'nin. Çok hassas. O ana kadar bunu görememiştim. Ama onu gecenin köründe, poker suratının ardına hapsediği bir günün ardından, yanında telefonuyla uykuya dalarken, telefonun ışığının yanacağı ve Billie'nin gülümseyecek gücü olmadığı anların tek tanığı olacağı anı beklerken hayal ettim.

Miki... onun ailesiydi.

"Asla yalnız kalmayacak. Miki'nin gözleriyle karşılaştım ve tatlı tatlı gülümsedim. "O sana sahip.

Miki, Billie'yi yatırmamı izledi.

"Gidip bir bardak su alacağım," dedim ve ayağa kalkıp buruşuk üstümü düzelttikten sonra parmak uçlarımla odadan çıktım. Mutfaktan bir bardak alarak kimseyi rahatsız etmeyeceğimi umuyordum ama sonra Billie'nin büyükannesinin arkadaşlarıyla briç oynamak için dışarı çıktığını hatırladım.

Merdivenlerden inmeden önce geri döndüm ve Billie'nin yatak odasının kapısını tekrar açtım.

'Miki, pardon, sen de mi bir bardak -'

Cümlemi tamamlayamadım.

Kelimeler ağzımda soldu.

Gözlerim kocaman açıldı. Siyah saçları Billie'nin buklelerine karışmıştı. Miki ona doğru eğilmişti, dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Zaman durdu.

Donup

kaldım.

Miki yavaşça doğrulurken ona baktım. Gözleri o kadar şok doluydu ki vahşi görünüyorlardı. Kapüşonunun gölgesi altında dudakları aralanmıştı ama çenesi gergindi.

"Ben..." diye kekeledim, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Nefes nefese ağzımı birkaç kez açtım ama cümlemi tamamlayamadım. Miki bana doğru geldi ve beni odadan dışarı itti.

Kapıyı arkasından kapattı ve gözleri sahanlığın ışığında kor gibi tehditkâr bir şekilde parladı. Sanki beni delip geçiyorlardı.

"Sen," diye tısladı dişlerini sıkarak ve parmağını göğsüme sapladı. Sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde boğazında düğümlendi. "Sen... hiçbir şey görmedin.

Nutkum tutulmuştu. Ağzımı kapattım ve arkasındaki kapıya, Billie'nin uyuduğu odanın kapısına baktım. Tekrar ona baktım, önümde dimdik duruyordu.

Sonra gözümü bile kırpmadan omuz silktim ve sakince 'Tamam' dedim.

Miki'nin göz kapağı seğirdi.

'...Ne?'

"Tamam," diye tekrarladım.

Bana baktı, öfke ve şok arasında gidip geliyordu.

"Ne demek 'tamam'?"

"Ben bir şey

görmedim. "Evet,

gördün!

"Neyi gördün?"

"Ne olduğunu biliyorsun!"

"Hayır.

"Yapma..." diye patladı, patlamak üzereydi. Hâlâ beni işaret ediyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. 'Sen... sen yapmadın... sen...'

Dişlerini sıktı, yumruklarını sıktı ve öfkeli bir çığlık attı.

Miki ellerini titreten bir hayal kırıklığıyla yanarken ben sessizce bekledim. Bitmek bilmeyen bir an boyunca tek ses nefes alış verişlerimizdi.

Gerçekten hiçbir şey görmemiş gibi davranabilirim, diye düşündüm. Eğer istediği buysa, yapacağım şey de buydu.

Miki bana bakmayı reddediyor, o anı silmek için her şeyi yapabilecek birinin ifadesiyle bakıyordu. Ama onunla tanıştığımdan beri ilk kez Miki gitmedi. Bana hırladı ve bunun sadece bir tür içsel mücadele yaşadığından kaynaklandığını bilmeme rağmen, *hala oradaydı.*

Onu görmezden gelemezdim. Onun istediğı gibi değil. Benden nefret etmesine neden olacak olsa da, "Miki... Billie'den hoşlanıyor musun?" diye sordum. Sesim narin ve su gibi berraktı.

Aptalca bir soruydu ama yine de sordum çünkü bunun ne kadar basit olduğunu anlamasını istiyordum.

Miki cevap vermedi. Acı dudaklarını kapattı ve boğazını düğümledi.

"Bunda yanlış bir şey yok..." dedim usulca, çok usulca, sanki ses tellerim cama şekil veriyormuş gibi. Berrak gözlerle ona baktım. 'Bu çok güzel bir şey...'

'Anlamıyorsun,' diye tükürdü.

Hayal kırıklığı gözlerinden balmumu gibi damlıyor, sessiz bir dua gibi yumruklarına ulaşıyordu.

Tekrar sustum, çünkü belki de gerçekten anlamamıştım.

Ama Miki oradaydı ve kapüşonunun altından gözlerini görmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Bana biraz duygu göstermelerini istiyordum - daha önce hiç istemeye cesaret edemediğim bir şey.

'Belki de değil,' diye mırıldandım, bakışlarımı indirerek. 'Ama eğer... eğer bana anlatmak istersen... eğer anlamama izin verersen... düşündüğünden daha basit olduğunu görebilirsin... bunda kötü, açıklanamaz ya da yanlış bir şey olmadığını görebilirsin. Bazı şeyler hakkında konuşmak daha iyidir, bazı şeyleri bir başkası duyduğunda kendimizi daha iyi hissederiz.

Miki dudaklarını büzdü. Ona içten gözlerle baktım, avuçlarım ona doğru açıldı, ellerim yara bantlarıyla kaplıydı.

'Eğer açıklamak istersen, söz veriyorum anlamaya çalışacağım. Sessizce, sözünü kesmeden, istediğin kadar dinleyeceğim. Eğer *denersen...* söz veriyorum bunu nefes almak ya da bir bardak su içmek kadar kolay hale getireceğim.

Ona ciddiyetle baktım ve parlak gözleri titredi. 'Miki...' diye fısıldadım usulca. "Bir bardak su ister misin?"

-

Miki ve ben birkaç saat boyunca mutfaktaki Fransız kapılarının yanında yerde oturduk. Birkaç metre ötede yerden kesinlikle daha rahat olacak sandalyeler olmasına rağmen orada oturduk

su bardaklarımızla, sessizce, dışarıdaki ağaçların arasından süzülen ışığı izliyorduk.

Fazla konuşmadı. Dudaklarından hiçbir şey dökülmedi. Her şeyi içine atmıştı. Sadece sessizce yan yana oturduk, birbirimize eşlik ettik.

"Sensin..." dedim basitçe. "Her Bahçe Günü'ndeki o beyaz gül... O sensin.

Hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra, "Neden ona söylemiyorsun?" diye sordum. "O aynı şekilde hissetmiyor." dedi.

Miki gözlerini tavana dikti.

"Bunu bilemezsin..."

"Gerek yok," dedi ekşiyerek. "Kızlardan hoşlanmıyor.

Aşağıya baktım. Benim rahatlamış, uzanmış bacaklarım onun göğsüne yapışmış bacaklarıyla tezat oluşturunuyordu.

Miki kara kara düşünerek kül tablasında bir sigara daha söndürdü. "Benim hakkımda ne düşüneceğini hayal bile edemiyorum.

"O seni seviyor. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Ama başını iki yana salladı. Umutsuz ve çaresiz gözlerle önündeki duvara baktı.

Anlamıyorsun. Bütün mesele bu. Ben onun en iyi arkadaşıyım,' diye mırıldandı, sanki bu onu aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hissettiren bir kınamaydı. 'İlişkımız... bu önemli. İkimizin de hayatındaki en istikrarlı şey, ikimizin de güvenebileceği bir şey. Ve eğer ona gerçeği söylersem... bu her şeyi bozar. Eski halimize dönmemiz imkansız olur. Bunu kaybetmeye dayanmamam. Onu kaybetmeye. Onsuz yapamam.'

Miki sanki bir kalenin dış duvarından Billie'yi izliyordu. Görebildiği tek şeyin dikenli teller olduğu küçük bir kapı. Oysa ben nereye baksam çiçeklerle dolu bir çayır görüyordum.

Ellerime baktım. Aramıza yavaş ve amansız bir sessizlik çöktü.

"Bir tırtıl türü var," dedim bir süre sonra. 'Diğerlerinden farklı bir tırtıl. Bazen akantus bitkilerinin üzerinde görürsünüz. Bilirsin... tırtıllar dönüşmek zorunda olduklarını bilirler. Kozalarını örüp kelebeğe dönüşecekleri bir an gelir. Öyle değil mi? Çok basit. Ama bu tırtıl... Şey, farkında değil. Kelebek olmak zorunda olduğunu bilmiyor. Eğer bir krizalit oluşturmak istemiyorsa, eğer... şey... eğer *yeterince inanmıyorsa*... dönüşüm olmaz. Koza örmez. Sonsuza kadar tırtıl olarak kalır.

Harap olmuş ellerime baktım.

"Belki de Billie'nin kızlardan hoşlanmadığı doğrudur. Ama belki senden hoşlanıyor olabilir. Bazen bizi derinden etkileyen öyle insanlar vardır ki, dış kabuklarına rağmen içimizde kalırlar. Onlar önemlidir ve yerleri kimse tarafından doldurulamaz. Sakince duvara baktım. 'Belki Billie senin hakkında böyle düşünmedi... belki de hiç düşünmeyecek, ama... sonsuza kadar yanında olmasını istediği tek kişi sensin. Ve eğer ona söylemezsen... hatta denemezsen, Miki... onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini asla öğrenemezsin. Ve o zaman hiçbir şey değişmeyecek. Ve sonra Billie seni asla gerçekten göremeyecek. Ve sen de sonsuza kadar bir tırtıl olarak kalacaksın.

Sözlerim bir mum alevi gibi söndü.

Başımı çevirdim ve Miki'yi bana bakarken buldum, onu daha önce hiç görmediğim kadar açık ve niyetliydi. Sanki bir şekilde onun dış duvarlarını aşmayı başarmıştım.

Gözlerini kaçırdı ve burnunu çekişini gizlemeye çalıştı ama ben bunu çok net duydum.

"Söyleyeceğimi düşündüğüm son kişi sensin," diye mırıldandı.

Hakaret gibi gelmedi. Sanki kendisiyle girdiği küçük bir savaşı kaybetmiş gibiydi. Beni kabul etmiş gibi hissettim.

"İkiniz de bu yönden hep birbirinize benzediniz," diye mırıldandı. "Hangi yönden?"

'Sen ve o... Dünyaya bakış açınız. Bazen bana onu hatırlatıyorsun.

Miki küçük bir iç çekişle başını salladı. Sonra kapüşonunu indirdi ve yüzü ışığa çıktı.

Gözlerine makyaj bulaşmıştı ve siyah saçları köşeli yüzünü çerçeveliyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarının uyumunu fark etmeden edemedim.

Kargo pantolonu ve büyük boy kapüşonunun altında beklenmedik bir güzellik vardı.

Onu izlediğimi fark etti ve bana temkinli bir bakış fırlattı. "Ne?

Gülümsedim.

"Çok güzelsin, Miki.

Gözleri kocaman açıldı. Gözlerini hızla kaçırdı, ağzını kapattı ve omuzlarını kamburlaştırdı. Kollarını dizlerine doladı, bıkkındı ama yanaklarının tenine göre alışılmadık bir pembelikte kızardığını gördüğümü sandım.

"Sen ve senin... *tırtılların*," diye mırıldandı, asık suratlı ve utanmış bir şekilde. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Hafifçe güldüm, başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Yanımdaki Miki'nin yüzünün dingin bir ifadeye büründüğünü gördüğüme emindim.

"Hey... N'aber?

Arkamızı döndük. Billie kapının önündeydi ve eliyle gözlerini ovuşturuyordu.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu uykulu bir şekilde.

Miki yere baktı. Neredeyse bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sessiz kaldı. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Merak etme," diye gülümsedim Billie'ye. "Sadece birlikte bir bardak su içiyoruz.

-

Günün geri kalanını Billie'de geçirdim.

Hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Artık Miki'nin sırrını biliyor olsam da, Billie ona takılmaya başladığında gözlerini devirmesine engel olamadım. Birlikte olma tarzlarından hoşlandığından emindim. Bu yüzden onsuz yapamıyordum.

Biz ders çalışırken birkaç mesaj aldım. "Kimmiş o?
Billie merakla bakmaya çalışarak sordu. Lionel'dı.
Zincir mesajı on beş kişiye göndermem söylendiğinde biraz zorlanmıştım.

Rehberimde kayıtlı olan birkaç kişiye göndermiştim: Anna, Norman, Miki ve yine Billie, telefon şebekemin müşteri hizmetleri numarası, ama sonra yetersiz kaldım. Hâlâ on kişiye daha göndermem gerekiyordu ve Billie'nin büyükannesini hayal kırıklığına uğratacağım düşüncesi kalbimi parçaladı. Böylece Lionel'a arka arkaya on kez göndermiş oldum.

Dini bağlılığım karşısında en hafif tabiriyle şaşırmıştı.

"Yani? Billie bir kedi kadar meraklı bir şekilde sordu. 'Kim sana bu kadar sık mesaj atıyor?

Hadi, bize bir bak!'

"Oh, yeni biri yok..." diye cevap verdim. "Sadece...

Lionel. Lionel mı? Oh, laboratuardan... Tanrım!

Sohbet ediyor musunuz?"

"Şey... evet, sık sık. "Arada

sırada... ne sıklıkla?

"Ben... Bilmiyorum," diye cevap verdim. Şimdi gözlerinde hararetli bir ilgiyle beni izliyordu. "Sık sık, diyebilirim.

Billie elini sertçe ağzına götürdü ve ben de sıçradım.

Seninle flört ediyor! Öyle, değil mi? Tanrım, bu çok açık! Miki, duydun mu?" Billie onu sertçe dürttü. "Peki ya sen? Ondan hoşlanıyor musun, Nica?"

Ona içtenlikle göz kırptım.

"Şey, evet.

Billie'nin çenesi düştü ve avuçlarını yanaklarına götürdü. Ancak o daha bir şey söyleyemeden Miki kalemmini aramıza soktu.

Telefonumu göstererek, 'Ondan *hoşlanıyor* musun demek istedi,' diye açıkladı. "Eğer bu adamla ilgileniyorsan.

Ona sorgulayarak baktım. Sonunda anladığımda gözlerim kocaman açıldı, yanaklarım yandı ve bir yutkunmayla aceleyle başımı salladım.

"Oh, hayır, hayır, hayır!" Kendimi aceleyle düzelttim. 'Hayır, ben... Lionel'dan o şekilde hoşlanmıyorum! Biz sadece arkadaşız!

Billie sözsüz bir şekilde bana baktı, elleri hala yüzünün yan tarafında duruyordu.

'...Sadece arkadaş
mı?' 'Sadece
arkadaş.'

"Peki bunu biliyor mu?

"Ha? Ne demek istiyorsun?"

"Oh, hadi, bir bakayım!

Telefonumu kaptı. Gerçek bir merakla mesajlarımı okumaya başladı.

'Vay canına,' diye haykırdı. 'Neredeyse her gün konuşuyorsunuz! Sana çok mesaj atıyor... ve burada... burada aptalca bir bahaneyle mesaj atıyor... ooh, ve burada...'

"*Özür dilerim,*" diye birden sözünü kesti Miki. "Ama bu adamın tek yaptığı kendinden bahsetmek.

Onun da eğilip kaşlarını kaldırarak mesajları okuduğunu görünce şaşırdım. Bana şüpheci ve sorgulayıcı bir bakış attı.

"En azından sana nasıl olduğunu soruyor mu?

Bu soru kafamı karıştırdı.

"Peki, okulda onunla karşılaşırsam..."

"Soruyor mu?" diye araya girdi.

"Hayır... ama ben iyiyim," diye cevap verdim, sorunun ne olduğunu anlamamıştım. Miki bana karanlık bir bakış attıktan sonra bakışlarını tekrar telefonuma çevirdi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Billie yavaşça mesajlar arasında gezinerek, "Başarılarından çok gurur duyuyor," dedi ve ses tonundan konuşmamızda beklediği gibi bir şey olmadığını anladım.

"Evet," diye kabul ettim. "O..."

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum," diye patladı Miki, "onun tenis turnuvaları dışında başka bir şeyden bahsediyor musunuz?"

İkisine de baktım, biri şüpheliydi, diğeri hâlâ telefonumu tutuyordu.

Doğrusu, sohbet etmediğimiz tek bir olay bile hatırlamıyordum.

hakkında bir şey için yap ile Onu. I Yivli
aracılığıyla hepsi benim

Lionel ile sohbetlerimiz, yürüyüşlerimiz ve paylaştığımız dondurmalar... Ama bir istisna bulamadım.

Miki başını salladı. 'Sen çok safsın. Anlamıyor musun?'

Billie tereddütlü, neredeyse özür dileyen bir gülümsemeyle telefonumu bana geri verdi.

"Burnumuzu sokmak istemeyiz... Umarım öyle anlaşılmaz. Ama senin nasıl olduğunu sorması doğru, öyle değil mi? Birbirimizi her gün görmesek de, ben bile sana bunu soruyorum, çünkü cevabını önemsiyorum. Miki bu konuda haklı.'

Miki kaşlarını çatarak, "Egosunu okşamak için seni kullanıyor," dedi. "Ve sen o kadar nazıksın ki farkına bile varmıyorsun. Billie ona şakacı bir şekilde dirsek atınca Miki bir hakaret tısladı.

'Kusura bakma Nica, böyle anlarda çok huysuz olur. Bu sadece birisi için endişelenme şekli.

Miki ona ters ters baktı. Bu sözler kafamın içinde yankılandı. Miki'ye sessizce baktım, duygularla dolup taşıyordum. *Miki benim için endişeleniyor muydu?*

"Ders çalışıyor muyuz, çalışmıyor muyuz?" diye homurdanarak başını tekrar kitabının üzerine eğdi. Billie gülümsedi.

"Enstitünüzde onun gibi bir sürü suratsız var mıydı?

Miki ters ters bakıp ona tekme atmaya çalışırken, Billie şakacı bir şekilde ona sarılmaya çalıştı. Daha önce kimsenin benim için endişelendiğini hatırlamıyordum.

Aklıma sadece bir isim geldi. O gittiğinden beri orada duran sönük bir mum.

Adeline.

Adeline ve onun saçlarımı ören, sıyrılan dizlerimi temizleyen elleri. Her zaman benden ve diğer çocuklardan biraz daha büyük olan Adeline...

Ortamı yumuşatmak için gülümsedim. "Hayır, beni bu kadar şiddetle savunan kimse olmadı.

Billie'nin yüzünde dile getirilmemiş bir soru gördüğümde kendimi açıkça ifade edememiş olabileceğimi fark ettim. Uzun zamandır bana enstitü hakkında soru sormak istediğini biliyordum ama her zaman doğru zaman olmadığından endişelenmişti.

"Nasıl bir şeydi?

Tereddüt ettim. Billie böyle doğrudan bir soru sorduğu için anında pişman olmuş gibiydi, sanki beni gücendirecekmiş gibi.

"Eğer... eğer bu konuda konuşmak istersen," dedi ve bana konudan kaçma şansı verdi.

Biraz utanmış görünüyordu ve beni üzmemek istemediğini anladım.

"İyiymi," dedim güven verici bir şekilde. "Uzun bir süre oradaydım. "Gerçekten mi?

Kendimi başımı sallarken buldum. Birbiri ardına gelen sorularla büyük kapıları, büyümüş bahçeyi, ara sıra yaptığım ziyaretleri ve orada yaşadığım hayatı, gelen ve giden çocuklarla birlikte resmetmeye başladım.

Daha gri detayları sakladım, onları halının altındaki toz gibi gömdüm. Sonunda, geriye kalan tek şey kaba ve biraz perişan bir varoluş oldu.

'Ve on iki yıldır orada mıydınız? Anna'dan önce?' Billie sordu. Miki dikkatle ama sessizce dinliyordu.

Tekrar başımı salladım.

"Geldiğimde beş yaşındaydım.

"Kardeşin de uzun süre orada mıydı? Billie dudaklarını büzdü. "Özür dilerim. Ona böyle hitap edilmesinden hoşlanmadığını biliyorum. Otomatik olarak söyledim... Rigel yani.

"Evet," diye mırıldandım, bakışlarımı indirerek. 'Rigel... benden önce oradaydı. Ailesini hiç tanımadı. Ona adını veren başhemşireydi.

Bunu öğrendiklerinde herkesin yaptığı gibi Billie de şaşkınlıkla bana baktı. O ana kadar konuşmayla hiçbir ilgisi olmayan Miki bile şimdi merakla bana bakıyordu.

"Ciddi misin? Billie afallamıştı. 'Senden önce orada mıydı? Onu çok iyi tanıyor olmalısın.

Hayır. Onu tanımıyordum.

Ama ben onun hakkında her şeyi biliyordum. Bu bir paradokstu.

Rigel içimde kök salmıştı, tıpkı hayatınız boyunca kalıcı olan bir koku gibi.

"İkiniz için de zor olmuş olmalı," diye mırıldandı Billie. "Başhemşireniz gittiğinizi görünce çok üzölmüş olmalı.

Saçlarımdan hafif bir esinti geçti. Billie'ye baktım. Nazikçe gülümsüyordu.

'Veda ederken çok üzölmüş olmalı, değil mi? Ne de olsa sizin büyümenizi izledi, sizi neredeyse tüm hayatınız boyunca tanıdı!

Gözlerinin içine baktım. Normalden daha büyük görünüyorlardı. Çıplak kollarımda esintiyi hissedebiliyordum.

Tek söylediğim 'Hayır' oldu. "Bayan Buzdolabı... o kadar zamandır bizi tanımıyordu. Billie gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı.

"Pardon... Rigel geldiğinde onun adını verdiğini söylememiş miydiniz?

"Hayır," diye mekanik bir şekilde cevap verdim. Tekrar *kaşıma* isteği duydum ama tırnaklarım hareketsizdi. "Ondan önceki başhemşireydi.

Billie şaşırmıştı. Miki, onun yanında, bana bakıyordu. Beni dikkatle izliyordu. Gözlerinin aramızdaki mesafeyi delip geçtiğini, tenimi delip geçtiğini, etime işlediğini hissedebiliyordum.

"Ondan önceki başhemşire mi? Billie'nin söylediğini duydum. Esinti ısıran bir rüzgâra dönüştü.

"İki başhemşire mi vardı?

Tırnaklarımı kalçalarıma geçirdim.

"Bize hiç söylemedin!

Billie öne doğru eğildi, gözleri büyümüştü. Tırnaklarımın acısının derime battığını hissettim. Miki'nin gözleri iki korkunç, doymak bilmez kurşun gibiydi ve beni yavaş yavaş yutuyordu.

"Yani," diye tekrar duydum, kanım kulaklarımda çarpıyordu. "Seni Bayan Buzdolabı büyütmedi. Adı buydu, değil mi? Ondan önceki kadın mıydı?"

Tüm duyularım kükredi. Derim gergin ve titriyordu. Soğuk ve nemli hissediyordum. Ses tellerime dikenler saplanmıştı. Tek yapabildiğim bir kurşun asker gibi mekanik bir şekilde başımı sallamaktı.

"Bayan Fridge geldiğinde kaç yaşındaydınız?

"On iki. Cevabı sanki söyleyen ben değilmişim gibi duydum.

Sanki orada değildim, her şey daha da güçlenmişti, tek hissedebildiğim patlamanın eşiğindeki bedenimdi. Sonra ter, endişe, hırıltı, kalbimin parçalanması, nefesimi kesen dehşet geldi. Geri çekildim, saklandım ve yutkundum, birinin beni kurtarması için yalvardım.

Her şey durdu ama Miki'nin gözleri bana bakıyordu ve ben dehşetin altında eziliyordum. Boğazımdaki dikenler daha da keskinleşti, boğuluyordum, göz bebeklerim büyüdü. Her şey nabız gibi atıyordu ve yine ruhumu canavarca tırmalayan o sesi duydum.

"Bundan birine bahsedersen ne olacağını biliyor musun?"

Billie yine öne doğru eğildi, dudaklarında başka bir soru vardı, ama tam o anda Miki yanlışıyla meyve suyu bardağını devirdi.

Masanın üzerine dökülünce Billie bir çığlık atarak kendini tuttu ve sıçradı. Biyoloji ders kitabını ıslanmadan yakaladı ve Miki'yi sakarlığı için azarladı.

Konuşma sona ermişti.

Ancak o zaman, artık onların ilgisine maruz kalmadığımda, ellerimi kaldırdım ve tırnaklarımın pantolonumun kumaşında bıraktığı izleri gördüm.

-

O gece ev sessizdi. Sadece ben ve elimdeki bardak vardı. "Nica?

Anna'nın saçları biraz dağınıktı. Bornozunu üzerine örtmüştü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu mutfığa girerken.

"Susamıştım.

Bana uzun uzun baktı ve ben de yüzümü indirdim.

Yavaşça ve sessizce yanıma geldi. Ona bakmamaya çalıştım, çünkü gözlerimde görebileceklerinden korkuyordum. Bakışlarımda ışık yoktu, sadece asla kurtulamayacağım bir karanlık vardı.

"Gecenin bir yarısı ilk kez uyanmıyorsun," dedi usulca. 'Bazen gece tuvalete gittiğimde, kapının altından gelen bir ışığın yandığını görüyorum. Bazen aşağıya indiğini duyuyorum... ve sen yukarı çıkmadan önce tekrar uykuya dalıyorum.

Tereddüt etti, bana şefkatle baktı. "Nica... uyumakta zorlanıyor musun?"

Sesinde nezaket vardı ama bana dokunmasına izin veremezdim. Gözlerinin düştüğü yerde acı hissettim. Kanaması durmayan yaralar hissettim. Başkalarının rüya gördüğü yerlerde ben kâbuslar gördüm, karanlık odalar ve deri kokusu. *İyi olmak* zorunda olduğumu hissettim. Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım, sonra ona yapay bir gülümseme verdim. Her şey yolunda, Anna. Bazen uyuyamıyorum. Endişelenecek bir şey yok.

İyi çocuklar ağlamaz. İyi çocuklar konuşmaz. İyi çocuklar çürüklerini saklar ve sadece kendilerine söylendiğinde yalan söylerler. Artık çocuk değildim ama bir yanımda hâlâ aynı çocuksu sesle konuşuyordu.

Anna saçımı okşadı. "Emin misin? Onun şefkatine öyle umutsuzca sarıldım ki titredim. Parçalara ayrılmam için tek gereken o tatlılıktı. Daha inandırıcı bir şekilde gülümsemeye çalışarak başımı salladım ve o da papatya çayı yapmaya başladı. Bana biraz ikram ettiğinde reddettim. Sonunda iyi geceler dileyip yukarı çıkmaya karar verdim.

Her adımda bedenimin ağırlığını hissediyordum. Odama varmıştım ve kapının koluna uzanmıştım ki bir ses beni dondurdu.

"Neden uyuyamadığını biliyorum. Boş bakışlarım kapıda sabit kaldı. Onunla yüzleşecek gücüm yoktu, o anda olmazdı.

Donuk gözlerle ve şeytanlarını tanıyan ve artık onları saklamaya çalışmayan birinin teslim olmuş sakinliğiyle arkamı döndüm.

"Bunu bilmeyen tek kişi sensin. Rigel karanlığa bürünmüş odasının k a p ı s ı n d a n beni izliyordu. Aşağı baktı.

"Yanılıyorsun.
"Hayır," diye fısıldadım sertçe.
"Evet...
"Seni seviyordun!"

Sesimi yükseltmek için harcadığım çaba boğazımı yaktı. Yumruklarımın sıkılı olduğunu ve saçlarımın yüzüme döküldüğünü fark ettim.

Tepki o kadar beklenmedikti ki, benimki gibi nazik bir ruhtan nasıl gelebildiğini merak ettim. Şefkatle yaşayan, korkuya korkutucu bir şekilde boyun eğen benden.

O anılar yüzünden. *Onun* yüzünden. Benim ve diğer pek çok kişinin çocukluğunu işaretlediği çatlaklar yüzündendi. Rigel'e, yıldızların oğluna, diğer herkesin pahasına verdiği çocukluk.

"Hiç anlamadın.

O anda, ona ne kadar bağlı hissettiğimden nefret etmek istedim. Düşüncelerimi nasıl etkilediğinden. O tatlı ıstırap hissinden. Beni kimsenin görmediği kadar savunmasız ve başkaları için yara bantlarıyla kapladığım çiziklerle kaplı görmesine nasıl izin verdiğimden nefret etmek istedim.

Asla anlamayacaktı.

Odama girdim ve kapıyı kapattım, sanki tüm acımı bastırmayı umuyormuşum gibi.

Sanki onu tekrar tekrar kapatabilmeyi umuyormuşum gibi. Saklamayı, gizlemeyi. Bir gülümsemeyle örtmek.

Ertesi gün tüm kalkanlarımın sonsuza dek parçalanacağını henüz bilmiyordum.

21. Konuşmadan

*Deri, yaralı bir
ruhu
iyileştiremez.*

O gün yağmur yağıyordu.

Gökyüzü kirli metal rengindeydi. Kayısı ağacının kokusu o kadar yoğundu ki evin içinden bile kokusunu alabiliyordunuz.

Asya'nın sesi havada çınlıyordu.

Dalma merhaba demek için uğramış, Anna'ya verdiği güzel çiçekler için teşekkür etmek üzere bir pasta getirmişti. Asya da derslerden dönerken uğramış ve oturma odasında onlarla sohbet ediyordu.

Bana selam bile vermemişti.

Norman'ın en sevdiği bademli kurabiyelerden bir paket getirmişti. Çantasını kanepeye bıraktı, ceketini astı ve Anna ile benim çay hazırladığımız mutfağa geldi.

"Asia!" Anna onu iki yanağından öptü. "Dersler nasıldı?"

"Sıkıcı," diye yanıtladı Asya, mutfak tezgâhına otururken.

Artık varlığımı kabul etmesini beklemiyordum.

Kapı çaldığında Anna çaydanlığı tepsiye yerleştiriyordu.

"Nica, çayı getirir misin lütfen?" dedi kapıyı açmaya gitmeden önce.

Norman'ın herkese merhaba dediği oturma odasındaki masanın üzerine fincanları ve tabakları yerleştirdim. Dalma birini bekleyip beklemediğimizi sordu.

Kim olabileceğini bilmiyordum. Fincan şingirtiları ve konuşmalar arasında tek seçebildiğim bir erkek sesiydi.

"Bayan Anna Milligan?" diye sordu.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri duydum. Yabancı içeri girdi ve Anna'nın şaşkın bir şekilde kekeleyişini duyunca şaşırdım. Norman ayağa kalktı, ben de onu takip ettim.

Eşikte uzun boylu, iyi giyimli bir adam belirdi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Dar omuzlarını dikleştiren bir ceket giymişti ve gömleğinin üzerinde jartiyerler gördüm. Kravat takmıyordu ve yüzü anlaşılmazdı.

Herkes ona bakmak için döndü.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi, tek misafirin kendisi olmadığını fark ederek.

Konuşma tarzında profesyonel bir şeyler vardı.

'Niyetim sosyal bir toplantıyı bölmek değildi. Çok fazla vaktinizi almayacağım.'

"Affedersiniz ama siz kimsiniz?"

"Norman," diye kekeleydi Anna.

"O..."

"Siz Bay Milligan mısınız?" diye sordu adam. "İyi günler. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Birkaç dakikanızı rica edeceğim.

"Bizim zamanımızda mı?"

"Şey, hayır, sizin değil," diye kendini düzeltti. "Sizinle birlikte yaşayan gençlere birkaç sorum olacak.

"Ne?"

"Sizin gözetiminizdeki gençler, Bay Milligan. Adam son derece gayretliydi. Odanın etrafına bakındı. "Evdeler mi?"

Ağır bir sessizlik çöktü. Sonra Asya ve Dalma bana döndüler.

Ayaktaydım, sırtımı mutfığa dönmüştüm, o kadar şaşırmıştım ki nefes alış verişlerimin sesini bastırmaya çalışıyordum.

Adamın gözleri üzerime dikildi.

'Bu Nica Dover mı? Burada yaşayan kız mı?'

"Ama ondan ne istiyorsun? Anna cesurca sordu. Onu duymazdan geldi, bakışları bana sabitlenmişti.

"Bayan Dover, size sormak istediğim birkaç soru var.

"Ama," diye patladı Norman, "kimsiniz siz? Ve evimizde ne arıyorsun? Adam ona buz gibi baktı, sonra bir elini cebine soktu.

Ona ciddiyetle baktı, sonra parlak bir polis rozeti çıkardı. 'Dedektif Rothwood, Bay Milligan. Houston Polisi.'

Herkes dehşet içinde ona baktı. "Ne... ne? Norman kekeleydi.

"Bir yanlışlık olmalı," diye araya girdi Anna. 'Ne diye sorgulamak istiyorsunuz ki...'

"Rigel Wilde ve Nica Dover," diye okudu adam cebinden çıkardığı küçük bir karttan. 'Anna ve Norman Milligan ile birlikte 123 Buckery Sokağı'nda ikamet ediyorlar. Bu adres. Dedektif Rothwood kartı ceketinin içine geri koyduktan sonra bana baktı. "Bayan Dover, izin verirseniz sizinle özel olarak konuşmak istiyorum.

"Hayır, hayır, bir dakika bekle! Anna ona baktı, kararlıydı, aramıza girdi. 'Öylece ortaya çıkıp hiçbir açıklama yapmadan soru sormayı talep edemezsiniz! Onlar reşit değil, neden burada olduğunuzu bize söylemezseniz onlarla hiçbir şey konuşamazsınız!

Dedektif Rothwood yan gözle ona baktı. Bir an için sinirlendiğini sandım ama sonra anladığını fark ettim. Anna'nın davranışı şimdiye kadar gördüğüm annelik içgüdüsüne en yakın şeydi.

'İstediğim bilgi son zamanlarda dikkatimizi çeken oldukça hassas bir konuyla ilgilidir. Bir soruşturma başlatıldı, ifade almak ve konuya biraz ışık tutmak için buradayım.

"Ne önemi var?

"Sunnycreek Evi'yle ilgili bazı olaylar. Onu sanki camın arkasından duydum.

Donup kaldım. Korkunç bir önsezi içime işledi ve kulaklarımda tiz bir çığlık duyuldu.

"Sunnycreek? Anna kaşlarını çattı. 'I Yapma. anlamak. Ne? sırala olayların?'

"Birkaç yıl öncesine dayanan olaylar," diye belirtti dedektif. "Amacım bunların doğruluğunu teyit etmek.

Bu önsezi hissi önce bir bene, sonra bir çürüğe, sonra bir lekeye ve en sonunda da kangrene dönüştü. İçime mürekkep gibi sızdı ve bir şeyin acımasızca *tırmaladığını* hissettim.

Tırnaklarımdı.

'Bu çok ciddi bir mesele. Ben de tam olarak bunun ışığında buradayım.

Odada bir şeyler yanıştı, duvarlar bozuluyor, üzerime katlanıyordu: yavaş bir çöküş, renk kaybı, duvarlar çatlaklar ve örümcek ağlarıyla doluyordu.

Küçük, karanlık bir oda.

Sanki hayatım boyunca bu karardan korkmuşum gibi dedektifin gözleri bu yıkımı körükledi.

Anna beni, Norman'ı ve dedektifi mutfağa götürdü ve dedektif tekrar konuşmaya başladığında kapıyı sessizce kapattı.

"Bayan Dover. Margaret Stoker hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Boğazım düğümlendi. Tüm vücudumda alarm zilleri çalmaya başladı. Gerçeklik raydan çıkmaya başladı.

'Kim bu kadın? Onu neden tanısınlar ki?" diye sordu Anna.

"Anladığımız kadarıyla Bayan Stoker, Angela Fridge'den önce Sunnycreek Bakımevinin müdürüydü. Ancak birkaç yıl aralıksız hizmet verdikten sonra enstitüden ayrılmıştır. İşten çıkarılmasıyla ilgili koşullar belirsiz. Bayan Dover, Margaret Stoker hakkında özellikle hatırladığınız bir şey var mı?"

"Yeter!"

Anna'nın sesi havayı delip geçti. Kalp atışlarım sağır ediciydi. Tanıdık tepkiler içimde mide bulandırıcı bir hızla akmaya başladı. Anna'nın beni korumak istercesine önümde durduğunu gördüm.

'Neler olduğunu bilmek istiyoruz. Bu kadar anlamsız cevap yeter! Bütün bunlar ne demek oluyor? Bize bir kez olsun anlatın!'

Dedektif Rothwood hâlâ bana bakıyordu. Bakışları beni delip geçiyor, soyuyordu, sabitlenmiş gibiydi. Başka tarafa baktığımda, bir cerrahın bıraktığı neşter gibi içime saplandığını hissedebiliyordum.

"Birkaç gün önce Houston Mahkemesi'ne Sunnycreek Bakımevi'nin eski sakinlerinden ve artık bir yetişkin olan Peter Clay tarafından bir suçlama getirildi. Söz konusu suçlama

kurumun direktifleriyle uyumlu olmayan çeşitli cezalandırma biçimleriyle ilgilidir'.

"Ceza mı?

"Onbaşı cezası, Bayan Milligan. Dedektif Rothwood ona sert bir bakış attı. "Çocuklara karşı işkence ve vahşet. Margaret Stoker küçüklere kötü muamele ve ağır istismarla suçlanıyor.

Başka bir şey duymadım.

Peter zihnimde zonkluyordu. *Peter'di*.

Oda etrafımda şiddetle döndü.

Peter konuştu. Vazoyu parçalamıştı ve şimdi karanlık her yere yayılıyor, etrafındaki her şeyi yutuyordu.

Buz gibi, dengesiz duygular içimde dolaşüyor, kalbimi donduruyor ve midemi eziyordu. Endişe, ter, boğulma. Mide bulantısı. Hava sanki canlıymış gibi beni dövüyordu ve kalp çarpıntılarım göğsümde patlayacak kadar şiddetlenmişti.

Peter konuştu ve şimdi her şey ortaya çıkacaktı. Saklanmak, gizlenmek, kaçmak zorundaydım ama bacaklarım kurşun gibiydi ve bedenim taşa dönmüştü. Anılar zihnimi doldurdu - metalin sesi, derinin hissi - ve *tırnakların acımasızca tırmalaması, tırmalaması ve tırmalaması*.

Görüşüm sarsıldı.

'Ciddi olamazsın...' diye mırıldandı Anna, titremelerim daha da şiddetlenirken. 'Bu... bu akıl almaz bir şey... Nica, o...'

Arkasını döndü. Ve beni gördü.

Beni gördü, titreyen bir yığın olduğumu, gözlerimin çok uzun zamandır saklı tutulan bir gerçek yüzünden harap olduğunu gördü.

Ben, soğuk, ter, endişe ve korku yumağı. Ben, kontrolsüzce titriyorum.

Ağzı açık kaldı. Bakışları kuşkulu ve dehşete kapılmıştı. Sesi bende yok olma isteği uyandırdı.

"Nica..." diye fısıldadı, perişan bir halde.

Dehşet içimde bir canavar gibi kükredi. Derim çatladı, kalbim saniyede yüzün üzerinde atıyordu ve ateşli bir endişe beni ele geçirdi.

nefesim kesildi. Tüylerim diken diken oldu, sanki yeniden eziliyormuşum gibi hissettim - *kemer, güçsüzlük, karanlık, çığlıklar.*

Geriye doğru bir adım attım.

Herkes korku ve dehşet içinde bana bakıyordu ve Hayır, hayır, *hayır, bana öyle bakmayın, iyi olacağım, diye* bağırdı içimdeki küçük kız, *iyi olacağım, iyi olacağım, iyi olacağım, yemin ederim.*

Artık ne kadar çirkin, kırık, işe yaramaz ve mahvolmuş olduğumu biliyorlardı ve birden herkes bana *onun* bana baktığı gibi bakmaya başladı, herkesin gözleri, bakışları, kınamaları ve küçümsemeleri vardı. Onun yüzünü gördüm, sesini duydum, kokusunu hissettim, ellerini çürüklerimin üzerinde hissettim ve bu çok fazlaydı. Dayanılmazdı.

Kalbim

yerinden fırladı.

"Nica!

Göz bebeklerim büyümüş ve ciğerlerim panikle dolmuş halde kaçtım.

Mutfağa doğru koştum ama hızla bir şeye çarptım. Başımı kaldırdım, gözlerim yaşlarla dolmuştu ve şiddetli bir ürpertiyle onun her şeyi duyduğunu gördüm.

Rigel'in bakışları son darbe oldu. Gözleri loştu, ikimizin de her zaman bildiği şeylerle doluydu. Beni sonsuza dek paramparça ettiler.

Etrafından dolandım ve arka kapıdan koşarak çıktım. Dışarıya dalarken arkamdan sesler geliyordu, yağmur boğazımı sıkıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar gökyüzüne, açık havaya, tuğla ve harçtan uzaklaşmaya, onların olabildiğince uzakta olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Kaçtım çünkü her zaman yaptığım şey buydu.

Kaçtım çünkü bakışları dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Kaçtım, çünkü kendimi onların gözlerinde görece kadar cesur değildim.

Koşarken, ciğerlerim çökme noktasına gelmişken, fırtına üzerime yağarken, Mezar'dan ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım, onun her zaman beni takip edeceğini fark ettim.

O ve o karanlık oda beni asla terk etmeyecekti. Asla gerçekten özgür olamayacaktım.

Çaresizlik beni daha hızlı koşmaya itti. Yağmurlu bir dünyada yırtındım ve Anna'nın hayal kırıklığına uğramış yüzünün görüntüsü ruhumu pençeleylene kadar

nehir yanındaki parkta çamura gömüldü.

Giysilerim sırlıklam olmuştu. Orada, Mezar'ın bahçesinde yaptığım gibi bir çalının altına saklandım ve *ondan* kaçmaya çalıştım. Yeşili, huzuru, sessizliği aradım ve beni bulmaması için dua ettim.

Soğuk tenimi ısırdı. Ayakkabılarımı su ıslattı ve nefesim cılız bir tıkırtıya dönüştü.

Soğuk kemiklerime işleyip her şeyi dondurana kadar orada yattım.

Yavaş yavaş görüşüm bulanıklaştı.

Etrafımdaki her şey kararır ve kaybolurken, sağanak yağmurun arasından yavaşça bana doğru gelen ayak sesleri duydum. Önümde durdular. Daha da yavaş nefes alarak, her şey kararmadan önce bir çift ayakkabı gördüm.

Duyularım beni terk ederken, bir çift kol beni yerden kaldırdı. Beni sardılar ve tanıdık bir koku fark ettim, içimde bir şeyleri kıran bir koku. Evim gibi kokuyordu. Onun sıcak kucağında eridim, yüzümü boynuna gömdüm.

"İyi olacağım," diye fısıldadım güçsüzce.

Ve sonra karanlık beni yuttu.

22. İyi olacağım.

*Sadece karanlığı tanıyanlar ışığı
arayarak büyür.*

Hiç güçlü olmamıştım. Hiçbir zaman olamadım.

"*Kelebek gibisin,*" derdi annem. "*Bir gökyüzü ruhu.*" Bana Nica derdi çünkü kelebekleri dünyadaki her şeyden daha çok severdi.

Bunu hiç unutmamıştım.

Gülüştü anılarımdan silindiğinde bile. Ondan bana kalan tek şey *şefkat* olduğunda bile. Tek istediğim ikinci bir şanstı.

Gökyüzünü olduğu gibi seviyordum, berrak bir yüzey ve beyaz bulutlar. Onu sevdim, çünkü fırtınadan sonra bile her zaman sakindi. Onu sevdim, çünkü diğer her şey parçalandığında, o hep aynı kaldı.

"*Kelebek gibisin,*" derdi annem. Bir kez olsun yanılıyor olmasını diledim.

-

O yüzü, derimin bir çürüğü hatırladığı gibi hatırlıyordum. Anılarımda asla geçmeyecek bir leke.

Hatırlıyordum, çünkü bunu asla unutamayacağım kadar derine kazımıştı içime.

Hatırladım, çünkü onu sevmeye çalışmıştım, sanki o benim ikinci şansımış gibi.

Bu benim en büyük pişmanlığımı.

Gökyüzünü seviyordum ve o da bunu biliyordu. Tıpkı Adeline'in yüksek sesten nefret ettiğini ve Peter'ın karanlıktan korktuğunu bildiği gibi o da bunu biliyordu.

En çok kırıldığımız noktalarda bizi zorlardı. Zayıflıklarımızı, en yaşlılarımızın bile hala çocuksu olduğu alanları kullanırdı. Korkularımız, söküp atacağı dikişler gibiydi, sanki parça parça kesilecek oyuncak bebekler gibiydik.

Yaramazlık yaptığımız için bizi cezalandırdı.

Çünkü yaramaz çocuklar bunu hak ediyordu. Günahlarımızın kefaretiydi.

Günahımın ne olduğunu bilmiyordum. Çoğu zaman bunu neden yaptığını anlayamıyordum. Anlamak için çok küçüktüm ama o anların her birini hafızama dövme yapılmış gibi hatırlıyordum.

Hiç gitmediler.

İçimizden biri cezalandırıldığında, geri kalan hepimiz sıranın bize gelmemesi için dua ederek dikişlerimize sarılırdık.

Ama ben bir oyuncak bebek olmak istemiyordum. Hayır, berrak yüzeyi ve beyaz bulutlarıyla gökyüzü olmak istiyordum, çünkü üzerinde kaç yarık olduğu, ne kadar gök gürültüsü ve şimşegin sakinliği bozduğu önemli değildi, hep aynı kaldı, hiç bozulmadı.

Olmayı hayal ettiğim şey buydu. Bedava.

Ama gözleri üzerime dikildiğinde her zaman porselen ve paçavralara geri döndüm. Beni ileriye doğru sürükledi ve kiler kapısını, karanlık bir uçuruma inen dar merdivenleri gördüm. Şiltesi olmayan yatağı ve kemerleri.

bütün gece boyunca bileklerimi sıktı.

Kabuslarım hep o odaya benzerdi. Ama o...

O benim en kötü kabusumdu.

-

İyi olacağım, dedim kendi kendime o yanımdan geçerken.

Yüzüne bakamayacak kadar küçüktüm ama ayak seslerini asla unutmayacağım. Hepimizi korkuturdu.

"İyi olacağım," diye fısıldadım, ellerimi sıkarak, görünmez olmayı diledim, sıvada bir çatlak.

İtaatkâr olmaya çalıştım, ona beni cezalandırması için bahane vermemeye çalıştım ama annemin bana bıraktığı şefkatle bir kelebek gibiydim. Kertenkelelere ve yaralı serçelere baktım, ellerimi toprak ve polenle kirlettim ve o kusurlu olmaktan neredeyse zayıflık kadar nefret etti.

"Küçük bir sokak çocuğu gibi şu yara bantlarıyla kes!

Onlar benim özgürlüğüm, ona söylemek istedim. Sahip olduğum tek renk onlar.

Ama o beni sürüklüyordu ve benim tek yapabildiğim eteklerine tutunmaktı.

Oraya gitmek, geceyi orada geçirmek istemedim.

Demir karyolanın kürek kemiklerimi çizdiğini hissetmek istemiyordum - gökyüzünü ve oradan uzakta bir hayatı, bileğimi tutmak yerine elimi tutacak birini hayal ediyordum.

Belki o kişi bir gün mavi gözleri ve morarmayacak kadar nazik elleriyle gelirdi. Hikayem artık oyuncak bebeklerden değil, başka bir şeyden ibaret olacaktı.

Belki de bir peri masalı.

Altın süslemeler ve hayalini kurmaktan asla vazgeçmediğim o mutlu sonla.

-

Yatak, dokuma çeliğin şingirtisiyle sarsıldı.

Bacaklarım titriyordu ve karanlık etrafıma bir perde gibi çökmüştü.

Ben çırpınıp çırpınırken bileklerimdeki kemerler gıcırdadı, hararetle deriyi tırmaladım.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve bedenim onun ilgisinin bir kırıntısı için kıvranıyordu.

"İyi olacağım!"

Tırnaklarım, kendimi kurtarmak için çaresizlik içinde sıyrıldı ve

takıldı. "İyi olacağım! İyi olacağım, iyi olacağım, yemin ederim!"

Arkamdaki kapıdan çıktı ve karanlık odayı yuttu.

Geriye kalan tek şey karşı duvardaki bir parça ışık, sonra karanlık içinde karanlık ve çığlıklarımın yankısıydı.

-

Biliyordum... Bundan asla bahsedemeyeceğimi biliyordum.

Hiçbirimiz yapamadık ama ışığın Mezar'ın duvarlarından bile sızdığı zamanlar oldu. Sessiz kalmanın daha da kötü bir kabus gibi görüldüğü zamanlar oldu.

"Bundan birine bahsedersen ne olacağını biliyor musun?"

Sesi, tahtaya çakılmış çivi gibi bir fısıltıydı.

"Öğrenmek istiyor musun?"

Tırnakları dirseğimin etine batmış, bu soruyu soruyordu. Bakışlarıyla buluşmaya cesaret edemediğim her seferinde yaptığım gibi yüzümü indirdim - çünkü gözlerinde uçurumlar, karanlık odalar ve görmeye cesaret edemediğim korkular vardı.

"Söz dinlemeyen çocuklara ne olduğunu bilmek ister misiniz?"

Kolumu derim çatlayana kadar sıkıca kavradı.

Kalbimin düşmesinin tanıdık hissi, kemerlerin beni kısıtlaması, *ezmesi*, derinin tırnaklarımın altında çıkardığı ses, paniğin dalgalanması. Başımı salladım, dudaklarımı diktim, geniş gözlerimle onun istediği gibi iyi, iyi, iyi olacağıma söz verdim.

-

Bizi unutmuş bir şehrin çeperinde küçük bir enstitüydük. Dünyanın gözünde bir hiçtik, onun için de öyle.

Bir anneden daha nazık, daha sabırlı ve daha sevgi dolu olması gerekiyordu, ama sanki tam tersi olmak için mümkün olan her şeyi yapıyor gibiydi.

Kimse ne yaptığının farkına varmadı.

Kimse tenimizdeki acıyı görmedi.

Ama tokatları mahzene tercih ederdim. Darbeleri bileklerimdeki deriye tercih ettim. Bir çürüğü o demir kafese tercih ettim, çünkü rüyamda

özgürlük ve çürükler içeri girmez, çürükler dışarıda kalır ve uçmanızı engellemez.

İyi bir dünya hayal ettim ve hiç ışık olmayan yerlerde bile ışık gördüm. Başkalarının gözlerinde onda asla bulamadığım şeyi aradım ve sessizce duyamayacakları dualar fısıldadım - *Beni seç, lütfen, beni seç. Bana bak ve beni seç, bir kez olsun beni seç.*

Ama kimse beni seçmedi.

Kimse beni görmedi.

Herkes için görünmezdim. Keşke onun için de öyle olabilseydim.

-

"Sana ne söyledim?"

Islak gözlerim aşağıya, onun ayakkabılarına dikilmişti, başımı kaldırıp bakamıyordum.

"Cevap ver bana," diye tısladı. "Sana ne söyledim?"

Titreyen ellerim bir kertenkeleyi göğsümde tutuyordu. Kısa bacaklarım ve güvercin parmaklarımla kendimi çok küçük hissediyordum.

'Ona zarar vermek istediler...' Küçük sesim her zaman çok zayıftı.

"İstediler..."

Şiddetli bir çekiş kelimeleri ağızımdan kopardı.

Kertenkeleyi tutmaya çalıştım ama faydası olmadı: onu benden kopardı. Kollarımı açmış, gözlerimi kocaman açmıştım.

"Hayır..."

Tenimin tenime değmesi, avucunun yanağıma değmesi, tokadının patlaması.

Yaban arısı sokması gibi yakıcı, acıtıcı.

-

"Bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Fırtınanın gölgesinde, Adeline'in gözleri gri bir denizdeki tek renkti.

"Annen sana ne dedi... hatırlıyor musun?"

Başımı salladım ve o da elimi tuttu. Bakışlarının, deri kemerleri umutsuzca tırmaladığım sivri tırnaklarıma takıldığını hissettim.

"Her şeyi nasıl yok edebileceğimizi biliyor musun?"

Şişmiş, ağlamaklı gözlerimi kaldırdım ve Adeline bana gülümsemelerinden birini hediye etti.

Parmak uçlarımin her birini öptü.

"Gördün mü?" dedi üzerime eğilerek. 'Şimdi artık acımıyorlar.

Gerçekte acılarının asla dinmeyeceğini biliyordu. Hepimiz biliyorduk, çünkü dikişlerimiz hep aynı şekilde kanıyordu.

Adeline bana sarıldı, beni çok büyük ve eski püskü kıyafetlerine yasladı. Sanki dünyadaki son güneş parçasıymış gibi sıcaklığının beni sarmasına izin verdim.

"Bunu asla unutma," diye fısıldadı, sanki annemin bu anısı ona da aitmiş gibi.

Hafızamın derinliklerine daldım ve ona olabildiğince şefkatle sarıldım.

"Sen bir gökyüzü ruhusun," diye tekrarlardım kendi kendime, bir ağıt gibi. "Ve gökyüzü gibi, sen de kırılmazsın.

-

"Sen miydin?"

Titriyordum, korkudan felç olmuşum.

Bir sokak köpeği enstitüye girmiş ve ofisini darmadağın ederek evraklarını her yere saçmıştı.

Hiçbir şey beni onun kızgın olduğu zamanlar kadar korkutamazdı. Ve o anda, çok öfkeliydi.

"İçeri aldın mı?"

"Hayır," diye fısıldadım endişeyle. "Hayır, söz veriyorum..."

Gözleri korkunç bir şekilde parlıyordu. Korku beni ele geçirdi. Nefes alışım hızlandı, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve etrafımdaki her şey korkunç bir şekilde parçalandı.

"Hayır, lütfen..." diye inledim, geriye doğru adım attım. "Hayır..."

Elleri ileri doğru fırladı. Beni yakalamak için hamle yaptı ve ben de arkamı dönüp kaçmaya çalıştım. Beni üstümden yakaladı ve sırtıma taş gibi bir yumrukla hızlı ve acımasızca vurdu. Nefesim kesildi ve görüşüm bulanıklaştı.

Yere yığıldım, böbreklerimdeki yakıcı ağrı tüm vücuduma yayıldı.

"Sen ve senin iğrenç alışkanlıkların!" diye bağırdı, üzerime doğru yükselerek.

Nefes alamıyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım dönüyordu. Dayanılmaz bıçaklama ağrıları gözlerimi yaşarttı ve o akşam idrarımda kan bulup bulamayacağımı merak ettim. Titreyen ellerimle kendimi kapattım ve görünmez olmak için dua ettim.

'İşte bu yüzden kimse sizi istemiyor,' diye tısladı. 'Senin gibi itaatsiz, pis küçük yalancılar burada kalıyor!'

Dilimi ısırđım ve ağlamamaya çalıştım çünkü bunun onu ne kadar kızdırdığını biliyordum.

İçimde bir şeyi kırıyordu, büyümek yerine sonsuza dek küçük kalacak bir şeyi. Kırılgan, çocuksu ve mahvolmuş. Sırf kötü yanlarını görmek zorunda kalmamak için herkesin içindeki iyiliğı aramama neden olacak çaresiz ve naif bir şey.

Çocukların hayal kırıklığına uğradıklarında çocuk olmaktan çıktıkları doğru değildir.

Bazılarının her şeyi ellerinden alınır.

Ve sonsuza kadar çocuk kalırlar.

-

Biri ziyarete geldiğinde 'Beni seç' diye yalvarırdım.

"Bana bakın. İyi olabilirim, yemin ederim, nasıl iyi olunacağını biliyorum. Eğer beni seçersen sana kalbimi veririm, lütfen beni seç.

"Ellerinize ne yaptınız?" diye sordu bir kadın bir gün, sivri tırnaklarıma bakarak.

Çılgın bir an için dünya durdu ve ben onun göreceğini, anlayacağını, bir şeyler söyleyeceğini umdum. Bir an için hepimiz donup kaldık, nefesimizi tuttuk ve gözlerimizi kocaman açtık.

"Oh... hiçbir şey.

Başhemşire yaklaştı, gülümsemesi kanınızı buza çeviren bir yara gibiydi.

"Biliyor musun, dışarıda oynarken tek yaptığı toprağı kazmak. Kazıyor, kazıyor ve taş bulmak için çimenleri söküyor. Bunu çok seviyor, değil mi?"

Çığlık atmak, itiraf etmek istedim ama bakışları ruhumu emdi. Tüm yaralarım zonkladı. Kalbim büzüştü. İçimdeydi, dehşet beni yiyip bitiriyor, başımı sallamama neden oluyordu. Dışarı çıkamayacağımdan korkuyordum, bana inanmazlarsa bana yapacaklarından korkuyordum.

O gece, bileklerimi sıkan kemerlere karşı çırpınırken yatak sarsıldı. Karanlık tekrar üzerime çöktü ve dikkat çektiğim için beni cezalandırdı. Gözyaşları ve çığlıklar sonsuza dek orada kalacaktı.

'İyi olacağım! İyi olacağım! İyi olacağım!'

Eğer o dokunuş olmasaydı, sesimi kaybedene kadar çığlık atabilirdim.

O eşsiz dokunuş.

Her seferinde kapı sessizce açıldı ve bir dilim ışık odaya süzüldükten sonra bir sonraki an daraldı. Karanlıkta ayak sesleri yatağa yaklaştı. Sıcak parmaklar elime dokundu, nazikçe tuttu ve bir başparmak avucumun üzerinde asla unutamayacağım rahatlatıcı daireler çizdi.

Ve sonra, hiçbir şey... Sonra, acı gözyaşlarımda dağılır, kalbim yavaşlar, hırıltılı nefeslerim daha yumuşak nefeslere dönüşür ve beni rahatlatan tek jeste koyacak bir yüz bulmaya çalışırdım.

Hiçbir şey görmedim.

Sadece o okşama vardı. O

tek rahatlama.

23. Azar Azar

*Kız kurda demiş ki: "Ne
kadar büyük bir kalbin var.
"Bu sadece benim öfkem.
O da dedi ki:
"Ne büyük bir öfken var!"
"Kalbimi senden saklamak için.*

Uzanıyordum.

Kollarımın vücudumun yanında olduğunu, bacaklarımın uzandığını ve başımın ağırlaştığını hissettim.

Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım. Bir şey b e n i tutuyor, yatağa sabitliyordu.

Ellerimi kaldırmaya çalıştım ama sıkışmışlardı.

Ciğerlerim panikle şişerken ağızımdan 'Hayır...' sözleri döküldü. Stres kalbimin kaburgalarımın doğru çılgınca çarpmasına neden oldu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni durduran bir şey vardı. "Hayır...

Sonsuz bir kâbus gibi her şey yeniden titreşmeye başladı. Parmaklarım sıkılaşmaya, kazımaya, kazmaya başladı. Hareket edemiyordum.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdım. "Hayır!

Kapı pat diye açıldı.

"Nica!

Odayı farklı sesler doldurdu ama ben kimseyi görmeden çırpınmaya devam ettim. Panik yüzünden kör olmuştum. Tek hissedebildiğim hareketsiz vücudumdu.

Doktor! Uyandı!' 'Nica,
sakin ol! Nica!'

Birisi onların arasından bir yol açtı ve beni kurtardı.

Nefes nefese kaldım ve telaşla yatağın başına doğru koştum. Sıkıntıyla yanımda bulduğum elin parmaklarını sıktım. Beni serbest bırakan kişi, içimdeki her şeyle onu kavradığımda kaskatı kesildi. Titreyerek ve gözlerimi sıkarak alnımı bileğine dayadım.

'İyi olacağım... İyi olacağım... İyi olacağım...' Herkes nefes nefese beni izliyordu.

Tuttuğum el yumruk oldu ve beni bırakmamaları için dua ettim. Ancak birkaç dakika sonra gözlerimi açtığımda kimin eli olduğunu fark ettim.

Rigel bana baktı, çenesi sıkılmıştı. Gözlerini Dalma ve Asya'ya -ve daha önce hiç görmediğim bir adama- dikti ve sertçe emretti: *'Dışarı.'*

Kafamı kaldırmadığım uzun bir sessizlik anı oldu. Sonra, yavaşça uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Anna bana doğru geldi.

"Nica..."

Avucunu yüzüme koydu. Sıcaklığını yanağımda hissettim. Burası benim yatağım, benim odamdı. Artık Mezar'da değildim. Daha önce beni kısıtlayan şeyin sadece yatak örtüleri olduğunu fark ettim, biri beni çok sıkı bir şekilde sıkıştırmıştı.

Kemer ya da çelik dokuma yoktu.

"Nica," diye fısıldadı Anna, umutsuzca. 'Her şey yolunda...'

Yatak onun ağırlığı altında çöktü ama Rigel'in bileğini bırakmaya kıyamadım. Anna'nın parmakları nazikçe benimkilere kayana ve kavrayışlarını gevşetene kadar onu kavradım.

Yavaşça saçlarımı okşadı ve Rigel'in uzaklaştığını duydum. Onu aramak için başımı kaldırdığımda kapının kapandığını gördüm.

"Doktor şurada. Anna sarsılmış bir halde beni izliyordu. 'Eve gelir gelmez onu aradık... Sana bir bakmasını istiyorum. Ateşin ya da baş dönmen olabilir... Kıyafetlerini değiştirdim ama belki hâlâ üşüyorsunuz...'

"Özür dilerim," diye araya girdim yorgun bir iç çekişle.

Anna konuşmayı kesti. Ağzı açık beni izliyordu ve bakışlarını tutmayı başaramadım.

Kendimi boş, kırık ve kusurlu hissettim. Yok edilmiş hissettim.
'Mükemmel olmak istedim,' diye itiraf ettim. "Senin için.
Norman için. Diğerleri gibi olmak istiyordum. Gerçek
buydu.

Ama hâlâ naif ve kırılgandım. Kendime karşı *iyi olacağımı* tekrarladım
çünkü sürekli bir hata yapma ve cezalandırılma korkusu yaşıyordum.

Kemerlerin tenimdeki hissi beni o kadar yaralamıştı ki bazen çok sıkı
sarılmak, hareket edememek ya da sadece güçsüzlük hissi bile panik
atakları tetikleyebiliyordu.

Mahvolmuştum ve hep öyle
kalacaktım. "Sen *mükemmelsin*,
Nica.

Anna başını sallayarak beni yavaşça okşadı. Gözleri ıstırap doluydu.
'Sen... tanışma şansına eriştiğim en tatlı ve en nazik insansın...'

Ona baktım, kalbim boş ve ağırdı. Ama Anna'nın bakışlarında.

Anna'nın bakışlarında suçlama ya da kınama yoktu. Sadece ben vardım.
Ve o anda, ilk kez Anna'nın gözlerinin gökyüzü renginde olduğunu fark
ettim.

*O berrak yüzey ve o beyaz bulutlarla, pek çok farklı yüzde aradığım
özgürlükle, onun gözlerinde kendi yansımamı gördüm.*

Hep aradığım gökyüzü oradaydı. Anna'nın gözlerindeydi. "Seni ilk
gördüğümde beni ne etkiledi biliyor musun?

Gözlerim yaşardı. Hafif kırık bir tebessüm etti. "Şefkat.

Kalbim yumuşak, sınırsız bir acıyla kırıldı.

O kadar kötü bir acı ki iyi geldi. Gözyaşlarımın arasında yüzü
bulanıklaştı.

*"Şefkat, Nica," diye gülümsedi annem bana. "Şefkat, her zaman... Bunu
unutma.*

İkisini de gördüm, sanki içimdeydiler. Annem bana o mavi kelebeği
uzatıyor, Anna bana bir lale veriyordu.

İkisinde de o tutkulu bakış, ikisinde de parlayan gözler.

Anna elimden tutuyor ve annem beni ileriye doğru götürüyor. *Annem
gülüyor ve Anna gülümsüyor, hem aynı hem farklı, tek bir varlık içinde
yaşıyor*

iki ceset.

Bizi birleştiren, bir arada tutan o şefkatti... Annemin bana gösterdiği şefkat bana ikinci bir şans vermişti.

Öne doğru eğildim ve önümdeki kadının kollarına daldım. Artık kendimi tutmuyordum, ona sıkıca sarıldım, artık aşırı tanıdık olmaktan ya da reddedilmekten korkmuyordum ve onun elleri beni sıkıca, koruyarak tuttu.

'Artık kimse sana zarar vermeyecek... Hiç *kimse*... Söz veriyorum...'

Kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Kendimi bıraktım. Ve o çaresiz kucaklaşmada, sonunda dokunabildiğim o gökyüzünde, kalbimin ona söylemeye asla cesaret edemediğim şeyi itiraf ettiğini hissettim.

"Sen benim mutlu sonumsun, Anna.

-

Daha sonra, doktor ziyaretinden sonra, hala oradaydı.

Saçlarımı okşarken kalp atışlarını derin bir şefkatile dinledim. "Nica...

Yüzüne bakabilecek kadar doğruldum. Kızarmış gözlerime belli belirsiz baktı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bu konuyu biriyle konuşma fikri hakkında ne düşünüyorsun? Anna artık geceleri neden uyuyamadığımı, çocukluğumun ne kadar korkunç geçtiğini biliyordu. Ama başka birine güvenme düşüncesi Nefes alamayacak kadar içim içime sığmıyordu.

"Bu konuyu konuşabileceğim tek kişi sensin.

'Ah, Nica, ben doktor değilim,' dedi, sanki sadece benim için doktor olmayı diliyormuş gibi. 'Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum...'

"Bana iyi geliyorsun Anna," diye itiraf ettim kısık bir sesle.

Bu doğrudu. Gülüşü bana güven veriyordu. Kahkahası müzik gibiydi. Onun şefkati bana daha önce hiç hissetmediğim kadar sevildiğimi hissettirdi.

Onunlayken kendimi daha iyi hissediyordum. Korunduğumu, istendiğimi hissettim. Güvende hissettim.

"Beni hâlâ istiyor musun?" diye fısıldadım, korkmuştum. Bilmem gerekiyordu ama cevabı duymaktan korkuyordum. O olmadan rüyalarımı asla aynı şekilde göremeyecektim.

Anna perişan bir halde başını eğdi. Sonra tüm gücüyle bana sarıldı.

'Elbette,' diye beni uyardı. Onu daha da delice seviyordum.

Onu hep yakınımnda tutmak istedim. Her gün, her an, o izin verdiği sürece.

"Seni daha iyi anlamak istedim," dedi, sesi daha kırılgan çıkıyordu.

Sonra bileğine, saatinin yanına deri bir kayış taktığını fark ettim. Bunu daha önce fark etmemiştim. Onun gibi bir kadın için uygunsuz görünüyordu, daha çok bir genç kıza yakışıyordu.

"Nica... Bilmen gereken bir şey var.

Bana ne söylemek üzere olduğunu hemen anladım. Sessizce dinledim.

"Sen ve Rigel... burada yaşayan ilk kişi siz değilsiniz. Bir süre bekledikten sonra, "Norman ve benim bir oğlumuz oldu," dedi.

Tepkimi görmek için başını kaldırdı ama ben sakın ve farkında bir şekilde bakışlarını nazikçe tuttum.

"Biliyorum, Anna.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Zaten biliyor muydun?

Başımı salladım ve deri bileziğine baktım. "Fark ettim.

Geldiğim andan itibaren.

Rigel'in bazen giydiğini gördüğüm ama ona ait olmayan koyu renk tişörtler. Yatağının altında uyuyan Klaus. Norman'ın yanındaki masada ahşabın hafifçe aşındığı yer. Salondaki masanın üzerindeki boş fotoğraf çerçevesi, Anna'nın tamamen silemediği bir yokluk.

Onu neden sakladığını sormama gerek yoktu. Burayı evimiz gibi hissetmemiz için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

"O gün, enstitüde," dedi sessizce, "seni eve getirdiğimiz gün... biraz yeni bir başlangıç gibiydi.

Anlıyordum, çünkü benim için de aynısı olmuştu. Farklı bir hayata veda etmek ve ikinci bir şansa tutunmak gibiydi.

"Kendini evinde hissetmeni istedik," diye yutkundu. "Yeniden bir aile olduğumuzu hissetmek istedik.

Elimi yavaşça onunkinin içine kaydurdım, renkli yara bantlarım tenine değiyordu.

"Sen başımıza gelen en güzel şeysin," dedim ona. "Bunu bilmeni istiyorum. Onu ne kadar özlediğini ancak tahmin edebilirim.

Anna gözlerini kapattı. Sözlerim yüzünde çizgiler oluşturmuş gibiydi. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve "Onu düşünmediğim bir gün bile yok" derken sesi çatallaştı.

Daha önce hiç görmediğim şekilde parçalara ayrıldı. Ona biraz daha yaklaştım ve başımı omzuna yasladım, ona biraz sıcaklık vermeyi umuyordum. Kalbim onunkiyle birlikte ağrıyordu. Acısını sıcak bir dalga gibi hissettim.

"Adı neydi? Bir süre sonra usulca sordum. "Alan.

Bana baktığını hissettim. "Onu görmek istiyor musun?

Doğrudum ve Anna bir elini göğsüne götürdü. Yuvarlak, parlak, işlemeli bir kolyesi olan uzun kolyesini çıkardı. Onu bu kolye olmadan gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

Sanki altın, minik bir kitapmış gibi açtı.

İçinde bir çocuğun fotoğrafı vardı. Yirmi yaşından biraz büyük olmalıydı. Evlerindeki piyanonun başında oturuyordu. Siyah saçları nazik, gülümseyen yüzünü çerçeveliyordu ve gözleri gök mavisi parlıyordu.

"Gözlerini senden almış," dedim fısıltıyla ve Anna her şeye rağmen ağlamaklı bir şekilde gülümsedi.

"Klaus'un sevdiği tek kişiydi," dedi, hâlâ o titrek gülümsemesiyle. "Bir gün okuldan dönerken onu çocukken bulan Alan'dı. Onları görmeliydiniz. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Alan onu gizli bir hazine bulmuş gibi tutuyordu. İkisi de çok küçük ve sırlıslık görünüyordu.

Anna fotoğrafı tuttu, onu okşayacak kadar cesur değildi.

O kolyeyi günde kaç kez elinde tuttuğunu merak ettim.
O sonsuza dek gülen gözlerin ardında kaç kez kalbi kırıldı.

"Piyano çalmayı çok severdi... O piyano için *yaşardı*. Akşamları eve gelirdi ve saat kaç olursa olsun orada olurdu. "Biliyor musun anne, ben sadece bu tuşlar ve akorlar aracılığıyla konuşabiliyorum ama sen beni yine de anlıyorsun" derdi. *Ve haklıydı...*' diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Sadece piyano aracılığıyla konuşabiliyordu. Kazadan önce müzisyen olmak istiyordu..."

Sesi soldu ve yutkundu.

O küçük kolye inanılmaz derecede ağır görünüyordu. Elini kendi elime aldım ve ağırlığını taşımasına yardım ettim.

"Eminim başarırdı. Ağlamaklı gözlerimi kapattım. "Eminim Alan harika bir müzisyen olurdu... ve eminim o da piyanoyu senin çiçeklerini sevdiğin kadar çok severdi.

Anna başını eğdi, ben de onu kendime çektim ve yaralarımızın el ele tutuşmasına izin verdim. Sanki birlikte ağlayarak ve kanayarak bir tedavi bulmamızın tek yolu buymuş gibi.

"Asla onun yerini almak istemedim," diye fısıldadım. Rigel ve ben... hiç kimse onun yerini alamazdı. Ama gerçek şu ki... sevdiğimiz insanlar bizi asla gerçekten terk etmez, biliyor musunuz? Onlar içimizdeler ve bir gün hep orada olduklarını fark ediyoruz, sadece gözlerimizi kapatarak onları bulabiliyoruz.

Anna bana doğru yığıldı. Devam etmek, ona kalplerimizin sınırsız olduğunu, sadece sevmeyi bildiklerini, yara üstüne yara, morluk üstüne morluk olduğunu söylemek istedim. Ne kadar küçük ve yıpranmış olursa olsun Alan'ın yanındaki o yeri almaktan mutlu olacağımı söylemek istedim. Orayı doldurabileceğim tüm renklerle doldurmaktan mutlu olacağımı... ve kelebek kalbimle onu nasıl sevdiysem, kendimi de öyle sevmeye izin vereceğimi.

'Birlikte bir fotoğraf seçelim,' dedim. 'Alt kattaki çerçeve artık boş olmamalı.

-

Bu konuşmadan birkaç saat sonra kalkmaya karar verdim.

Kapüşonumu üzerime sararak odamdan çıktım ve sahanlıkta birini gördüm.

Hâlâ orada olduğunu bilmiyordum ama onu görmezden gelmemeye karar verdim. "Asya.

Durdu. Bana doğru dönmedi. Hiç dönmedi. Hiçbir zaman varlığını kabul ediyormuş gibi yapmamıştı ve şimdi de yapmayacaktı.

"Başına gelenler için üzgünüm," dedi biraz düz bir sesle. Samimi olup olmadığını anlayamadım.

Uzaklaşmaya başladı ama ben onun önüne geçtim.

"Asia, Anna'dan vazgeçmeyeceğim.

Tekrar yavaşça durdu. Duruşundaki bir şey şaşkınlığını ele veriyordu.

"Ne dedin sen?"

"Beni duydun," diye cevap verdim sakince. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ses tonumda hiç tereddüt yoktu, sadece kararlı bir sertlik vardı. 'Bir aileye sahip olmayı ne kadar istediğimi bilemezsin. Şimdi bir tane var... Şimdi Anna ve Norman ile bu şansa sahibim... Bundan vazgeçmeyeceğim.

Bir cevap bekledim ama gelmedi. Asya hareket etmedi.

"Ne demek istediğimi anladığınızı biliyorum," diye devam ettim, sesim daha yumuşaktı. Otoriter olmak istemiyordum, sadece anlamasını sağlamak istiyordum.

Ona yavaşça yaklaştım ve iyi niyetimi belli etmeye çalıştım.

"Asia, ben... almak istemiyorum...

"*Yapma,*" diye sözünü kesti buz gibi. "Sakın söyleme. *Sakın* söylemeye *cüret etme*. "Alan'ın yerini almak istemiyorum.

"KES SESİNİ!"

Sıçradım. Bana doğru döndü ve gözleri parladı. Nabız gibi atan bir acıyla doluydular, kanaması hiç durmayan bir acıyla.

"Sakın buna cüret etme," diye sertçe baktı bana. "*Sakın* onun hakkında konuşayım deme.

Ses tonunda sahiplenici bir şey fark ettim. Anna'nın çıplak kederinden farklıydı.

'Onun hakkında bir şey bildiğinizi mi sanıyorsunuz? Buraya gelip onunla ilgili her şeyi silebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Ne fotoğraf, ne de

anılar, hiçbir şey yok! Alan hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,' diye hırladı.
"Hiçbir şey!"

Yüzü öfkeyle çarpılmıştı ama ben tepki vermedim. Ona sakın gözlerle ve dürüst bir kalple baktım.

"Ona aşıkтын.

Asya'nın gözleri kocaman açıldı. Tam on ikiden vurmuştum. Orada durup başka bir şey söylememeliydim ama bunun yerine ekledim, 'İşte bu yüzden beni burada görmeye dayanamıyorsun... Çünkü sana onu hatırlatıyorum ve o artık burada değil. Anna ve Norman kendi yollarına gittiler ama sen gitmedin. Hepsi bu, değil mi? Ona söylemedin,' diye fısıldadım. 'Ona nasıl hissettiğini hiç söylemedin, o da hiç bilmedi. Sen ona söyleyecek cesareti bulamadan o gitti. Bu senin en büyük pişmanlığın... İçinde taşıdığın şey bu Asya. Onun artık burada olmadığını kabullenemiyorsun ve bu yüzden benden nefret ediyorsun. Ama Rigel'den nefret etmeyi kendine yediremiyorsun,' diye çıktım sonunda ona, 'çünkü sana onu çok fazla hatırlatıyor.

Her şey bir anda oldu.

Öfke onu alt etti. Sözlerimi reddetti, kendine itiraf etmeyi reddetti, o kadar ki öfkesi patladı ve eli havada uçtu. Yüzüklerinin parladığını gördüm ve sonra tokadı gök gürültüsü gibi patladı.

Gözlerimi kapatmıştım ama birden tokadın bana gelmediğini fark ettim. Birisi beni yolumdan çekmiş ve darbeyi almıştı.

Başımı kaldırdım ve gördüğüm şey karşısında dehşete kapıldım. Siyah saç dalgasının altında Rigel'in yüzü bir tarafa dönüktü, normalde dik duran omuzları şimdi kamburlaşmıştı.

Asya ve ben ona inanamayarak baktık.

Siyah gözleri buz gibi Asya'ya dikilirken başını dikleştirdi. Dişlerini gıcırdatarak, sesinde yavaş ve ürpertici bir tehditle, "Seni... buradan... istiyorum," diye tükürdü.

Asia dudaklarını büzdü, yüzü lekeli bir kırmızıya bürünmüştü. Gözlerinde bir parça utanç sezdim, sonra Rigel'in omzunun üzerinden bakmak için uçtu. Sahanlığın ilerisinde, dehşete kapılmış bir yüz sözsüzce onu izliyordu.

"Asya..." diye mırıldandı Dalma, kızının beklenmedik davranışı karşısında hayal kırıklığına uğramıştı.

Asya öfkeli gözyaşlarını bastırmaya çalışarak yumruklarını sıktı. Sonra saçlarını savurarak merdivenlerden inip gözden kayboldu.

Dalma dehşet içinde elini yüzüne götürdü ve başını salladı.

"Özür dilerim," diye hıçkırdı. Mahcup olmuş gibiydi. "Çok özür dilerim. Gözlerini kaçırdı ve Asya'yı merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

O anda, beni saran ve koruyan gölgenin artık orada olmadığını fark ettim.

Döndüm ve Rigel'in uzaklaştığını gördüm. Yönümü şaşırmış, sarsılmış ve kafam karışmış hissettim.

Köşede gözden kaybolurken ağzımdan dua eder gibi bir ses çıktı: 'Bekle...'

Bu sefer gitmesine izin vermezdim.

Omurgamdan aşağıya doğru akan ateşli ürpertiye rağmen onu takip ettim. Çıplak ayaklarım tahta döşemeleri dövüyordu ve çorap giymediğime pişman olmuşum.

Ne yaptığının farkında olmadan elimi uzattım ve sahip olduğum azıcık güçle tişörtünü kavradım.

"Rigel...

Neredeyse belli belirsiz gerildi ve yumruklarını sıktı. Hâlâ sırtı bana dönüktü, dik ve sert duruyordu ama vücuduna bu kadar yakın olmak kendimi garip bir şekilde güvende hissettiriyordu.

"Neden?" diye sordum. "Neden benim için o tokadı attın?

Tüm duyularım ona yönelmişti. Tek duyabildiğim nefes alışının sesiydi.

"Git ve dinlen, Nica," dedi bana derin ve ölçülü bir sesle. "Ayakta zor duruyorsun.

"Neden?" diye ısrar ettim.

"Almak mı istedin?" diye karşılık verdi, sesi daha sertti.

Dudağımı ısırdım ve sessizleştim. Tutuşumu sıkılaştırdım ve sonra gözlerimi indirerek, 'Teşekkür ederim. Dedektifle konuştuğunuz için... Anna ona her şeyi anlattığınızı söyledi.

Hala inanamıyordum.

Anna hiçbir soruya cevap vermek zorunda olmadığını, çünkü Rigel'in bunu benim için yaptığını söyledi.

Ona her şeyi anlatmıştı: çılgınlıkları, tokatları, *şamarları*, bize yemek vermeyerek cezalandırdığı zamanları. Bizi mahzene bağladığında, yatağını ıslattığı için Peter'ın parmaklarını kapıda kırdığında.

Ona her şeyi anlatmış, hiçbir şeyi atlamamıştı. Sonra dedektif ona başhemşirenin de kendisine aynı şekilde davranıp davranmadığını sormuştu.

O da hayır demişti.

Daha sonra Dedektif Rothwood, Rigel'e diğerlerine dokunduğundan farklı bir şekilde, çocuklara uygun olmayan bir şekilde dokunup dokunmadığını sormuştu. Rigel yine hayır demişti.

Ve bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Çünkü dedektif anlayamadı.

Dedektif, küçük parmaklarını piyanonun tuşları üzerinde gezdiren ve gözlerinde başka hiç kimse için parlamayan bir ışık olan başhemşireyi daha önce hiç görmemişti.

Onları hiç birlikte görmemişti, piyano taburesine oturmuş, bacakları yerden sarkıyor ve doğru akoru her çaldığında ona bir kurabiye veriyordu.

"Sen yıldızların oğlusun," diye fısıldardı ona, kendi sesine benzemeyen bir sesle. "Sen bir hediyesin... küçük, küçük bir hediye.

Dedektif, başhemşirenin çocuk sahibi olamayacağını bilemezdi ve Rigel, o kadar yalnız ve terk edilmişti ki, sadece ona ait olabileceğini hissettiği tek şeydi.

Bizim gibi parçalanmış ailelerden gelenler, arkamızda ebeveynleri olanlar gibi değil. Bizim gibi kullanılmış oyuncak bebeklerden oluşan bir yığın değil.

"Ondan nefret ederdim.

Bunu ilk kez birine itiraf ettiği izlenimine kapıldım.

"Sana yaptıklarından nefret ettim," dedi yavaşça. "Buna dayanamadım. Her gün... Seni duydum... *Hepinizi duydum.*

Bana '*Neden uyuyamadığınızı biliyorum*' demişti ve ben de ona haksız bir şekilde cevap vermiştim. Her zaman Rigel'in ilgiden hoşlandığını düşünmüştüm.

bize ne yaptığı umurunda değildi. Her zaman onun tapınağında, diğer her şeyden güvende olmuştu.

Ama aslında öyle değildi. Hem de hiç.

Sanki sonunda biri bana sisin içinden parlayacak bir ışık vermişti. Bakışlarını, davranışlarını daha iyi anlıyordum, piyano çalarken neden hep o kadar solgun görüldüğünü anlıyordum.

Hüzünlüydü.

İçinde O'ndan bir parça taşıyordu, derisinin altına dikilmiş ve asla atamayacağı bir parça. Ondan ne kadar nefret etse de, onu ne kadar silmek istese de, her zaman ona ait bir şeye sahip olacaktı. Bir canavar tarafından sevilmenin mi yoksa nefret edilmenin mi daha iyi olduğunu merak ettim.

Ondan nefret ediyorsa neden gitmemiştii? Neden kalmayı seçti?

Tekrar konuşmasını istedim. Açılmasını ve geçmişinin hiç anlayamadığım o parçasını açıklamasını. Onun hakkında ne kadar az şey biliyordum?

"Beni eve getirenin sen olduğunu biliyorum. Rigel sanki bir şey bekliyormuş gibi kaskatı kesildi.

"Beni bulan sendin..." dedim, dudaklarımı yumuşatan zayıf bir gülümsemeyle. "Beni her zaman buluyorsun.

"Bunun seni ne kadar üzdüğünü tahmin edebiliyorum. "Arkanı dön," diye fısıldadım.

Erkeksi bilekleri güç ve gerginlik yayıyordu, tendonları görünüyordu. Beni dinlemeye karar vermeden önce ona ikinci kez sormak zorunda kaldım. Tişörtünün kumaşı parmaklarımın arasından düştü ve Rigel çok ama çok yavaş bir şekilde bana doğru döndü. Yüzünü gördüğümde kalbimde bir sızı hissettim.

Elmacık kemiğinde kötü bir çizik vardı. Derisi kızarmıştı. Asya'nın ona tokat attığı yüzüklerden olmalı.

Neden?

Neden acısını sakladı ve kimsenin yaklaşmasına izin vermedi?

İçgüdüsel olarak elimi kaldırdım. Siyah saçlarının altından, sanki niyetimi anlamış ve korkmuş gibi gözleri ihtiyatla elime doğru kaydı.

Rigel geri çekilme içgüdüsunü bastırıyor gibiydi. Kırılgan ama kararlı bir şekilde yavaşça hareket ettim, nefesimi tuttum ve parmak uçlarımın üzerine çıktım. Kalbim

Umutla dolup taşarak, elimden gelen tüm şefkatle yanağını okşadım.

Tenine dokunduğumda, savunmasız ve kaybolmuş gözleri bana dikildi.

Yine o duygu patlamasını gördüm. Yine bilmediğim galaksiler gözümü kamaştırdı. Hala nefesimi tutarak, hala bakışlarını tutarak, avucumu yanağına yasladım.

Sıcaktı. Yumuşak ve sert.

Onu korkutmaktan, beni uzaklaştırmasından korkuyordum. Ama yapmadı. Kendimi onun gözlerinde kaybettim, o derin, siyah okyanusta boğuldum.

Bir sonraki an... Yumrukları yavaşça çözüldü. Parmak eklemleri gevşedi, daha az gerginleşti. Birbirimizin gözlerinin içine baktık ve yüzü o kadar uysal görünüyordu ki kalbim kırıldı. Burnundan o kadar yumuşak ve kederli bir iç çekti ki zar zor duyabildim.

Bu nazik teslimiyet ifadesiyle Rigel kendisine dokunulmasına izin verdi. Sanki onu tek bir dokunuşla yenmiştim.

Bakışlarını indirdi ve ruhumu sarsan nazik bir baskıyla yüzünü avucuma bastırdı.

Kalbim umutsuzca atıyordu. Görkemli, dengesizleştirici bir his içime doldu, ruhumu sardı ve güneş gibi parlamasını sağladı.

Rigel bakışlarımı karşılamak için döndü. Bu anın sonsuza dek sürmesini, bir daha hiçbir şeyin hareket etmemesini, bana sonsuza dek böyle bakmaya devam etmesini istedim...

"Nica!

O an bir anda paramparça oldu. Rigel benden uzaklaştı ve ondan ayrı kalmak bir insanın başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi hissettirdi. Bir sonraki dakika, Anna sahanlıkta arkamda belirdi, şok olmuş ve üzgün görünüyordu.

"Asya'ya ne oldu?

Rigel aramıza girmeden önce cevap verecek zamanım olmadı. Gözlerim ona kaydı ve onu durdurmak için kontrol edemediğim bir dürtü hissettim.

Zihnim dönüyordu. Deliriyordum.

Anna bana Dalma'nın ona gördüklerini anlattığını söyledi ama ben onun söylediklerine konsantre olamadım. Kara gözlerini, yanağını düşündüm,

Dokunuşuma boyun eğmesi içimde kükreyen bir evren gibi dönüyordu.
Ama her şeyi bir arada tutan merkezi güç benden uzaklaşıyordu...

"Özür dilerim Anna," diye fısıldadım, arkamı dönüp onu takip etmeden önce.

Sağlıklı düşünemiyordum. Aptalca bir şekilde ateşten başımın dönmesi riskini göze alarak merdivenlerden aşağı koştum.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Ona sorular sormak, cevaplar almak, yaptıklarını anlamak, ona *şunu* söylemek...

Ön kapının açıldığını ve Rigel'in orada, kaldırımında olduğunu gördüm. Yanında biri vardı ama onun adı zaten dilimin ucundaydı.

"Ri-

Bir şey - tek bir şey, *tanıdık* bir şey - gözüme çarpınca ara verdim.

Dünya durdu.

Kocaman gözlerle ona baktım. İnançsızlık nefesimi kesmişti.

O sarı saçlarını asla unutamayacaktım.

Asla.

Bunca zaman sonra bile.

Bu mümkün değildi.

"Adeline..." diye fısıldadım, hayretler içinde.

Sonra Adeline parmak uçlarında ayağa kalktı ve Rigel'in dudaklarına bir öpücük kondurdu.

24. Titreme Takımyıldızları

*Kükreyenler kötüler
değildir. Kanayanlardır,
ve acılarını saklamanın başka bir yolu yok.*

"Sen olduğunu biliyorum..."

Adeline tişörtünü tutan küçük elimi fark etti. Döndü ve beni yanında dururken buldu.

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Bana arkadaşlık ediyorsun. Aşağıda, beni cezalandırırken elimi tutanın sen olduğunu biliyorum.

Karanlıktaki bu rahatlık sadece o olabilirdi.

Adeline bir süre bana baktı ve sonra... anladı. Gözleri koridorun sonuna, kiler kapısına doğru baktı.

'Ya seni görürse...' Onu izledim, küçük ve endişeliydi. "Öğrenmesinden korkmuyor musun?"

Tekrar bana baktı. Bir an bana baktı, sonra yüzü yumuşayarak gülümsedi.

"Öğrenmeyecek.

Kırık tırnaklarıma dikkat ederek elimi tuttu ve ben de vücudumda dolaşan tüm şefkatle onun elini sıktım. Kollarını sıkıca kendime doladım ve yumuşak saçlarının beni sarmasına izin verdim. Onu şiddetle seviyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle.

"Teşekkür ederim..." Adeline.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

Aklımdan kaotik görüntüler geçti - Adeline gülümsüyor, beni teselli ediyor, mavi gözleri ve saçları güneş kadar parlak; Adeline ağlıyor, saklanıyor

Sarmaşıkların gölgesinde, kollarını diğer çocuklardan birine dolayarak, Mezar'ın bahçesinde saçlarımı örerek, sanki kendimize mutlu bir son inşa edebilirmişiz gibi, sadece ikimiz.

Adeline, orada. Adeline, Rigel'i öpüyor.

Rigel'in onu itip uzaklaştırmasını ve hafifçe gülmesine neden olan bir bakış fırlatmasını donmuş bir halde izledim.

Nefes alamıyordum. Rigel'in aniden aceleci gözleri beni fark ettiğinde kalbime bir bıçak saplandığını hissettim. Göğsümde sıkışıp kalan o sessiz çılgınlıkla ona baktım.

Sonra Adeline onun nereye baktığını fark etti ve arkasını döndü. Gözleri bana takıldı... ve gülümsemesi kayboldu.

Sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerinin hafifçe açıldığını gördüm.

"Nica?" diye hayretle soludu.

Bir sonraki an, sanki ani bir farkındalıkla çarpılmış gibi, bakışları arkamdaki eve düştü. Sonra Rigel'e döndü ve ona tam olarak çözemediğim ama rahatsız edici derecede samimi bir bakış attı.

'Ah...' Adeline duygusal bir ifadeyle bana döndü. 'Nica...'

"Nica! Anna telaşla bana doğru koşuyordu. Ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde Adeline'e bakmaya devam ederken o da üzerime bir battaniye örttü.

'Nica, ateşin var! Bu şekilde dışarıda kalamazsın! Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi!'

Anna başını kaldırdı ve Adeline'in bakışlarıyla karşılaştı. Bir süre birbirlerine baktılar ve sonra Anna bir kolunu omuzlarıma doladı.

"İçeri gel," dedi, beni içeri götürmeye çalışarak. 'Bir daha üşümemelisin...'

Battaniye üzerime sıkı sıkı sarılınca isteksizce boyun eğdim. "Adeline..."

'Ziyaret edeceğim,' diye söz verdi, bana doğru uzanarak. "Merak etme. Sen... dinlen. Önümüzdeki birkaç gün içinde gelip seni göreceğim, söz veriyorum!"

Anna beni içeri götürmeden önce tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Rigel'in gözlerini aradım. Bir parça hüznle, artık bana bakmadıklarını gördüm.

"Ah, Rigel..." diye mırıldandı. "Ne yaptın sen?"

Rigel ona bakmaya cesaret edemedi. Kadının sesindeki teslimiyet tonu karşısında kendini çok kederli hissediyordu.

Gözlerine yapışmıştı, asla sönmeyecek bir yanık gibi.

"Neden buradasın?" diye tükürdü, hoşnutsuzdu ve hıncını yanındaki kızdan çıkarıyordu.

Adeline cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Yarından sonraki günün hangi gün olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun?" dedi neredeyse tatlı bir sesle. Adam onun gerginliği azaltma çabasını ters bir bakışla geri püskürttü.

Bakışlarını indirdi.

"Peter'ı duydum," diye itiraf etti. "Bir polis bana sorular sormaya geldi... Bana Margaret hakkında sorular sordu. Kovulmadan önce enstitüde olan hepimizin izini sürdüklerini söyledi. Bana senin artık Mezar'da olmadığını söyleyen oydu. Ve şimdi nedenini biliyorum."

Bir sessizlik çöktü. Suçlamalarla, sayısız hatayla dolu bir sessizlikti bu ve Rigel'e kaçınılmaz gibi geliyordu.

"O biliyor mu?"

"Neyi biliyorsun?" diye tısladı küstahça, ama zehirli öfkesi kadının gözlerindeki acı gerçek duvarına acımasızca çarptı.

Çünkü Adeline biliyordu. Adeline her zaman biliyordu.

Çünkü Adeline ona her zaman ilgi duymuştu, hiçbir zaman karşılık veremeyeceği bir şekilde, sonsuz, yok edilemez bir aşka mahkûm olduğu için.

Çünkü enstitüde hep onu aramış, ama onun Nica'yı aradığını görmüştü.

"Onunla kalabilmek için kendini seçtirdin."

Rigel öfkeyle dişlerini sıktı. Vücudu gergin ve kaskatı kesilmişti. Ona bakmıyordu ve hiçbir şey söylemedi çünkü ona cevap vermek, inkâr edemeyeceği tek iddiayı kabul etmekle eşdeğer olacaktı.

İçindeki kıvrınma onu öldürüyordu. Nica'nın Adeline'i öperken gördüğü düşüncesi ona işkence ediyordu. Adeline'in yanağını nasıl okşadığını, nasıl nazikçe fırçaladığını hatırladı ve içinde bir *umut* ışığı olduğunu fark ettiğinde daha da acı çekti. Bir şekilde onu isteyebileceğine, çaresiz duygularına karşılık verebileceğine dair bir umut.

"Ona tek kelime bile etme," diye sıkı sıkıya tembihledi. "Bu işe karışma. "Rigel... Seni anlamıyorum.

"Beni anlayamazsın Adeline," diye hırladı kendini savunmak, içinde olduğunu bildiği doğru ve yanlış her şeyi korumak için. Adeline başını salladı ve ona bir an için acı verici bir şekilde Nica'yı hatırlatan bir bakış fırlattı.

"Neden? Neden ona söylemiyorsun?

"*Ona söylemek mi?*" diye tekrarlardı alaycı bir kahkaha atarak ama Adeline'in cesareti kırılmamıştı.

"Evet," diye cevapladı onu daha da sinirlendiren bir sadelikle, eğer bu mümkünse.

"Ona *neyi* söyleyeyim?" diye hırladı, yaralı bir hayvan gibi. 'Nerede olduğumuzu gördün mü Adeline? Burada sıkışıp kalmasaydık bile bana bakacağını mı sanıyorsun?

Rigel bu sözlerden nefret ediyordu çünkü doğru olduklarını biliyordu.

O gözler ona asla ihtiyaçla, arzuyla ya da aşkla bakmazdı.

Onun gibi bir felaket değil.

Ve yanılmış olmak için her şeyi verebileceğini kabul edemeyecek kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

"*Onun* gibi biri asla *benim* gibi birini isteyemez," diye acı acı tükürdü, sürekli bastırmaya çalıştığı tüm acısıyla.

Adeline durmuş, içten ve ciddi gözlerle onu izliyordu.

Ve o anı sonsuza dek hatırlayacaktı...

Tek umudunun içinde alevlendiği, ona her gün eziyet ettiği, bildiğini sandığı her şeyi titrettiği o trajik an.

'Eğer bu kadar sevebilen biri varsa... Eğer dünyada bu kadar büyük bir kalbi olan biri varsa, o da Nica'dır.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" Başımı salladım.

Sosyal hizmet görevlisi bana anlayışlı bir bakış attı. Son derece nazik, profesyonel, son derece sağduyulu ve özenliydi. Olayın üzerinden sadece bir gün geçmişti ve ziyareti bir sonraki hafta için planlanmış olmasına rağmen yaşananlar nedeniyle öne çekilmişti. Görevi koruyucu bakımı değerlendirmek ve herhangi bir sorun ya da uyumsuzluk olup olmadığını kontrol etmekte. Anna ve Norman'ı, okulu ve birlikte yaşamının nasıl gittiğini sormuştu. Benimle konuşmadan önce Rigel'e de aynı soruları sormuştu.

"Pekâlâ. Bu durumda, ilk raporu ben yazacağım.

Ayağa kalktı. Ben de aynısını yaptım ve battaniyeyi etrafıma sardım. Ateşim hâlâ normale iniyordu.

'Ah, Bayan Milligan,' Anna'ya doğru uzandı. 'Bu onların tıbbi dosyalarının bir kopyası. Eğer bir psikoloğa başvurmayı düşünürseniz, bunların sizin için yararlı olabileceğini düşünüyorum.

Anna ince, düzenli dosyaları aldı. Belgeler turkuaz bir klasörün içindeydi. Yavaşça, dikkatle ve saygıyla inceledi.

"Ayrıca, sosyal hizmetlerin aşağıdaki durumlarda psikolojik destek sağlayabileceği konusunda sizi bilgilendirmek de benim görevimdir...

"Peki bu raporları kim yazdı? Anna onun sözünü kesti. Baktığı kâğıtta *Psikolojik ve Davranışsal Teşhisler* yazdığını gördüm. Üzerinde Rigel'in bir fotoğrafını da gördüğümü sandım.

Kadının cevabı pragmatikti: "Bayan Stoker'ın enstitü müdürü olduğu yıllarda bir tıp uzmanı.

"Oh," dedi Anna kısaca. 'Sanırım şiddet ve istismardan kaynaklanan panik atak ve travma hakkında bir şey olmayacak.

Buz gibi bir sessizlik oldu.

Anna'ya baktım, söylediklerini sindirmem biraz zaman aldı. Bu kesici ses tonu nereden gelmişti?

Kadın inanılmaz derecede utanmış görünüyordu.

'Bayan Milligan, hakkımızda nasıl bir izlenim edindiğinizi bilmiyorum. Margaret Stoker hakkında ortaya çıkan şey...'

"Umurumda değil," diye onu geri çevirdi Anna. 'Tek bildiğim o kadının hapiste olması gerekirken kovulduğu ve yaptığı şey için hapis yattığı.

Margaret'in gittiği günü hatırladım. Bazı ziyaretçiler morluklarımızı fark etmiş ve Sosyal Hizmetlere haber vermişlerdi. Margaret derhal kovulmuş ve kabus bir gecede, aniden patlayan bir balon gibi sona ermişti.

Diğerlerinin gözlerini asla unutmayacağım. Yeraltında geçen bir ömürden sonra güneşi görmek gibiydi. Hepsinin donuk yüzleri ve soluk gözleri vardı, sanki ışığı o kadar uzun zamandır görmemişlerdi ki artık ona inanmıyorlardı.

Bazı kabusların bitebileceğine asla inanmazsınız.

"Teftişler neredeydi?

Denetimler vardı. Ancak bunlar çok düzensiz, odaksız ve yüzeyseldi.

"Nasıl olur da kimse bunun farkına varmaz? Anna öfkeli bir şekilde devam etti. Çünkü *o* iyiydi.

Görünmeyecek yerlerde çürük bırakmakta iyiydi.

Bizi en gizli yerlerimizden yaralamakta çok iyiydi.

Bizi tek kelime etmeyen kırık dökük bebeklere dönüştürmekte *çok iyiydi*.

O iyiydi ve bu arada dünya bizi unuttu, bizi kabuslarımızın annesi olacak bir kadına emanet etti.

Kırık dökük şeylerin başına genellikle bunun geldiğini biliyordum. Sırf daha fazla görünmek zorunda kalmamak için her şeyden uzağa, kendi içlerine kapanırlar. Biz farklıydık, yalnızdık, sorunluyduk, kimsenin çocuğu değildik. Nereye koyacaklarını bilmedikleri.

Bazen, Mezar'a değil de başka bir enstitüye gitmiş olsaydım bana ne olurdu diye merak ederdim. Düzenli bir yerde,

Güvenli. Mahzenlerde ya da çıkmaz yollarda yatakların olmadığı bir yer. *Onun olmadığı* bir yer.

"Yıllarca nasıl devam edebildiğini merak ediyorum," dedi Anna buz gibi bir sesle. 'Bunu görmemeyi, bilmemeyi nasıl başardığını merak ediyorum. Merak ediyorum...'

"Anna. Elimi koluna koydum ve ona baktım, samimi bakışlarımda sessiz bir istek vardı.

Başımı salladım.

Yanlış kadınla tartışıyordu. Margaret'in bir canavar olması sosyal hizmet görevlisinin suçu değildi. Kimsenin suçu değildi.

Birileri bizi korumalıydı. Birileri görmeliydi, bilmeliydi, bu doğrudu, ama geçmiş değiştirilemez. Her şeyi sil baştan yapmak sadece bana zarar verir.

Daha fazla öfke hissetmek
istememedim. Daha fazla nefret
hissetmek istemedim.

Bu bana çocukken ne kadar çok öfke ve nefret duyduğumu hatırlattı.

'Benim işim evlat edinme sürecini denetlemek. İşlerin yolunda gitmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sosyal hizmet görevlisi bize içten bir kararlılıkla baktı. "Nica ve Rigel'in bir aileye, huzurlu bir hayata ve istikrarlı bir geleceğe sahip olmalarını ben de en az sizin kadar istiyorum.

Anna görevini kabul ettiğine dair bir işaret yaptı. Sonra ikimiz de ona çıkışı gösterdik.

"Güle güle. Sosyal hizmet görevlisi kapıyı açtı ve Klaus dışarı fırladı. Şaşkınlıkla geriye doğru adım attı ve Anna'ya çarparak tıbbi dosyaları düşürmesine neden oldu. Klasörler açıldı ve kâğıtlar etrafa saçıldı.

Ona yardım etmek için diz çöktüm ve birden kendimi Rigel'in fotoğrafının olduğu bir kâğıt tutarken buldum.

İstemedim de olsa gözlerim 'semptomlar', 'yetersizlik', 'reddedilme', 'yalnızlık' ve... gibi terimlere takıldı.

"Teşekkür ederim, Nica. Anna kâğıdı benden aldı ve dosyaya geri koydu.

Ona bulanık bir şekilde baktım. Cevap bile vermedim. Bu kelimeler dönüp duruyor, içimde çalkantılara neden oluyordu.

Yetersizlik. Reddedilme. Yalnızlık... Belirtiler?

Hangi semptomlardan bahsediyorlardı? Ve dosyasında neden bu kadar çok sayfa vardı?

Düşünceler kafamın etrafında dönüyordu. Düzgün düşünemiyordum. Bu ayrıntılar benimle konuşuyordu. Her biri Rigel yapbozunun bir parçasıydı. Belki de doğru bir şekilde bir araya getirilirlerse, sonunda onun ruhunun bir resmini oluşturabilirlerdi, belki de sonunda anlamlandırabilirdim...

-

Adeline o öğleden sonra beni görmeye geldi.

Kapıyı açtım ve saygıyla içeri girdi. Onu evin içinde gezdirmek o kadar tuhaftı ki dönüp yüzüne bakmak zorunda kaldım.

O olduğuna inanamıyordum. Orada olduğuna.

Oturma odasında durdum, kendimi biraz garip hissediyordum. Bana baktı, gözleri aniden duyguyla doldu.

'İçecek bir şey ister misin? Anna çay yaptı,' diye mırıldandım ellerimi sıkarak. 'Biliyorum... şey, eskiden çayı çok severdin. İstersen sana...'

Adeline koşarak beni kucaklayınca konuşmamı yarıda kestim. Şaşırmıştım. Onun beklenmedik sıcaklığına gömüldüm ve omuzlarımı kavrayan ellerinin hissi göğsümü aniden alevlendirdi. Onun kollarında, içimde ani bir özlem patladı. Kendimi ona sıkıca sarılırken buldum, sanki o benim bir parçamış gibi, sanki onsuz asla tam olamayacakmışım gibi.

"Seni burada bulmayı beklemiyordum," diye fısıldadı titreyerek.

Onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Sanki biri kalbimin önemli bir parçasını bana geri vermişti.

Adeline'in başka bir enstitüye nakledildiği gün, dünyam son ışık kırıntısını da kaybetti.

"Nasıl da büyümüşsün..."

Bana daha iyi bakabilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Ben de onun hakkında aynı şeyi düşünmeden edemedim.

O bir yetişkindi. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ama onun bu kadar yetişkin görüldüğünü hiç hayal etmediğimi üzüntüyle fark ettim.

Ama bu hala onun gülümsemesiydi. Gözleri, sarı saçları, yumuşak ve güven veren sesi...

"Nasıl hissediyorsun?"

Ağlayacak gibi
hissettim.

"Daha iyi," diye cevap verdim, duygularımı kontrol etmeye çalışarak. Onu kanepeye götürdüm, sonra da çay getirmeye gittim.

"Ben... Ben senin Mezar'dan ayrıldığını bilmiyordum. Eli elime kaydı ve etrafına baktı, duygusal ve hayranlık dolu bir ifadeyle. 'Burası çok güzel... Bu ev senin için biçilmiş kaftan gibi görünüyor. Gerçekten iyi insanlara benziyorlar.

"Peki ya sen? Çekinerek sordum. 'Bir ailen var mı? Yakınlarda mı yaşıyorsun?"

Adeline'in gülümsemesi soldu.

"Hâlâ oradayım, Nica," dedi temkinli bir şekilde. 'Transfer edildiğim enstitüde. Artık reşit oldum, bu yüzden hayatıma devam etmeliyim ama... Bir işim yok,' diye üzüntüyle gülümsedi. "Arada sırada şehre geliyorum... Küçük bir kitapçada iş buldum ama geçen ay kapandı.

Kalbimde bir sızı hissettim.

Şanslı olduğumu biliyordum, bir istisna olduğumu biliyordum ama bu haber beni yine de üzdü.

"Adeline, ben..."

'Sorun değil,' diye sakın bir şekilde sözümü kesti. 'Uzun zaman oldu. Her şey yolunda.

Bana zayıf bir gülümseme verdikten sonra battaniyemin kenarlarını kemirmeye başlayan Klaus'a baktı. "Dedektife olanları duydum... İyi misin?"

"Anna bu konuda biriyle konuşmam gerektiğini düşünüyor," diye itiraf ettim bir süre sonra. "Bunun yardımcı olabileceğini düşünüyor.

"Sanırım haklı. Adeline omuz silkti ve iç çekti. "Böyle şeyleri kendi başına atlatamazsın.

"Gittin mi? Kadın
yavaşça başını
salladı.

"Birkaç kez. Kendi gücümle gittim. Kitapçının sahibi çok iyi biriydi ve psikolog bir arkadaşı vardı. Ona *Her'den* bahsetmedim. Ona Margaret'ten tam olarak bahsetmedim ama konuşmak bir şekilde yardımcı oldu. Başını yavaşça salladı. 'Ama Nica... tüm bunlara ilk maruz kaldığında çok gençtin. Hepimiz deneyimlerimizi farklı şekillerde üstleniriz, özellikle de travmatik olduklarında. Hepimiz onları kendi yöntemlerimizle yaşarız. Örneğin Peter'ı ele alalım... O bunu asla atlatamadı.

Sinirle yara bantlarımı kemirdim. Adeline'in haklı olduğunu biliyordum. *O* hiç gitmemişti. Hâlâ zihnimde çok canlıydı.

Hepimiz aynı travmayı yaşamamıştık ama hiçbirimiz bir daha eskisi gibi olamamıştık.

"Böyle şeylerden kendi başınıza kurtulamazsınız.

Ama asıl soru şuydu: Böyle şeylerden sonra iyileşebilir miydiniz?

Adeline parmaklarımı nazikçe ağzımdan çekti ve usulca gülümsedi.

"Gergin olduğunda hala yara bantlarını kemirme alışkanlığın var.

Kızardım, utandım ve yere baktım. Çocukluktan kalma kötü bir alışkanlıktı.

"Bu yüzden mi geldin? Ben sordum. "Olanları duyduğun için mi?

Adeline gözlerini kaçırdı. Birden huzursuz göründü.

'Hayır... Aslında başka bir nedenle geldim. Geçen haftayı hatırladım... ve gelmeyi düşündüm. Rigel için.'

Midem bulandı.

"Rigel için mi?

"Hatırlamıyor musun? Yarın onun doğum günü.

Şaşırmıştım. Nutkum tutuldu.

Rigel'in doğum günü.

10 Mart.

Nasıl unutmuş olabilirim?

Hâlâ Adeline'a bakarak, her şeyin kafama dank etmesine izin verdim.

Aslında doğduğu gün değil, Mezar'ın dışında bulunduğu gündü. Doğum tarihini hiçbir zaman tam olarak belirleyememişlerdi ve bu yüzden o günü işaretlemek için seçmişlerdi.

Doğum gününü hatırladım çünkü başhemşirenin kutladığı tek doğum günüydü. Rigel'i hatırladım, yüzü doğum günü pastasının üzerindeki bir mumla aydınlanmıştı, kafeteryada tek başına oturuyordu...

"Ona sürpriz yapmak istedim," diye mırıldandı Adeline. "Ama beklediğim gibi tepki vermeyeceğini tahmin etmeliydim.

Öpüşmelerinin anısı kalbime inen bir yumruk gibiydi. Gözlerimi kaçırdım, ona bakamıyordum. Dizlerimi sıkıca kavradığımın farkında değildim.

'Onun için hiçbir zaman kutlanacak bir gün olmadı. Rigel... ilgiden hiç hoşlanmadı,' dedim sessizce.

"Hayır, Nica... nedeni bu değil. Adeline üzüntüyle yere baktı. "Yaşadıkları yüzünden.

Ben şaşkınlıkla ona baktım, o da üzgün bir ifadeyle bana baktı.

"Bunu gerçekten hiç düşünmedin mi?

Adeline'in bakışlarına hapsolmuştum. Sonra...

Sonra fark ettim. Ne kadar aptal olduğumu fark ettim.

Yaşadıkları... *Ailesi tarafından terk edilmek.*

Adeline, 'Doğum günü... onu buldukları gün, ailesinin onu terk ettiği geceyi hatırlatıyor,' diye doğruladı.

Hep yanlış anlamıştım. Onu hep O'nun parlak, mükemmel tapınağının içinde görmüştüm. Acıyı *O'nun* bize yaptıklarıyla ilişkilendirmiştim ve *O'nun* bunu anlayamayacağını biliyordum.

Ama ben? Onun hakkında ne anlamıştım?

"Rigel bizim gibi değil. Adeline ısrarla bana baktı. "Hiçbir zaman öyle olmadı... Biz ailelerimizi kaybettik Nica, ama onlar bizi bırakmak istemediler. Kendi ebeveynlerimiz tarafından reddedilmenin ve bir tabutun içinde isimsiz bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamayız.

Sürekli güvensizlik. Hayal kırıklığı.

Bağlantı eksikliği, dünyayı uzaklaştırmak için savunma kalkanları.

Agresif, şüpheli kişiliği.

Acizlik, yalnızlık, reddedilme. Semptomlar.

Rigel'in terk edilme sorunları vardı. Bu onun her zaman taşıdığı bir travmaydı.

Bununla büyümüştü ve bu onun gerçekliği haline gelmişti.

İşaretler hep oradaydı. Sadece ben onları hiç görememiştim. Adeline anlıyor gibiydi. 'Ne kadar acıdığını asla göstermeyecek,' dedi. 'Rigel her şeyi maskeliyor... Her zaman kendini tutuyor ama içinde... ruhu acıya ve duygulara o kadar açık ki korkutucu. Bazen nasıl delirmediğini anlamıyorum. Eminim kendi adından bile nefret ediyordur,' diye sözlerini tamamladı. "Çünkü bu ismi ona başrahibe verdi ve bu isim onun terk edilmesinin sembolü.

Birdenbire Rigel hakkında bildiğim her şey farklı bir renk aldı. Rigel beni itiyordu; Rigel yaklaşmama izin vermiyordu; Rigel tek başına doğum günü mumuna bakan bir çocuktü.

Rigel parkın ortasında beni kucağına aldı, ilk kez kendisine dokunulmasına izin verdi, hala yaralı olduğuna inanan biri gibi teslim oldu...

'Onu bırakma, Nica. Kendini yok etmesine izin verme. Adeline sıkıntılı bir şekilde bana baktı. 'Rigel kendini yalnızlığa mahkûm ediyor. Belki de hak ettiğinin bu olduğunu düşündüğü için... İstenmediğini bilerek büyüdü ve bunun her zaman böyle olacağına inanıyor. Ama onu yalnız bırakma, Nica. Bırakmayacağına söz ver.'

Ben olsam
yapmazdım.

Artık değil.

Onu yalnız bırakmazdım, çünkü çok uzun süredir yalnızdım.

Ben olsam onu yalnız bırakmazdım, çünkü peri masalları herkes içindir.

Onu yalnız bırakmazdım, çünkü hayatı tek başınıza takdir edemezsiniz, sadece yanınızda, el ele, güçlü kalpleri ve aydınlık yüzleri olan biriyle takdir edebilirsiniz.

Onu yalnız bırakamazdım, çünkü onunla konuşmak, onu dinlemek, onu uzun süre duymak istiyordum. Onun ruhuna dokunmak istedim.

Gülümsediğini, kahkaha attığını ve yüzünün aydınlandığını görmek istiyordum. Onu mutlu görmeyi daha önce hiç istemediğim kadar çok istiyordum.

Tüm bunları ve daha fazlasını istiyordum, çünkü Rigel kalbimi nefes alışının ritmine kazımişti ve artık nefes almanın başka bir yolunu

bilmiyordum.

Kanepenin üzerinde ılık atmak, tüm bunları dünyaya haykırmak istedim. Ama bunun yerine, kalbimin konuşmasına izin verdim ve geri kalanını kendime sakladım.

"Söz veriyorum.

-

Ertesi gün öğleden sonra, elimde küçük bir paketle mahallede hızlı adımlarla yürüyordum.

Biraz geç kalmıştım. Kafamı kaldırdım ve caddenin diğerk tarafındaki dondurma bfesini gördüm.

Yolun karşısına geçtim ve tanıdık bir yüz görmek için etrafıma bakındım. Lionel'a 'Merhaba' dedim. 'zgnm geciktim. Uzun zamandır mı bekliyordun?'

"Hayır, merak etme," diye cevap verdi yürümeye başlarken. 'Bize bir masa ayarladım. Aslında bir süredir bekliyordum, evet, ama önemli bir şey değil.

Tekrar zr diledim ve ona dondurma getirmeyi teklif ettim. Hemen kabul etti ve ben de iki külah dondurma almak için büfeye gittim.

Geri döndüğümde bana baktığın fark ettim. Dondurmasını uzattım ve gözlerinin çıplak bacaklarımda aşağı yukarı gezindiğini hissettim.

Oturduktan sonra "Ne oldu?" diye sordum.

"Elbisen çok güzelmiş," dedi. Rüzgârda dalgalanan ve ten rengimi güzelleştiren kırmızı-beyaz puantiyeli kumaşa ve Anna'nın bana verdiğikahverengi çapraz çantaya baktı. 'Sana çok yakışmış. Gerçekten çok güzel görünüyorsun.

Yanaklarım pembeleşti ve kaşlarımı kaldırdım. Başka tarafa baktım ve Billie'nin evindeki konuşmayı düşündüm.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, utancımı fark etmemesini umarak. "Buraya gelmek için onu giymene gerek yoktu.

"Ha?

Lionel neşeyle gülümsedi.

'Takdir etmediğimden değil... ama birlikte dondurma yemek için bu kadar güzel bir elbise giymenize gerek yoktu. Gerçekten gerek yoktu. Sadece bir dondurma.'

"Hayır, ben... Biliyorum. Daha sonra akşam yemeği için giyeceğim. Bilirsiniz, kutlamak için. Bugün Rigel'in doğum günü.'

Lionel o kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki dondurması erimeye ve parmağından aşağı damlamaya başladı.

"Ah," dedi, bana düz bir şekilde bakarak. "Bugün onun doğum günü mü?" "Evet..."

Sessizdi. Ben elimin arkasına konan uğur böceğine gülümserken o tekrar dondurmasını yemeye başladı.

"Yani onun için mi taktın?"

Bana bakamayacak kadar dalmış bir halde dondurmasını küçük kaşıkla silip süpüren Lionel'a baktım.

"Onun için" mi?

"*Sevgili* tatlı kardeşin için," diye açıkladı kayıtsızlıkla. "Onun doğum günü için bu kadar güzel mi giyindin?"

Ona baktım, kafam karışmıştı. Elbiseyi kimse için giymiyordum... sadece kendim için.

Özel bir gün olmasını istemiştım. Anna ve Norman'a söyleyen bendim ve Rigel'in partilerden ne kadar az hoşlandığını bildiğimden, sadece ikimizin ve Adeline'in de katılacağı basit bir şey seçmiştık. Bir kez olsun farklı bir şey giymek istemiştım.

"Evde özel bir akşam yemeği yiyeceğiz," dedim sessizce. 'Güzel olur diye düşündüm...'

"Ve evde akşam yemeği için elbise mi giydin?"

"Lionel... bana söylemek istediğın bir şey var mı?"

Anlamamıştım. Az önce elbisenin bana yakıştığını söylememiş miydi?

"Unut gitsin," diye mırıldandı başını sallayarak. Yüzümdeki üzgün ifadeyi gördü ve ekledi: "Bir şey demek istemedim. Garip geldi, hepsi bu. Gofreti ısırdı ve bana gülümsemeye çalıştı.

Dondurmalarımızı sessizce bitirdik.

"Bu ne?" diye sordu bir süre sonra, masanın üzerine koyduğum paketi sallayarak. "Bu yüzden geç kaldın, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. 'Gördüm ve almak için durdum, üzgünüm...'

"Ne oldu?

"Rigel için bir hediye.

Lionel onu elinde evirip çevirmeyi hemen bıraktı. Onu tuttu ve yavaşça bana döndü.

"Görebilir miyim?

Başımı salladım ve o da yavaşça açtı.

Küçük bir cam küre çıktı. Siyah ipek bir ipi vardı ve renkli kumla öyle bir doldurulmuştu ki, cam yüzey boyunca güzel bir yıldızlı gökyüzü çizilmişti. Kum taneleri ışıpta küçük yıldızlar gibi parılıyordu.

Camın üzerine son derece ince elmaslardan oluşan bir ağ gibi kazınmış olan Orion'du.

Ne olduğunu bile bilmiyordum. Belki bir anahtarlık. Emin değildim. Ama üfleme cam süs eşyaları satan küçük bir dükkânda rastladığımda, onun için mükemmel olacağını düşünmeden edemedim.

Bir parçam onun okurken dalgın dalgın eliyle oynadığını hayal etti.

Lionel elinde evirip çevirdi. Kaşığımı çöpe atmak için ayağa kalktım.

'El yapımı,' dedim ona. 'Dükkândaki kadın bunun sonuncusu olduğunu söyledi. Kumu kendisi boyuyor! Bir çeşit monokl takıyor ve bir taburede oturup uzun bir iğneyle taneleri öyle bir diziyor ki...'

Camın kırılması beni zıplattı.

Lionel'in ayaklarının dibinde, kumdan bir halkanın ortasında kırık cam parçaları parılıyordu. Onlara baktım, nefesim kesilmişti.

Lionel yanağını kaşıyarak, "Ah," dedi. "Hay aksi.

Özür diledi ve ben de diz çökerek cam parçalarını topladım.

Özenle seçilmiş o hediye artık parçalara ayrılmıştı.

Neden? Neden Rigel'le ilgili her şey her zaman parçalara ayrılmak zorundaydı?

Hayal kırıklığıyla titreyerek parçaları kavradım ve Lionel'a baktım. Gözlerim bilmediğim bir duyguyla parlıyordu.

Tekrar özür diledi ama bu sefer cevap vermedim.

Eve yüreğim burkularak döndüm. Rigel'in hediyesi kabul ettiğini görmeyi gerçekten çok istemiştim ve şimdi bir parçam hep kabul edip etmeyeceğini merak edecektim.

"Oh, Nica, dönmüştün! Anna güzel bir masa örtüsü sermekle meşguldü. 'Ben masayı hazırlarken şu kutuyu yukarı çıkarabilir misin? Sahanlığın sonundaki odaya gidecek.

Yüzünü inceledim ve bana anahtarı uzatırken ona bilmiş bir bakış attım. Sahanlığın sonundaki oda Alan'ın eşyalarının tutulduğu yerdi. Üst kata çıktım.

Işığı açtım ve kutuyu bir gardiobun yanına koydum. O odada giysiler, kutular, eski CD'ler ve rulo yapılmış posterler vardı. Kitaplar da vardı. Daha yakından baktım ve bunların üniversite ders kitapları olduğunu gördüm.

Alan'ın da Asya gibi hukuk okuduğunu öğrendim.

Özellikle büyük bir kitabı dikkatlice indirdim ve açtım. Ona daha yakın hissetmek, onun hakkında daha çok şey anlamak istiyordum. Anna'dan onun hakkında konuşmasını istedim ama bunu yapmaktan mutlu olup olmayacağını bilmiyordum.

Ceza Hukuku adlı bir kitaba göz gezdirdim, sayfa sayısının fazlalığına hayret ettim. Ne kadar temiz ve düzenli olduğunu fark ettim. Alan ders kitaplarına çok özen gösteriyor olmalıydı.

Dalgin bir şekilde bölüm başlıklarını okudum:

Çocuk

istismarı... İki

eşlilik...

Aile içi şiddet... Encest...

Kaşlarımı çattım. Bir kelime gözüme çarptı - *Evlat Edinme*. Dikkatle okudum.

'Birçok eyalette *evlat edinme* bağlayıcı bir ailevi ilişki teşkil eder. Evlat edinme süreci boyunca, evlat edinilen kişi yasal olarak *evlat edinen* ailenin bir parçası haline gelir. Bu nedenle, tüm niyet ve amaçlar için ailenin tam bir üyesi olarak kabul edilmelidirler.

'Alabama Ceza Kanununun Onüç A Bölümü: İster akraba ister evlatlık olsun, aile üyeleri arasındaki her türlü ilişki veya evlilik, yasalar uyarınca ensest olarak kabul edilir.

'Bu, kan bağı olan veya evlat edinme yoluyla anne-baba ve çocukları; kan bağı olan veya evlat edinme yoluyla erkek ve kız kardeşleri; üvey erkek ve kız kardeşleri kapsar.

'Ensest C sınıfı bir suçtur. C sınıfı suçlar şu kadar hapis cezası ile cezalandırılır...'

Okumayı bıraktım. Kitabı kapattım ve sanki beni yakmış gibi uzaklaştım. Kulaklarım uğulduyordu.

Kıpırdamadan durdum, gerçekten görmeden kapağa baktım. İçimde sessizce bir şey kıpırdandı, fırtınalı bir deniz. Bu boşluk hissini anlamıyordum. Neler olduğunu anlamıyordum.

Şaşkınlıkla kapıyı çarparak kapattım. Geri çekilirken sanki duvarlar benden uzaklaşıyormuş gibi hissettim. Her şey aniden yerinden oynamış, tuhaf görünmeye başlamıştı, sanki yönüm değişmişti.

Duygularımı bir kenara ittim ve aşağı inmeden önce kapıyı kilitledim. Önümdeki geceye odaklanmaya ve beni rahat bırakmayan garip duyguyu görmezden gelmeye çalıştım.

-

Huzurlu bir akşam yemeği idi.

Sonunda Adeline'i Anna ve Norman'la tanıştırabildim. Ona sos ikram ettiler ve daha fazla isteyip istemediğini sordular.

Eğlenip eğlenmediğini görmek için Rigel'e bakıp duruyordum. Ne yazık ki Adeline onu net bir şekilde görmemi engelledi.

Orada oldu Pasta, Orada vardı hediyeler. I ağladım a küçük ne zaman Ona verecek bir şeyim olmadığını hatırladım.

Sonunda, karanlık çoktan çöktüğünde, Adeline gitme zamanının geldiğine karar verdi.

Norman onu eve bırakmayı teklif etti ama Anna kibarca reddetti. Anna Rigel'e bir öpücük verdikten sonra yatmak için yukarı çıktı. Norman da onu takip ederek

Bize iyi geceler.

"Bu güzel akşam için teşekkürler," dedi Adeline nefes nefese.

Bana sarılıp vedalaştı, sonra hâlâ oturmakta olan Rigel'e yaklaştı. Onu kucaklamak için eğildiğinde neredeyse irkiliyordum.

"Geçen gece söylediklerimi bir düşün," diye fısıldadığını duyar gibi oldum.

Rigel başını çevirdi, sanki hem onun sözlerini duymak istemiyor hem de aklından çıkaramıyormuş gibiydi. İç çekerek oradan ayrıldı.

Sadece ikimiz vardık.

Sessizlik çöktü ve Rigel bana doğru baktı. Onu izlediğimi görünce gözlerini kaçırdı ve ayağa kalktı.

"Rigel.

Arkasından yaklaştım, ona ulaşmadan önce durdum.

'Bugün sana bir hediye aldım... Unutmadım. Ama sana veremedim.'

"Fark etmez," diye mırıldandı.

Aşağıya baktım.

"Benim için önemli," diye cevap verdim üzüntüyle.

O akşamın onun için özel olmasını istedim. Göremese bile etrafındakilerin ona ne kadar değer verdiğini hissetmesini istedim. Yalnız olmadığını bilmesini istedim.

Küçük bir sesle 'Özür dilerim,' dedim.

Ona daha yakın olma ihtiyacı hissederek tişörtünün arkasını tuttum.

"Bunu önemsedim. Ve şimdi istiyorum... Barışmak istiyorum-'

'Sakın söyleme,' diye sözümü kesti. Sanki acil bir ricada bulunuyormuş gibi ellerini uzatmıştı. 'Söyleme...'

"İstiyorum," diye mırıldandım inatla. 'İzin ver bunu telafi edeyim. İstedğin bir şey olmalı...' Tutuşumu sıkılaştırdım, yüzünü arıyordum.

"Herhangi bir şey...

Rigel yavaşça nefes aldı. Sessizdi ama sonra inanılmaz derecede yavaş ve derin bir sesle, "Bir şey var mı?" diye sordu.

Yağmurda bana nasıl sarıldığını hatırladım. Benim için attığı tokadı. Yüzündeki çizik.

"Evet," diye fısıldadım, hiç tereddüt etmeden.

"Peki ya senden hareketsiz kalmanı istesem?" "Ne?"

Rigel yavaşça döndü. Kara gözleri üzerime dikilmişti.

Zorlukla nefes alıyordum. Gözlerinde kırmızı beyaz elbisemin yansımasını ve gümüşü gözlerimin altında açık kalan ağzımı gördüm.

"Kıpırdama," diye fısıldadı dudakları, beni akıntıya bırakarak. "*Kıpırdama...*" Donup *kaldım*. Sesi beni olduğum yere mıhladı.

Uzun boylu ve heybetli, kirpiklerinin arasından bana baktı. Ancak o zaman ağzımın kenarında pudra şekeri lekesi olduğunu fark ettim. Silmeye çalıştım ama yapamadım. Rigel'in parmakları bileğimi çevreleyerek elimi uzak tuttu. İpeksi dokunuşu tenimde patladı ve nefesim titredi.

Bana dokunuyordu.

Kolumu yavaşça aşağı indirip beni bakışlarına hapsederken hareket etmedim.

"Dur," diye yutkundum,
"hareketsiz..." Hipnotize
olmuştum.

Kontrol edemediğim duygularla yanan güçsüz gözlerle ona baktım.

Gözleri yüzümü aradı. Sonra yavaşça üzerime eğildi.

Erkeksi kokusu burun deliklerimi işgal etti. Kalbim boğazımda güm güm atıyordu.

Nefesini üzerimde hissettim ve... dudakları ağzımın köşesine kondu.

Nefesimi tuttum.

Sıcak dili ağzımın kenarına sürtündü. Kalbim sıkıştı, dizlerim titredi. Rigel dudaklarımdaki pudra şekerini yalarken, kendimi o çılgınlıktaki tek dayanağımış gibi elbisemin eteğini kavrarken buldum.

Artık hiçbir şey anlamıyordum.

Nefesim derinleşti, nefeslerimiz birbirine karıştı ve onun kokusu boğazıma doldu, en tatlı zehirler gibi zihnimi bulanıklaştırdı.

Kalbim patlamak üzereydi. Başım dönüyordu ve nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

Beni öldürüyordu.

Sessizce.

Parmaklarının bileğimin etrafında titrediğini hissettim.

Alt dudağındaki şekeri yalayarak geri çekildi. Ona baktım, şaşkınlık içindeydim, içim kaynıyordu, tüylerim diken dikendi.

İçimde kıpırdanan şeyden korkuyordum. Cildimin verdiği tepkiden dehşete düşmüştüm.

Nefesi beni mahvetti.

Gözleri dudaklarımda yanıyordu.

Nefesi yanaklarımda geziniyordu.

Gözlerimi kapattım ve...

Nica'nın dudakları.

Rigel başka bir şey göremiyordu.

Kanı şakaklarında zonkluyordu. Zihni bulanıktı. Kalbi göğsünü yarmanın eşiğindeydi.

Hareket etmemiştı.

Kıpırdamadan durmuştu.

Ne yaptığının farkına varmadan onu yavaşça masaya doğru itti. Nefes nefese, ellerini kadının kollarında aşağı yukarı gezdirirken buldu kendini ve sonra bileklerini kavradı.

Onu öpmek için ölüyordu.

İçindeki kıvranan duygu kükredi. Kadının bal gibi teninin tadı hâlâ dilindeydi, onu sonsuza dek yakacak bir mahkûmiyet.

Ondan uzaklaşmak zorundaydı. Çok geç olmadan.

Onun gitmesine izin vermeli, ona hırlamalı, onu itmeli ve bir daha asla yüzüne bakmamalıydı...

Ama Nica oradaydı ve *Tanrım, hayatında gördüğü en günahkâr güzel* şeydi. Göğüslerini saran elbisesiyle, uzun kestane rengi saçlarıyla, parlak ve ayrık dudaklarıyla, onlardan koparmak istediği nefesleriyle.

Muhteşemdi, karşı konulmazdı.

Onun tatlı kokusunu içine çekerek ileri atıldı. Kendini durduramadı. Bileklerinin sıcak tenini okşadı ve onun nefesini tuttuğunu hissetti. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu, dayanılmaz bir işkenceydi bu.

Kadının kokusu aklını başından alıyordu. Hiçbir şey anlayamıyordu, gerçeklikle bağlantısını kaybediyordu. Nica'nın onun üzerindeki etkisiyle kıyaslanamazdı.

Ve istedi... *O anda, sadece istedi...*

Ürperdi. Rigel

yukarı baktı.

Onun yutkunduğunu, gözlerini kapattığını gördü. Şok olmuş görünüyordu. Yanakları kızarmış ve dizleri titriyordu. O kadar titriyordu ki nefes alamıyordu, dar bilekleri bile adamın ellerinde titriyordu.

Ona bakamadı bile.

Ve yine içinde yıkıcı duygular tetiklendi: dehşet, reddedilme, yiyip bitiren tutku, onu boğan, ezen duygular, sonsuz bir mahkûmiyet. İstirap ve hüsrân geri döndü. Rigel onları tırnaklarıyla kazımak, üzerinden söküp atmak ve artık kendini bu kadar karanlık, çaresiz ve yanlıs hissetmemek istiyordu. Böyle hissetmekten yorulmuştu ama direnmeye çalıştıkça kalbi yaralı bir canavar gibi göğsünün içine daha fazla çekiliyordu.

Sadece doğru hissetmek istiyordu. Sadece ona dokunmak, onu hissetmek istiyordu.

Onu her şeyiyle arzuluyordu ama sahip olduğu her şey diken, acı ve ıstırap dolu bir ruhtu.

Ve onun gözlerinin içine bakmaya bile cesaret edemiyordu.

'Eğer bu kadar sevebilecek biri varsa...' Nica onun önünde titrerken, bu sözler onun içinde öldü.

Ve Rigel, ona bir ömür boyu bakmanın ruhunu kemiklerinin arasında parçalamış olmasında korkunç bir tatlılık olduğunu düşündü.

Gitmeme izin verdi.

Rigel uzaklaştı ve ben gerçekliğe geri döndüm.

Hayır, kalbim acı içinde çığlık attı.

Delirecekmişim gibi hissediyordum. Artık aşağı ile yukarıyı ayırt edemiyordum. Artık kendim değildim: tek hissedebildiğim beni ona bağlayan görünmez bir güçtü.

Onu durdurmak üzereydim ama tam o anda kapı çaldı.

Sıçradım ve önümde Rigel döndü, gözleri ön kapıya doğru fırladı.

Gecenin o saatinde kim olabilir?

"Gitme," diye yalvardım ona. Sesim ıstıraplı çıkıyordu. "G i t m e .

Lütfen...'

Dudağımı ısırdım, onu bir kez olsun ortadan kaybolmamaya, beni beklemeye ikna etmeyi umuyordum.

Belki de başarmıştım, çünkü Rigel kımıldamadı. Koridora çıkmadan önce ona son bir bakış attım. Gözlerinin beni takip ettiğini hissettiğime emindim.

Karanlık camın arkasından birini gördüm. Sanki gecenin bir yarısı değilmiş gibi kapıyı yumruklayan biri.

Gözetleme deliğinden baktım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Şaşkınlıkla kapıya baktım, sonra açmak için uzandım.

"Lionel," dedim nefes nefese.

Bana baktı, eli hâlâ uzanmıştı, gözleri perişandı. Sanki koşuyormuş gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsunuz? Gecenin bu saatinde neden buradasınız?

"Işıkların yandığını gördüm," dedi aceleyle, bana doğru adım atarak. Gözlerindeki telaşlı bakış beni korkuttu. 'Biliyorum, çok geç oldu, biliyorum Nica, ama... Uyuyamadım... Yapamadım...'

"Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Hayır!" diye cevap verdi, kendini kaybetmiş bir halde. "Bunu düşünmeden duramıyorum, sınıra ulaştım. Buna dayanamıyorum, buna dayanamıyorum... sen buradasın, bu...' dudağını ısırdı, tamamen şaşkıındı.

'Lionel, sakın ol...'

"*Onunla* burada yaşamana katlanamıyorum!" diye tükürdü sonunda.

Midem bulandı.

Omzumun üzerinden telaşlı bir bakış fırlattım. Lionel'in sözleri sessizliğin içinde bir top atışı gibi yankılanmıştı.

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Lionel geriye doğru adım attı ve gözlerim arkasındaki açık kapıya takıldı.

"Geç oldu, Lionel. Belki de eve gitmelisin..."

"Hayır!" diye çılgınca araya girdi, sesini yükselterek. Kendinde değilmiş gibi görünüyordu. 'Eve gitmeyeceğim. Artık rol yapamam! Onun her zaman senin etrafında olduğunu, dokunulmaz bir piç gibi davrandığını ve senin o... *elbiseyle* olduğunu bilmeye dayanamıyorum! Çılgınca el kol hareketleri yapıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Yüzüme baktığında gözlerinde uğursuz bir parıltı vardı.

'Bunca zamandır birlikteydiniz! Öyle değil mi? Doğum günü için senden ne istedi, ha? *Ne mi istedi?*

"Kendinde değilsin," diye cevap verdim, göğsüm sıkışmıştı.

"Bana söylemeyecek misin?" Ağır ağır nefes alıyordu. Gözleri çılgınca yüzümü arıyordu. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?

Ona doğru bir adım attım. "Lionel..."

"*Hayır!*" diye patladı, aklını kaçırmıştı ve birkaç adım geriye gitti. 'Anlamamı nasıl sağlayabilirim? Nasıl mı? Nasıl?' Elini saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten bu kadar saf mısınız?

Yumruklarını sıktığında irkildim.

'Böyle devam edemem, bu çok saçma! Ne zamandır sohbet ediyoruz? *Ne kadar zamandır?* Ama hala anlamıyor gibisin! Anlaman için ne yapmam gerekiyor? Ne mi yapmalıyım? Tanrım, Nica, aç gözlerini!'

Lionel düşüncesizce yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İçgüdüsel olarak onu ittim.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledim. Şaşkın şaşkın bana baktı. Sonra omzumun üzerinden baktı.

Ön kapıdan bize bakan iki siyah göz gördüğümde ürperdim. Gecenin gölgesinde, iki ışısız, acımasız uçurumdular.

Üzerime düştüler. Ben dünyanın çılgınlığını duyarken Rigel bana baktı. Sonra arkasını döndü ve kayboldu.

"Rigel! Ben seslendim. Onu takip etmek üzereydim ama Lionel kolumu tuttu.

"Nica... Nica, bekle...

"*Hayır!*" diye bağırdım, sesimi yükselterek. Kolumu çekip kurtardım ve Lionel dehşet içinde bana bakarken ben dönüp içeri koştum.

Sinirleri patlamak üzereymiş gibi hissediyordu.

O sahneden uzaklaşırken -ya da belki kaçarken- donuk bir acı onu yiyip bitirdi. Onu paramparça etmek, o moronun yüzünü parçalamak ve onu kızıdan koparmak için ölümcül bir arzu duyuyordu. Onları birlikte görmek delirmek gibi geliyordu.

Zihni karanlığa doğru spiralleniyordu.

Nica'nın onu asla dünyanın geri kalanını gördüğü gibi görmeyeceğini hep biliyordu, onu değil, kirli, harap kalbini değil.

Kendinden çok nefret ettirmişti. Ona bile.

Kan beynine sıçradı. Yumrukları sıkılmıştı. Onları görmek ona işkence ediyordu, bir şeyleri kırmak için önlenemez bir dürtü hissediyordu.

Hiç kimse onu istemeyecekti, hiç *kimse*, çünkü o kırık, farklı, sefil, bir *felaketti*.

Dünyayla arasına mesafe koydu.

Dokunduğu her şeyi mahvetti.

Onda bir sorun vardı ve her zaman da olacaktı.

Normal duyguları nasıl hissedeceğini bilmiyordu, aşk gibi tatlı bir şeyi bile onu uzaklaştırma çabası içinde paramparça etmeden hissedemiyordu.

Bağlılık acı çekmek demektir. Bağlılıklar terk edilme, korku, yalnızlık ve acı demektir. Ve Rigel artık bunları hissetmek istemiyordu.

Aşk onu incitmişti. Nica'nın gözleri, parlak gülümsemesi, masum tatlılığı kalbini kırmıştı.

Şakakları zonkladı, göz kapaklarının arkasında beyaz noktalar belirdi ve içinde bir şeyin yükseldiğini hissetti, acımasız ve yakıcı bir ıstırap.

'Hayır...' Kasları kasıldı. Aklını kaçırmakla tehdit eden acıyı elinin tersiyle itti. Gözlerini sıkarak kapattı, kaşındı, işkence etti.

Kör bir öfkeyle sırt çantasını tekmeledi ve yatağın üzerine oturdu. Saçlarını, kafa derisinden koparacakmış gibi çılgınca avuçladı.

"Şimdi olmaz... Şimdi *olmaz*...

"Rigel! Ben seslendim.

Birinci kata ulaştım ve odasına gittim. Kapı aralıktı. Hafifçe ittim.

Oradaydı, yatağın üzerine oturmuş, karanlığa gömülmüştü. "Rigel...

"İçeri girme," diye tıslayarak beni yerinden sıçrattı. Ona baktım, tehditkâr ses tonundan rahatsız olmuştum.

'Git...' Elini saçlarının arasından geçirdi. "Git, şimdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu ama hareket etmedim.

Hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu.

Yavaşça ona doğru ilerledim, sığ nefeslerini fark ettim ama Rigel dişlerini gıcırdattı.

"Sana *içeri girme* demiştim," diye öfkeyle hırladı, yumruklarını şilteye gömdü. Gözbebekleri vahşi bir canavarınki gibi inanılmaz derecede büyümüştü.

"Rigel..." diye fısıldadım. "Sen... iyi misin?" *"Daha iyi olmamıştım,"* diye tısladı. "Şimdi git. "Hayır," diye ısrar ettim. "Gitmeyeceğim..."

"Dışarı!" diye patladı korkutucu bir şiddetle. 'Sağır mısın nesin? *Sana buradan çıkmanı söyledim!*

Korkunç bir şekilde hırladı. Perişan bir halde ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve tüm o öfkenin içinde bir cam kırığı gibi saklı, yıkıcı bir acı gördüm. Boğazımı düğümledi ve içimi bile sızlattı.

Beni yine itiyordu ama bu sefer çaresizliğini görebiliyordum.

'Çünkü Rigel kendini yalnızlığa mahkûm ediyor,' diye duydum önümde acı çekerken.

"Duydun mu? GO, NICA!" diye tükürdü bana, herkesi korkutacak bir şekilde. Bir kez olsun mantığım yerine kalbimin sesini dinledim.

Uzandım, kolumu başına doladım ve onu kendime doğru çektim. Ona sarıldım.

Neden benim de parçalara ayrılacağımı bilmeden, onunla birlikte parçalanmak için ona sarıldım.

Ona tüm gücümle sarıldım ve elleri beni itecekmiş gibi elbisemi kavradı.

'Artık yalnız olmayacaksın...' diye fısıldadım kulaklarına. 'Seni terk etmeyeceğim, Rigel. Söz veriyorum. Titreyen nefeslerini karnımda hissettim. "Bir daha asla yalnız hissetmeyeceksin. Bir daha *asla*...'

Ve ben bu sözleri söylerken... elbisemin kumaşını şiddetle kavradı. Ve sonra... beni kendine doğru çekti.

Rigel bana sarıldı. Başını karnıma bastırdı.

Sanki duyması gereken tek şey bu itirafmış gibi nefesi boğazında düğümlendi, ruhumu paramparça etti.

İçimde bir deprem gümbürdedi. Gözlerim büyüdü ve ellerim sanki ruhum kendimden sökülüyormuş gibi saçlarına gömüldü.

Umutsuzca bana sarıldı, sanki dünyada en çok arzuladığı şey benmişim gibi... ve kalbim patladı.

Yeni doğmuş bir galaksi gibi patladı.

Ruhum genişledi ve Rigel'in etrafını sararak nefesiyle birleşti. Onun yanımda, yakınımda olmasına, aynı ruhun iki parçası gibi birleşmesine acil ihtiyaç duydum. Kalpten birleşmiş, bir bütün olmak için bir ömür boyu birbirini kovalamış iki parça.

Titredim ve gözlerim yaşlarla doldu. Ona sarıldım, bağlarımı çözdüm ve ilk ve son kez gerçeği anladım.

Artık çok geçti.

İçim onunla doluydu. Her yerime izini bırakmıştı.

Tek istediğim, umutsuzca tek istediğim, sanki bu dünyayı kurtaracakmış gibi beni kollarına almasıydı. Sanki bu onu kurtaracakmış gibi.

O, hayatım boyunca tanıdığım, Mezar'daki donuk, siyah gözlü çocuk - *Rigel*, varlığımın her lifi haykırdı, Rigel, *başka kimse değil*.

Sanki her zaman içimdeymiş, sessizliklerime anlam katıyormuş, çok korkutucu olduklarında hayallerimi tutuyormuş gibi hissediyordum. Onun kalp atışlarıyla yaşıyordum, doğrudan kalbime kazınmış olan o kararsız, çarpışan ritimle.

Ruhumun her parıltısıyla ona aittim. Her düşüncemle.

Ve her nefeste.

Biz tek bir hikâyenin sonu ve başlangıcıydık - ebedi ve ayrılmaz, Rigel ve ben, bir yıldız ve bir gökyüzü, çizikler ve yara bantları: *birlikte, ürperti takımyıldızı*.

Birlikte... En başından beri.

Ve ben parçalandıkça ve onun adından başka bir şey haykırmayan parçalardan kendimi yeniden diktikçe, her şey parçalandıkça ve o benim bir parçam haline geldikçe, kalbimin her zaman ve sadece ona ait olacağını anladım.

25. Çarpışma Kursu

*Kalbim ürüklerle dolu
ama ruhum yıldızlarla
dolu,
Çünkü bazı galaksiler sadece
derinin altında parlar.*

Zaman durdu.

Dünya dönmeyi bıraktı. Sadece
biz vardık.

İçimde, çarpışan evrenler bildiğimi sandığım her şeyi yeniden
şekillendirmişti. Hareket edemiyordum. Gözlerim sabit ve bakıyordu.

Ama içimde.

İçimde, artık kendim değildim.

Ruhum sarsıldı. Duygular her yerden fişkırdı, onları durduramadım.
Duygularım artan bir hızla, artan bir ivmeyle aşağıya doğru spiral çizdi -
*Hayır, hayır, bekle, kalbime bağlamak istedim, lütfen, bekle, böyle değil...
böyle değil...*

Ama hiç soluklanma olmadı.

Dünyanın az önce içimde meydana gelen patlamadan habersiz olduğunu
düşünmek ılgıncaydı. Sanki sadece bana özel bir işkence gibiydi, sessizce
daha derine iniyor ve her nefeste daha da yakıyordu.

Rigel'in parmakları kalçalarımındaki elbiseyi kavradı. Elleri yavaşça
vücuduma doğru ilerledi ve kumaşı karıştırdı. Nefes almaya cesaret
edemiyordum. Onları her gün hissetmek istiyordum.

Birden ağzı karnıma geldi. Elbisemin
üzerinden tenimi öptü.

Nefesimi tuttum. Kargaşa içindeydim. Aşırı hassas ve yanıyordum, tepki
verecek aklım yoktu. Bir öpücük daha, bu sefer daha yukarıdan, sonsuza
dek yanacak bir kaburgadan. Titredim. Elleri beni kendisine yaklaştırdı.

"R...Rigel," diye kekeledim, göğüs kemiğime uzun, yakıcı bir öpücük bırakırken. Kaybolmuş gibiydi, sıcaklığım, kokum ve bedenimin bu kadar yakın olması onu şaşırtmıştı.

Kalbim karnımda çarpıyor, dudaklarının okşayışıyla buluşmak için yükseliyordu. Saçlarını ellerimle kavradım ve nefesi başımı döndürdü.

Göğsümün çıplak tenini yavaşça, ona özgü bir şekilde, dişleri ve dudaklarıyla öptü. Sıcak dili, nefes alıp verişimle birlikte yükselip alçalan göğüslerimin hatlarını izledi. Parmakları uyluğum boyunca ilerledi ve sıkarak onu kendine çekti. Kalbim karşı koyamadı.

Midemde yükselen tatlı gerilimi görmezden gelmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Sanki kalbimi büküyormuş gibi hissediyordum. Sıcak, ıslak ve titriyordum. Durum kontrolden çıkmaya başlamıştı. Bu hislerin hiçbirini tanıımıyordum ama yine de hepsi bana aitti.

Yumuşak bir inilti çıkardım.

Kendini tutamayarak beni kendine doğru çekti ve kalçamı kendi tarafına doğru bastırdı. Ağzını boğazıma gömdü, ısırdı, işkence etti, gerginliği sınıra kadar çıkardı. Nefes alışım hızlandı.

Dişleri boynumun kıvrımlarını yokluyor, yasak bir meyve gibi tadını çıkarıyordu.

Bacaklarım güçsüzleşti, kalbim vücudumdaki tüm alanı kapladı.

Düşünemiyordum.

Ayak bileklerimin titrediğini, leğen kemiğinin uyluklarımı kestiğini, ellerimin onu kendime yakın tutmak için omuzlarına sıkıca yapıştığını hissettim. Evrenimin merkezi haline gelmişti. Görebildiğim, hissedebildiğim tek şey oydu, vücudumun her santimi sadece onu düşününce titriyordu.

Nabzımın attığı boğazımdaki atardamarı öptü. Zorlukla nefes alıyordum, şiddetli hislerle boğulmuştum. Göğsümü sıktı. Güçlü, korkutucu bir ürperti midemi kavradı.

Birdenbire gerçeklik bir kova buz gibi su gibi üzerime çöktü. Sıçradım, gerginlik gitti ve hislerimin ne kadar gerçek ve doğru olduğu korkusu beni ele geçirdi.

"Hayır!"

Kendimi onun bedeninden ayırdım ve uzaklaştım.

Rigel bana bakıyordu, taş kesilmişti, saçları dağılmıştı ve ondan uzaklaştığım her adım kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"Yapamayız," diye mırıldandım kopuk kopuk. "Yapamayız!

Kollarımı kendime doladım ve o da gözlerimdeki dehşet parıltısını gördü.

"Ne..." "Bu

yanlış!

Sesim odada yankılandı. O tek kelime ikimizin de içinde bir şeyleri kırdı.

Rigel'in gözlerinde bir şeyler değişti. Onları hiç o anki kadar parlak görmemiştim.

"Bu... *yanlış mı?*" diye tekrarladı sessizce. Bu onun sesi bile değildi. İnanılmazlık acıya dönüştü ve gözleri sanki ruhu büzüşüyormuş gibi karardı. "Ne? Sorun ne, Nica?"

Cevabı zaten biliyordu ama teyit etmek istiyordu.

'Bu...' diye cevap verdim, içimdekini adlandıracak kadar cesur değildim, çünkü tanımlamak onu kabul etmek ve dolayısıyla kabullenmekle eşdeğer olurdu. "Yapamayız! Rigel, biz... biz kardeş olmak üzereyiz!

Bunu söylemek bana dayanılmaz bir acı verdi ama dünyanın gözünde biz böyle olurduk. *Erkek ve kız kardeş*. Her zaman reddettiğim ilişki şimdi bana ebedi bir mahkûmiyet gibi görünüyordu.

Alan'ın kitabında okuduklarımı hatırladım. Asla geçmeyecek bir yanık izi gibi yanıyordu.

Bu bir hataydı, yapmamalıydık, *yapamazdık* - ruhum çılgılık attı ve bunun adaletsizliği nefesimi kesti. Peri masalımız dikenlerle doldu, sayfaları çürüdü ve Rigel bana baktıkça kendimi ikiye bölmek için çocukça bir arzu duydum.

Kalbim iki parlayan kürenin dengesinde asılı kaldı.

Bir tarafta ışık, sıcaklık, merak ve Anna'nın gözleri. Her zaman istediğim aile. Başhemşirenin bana vurup canımı yakmasından kurtulmamı sağlayan tek umut.

Diğer tarafta, rüyalar, ürpertiler ve yıldız evrenleri. Rigel. İçime çizdiği her şey. Rigel ve dikenleri. Rigel ve ruhumu delip geçen gözleri.

Ve ben, o kaostun ortasında, birbiriyle çatışan iki arzu arasında eziliyordum.

'Hala kendine yalan söylüyorsun...'

Rigel hâlâ bana bakıyordu. Ama şimdi... şimdi benden ışık yılları kadar uzaktaydı.

Gözleri artık açık yaralar değil, derin, uzak uçurumlardı.

'Kendini kandırıyorsun... peri masalına inanmak istiyorsun ama biz kırıldık, Nica. Parçalandık. Bir şeyleri yok etmek bizim doğamızda var. *Biz Gözyaşı Ustalarıyız.*'

"Beni yok ettin," diye fısıldar gibiydi Rigel'in gözleri. 'Evet, sen, o kadar kırılğan ve yumuşaksın ki, yıkımın ta kendisisin.

Gözlerimin yaşadığını hissettim.

Başkalarının anlayamayacağı bir dil konuşuyorduk, çünkü sadece bize ait olan bir evrenden geliyorduk. Bu kelimeler beni tırmaladı, ruhumu deldi, dünyadaki başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Tüm bunları kaybedemem," diye fısıldadım. 'Yapamam, Rigel...'

Bunu biliyordu. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Bana baktı, bakışları acıyla yanıyordu, kazanamayacağını bildiği bir savaş veriyordu.

Gözlerindeki ışığın solduğunu gördüm.

Kavramak istedim ama artık çok geçti.

"Git o zaman," diye tısladı.

Nica sıçradı, gözleri yaşardı. Ölecek gibi hissediyordu.

Zihni simsiyahtı ve çılgılık atıyordu. Acı kalbini kemiriyordu. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bir aileye ne kadar özlem duyduğunu biliyordu. Onu suçlayamazdı.

Ama onu asla terk etmeyeceğine dair verdiği söz, kız onu elinden almadan önce tutunacak zamanı bile olmayan bir umut vermişti. Onun

Yıkıcı düşünce kalıpları her şeyi paramparça etmeye, onu parçalara ayırmaya başladı.

"Lütfen..." Nica başını salladı. 'Rigel, lütfen, bunu istemiyorum...'

'Peki ne istiyorsun? Ne istiyorsun, *Nica*?'

Hayal kırıklığı patladı. Ayağa kalktı, onun üzerinde yükseldi ve her gece rüyasında gördüğü o gözlerin altı yandı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu sinirli bir şekilde.

İçindeki kıvrınma ayağa kalktı, ona dokunmasını, onu öpmesini istiyordu. Güçsüzce yumruklarını sıktı. Bir an için kalbini söküp atmak istedi. Suçlanacak tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Bu, günün sonunda, kendi hatasının acı verici cezasıydı.

O gün Mezar'da piyano çalıyordu. Anna ve Norman'ın onu seçmesini sağladı. Onunla kalmak.

Bu tamamen bencilce bir hareketti, onu kaybetmemek için umutsuz bir çabaydı.

Ve şimdi bunun bedelini sonsuza dek ödeyecekti.

"Senin mükemmel peri masalına uymuyorum," diye fısıldadı acı dolu bir acıyla.

Ondan nefret edebilmeyi diledi. Onu ruhundan söküp atabilmeyi, kendisinden kurtarabilmeyi, *umut etmeyi bırakabilmeyi diledi*.

Ama kız onun kalbine kazınmıştı.

Aşka teslim olmayı denemişti ama sadece o çaresiz, tükenmekte olan, kırılgan ve çarpık şekilde sevmeyi bildiğini fark etti.

Nica'nın parlayan gözleri ona baktı, yok olmuştu ve Rigel onun asla kendisinin olamayacağını biliyordu.

Ona asla sarılmayacaktı.

Onu asla öpemeyecek, hissedemeyecek, içine çekemeyecekti.

Her zaman ulaşılmaz olacaktı ama ona zarar verebilecek kadar da yakındı.

O anda, bunun asla mutlu bir son olmayacağını fark etti. Kendisi için değil. Acı dolu bir sızı ile onun canını yakması gerektiğini fark etti, böylece o da bu felaketten uzaklaşacaktı. Onu incitmek zorundaydı, çünkü içinde, onun kendisini seçmesini ne kadar çok istediğini kendine itiraf edemeyecek kadar çok acı çekiyordu.

Onu tüm varlığıyla istiyordu. Ama her şeyden çok onu mutlu görmek istiyordu.

Ve eğer onu mutlu edecek bir aileyse, bu kararı onun için kolaylaştıracaktı.

"Git. Küçük arkadaşının yanına dön. Eminim yarıda bıraktığınız yerden devam etmek için sabırsızlanıyordur.

"Yapma. Nica gözlerini sıkıca yumdu. "Senden nefret etmemi sağlamaya çalışma, başaramayacaksın.

Rigel nefret dolu bir kahkaha attı ve bunu inandırıcı kılmaya çalıştı. Kahretsin, böyle gülmek canını yakıyordu. Acı tarafından yutulmak gibiydi.

'Seni etrafımda istediğimi mi sanıyorsun? Senin aptal *iyiliğini* istediğimi mi sanıyorsun? Onun bir kız kardeş olarak yanında olmasına asla dayanamazdı. Asla.

"Verdiğin sözlerle ne yapacağımı bilmiyorum," diye hırladı, yaralanmıştı.

Nica suçlu ve perişan bir halde başka tarafa baktı. Adamın siyah gözlerindeki mide bulandırıcı hüznü göremiyordu.

Rigel onun yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördüğünde bir yara daha hissetti. Kıpırdamadan durdu, yumrukları iki yanında titriyordu ve onun önünde dimdik durmanın şimdiye kadar yaptığı en cesur şey olduğunu fark etti.

Ve sonra gitti. Tekrar.

Kurt olmaya geri döndü.

Aynı adımları tekrarlıyorlardı. Aynı yolda yürüyorlardı. Ama bu sefer daha çok acı çekiyorlardı. Daha çok mücadele ediyorlardı.

Asla eskisi gibi olmayacaktı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım.

Kaçarken sözümün ruhuma bulaştığını hissettim.

Ondan. Kendimden. Olduğumuz şeyden.

Her şey yanlıştı.

Ben. Rigel.

Bizi birbirimize bağlayan gerçeklik.

Ne hissettim.

Ne

hissetmediğimi.

Hepsini.

Aşağı indim, mutfığa girdim ve arka kapıdan bahçeye çıktım. Boğulduğumu hissettiğimde hep doğayı, temiz havayı ve yeşili arardım. Nefes alabilmemin tek yolu buydu.

Gecenin karanlığı beni sardı. Bir duvara yaslandım ve yavaşça yere doğru kaydım.

Tek görebildiğim onun gözleriydi. Koyu renk gözleri, bana bakışı. Sözüm onun bakışlarında paramparça oluyor, o ışık sönüyor.

Ve yine de, aynı şeyi tekrar söylerdim. Sonsuza dek yemin ederdim, çünkü bir yanımda o gözlerle asla yalan söyleyemeyeceğimi biliyordu.

Bundan sonra ona nasıl bakabilirim?

Ona dokunmadan, yakınında olmaya nasıl dayanabilirdim? Onu hayal etmeden, ona sarılmadan, onu istemeden?

İstediğim tek şey onun buruşuk kalbiyken, başkalarındaki sevgiyi nasıl görebilecektim?

Onu nasıl kardeşim olarak görebilirdim ki? İkiye bölünmüş hissettim.

Kaybolmuştum.

Başımı dizlerimin arasına gömdüm, perişan haldeydim. Hayat benimle dalga geçiyormuş gibi hissediyordum.

Kalbinin hangi parçasını seçeceksin? diye fısıldıyor gibiydi. Sadece biriyle yaşayabilirsin, çünkü diğeri kaçınılmaz olarak ölecek. Hangi parçayı seçeceksin?

Kafam karışmış, kırılgan ve çaresiz hissettim.

Geri dönüşü olmayan noktayı geçmiştim. Geri dönmek için çok geçti.

Telefonumun titrediğini bile fark etmemiştim. Cebimden çıkardım.

Son derece uzun bir mesaj ışıklık ekranı doldurdu. Uykulu gözlerle kilidi açmayı başardım.

Arayan Lionel'dı ve olanlar için, gecenin bir yarısı evime geldiği için özür diliyordu.

Mesaj çok ama çok uzundu. Tek bir kelimesini bile anlamayı başaramadım. Çok yorulmuştum.

Aradığında ekrana bakıyordum. Adının ekranda belirmediğini gördüm ama telefonu açacak gücü kendimde bulamadım.

Onunla konuşmak istemedim. O zaman olmaz.

"Orada olduğunu biliyorum," diye yazdı, çevrimiçi olduğumu ama aramasına cevap vermediğimi gördüğünde. 'Lütfen, Nica, aç...'

Beni tekrar aradı. Bir kez, iki kez. Üçüncü denemesinde başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım. İç çekerek çağrıyı kabul ettim.

"Lionel, geç oldu," diye fısıldadım, bitkin bir halde.

"Özür dilerim," dedi hemen, belki de telefonu kapatacağımdan korkmuştu. Çaresiz ve samimi görünüyordu.

'Özür dilerim, Nica... Böyle davranmamalıydım. Düşüncesiz davrandım ve sana üzgün olduğumu söylemek istedim...'

Bunu konuşmak için doğru zaman değildi. Düzgün düşünemiyordum. İçimde parçalara ayrılmış bir dünya dönüyordu ve ben onun ötesini göremiyordum.

"Üzgünüm Lionel. Şu anda bu konuda konuşacak durumda değilim.

"Yaptığım şeyden pişman değilim. Belki doğru yol bu değildi ama...'

"Lionel...

Sessizliğe gömüldü. Üzgündü, bunu anlayabiliyordum ama o anda ona dikkatimi veremiyordum.

"Yarın akşam... ailem yok. Bir parti veriyorum ve senin de orada olmanı istiyorum. Bunun hakkında konuşabiliriz.'

Yutkundum. Hayatımda hiç partiye gitmemiştim ama katılacak kadar moralli olduğumdan da şüpheliydim. Hayal meyal bahçeye baktım.

"Ben...doğru ruh halinde olduğumdan emin değilim.

"Lütfen gel," diye yalvardı. Sonra bu çıkışından pişman olmuş gibi göründü ve ses tonunu yumuşattı. 'Bunun hakkında konuşmamızı istiyorum. Ve sonra... bu seni daha iyi hissettirecek, değil mi?

Sesimin neden bu kadar ağlamaklı geldiğini bile bilmiyordu.

Sormamıştı bile. Onun yüzünden olduğunu mu düşünüyordu?

"Geleceğine söz ver," diye ısrar etti.

Birdenbire Lionel'la her şeyin ne kadar basit olabileceğini fark ettim. Her şey normal olabilirdi.
Mümkün olduğunca basit olabilir.
Eğer ruhum için olmasaydı. Ve aklım.
Ve kalbim.
İçimdeki yıldızlı gökyüzü olmasaydı...
Gözlerimi sıkıca kapattım.
İçimdeki küçük kız bana *iyi olacağımı* hatırlattı. Onu ittim. Dinlemek istemedim.
Hayallerimi koruyordum. Bir aile tarafından sevildiğimi hissetmek. Her zaman istediğim şey buydu.
Peki neden bu kadar çok acıdı?

-

Ertesi gün telefonumun çalmasıyla uyandım.
Çok kötü uyumuştum.
"Nica!" diye bir ses duyuldu. "Merhaba!
"Billie?" diye mırıldandım, elimle gözlerimi kapatarak.
'Oh, Nica, buna inanamayacaksın! İnanılmaz bir şey oldu! 'Mm...' Uykulu bir şekilde mırıldandım.
Kalbim ağırlaşmıştı. Soğumuş duygularım ve önceki gecedan kalan anılarım için için yanan harabeler gibiydi.
'Yemin ederim, bunun da diğerleri gibi bir sabah olacağını sanıyordum... kimin aklına gelirdi ki? Büyükanнем burcumda üç şanslı yıldız olduğunu söylediğinde, *bu kadar şanslı olabileceğimi* hiç düşünmemiştim!
Billie gevezelik etmeye devam ederken doğrulmaya çalıştım.
Neden bu gece takılmıyoruz? O zaman sana her şeyi anlatabilirim! Bana gelmek ister misin... Tavuk kanadı sipariş edebilir ve mısır gevreğinden aldığım ravent yüz maskelerini yapabiliriz...'
"Bu akşam mı? Kaçamak bir şekilde mırıldandım.
"Evet, meşgul müsün?" diye sordu, biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Şey... şu parti var..." "Parti mi? Kimin partisi?"

Bir süre sonra 'Lionel'in' diye cevap verdim. "Dün gece... benden gitmemi istedi.

Bir an sessizlik oldu. Billie'nin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için telefonumun ekranına baktım.

Sesi kulağımda patladı.

'*Aman Tanrım!* Şaka mı yapıyorsun? Seni resmen davet mi etti?' Şaşkınlıkla telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

İnanamıyorum! Yani ondan hoşlanıyor musun? Oh bekle, sana ilgilendiğini söyledi mi?"

'Sadece sohbet etmek için,' diye açıkladım ama beni dinlemiyordu. 'Ne giyeceksin? Kararını verdin mi?

'Hayır,' diye cevap verdim kararsızca. 'Doğruyu söylemek gerekirse hiç düşünmedim... Ama gerçekten, sadece sohbet etmek için,' diye açıkladım. Günün sonunda gerçek buydu. Lionel bana birkaç kez sormuş ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu açıkça belirtmişti.

"Başka bir fikrim var! Billie haykırdı. 'Seçmene yardım edeceğim! Bugün Miki ile buluşacağım, neden sen de gelmiyorsun? Büyükannem bana henüz kullanmadığım bir sürü makyaj malzemesi verdi, o zaman sana neler olduğunu da anlatabilirim!

"Ama...

'Hadi, bu mükemmel! Birazdan gelip seni alacağız, bu gece için üstünü değiştirecek bir şeyler getir! Miki'yi arayıp haber vereceğim. Görüşürüz!'

Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Ağzım açık bir şekilde telefona baktım. Tekrar yatağa uzandım ve içimi çektim.

Billie'nin parti konusundaki heyecanını paylaşmıyordum. Lionel'ın davetini sadece onunla sohbet edebilmek ve bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için kabul etmiştim. Ama kısa bir süre sonra, sırt çantamı kavrayarak ve sadece biraz solgun görünerek odamdan çıktım.

Kendimi sahanlıkta bulduğumda bakışlarımı kaldıramadığımı fark ettim.

Kapısı... oradaydı. Sadece birkaç metre ötede.

İçimde bir şeyler tekrar o acı verici şekilde kıpırdanmaya başlamadan önce aşağıya yöneldim. Ön kapıya yöneldim, yüzüm asıktı çünkü

her şey bana onu düşündürdü.

Onu etrafımda hissettim.

Görünmez ve temel bir şey gibi havadaydı.

Göz ucuyla piyanoyu gördüm ve hemen başımı çevirdim. İlk kez o evden çıkmak için sabırsızlanarak kapıya yöneldim ama kapı burnumun dibinde açıldı.

"Nica! Anna gözlerini kırıştırdı. "Ah, pardon... Şimdi mi çıkıyorsun? Geçmesine izin vermek için acele ettim.

"Arkadaşların zaten burada mı?

Ona dışarı çıkacağımı söylemişim, bu yüzden başımı salladım. Çantalarını taşımasına yardım ettim ve o da gülümsedi.

"Teşekkür ederim.

Ben daha eşiği geçmeden, başımın tepesine zarif bir öpücük kondurdu. Şaşkınlıkla ona baktım ve o da bana tatlı tatlı gülümsedi. Birdenbire çaresiz ve suçlu bir duyguya kapıldığımı hissettim: Anna ne kadar parçalanmış hissettiğimi bilmiyordu. Ona ihtiyacım olduğu için nelerden vazgeçtiğimi bilmiyordu...

Dudağımı ısırarak yere baktım.

"Ben gidiyorum," diye mırıldandım, kendimi garip hissediyordum.

Kalbimin parçalarını yutmaya çalışarak hızla evden çıktım.

'Biz Gözyaşı Ustalarıyız...'

Cadde boyunca yürürken bu düşünceyi aceleyle uzaklaştırdım. Ama sesi içimde, kanımda, asla kaybolmayacak bir fısıltı olarak kaldı.

Billie'nin büyükannesinin arabasını aradım ama göremedim. Ancak motoru çalışan bir araba fark ettim. Ona doğru yöneldim ama direksiyonda daha önce hiç görmediğim bir adam görünce durdum.

'Nica! Biziz! Atla!' Billie pencereden el salladı. Ben çekingen bir şekilde otururken, "Acele ettin," diye sitem etti.

Miki, pencerenin yanında, merhaba işareti yaptı.

"Özür dilerim," diye cevap verdim. Araba yola çıktı ve ben tereddütlü bir gülümsemeyle sürücü koltuğuna doğru eğildim. "Merhaba... Ben Nica.

Direksiyondaki adam dikiz aynasından bana baktı ve sonra dikkatini tekrar yola verdi. Kafam karışmış bir şekilde arkama yaslandım ve Billie el salladı.

Elini.

"Araba kullanırken asla konuşmaz.

Miki'ye temkinli bir bakış fırlattım.

"Beklettiğim için özür dilerim. O senin deden mi?"

Billie bir kahkaha patlatarak beni yerinden sıçrattı. Şaşkınlıkla ona baktım ve sonra arabanın düşündüğüm gibi güneye doğru gitmek yerine şehrin kuzeyine doğru gittiğini fark ettim.

Miki hakkında çok az şey biliyordum. Okuldan her zaman kimsenin göremeyeceği bir yerden alınırdı, belki de ailevi durumuyla ilgili onu utandıran bir şeyler olduğu için. Okuldaki zengin kızlardan daha aşağı hissettiğini varsaymışım, ama araba sonunda evinin önünde durduğunda... tamamen yanlış anladığımı fark ettim.

"İşte geldik! Billie cıvıladı.

Önümde tüm ihtişamıyla devasa bir villa yükseliyordu.

Devasa, göz kamaştırıcı beyaz sütunlar, mükemmel Art Nouveau tarzında dairesel bir terası destekliyordu. Geniş bir merdiven dizisi selvi ağaçlarıyla kaplı bir caddeye açılıyordu. Giriş iki sessiz, gururlu aslan heykeli tarafından korunuyordu. Muhteşem bahçenin dört bir yanından sevinçli çiçekler fişkırıyordu.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye mırıldandım, Miki arabadan inerken sakız çiğniyordu ve elleri kapüşonunun ceplerindeydi.

Başını salladı, yanımdan geçti. Şaşkınlıkla ona baktım. Kısa bir mesafe ötede bir bahçıvan, tay şeklindeki bir çiti düzeltiyordu.

"Haydi!

Billie beni parlayan beyaz merdivenlerden yukarı sürükledi. Masif ceviz ön kapı Miki dokunamadan açıldı.

"Tekrar hoş geldiniz, bayan.

Billie'nin bizi selamladığı nazik tavırlı bir kadın tarafından karşılandık.

Giriş holü beni şaşkına çevirdi. Büyük bir kristal avize, parlak granit zeminli bir odaya hükmediyordu.

Kadın ceketimi çıkarmama yardım etti. Miki yırtık pırtık kapüşonunu çıkarıp ona uzatırken şaşkınlıkla ona baktım. Bu kez büyükannesi olup olmadığını sormamak için kendimi zor tuttum.

"Kim o? Billie'ye fısıltıyla sordum. "O mu? Oh, o Evangeline." "Evangeline mi?"

"Hizmetçi.

Gözlerimi kırıştıtararak kadının uzaklaşmasını izledim.

"Sen tek çocuk musun?" diye sordum Miki'ye yolu gösterirken. Etrafımızı saran zenginlik beni bir böcek kadar küçük ve önemsiz hissettirdi.

Başını salladı.

Billie bana, 'Ailesi nesillerdir soylulardan oluşuyor,' dedi. 'Artık soyluluk diye bir şey kalmamış olsa da... büyük büyükannesi ve büyükbabası gerçek bir soyluydu. Bak, işte buradalar!'

Bir çiftin portresine doğru baktı; kadın kadife eldivenler giymişti, adam ise iri favoriler takmıştı, her ikisinin de yüzünde ciddi ve mağrur bir ifade vardı.

Sonra en hafif tabiriyle devasa bir tabloya göz attım. Üç kişi resmedilmişti: sert yüzlü bir adam ve tuvali yakıp geçen buz gibi iki göz; onun yanında, daha az sert ama bir o kadar da zarif, kuzguni saçlarını ve açık tenini okşayan bir elbise giymiş, hafifçe gülümseyen güzel bir kadın; ve önlerinde, oturmuş Miki.

Gerçekten de organize bir elbise giymiş ve saçlarını omuzlarına doğru düzgünce taramıştı.

Ciddi ve asil görünümlü çiftin portresine bakarak, 'Onlar senin annen ve baban,' diye not ettim.

Özellikle babası, bir erkekten çok mermer bir heykele benziyordu. Tarif edilemeyecek kadar sade, hatta korkutucu görünüyordu. Yutkundum. Tüm bu ciddiyet beni huzursuz hissettirdi.

Birden arkamızdaki kapı açıldı. Üçümüz de arkamıza döndük ve karşımızda kocaman, dağ gibi bir adam belirdi. Şık, haute couture bir takım elbise giymişti; yüzü zarif ve aristokrattı; koyu renk saçlarına gri damgasını vurmuştu ve keskin çene hattında, üzerinde iki yırtıcı gözün parladığı, titizlikle bakımlı bir sakal vardı.

Buna hiç şüphe yoktu. Bu Miki'nin babasıydı.

Gözleri üzerimize dikildi ve ürperdim. Bakışları altında büzüşecek gibi hissettim.

Göğsünü şişirdi ve sonra.

"Küçük ördek yavrusu!" diye mırıldandı, gülümseyerek. Kollarını iki yana açarak bize doğru koştu.

Miki'ye sımsıkı sarılıp onu küçük bir kız gibi etrafında döndürürken şaşkınlıkla ona baktım. Heyecanla gülümsedi ve iri elleriyle kızın başını sevgiyle okşadı.

'Benim tatlı küçük ördeğim, nasılsın? Dönmüşsün! Yanağını onunkine sürttü. "Ne kadar oldu?"

"Kahvaltıdan beri, baba," diye yanıtladı Miki, yorgun bir bebek gibi. "Bu sabah birbirimizi gördük.

"Seni özledim!"

"Ve akşam yemeğinde tekrar görüşeceğiz..."

"Seni özleyeceğim!"

Miki sabırla babasının ilgisine katlanırken, ben de bir an öncesine kadar sadece bir bakışıyla bile beni dehşete düşüren adama şaşkınlıkla bakıyordum. Aynı adam şimdi Norman'ın Klaus'u sevmek istediğinde kullandığı ses tonuyla kızını okşuyordu.

"Oh, Marcus, bırak nefes alsın!"

Muhteşem bir kadın, portrelere sığmayacak bir zarafetle bize doğru ilerliyordu.

Miki'nin annesi ender rastlanan incelikte bir kadındı. Hareketleri sıvı gümüş gibiydi; yerde bir parfüm gibi süzülüyordu, ipeksi ve güzeldi.

Miki ona çok benziyordu.

Kadın Billie'ye gülümseyerek, "Wilhelmina," dedi. "Merhaba, sizi tekrar görmek ne güzel.

"Merhaba Amelia," diye cevap verdi arkadaşım.

Miki beni tanıştırmak için bir fırsat yakaladı. "Anne, baba, bu Nica.

Bana kavurucu gülümsemeler yönelttiler.

"Yeni arkadaşlarla tanışma fırsatını pek sık bulamıyoruz," dedi annesi. "Makayla her zaman çok çekingendir... Sizinle tanışmak bir zevk.

Makayla mı?

Ona doğru döndü.

"Arada bir yeni kıyafetler giymesini istiyorum, ama bu hantal kapüşonlularda ısrar ediyor... Tatlım, yine o eski püskü paçavra olmasın?"

Miki'nin Iron Maiden tişörtünden bahsettiğini fark ettim. Tamir ettiğim tişörtün aynısıydı. Panda hala oradaydı, kumaşın üzerine işlenmişti. Miki onu sökmemişti.

"Yıllardır bende," diye karşı çıktı Miki. "Dokunma ona."

"Makayla tişört diye adlandırmakta ısrar ettiği bu kumaş parçasını çok seviyor," diyor annesi bize. 'Bazen ondan kurtulacağımdan o kadar korkuyor ki içinde uyuyor bile...'

'Baba, Nica'yı sonra bırakabilir misin? Bir yere gitmesi gerekiyor.'

"Elbette, küçük ördeğim için her şeyi yaparım," diye yanıtladı babası gururla.

Arabayı kullanan adam elinde bir tepsi ve beyaz eldivenlerle odada belirdiğinde kendimi daha da sudan çıkmış balık gibi hissettim. İnanılmaz derecede ince bir burnu olduğunu fark ettim. Miki'nin babasının ifadesi hemen değişti. Komplocu bir tavırla ona yaklaştı.

"Hey, Edgard..."

"Evet, efendim?" diye sordu uşak.

"İçeri *adam* girmediğinden emin misin?"

"Evet, efendim. O kapıdan bir tane bile ergen erkek girmedi."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Güzel," diye zaferle ilan etti Marcus. "Küçük ördek yavruma kimse yaklaşamayacak! İyi ki bizim tarafa bakmıyordu, çünkü Miki'nin yüz ifadesi paha biçilemezdi."

"Yukarı çıkıyoruz," diye mırıldandı, merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile. Ailesine el salladık, onlar da aynısını yaptı.

Miki'nin odası evin geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Çalışma masası kitaplar ve keman notalarıyla doluydu, duvarlar grup posterleri, dergilerden kesitler ve fotoğraflarla kaplıydı. Odanın köşesindeki sandalyede bir panda pelüşü oturuyordu.

"Ailen inanılmaz," dedim. "Çok hazır görünüyorlar."

'Evet,' diye yanıtladı. 'Bazen fazla mevcut...'

Miki'nin ailesinden yeterince ilgi görmediğini düşünüyordum ve durumun böyle olmadığını öğrenmek beni memnun etti.

"Hazır mısın? Billie çantasını ters çevirdi ve içinden parlak tüpler ve küvetlerden oluşan büyüleyici bir çağlayan çıktı.

"Pekâlâ, buraya otur," dedi ve beni bir sandalyeye oturttu. "Ve şimdi... gözlerini kapat!

-

"Biraz bundan...

Yanaklarımda bir karıncalanma hissi. "Ve biraz da bundan...

İlk kez makyaj yapıyordum. Benim için tamamen yeni bir deneyimdi.

Enstitüde, ziyarete gelen ya da başhemşirenin çöpe attığı gazetelerde yer alan kadınlara hayranlıkla bakmıştım. O zamanlar gri yüzlü ve iri gözlü küçük bir kızdım ve böyle parlamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Ancak şimdi, muhtemelen Anna'ya birlikte makyaj malzemesi alıp alamayacağımızı soramayacak kadar utangaçtım.

"İşte geldik! Billie zaferle duyurdu. "Bitti!

Gözlerimi açtım ve aynadaki yansımama baktım. "Oh... vay canına," diye nefes nefese kaldım.

'Vay canına, evet,' diye yorum yaptı.

Miki kollarını iki yana açmış, burun delikleri şişmiş ve kaşları çatılmış bir halde arkamda duruyordu.

"Ona ne yaptın böyle?

"Ne? Billie yüzünü benimkine yaklaştırarak sordu.

Yansımama baktım: tavus kuşu göz farı, ağzımın etrafında biraz dağılmış ateşli kırmızı ruj, yanaklarımda iki yuvarlak elma gibi pembe allık.

"Evet," dedim. 'Ne?' dedim.

İkimiz de ona iki baykuş gibi baktık ve o da başını ellerinin arasına aldı.

"Siz ikiniz..." diye homurdandı Miki, başını sallayarak. "Bana güç verin..." "Makyajını nasıl yaptığımı beğenmediniz mi?"

'Ne zamandan beri makyaj yapmayı biliyorsun? Hayatında hiç makyaj fırçası tutmadın! Ver şunu!'

Fırçayı ve makyaj temizleme mendillerini aldı. Billie suratını asıp kollarını kavuştururken o da yeniden başlamak için yüzümü şiddetle sildi.

"Peki, madem bu kadar iyisin, makyajını da sen yap..." diye kabul etti. "Kıyafet seçmesine yardım edeceğim!"

İki eliyle sırt çantamı tuttu. "Getirdiğin kıyafetler burada mı?"

Başımı salladım ve Billie bir kedi kadar meraklı bir şekilde çantanın fermuarını açıp giysilerimi çıkardı. Beni biraz huzursuz eden bir konsantrasyonla etekleri ve bluzları karıştırdı.

Miki soğuk ve ıslak bir şeyle göz kapaklarımın üzerine iki ince çizgi çekerken, 'Bu çok tatlı... Bir de bu...' diye mırıldandı.

"Bunu sevdim... Hayır, bunu değil... *Tanrım!* Billie bağırdı. Ben sıçradım ve Miki küfretti.

'Bu! Kesinlikle! Nica, elbiseni buldum!'

Onu muzaffer bir edayla kaldırdı ve içimde bir şeyler burkuldu. Anna'yla birlikte aldığımız, göğsünde küçük düğmeleri ve gök mavisi kumaşı olan elbiseydi bu.

"Hayır," diye mırıldandığımı duydum. "O değil.

Onu çantaya koyduğumu bile hatırlamıyordum. Katlanmış bir sürü kıyafet koymuştum.

"Neden olmasın?" diye sordu Billie dehşete kapılarak. Aslında ben bile bilmiyordum. "Bu... özel günler için.

"Peki bu özel bir durum değil mi?"

Parmaklarımı büktüm. 'Sana söyledim... Lionel istediği için gidiyorum. Onunla konuşmam gerekiyor.

"Yani?"

"Yani... Ben bu işe karışmayacağım.

"Nica, bu bir parti! Billie patladı. 'Herkes... *bir parti* için giyinecek! Ve bu elbise senin üzerinde harika görünmeli, gerçekten harika... Bunu giymek için daha iyi bir fırsat olabilir mi?"

"Gerek yok..."

"Ama var," diye cevap verdi yeni bir kararlılıkla. Gözlerinde benim parlamamı isteyen birinin şefkatli ışıltısını gördüm. 'Herkes seni bunu giyerken görmeli, Nica... Yersiz yurtsuz görünmeyeceksin, güven bana... Ve eğer gerçekten istiyorsan bunu başka durumlarda da giyebilirsin, ama bugün... bugün kesinlikle o durumlardan biri. Pişman olmayacaksın, söz veriyorum... Bana güveniyor musun?"

Gülümsedi ve elbiseyi yatağın üzerine serdi. Bana eşsiz, farklı ve heyecan verici bir akşam yaşatmak istediğini anladım. Daha önce hiç partiye gitmemiştim, hiç böyle bir elbise giymemişim, hiç süslenmemiş ve makyaj yapmamıştım ve Billie'nin bunu bildiğinden şüpheleniyordum. Bunu benim için yapıyordu. Beni neşelendirmek ve özel hissettirmek için.

Yine de yatakta beni bekleyen o muhteşem elbiseyi görünce tek yapabildiğim aşağı bakmak ve içten içe daha da yanlıs hissetmek oldu.

O elbiseyi kimin için giymek istediğimi biliyordum ve o partide olmayacaktı.

Miki parmağıyla çenemi kaldırdı ve istemeden de olsa bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerimdeki sıkıntıyı görmeden önce hızla bakışlarımı kaçırdım.

"Bakın ne buldum!"

Billie başını gardıroptan çıkardı. Ne zaman açmıştı?

Bana ayak bileğinin etrafından bağlanan ince bir kayışı olan açık renkli, ince sandaletler gösterdi. Çok şirindiler. Ve hala kutusundaydılar.

"Bunlar senin mi? Miki'ye sordum.

Sırıttı. 'Bir hediye. Uzak akrabalarından. Benim bedenim bile değil...' "

'Ama senin bedenin! Billie onları bana uzattı, gülümsüyordu.

Kararsızca küçük topuklara baktım.

"Daha önce hiç topuklu ayakkabı

giymedim..." "Dene bakalım, hadi!"

Ayaklarımı içine soktum ve Billie ile Miki beni ayağa kaldırdı.

Bana uygunlardı. Birkaç adımdan sonra sendeledim ama bunun bir sorun olduğunu düşünmediler.

Billie elini salladı. "Merak etme, bütün öğleden sonra onlarla yürüme alıştırmaları yapacaksın!"

-

Günün geri kalanını bu şekilde geçirdim.

Sonunda elbiseyi giyip makyajım bittikten sonra aynaya bakabileceğimi söylediler.

İtaat ettim. Ve...

nutkum tutuldu.

O bendim. Ama bana benzemiyordu.

Kirpiklerim kalın ve siyahtı, gri gözlerimin göz kamaştırıcı görünmesini sağlıyordu. Miki dudaklarıma ne sürdüyse, onları iki tatlı taç yaprağı gibi gösteriyordu. Yanaklarım pembe ve dolgundu ve genellikle gri ve biraz donuk olan cildim çillerimin altında yanardöner kadife gibi parlıyordu.

Beyaz ipek bir kurdele saçlarımin yarısını yüzümden yukarı kaldırırken, diğer yarısı sırtımdan aşağı usulca dökülüyordu.

Gerçekten bendim.

Billie neşeyle ve gururla, "Ona kalp krizi geçirteceksin," diye bağırdı.

Ona baktım, yanakları yanıyordu. "Fotoğraf makinem yanımda olsaydı, senin fotoğrafını çekerdim!" diye bağırdı. Sen...*Tanrım*, sen...sen

bir bebek gibi görünüyorsun! Kumaşı kalçalarımin üzerinde düzeltti ve bana ıslıl ıslıl baktı,

hayran gözlerle.

'Kutsal inek, seni görmelerini bekle! Miki, ne düşünüyorsun?'

Miki bana yan gözle bakarak, 'Edgard'a seni evin hemen dışına bırakmasını söyleyeceğim,' dedi. "Böylece sokaklarda bu şekilde dolaşmazsın.

Billie güldü ve bana coşkuyla baktı. "Peri masalı gibi olacak, göreceksin!"

Bir peri masalı.

Doğru.

Donuk gözlerle yansımama baktım, Billie ile aynı coşkuyu hissetmeye çalıştım ama yapamadım. İçimde sadece kurak bir boşluk vardı. Ve *onun* adını fısıldıyordu.

"Oh Nica, gitmeden önce sana bugün ne olduğunu anlatmalıyım!"

Ellerini heyecanla çırpı. Bütün gün bize söylemek için beklediğini fark ettim.

"Ne hakkında?" diye sordum, tüm dikkatimi ona vererek.

"Buna inanamayacaksınız!"

Etrafında toplandık ve onu konuşmaya davet ettik. Billie bizi bir süre daha diken üstünde tuttu ama bize bir şeyler anlatmak için sabırsızlandığı çok açıktı. Sonunda patladı: "Bana gülü kimin verdiğini buldum!"

Sessizlik çöktü.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Yanımdaki Miki taş kesilmişti. "Ne? Yutkundum."

"Bir yolunu buldum!" diye mutlu bir şekilde cevap verdi. "Bu sabah alışveriş yapmak için dışarı çıktım ve parktan geçerken bu sosis köpek neredeyse bana çelme takıyordu... Tanrım! Bu adam geldi ve temelde, bir şey ve başka bir şeyle konuşmaya başladık... ve bizimle aynı okulda olduğunu öğrendim! Mesele şu ki, bütün sabah sohbet ediyorduk, hatta benimle alışverişe bile geldi. Gülüp şakalaşıyorduk ve sonra bana ne dedi biliyor musunuz? Sosis köpeği Findus'un ayağının bana takılmasına sevindiğini, çünkü bu sayede benimle konuşmak için bir bahanesi olduğunu söyledi... Yıllardır bunu yapmak istediğini, ama çok utangaç olduğunu söyledi... Ve sonra, işte, bir ampul anı yaşadım! Gözleri parlıyordu. "Ona bana gülü gönderenin o olup olmadığını sordum. Doğrudan konuya girdim, aslında! "Ne gülü?" dedi, ben de "Beyaz gül, her yıl isimsiz olarak aldığım gül" dedim... Peki, ne dedi? Ne dedi biliyor musunuz? *Evet dedi!*"

Billie'nin beklediği sevinçli tepki gelmedi.

Miki'nin yüzündeki ifadeyi göremiyordum. Boğazımı temizledim ve "Emin misin?" diye sordum. Kesinlikle eminsin...'

'Evet! Hiç şüphesiz! Ne kadar u t a n d ı ğ ı n ı görmeliydiniz, yüzüme bakamadı! Elini salladı

Elleri, saçları heyecandan parlıyordu. "Buna inanabiliyor musun? Bu o! Hiç tahmin eder miydin, neredeyse düşeceğimi-"

"Hayır.

Yanımda, Miki hala tamamen hareketsizdi. Yine de içinde bir şeyler kopmuş olmalıydı.

"Bu o değil.

'Ben de inanmakta güçlük çekiyorum! Yemin ederim, bu kadar tatlı bir adamın...'

Miki tekrar, "Hayır," dedi. "Sana yalan söyledi.

"*Mm mm,*" Billie gülümseyerek başını salladı. 'Hayır! Yüksek sesle ve net bir şekilde söyledi...'

"Ve sen ona inanıyorsun? Bir yabancıya mı inanıyorsun?' 'Neden inanmayayım?

"Belki de size tam olarak duymak istediklerinizi söylediği içindir!

Billie gözlerini kırıştırdı. Cevap vermeden önce tereddüt etti. "...Peki ya öyleyse?" diye sordu sessizce. "Bunun ne zararı var?

"*Bunun ne zararı var?* Miki dişlerini sıkarak tekrarlardı. "Her zamanki gibi, kendinle dalga geçildiğini fark edemeyecek kadar safsın!

"Sen ne bilirsin ki? Onu tanımıyorsun bile!' 'Oh, peki ya sen?

'Şey, biraz, evet! Bütün sabahı birlikte geçirdik!'

"Şimdi de sana söylediği her saçmalığa inanıyor musun?

Billie kaşlarını çatarak çenesini geri çekti. "Senin sorunun ne? Böyle tepki vereceğini bilseydim sana söylemezdim...'

Miki yumruklarını sıkı, hayal kırıklığıyla titriyordu. "Nasıl tepki vermemi bekliyordun?

'Benim için mutlu olmanı bekliyordum! Nica benim için mutlu!' Bana doğru döndü. "Sen sevinmedin mi?

'I...'

"Yanımdan geçen ilk adamın seninle dalga geçmesine izin verdiğin için mutlu mu olmalıyım?

İşlerin gidişatı hoşuma gitmiyordu. Havada çtırdayan kötü bir şey vardı.

'Benimle dalga geçmiyordu! O dedi ki...' Miki sesini yükseltti. *"Bu o değil!"*

"Evet, öyle!" Billie ellerini havaya kaldırarak patladı. "Her zaman haklıymışsın gibi davranmayı bırak!"

"Ve sen de bu saçmalıklara inanmayı bırak!"

"Neden?" Billie topuklarını sıktı. Ses tonu değişmişti. "Birinin benimle ilgilenebileceğini kabul etmek senin için bu kadar zor mu?"

"Kendi yalnızlığınıza o kadar takmışsınız ki burnunuzun ucundan ötesini göremiyorsunuz!"

Miki, en iyi arkadaşının gözleri şaşkınlıkla parladığında çok ileri gittiğini fark etti.

Onlara baktım, nefesim kesilmişti, ayaklarımın altında durduramadığım bir depresyon hissediyordum.

"Durum böyle, değil mi? Billie incinmiş görünerek fısıldadı. 'Ve kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacın yok. Ailen o kadar *var ki* herkese kötü davranabiliyorsun?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Miki yüzü kıpkırmızı kesilerek karşılık verdi.

'Bunu hep yapıyorsun! *Her zaman!* Benim için mutlu bile olamıyorsun!"

"Bu o değil!"

"Senin istediğin de bu!" diye bağırdı, kin kusarak. 'Onun olmamasını istiyorsun! Senin gibi yalnız kalmamı istiyorsun, çünkü sana dayanabilecek başka kimse yok!"

"Ah, özür dilerim," diye bağırdı Miki, çileden çıkmış bir halde. 'Sabahın dörtünde arayacak başka kimsen yoksa özür dilerim! Kendini biraz yalnız hissettiğinde bana her şeyi itiraf etmek zorunda kalmak senin için zor olmalı!"

Billie gözyaşları içinde, 'Seni arayan biri olduğu için mutlusun,' diye patladı. 'Bundan zevk alıyorsun, iğrenç kişiliğin için sahip olduğun tek teselli bu! *Kimse* seninle bir şey yapmak istemiyor!"

"BU O DEĞİL!"

"Kesin şunu!"

"O değil, Billie!"

"Neden?" diye bağırdı.

"Çünkü o benim!"

Billie'nin yüzü seğirdi. Şaşkın ve suskun bir şekilde arkadaşına baktı. Bir süre sonra "Ne?" diye sormaya cesaret etti.

"Benim," diye tükürdü Miki. Ona bakmaya bile cesaret edemiyordu. "Her zaman bendim.

Billie ona daha önce hiç görmediğim bir şekilde şaşkın şaşkın baktı.

Bir süre sonra, "Bu doğru değil," diye mırıldandı. Yüzündeki kuşku sertleşti. 'Bu doğru değil, doğruyu söylemiyorsun...'

"Evet, öyleyim.

"Hayır!" diye bağırdı, titreyerek. "Yalan söylüyorsun!

Miki hiçbir şey söylemedi ve onun sessizliği Billie'nin gözlerindeki kesinliği küle çevirdi. Yavaşça... başını sallamaya başladı.

'Hayır, sana inanmıyorum...' diye fısıldadı, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Bunu neden yaptın? Neden... neden..." Gözlerini kıstı. "Acıdığın için mi?

"Hayır...

'Beni cezalandırmak için mi? Bu mu y a n i ? Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Çok sevecen olduğum için mi?

"Hayır!

'Ne kadar yalnız olduğumdan şikayet etmeyi bırakayım diye mi? Öyle mi?' 'Kes şunu!'

'Bana gerçeği söyle! İlk ve son kez!'

Miki'nin hissettiklerini ifade edebilmesinin tek yolu buydu. Çaresizlik içinde Billie'nin yüzünü kavradı ve onu dudaklarından öptü.

Bu çok ani oldu. Billie'nin gözleri dehşet ve korku dolu bir şekilde açıldı ve onu elinden geldiğince sert bir şekilde itti.

Geriye doğru sendeledi, bileğini dudaklarına götürdü, titriyordu ve şok olmuştu. En yakın arkadaşına bakış şekli, hayatınız boyunca tanıdığınız, yıllarca gülümsemelerinizi ve gözyaşlarınızı paylaştığınız birine bakış şeklinize hiç benzemiyordu.

Miki'nin kalbinin parçalanışının gürültüsünü duydum. Billie döndü ve kaçtı.

"Billie! Sıkıntıyla arkasından seslendim. Odanın dışında durdum ve onun sahanlığın sonunda kaybolduğunu gördüm.

Miki gözyaşlarını tutarak diğer tarafa doğru koşarken bana çarptı. 'M... Miki...' Ona bir el uzattım ve birinden diğerine döndüm, üzgün, kimin peşinden koşacağını bilmeden.

Onları hiç böyle tartışırken görmemiştim, hiç. Birbirlerine korkunç şeyler söylemişlerdi, aslında düşünmedikleri şeyler. Öfkenin en iyi insanların bile içindeki kötülüğü ortaya çıkarabileceğini biliyordum.

Miki'yi ve onu paramparça ettiği kesin olan her şeyi düşündüm. Yine de duygularının yalnızlığına gün be gün katlanmış ve bir arada kalmayı başarmıştı.

Diğer yandan Billie perişan olmuş olmalıydı.

Döndüm ve ona doğru koştum.

Onu çay salonu olması gereken bir yerde bulana kadar kapıları tek tek açtım.

Kollarını dizlerine dolamış, yere çömelmişti.

Ona dikkatle yaklaştım ve sadece titremediğini fark ettim... hıçkırıyordu.

Kalbim sızladı. Dünyadaki tüm şefkatle, bir elimi omzuna koydum ve arkasından sarılmak için diz çöktüm.

Rahatsız edici olduğumu düşünmemesini umuyordum ama kollarımı sıkıca kavrayıp varlığını kabul ettiğinde bu endişem kayboldu.

"Burada kalmak zorunda değilsin," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle.

"Benim için endişelenme... Git, yoksa partiye geç kalacaksın.

Ama başımı salladım. Tereddüt etmeden sandaletlerimi çıkardım ve onun yanına oturdum.

"Hayır," diye cevap verdim. "Seninle kalacağım.

26. Masal Dilencileri

*'Yok olup olmamanız önemli değil.
Öyle olup olmamam
önemli değil. Mozaikler kırılmış cam
parçalarından yapılır,
ve bakın ne kadar harikalar.'*

Billie uzun bir süre sessiz kaldı. Gözyaşlarının arasından orta mesafeye doğru baktı.

Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Muhtemelen ona ömür boyu sürecektir bir dostluğun ellerinden kayıp gittiğini hissettirmiştir.

Onu rahatlatmak istedim. Ona her şeyin eskisi gibi olacağını söylemek istedim.

Ama belki de gerçek şuydu ki, en iyi çabalarımıza rağmen aynı kalmaması gereken bazı şeyler vardır. Kaçınılmaz olarak değişecek olan şeyler, çünkü hayat kendi akışını izler.

Dokunuşum ona hâlâ orada olduğumu hatırlattığında, 'Sorun değil,' dedi. Her ne kadar inanmaya çalışsam da, buna kendisinin bile inanmadığını biliyordum.

"Öyle olmadığını biliyorum," diye cevap verdim. "Öyleymiş gibi davranmana gerek yok.

Billie gözlerini kapattı. Başını kırık bir kukla gibi yavaşça salladı. "Ben... Ben buna inanmıyorum.

"Billie, Miki...

"Lütfen, ben..." diye araya girdi, perişan bir halde. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Yere baktım.

"Bunu acımak için yapmadı," diye fısıldadım yine de, ona bakmadan. 'Gül... Sadece iyi davranmıyordu. Bunu yapmayacağını biliyorsun.

"Artık hiçbir şey bilmiyorum.

"Olanlar tüm arkadaşlığınızı sorgulatmamalı. Gözleriyle buluşmaya çalıştım. 'İlişkiniz her zaman gerçektir,

Billie... İnanamayacağın kadar gerçek. Yutkunduğunu gördüm ve ekledim, 'Seni seviyor... hem de çok...'

"Lütfen, Nica. Billie sanki her kelime onu incitecekmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Süreç için. Beni yalnız bırakmak istemediğini biliyorum ama... benim için endişelenmene gerek yok. İyi olacağım...' Endişeli bakışımı fark etti ve beni sakinleştirmek ister gibiydi. "Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum.

"Emin misin?

'Evet, kesinlikle...' Gülümsemeye çalıştı. 'Gerçekten, her şey yolunda. Ve gitmen gereken bir parti var, değil mi?

'Hayır, önemli değil. Artık geç oldu...'

"Peki ya bütün bunlar?" diye sordu. "Seni hazırlamak için bunca zamanı boşuna harcadığımızı mı söylüyorsun? Bunu kabul edemem... Ve eminim Lionel seni bekliyordur...'

Bir şey söylemeye çalıştım ama o önce davrandı. 'Gitmelisin. Harika görünüyorsun... Bu senin gecen. Benim yüzümden mahvetme.

"Peki ya sen? Kalmak için bir neden ararken sordum. "Sen ne yapacaksın?

"İyi olacağım. Sana söyledim... her şey yolunda. Büyükanнемden gelip beni almasını istedim bile. Her an burada olabilir...'

Ona zaten kalmaya karar verdiğimi söyledim, ama beni ayağa sürükledi, elbisemi düzeltti ve endişelenmeme gerek olmadığı konusunda bana güvence verdi. Ben ısrar edemeden beni nazıkçe odadan dışarı itti.

"Git," diye hüzünle gülümsedi. Ben daha cevap veremedim ekledi: 'Keyfine bak... benim için. Yarın konuşuruz.

Kendimi sahanlıkta buldum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, Billie'nin bana söylediği gibi yapmak yerine, ters yöne doğru ilerledim.

Her kapının arkasında Miki'yi aradım.

Kapısı kapalı olan son yatak odasını bulduğumda, orada olması gerektiğini anladım. Kapıyı çaldım.

Olanlar için üzgün olduğumu fısıldamadan önce birkaç kez adını söyledim. Ona burnumu sokmak istemediğimi, konuşmak istemese bile beni içeri alabileceğini söyledim.

Orada, onun yanında, istediği kadar kalacağımı
söyledim. Ama cevap vermedi.

Miki kapıyı kapalı bıraktı. Orada durmuş, onu görme ihtiyacıyla kapı
koluna bakıyordum.

"Hanımefendi," diye seslendi bir ses.

Döndüm. Evangeline bana bakıyordu, hoşnutsuzdu.

"Araba sizi gitmek istediğiniz yere götürmek için bekliyor.

Ona attığım acılı bakış, bastıramadığım sessiz bir yalvarış gibiydi.

'Miki'yi görmek istiyorum...'

"Şu anda kimseyle görüşmek istemiyor," diye yavaşça cevap verdi, bana
binlerce kelimeyi anlatan bir bakış attı. "Ancak şoföre sizi gitmek
istediğiniz yere götürmesini söyledi. Araba sizi caddede bekliyor.

Onu görmeden bu şekilde gitmek istemedim.

Evangeline ellerini karnının üzerinde kavuşturdu, sıkıntılıydı. "Özür
dilerim.

Kapalı kapıya son bir kez daha güçsüzce bakmadan önce yere baktım.
Sonra pes ettim ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim.

Evangeline ceketimi uzattı ve ben de göğsüme bastırdım. Sonunda, bana
iyi akşamlar diledikten sonra, beni kapıya kadar geçirdi ve arabaya doğru
yönlendirdi.

Edgard benim için kapıyı açtı. Ona teşekkür ettim ve arka koltuğa
bindim. Araba kapıya doğru ilerlerken çakılların çıtırtısı bize eşlik etti.

Selvi ağaçlarının arkasında aniden gözden kaybolmadan önce eve son bir
kez bakmak için arkamı döndüm.

Lionel'in evine vardığımızda elbisemi tutuyordum. Müziğin sesi arabayı
titretecek kadar yüksekti. Kendimi bahçeyi dolduran insanlara bakarken
buldum, hareket edemiyordum.

"Bu doğru adres mi? Edgar d sordu.

"Evet...evet, burası.

Sanki kalbim kök salmış gibi koltuğa yapışmış hissettim. Ama Edgar d'ın
beklenti dolu bakışı kapıyı açmam için yeterli utancı hissetmemi sağladı. I

sokak lambalarının aydınlattığı karanlık sokağa adım attı.

İnsanlar kaldırıma yığılmıştı ve müziğin sesi o kadar yüksekti ki kendi düşüncelerimi bile zor duyuyordum. Etrafım çıplak göğüslü oğlanlar, bira kasaları ve bağırış çağırışlarla çevriliyken, özenle hazırladığım kıyafetimin içinde kendimi yersiz hissettim.

Bir heykel gibi hareketsizdim ve olduğum yerde kaldıkça içimde bir şeyler daha da geri tepiyordu.

Ne yapıyordum ben?

Daha yeni gelmiştim ve şimdiden gitmek istiyordum. Lionel'i bulmak için kalabalığın arasından ilerlemeliydim ama yanlış yerde olduğum hissi yavaş yavaş üzerime çöktü.

Birden ne hissettiğimin farkına vardım.

Bu doğru değildi.

Bir şey acı verici bir şekilde yerinde değildi. Bir şey uyum sağlayamıyordu, uyum sağlayamıyordu. *O şey bendim.*

Tüm benliğim, bedenim ve ruhumdu.

Bir arabanın camındaki yansımama baktım. Elbise beni oyuncak bebek gibi gösteriyordu.

Ama içimde kül ve kâğıt vardı.

İçimde yıldızlar ve kurt gözleri vardı.

Ruhum ikiye bölünmüştü ama diğer yarısı olmadan nefes almanın bile bir anlamı yoktu.

Oraya unutmak ve belki de Lionel'da kalmak için bir neden bulmak umuduyla gitmiştim. Ama kendimi kandırıyordum.

Kendi kalbini kandıramazsın, diye haykırdı zincirlediğim evrenler. Ve hüznü gözlerimde, *ona* duyduğum tüm amansız, teselli edilemez ihtiyacı gördüm.

Rigel.

Rigel, içimde kök salmıştı.

Rigel, ölmekte olan çiçeklerin yıkıcı zarafetiyle kendini kemiklerime demirlemişti.

Rigel, ki o benim ürperti takımyıldızımdı.

Mutlu son için yalvaranlar için peri masalları yoktur. Gerçek buydu.
Ve o anda kendime itiraf ettim. Orada ne yaptığımı bilmiyordum.
O partiyle hiçbir ilgim yoktu.
Benim yerim değildi.
İçimde taşıdığım duyguları unutturmayacaktı. Sadece dikenlerle dolduracaktı.

Gitmeye karar verdim. Lionel ile konuşmak için başka bir fırsat bulacaktım. Sadece eve gitmek istiyordum.

Ama daha yoluma devam edemedem ayaklarım yerden kesildi.

Bir çığlık attım. Yerden kaldırılmış, ters çevrilmiş ve bir patates çuvalı gibi hava y a kaldırılmıştım. Çantam etrafıma dolanmıştı.

"Hey, bende de bir tane var!" diye duyurdu beni tutan yabancı ve dehşetle arkadaşlarından birinin kıkırdayan bir kızla aynı şeyi yaptığını gördüm.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu içlerinden biri
heyecanla. "Hadi onları havuza atalım!"

Yüksek sesle bir çığlık attılar ve eve doğru çılgınca saldırdılar. Çırpınıyor ve beni bırakması için yalvarıyordum ama nafile. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki ellerinin bacaklarımda iz bırakacağından emindim.

Ancak içeri girdiğimizde ikisi de deliliklerini kontrol ettiler ve kafaları karışmış bir şekilde etraflarına baktılar.

"Burada havuz yok..." diye kekeledi içlerinden biri.

O beni tekrar yakalamadan önce kaçıp kurtulma fırsatını değerlendirdim.

İçerisi cehennem gibiydi. İnsanlar bağırıyor, dans ediyor, öpüşüyordu. Bir adam küçük bir kalabalığın alkışları arasında bir fıçı birayı tüpten boşaltıyordu. Bir başkası şapkasını sallıyor ve sanki bir ata biniyormuş gibi sarsakça hareket ediyordu ki daha yakından baktığımda bunun Lionel'in kırmızı çim biçme makinesi olduğunu fark ettim.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kapıyı aradım ama boyum o kadar kafanın üzerini göremeyecek kadar kısaydı.

Kalabalığın arasından sıyrılıp çıkışı arıyordum ama aniden biri bana çarptı ve neredeyse yere düşüyordum.

"Özür dilerim!" dedi bir kız, arkadaşını ayağa kaldırmaya çalışırken. Neden hepsi çıldırmıştı?

'Bağışlayın onu, çok içti...'

"Büyüleyiciydi! Diğer kız sanki dünya dışı bir varlık görmüş gibi çılgık attı. "Çok ateşliydi, lanet olsun, ama bana inanmıyorsun! *Bana inanmıyorsunuz!*

Ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştım ama o bana tutundu.

"Hayatımda gördüğüm en güzel adamdı!" diye feryat etti bana, nefesi alkol kokuyordu.

"Evet, evet, tamam..." diye mırıldandı arkadaşı. 'Diğer dünyadan, uzun boylu, muhteşem, gözleri "geceden daha karanlık", elbette...'

"*Kalp krizi geçirmen için yeterliydi!*" diye uludu kız. 'Bu kadar ateşli birinin toplum içinde olması güvenli değil! Ona dokunmaya çalışmak zorundaydım, biliyor musun? Teni o kadar beyazdı ki gerçek gibi görünmüyordu...'

Dondum kaldım. Dehşete kapıldım ve kolunu gereğinden fazla bir güçle kavrayarak kendimi şaşırttım.

"Gördüğün çocuk... siyah saçlı mıydı?" Kızın yüzü umutla aydınlandı.

"Onu sen de gördün! Rüya görmediğimi biliyordum!" 'Onunla nerede tanıştın? Burada mıydı?'

"Hayır," diye sızlandı, sağ tarafını işaret ederek. 'Onu dışarıda gördüm... Bir an oradaydı, yürüyordu ve ben ona yaklaşmaya çalıştım... Tanrım... sonra bir baktım gitmiş...'

Arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim. Kalbim küt küt atıyordu. Bu oydu. Bunu vücudumun her zerresinde hissediyordum.

Ama kader bana karşıydı. Neredeyse çıkışa varmıştım ki aniden biri bileğimi yakaladı. Arkamı döndüm ve kesinlikle görmek istemediğim tek yüzle karşı karşıya kaldım.

"Nica?"

Lionel bana sanki gerçek değilmişim gibi bakıyordu.

"Sen... buradasın," diye kekeledi, bir adım daha yaklaşıarak. 'Seni göreceğimi düşünmemiştim... Düşündüm ki... Gelmeyeceğini düşündüm... ama...'

"Lionel," diye mırıldandım, utanarak. 'Özür dilerim, gerçekten özür dilerim ama gitmem gerek...'

"Geldiğin için çok mutluyum," diye mırıldanarak yüzüme yaklaştı ve irkilmeme neden oldu. Nefesi alkol kokuyordu ve gürültüden onu gerçekten duyamıyordum.

"Ben... Ben gitmeliyim.

Müziğin sesi çok yüksekti. Elimi tuttu ve onu takip etmemi işaret etti.

Beni mutfağa götürdü, orada iki kişinin buzdolabında bira aradıklarını gördük. Onlar gülerek ayrıldıklarında Lionel konuşabilmemiz için kapıyı kapattı.

"İletişime geçmediğim için özür dilerim..." dedim içtenlikle. "Bir şeyler söylemeliydim. Ama Lionel... Geleceğimden emin değildim ve şimdi..."

"Burada olman yeterli," diye mırıldandı, sözcüklerini geveleyerek.

Bana net, mesafeli bir gülümseme verdi ve kırmızı plastik bir bardağı punçla doldurup bana uzattı.

"İşte.

"Oh... Hayır, teşekkürler..."

"Dene," diye ısrar etti, benim yerime büyük bir yudum almadan önce gülümsüyordu. "Hadi, sadece bir yudum.

Onu şımartmaya karar verdim. Eve gitmek üzereydim, ne önemi vardı ki? İçkiyi denedim ve gözlerimi yukarı diktim. Dudaklarımı kıvırdım ve o memnun görünüyordu.

"İyi, değil mi?"

Zorla öksürdüm. İçkinin alkol içinde yüzüyor olması gerektiğini fark ettim.

"Gerçekten seni göremeyeceğimi sanmıştım," dediğini duydum. Kafamı kaldırdım ve tehlikeli bir şekilde yakınımda olduğunu fark ettim. 'Gelmeyeceğini düşünmüştüm...'

Dürüst olma, gözlerinin içine bakıp kalamayacağımı söyleme ihtiyacı hissettim.

"Lionel, açıklamak istiyorum..."

"Gerek yok, tamamen anlıyorum," diye araya girdi, neredeyse üzerime düşüyordu.

Bardağı bıraktım ve topuklarımın üzerinde sallanarak onu tuttum. "İyi misin?"

Kıs kıs güldü. "Sadece... biraz içtim..."

"Birazdan biraz daha fazla gibi görünüyor," diye mırıldandım.

'Geldiğinizi görmedim... Beni ektiğinizi sandım...'

Yine kıs kıs gülmesini bekledim ama gülmedi. Onun yerine uzun, kalıcı bir sessizlik oldu.

Bir sonraki an, elinin yanımdaki mutfak tezgahı boyunca kaydığını hissettim. Gözleriyle karşılaştım ve yutkund, yüzü bana doğru eğildi.

"Ama şimdi buradasın..."

"Lionel," diye fısıldadım ve elinin bileğime kaydığını hissettim.

'Buradasın ve her zamankinden daha *güzelsin*...'

Geriye doğru adım atmaya çalıştım ama sırtım tezgâha dayanmıştı. Bir elimle göğsünü ittim. Diğer elim ise ne yazık ki avucunun içinde sıkışıp kalmıştı. Telaşla ona baktım.

"Konuşmamız gerektiğini söylemiştin..." diye başladım ama vücudu elbiseme yaslandı.

"Konuşmak mı?" diye fısıldadı, kendini bana doğru bastırarak. 'Konuşmaya gerek yok...'

Başımı çevirdim, yüzümü omzuma saklamaya çalıştım ama faydası olmadı. Dudakları yine de benimkileri buldu, ıslak ağzı benimkileri tamamen kapladı. Beni mutfak tezgahına yaslayarak öptü. Alkolün tadı nefesime karıştı. Neredeyse boğuluyordum ve onu durdurma çabalarım boşunaydı.

"Hayır... Lionel!"

Göğsünü ittim, kurtulmak için çabaladım ama eli yüzüme geldi, böylece beni daha derinden öpebilecekti. Parmakları beni sabit tutmak için saçlarımın arasına girdi. Hareket edemiyordum.

"Lütfen..."

Beni dinlemedi. Beni kırabilecek tek şeyi yaptı. İki bileğimi de tuttu. Ve kavradı.

Gerçeklik etrafımı sardı.

Omurgamdan aşağı bir şok geçti, köklü, içgüdüsel bir dehşet kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu. Hırıldadım.

Sıkışma, panik, bileklerimdeki kemerler, kollarımın sıkışması. Karanlık mahzen. Bedenim kasıldı; ruhum yükseldi.

Lionel beni bıraktığında büyük bir çıtırtı oldu. Turuncu bir sıvıyla sıırıslıklam olmuştu. Plastik bardak yerde yuvarlanıyordu, birkaç yerinden çatlamıştı. Bir elimi kurtarmış ve en yakın şeye doğru hamle yaparak onu yüzüne fırlatmışım.

Kaçmadan önce gözlerim fal taşı gibi açılmış ve perişan bir halde ona baktım.

Mutfaktan kaçtım ve o evden, iliklerime kadar işleyen o dehşetten uzaklaşmak için kalabalığın arasına daldım. Kalp atışlarım sağır ediciydi. Donmuş, nemli ve kaygan hissediyordum.

Gerçeklik etrafımda zonklıyor, endişe boğazımı sıkıyor, beni tanıdık duygularla zehirliyordu.

Tüm o bedenler bana baskı yaparken boğuluyormuşum gibi hissettim. Birden irkiltici bir çığlık beni kendimden kopardı.

Herkesle birlikte ben de arkamı döndüm. Dondum kaldım. Karanlık bir gölge odanın içinde uçuşuyordu.

Küçük bir yarasa açık pencereden içeri girmişti ve şimdi ışıktan ve gürültüden kör olmuş herkesin başının üzerinde geziniyordu. Kızlardan bazıları çığlık atıyor, dehşete kapılıyordu; diğerleri elleriyle saçlarını kapatıyordu.

Yarasaya baktım, kalbim hızla çarpıyordu. Bir abajurun içine uçtu, sersemlemişti, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Bir fincan havada yırtıldı ve ona tam isabet ederek onu duvara fırlattı.

Birisi güldü. Sesler yükseldi.

Bir fincan daha havada uçtu ve duvara çarptığında daha fazla kahkaha koptu. Korkuları kısa sürede eğlenceye dönüştü.

Birden her şey uçuşmaya başladı: alüminyum folyo toplar, sigara izmaritleri, şişe kapakları ve plastik parçaları. Soplanın üzerine bir çöp tufanı yağdı ve kalbimi paramparça etti.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Kes şunu!"

Pan dolu bir kâsenin içine düştü, kanatları alkole bulandı. Kahkahalar yoğunlaştı ve en yakınımıdaki insanların kollarını tuttum.

'Yeter! Dur!'

Ama kimse beni dinlemiyordu. Birbirlerini teşvik edip durdular, bağıldılar, eğlendiler. Bu dayanılmazdı.

İçimdeki en gerçek parça beni ele geçirdi. Ceset kalabalığını yarana kadar kalabalığın arasından hızla ilerledim. Onu duvarın dibinde çömelmiş gördüm ve tek yapabildiğim kendimi onun üzerine atıp ellerimle sarmak oldu.

Kağıt topları yağıyordu. Biri bana sigara fırlattı.

Onu korumaya çalışarak sopayı göğsüme bastırdım ve çaresizce bana yapıştığını, küçük pençelerinin derimi sıyırdığını hissettim. Dehşet içinde etrafıma bakındım ve yine içimdeki o ürpertiye, nefesimi kesen o dehşeti hissettim.

Kolların bir anda havaya kalktığını gördüm - *ve başhemşire sesini yükseltti, ellerini kaldırdı, sıktı, itti ve kaburgalarını kırdı* - ve paniğim daha da yüksek sesle çığlık attı.

Kimi devirdiğimi umursamadan kalabalığın arasından geri ittim.

Sonunda ıkışı buldum, kaldırıma yuvarlandım ve bir manyak gibi o cehennemden uzaklaştım. Topuklarımın üzerinde neredeyse tökezliyordum ama durmadım. Kaslarım ağrıyarak, gürültü arkamda kaybolana kadar, eve varana kadar koştım.

Ancak önümdeki çitleri gördüğümde sakinleşebildim. Nefesimi tuttum ve endişeyle omzumun üzerinden baktım. Sonra boynumu gıdıklayan sıcak bedene baktım. Yarasa hâlâ oradaydı, bana yapışmış ve titriyordu. Yanağımı onun küçük kafasına doğru eğdim, küçük, yanlış anlaşılmış yaratığı nazikçe burnuma çektim.

'İyi olacak....' Fısıldadım.

Başını kaldırdı ve ben de onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Parlak küçük bilyeler gibi iki siyah göz kalbimi delip geçti.

Dünyada bana Rigel'i, kollarımda sımsıkı tuttuğum, pençeleri ve korkusuyla gecenin o küçük yaratığından daha fazla hatırlatan hiçbir şey yoktu. Geri dönmek, ona sarılmak, onunla kalmak istedim. Ona bana her şeyini bıraktığını söylemek için. İçimin onunla, onun felaketleriyle ve ürpertileriyle dolu olduğunu.

Artık onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Yutkundum ve yarasanın uçup gitmesi için ellerimi açtım. Uçmayı başarmadan önce beceriksizce derimi çizdi.

Bir süre onu izleyerek oyalandım ama sonra arkamda ayak sesleri duydum. Yarasanın karanlığın içinde kaybolduğunu gördüğüm anda bir el omzumu kavradı ve beni geri çevirdi.

Bir çift sıkıntılı gözle karşılaştım ve sıçradım.

"Nica? Lionel nefes nefese yüzüme bakıyordu. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Bırak beni," diye mırıldandım, onu omuz silkmeye çalışarak. Elini hissetmek

Tenime değmesi beni alarma geçirdi ve hemen hoş olmayan hisler uyandırdı. "Neden böyle gittin?"

Kendimi onun elinden kurtarmak için geri adım attım ama beni tekrar yakaladı. Kendisi gibi olmadığını biliyordum, Lionel'ın böyle biri olmadığını biliyordum ama yine de korkmuştum.

'Bütün bunlar ne anlama geliyor? Önce geliyorsun ama sonra böyle gidiyorsun?

"Canımı yakıyorsun. Sesim daha yüksek çıkıyordu. Korku ve güçsüzlük duygusu içimde kabardı. Onu itmeye çalıştım ama buna izin vermedi: beni omuzlarımdan tuttu, sinirlendi ve öfkeyle sarstı.

"Lanet olsun, kes şunu ve bana bak!

Birden Lionel'ın elleri üzerimden uçtu.

Geriye doğru sendeledi ve vücudu o kadar güçlü bir şekilde yere çarptı ki tüm nefesi ciğerlerini terk etti.

Gözyaşlarımdan arasından seçebildiğim tek şey, uzun boylu, korkutucu bir siluetin onunla aramdaki boşluğa süzülüyordu. İki yanındaki sıkılı yumrukları hareketsiz, tehlikeli bir sakinlikle yanıyordu.

Rigel o zalim, karanlık, şeytani güzelliğiyle ona baktı, bileğindeki damarlar şişkinleşti.

"Sakin... *ona dokunma*," diye tısladı yavaşça, gözleri korkunç, buz gibi bir öfkeyle parlıyordu.

"Sen! Lionel kör bir nefretle tükürdü ve dirseklerinin üzerinde sürünerek ilerledi. Rigel kemerli bir kaşını kaldırdı.

"Ben," diye alaycı bir tavırla onayladı ve Lionel'ın saçlarına sertçe vurarak başını asfalta sabitledi. Lionel yerde kıvranıyor, hırıltılar çıkarıyordu.

Nefes almıyordum. Rigel'in gözleri, her türlü ışık pırıltısını tüketen o acımasız şiddetle parlıyordu.

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndü, bakışları ruhumu delip geçti. "İçeri gir.

Boğazımda bir yumru, titreyen ellerle kapıyı açtım. Tüm öfkesini serbest bırakacağını düşünmüştüm ama Lionel'ı çok ama çok yavaşça bıraktı. Ona korkutucu bir bakış fırlattıktan sonra beni takip etmeye başladı. Ama Lionel inledi ve onu kot pantolonunun paçasından yakaladı. Tırnaklarını batırdı, onu bir şekilde incitmeye çalışıyordu.

"Kahraman olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı, kendini kaybetmiş bir halde. "Böyle mi düşünüyorsun? Kendini iyi adam mı sanıyorsun?

Rigel dondu kaldı.

"İyi adam mı? Alçak, uğursuz bir fısıltıydı. "Ben... *iyi adam* mı?

Karanlıkta solgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Gülümsüyordu. Bu, beni sık sık titreten o karanlık, canavarca alaydı.

Rigel onu yakalayan eli ayakkabısının altında ezdi. Lionel ayaklarının dibinde acı içinde kıvranıyordu. Rigel, parmaklarının her biri şişene kadar eline acımasızca vurdu.

'İçimi görmek mi istiyorsun? Bakmadan önce altına işersin,' diye tısladı buz gibi. Bileğini kıracak sandım. 'Hayır, ben hiçbir zaman iyi adam olmadım. Ne kadar *kötü* olabileceğimi görmek ister misin?

Yine öyle sert vurdu ki kemiklerin kırıldığını duydum.

İçimden küçük bir hıçkırık koptu. Rigel çenesini sıktı ve derin, dar gözleri bana doğru parladı. İzlediğimi yeni hatırlamış gibi görünüyordu.

Bana anlam veremediğim bir şekilde baktı, yumruklarını sıktı ve Lionel'ı aniden serbest bıraktı. Lionel inleyerek ve sokakta bir ileri bir geri sallanarak elini çekti. Rigel ilk ve son kez ona sırtını döndü ve korkunç bir melek gibi bana doğru yürüdü.

Ön kapının açılma sesi sessizliği bozdu.

Gözlerim karanlığa alıştı. Yavaşça Rigel'in dış hatları belirdi. Kapıya yaslanmıştı, koyu renk saçları yüzünü örtüyordu ve çenesi

Karanlıkta bir orak gibi keskin görünüyordu.

Nefes alışını duyunca ürperdim. Bu yakınlık, umutsuzca bastırmaya çalıştığım her şeyi yeniden alevlendirdi. Parçalara ayrılmamak için mücadele eden etten ve arzudan bir heykeldim. İlk kez, birlikte acı çekmeden yaşayabilmemizin bir yolu olup olmadığını merak ettim. Birbirimizi yaralamaktan vazgeçeceğimiz bir gün gelecek miydi?

"Haklısın. Ben... kendimi kandırıyorum."

Yere baktım, artık kendime yalan söyleyemiyordum.

"Her zaman mutlu bir son istedim... Hayatımın her anında, bir gün bana geleceğini umarak onu aradım. *O... başhemşire...* bize nasıl davrandığından beri bunu istedim, yapabileceğim tek şey daha iyi bir gelecek için umut etmektir. Ama gerçek..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, yenilmiştim, tamamen teslim olmuşum. "Gerçek şu ki, sen Rigel... sen de peri masalının bir parçasısın. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

'Belki de hep öyleydin. Ama ben hiçbir zaman bunu görecektir cesareti bulamadım çünkü her şeyi kaybetmekten korkuyordum.

Kıpırdamadan durdu, sessizliğe gömülmüştü. Bir tarafa baktım, bana huzur vermeyen duygularımı kontrol etmeye çalışıyordum. Kalbim patladı, gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeydim.

Zayıf ışıktaki parıldayan piyanoyu gördüm. Bacaklarımı beni ona doğru götürmeden önce bir süre ona baktım.

Sanki ellerini hâlâ orada hissediyormuşum gibi parmaklarımı beyaz tuşların üzerinde gezdirdim. Lionel'a söyledikleri için üzüldüm.

"Kötü olduğun doğru değil. İçinde nasıl biri olduğunu biliyorum... ve kötü ya da korkutucu bir şey yok. Sen öyle biri değilsin," diye fısıldadım. "Ben senin içinde senin göremediğin tüm iyiliği görüyorum.

Bir süre sonra arkamdan, 'İşte sen böylesin,' dedi. 'Her zaman her şeyin içindeki ışığı arıyorsun, tıpkı bir güve gibi.

Kapı aralığında duruyordu. Gölge yüzünü acı verecek kadar güzelleştirmişti ama bakışları donuk ve cansızdı.

"Onu var olmadığı yerde bile ararsınız," dedi yavaşça. "Hiç olmadığı yerde bile.

Savunmasız, boyun eğen gözlerle ona baktım ve başımı salladım.

'Hepimizin içinde biraz ışık var, Rigel... içimizde. Ben her zaman iyiliği aradım. Ve onu sende buldum. Gerçeğin ne olduğu önemli değil, çünkü şu anda gördüğüm tek ışık sensin. Nereye bakarsam bakayım, her an, sadece seni görüyorum.

Karanlıkta parlayan gözlerini gördüm. Bakışlarını asla unutmayacaktım. Gözlerinde kalbini gördüm.

Ne kadar buruşmuş, harap ve kanlar içinde olduğunu gördüm. Ama aynı zamanda ıslıl ıslıl, canlı ve çaresizdi.

Biz imkansız bir şeydik ve ikimiz de bunu biliyorduk.

'Peri masalları yoktur, Nica. Benim gibi insanlar için değil.' İşte oradaydık. Son hesaplaşma.

Sessizlikler ve sarsıntılarla dolu hikâyemizi devam ettirecek başka sayfa kalmamıştı. Ruhlarımız hayatlarımız boyunca birbirini kovalamıştı ve artık yolun sonuna gelmiştik.

Diğer insanlarla uyum sağlayamadık, çünkü farklıydık. Kimsenin anlayamayacağı bir dilde konuşuyorduk.

Kalbin dili.

"İçinde sen olmayan hiçbir şey istemiyorum," diye itiraf edecek gücü kendimde buldum, ilk ve son kez, yüksek sesle.

Az önce ağza alınmayacak bir şey fısıldamıştım ama bunun bir önemi yoktu çünkü bu gerçektir.

"Haklıydınız. Biz kırıldık... Biz diğer insanlar gibi değiliz. Ama belki de Rigel, paramparça olduk, parçalara ayrıldık, ama kendimizi tekrar bir araya getirebiliriz, bu sefer daha iyi bir şekilde.

Kimse benim şeytanlarımı ondan daha iyi tanıyamazdı.

Yaralarımı, travmalarımı, korkularımı başka kimse bilmiyordu.

Ve onu kimsenin görmediği gibi görmeyi öğrenmişim, çünkü onun eşsiz kalbinde kendi kalbimi bulmuştum.

Başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir şekilde birbirimize aittik.

Belki de bu doğrudur, belki de bir şeyleri yok etmek bizim doğamızda vardı. Ama bu yıkıcı, yok edici şekilde, sadece bize ait olan bir şeydik.

Dehşet ve merak. Ürperti ve kurtuluş. Sarsıcı, uhrevi bir melodiyi oluşturan notaların çılgınlığıydık.

Ruhumu o kadar ince bir şekilde çekmişti ki, kaderimiz sanki boş bir sayfaya yazılmıştı. Ve bunu fark etmem o kadar uzun sürmüştü ki, ilk adımı atmam bile bir ömür gibi gelmişti.

Karanlıkta ona doğru ilerledim. Gözleri sanki tüm gökyüzü odanın içindeymiş gibi parlıyordu. Her hareketimi dikkatle izledi, sanki az önce itiraf ettiğim şey onu iradesinden daha güçlü bir kuvvetle olduğu yere mıhlamıştı.

Bakışlarını tutarak, elimi onunkini okşamak için uzattım. Gözlerinin altında, aynı anda hem küçük hem de tehlikeli hissettim. Her tarafı gergindi, sanki direnmek ister gibiydi... ama şefkatimi kullanarak parmaklarımı bileğine doladım ve onu kendime doğru çektim.

Elini yüzüme doğru kaldırdım.

Çenesindeki bir kas seğirdi. Dokunuşu ruhumu ısıttı ve iç çektim. Sanki nabzını hissedebiliyordum. Gözyaşlarımdan biri hala yarı kapalı olan eline düştü, sanki içinde bir şey hala bana dokunmaya cesaret edemiyormuş gibi.

Sanki son derece kırılganmışım, dokunsa paramparça olacaktım gibi bana baktı.

'Önceden benden korkuyordun,' diye fısıldadı.

"Daha önce... Seni görmeyi henüz öğrenmemiştim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve her şeyi paramparça ettiğim o anı hatırladım. "Özür dilerim..." diye nefes aldım. "Rigel, *özür dilerim...*

Birbirimizi ilk kez görüyorduk.

Sonra, yavaş bir mucize gibi... eli yanağımda açıldı.

Rigel yüzüme dokundu ve parmak uçlarının sıcaklığı kalbimi eritti.

Başparmağı hafifçe ağzımın köşesine dokundu, sanki bu okşayış, olduğumuz şeyin tüm imkânsızlığını barındırıyormuş gibi okşadı.

"Ben senin yaratıklarından biri değilim, Nica," diye mırıldandı üzüntüyle. "Beni... düzeltemezsin.

"İstemiyorum," diye fısıldadım.

İçimde güller bırakmıştı, bir zamanlar çatlamış, kavrulmuş bir çöl olduğum yerde yapraklar ve yıldızlardan bir iz bırakmıştı. Bir şeyi paylaşıyorduk.

sessizlik, eksikliklerimizin gölgesinde.

Rigel bir kurttu ve ben onu olduğu gibi istiyordum.

"Seni olduğu gibi istiyorum. Söz vermiştim. Ve buna inanmaktan vazgeçmedim... Seni yalnız bırakmayacağım, Rigel. İzin ver... İzin ver seninle kalayım.'

Benimle kal, diye dua etti kalbim. Korkuyor olsam da, bize ne olacağını bilmesem de lütfen benimle kal.

Sen ve ben asla birlikte olamayacak olsak da, çünkü her şeyin bir hikayesi olsa da, kurtlar ve güveler hakkında peri masalları yoktur.

Ama lütfen benimle kalın, çünkü eğer birlikte kırılırsak, o zaman yanlış olan biz değıl, dünyanın geri kalanıdır.

Eğer birlikte kırılırsak, o zaman artık korkmuyorum.

Yavaşça elini öptüm.

Kasları gerildi, nefesini tutuyordu ve sanki göğsü patlayacakmış gibi görünüyordu.

Onunla ilgili her şeyi istiyordum: ısırıklarını, hatalarını, kaosunu ve okşamalarını.

Onun zayıflıklarını istedim. Onun gerçek benliğini. Onun evcilleştirilemeyen kalbini istedim. Mutlu sonu olmayan, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında haksız yere terk edilmiş çocuğı istedim.

Öne doğru eğildim ve aniden nefesi kesildi. Elini yüzüme bastırdım ve parmak uçlarımda ayağı kalktım. Sahip olduğum tüm şefkatle gözlerimi kapattım ve dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırdım.

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Rigel'in ağzı sıcak ve kadifemsi yumuşaklıktaydı. Hafif bir şapırtı sesiyle dudaklarımı çekti. Rigel uzun

bir süre tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı. Tepkisini anlayamamıştım.

Bir sonraki an, beni geriye doğru piyanonun içine itti. Kalbim boğazımda, Rigel parmaklarını saçlarımdan arasına soktu ve başımı geriye yatırdı.

Ağır ağır nefes alıyordu, sanki benden bekleyeceği en son şeyi yapmışım gibi gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Beni iteceğinden korkuyordum ama beni kendine çekti ve dudakları dudaklarıma çarptı.

Sıkışan kalbimde çiziklerden ve yıldızlardan oluşan bir evren patladı.

Titreyen ellerimle ona sarıldım, dayanılmaz bir tutkuya kapıldım. Kalp atışlarımız hızlandı, nefeslerimiz birbirine karıştı, tüm varlığımın onun adını haykırdığını hissettim.

Rigel beni öptü.

Sanki dünya başımıza yıkılacakmış gibi beni öptü.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi, sanki nefesini kesebilecek tek şey buymuş gibi beni öptü.

Titreyen parmakları saçlarımdan omuzlarıma, boynumun arkasına doğru ilerledi ve sanki her an dağılacakmışım gibi beni sıkıca kavradı. Bileklerini sıktım ki artık gitmeyeceğimi, dünya ne kadar *hayır diye* bağırırsa da son nefesimize kadar birbirimize ait olduğumuzu bilsin.

Utangaç ve tereddütlü bir şekilde ona dokundum ve dokunuşumdaki masumiyet onu çıldırtmış gibiydi. Nefesi kesildi ve kalçalarımı kavradı, vücuduma yapışan kumaşı karıştırdı. Beni sahiplenerek kendine doğru bastırdı ve sıcak, istekli ağzı beni ateşli bir şekilde öptü. Dişlerini dudaklarımda, dilimde hissettim, her öpücük mideme ürperti gönderen bir ısırdı.

Nefesim kesilmişti, kalbim deli gibi atıyordu ve patlamak üzereymişim gibi hissediyordum.

Rigel bir dizini kalçalarımın arasına kaydırarak beni kendisine doğru sıkıştırdı ve öpücüğü güçlü, korkunç, ilahi bir hal aldı.

Ona, bizim gibi insanlar için peri masalları olmamasının önemli olmadığını, asla birlikte olamayacak olmamızın önemli olmadığını söylemek istedim. Birlikte kaldığımız sürece gelecek beni korkutamazdı.

Peri masalları diyarından sürgün edilmiştik.

Ama belki de, her şeye rağmen, kendi peri masalımız olabiliriz. Gözyaşları ve gülümsemelerle dolu bir peri masalı.

Karanlıkta çizikler ve ısırdıklar.

Değerli ve mahvolmuş bir şeydi, tek mutlu son bizdik.

Kalçalarımı dizinin etrafında sıktım ve Rigel'in içindeki bir şey ateşlendi. Düşünemiyor, kendini kontrol edemiyor, kendini tutamıyor gibiydi. Beni kaldırmak için bacaklarımdan tuttu, sandaletlerim kaydı ve kalp atışlarımız ikiz dünyalar gibi çarpışırken titredim.

'Birlikte...' diye fısıldadım kulağına bir yalvarış gibi.

Rigel kalçalarımı acıyana kadar sıkıca kavradı. Vücudum piyano tuşlarının üzerinde kayarken uyumsuz, çarpışan bir ses çıktı.

Ben ona dokundukça, vücudu benimkine karşı daha da vahşileşiyordu. Ona boyun eğmiştim, hareket edemiyordum. Ama beni o kadar sıkı tutmasına rağmen hareket edemediğimi fark ettim, korkmuyordum. Çünkü Rigel neler yaşadığımı biliyordu.

Kabuslarımı herkesten daha iyi bilirdi.

Çatlak olan tüm yerlerimi biliyordu ve bana dokunuşunda koruyucu ve çaresiz bir şey vardı. Kırılganlıklarımı hem arzuluyor hem de koruyor gibi görünen bir şey. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Onu kollarımda tutarken, tüm tatlılığını ona verirken, kalbindeki karanlık felaket ne olursa olsun, onu her zaman yanımda tutacağımı biliyordum. Sonsuza kadar.

Ve her

zaman. *Ve*

her

zaman...

"Nica?

Üst katta bir ışık yandı. Ayak sesleri.

Anna'nın sesi.

Gözlerimi kocaman açtım. Rigel aniden benden uzaklaştı ve sanki kökümünden sökülmuş gibi hissettim.

Anna bornozuna sarınmış halde odaya girdi ve beni piyanonun yanında tek başıma dururken buldu. Ona far görmüş bir geyik yavrusu gibi baktım, parmaklarım gergin bir şekilde kıpırdıyordu.

"Sensin, Nica..." diye mırıldandı uykulu bir şekilde, çıplak ayaklarıma bakarak. "Ani bir ses duydum... Piyano... Her şey yolunda mı?

Kızarmış yüzümü fark etmemesini umarak dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

'Karanlıkta burada ne yapıyorsun? Yine uyku problemi mi yaşıyorsun?'

"Ben... Ben eve yeni geldim," diye ciyakladım, neredeyse gülünç bir şekilde, sertçe yutkunmadan önce. "Seni uyandırdığım için özür dilerim..."

Anna rahatladı ve ön kapıya baktı. Bu fırsattan yararlanarak elbisemin bir askısını aceleyle yeniden ayarladım.

'Endişelenme, sorun yok. Buraya gel...'

Gülümseyerek bana doğru bir el uzattı.

Sandaletlerimi almak için eğildim ve bana üst katta eşlik edebilmesi için ona doğru gittim. Ama eşiği geçip beni beklediği salona girmeden önce yan gözle baktım...

Oradaydı, karanlıkta, duvara yaslanmıştı, göğsü ağır, sessiz nefeslerle kabarıyordu. Dudakları hala nemli ve şişti ve saçları parmaklarım tarafından karıştırılmıştı.

Rigel bana yaşayan bir günah gibi baktı.

Hem huzur hem de azap hissettim... rahatlama ve yozlaşma. Karanlıkta parlak parıltılar ve fırtınalar.

Gök gürültüsüyle yüklü bir fırtınanın üzerimize doğru geldiğini hissettim.

"Şey..." diye fısıldadı içimden bir ses, içimde bıraktığı morumsu, yıldızlı evrenleri sayarak, "...şu güzel renklere bak.

27. Tayt

*Arzu, zihni
söndüren ve kalbi
tutuşturan bir alevdir.*

"Nica?

Gözlerimi kırıştırdım, gerçekliğe geri döndüm.

Norman bana bakıyordu, biraz endişeliydi.

"Bu senin için uygun mu?

O ve Anna beni izliyorlardı.

"Özür dilerim, dikkatim dağıldı," diye kekeledim.

"Psikolog, Nica," diye yanıtladı Anna sabırla. 'Bunun hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Belki biriyle konuşmak kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur demiştik,' diye nazıkçe devam etti. "Arkadaşım bana önümüzdeki birkaç gün içinde müsait olan çok iyi bir psikoloğun numarasını verdi. Bana yakından baktı. "Sen ne düşünüyorsun?

İçimi bir endişe duygusu kapladı ama belli etmemeye çalıştım. Anna bana yardım etmek istiyordu, sadece benim için en iyisini istiyordu. Bunu bilmek rahatsızlığımı hafifletti ama yok etmedi. Yine de onun cesaretlendirici bakışı beni yüreklendirdi.

"Tamam," diye cevap verdim, ona

güvenmeye çalışarak. "Tamam mı?

Başımı salladım. En azından deneyebilirdim.

Sonunda benim için bir şeyler yapabildiği için mutlu görünüyordu.

'Tamam o zaman. Teyit etmek için daha sonra muayenehaneyi arayacağım. Bana gülümsedi ve elimi okşadı, ardından parlak bir ifadeyle omuzlarımın üzerinden baktı. "Oh, merhaba!

Rigel mutfağa girdiğinde her santimim gerildi. Tenim onun varlığına karşı hassaslaştı ve midem kıvılcımlarla doldu. Başımı kaldırıp gözlerimi ona dikmemek için tüm gücümü harcadım.

Önceki gece olanlar hâlâ içimde alev alev yanıyordu.

Dudakları, elleri.

Onları her yerimde hissettim. Hâlâ tenimde yandıklarını hissetmesem onları rüyamda gördüğümü düşünebilirdim.

Karşıma oturdu ve ben de ona bakmaya cesaret ettim.

Dağınık saçları çekici yüzünü çerçevesliyordu. Bir bardak meyve suyunu ağzına götürdü, gözleri kendisine bir şeyler anlatmakta olan Anna ve Norman'a takılmıştı.

Normal görünüyordu. Benim gibi değildi. Ben bir sinir yumağıydım.

Kahvaltısını yaptı, görünüşe göre sakindi ve gözleri bir kez bile bana bakmadı.

Birbirimize sarılmış bedenlerimizin görüntüleri zihnimden geçti ve kupamı sıkıca kavradım.

Olanları görmezden gelmek istememişti... değil mi?

Bir ara tembel bir gülümsemeyle bir elma aldı ve Anna ile Norman'ı kahkahalara boğan bir şey söyledi. Meyveyi ağzına götürdü ve onların dikkati dağılmışken bakışları bana takıldı.

Rigel uzun, derin bir ısırıkla dişlerini elmaya geçirdi ve beni bakışlarına kilitledi. Üst dudağını yaladı ve yavaşça bedenimi aşağı yukarı süzdü.

Seramik kupanın parmaklarımı yaktığını fark etmem bir anımı aldı.

"Yağmur yağıyor," dediğini duydum Anna'nın, sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi. "Bugün seni okula ben bırakacağım."

-

"Hazır mısın?" diye sordu biraz sonra. Rigel merdivenlerden inerken o da ceketini giydi. "Şemsiyen var mı?"

Küçük bir tanesini sırt çantamın içine soktum, kitapların arasına sığdırmaya çalıştım. Bu arada Anna arabayı getirmek için dışarı çıktı.

Ön kapıya doğru yaklaştım. Havada gerçekten hoşuma giden o tazelik kokusu vardı. Kapıyı açıp çıkmak için kolumu uzattım ama bir şey beni durdurdu.

Rigel kolunu başımın üzerine uzatmış ve kapıyı kapalı tutuyordu.

"Taytının içinde merdiven var.

O kadar yakından gelen derin sesi beni ürpertti. "Biliyor muydun?

Uzun boylu, baskın varlığı üzerimde belirdi.

"Hayır," dedim belli belirsiz, yaklaştığını hissederek. "Nereye?

Sıcak nefesi boynumu okşadı. Bir sonraki an elini uzattı ve parmağının eteğimin hemen altında tenimi yaktığını hissettim. Yüzünü bana doğru çevirerek parmak ucunu üzerine bastırdı.

"Al," dedi yavaşça, dişlerinin arasından.

Yere baktım ve yutkundum.

'Sadece küçük...'

"Ama hâlâ orada," dedi çakıllı bir mırıltıyla.

"Neredeyse eteğimin altında," diye cevap verdim. "Zorlukla görebiliyorsun..." "Nereye gittiğini merak edecek kadar görebiliyorsun.

Ses tonunda imalı bir şeyler vardı. Yüzümün kızardığını hissettim.

"Onları her zaman çıkarabilirim," dedim düşünmeden. Rigel'in nefes alış verişi ağırlaştı.

"Çıkarmak mı?

"Elbette," diye mırıldandım. Göğsü sırtıma bastırdı. 'Her zaman yanımda yedek bir çift taşırım... Onları değiştirebilirim.

"Mm..." diye mırıldandı tenimde, sanki içimde kaybolmuş gibi ve bu basit ses midemi yaktı.

Onun ilgisi beni balmumu gibi eritti ve aynı zamanda canlı, elektriklenmiş ve ateşli hissettim.

Onun içinde, ondan yayılan gerilimde, sıcaklığında, sessizliğinde, nefesinde kaybolmuştum...

Arabanın korna sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Anna bizi bekliyordu.

Rigel uzaklaşırken ve vücudunun sıcaklığı kaybolurken dudağımı ısırđım. Kapıdan geçip yanımdan geçti. Kokusunun akıntısına kapılarak, dünyanın geri kalanının duymasına asla izin veremeyeceğim bir iç çektim.

-

O çiseleyen sabahda gözüme çarpan ilk şey Billie'nin sarı yağmurluğuydu. Kapının yanındaki ıslak asfaltın üzerinde duruyordu, yüzü asıktı. Bana hafif bir rahatlama gülümsemesi verdi ve içeri yalnız girmek istemediğı için beni beklediğini anladım. Bana parti hakkında sorular sormaya çalıştı ama ben onun nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Gözlerinin altındaki torbalara bakılırsa iyi uyumamıştı.

"Sen... onu aramadın, değil mi? Dolaplara yaklaşırken temkinli bir şekilde sordum.

Billie cevap vermedi, bu da beni üzdü.

"Billie...

"Biliyorum," diye fısıldadı üzüntüyle.

Israr etmek istemedim. Ama bu konuda zorlamanın bir işe yaramayacağını bilsem de, yine de bir yanım buna izin vermiyordu.

"Zamana ihtiyacın var," diye mırıldandım, "ve bu anlaşılabilir bir şey. Ama bunu ona söyleseydin... onunla konuşsaydın.

"Yapamam," diye yutkundu. "Her şey çok... çok...

Dondu kaldı, solgun gözlerinde azap parlıyordu. Sırt çantasını alıp doğruca sınıfa gitmeden önce arkamı dönecek zamanım olmadı. Arkamdaki

Miki y a v a ş l a d ı . Onun gidişini donuk bir ifadeyle izledi, Yaralı ifadesi.

'Miki,' ona destekleyici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim.

"Merhaba...

Cevap vermeden dolabını açtı. En az Billie kadar kötü görünüyordu, sanki ilişkilerindeki o çatlak ikisini de kırmıştı.

Yere baktım.

Bir süre sonra, 'Sana teşekkür etmek istedim,' dedim. "Dün için. Beni ağırladığın ve makyajıma yardım ettiğin için. Ellerime baktım

ve devam etti. 'Ailenle tanışmak gerçekten çok güzeldi. Belki şu anda bunu duymak istemediğini biliyorum ama... olanlara rağmen güzel bir öğleden sonra geçirdim. Hep birlikte vakit geçirmek güzeldi.

Miki donup kalmıştı. Bana bakmıyordu ama bir süre sonra konuştu. "Cevap vermediğim için özür dilerim," diye mırıldandı sessizce.

Ona nasıl olduğunu sormak için gönderdiğim mesajlardan bahsettiğini biliyordum.

'Sorun yok,' diye cevap verdim. Eline dokundum ve yere baktı. 'Eğer bu konuda konuşmak istersen, ben buradayım.

Cevap vermedi ama kapüşonunun altından bana bakan gözleri, söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu.

"Hey, Blackford.

Birdenbire bir el Miki'nin dolabının üzerine indi. Kalın kahverengi saçlı bir çocuktü, Miki'nin sınıf arkadaşıydı. Birlikte birkaç derse girdiğimiz için onu tanıdım.

Birçok kızın başını döndüren ukala bir gülümseme takındı. "Hava bugün senin ruh haline uyuyor mu?

"Git kendini becer, Gyle.

Gyle arkadaşına neşeli bir bakış fırlattı.

"Fen notlarına ihtiyacım var," dedi, lafı dolandırmadan. 'Kimin yok ki... O hasta Kryll gelecek hafta bize bir sınav verecek. Laboratuvarından kaybolup duran yaratık kavanozlarıyla ilgili histerik bir hali var... Bütün notlar sende, değil mi?

Kadın onu görmezden geldi. Başını eğdi.

"Eee? Hoş olmayan bir şekilde gülümsedi. 'Bana bu iyiliği yapmak için sabırsızlandığını biliyorum. Ne de olsa, birinin sizinle konuşmaya tenezzül etmesinden memnun olmalısınız.

Miki sessizdi. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Her zaman o serseri kapüşonlarını giymeseydin," diye ima etti, ona doğru eğilerek, "bana başka ne *iyilikler yapabilirdin* biliyor musun?

Hem o hem de arkadaşı kahkahalara boğuldu. Miki onun kaburgalarına sert bir dirsek attı. Arkadaşıma tedirgin bir bakış fırlattım ve Gyle'ın ukala bakışı bana döndü.

'Hey, küçük Dover. Taytının içinde bir merdiven var, biliyor muydun?'

Gözlerimi kocaman açtım. Bana sanki küçük bir fareymişim gibi baktı.
'Ne kadar ilgi çekici...'

"Defol git, sık kafalı," diye homurdandı Miki. Merdiveni örtmek için eteğimi aşağı çekmeye çalıştım ama çabalarım onu eğlendiriyor gibiydi.
Gyle sırtarak üzerime eğildi.

"Ne derler bilirsin," diye kulağıma fısıldadı. 'Bazı şeyleri hayal gücüne bırakmak en iyisidir-'

Zorla dolap sırasına doğru itildi. Bir el kolunu kavrıyordu.

Şaşkın ifadesi kısa sürede öfkeye dönüştü. Suçluya öfkeyle bakmak için etrafında döndü. Ama kim olduğunu anladığında dondu kaldı.

Rigel yavaşça döndü. Doğal olarak yırtıcı olan gözleri Gyle'nin üzerine düştü ve dudaklarını yavaşça ayırmadan önce uzun bir süre ona baktı.

"Hoppala.

Gyle tepki vermedi. Arkasındaki arkadaşı bile gülmeyi bırakmıştı. Sesini ancak Rigel uzaklaşmaya başladığında bulmuş gibiydi.

"Dikkat et," diye mırıldandı sessizce, tehditkâr bir şekilde. Belki de Rigel'in duymayacağını umuyordu, ama o kedi gözleri sanki Rigel tam da bunu bekliyormuş gibi ona döndü.

"Dikkat et" diye tekrarladı kesik bir alaycılıkla. Siyah gözlerinde bir şey parlıyordu, bir tür karanlık eğlence. "Kim için? *Senin için mi?*"

Gyle endişeyle başka tarafa baktı. Kendini beğenmişliği kaybolmuştu. Birden sözlerini yemek ister gibi bir hali oldu.

"Önemli değil.

Rigel ona uzun uzun baktı. Tüm koridor, hayranlık ve düşmanlık dolu bakışlardan oluşan bir nehir gibi yanından akıp gidiyordu. Akışın ortasında uzun boylu ve zalimce muhteşem duruyordu. Dişler ve mürekkepten oluşan bir şaheser.

Sonra, bir anlığına bakışları üzerime düştü. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama sonra Rigel döndü ve koridorda yürümeye başladı.

"Kibirli piç," diye tısladı Gyle, duyamayacağı bir yere gittiğinde. Rigel'in dolabından bir kitap çıkarmasını izledim.

"Ondan emin değilim.

Gözlerimi kırıştırdım ve Miki'ye doğru döndüm. Elinde bir kitap vardı ve benden uzağa bakıyordu.

"Kim hakkında?" diye sordum, kafam karışmıştı. Sonra kafamda bir şeyler canlandı. "Rigel mi? Başını salladı. "Onda *garip* bir şeyler var.

"Garip mi? Bir şişe su açıp dudaklarıma götürerek anlamaya çalıştım.

'Evet. Onunla ilgili bir şey var. Davranışları.' "Ne şekilde?

'Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum... belki de sadece bir titreşimdir... ama bazen size sizi *yutmak* istiyormuş gibi bakıyor...'

Suyum boğazımda kaldı. Yüksek sesle öksürdüm, göğsümü yumrukladım ve tedirginliğimi fark etmemesini umdum.

"Neden bahsediyorsun?" Gözlerim ondan başka her yere bakarken yutkundum. Birden kendimi bir örümcek kadar gergin hissettim. Meşgul görünmek için dolabımdaki defterlerimi toplamaya başladım. Miki'nin bana yakından baktığını hissettiğimi sandım, ama sonra Gyle ona varlığını hatırlatmaya karar verdi.

"Yani?" diye tekrar ısrar etti. "Notlarını bana ödünç verecek misin?" "Hayır," diye sertçe karşılık verdi.

"Bunu kabul et.

"Oh, hadi ama! Gyle karşı çıktı. "Hayır dedim.

'Karşılığında bir şey istiyorsun, öyle mi? İyi bir sikişin sana iyi geleceğini mi düşünüyorsun?

Miki, "Yemin ederim Gyle, bu kemanla kafana vuracağım," diye hırladı. "Defol git.

"Peki ya sen, Dover?

Sıçradım. Çaresiz, gözlerim Gyle'a kaydı. Yüzümdeki ifadeye bakıp sırtıttı.

"Notlar sende mi?

"Ben..." diye kekeledim, bakışları tayımdaki merdivene düştü ve sonra kalçalarıma doğru ilerledi.

"Görmeme izin verebilirsin...

Rigel'in karıştırdığı kitaptan başını kaldırıp bize baktığını fark ettiğimde utançtan içimin yandığını hissettim.

"Anatomi konusunda bir yeteneğin var mı? Gyle yüzüme yaklaştı.

"Eminim vardır...

Bir şey kafasına kuvvetle çarptı.

Keman kutusunda yankılandı ve bir elini başına götürerek yüzünü buruşturdu.

Miki dişlerini sıkarak, "Beynini kullanmaya çalışma, sık kafalı," diyerek konuşmaya son verdi.

-

Billie bana koridor dedikodularına asla inanmamamı, çoğu zaman bunların uydurma olduğunu söylemişti. Haklı olduğunu umarak, tuvalete gitmem gerektiği bahanesiyle sınıftan çıktım.

Aceleyle attığım adımlar boş koridorda yankılandı. Sıra sıra dizilmiş dolapların yanından geçtim ve sondaki beyaz kapının aralık olduğunu gördüm. Cesaretimi toplayarak içeri baktım, sonra kapıyı iterek tamamen açtım, odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

İki göz bana doğru kalktı.

Rigel revirin tam ortasında oturuyordu.

"Ne olduğunu duydum," dedim doğrudan konuya girerek. Beyaz elmacık kemiğinde kırmızı bir iz ve bir kesik olduğunu hemen fark ettim.

Sen iyi misin? Sormak istedim, ama bunun yerine kötü bir önsezi duyusu bana "Doğru mu?" dedirtti.

Rigel yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Ne?

"Rigel..." Yorgun bir şekilde iç çektim. Onunla hep böyle olurdu. Her kelimesi dolambaçlı bir imaydı. "Biliyor musun? Bu doğru mu?"

"Duruma göre değişir," diye cevap verdi, umursamaz bir tavırla. "Hangi bölümden bahsediyorsun?"

"Beyzbol oynarken Jason Gyle'ın burnunu kırdığın bölüm.

Dedikodulara göre, Rigel antrenman sırasında topa vururken Gyle kendini Rigel'in yolunda bulma talihsizliğini yaşamıştı. Topu ona fırlatanın Gyle olması çok kötü olmuş. Ve Rigel sopayı topa o kadar güçlü vurmuştu ki top ses duvarını aşacak kadar hızlı bir şekilde Gyle'in yüzüne geri dönmüştü.

Sınıftaki kızlar 'Rigel Wilde'ın hatası değildi,' diye itiraz etmişlerdi. "Bunu kasten yapmadı, o masum.

Rigel dilini şaklattı.

'Bazı insanlar sportmen bir tavır sergilemiyorlarsa oynamamaları daha iyi olur,' diye şaka yaptı. "Bu *trajik* bir kazaydı.

"Ben öyle duymadım," diye mırıldandım.

Gözleri parlıyordu. Küçüklüğünden beri sahip olduğu o gölgeli, yaramaz bakışlarla bana baktı.

"Peki ne duydunuz?"

"Onu kışkırttığınızı.

Miki'yi ders arasında görmüştüm. Şok olmuştu, Rigel'in 'kazadan' sonra çarpık bir gülümsemeyi gizlediğini gördüğüne yemin etti.

O anda öğretmen, Gyle'ın vahşi bir hayvan gibi Rigel'in üzerine atladığını açıkça görmüştü. Rigel, yüzünün bir yumrukla mahvolmasına izin verecek kadar uzun süre hareketsiz kalmış, sonra da yıkıcı bir darbe furyası başlatmıştı.

Bu yüzden onu bulmaya gelmiştim. Bana nerede olduğunu söyleyen Miki'ydi.

'Onu *kışkırtmak mı?* Beni mi?' diye tekrarladı hafif bir ses tonuyla. "Ne incitici bir iftira...

Bitkin bir halde başımı salladım ve ona yaklaştım. Gözleri daha uyanık görünüyordu.

"Nasıl oluyor da her zaman kavga ediyorsun? Ona sordum. Rigel başını iki yana eğdi ve hiç utanmadan gülümsedi. "Benim için endişeleniyor musun, Nica?

'Evet,' diye fısıldadım hiç tereddüt etmeden. 'Sonunda hep inciniyorsun. Seni daha fazla yarayla görmek isteyeceğim son şey.

Sanki önemli bir şey söylemişim gibi konuşmanın tonu değişti. Bu konuda şaka yapmak istemiyordum. Rigel şimdi beni izliyordu.

oyun ya da numara.

Göğsümü sıkıştıran bir ciddiyetle, 'Görebildiğin yaralar sadece geçip gidenlerdir,' diye cevap verdi.

'Her şey sonsuza kadar acı vermek zorunda değil, Rigel,' dedim ona. 'Bazı şeyler iyileşebilir. Zaman alsa bile, mümkün görünmese bile... bazen iyileşebilirler. Bazen... sadece küçük bir parçamız bile iyileşebilir.

Uzun süre beni izledi.

Rigel'in böyle *uysal bir* ifadeye sahip olduğu nadir anlar tüylerimi ürpertti. Ona dokunmak istedim.

Parmaklarım önce boynuna, sonra da çenesine değdi.

"Bu ne demek... "iyileşmek"?" diye sordu, gözlerini benden ayırmadan.

Ellerimde vahşi ama itaatkâr bir canavar gibi görünüyordu.

"İyileştirmek... korkuyla dokunulan bir şeye şefkatle dokunmak demektir.

Elmacık kemiğindeki kesiğe dokundum ve titrediğini hissettiğimi sandım. Bana dokunduğunda aniden kalbim yerinden fırladı.

Dizlerimi sıkarken nefesimi tuttum, parmakları taytımdaki deliğin ortaya çıkardığı yumuşak, esnek ete bastırıyordu.

Parmak uçları kalçalarım da yakıcı izler bıraktı. Beni kendine doğru çekti ve ben bir ürpertiye bastırdım.

"Rigel...

"Hâlâ o taytları giyiyorsun," dedi, onları değiştirmedime dikkat çekerek. Parmakları yavaşça sıktı ve kalbim kaburgalarım a çarptı.

'Rigel, okuldayız...'

"Sana söyledim, Nica," diye hırladı. 'Bu ses tonu işleri daha da kötüleştiriyor...'

Birden kapının arkasından ayak sesleri geldi. Donakaldım. Kapı kolu döndü.

Düşünmeden, panikle onu ayağa kaldırdım ve arkasından dalmadan önce onu depo dolabına ittim.

Alan gülünç derecede küçüktü ve birden yaptığının ne kadar aptalca bir şey olduğunu fark ettim. Rigel'in saklanmasına gerek yoktu. Orada kalabilirdi.

Kapı açıldı ve anahtar deliğinden hemşirenin içeri girdiğini gördüm. "Wilde? Kadın seslendi.

Müdürün de onunla birlikte olduğunu görünce nefesim kesildi.

"Az önce buradaydı," diye açıkladı ve sonra neler olduğunu tartışmaya başladılar.

Sesleri odayı doldururken gürültü yapmamaya çalıştım.

Arkamdaki Rigel de hiç ses çıkarmadı. Göğsünün sırtıma yaptığı baskı olmasaydı, onun gerçekten arkamda, bu kadar uysal ve itaatkâr olduğuna inanmakta güçlük çekerdim. Ama onun kontrollü nefes alışını hissetmek bana bedenlerimizin birbirine değdiği onca zamanı hatırlattı.

Yüzümü anahtar deliğine yaklaştırdım ve iki kadına dikkatlice bakmaya cesaret ettim. Orada ne kadar kalacaklardı?

Rigel'in sıcak nefesinin boynumu gıdıkladığını hissettim. Dudakları ayrıldı ve çıkardıkları nazik ses doğrudan beynime girerek sıcak bir ürpermeye neden oldu. Arkamı dönmeye çalıştım ama yüzü çoktan orada, boynumun karşısında, o küçücük boşlukta idi. İpeksi saçları yanağıma değdi ve burun deliklerim onun güçlü kokusuyla doldu.

"*Rigel...*

'Şşş...' diye fısıldadı kulağıma, elleri kalçalarımın bastırırken. Kalbim daha hızlı ve daha hızlı atıyordu.

Ben bir şey yapamadan Rigel boynumu ısırdı.

Gözlerim kocaman açıldı ve parmaklarım bileklerini yakalamak için acele etti. Ne yapıyordu?

Boğazıma uzun bir öpücük kondurdu ve ben yutkundum. Kırılğan, narin bedenimin onunkine karşı titrediğini hissedince nefesini tuttu.

Beni kendine daha da yaklaştırdı, elleri içimi alev alev yakıyordu.

"*Dur...*" diye fısıldadım belli belirsiz.

Karşılığında aldığım tek şey, omurlarıma kadar titreyen derin bir nefes oldu.

Parmakları kalçalarımın aşığı indi, sonra göğüslerimin arasındaki çukura doğru ilerledi ve kalbimin öfkeli atışının tadını çıkardı. Yüzümü çenemden tuttu ve bir tarafa doğru eğdi.

Yakıcı dudakları boynumun kıvrımına yapışıp beni tutuştururken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde nefes nefese kaldım.

Ayak bileklerim karıncalanıyordu, nefes alamıyordum. Ağzı, sanki beni tatmak istiyormuş gibi, yavaşça hassas tenimi okşuyordu.

Rigel diğer eliyle taytımdaki merdiveni buldu. Boynumu ısırdı, tadıma baktı, sonra parmağını delikten geçirdi.

Parmakları çıplak tenimin üzerinde kayarak uyuşturdu. Tek hissedebildiğim kalbimin şiddetli gümbürtüsü, onun sıcak nefesi, benimkine karşı sert vücudu ve uzanan parmağıydı ve sonra...

İki kadın gitti ve ben de dolaptan yuvarlanarak çıktım. Ortam birden değişti.

Arkamı döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve yüzüm kızarmıştı. Rigel gölgelerin arasından bana bakıyor, şişmiş dudaklarını sanki ben bir incelikmişim gibi yalıyordu. Tutarsızca kekeledim ve sonra bacağıma gelen soğuk bir cereyan aşığı bakmamı sağladı.

Çok azdı ama şimdi merdivenin ağzı açık kalmıştı; taytın arasından süt gibi bir et parçası parlıyordu. Ağzım açık kaldı ve onun gülümsediğini gördüğüme emindim.

"Ah..." diye mırıldandı Rigel. "Şimdi onları *gerçekten* değiştirmen gerekiyor.

-

Bunu riske atmak delilikti.

Kimse aramızda neler olduğunu öğrenemezdi. Kimse bilmemeliydi, yoksa her şeyi kaybederdik. Anna ve Norman'ı bir daha görmemeye dayanamazdım. Hayatımın bu kadar önemli bir parçası haline gelmişken olmazdı.

Çelişkili davrandığımı biliyordum, ama aynı zamanda içten içe, birlikte inşa ettiğimiz şeyi asla yıkmak istemeyeceğimi de biliyordum.

Durumun ciddiyetinin farkında değilmiş gibi görünüyordu ve bu beni endişelendiriyordu. Diğer herkesin bakış açısına göre, bir aile olmak  zereydik. Bazıları için zaten  yleydik.

Dikkatli olmak zorundaydık.

Ama bunun son derece farkındayken, bir yandan da ellerinin verdiği hissi düşünmeden edemiyordum. Kendimi zor tanıyordum.

Bana dokundukça... delirecekmişim gibi hissediyordum. Kalbim titredi.

Ellerim titredi.

Dokunuşu beni şekillendirdi ve göğsüm çılgın bir coşkuyla doldu.

Ona ruhumdan ne kadar çok parça verirsem, o kadar çok onun olurdum.

Tüm bunlarla nasıl başa çıkabilirim?

"Nica, bir ziyaret in var. Norman kafasını odama sokarak düşüncelerimi böldü.

Ona baktım, kafam karışmıştı. Aşağıya indiğimde, kapı aralığında iki canlı mavi gözle karşılaştım ve gülümsedim.

"Adeline!

Beni görür görmez gözleri yumuşadı.

"Merhaba," diyerek beni sıcak bir şekilde karşıladı.

Kuru kalması için bir bere ve yağmur çizmeleri giymişti. Fırtınanın gözündeki güneş ışığı gibiydi.

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur," diye özür diledi. 'Kasabadaydım ve... yeni bir fırın a tıklarını gördüm. Aklıma sen geldin,' dedi biraz utanarak. 'Bu hamur işlerini yeni pişirmişlerdi ve reçeli ne kadar sevdiğini biliyorum...'

Bir paket uzattı ve boğazımda bal kadar tatlı, sıcak bir his hissettim.

'Adeline, bunu yapmamalıydın...' çantayı aldım ve gülümseyerek ona baktım. 'Neden kalmıyorsun? Onları birlikte yiyebiliriz... zahmet olmaz,' diye tahmin ettim, o bir şey söyleyemedim. " ok sevdiğin  aydan var, hem çok yağmur yağıyor, hadi gel.

 izmelerini paspasa sildi ve paltosunu alıp asarken Norman'a minnettar bir gülümseme verdi.

"Kendini evinde hisset," diye karşıladım onu. "Biraz ay yapıp hemen geliyorum.

Ona söylediğim gibi yaptı ve bir süre sonra, içinde dumanı tüten bir çaydanlık bulunan bir tepsiyle oturma odasına geldim.

Ayakta duruyordu ve sırtı bana dönüktü.

Tam ona seslenecektim ki orada başka birinin daha olduğunu fark ettim. Odanın uzak ucunda, her zamanki sessizliğine bürünmüş Rigel, dünyanın geri kalanından habersiz, pencereden gelen ışıkla yıkanan teniyle kitap okuyordu.

Dünya durdu.

Belki de görmek istemediğim bir şey gördüm.

Adeline... Adeline sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi Rigel'e bakıyordu. Fısıldayan gözlerle.

Ve sessiz dudaklar.

Kırık bir kalple, hep uzaktan baktığınız bir şeye duyduğunuz özlem gibi.

Adeline, Rigel'e tam olarak benim ona baktığım gibi bakıyordu.

28. Tek Bir Şarkı

*Işığı göremediğinizde, gelin
birlikte yıldızlara bakalım.*

"Adeline... Rigel'e karşı bir şeyler hissediyor musun?

Adeline fincanını indirdi. Gözlerinde şaşkınlık gördüm. "Bunu bana neden soruyorsun?

Belki de Anna benim hakkımda haklıydı: kalbim çok şeffaftı ve yalan söyleyemezdin. Duygularımı saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım ve bu da farklı değildi.

"Nica," diye fısıldadı, "eğer o öpücükten bahsediyorsan...

"Bilmek istiyorum," dedim açıkça. "Ben... Bilmek istiyorum, Adeline. Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?

Rigel ve benden kimseye bahsedemeyeceğimi biliyordum. Adeline bizi tüm hayatımız boyunca, Anna ve Norman tarafından kabul edilmemizden çok önce tanımış olsa da, bu ona söyleyebileceğim bir şey değildi.

Eğer ortaya çıkarsa, sonuçları felaket olur. Ama ona sormak zorundaydım. Aşağıya baktı. "İkinizi de uzun z a m a n d ır tanıyorum," diye fısıldadı.

"Biz birlikte büyüdük. Rigel... benim de çocukluğumun bir parçası. Ve onu hiçbir zaman anlayamamış olsam da, davranışlarını yargılamamayı öğrendim.

Yine bir şeyleri kaçırdığım hissine kapıldım. Anlayamamıştım. Onları enstitüde hiç birlikte görmemiştin ama Adeline onu anlayamadığım bir şekilde tanıyor gibiydi.

'Rigel bana çok şey öğretti. Bazen en büyük fedakârlık sözlerimizle değil, söylenmeden bıraktıklarımızla gelir. Bana yakalamanız gereken bazı fırsatlar olduğunu ve yapabileceğiniz tek şeyin kenara çekilmek olduğunu öğretti. Değiştiremeyeceğimiz bazı şeyler olduğunu kabul etmeliyiz,

Ve sevgimizin ölçüsü, onları uzaktan korumak için ne kadar fedakârlık yapmaya hazır olduğumuzdur. Bana en çok değer verdiğimiz şeyleri bırakma cesaretine sahip olmamız gerektiğini öğretti.

Adeline başını kaldırdı ve gök mavisi gözleriyle beni delip geçti.

Sözlerini tam olarak anlayamadım. Gizli anlamlarını kavrayamadım. Ancak en sonunda daha da netleşecekti.

Gözleri parlıyordu, söylenmemiş şeylerin labirenti gibiydi. Belki onun da dizginlemeyi öğrendiği arzuları vardı, konuşmak yerine sessizliği tercih ediyordu.

"İnan bana, Nica," diye nazıkçe gülümsedi. "Rigel'e karşı hissettiğim tek şey derin, çok derin bir düşkünlük.

-

Adeline'e inanmayı seçtim.

Belki söylediği her şeyi anlamamıştım ama kesinlikle emin olduğum bir şey vardı: Ona güveniyordum ve benimle asla dalga geçmeyeceğini biliyordum.

Ona karşı açık olmak, Rigel ile beni birbirimize bağlayan şeyi itiraf etmek istiyordum ama yapamıyordum. Korkularımı ve güvensizliklerimi biriyle paylaşmam gerekiyordu ama bunları içimde tutmam gerektiğini biliyordum.

Bu duygularla yalnızdım.

Onunla yalnız.

"Yani?"

Gözlerimi kırptım. Billie endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Özür dilerim, kafam bulutlardaydı," diye özür diledim.

"Birlikte ders çalışmak isteyip istemediğini sordum," dedi kesin bir ifadeyle. "Eğer okuldan sonra bana gelmek istersen.

"Çok isterdim ama bugün gelemem," diye üzülerek cevap verdim. "Anna'nın doktorla bir randevusu var.

Billie bir an bana baktı, sonra yavaşça başını salladı. Son birkaç gündür hiç de kendinde görünmüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar onları parlak ve çökük gösteriyordu ve her zamanki neşeli halinden çok farklı, çok gergin ve donuk görünüyordu.

Nedenini biliyordum: O ve Miki günlerdir birbirlerine tek kelime etmemişlerdi.

Çözüm ne kadar basit görünse de, sadece telefonu alıp en iyi arkadaşıyla barışmasının yeterli olmayacağını biliyordum. O öğleden sonra bir şeyler kırılmıştı. Birbirlerine söyledikleri, ilişkilerinin en temel yönlerini sarsmıştı ve zaman geçtikçe aralarındaki uçurum daha da derinleşiyor gibiydi.

"Özür dilerim Billie," dedim içtenlikle. 'Belki başka bir zaman...'

Bana bakmadan tekrar başını salladı. Bakışlarını öğrencilerin koşturması üzerinde gezdirdi. Gözleri durduğunda kimi gördüğünü anladım.

Miki koridor boyunca yürüyordu, sırt çantasını bir omzuna asmış ve kapüşonunu indirmişti. O zaman yalnız olmadığını fark ettim. Başka bir kızla birlikte yürüyordu. Sınıf arkadaşlarından biri olmalıydı. Daha önce birkaç kez Miki'ye selam verdiğini görmüştüm, bu yüzden onları birlikte gördüğüme şaşırmadım. Miki'nin gözlerinde bir belirsizlik fark ettim. Bir an tereddüt etti, sonra bize doğru geldi.

Onun yaklaştığını görünce o kadar mutlu oldum ki tatlı tatlı gülümsemekten kendimi alamadım.

'Selam,' diye onu mutlu bir şekilde selamladım.

Miki yere baktı, ben de bunu bir selamlama olarak yorumladım.

Bana küçük bir sırt çantası uzatırken tek söylediği 'Buldu' oldu. Partinin olduğu öğleden sonra onun evinde bıraktığım kıyafetlerin olduğu çantaydı bu.

"Oh," diye cevap verdim, şaşırarak.

"Neredeydi?" "Evangeline onu eşyalarımın yanına koymuştu.

'Sadece düşün...şey, teşekkürler. Oh, evet!' Sırt çantamın içinde bir şey aradım ve ona uzattım. "İşte... bunlar senin için.

Miki şaşkın bir halde kurabiyeleri almak için elini uzattı.

'Anna misafirperverliğiniz için size teşekkür etmek istedi. Ve asansör, makyaj ve sandaletler için... bu yüzden birlikte kurabiye yaptık. Yanağımı kaşıdım. 'Evet... Yaptıklarım o kadar da güzel görünmüyor,' diye itiraf ettim, topakları ve şekil bozukluklarıyla çirkin kurabiye ayıcıklarına bakarak. "Ama denedim ve... ilk birkaç ısırdıktan sonra... biraz çiğnersen... biraz yumuşuyorlar.

Miki'nin arkadaşı bana gülümsedi. "O kadar da kötü görünmüyorlar.

"Umarım öyledir," dedim, müdahalesini takdir ederek. Billie, arkamda, sözsüz bir şekilde bizi izliyordu.

"Yapmamalıydın. Miki ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. "Buna hiç gerek yoktu. "H a d i a m a . . . tüm söyleyeceğin bu mu?" Arkadaşı güldü, onu şakacı bir şekilde dürttü. 'Onları senin için pişirdi! En azından teşekkür edebilirsin!

Miki ona sert bir bakış attı ama makyajının altından kızardığını gördüm.

"Tabii ki," diye kekeledi, o hafif huysuz haliyle beni aslında kurabiyeleri ne kadar takdir ettiğini fark etti. "Teşekkür ederim.

"Her zaman bir ayı kadar asık suratlısın," diye dalga geçti arkadaşı iyi huylu bir şekilde. 'Kahveni içmediğin zamanki gibi. Makayla'nın çok sevdiği kafeini almadığında *imkansız* olduğunu biliyor muydun?

"Bu doğru değil..." diye homurdandı Miki.

'Oh, ama öyle! O bir canavar, yemin ederim,' diye güldü. 'Onun neye benzediğini bilmesem...'

"Onun nasıl biri olduğu hakkında ne biliyorsun? Arkamızı döndük.

Billie'nin kolları kavuşturulmuş, elleri dirseklerinin biraz üzerinde kenetlenmişti. Gözlerinde daha önce onda hiç görmediğim bir düşmanlık parlıyordu. Az önce ne söylediğinin farkına ancak hepimiz dönüp ona baktığımızda varmış gibiydi. İçgüdüsel olarak dudaklarını kapattı ve uzaklaştı, kolları hala dağılmamak için kendine sıkıca sarılmıştı.

"Kurabiyeler için teşekkürler.

Miki kapüşonunu kaldırdı ve diğer yöne doğru gitti.

Arkadaşı onun gidişini izledi. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, ikimiz de söyleyecek doğru şeyi bulamadık.

Yarık gittikçe genişliyordu. Daha da genişliyordu.

Sonunda her şeyi yutacaktı: hayalleri, anıları ve mutlu anları.

Hiçbir şey kalmayacaktı.

Sadece harabe.
Sadece boşluk.

-

Psikologun ofisindeki bekleme odası sade ve zarifti. Tropik bir bitki soğuk tonları kırıyordu ve antrasit renkli duvarlarda, sabırlı çabalarımın rağmen yorumlayamadığım birkaç soyut resim vardı.

Yanımdaki kişiye küçük bir bakış atma riskini göze aldım.

Rigel'in kolları kavuşturulmuştu, ayak bileği dizinin üzerinde duruyordu ve ağzı kaşlarını çatmıştı.

Sinirliydi. Çok sinirliydi.

Vücudu orada olmanın verdiği sıkıntıyla kaynıyordu. Anna onu şöyle ikna etmişti: 'Nica gidiyor... Neden sen de bir denemiyorsun? Yararlı bulabilirsin...'

Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum. Rigel, oturmuş kendisi hakkında mı konuşuyordu? Kendisine kalbini bile örtecek kadar kalın bir maske inşa etmiş olan Rigel? Bu o kadar saçmaydı ki neredeyse akıl almazdı.

Yüzünün profilini inceledim. Erkeksi çenesi gergindi, üst dudağı hafifçe kıvrılmıştı. Aşırı sinirli olmasına rağmen her zamanki gibi muhteşem ve büyüleyiciydi.

O anda bekleme salonunun en ucunda oturan kızı fark ettim. Yüzünün önünde bir dergi tutuyordu, bacak bacak üstüne atmıştı ve gözleri neredeyse Rigel'e yapışmıştı. Ona o kadar yoğun bakıyordu ki, derisinin kemiklerinden erimemesine şaşırdım. Rigel başını eğdiğinde, derginin kapağını elinde buruşturdu.

Ona daha yakından baktım... Parlayan kahverengi gözleri ve son derece narin bir yüzü vardı. Çok güzeldi. Çok güzeldi.

Nasıl tarif edeceğimi bilemediğim bir duygu hissederek, onu fark edip etmediğini merak ettim.

Arkamı döndüm.

Rigel'in başı duvara yaslanmış, yüzü bir tarafa dönüktü. Ve bakışları... bakışları bacağının yanındaki elime dikilmişti. Dizine dokunduğumu fark etmemiştim bile. Mest olmuş gibiydi, sanki kızgınlığına rağmen bu dokunuş onu büyülemeye yetmişti.

"Güle güle!

Önümüzdeki kapıda iyi giyimli bir adam belirdi. Kırk yaşlarında bir adamın dışarı çıkması için kapıyı açık tuttu.

"Haftaya görüşürüz Timothy," dedi. 'Bir sonraki randevu...' Bakışları Rigel ve benim üzerime gelene kadar dolaştı.

"Ah, siz Bayan Milligan'ın çocukları olmalısınız," diye patladı. Rigel'in çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüm. "Zaten buradasınız, mükemmel... Bayan, önce siz gitmek ister misiniz?

Yara bantlarımın kenarlarını kemirdim, gergindim ve ayağa kalktım. Gülümseyerek geçmeme izin verdi.

"Anna aslında henüz evlat edinen annemiz değil," diye düzelttim onu belli belirsiz. Doktor hatasını anlayarak bana baktı.

"Özür dilerim," dedi. 'Bayan Milligan bana evlat edinme olayından bahsetti. Sürecin hâlâ devam ettiğini bilmiyordum.

Ellerimi sıktım. Avuçlarım terliyordu. Gerginliğimi fark etmişti. Bakışları derin ve anlayışlıydı ama bana dikkatli bakışı beni korkutmuyordu. Sadece beklenmedik derecede duyarlıydı.

"Benimle konuşmak ister misin?" diye sordu.

Yutkundum. Bedenimin titrediğini, *hayır* diye fısıldadığını hissettim ama aldırmamaya çalıştım.

Bunu kendim için yapmak istedim. Denemek istedim.

Bağırsaklarım dehşet içinde kıvranıyor ve gerçeklik üzerime çöküyor olsa da.

Yavaşça başımı salladım. Çok büyük bir çaba harcadım, belki de şimdiye kadar harcadığım en büyük çabayı harcadım.

Bir saat sonra, bir kez daha o kapıdan içeri girdim.

Kendimi nemli, gergin ve titrek hissediyordum. Ona çocukluğumdan biraz bahsetmiştim ama travmalarımı anlatamamıştım çünkü

Zihnimin o kısmının kapılarını her açmaya çalıştığımda, endişelerim orada beni pusuya düşürmeye hazır bekliyordu. Birçok kez sinirlenmiş, donup kalmış ve sessizliğe gömülmüştüm. Ona güçlük de olsa birkaç şey anlatabilmiştım ama o iyi olduğumu söyleyerek beni rahatlatmıştı. Bu benim ilk seferimdi.

"İstersen tekrar buluşabiliriz," dedi nazikçe. 'Aceleye gerek yok. Belki gelecek hafta.

Cevap vermem için beni zorlamadı. Bunun yerine sessizlik içinde işlememe izin verdi. Sonra Rigel'e baktı.

"Sıra sende," dedi ben tekrar otururken. "Bu taraftan lütfen.

Rigel'in onu bıraktığım yerden bir santim bile kıpırdamadığını fark ettim.

İyi olup olmadığımı kontrol etmek istercesine bana yakından baktı. Bir süre sonra kollarını açtı ve ayağa kalkıp dikkatlice psikiyatristin ofisine doğru yürümeye karar verdi.

Ölçülü adımlarla kapıdan içeri girdi ama ilk düşüncesi orada olmak istemediği idi.

Son zamanlarda... kendini hep garip bir çılgınlık içinde hissediyordu.

Kanını tutuşturan bir cızırtı hissiydi. İçgüdüsel, bir zehir gibiydi. Çarpık ve lezzetliydi.

Bu oydu.

Düşüncesizce, onun gözlerine bakmak için döndü. Onun ısıltılı bakışlarıyla bir anlığına, sadece onun görüntüsünü zihnine kazıyacak kadar uzun bir süre karşılaştı.

Sanki ona bakmaya devam etmek, onu görmek, onun bir rüya olmadığından emin olmak zorundaydı.

Eğer ona bakmak için dönerse, gözleriyle buluşacaktı.

Eğer ona dokunursa, korkmayacağını.

Elini saçlarında gezdirdiğinde, bir rüya gibi kaybolup gitmeyecek, orada, ellerinin arasında, gözleri onunkilere kilitlenmiş olarak kalacaktı.

O gerçektir.

O kadar gerçektir ki, kanını ürpertti.

İçindeki felaket kükrüyordu. Kalbinin duvarlarını kazıyıp tırma lı y o r , deli olup olmadığını, bunun başka bir yanılsama olup olmadığını soruyordu. Rigel ona bakmak için döndü, umutsuzca gözlerini arıyor ve umutsuzca, acilen onlara tutunuyordu.

Onu ve solgun gözlerini içine işledi. Ve her şeyi kaplayan o ışığı.

Kalbi hâlâ sayıklıyor olsa da, içinde bir şey şefkatle çarpıyordu.

Nasıl nazik olunacağını bilen, onu ısıtan, dikenlerinin gölgesinde yatan ve ruhundaki çatlakların arasına renkli yara bantları yerleştiren bir şey.

Bir an için, kapı Nica'nın üzerine kapandığında, o kadar küçük, hafif ve *gerçekti* ki, kendine onu göremese bile yine de orada olacağını hatırlattı...

'Tamam, Rigel. Rigel, değil mi?'

Doktorun sesi onu düşüncelerinden kopardı. Onu neredeyse unutmuştu. Neredeyse.

"Anladığım kadarıyla bu sizin de ilk seferiniz," dediğini duydu, ofisi değerlendirirken. Masanın üzerindeki bir şey dikkatini çekti. Kartlara benziyorlardı ama bir kitabın sayfaları kadar büyüktüler. İki düzgün sıra halinde dizilmişlerdi ve her birinin üzerinde belli belirsiz şekiller oluşturan bir dizi siyah nokta vardı.

"İlginçler, değil mi?"

Rigel'in gözleri tekrar doktora kaydı. Yanında durmuş, noktaların olduğu sayfalara bakıyordu.

"Bu Rorschach testi," diye bilgilendirdi onu. 'Çoğu insanın düşündüğünün aksine, zihinsel dengesizliği değerlendirmek için bir araç değildir. Kişinin dünyayı nasıl algıladığını göstermek için kullanılır. Kişiliğin değerlendirilmesine yardımcı olur. Bazılarını kenara çekerek daha da soyut tasarımları ortaya çıkardı. "Bazı insanlar öfke, eksiklik, korku görür... Diğerleri ise hayaller, umutlar görür. Sevgi. Doktor ona baktı. "Hiç aşık oldunuz mu?"

Rigel, insanların onu bir kurt olarak görmesine neden olan o abartılı, kötü niyetli ve sınırsız şekilde gülmek istedi.

O ve aşk ömür boyu savaştılar. Birbirlerini paramparça ettiler. Ama ikisi de diğeri olmadan hayatta kalamazdı.

Ama bir kez olsun gülmedi. Bunun yerine Rigel kendini o anlamsız lekelere bakarken buldu. İnsanların aşktan her zaman tatlı, şefkatli ve kalbi hafifleten bir duygu olarak bahsettiklerini duymuştu. Hiç kimse dikenlerden, özlemin kanserinden ya da karşılıksız bir bakışın azabından söz etmezdi.

Kimse ne kadar acı verdiğinden bahsetmedi, aşk, nefes alamayana kadar seni yiyip bitirdiğinde.

Ama farklı olduğunu biliyordu. Diğ r insanlar gibi değıldi.

Adamın kendisini dikkatle izlediğini hissetti, sanki gözlerinden geçen çeşitli duyguları merak ediyordu.

"Sizin için aşk nedir?"

"Bir kıvranma," diye mırıldandı Rigel. "Asla iyileşmeyen ısırıklar.

Ağzını açtığını fark ettiğinde artık çok geçti. Psikiyatristle değıl, kendisiyle konuşuyordu. Bu her zaman içinde tuttuğı bir düşünceydi.

Ama şimdi doktor ona bakıyordu ve Rigel vücudundaki her molekülün onun bakışlarını protesto ettiğini hissediyordu. Bunu itici, baskıcı, bir an önce omuz silkmesi gereken bir şey olarak görüyordu.

Bir an için kendi içinde kaybolmuştu ve Nica ondan ağza alınmayacak şeyleri çekip almıştı. Bunun bir daha olmayacağına dair kendine söz verdi.

Gözlerini kaçırdı ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın içinde volta atmaya başladı.

"Durumunuzu biliyorum. Rigel

dondu kaldı. Hemen. "Benim...

durumum mu?

Demek Anna onun hakkında konuşmuştu. Yavaşça arkasını döndü.

"Korkmayın," dedi doktor sakince. "Oturmak ister misiniz? Rigel

kıpırdamadı. Bakışları bir toplu iğne kadar keskin bir ışıkla parlıyordu.

Doktor ona güven verici bir gülümseme verdi.

'Konuşmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hayal bile edemezsiniz. Ne derler bilir misin?

Kelimeler ruhu okumamıza izin verir.'

Ruhu okumak mı?

'Herkes ilk seferinde biraz gergin olur... bu normaldir. Neden şu koltuğa yerleşmiyorsun?'

Oku... ruh?

Döndü ve doktora baktı. Siyah, köpekbalığı gözlerini ona dikti. Sonra birdenbire gülümsedi. Dudakları, en iyi şaheserlerinden biri olan dişlerini ortaya çıkarmak için ayrıldı.

"Başlamadan önce size sormak istediğim bir şey var.

"Affedersiniz?

"Özür dilerim," diye başladı, bir adım daha yaklaşarak. 'İlk kez sinirlendim, nasıl olduğunu bilirsiniz. Aslında doktor, günah çıkarma yaklaşımına karşı her zaman biraz temkinli olmuşumdur. Bilirsiniz, benim... *durumum* yüzünden.

Doktor, koltuk yerine zarif bir şekilde önündeki sandalyeye oturduğunda şaşkınlıkla ona baktı.

"Sadece meraktan," dedi kibar ve masum bir sesle. "Sakıncası yok, değil mi *doktor*?

Adam parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve Rigel'in isteğini yerine getirdi. "Devam et.

Rigel ona evcilleştirilmiş bir canavar gibi ölçülü bir gülümseme verdi ve "Bu seansların amacı nedir?" diye sordu.

Doktor sakince, "Psikolojik sağlığınızın iyileşmesini kolaylaştırmak ve kişisel gelişiminize yardımcı olmak için," diye cevap verdi.

"Yani.... *müşterilerinizin* yardıma ihtiyacı olduğunu kabul ediyorsunuz.

"Eğer bana kendi özgür iradeleriyle gelirlerse.

"Peki ya kendi özgür iradeleriyle size gelmezlerse? Ona sakın ve kurnaz bir bakış attı.

"Buraya gelmeyi tercih etmediğinizi söyleme şekliniz bu mu?"

"Yaklaşımınızı anlamaya çalışma şeklim bu.

Doktor düşünüyor gibiydi.

'şey... bazen insanlar bunun kendilerini daha iyi hissetmelerine yardımcı olduğunu düşünürler. Bazen insanlar sağlıklı olduklarına inandıkları gerçeklikler inşa ederler. Yardıma ihtiyaçları olmadığını düşünürler. Ama içlerinde kendilerini boş, işe yaramaz, kırık bir çerçeve ya da cam parçası gibi hissederler.

"Eğer yardıma ihtiyaçları olduğunu düşünmüyorsa, bunun tersi nasıl doğru olabilir? Rigel esrarengiz bir şekilde sordu.

Doktor gözlüklerini burnuna doğru itti.

'Bu işler böyledir. Zihin karmaşık şekillerde çalışır. Her şeyi anlayamayız. Rorschach'ın kendisi de bir keresinde ruhun da nefes almaya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"Seninki de
mi?"

"Pardon?"

'Siz de herkes gibi insansınız doktor. Ruhunuzun da nefes almaya ihtiyacı var mı?'

Doktor sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerinin içine baktı.

Rigel alaycı bir şekilde gülümsedi ama bakışları buz gibi kaldı.

"Eğer size bu tasarımlarda arzular, travmalar ya da korkular gördüğümü söyleseydim, beni analiz etmenin bir yolunu bulurdunuz. Öte yandan size hiçbir şey görmediğimi ya da bunların sadece anlamsız lekeler olduğunu düşündüğümü söyleseydim, bunu da aynı şekilde yorumlardınız. Belki de bir ret olarak. Ya da kaçınma. Yanılıyor muyum?"

Bir cevap bekledi ama cevap gelmedi.

'Ne söylersem söyleyeyim, düzeltecek bir şey bulursunuz. Durum ne olursa olsun, o kapıdan giren herkesin kaderinde bir teşhis vardır. Belki de önemli olan insanların nasıl hissettiği değil, sizin onlara nasıl hissettirdiğinizdir doktor. Mesele, doğru olmayan bir şeyler olduğuna, düzeltilmeleri gerektiğine, çünkü işe yaramaz, boş ve yanlış olduklarına inanmanızdır... kırık bir çerçeve ya da bir cam parçası gibi.

Adam ona baktı ve Rigel artık maskesi düşmüş olan adamın bakışlarını tuttu.

"Devam edin doktor," dedi ekşiyerek, kara kaşlarının altından ona bakarak. "*Ruhumu okumaya* çalıştığınız an bu değil mi?"

Ardından gelen sessizlikten, başarılı olduğunu tahmin etti. Kendisine psikanaliz yapılmasına izin vermişti. Çocukken bunu yeterince yaşamıştı. Bir felaket olduğunu tekrar duymaya ihtiyacı yoktu. Bunu çok iyi biliyordu. Başka bir psikiyatristin beynine yaklaşmasına izin verme ihtimali yoktu.

Adamın sanki onunla ilgili her şeyi çoktan anlamış gibi onu izlemesi midesini huzursuzlukla doldurdu.

"Güçlü bir savunma mekanizman var Rigel," dedi kurnazca. Bu bir iltifat değildi. 'Bugün sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığına karar verdin. Ama bir gün, belki, bu savunma mekanizmasının seni korumak yerine yediğini fark edebilirsin.

Bakışlarımı elimdeki fincandan önümdeki sessiz figüre kaldırdım.

Rigel piyanonun başına oturmuştu. Saçları yüzüne dökülüyordu ve elleri yavaşça, dikkati dağılmış bir şekilde tuşların üzerinde hareket ediyordu.

Yumuşak melodisi tüm evdeki tek sestti. Eve geldiğimizden beri böyleydi.

Ofisin kapısı açıldığında gördüğüm ilk şey psikiyatristin gülümsemeyen yüzüydü. İkincisi ise Rigel'in buz gibi, gölgeli ifadesiydi.

Tek kelime bile etmemişti. Anlamsızca gevezelik etmenin ona göre olmadığını biliyordum ama sessizliğinden psikiyatristle görüşmesinin planlandığı gibi gitmediğini anlayabiliyordum.

Yaklaştım ve varlığımı belli etmek için dumanı tüten kupayı yanına koydum.

"Her şey yolunda mı? Nazikçe sordum.

Bana bakmak için dönmedi. Sadece başını salladı. "Rigel... doktora ne oldu?

Mümkün olduğunca nazik olmaya çalıştım. Burnumu sokmak istemedim. Sadece onun için endişeleniyordum ve onu rahatlatmak istiyordum.

"Önemli bir şey değil," diye yanıtladı ters bir şekilde. "Üzgün görünüyorsun.

Gözlerini yakalamak için boşuna uğraştım. Sanki önünde benim göremediğim bir dünya varmış gibi beyaz tuşlara bakıyordu.

"İçeri girebileceğini düşündü," diye mırıldandı, sanki anlayabilecek tek kişi benmişim gibi. "İçimi görebileceğini sandı.

"Peki bu onun hatası mıydı? Fısıldadım.

"Hayır," diye yanıtladı gözlerini kapatarak. "Onun hatası, benim ona izin vereceğimi düşünmesiydi.

Göğsümün içindeki o yakıcı boşluğu hissetmemeyi diledim ama duygularımı kontrol edemiyordum.

Bu benim de hatamdı, kabul etmek istedim ama vereceği cevaptan çok korkuyordum.

Rigel içe dönük, karmaşık ve şefkatten kaçınan biriydi ama her şeyden önce eşsizdi. Bir süredir kendisiyle dünya arasında bir bariyer inşa ettiğini biliyordum; kalbine, ciğerlerine ve kemiklerine kök salmış, onun bir parçası olan bir bariyer.

Ama aynı zamanda o bariyerin ötesinde gölgeler ve kadifelerle dolu bir evrenin parladığını da biliyordum. Ve girebilmeyi dilediğim şey de tam olarak o nadir ve güzel galaksiydi.

Yavaşça, şefkatle.

Onu incitmek istemedim.

Onu değiştirmek ya da daha kötüsü *düzeltilmek* istemiyordum. Şeytanlarını silmek istemiyordum, sadece onlarla birlikte oturmak ve sessizce üzerimizdeki yıldızları saymak istiyordum.

O kapıyı benim için açar mıydı?

Bakışlarımı indirdim, korkularıma yenik düşmüştüm. Her ne kadar yakınlaşmış olsak da, birbirimizi anlayamayacak kadar uzak olduğumuz anlar hâlâ vardı.

Onu biraz yalnız bırakmayı düşünerek arkamı döndüm ama bir şey beni gitmekten alıkoydu.

Bileğime bir el dolandı.

Yavaşça yukarı baktım. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an sonra sessiz isteğini yerine getirdim. Arkamı döndüm ve piyano taburesinde onun yanına oturdum.

Ne olduğunu anlamadan Rigel bir elini dizimin altından geçirdi ve beni kendisine doğru çekti.

Vücudunun benimkine değdiğini hissetmek omurgamda sarsıcı bir ürperti yarattı. Bir sonraki an, onun sıcaklığıyla sarmalanmışım ve öyle canlı, yoğun bir mutluluk hissettim ki başım döndü.

Ona dokunabilmeye hâlâ alışamamıştım. Garip, harika bir histi, her zaman yeni, her zaman güçlü, baş döndürücü bir telaştı.

Başımı boynunun kıvrımına yasladım, sıcak gövdesine sokuldum ve o da yumuşak bir şekilde iç çekerek rahatladı.

Bir an için, belki benim kadar sevecen olsaydı, yüzünü eğip yanağını başıma yaslayabilirdi diye düşündüm.

"Piyano çalarken ne düşünüyorsun?" diye sordum b i r süre onun yavaş, melodik akor ilerleyişlerini dinledikten sonra.

"Düşünmemeye çalışıyorum.

"Peki sen düşünemez misin?"

"Asla.

Ona hep bunu sormak istemiştim. Onu hiç mutlu bir şey çalarken dinlememişim. Elleri her zaman harika, meleksi ama kalp kırıcı melodiler yaratırdı.

"Eğer seni üzüyorsa... neden yapıyorsun? Kendimi ona bakarak sorarken buldum. Konuşmaya başlarken dudaklarını ayırması beni büyülemişti.

"Kontrolümüz dışında olan bazı şeyler var," diye yanıtladı esrarengiz bir şekilde. 'Bize ait olan, kurtulamayacağımız şeyler. İstesek bile kurtulamayız.

Bir önsezi duygusu üzerime çöktü.

Tuşların üzerinde yavaşça kayan parmaklarına baktım ve birden kafama dank etti.

"Sana *onu* hatırlatıyor mu?

Başhemşirenin anısı hâlâ kâbuslarımdaki canavarları besliyordu. Rigel bana ondan nefret ettiğini söylemişti ama yine de bir şekilde çocukluğundan beri onu yanında taşımıştı.

"Bana... her zaman olduğum şeyi hatırlatıyor.

Yalnız, dediğini duyar gibiydim. Terk edilmiş, kapalı bir kapıda bırakılmış.

Birdenbire oynamayı bırakmasını istedim.

Onu ruhundan söküp atmak, o kadına ait her izi temizlemek istedim.

Rigel'den uzakta olmasını istedim.

Şiddet dolu elleri ve öfkeyle lekelenmiş gözleriyle onu sevmiş olduğu fikri bana işkence ediyordu.

O bir hastalıktı. Aşk, onun kalbinde o kadar uzun süredir açtığı bir yaraydı ki, bu fikir bile beni tiksindiriyordu.

"Neden o zaman? Sessizce sordum. "Neden hâlâ oynuyorsun?"

Anlamamıştım. Tekrar kanayacağını bile bile bir kabuğu koparmak gibiydi.

Rigel bir an sessiz kaldı, sanki içinde bir cevap topluyormuş gibiydi. Beni korkuttukları kadar sessizliklerini de severdim.

'Çünkü *yıldızlar yalnızdır*,' diye acı acı okudu.

Bu üzücü sözlere bir anlam vermeye çalıştım ama bu imkânsızdı.

Rigel'in bana kendi tarzında bir cevap vermeye çalıştığını biliyordum ama ilk kez kalbinin kapılarını açmasını ve sonunda bana gizli dilini anlamam için anahtarları vermesini istedim.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Her şeyi. Her düşüncesini, hayalini ve korkusunu. Her endişesini, arzusunu ve hırsını.

Onun benim kalbime girdiği gibi ben de onun kalbine girmek istiyordum ama yolumu kaybetmekten korkuyordum.

Belki de Rigel kendini ifade etmenin başka bir yolunu bilmiyordu.

Belki de yapabildiği tek yol buydu, bana yapbozunun parçalarını parça parça veriyor ve hepsini bir araya getirebileceğimi umuyordu.

Keşke bu göreve hazır olsaydım. Onun ne kadar harika, olağanüstü ve zeki olduğunu görmesini sağlamak için. Ve güzel, nereye bakacağını bilenler için, çünkü onunki gibi bir ruh sadece birkaç kişi için parlıyordu.

"Üzgün hissettiğimde kendime ne derim biliyor musun? Yara bantlarıma baktım ve gülümsedim. *'Ne kadar acıdığı önemli değil. Yara izinin üzerine bir gülümseme koyabilirsin.*

Elimi nazikçe onunkinin üzerine koydum.

Rigel'in elleri tenimi üzerinde hissettiğinde durdu. Başlangıçta anlamamış gibi göründü ama sonra tekrar çalmaya başladı. Parmaklarımız birlikte alçaldı, tuşların üzerinde dans etti ve melodiler birleşen ellerimizin altında hayat bulurken kalbim duygularla kabardı.

Birlikte oynadık. Yavaş ve kararsız. Garip ve biraz bocalayarak. Ama birlikte.

Ve sonra, aniden, giderek daha canlı ve kusurlu notalar birbirinin üzerine yuvarlandı. Ellerim beceriksizce onunkileri takip ederken kendimi gülümserken buldum, ayak uydurmaya çalışıyorduk, bileklerimiz üst üste binmişti.

Ellerimiz tuşların üzerinde birbirini kovalıyor, birbirine sürtünüyor ve notalara eşlik eden kahkahalarımı duyuyordum.

Güldüm. Kalbim güldü, ruhum güldü, her şeyim güldü. Birlikte müziğin hüznünü sildik.

Margaret'i sildik. Geçmiş
sildik.

Ve belki de bundan sonra Rigel piyano çalarken *O'nu* düşünmeyecekti.
Ama bizden.

Ellerimiz birleşti.

Kalplerimiz iç içe geçti.

Çatışmalar, hatalar ve kusurlarla dolu melodimiz. Ama aynı zamanda kahkaha, merak ve mutlulukla.

Parmaklarındaki yara bantlarımı, kucağındaki ağırlığımı ve tenindeki kokumu hatırlayacaktı.

Onu birlikte yenecektik. Konuşmadan bile. Ne de olsa müzik, kaostan doğan bir uyumdur.

Ve biz tek şarkıydık, en görkemlisi ve en gizlisi.

Rigel durdu.

Parmaklarını boynuma doğru kaldırdı ve saçlarımın arasından geçirdi. Yavaşça başımı arkaya doğru eğdi ve yüzüme baktı.

Ve ona baktım, yanaklarım sıcaktı ve gözlerim gülen yarım aylar gibi parlıyordu. Dudaklarımdaki gülümseme kalbimde patlayan tüm sıcaklıkla birlikte parlıyordu.

Gözleri yüzümün her ayrıntısını emdi.

Sanki dünyada bu şekilde bakmaya degecek başka bir şey yokmuş gibi bana baktı.

Kırılğan şeylerde onun asla anlayamayacağı bir güzellik vardı.

Onları geçici, nadir, sadece sürdükleri sürece tadını çıkarılacak kılan bir şey vardı.

Nica böyleydi.

Asla anlamayacaktı.

Bu kadar narin bir şeyin kendisini kırmak yerine onu nasıl kırabildiğini asla anlayamayacaktı.

Kendi içine gömüldüğünde bile o n u n nasıl içeri girmeyi başardığını asla anlayamayacaktı.

O çok güzeldi. Masum gözleri, pembe yanakları, tatlı gülümsemesi ve ruhunu paramparça eden o kahkahası.

Ona gülümsüyordu.

Dünyada Nica'nın ona gülümsemesinden da ha güçlü bir şey olup olmadığını merak etti.

Nica'yı kollarına almaktan, ona dokunmasına izin vermekten, sadece gözlerine bakarak tüm düşüncelerini uçurmaktan.

Onun işkencelerini bir kenara atmadı. Onları elinden tuttu. Çarpık, aşırı ve yanlış olsalar bile.

Onu mahvetmeye çalışsalar bile.

Onları nazik bir dokunuşla evcilleştirdi ve her seferinde hayrete düşürdü.

Ve Rigel, nasıl olduğunu anlamasa da nedenini biliyordu: ç e k t i ğ i işkenceler bile ona aşıktı.

Onu tüm ruhuyla istiyordu, bu ruh bir felaket olsa bile.

Yutkundu ve kendini onun saçlarını sıkıca kavrarken buldu. Ona sarılma, onu hissetme, ellerini onunla doldurma arzusu kendisinden daha güçlüydü. Hiçbir zaman şefkatli olmamıştı, içinde taşıdığı tek şefkat onun adını taşıyordu.

Nica şakağını adamın koluna yaslamıştı, onu görmeyi hayal bile edemeyeceği kadar sakın ve huzurluydu.

Korkusuzca onun yüzüne baktı.

Ve bu gülümseme onu tekrar dizlerinin üzerine çöktürdüğünde, Rigel nasıl hissettiğini ifade edecek kadar güçlü kelimeler olmadığını fark etti.

O, içinde sahip olduğu en güzel şeydi. Ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacağını biliyordu.

Her an. Her an. Yapabildiği sürece.

Rigel'in ağzı benimkinin üzerine kapandı ve tatlı bir ürperti bedenimi sardı. Parmakları hâlâ saçlarımda dolanırken beni kucakladığında onun sıcaklığında eridim.

Parmaklarım köprücük kemiği boyunca ilerledikten sonra gevşekçe boynuna dolandı. Dudaklarımı onunkilere değdirdim, nazikçe karşılık verdim ve ondan bir iç çekiş aldım.

Ona böyle sessizce, neredeyse gizlice, sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi, hatta kendisinin bile duymasını istemiyormuş gibi iç çekmesini sevdiğimi söylemek istedim.

Başımı daha da arkaya eğdi, beni iradesine boyun eğdirdi ve ben de ona izin verdim. Onun ellerinde macun gibiydim.

Nefes alış veriş ağır ve kontrollüydü ve elleri ruhumu bile yoklamak istercesine ama aynı zamanda bundan korkar gibi bana dokunuyordu.

İçinde neden hep böyle bir titreme olduğunu anlamıyordum. Sakinliğimi ona aktarmaya çalışarak boynunu hafifçe okşadım ve tatlı tatlı dudağını emdim.

Beni daha sıkı kavradı. Öpücüğünün ıslak şapırtısı, şişmiş ağzımdaki boğuk, sıcak nefesi, onun tadı beni sersemletti. Dili alev alev yanıyordu.

Rigel beni öpmüyordu. Beni yavaşça yutuyordu.

Ve kendimi yiyip bitirmelerine izin veriyordum, çünkü tek istediğim buydu.

Kendimi kaybederek pervasızca alt dudağını ısırdım ve o da gırtlaktan bir inilti çıkardı. Kalçamı kavradı ve kendimi ona sarılmış buldum, parmakları dizimin arkasına bastırıyordu ve diğer eli yan tarafıma kenetlenmişti, kalçalarımı onunkilere doğru itiyordu.

Nefesim kesilmişti.

Nefesimi tutmaya çalıştım ama sıcak, doyumsuz ağzı ağzımı yakaladı, beni sersemletti, beni bükte, sahiplenerek ısırıldı.

Ritmini takip etmeye çalışarak ona yapıştım. Beni öyle bir arzuyla kasıklarına doğru itti ki nefesim kesildi.

Başım dönüyor, nefesim kesiliyordu.

Beni kendisine sürttü ve bedenlerimiz arasındaki sürtünme dünyayı sarsacak kadar şiddetliydi. Paniğe yakın bir şey hissettim, ama daha sıcak, daha yapışkan, daha acil.

Hareket etmeye çalıştım ama kalçalarımı o kadar hararetle kavradı ki sanki vücutlarımızın birbirine kaynaşmasını istiyordu. Vücutlarımız birbirini yakıyordu ve beni ısırduğında bir iniltiyi tutamadım. Omuzlarına yapıştım ve dizlerimi onun etrafında sıktım, kalçalarım onun yanlarına doğru titriyordu.

*Her şey ona daraldı. Elleri
vücudumda.*

Leğen kemiğinin baskısı.

Dudaklar, nefesler, diller, eller.

Eğer sözümüz kesilmeseydi, bundan sonra ne olacağını hayal bile edemiyordum.

Kapı çalındı ve aniden yerimden sıçradım.

Ağzı benimkinden uzaklaştı. Nefesimin daraldığını, yanaklarımın kızardığını ve ellerimin titrediğini fark ettim.

Rigel yüzünü indirdi, boğazımın çukurunda hafifçe nefes alıp veriyordu. Elleri hâlâ kalçalarımın kıvrımlarını kavıyordu ve kasları gerilmiş gibi hafifçe titriyordu. Kendini benden daha iyi kontrol ediyordu, daha deneyimliydi. Güçlü bedeni, dengesiz hislerle sarsılan benimki gibi değil, ölçülü bir şekilde titriyordu.

Kendimi ondan ayıramıyordum ama kapı ikinci kez çalındığında başka seçeneğim olmadığını anladım.

Rigel isteksizce gitmeme izin verdi. Ayağa kalktım, yanaklarım yanıyordu ve kalbim karmakarışık bir halde kapıya doğru koştum.

"Anna! diye bağırdım, onu kocaman bir demet çiçekle boğuşurken buldum. Çiçekleri ondan aldım, kokuları beni sarhoş etmişti.

Onları mutfaka taşıdım ve o da alışveriş poşetlerini bitkin bir halde tezgâhın üzerine koydu.

"Çok yoğundu!" diye patladı. "Bütün gün bir dakika bile huzur bulamadım.

Çiçekleri bir vazoya koydum ve onlara hayranlıkla baktım. Her zamanki gibi harikaydılar. Baktığımı fark etti ve ısıltıltı gülümsedi.

"Onları seviyor musun?

"Muhteşemler Anna," dedim, güzellikleri karşısında büyülenmişim.

"Onları kime gönderiyorsun?

"Hayır, Nica. Bunlar teslimat için değil. Bunlar senin için. Bana gülümsedi, sonra da 'Bunları erkek arkadaşın gönderdi' dedi.

29. Kalp Kalbe Karşı

*Ben bir prenses
değildim. Peri masalını feda ederdim.
kurdu kurtarmak için.*

"Ne?" diye sordum. İnanamayarak sordum.

Anna beni rahatlatmak istercesine gülümsedi.

"Onları bana dışarıdaki çocuk verdi," diye açıkladı nazikçe. 'Senin için olduklarını söyledi... Çok garipti! İçeri gelmesini istedim ama gelmek istemedi. Belki de rahatsız edilmekten korkmuştur,' diye ekledi, iri gözlerini görünce.

O anda buketin içinden beyaz bir şeyin çıktığını fark ettim. Bir not. Üzerinde bir salyangoz resmi vardı.

'Nica, bunu benden saklamana gerek yok. Eğer bir erkek arkadaşın varsa bu sorun değil...'

"Hayır," dedim ısrarla. 'Hayır, Anna... yanlış anladın. O benim erkek arkadaşım değil.'

Kaşlarını hafifçe çattı. "Ama bunları sana vermemi söyledi. 'Düşündüğün gibi değil. O sadece... sadece...'

Bir arkadaş, daha önce söyleyeceğim şeydi, ama dilim tutulmuştu. Yaptıklarından sonra Lionel'a artık arkadaş diyemezdim. Dudağımı sertçe ısırdım. Anna rahatsızlığımı hissetmiş olmalıydı.

'O zaman yanlış anlamış olmalıyım. Özür dilerim, Nica. Sadece son zamanlarda çok hüzünlü görünüyordun ve sonra bu çocuk elinde bu harika çiçeklerle kapıda belirdi ve ben de düşündüm ki...' Başını salladı, nazikçe gülümsedi. "Neyse. Her halükarda çok güzel bir buket. Sence de öyle değil mi Rigel?

Arkamı döndüğümde acı verici bir gerilim hissettim.

Rigel kapı aralığında duruyordu. Yüzü ifadesizdi ve cevap vermedi. Çiçeklere bakıyordu, gözleri dipsiz çukurlar gibiydi. Anna ona yaklaştığında gözlerini onlardan kaçırdı, karanlık bakışlarını sanki Anna onu sessiz ve buz gibi bir şeyden koparmış gibi ona çevirdi.

"Biraz... konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Nedenini bilmiyordum ama yüzünde bir kızgınlık ifadesi fark ettim. Sanki onunla ne hakkında konuşmak istediğini zaten biliyormuş gibi.

Başını salladı ve birlikte uzaklaştılar.

'Doktor aradı...' Merdivenlerden yukarı çıkarken Anna'nın söylediklerini duydum.

Arkamı döndüğümde gözlerim nota takıldı. Okumak için uzanmadan önce tereddüt ettim:

Size birçok kez yazmak istedim ama bunu yapmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu.

Geçen gece ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum ama seni korkuttuğum hissinden kurtulamıyorum. Korkuttum mu? Özür dilerim.

Ne zaman konuşabiliriz? Seni özledim.

Ellerim titriyordu. Yaşananların her anı bir yara izi gibi gözlerimin önünden geçti: dudakları, elleri, beni sıkıştıran, hareketsiz tutan kolları, ona yalvaran sesim.

Ani bir dürtüyle çiçekleri vazodan kopardım, lavaboya doğru ilerledim ve altındaki dolabı açtım. Durakladım, buketi havada tutarak titreyen ellerimle çöp kutusuna baktım.

Saplarını kavradım, dudaklarımı birbirine bastırdım. Boğazım sıkıldı. Bunu yapamazdım.

O çiçekler bunu hak etmemişti.

Ama başka bir şey daha vardı.

İçimde bir şey, kalbimin en harap kısmı, başhemşirenin deforme ettiği kısım, ondan nefret etmeyi, onu yok etmeyi, onu silmeyi kendime yediremedim.

Yaprakların arasından çıkan salyangoz çizimini gördüm ve onları fırlatacak gücü kendimde bulamadım.

O kart parçasını yırtıp atmalıydım ama yapamadım.

Bir şeylerin nasıl yırtılacağını hiç bilmiyordum.

Dünyadaki tüm *şefkatle* bile olmaz.

-

Sonraki birkaç gün içinde daha harika buketler geldi, her birinin üzerinde salyangoz resmi olan aynı küçük not vardı.

Anna eve geldiğinde onları benim için bir vazoya koydu.

Bir öğleden sonra, timsah şeklinde bir paket sakız da vardı. Gözümün önünden uzaklaştırmak için çekmeceye atmadan önce kendimi elimde sıkarken buldum. Ertesi gün, masanın üzerinde kurdeleyle sarılmış daha fazlası vardı.

Anna bir akşam Norman'a 'Bir hayranından geliyor,' diye fısıldadı, o da komplocu bir 'Ooh' çekti.

Klaus ise tüm bu kargaşadan hiç hoşlanmamıştı. Anna'nın mobilyaların üzerine bıraktığı vazolara tısladı ve zarar görmeyecek kadar şanslı olmayanları kemirdi. Bunların Anna'nın dükkânından değil, başka birinden geldiğini anlamış gibiydi.

Bir akşam mutfakta bir hışırtı duydum. Işığı açtım ve onun sarı gözlerini bana bakarken buldum, bıyıklarının altından beyaz bir taç yaprağı çıkmıştı.

"Klaus," diye mırıldandım bıkkınlıkla. Yaklaştım, kulaklarını geri çevirdi ve meydan okurcasına çiçeği yemeye devam etti. "Hadi ama... Bir mide rahatsızlığı daha mı istiyorsun?"

Onu tezgâhtan kaldıramadan kıvrılarak uzaklaştı. Kucağa alınmak onun için muhtemelen midesinin bozulmasından çok daha kötüydü.

Beyaz gül demetine bakarak sessizce iç çektim. Yok ettiği çiçeği çıkardım ve elimde evirip çevirdim. Küçük notta ne yazdığını zaten biliyordum. Beni üzdükleri için onları okumayı bırakmışım.

Arkamı döndüğümde Rigel'in kapının yanındaki gölgelerde durduğunu gördüm.

Siyah gözleri, kara elmaslar, ellerimdeki beyaz gülün üzerine düştü.

Son birkaç gündür hiçbir şey söylememişti. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Onunla yakınlaşmak, sessizliklerini yorumlamayı öğrenmek demekti.

kendini sardı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldadım, o arkasını dönmeden önce. Travmalarının ve şüphelerinin onu benden uzaklaştırmasını istemiyordum ama çocukluğundan beri kalbinde iz bıraktıklarını biliyordum.

"Ama onları atmadınız.

Bana sırtını döndü ve ben dudağımı ısırđım, aramızda hâlâ var olan tüm duvarları yıkabilmeyi diledim. Bazen, beni düşürmek için tasarlanmış çatlaklar ve kırık basamaklarla dolu sonsuz bir merdiven gibi görünüyorlardı.

Bazen yorgunluktan durup yukarı baktığımda tepeyi göremiyordum.

Ama orada olduğunu

biliyordum. Tek başınaydı.

Ve ona ulaşabilen tek kişi bendim.

-

"Nica?" Ertesi sabah kapımın çalındığını duydum. "İçeri girebilir miyim?

Anna içeri girdi ve beni hâlâ gecelikle buldu. Gülümsedi, günaydın dedi ve saç fırçasını üzerimden aldı. Yatağa oturdu ve saçlarımı taramaya başladı.

Ölçüsüz bir sevginin göğsümü ısıttığını hissettim. Elleri bana dikkatlice, rahatlatıcı bir şekilde dokunuyor, bana okşamalar ve gülümsemelerle dolu bir hayatın hayalini kurduruyordu. Bu dünyadaki en harika duyguydu.

"Gelecek hafta çok önemli bir müşteri var," diye anlatmaya başladı. 'Mangrove Club'da düzenleyeceği bir etkinlik için çiçek tedarik etmemi istiyor. Çok sayıda insan olacak ve tedarikçiler arasında benim dükkânımın adını görmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olacak.

Dokunuşu belirsizleştirdi ve tereddüt etti.

'Ama, şey... söz konusu müşteri Dalma'nın bir arkadaşı. Onlara benim adımlı vermemiş olsaydı bu mümkün olmazdı. Anna sesini alçalttı. 'Bana çok yardımcı oldu. Ona teşekkür edebilmek istiyorum. O olmasaydı böyle büyük bir fırsatı asla yakalayamazdım.

Döndüm.

Cevabımı bekliyordu ama ben sessiz kalınca devam etti.

"Olanları unutmadım," dedi üzüntüyle. "Asia ile olanları unutmadım... Bunu düşünmediğim bir gün bile yok. Ama onlar benim ve Norman için çok önemli, Nica... Bizimle asla unutamayacağımız anlar paylaştılar. Alan'ın gölgesinin gözlerine yansıdığını hissettim. "Ve bu yüzden sana sormak istedim... Onları davet etmek istiyorum..."

"Anna," diye sözünü kestim. "Sorun yok.

Delici mavi gözleriyle bana baktı.

Bu konuşma onun beni ne kadar önemseydiğini anlamamı sağladı. Ama Asya'ya karşı hiçbir kin beslemiyordum. Olanlara rağmen ona karşı hissettiğim şey öfke değil, daha çok derin bir üzüntüydü.

Anna ile olan ilişkisini tehlikeye atmak istemedim. Bunu hiç istememiştim. Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini biliyordum ve bunun benim yüzümden değişmesini istemiyordum.

Yüzümü tuttu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten.

"Emin misin?"

Yavaşça başımı salladım. "Eminim.

Anna titreyerek nefes verdi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanağımı okşadı ve ben de ona gülümsedim, dokunuşunun ihtişamının tadını çıkarıyordum.

Saçımı taramayı bitirdi ve ne pişirmesi gerektiği konusunda fikrimi sordu. Ona Norman'ın meşhur sosunu kesinlikle beğeneceğini söyledim.

Kalkarken, 'Gidip Dalma'yı çağırayım,' dedi ve beni kahvaltıya götürdü.

Aşağıya indim. Kendimi hafif, taze ve parlak hissediyordum. Mutlu hissettim. Onunla geçirdiğim o anlar kalbime iyi geldi. Her zaman fikrimi sormasını çok seviyordum.

Mutfağa açılan kapıda oyalanırken Rigel'in masada bir kitap ve bir kupayla oturduğunu görünce kalbim daha da yükseldi. Başını eklemlerine dayamıştı ve yüzünün etrafındaki koyu renkli, dağınık saçları sabahın yumuşak ışığında göze çarpıyordu. Gözleri sessizce

Önündeki sayfadaki kelimeleri taradı. Anna bana baş ağrısı yüzünden erken uyandığını söyledi.

O beni fark etmeden onu izlemek için sessizce oyalandım. Bunu yapmayı seviyordum. O anlarda sadece kendisiydi. Genelde sakladığı yönleri görünür hale geliyordu. Bir kez daha onun narin ama sert bakışları beni büyülemişti. Saf, beyaz teni, kaşlarının keskin çizgisi, yontulmuş elmacık kemikleri ve vahşi gözleri. Dikkatsiz hareketleri, yanına yaklaşmaya cesaret eden herkese ısırtıklar ve acı gülümsemeler dağıtan dudakları.

Sayfayı çevirdi ve ben böyle bir şaheserin nereden gelmiş olabileceğini merak ettim.

Dikkatini dağıtmamaya çalışarak yaklaştım. Masanın etrafında döndüm ve orada başka kimsenin olmamasından yararlanarak eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

Uyarı olmadan.

Doğrulduğumda donup kaldığını gördüm, gözleri irkilmişti.

Gözlerini kırıştırdı ve şaşkınlıkla yüzünü bana çevirdi.

"Günaydın," diye fısıldadım şefkatle. Ona en tatlı, en parlak gülümsememi verdim, sonra kahve sürahisini aldım ve dolaba doğru ilerledim.

Bakışlarının hâlâ beni yaktığını hissettim.

"Biraz daha kahve ister misiniz? diye sordum.

Rigel bir an bana baktı, sonra başını salladı. Gözlerinin daha uyanık görüldüğünü fark ettim.

Ona doğru geri döndüm ve fincanını doldurdum. Gözleri vücudumdan yüzüme doğru kayd.

"Al," dedim usulca.

Arkamı döndüm ve bakışları geceliğimin ipeksi yansımasına takıldı.

Kendime bir fincan almak için uzandım ama raf boştu. Yukarıdaki rafa uzandım ama çok yüksekti.

Sıra sıra dizilmiş fincanlara baktım, kaşlarımı çatarak üzerine basacak bir şey bulmayı düşündüm ama bir sandalye sesi dikkatimi çekti.

Rigel ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Kolayca bir fincana uzandı ve bana bakmak için zaman ayırdı. Gözleri yüzüme düştü, yüzümde oyalandı.

ağzım ve geniş, parlayan
gözlerim. "Teşekkür ederim,"
diye gülümsedim.

Elini uzattı ve ben de bardağı almak için hamle yaptım ama birden fikrini değiştirir gibi oldu. Tembelce elini geri çekti ve bardağı arkasına sakladı.

Ona bakakaldım, nutkum
tutulmuştu. 'Rigel...' diye
yalvardım. "Onu alabilir miyim?"

Parmaklarımla kollarının dış hatlarını takip ettim ve boş yere fincana ulaşmaya çalıştım. Tekrar ona baktım. Belki de sadece güneşin yansımasıydı ama gözlerinde bir eğlence parıltısı yakaladığımı düşündüm.

Hoşgörüyü gülümsedim ve alçak sesle sordu: "Bunu mu istiyorsun?" "Evet, lütfen..."

Elimi uzattım ve parmaklarımı bileğine vurdum, ama bana vereceğine dair hiçbir işaret göstermedi. Bir elimi yanına koydum ve kedi gözleriyle beni izledi.

"Karşılığında bana bir şey vermeyecek misin?" diye mırıldandı, boğuk ve alçak sesle.

Nefesi sıcak ve baştan çıkarıcıydı. Vücudu parmaklarımın altında sıcacıktı. Ne zamandan beri bu kadar şakacı olmuştu?

Bu gelişme beni heyecanlandırdı ve yumuşattı. Başımı eğdim ve göz temasını kesmeden elini dudaklarıma götürdüm. Tenini öptüm. Parmakları yavaşça fincana sürtündü.

Rigel derin, sıvı gözlerle bana baktı. Hâlâ benimkinin altında olan parmakları yanağıma kaydı. Başparmağıyla dudaklarımı okşadı ve ben yavaşça, tatlı bir şekilde parmak ucunu öptüm, hala ona bakıyordum, açık ve içten.

Yaklaştı, beni yakıcı bir çekicilikle izliyordu, sanki benimle ilgili her şeyi özümsemek istiyordu - kokumu, dudaklarımı, gözlerimi, ellerimi, hatta masumiyetimi...

Yüksek bir ses beni sıçrattı.

İkimiz de donup kaldık.

Anna'nın sesi aramızdaki büyüğü bozdu. "Biri şuna bakabilir mi?" diye bağırdı. "Sanırım postacı!"

Rigel gözlerini kapatmıştı; yüzü taşa dönmüştü. Gözlerini tekrar açtığına güçlü, buz gibi bir ürperti hissettim.

Kapıyı açmaya gittim. Kolu yolumu keserek beni tekrar geriye itti. Beni solladı ve kararlı bir şekilde ön kapıya doğru yöneldi, giderken elindeki fincanı masaya bıraktı.

Rigel kapıyı açtığına teslimatçı çocuk kasketinin siperliğini kaldırdı. Yeni olmalıydı: Elindeki küçük karta kararsızca baktı ve bir sivilceyi kaşıdı.

"Merhaba... Bu adrese bir teslimatım var," diye duyurdu. Güzel bir çiçek demetinin içinden salyangozlu küçük bir kart çıktı. "Burayı imzalayabilir misiniz?"

Rigel kesik gözlerle Lionel'in küçük çizimine baktı. Sonra tekrar teslimatçı çocuğa baktı ve karamsar bir ifadeyle, "Sanırım bir *hata oldu*," diye mırıldandı.

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi çocuk. "Bu Nicol için... hayır, Ni...ca...Dover. Rigel ona o kadar kibar bir gülümseme fırlattı ki korkutucuydu.

"Kim?"

"Nica Dover..."

"Adımı hiç duymadım.

Çocuk çiçekleri tutan elini indirdi, gözlerini kırıştırdı, şaşkındı. "Ama..." diye kekeledi. 'Posta kutusunun üzerindeki etikette "Dover ve "Milligan "ın yanında "Wilde".

'Oh, onlar mı? Onlar önceki sahipleri,' diye yanıtladı Rigel. 'Biz yeni taşındık. Artık burada yaşamıyorlar.

"Şimdi nerede yaşıyorlar?"

"Mezarlıkta.

'The...oh...' Çocuğun gözleri kocaman açıldı. Gözlükleri neredeyse düşüyordu. Gözlükleri burnuna doğru itti ve buğulandılar.

"Oldukça.

'Kutsal duman, bilmiyordum... Tanrım, özür dilerim...'

Rigel dramatik bir etki yaratmak için dilini şaklatarak, "Yaşlılardı," d i y e bilgi verdi. "İkisi de yüz yaşın üzerindeydi.

'Ah... Aferin onlara... Her şey için teşekkürler-'

"Rica ederim.

Kapıyı suratına çarptı.

Ve hiçbir gösterişli çiçek demeti eşiği geçmeyi başaramadı. En azından o gün.

-

Su Samurlarının akşam yemeği için geleceği akşam göz açıp

k a p a y ı n c a y a k a d a r geldi.

Anna neredeyse elle tutulur bir neşe yayıyordu.

Kaldırdığım masa örtüsüne baktı, tatmin olmuştu, sonra bana eve dönerken Adeline ile karşılaştığını söyledi.

Anna ona çok düşküncü. Onun nazik tavırlarını ve içten gülümsemelerini severdi. Adeline ile ne kadar yakın olduğumuzu biliyordu ve Adeline ona hâlâ iş aradığını söylediğinde üzüldüğü izlenimine kapılmıştı. 'Ne kadar tatlı bir kız,' dedi turtayı fırına sürerken. 'Ona benim şemsiye çünkü sıırıslıkla olmuştu - paltosu bile yoktu!

Fırının kapağını kapattı ve sıcaklığı ayarladı, sonra biraz sıkıntılı görünerek fırın eldivenlerini çıkardı.

"Nerede yaşıyor demiştiniz?" diye sordu bana.

"Saint Joseph'te," diye cevap verdim. 'Transfer edildiğinden beri orada. Artık reşit olduğu için ayrılmalı, ama bir iş bulana kadar...'

"Onu da yemeğe davet ettim," dedi Anna, ekmeği dilimleyerek.

Hâlâ çatal bıçakları tutarken ona baktım.

"Biliyorum, sadece ikimizin olması gerekiyordu ama elimde değildi. O her zaman çok naziktir... ve ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Zahmet olmayacağını kabul etmesi için biraz ikna etmek gerekti ama sonunda geleceğini söyledi. Nazikçe gülümsedi. "Memnun oldunuz mu?

Düşüncelerim bana ihanet etmeseydi kalbim evet diyecekti. İçimde bir şeyler hâlâ birbirimizi son gördüğümüz zamandan beri yanıyordu. Bir yandan, Rigel'e karşı hiçbir şey hissetmediğini söylediğini duymak

bir yandan beni rahatlatırken, diğer yandan bunun gerçek olmadığından korkuyordum. Ona inanmayı seçmiştim ama içimdeki şüphe hâlâ içimi kemiriyordu.

Anna başını kaldırıp saate baktı. 'Oh, bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim! Nica, sen git hazırlan, ben burada bitiririm.

Başımı salladım ve saçlarımı açarak yukarı çıktım.

Bornozumu ve temiz iç çamaşırlarımı alıp banyoya girdim, orada soyundum ve sıcak suyun altına girmeden önce duşu açtım.

Saçlarımı dikkatlice yıkadım ve kokulu şampuan kullandım, köpüğün tadını çıkardım.

Kendimi iyice duruladıktan sonra, yerleri ıslatmamaya dikkat ederek dışarı çıktım. Bornozumu giydim ve belime bağladım. Benim için bile biraz küçüktü ama her zaman çok sevdiğim lila rengindeydi.

Yerimde zıplayarak külotumu giydim. Başımı eğdim ve leğen kemiğimin kıvrımını takip eden beyaz dantele baktım. İlk defa sadece pamuk olmayan bir iç çamaşırı giyiyordum. Tenime karşı çok yumuşak bir his veriyordu.

Saçlarımı kurulamaya başlarken aşağıdan bir sesin beni çağırdığını duydum. 'Ah, Nica, dantelli servis altlıklarını unuttum! Onları getirebilir misin? İçerideler. yatak odamdaki şifonyer!'

Bornozumun kolunu alnıma sürttüm ve Anna'nın "Alt çekmece!" diye eklediğini duydum.

Bir an bile düşünmeden bornozu belime doladım, banyodan çıktım ve istediklerini aldım. Merdivenlerin yarısına kadar ona uzattım.

"Pardon, hâlâ duşta olduğunu fark etmemiştim! Teşekkür ederim! Evet, bunlar mükemmel. Şimdi git ve kurulan tatlım, yoksa üşüyeceksin...'

Hastalanacağımdan endişeleniyordu, ben de banyoya geri döndüm ve kapıyı ardına kadar açık buldum.

Küçük bir ürpertiye bastırdım ve kalan suyu çıkarmak için saçlarımı sıktım. Saçımı taramaya başladığımda lavabonun yanındaki temiz ve düzgünce katlanmış gömleği fark ettim.

Siyah, düğmeli bir gömlek.

Bir erkek gömleği.

Gözlerimi kırpıştırdım, nutkum tutulmuştu. Daha önce orada değildi.

Bir süre sonra arkamdaki varlığı fark ettim ve etrafımda döndüm.

Neredeyse saç fırçasını
düşürüyordum. Rigel kapı
aralığındaydı. Hareketsizdi.

Koyu renk saçlarının altındaki siyah gözleri tam anlamıyla bana *dikilmişti*. Bir elinde havlusunu tutuyordu ve banyonun boş olduğunu düşünerek havluyu almak için odasına geri dönmüş olabileceğini fark ettim.

"Ben... Ben..." diye kekeledim, yanaklarım yanıyordu. "Daha bitirmemiştim..."

Elinin yavaşça havluyu kavradığını gördüm. Boğazım kurudu ve tüm vücudumu yakarken gözlerinde çiğ bir şeyin parıltısını gördüm: titreyen ayak bileklerimin, ıslak kalçalarımın, göğüslerimin kıvrımlarının ve boğazımdaki açıkta kalan derinin üzerinde kaydılar.

Derin bir nefes alışının sesi kanımı titretti. Gözlerimin içine baktı ve bembeyaz bakışları altında yutkundum.

'Rigel, misafirler geliyor. Anna evle ilgili ve...' Saç fırçasını kavradım. Etrafından sahanlığa baktım ve aniden birbirimizle karşı karşıya olduğumuzu fark ettim, avcı ve av. "Gitmem gerek," diye ağzımdan kaçırdım.

Rigel bana bakıyordu, gözlerinde bir fırtına kopuyordu, sanki zihni son sürat çalışıyordu.

Başa dönmüş gibiydik, beni parçalayacağı korkusuyla yanından geçmeye korktuğum günlere. Şimdi farklı nedenlerle olsa da...

"Rigel," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Geçmem gerek.

Sesimin çok zayıf ve korkmuş çıkmamasını umuyordum; bunun onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını bana zaten söylemişti. Ama o sadece gözlerini hafifçe kıstı ve sonra gülümsedi.

O kadar sakın ve rahat bir tavırla ki korkutucuydu.

"Elbette," dedi, sesi kontrollüydü. "Misafirim olun.

Sana bir şey yapmayacağım, diye söz veriyor gibiydi ama bakışları beni panterle karşılaşan küçük bir fare gibi hissettirdi.

Sertçe yutkundum.

"Eğer gelirim... geçmeme izin verecek misiniz?

Rigel dudaklarını yalayarak gözlerini gezdirdi ve her zamankinden daha fazla ininin dışında nöbet tutan bir canavar gibi göründü.

'Mm...' diye kabul etti.

"Hayır, söyle..." diye

kekeledim. "Ne?" Güldü,

eğleniyordu. "Geçmeme izin

vereceğini.

Mümkünse onu daha da tehlikeli gösteren bir masumiyetle gözlerini kırptırdı.

"Geçmene izin

vereceğim. "Söz mü?

"Söz veriyorum.

Yaklaşmaya karar vermeden önce bir an kararsız bir şekilde ona baktım. Ve Rigel aslında sözünü tuttu.

Geçmeme izin verdi.

Geçmeme izin verdi ama sonra... beni öyle bir yakaladı ki nefesim kesildi.

Ayaklarımı yerden kesti. Kelimenin tam anlamıyla.

Kapının çarparak kapandığını duydum. Sırtımı duvara yaslamıştım, vücudu üzerimde yükseliyordu, gözlerimi kocaman açtım ve Rigel elini saçlarımın arasından kaydırarak dudaklarını dudaklarıma getirdi.

Beni vahşi, ezici bir coşkuyla öptü.

Nefes almaya, sağlıklı düşünme yeteneğimi korumaya çalıştım. Onu itmeye, kendimi kurtarmaya çalıştım ama dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırdı ve bacaklarım yumuşayana kadar emdi.

Kurt gibi tavırları ve yakıcı dudaklarıyla beni kendine hapsetti ve kendimi birden güçsüz hissettim.

Gerçeklik zonklıyor, bulanıklaşıyordu. Aklımı kaybediyormuş gibi hissediyordum.

Mantıklı olmalıydım, riski anlamalıydım ama ona karşı hislerim çok güçlüydü. Beni paramparça ettiler, boğdular, erittiler. Boğazını okşadım ve vücudumda dolaşan tüm çaresizlikle karşılık verdim.

Rigel kalçalarımın tutup beni yukarı kaldırdı. Bornoz gevşedi ve omuzlarımdan kaydı. Boynumun kıvrımını ısırırken ayak parmaklarımı kıvırdım, taze tenimi yasak meyve gibi tattı, tatlı ve sulu. İnce bedenim dişlerinin altında gerildi. Bacaklarım titredi.

Ona dokunmaya ve bana dokunmasına izin vermeye hâlâ o kadar alışık değildim ki, en ufak bir dokunuşta titriyor ve yanaklarım yanıyordu. Kendimi zayıf, sıcak ve elektriklenmiş hissediyordum.

Rigel tekrar ağzımı aradı, ona yetişemedim. Dudaklarımı ayırdığında, onu küçük bir iniltiyle karşıladım ve sıcak dili benimkiyle iç içe geçtiğinde, karnımdan ayak parmaklarıma kadar ateşli bir sıcaklık yayıldı.

Enerjimi nasıl böyle tüketebildiğini ve aynı zamanda kendimi nasıl bu kadar canlı hissettirdiğini anlamıyordum. Vahşi arzusu ve kokusu tamamen sarhoş ediciydi.

Birden elleri bornozumun altına kaydı ve gerildim. Farkında olmadan başımı eğdim ve geri çektim.

Ağzı benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı. Nefesim kesildi, gözlerim yarı kapalı, sersemlemiş, kalbim göğsümden fırlamak üzereydi.

Rigel şişmiş dudaklarını yaladı. Saçları yüzünü gölgeliyordu. Beni korkuttuğunun farkına varmış gibiydi çünkü kendini kontrol etmeye çalışarak yanağını yanağıma bastırdı. O anda, beni kendisine yakın tutarken nasıl titrediğini fark ettim.

Dokunuşu sert, gürültülü ve vahşiydi. Ama aynı zamanda beni incitmekten korkuyordu.

Ondaki bu zıtlığı seviyordum, çünkü beni bir canavar gibi ele geçirse bile, bazen beni başka hiç kimsenin anlamadığı kadar anlıyor gibiydi. Rigel şiddet yanlısı ya da zalim değildi, sadece biraz huysuzdu. Bu şekilde yaratılmıştı ama bu onu benim için yanlış biri yapmıyordu.

Nabzımın hızla attığı boynuma uzun, nazik bir öpücük kondurdu. Başparmakları tenimde narin daireler çizdi ve bedenim gevşedi.

İç çekerek başımı onunkine yasladım.

Sakinleştim, zihnim durgun bir şekilde sayıklamaya başladı.

Tekrar dudaklarını aradım ve sıcak, derin bir öpücük sarmalına daldık.

Dili şimdi yavaşça, duyuşal bir şekilde hareket ediyordu ve kalçalarımındaki parmakları, dilinin ritmini bilinçsizce yansıtarak tutkuyla sıkıldı.

Onun tadı aklımı başımdan aldı. Elleri etime battı, beni şehvetle kendisine sürüyordu. Yanaklarım yeniden kızardı, nefes alışım zorlaştı. Karnımın alt kısmında garip bir basınç hissediyordum, tatlı ve dayanılmaz.

Dili ağzımı ateşe verdi. Kendimi onu nazikçe, neredeyse utangaçça emerken buldum, parmaklarını sıkarak tenimin derinliklerine gömülmesini sağladım.

Sıçradım. Parmak uçları kalçalarımın gezinerek külotumun dantellerine değdi. Nefeslerimiz tekrar senkronize olana kadar bacaklarımı onun etrafında kenetledim.

Rigel dudaklarımı bırakıp önce çenemi, sonra boynumu, sonra da omzumu ısırdı. Kaybolmuş, aç ve benim için açgözlü görünüyordu. Elleri kalçalarımı tekrar sıktı, sanki etimin titremesini, boyun eğmesini ve dokunuşuyla şekillenmesini arzuluyormuş gibi. Acı dolu bir iniltiyi bastırdım ve ona doğru eğildim. Parmakları sırtımda gezinip kürek kemiklerimi kavrarken, ağzı kulağımın arkasındaki hassas deriye öpücükler kondurdu. Kalçalarım gerildi, kaslarım titredi.

Rigel beni geriye doğru yatırdı ve leğen kemiğime bastırarak dudaklarını göğsüme koydu.

Nefes alamıyordum.

Başım dönüyordu.

Beni çıldırtıyor, bana işkence ediyordu. Beni patlatıyor, nefes nefese bırakıyor, beni canlı kılıyordu.

Beni bir öpücükle yok etti, kendisinin bir parçası yaptı. Ve bunu yapmasına izin verdim, çünkü ondan başka bir kurt istemiyordum.

Yaşadığım duygu o kadar güçlüydü ki beni titretti. Her an birbirimizden kopacakmışız gibi hissetmemeyi diledim. Sanki hiçbir zaman yeterli zaman ya da kelimeler, tam olarak deneyimleyebileceğimiz hiçbir şey yokmuş gibi.

Onun kalbine girmek ve diğer her şeyi anlamsız kılan bu ihtiyacı onun da hissedip hissetmediğini öğrenmek istedim.

Birbirimize ait olmak.

Birlikte kalmak için.

Birbirimize sıkıca sarılmak için.

Ruh ruha karşı.

Ve kalp kalbe karşı.

Çatlaklarımızın birleşmesi için, artık korku kalmayana kadar... Kapı kolunun sesi çok uzaklardan geldi.

Çok uzak.

Kapı çatırdayarak açıldı ve ruhum sıçradı, nefesim dondu. Elimi hızla kapının üzerine koydum ve kuvvetlice geri ittim.

Kapıdan Norman'ın sesini duyduğumda nefesimi tuttum. "Oh... Um... Banyoda biri mi var?

Aniden Rigel'den uzaklaştım ve bana tutunmaya çalışarak direndiğini hissettim.

"Oh, Norman, Nica duş alıyordu! Anna'nın sesi yaklaştı ve içimi bir korku kapladı. "Henüz bitirmemiş olabilir... Nica? Kapıyı çaldı. "Hâlâ kurulanıyor musun?

Nefes nefese kalmıştım, dehşete kapılmıştım, bir felaket olduğumu fark etmiştim. Göğsümde ısırık izleri vardı. Üzerimdeki bornozu güçlükle kapattım ve Rigel'e endişeli bir bakış fırlattım. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hâlâ *beni* izliyordu.

Anna tekrar kapıyı çaldı. "Nica?

"Evet," dedim tiz bir sesle. Rigel alt dudağını yalarken, 'Ben... Henüz bitirmedim,' diye ekledim.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet!

"Tamam, içeri geliyorum...

"*Hayır!*" diye bağırdım panik içinde. "Hayır, Anna... Ben... Ben daha giyinmedim!

Merak etme, Norman gitti! Bornozunu giymişsin, değil mi? Sana bir şey göstermek istiyorum.'

Nefes almakta zorlanıyordum. Dudağımı sertçe ısırdım, kapıya bakıp düşünmeye çalıştım.

Çok yavaşça kolu indirdim ve kapıyı aralıktan bakabilecek kadar açtım.

'Ah, Nica, hâlâ ıslaksın,' dedi. "Ve yüzün kıpkırmızı... İyi olduğuna emin misin?

Dikkatini başka bir şeye çekmeye çalışarak yutkundum. O zaman elinde bir şey tuttuğunu fark ettim.

Bir elbise.

'Dalma yaptı,' diye duyurdu mutlulukla, nereye baktığımı görünce. 'Bu senin için. Olanları telafi etmek için küçük bir hediye... Parlak renkleri ne kadar sevdiğini biliyorum ama... ten rengine göre daha koyu bir tonun muhteşem görüneceğini düşünüyor. Ve... işte...'

Siyahtı.

Yumuşak kumaş ellerinde parlayan bir mürekkep lekesi gibi görünüyordu. Hepsini göremedim ama çarpıcı bir şey olduğunu anlayacak kadarını gördüm.

"Beğendin mi? Anna sordu.

"Çok güzel, Anna," diye fısıldadım, neredeyse nutkum tutulmuştu. 'Ben...Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Dalma'*da*-'

Kızardım ve elimi ağzıma bastırdım. Kapının arkasında Rigel nemli kalçamı çimdiklemişti.

Anna bana şaşkın ve endişeli bir şekilde baktı, ben de titreyen ellerimle onu arkasından ittim. Benimle birlikte hareket etmesi için onu koridorda yönlendirdim.

'Hemen denemek istiyorum! Dalma çok sevinecek... Ne zaman geliyorlar? Tanrım, çok geç oldu...'

Konuşmaya ve onu yanıma çekmeye devam ettim, arkasına bakmasına ve *onu* keşfetmesine fırsat vermedim...

-

Dalma'dan aldığım elbise mükemmeldi. Üzerime bir eldiven gibi oturmuş, sanki üzerime dikilmiş gibi kıvrımlarıma yapışmıştı. Kolları kollarımı parmaklarıma kadar örtüyor ama omuzlarımı açıkta bırakıyordu.

Telaşla elbiseyi kalçalarımın üzerinde düzelttim ve aynadaki yansıma baktım.

Siyahın ince parlaklığı ten rengimi tamamlıyordu. Beni donuk göstermek bir yana, gece gökyüzündeki bir yıldız kadar özel hissettiren nadir bir kontrast sağladı.

Harikaydı.

Kendimi böyle görmeye asla alışamazdım. Her zaman güzel kokmaya, her gün temiz kıyafetler giymeye. İstediğim zaman duş alabilmeye, ısınmak için istediğim kadar zaman ayırabilmeye, aynada kendimi çatlaksız görmeye.

Sanki güzel ve hayranlık uyandıran bir şeymişim gibi tenimde o hissi hissetmeye.

İçimde hala kıyafetlerine çiçekler sürüp onları kendi kendine yamalayan küçük bir kızdım. Bazı şeyleri asla yıkayamazdım.

Saçlarımı yavaşça taradım ve kendimi saçlarımın ne kadar uzadığını düşünürken buldum. Küçükken her rüzgârda kabarırdı ve ben bir yusufçuk gibi özgürce uçmayı hayal ederdim. O zamanlar sadece bir çocuktum ama bu beni büyük hayaller kurmaktan alıkoymadı.

Saçımı bir tarafa topladım ve örmeye çalıştım, ancak yara bantlarıma takılmaya devam etti ve o kadar dağınık bir hal aldı ki vazgeçtim. Gevşek bıraktım ve sırtımdan aşağıya doğru topladım.

Aşağı indiğimde Su Samurları çoktan gelmişti.

Norman'ın elinde bir şişe şarap vardı ve neşeli kırmızı bir kazak giymişti. Onlara bir kadının tavan arasında bulduğu bir fare kolonisinden bahsediyordu. Büyük bıyığının arkasından bana gülümseyen George'la selamlaştım.

Dalma, Anna ile mutfaktaydı. Beni görür görmez yüzünde heyecanlı bir ifadeyle dondu kaldı.

"Takmışsın..." diye mırıldandı, sanki ona bir hediye vermişim gibi bana bakıyordu. "Oh Nica... Harika görünüyorsun.

Yanına gidip onu yanağından öptüğümde neredeyse duygulanmış gibiydi.

'Bu özel bir durum,' diye cevap verdim, bana gülümseyen Anna'ya baktım, duygulanmıştı. 'Teşekkür ederim Dalma... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok güzel bir hediye.

Mutlu bir şekilde kızardı. Ancak o zaman arkasındaki figürü fark ettim. "Merhaba, Asya.

Asia her zamanki gibi şık ve sofistike görünüyordu. Saçları at kuyruğu şeklindeydi ve hareketleri onu bir prenses gibi gösteriyordu ama benim

Selamlama garip bir sessizlikle karşılıandı. Benden uzaklaşıp yere doğru baktı.

"Merhaba," diye mırıldandı, bana bakmadan.

İlk kez mağrur değil, neredeyse... mahcup görünüyordu. "Bunları arabaya koyayım," dedi, birkaç paket kurutulmuş sebze ve meyveyi işaret ederek.

Lavanta ve yasemin inanılmaz kokuyordu. Anna'dan bir hediye olmalılar.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Onu takip ederek sordum ama cevabı oldukça kabaydı.

"Hayır.

Durdum, devam etmesine izin verdim.

İnce bacakları onu ön kapıya kadar taşıdı ve arabanın anahtarlarını çıkardı. Ama bir şey dikkatini çekti. Asia dondu kaldı ve ben nedenini biliyordum.

Alan'ın çerçeveli fotoğrafı salondaki masanın üzerinde parlıyordu. Camın değiştirilmesi gerekiyordu, alt kısma doğru küçük bir çatlak vardı. Gözleri, üzerine dikkatlice küçük, mavi bir yara bandı yerleştirilmiş olan çatlağa takıldı.

Alan'ın gözleri gibi mavi.

Asya yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Bakışları renkli yara bantlarıyla kaplı ellerimde gezindi ve sonra yüzüme baktı. Bir an için gözlerinde daha önce hiç kabul etmediği nazik, kırılgan bir şey gördüm.

Pişmanlık ve acı, ama aynı zamanda...

teslimiyet. Döndü ve dışarı çıktı.

Onun ön kapıdan çıkıp mutfağa geri dönmesini izledim.

Kapı çaldığında sos teknesini dolduruyordum.

"İşte geldik. Anna fırının sıcaklığından dolayı bileğini alnına götürdü. Turta harika görünüyordu. "Nica, gidip her şeyin hazır olup olmadığını kontrol eder misin lütfen?"

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için yemek odasına ulaştım ama salonun kapısını geçtiğimde donup kaldım.

Kapıyı çalan Asia değil, Adeline'di.

Yumuşak sarı saçları koridoru aydınlatıyordu. Paltosunu yeni çıkarmış olmalıydı ama kapı aralığından baktığımda onu net olarak göremiyordum.

"Bana öyle bakıp duruyorsun.

"Ne gibi?" diye bastırdı derin bir ses. Açıklanamaz bir şekilde gerildim.

Rigel'di. Ona kapıyı açmıştı ve şimdi mağrur ve şüpheli bir tavırla ona bakıyordu.

"Sanki... sanki hep yanlış yerdeymişim gibi," dedi ezik bir gülümsemeyle. Solgun gözleri ona benzersiz bir şekilde bakıyordu. "Benden bunun dışında kalmamı istedin ve ben de öyle yapıyorum. Her zaman yaptığım buydu... Yanılıyor muyum?

Ne demek istedi?

Neyin dışında?

Rigel bakışlarını kaçırmadan önce uzun uzun bakıştılar. Adeline'in gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin parladığını gördüm. İhtiyaç, sıcaklık ve şefkat dolu bir şey, Rigel'in gözünden kaçmasın a izin verdiği ya da fark etmediği bir şey.

Ama yaptım. Ve bir kez daha bir şeyleri kaçırdığım, geride kaldığım, neden bahsettiklerini bilmediğim izlenimine kapıldım...

O siyah gözlerin ardında dokunamadığım bir dünya vardı. Rigel'in kimsenin görmesine izin vermediği bir ruh.

Peki neden?

Neden onu anlıyormuş gibi konuşuyordu?

Sanki onu tanıyormuş gibi mi?

Birden beni fark ettiler.

Adeline'in gözleri parladı ve benimkilerle buluştu, ben de Rigel'le bakıştık. Kulak misafiri olduğum şeyi anlamaya o kadar odaklanmış görünüyordu ki kendimi daha da yersiz hissettim.

"Nica. Adeline bana tereddütle gülümsedi. "Merhaba...

"Merhaba," dedim, sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde. Çantasından bir paket çıkardı.

"Biraz tatlı getirdim," dedi utanarak. 'Çiçek getirmek istedim ama Anna çiçek sattığı için biraz aptalca geldi...'

Yaklaştı, bana baktı, sonra tatlı tatlı gülümsedi. 'Çok güzel görünüyorsun,' diye fısıldadı, sanki en güzel çiçek benmişim gibi.

Yanımdan geçip giderken onu izledim. Arkamı döndüğümde Rigel bana doğru geldi.

Zihnim karardı. Söyleyecek söz bulamadım.

Üzerinde koyu renk bir pantolon ve göğsüne kusursuz bir şekilde oturan beyaz bir gömlek vardı. Açık renkli kumaş görünüşüyle hiç uyuşmuyordu ama gözlerini iki manyetik, tehlikeli uçurum gibi gösteriyordu. Koyu renk saçları ve keskin hatlı kaşları her zamankinden daha fazla göze çarpıyordu. Baştan çıkarıcı cazibesi sarsıcıydı.

Ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve pembe yanaklarım şaşkına dönmüştü.

Önümde durdu, acımasız güzelliğinin içinde son derece rahattı. Bana bu kadar yoğun bir şekilde bakması beni şaşkına çevirmişti. Yüzünü bir tarafa eğdi ve kıyafetimi, elbisenin nazik kıvrımlarımı nasıl sardığını inceledi. Bir an için bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra sanki kaybetmeyi öğrendiği bir iç savaştaymış gibi sözlerini yuttu.

Bana neden hep böyle baktığını merak ediyordum. Sanki bana bir şeyler haykırıyor ama aynı zamanda bunu anlamamam için dua ediyordu. Onu anlama çabalarımında umutsuzluğa kapıldım, ama sessizliklerini okumayı ne kadar öğrendiysem de, bakışları imkânsız bir gizem olarak kaldı.

Adeline ne biliyordu?

Ve neden gizli dünyasını ona açmıştı? Bana güvenmiyor muydu?

Güvensizliklerim bana saldırdı. Onlara aldırmamaya çalıştım ama derimin üzerinde geziniyorlardı. Rigel'in gözlerine baktım ve kalbim onu kendime bağlama, önemli biri olma, onun ruhuna benimkine girdiği gibi girme arzusuyla çılgılık attı.

Ben onun için neydin?

"Oh, işte buradasınız! Norman kapıda belirdi ve bize gülümsedi. 'Biz hazırız! İçeri girmek ister misiniz?'"

Akşam yemeği sıcak ve canlıydı.

Masa, anak çömlek sesleri ve lezzetli kokular arasında güzel atal bıçak takımları ve ortada tüten servis tabakları ile güzel bir şekilde hazırlanmıştı.

Adeline masanın diğer tarafına oturmuş, Rigel'in yanındaki koltuğu kasıtlı olarak benim için boş bırakmıştı.

Kalbimin üzerinde bir parıltı hissederek ona bakışlar attım. Onu sevdiğim insanların arasında otururken görmek bana hassas ve çelişkili duygular hissettirdi. Ona karşı büyük bir sevgi ve aynı zamanda büyük bir belirsizlik hissediyordum.

"Biraz sos ister misin?" diye sordu kendisine şüpheyle bakan Asya'ya.

Bunun üzerine Adeline gülümsedi ve nazikçe ona da biraz doldurdu. Asia ona temkinli bir bakış atarken, Adeline de onun için bir parça ekmek alıp tabağının yanına koydu.

"Bu evde inanılmaz bir koku var! George açıkladı. "Neredeyse ieklerin tadını alabiliyorum!

"Bilmediğimiz bir şey olabilir mi? Dalma sırayla söyledi.

Kıkırdayan Anna'ya bakmak için döndüler. 'Oh, hayır, bana bakma! Bu sefer benimle bir ilgisi yok. Onlara tek tek baktı, sonra heyecanla ekledi, 'Hepsi Nica için.

Turtam boğazımda kaldı. Herkes bana dönerken güçlükle yutkundum.

"Nica için mi? Dalma sıcak, harikulade gözlerle bana baktı. 'Nica... o Biri sana iek mi gönderiyor?"

"Gizli bir hayranı var," dedi Norman beceriksizce. 'Ona her gün buket üstüne buket gönderen bir ocuk...'

'Bir *talip mi*? Ne kadar romantik! Kimmiş o? Onu tanıyor musunuz?"

Yutkundum, son derece rahatsızdım ve masadaki yara bantlarımı kemirme dürtüsüyle savaştım.

"O bir sınıf arkadaşı.

"O çok iyi bir ocuk! Anna heyecanla araya girdi. 'çok dikkatli... Tüm bu hediyeler karşılığında ona en azından bir fincan çay ikram edebiliriz! Dondurma almaya gittiğin ocuk değil mi o? Arkadaşın mı?"

"O...evet...

"Neden bu günlerde onu davet etmiyorsun?" "Ben, şey...

Sıçradım, tüm vücudum gerildi.

Masanın altından bir el çıplak dizime indi. Rigel'in parmakları tenime dokunuyordu. Sertleştım.

Ne yapıyordu? Delirmiş miydi?

Peçetemi sıktım ve gergin bir şekilde masanın etrafındaki herkese tek tek baktım.

Dalma hemen yanımdaydı.

Görmüş müydü?

Bana bakmak için döndü ve kalbimin boğazıma fırladığını hissettim.

'Her erkek çiçek göndermez. Bu özel bir hassasiyet gerektirir... sizce de öyle değil mi?

"Evet..." Yutkundum, normal görünmeye çalışıyordum ama cevabım üzerine Rigel'in parmakları dizimi sıktı. Ürpermemi engelleyemedim.

Dalma arkasını döndüğünde, bileğini yakalayıp elini koparmak için o anı değerlendirdim. Yanaklarım karıncalanarak bir yana kaydım.

Herkes yüzümün kızardığını yanlış anladı. "Eminim yakışıklıdır..."

"Yakışıklı ve aşık!

"Aşık mı? Güçsüzce kekeledim.

Anna bana gülümsedi. 'Bütün bu çiçekleri öyle herkese göndermez, değil mi? Lionel kesinlikle sana karşı çok derin bir şeyler hissediyor...'

Bir şey söylemek istedim ama hepsi aynı anda konuşmaya başladı ve beni şaşırttılar. Hepsi birbirinin üzerine konuştu, düşüncelerim karıştı ve hiçbir şey anlayamadım.

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Ne kadar sevimli bir çocuk..."

"Biz de onların yaşındayken aşıktık, değil mi George?"

"Nica," diye p a t l a d ı Anna, "neden onu yarın öğleden sonra davet etmiyorsun?"

Bir sandalyenin aniden çıkardığı ses beni sıçrattı. Heyecandan neredeyse hiç kimse Rigel'in kapıdan süzülerek çıktığını fark etmedi, ardından benim ve Adeline'in gözleri geldi.

Kalbim donmuş ve sıkışmış gibi hissediyordum; Asya'nın hâlâ onun boş sandalyesine baktığını fark ettiğimde bu his daha da güçlendi. Yavaşça başını kaldırıp bana baktı.

Birden sanki diken üstünde oturuyormuşum gibi hissettim.

Bakışlarımı indirdim ve bir mazeret mırıldanarak gevezelerle dolu odayı arkamda bıraktım. Neredeyse hiç dikkat etmediler ve bir kez olsun minnettar oldum.

Rigel'i aradım ve aniden koridorun sonundaki odadan bir ses duydum. Aceleyle oraya doğru koştum ve kapıya vardığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Oradaydı ve Lionel'in gönderdiği çiçeklerin her birini parçalara ayırıyordu.

'Hayır! Rigel! Kes şunu!' Bileğini tuttum ve benden öyle ani bir şekilde uzaklaştı ki, yapraklar sessiz bir sarmal halinde etrafında dönmeye başladı. Gözleri benimkileri delip geçti ve titredim.

"Neden?" diye sordu öfkeyle. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım ama bana doğru bir adım atmadan önce cevap verecek zamanım olmadı.

"Ona karşı ne hissediyorsun?"

Donuk, ağır bir his gözlerimi Rigel'den ayırmama engel oldu.

"Ne?"

"Ona karşı ne hissediyorsun?"

Sesi hırıltılıydı ama gözlerinde bir yara gibi hassas bir şey titreşiyordu. Ona inanamayarak baktım, çünkü bu soru birlikte inşa etmeye çalıştığımız tüm güveni sarsmıştı.

"Hiçbir şey..."

Rigel bana yakıcı bir acıyla baktı. Sanki kabul etmek istemediği bir gerçeğe yüzleşiyormuş gibi yavaşça başını salladı.

"Bunu yapamazsın..." diye patladı. 'Yaptığı onca şeyden sonra... o kadar ısrarcı olduktan sonra, neredeyse sana elini sürdükten sonra, *hala*

ondan nefret etmek için.'

Sanki sözleri beni tırmalıyordu. Beni vurdular, derime işlediler, çünkü... onlar gerçektir.

Bunu inkar edemezdim.

Ne kadar incindiğimin bir önemi yoktu. Nefret edemezdim... ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Yine de bana nefret öğretilmişti. Başhemşire bunu asla unutamayacağım bir şekilde tenime kazımişti.

Beni kırdı, üzerime bastı, deforme etti. Beni dövdü ve çatlattı. Beni o kadar bükmişti ki hep böyle kalacaktım, bir çocuk gibi çarpık ve kırılgan.

Bana bıraktığı şey buydu. *Kendisinde* bulamadığı iyiliği başkalarında arayan hatalı bir kalp. Yanmak pahasına da olsa her şeyin içindeki ışığın peşinden giden bir pervane.

Elimi uzattım. Donuk gözlerle Rigel'e baktım ve bu farkındalığı yutarak ben de başımı salladım.

'Önemli değil,' dedim sessizce.

"Önemli *değil mi*? Rigel tekrarlardı, siyah gözleri acı ve öfke doluydu. 'Oh, değil mi? Peki senin için gerçekten önemli olan nedir, Nica?

Hayır.

Bunun dışında her şey.

Yumruklarımı titreyerek sıktım.

Bunu söyleyebilecek son kişi oydu.

"Neyin önemli olduğunu biliyorum," diye fısıldadım, sesim kendi sesim gibi bile çıkmıyordu. Kanımın derimin altında kaynadığını hissettim ve ona baktım, bakışlarım sulu ve parlaktı. 'Gerçekten neyin önemli olduğunu kavramış görünen tek kişi benim.

Yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Ne?

"Sensin!'" diye patladı ağzımdan. 'Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamayan sensin, Adeline'in sana nasıl baktığını bile fark etmedin! Sanki bu hiçbir şey değilmiş gibi, sanki ortada hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun.

Riskler! Eğer öğrenilirsek ne olacağını biliyor musun Rigel? Umurunda mı?'

Güvensizliğim beni ele geçirdi. Onları uzaklaştırmaya çalıştım ama kalbimi zehirlediler, bana kırılgan, yumuşak ve korkmuş olduğumu hatırlattılar. Yeterli olamama korkum ilk kez Rigel'e yansıdı.

'Ateşle oynuyorsun, sanki bundan zevk alıyormuşsun gibi görünüyor. Masada bile, diğer insanların önünde, kaderi baştan çıkarıyorsun ve sonra da umursamayanın *ben olduğumu söylemeye* cüret ediyorsun?

Kendimde değildim ama duramıyordum. Buna dayanamadım.

Bizim için kendimden ödün vermek ve beni gerçekten sevmiş olan tek kişiye yalan söylemek zorunda kaldım. Asla kandırmak istemediğim tek kişiye: Anna.

Onu seçmiştim ama bu seçim kalbimi kırmıştı.

Onunla kalmak için bu seçimi on kez, sonra yüz kez ve sonra bin kez yapardım.

Her seferinde kalbim kırılırdı ama yine de onu seçerdim. Her zaman onu seçerdim.

Ama Rigel için aynı şeyin geçerli olup olmadığını söyleyemezdim. Bana tek bir güvence bile vermemişti.

Ona yanımda olmasını istediğimi söylemiştim, en mahrem ve kırılgan yanımla ona açmıştım, kendimi onun sessizliğine maruz bırakmıştım.

Her şeyi riske atıyorum. En çok değer verdiğim her şeyi. Ama sen farkında bile değilsin. Bazen sanki umurunda değilmiş gibi davranıyorsun, sanki bu sadece bir eğlenceymiş gibi-'

"*Yapma*," diye sertçe sözümü kesti, gözlerini kapattı. "Sakın söyleme.

Gözlerini açtı ve bakışlarında öfkeyle titreyen bir şey gördüm.

"Söylemeye *çalışma*."

Ona baktım, bakışlarım donuktu ve bu kez başımı sallayan bendim.

"Bunun senin için ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye fısıldadım acı acı. 'Ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini asla bilemiyorum. Sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun, ama ben... Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Birden sanki aynı odada değilmışiz de aramızda ışıık yılları varmış gibi geldi.

"Seni olduğun gibi istediğimi söyledim... olduğun gibi... Sana *gerçeği söyledim*. Senin de aynı şeyi söyleyeceğini ya da bir gecede bana açılacağını hiç beklemiyordum. Gerçek şu ki,' diye fısıldadım titreyerek, 'ne olursa olsun benim için sorun değil. Tek istediğim seni anlamak. Ama ben bunu yapmaya çalıştıkça, sen beni daha da uzaklaştırıyorsun. Ne kadar çok denersem, beni o kadar uzakta istediğini hissediyorum. Senden çok uzakta. Herkesten daha uzakta... Ve nedenini bilmiyorum. Birbirimize kırıldık, ama sen beni hiç içeri almadın, Rigel. Bir an için bile.'

Tamamen tükenmiş hissettim.

Rigel'in gözleri aşılmaz bir siyahtı.

O gözlerin arkasında nerede olduğunu merak ettim.

Eğer o da benimle aynı acıyı hissediyorsa, onun benim dünyamın bir parçası olduğu gibi benim de onun dünyasının bir parçası olmam gerekiyordu.

Kalbim daha da çok acıyordu. Görüşüm bulanıklaşınca yere baktım. Sessizliği, dinleyecek gücüm olmadığının bir başka kanıtıydı.

Yumrukları titriyordu.

İçindeki kıvrınma bir canavar gibi yükseldi.

Bunu daha fazla yapamazdı, kendisi olmaya devam edemezdi...

Kendi bedeninin içinde hiç bu kadar sıkışmış hissetmemiş, başka biri, herhangi biri olmayı hiç bu kadar çok istememişti.

İçeri girmek istedi. Bu

sadece onu incitirdi.

İçinde bir şey olduğunu, yumuşak ve doğru bir şey olduğunu düşündü ama yoktu. İçinde sadece kalıntılar, korku ve azapla sızan bir ruh vardı. Çizikler ve öfke. Acı ve güçsüzlük hissi.

İçeride tam bir felaketti.

Bağlanmaktan, şefkatten, her şeyden kaçınmayı öğrenmişti. Hatta ondan uzak durmaya çalışmış, onu itmiş, tırmalamış, koparmaya çalışmıştı.

ondan. Nica onun içindeki her şeyi almıştı. Parlayan gülümsemesi ve şefkatiyle. Asla anlayamadığı eşsiz ışıyla.

Her zaman onun kendisine bakması için dua etmişti, çünkü tüm dünya onun gözlerinde parlıyor gibiydi.

Nica'nın gözünde o bile bu kadar yanlışı görünmüyordu.

Ama şimdi nihayet ona bakıyordu... Korkuyla kıvranıyordu.

Onun ne kadar hatalı olduğunu, ne kadar yıpranmış, çürümüş ve onarılamaz olduğunu göreceğinden korkuyordu. Anlaşılammaktan, reddedilmekten, onun daha iyisine sahip olabileceğini fark etmesinden korkuyordu.

Tekrar terk edileceğinden korkuyordu. Bu yüzden onu içeri alamıyordu.

Bir yanı onu hep yanında tutmak istiyordu. Diğer yanı, onu kendisinden daha çok seven yanı, onu o dikenli kafese kapatamazdı.

Nica üzgün bir şekilde yere baktı.

Ve Rigel hiçbir şey söylemedi, çünkü o bilmece de, bu sessizlik ona herhangi bir kelimedenden daha pahalıya mal oldu.

Onu yine hayal kırıklığına uğratiyordu. Neden onu kendinden korumaya çalıştıkça daha çok canını yakıyordu?

Nica tüm ışı da yanına alarak gitti. Rigel *onun* kayboluşunu izlerken kalbinin sıkıştığını ve *tüm* dikenli pişmanlıklarının teker teker içine gömüldüğünü hissetti.

30. Sonuna Kadar

*Mutlu son istemiyorum. Büyük
finali istiyorum.
Ağzınızı açık bırakan o
sihir gösterilerindeki gibi.
ve inanmak, sadece bir an için,
sihrin gerçek olduğunu.*

Kimse nefes almıyordu.

Rigel sıra halinde, birbirlerinin yanında kıpırdamadan durarak onları izledi. Onlarla birlikte değildi. Her zamanki gibi.

Başhemşirenin gölgesi küçük bedenlerinin önünde siyah bir köpekbalığı gibi ilerliyordu.

"Bugün bir kadın bana sizden birinin pencereden ona işaretler yaptığını söyledi.

Sesi yavaşça gıcırdayan cam gibiydi.

Rigel piyano taburesine oturarak sahneyi uzaktan izledi. Peter'ın ona fırlattığı saf nefret dolu bakışları kaçırmamıştı.

Onlarla hiç ceza almadı.

"Bana içinizden birinin ona bir şey anlatmaya çalıştığını söyledi. Ama ne olduğunu anlamamış.

Kimse nefes almadı.

Onlara teker teker baktı ve Rigel parmaklarının yanındaki kızın dirseğine d o l a n d ı ğ ı n ı gördü.

Adeline kaskatı kesilmemeye çalıştı, başhemşire kolunu yavaş ve şiddetli bir şekilde sıkmaya başladığında bile.

"Kimdi o?

Hepsi sessizdi. Ondan korkuyorlardı ve bu onun gözündeki onları suçlu yapmaya yetiyordu. Onları böyle görüyordu.

Adeline'in teni mora döndü. Onu o kadar sert kavrıyordu ki, kendi bakışlarının da onun acısıyla çığlık attığını hissetti.

"Nankör veletler," diye tısladı başhemşire insanlık dışı bir nefretle.

Rigel onun gözlerindeki kırmızımsı parıltının ne olduğunu hemen anladı. Bu bir şiddet parıltısıydı.

Herkes titremeye başladı.

Margaret Adeline'in gitmesine izin verdi. Sonra da mekanik bir şekilde deri kemerini çözdü.

Rigel sıranın sonundaki Nica'nın diğerlerinden daha fazla titrediğini gördü. Kemerlerin onu korkuttuğunu biliyordu. Onu izlerken içinde bir şeyler tırmalandı, sanki tırnakları derisine sürtünüyordu. Kalbinin donduğunu ve avuçlarının terlediğini fark etti.

"Tekrar soracağım," dedi başhemşire, sırada yavaşça bir aşağı bir yukarı yürüyerek. 'Kim. Kimdi? Kimdi?'

Onların titrediğini gördü. Bunun kendisi olduğunu söyleyebilirdi. Ne de olsa daha önce yapmadığı bir şey için suçu üstlenmişti. Ama bu sefer işe yaramayacaktı. Bütün gün onunla birlikteydi.

Ve Margaret çok kızgındı. Bu kadar kızgın olduğunda, her zaman birileri sonuçlarına katlanmak zorunda kalırdı.

Acı çektirmek istiyordu.

Onları dövmek istedi.

Hasta ya da rahatsız olduğu için değil. Sadece istediği için.

Ve Rigel kendini ifşa edemezdi, tüm suçu üstlenemezdi, yoksa ona güvenmeyi bırakır ve ona diğerlerinden daha fazla özgürlük verirdi ve o zaman Nica'yı koruyamazdı.

"Sen miydin?"

Dizleri titreyen, başını çılgınca sallayan ve yere bakan bir kızın önünde durdu. Ellerini o kadar sıkı sıkıyordu ki parmakları bembeyaz olmuştu.

"Ya sen Peter?" diye sordu kızıl saçlı küçük çocuğa.

"Hayır," diye cevap verdi güçsüzce.

Bu korkulu çığlık her zaman onun kınaması olmuştu. Başhemşirenin elindeki deri gıcırdadı.

Rigel onun Peter olmadığını biliyordu. Bir şey yapamayacak kadar korkmuştu.

Peter hassas, narin ve duyarlıydı. Tek hatası buydu. "Sen miydin?"

*"Hayır," diye
tekrarladı. "Hayır
mı?"*

Peter ağlamaya başladı çünkü diğerleri gibi onun da stres atmak istediğini hissetmişti.

Kadın onu saçlarından yakaladı ve çocuk bir çığlık attı. Küçüktü, cılızdı, gözlerinin altında yanaklarına batan koyu gölgeler vardı. Zavallı görünüyordu, burnu akıyordu ve gözleri korku doluydu.

Rigel, başhemşirenin bakışlarındaki tiksintiyi fark etti ve bu kadında insanlığa dair tek bir kırıntı olup olmadığını merak etti.

Bir kez daha kendi kendine ona asla bağlanmayacağına yemin etti, onu kucaklasa, ona bir anne gibi baksa ve ona özel olduğunu söylese bile. Ona şefkat kırıntısı veren tek kişi o olsa bile.

Onun diğer yüzünü asla unutamazdı.

Genellikle onları onun önünde cezalandırmazdı. Her zaman onun başka bir odada olduğundan emin olurdu, sanki onun ne yaptığını, nasıl bir canavar olduğunu bilmiyormuş gibi. Ama bu sefer durum farklıydı. Bu sefer öyle bir öfkeye kapılmıştı ki tek düşünebildiği onları dövmektir.

"Arkanı dön," diye emretti.

Peter'ın gözleri yaşlarla doldu. Rigel onun bir daha altını ıslatmamasını umuyordu, yoksa halıyı kirlettiğine pişman olacaktı.

Başhemşire ona arkasını dönmesini söyledi ve o da kendini korumak için titreyen ellerini başına götürerek o odadan asla çıkmayacak dualar fısıldadı.

Gürültü o kadar yüksekti ki herkes nefesini tuttu. Sirtına ve kalçalarının arkasına, kimsenin izleri göremeyeceği bir yere vurdu.

Küçük bedeni gürleyen darbenin altında buruştu ve sırf acıya tepki verdiği için onu daha da hor görüyor gibiydi.

Bunu nasıl yapabildi? Böyle bir canavar tarafından nasıl sevilebildi? Ona şefkat gösteren tek kişi neden bu kadar insanlık dışıydı? Kendini daha da yanlış hissediyordu. Çarpık. Yetersiz.

Reddedilme onu parçalayana kadar içine itti. Daha da fazla.

Bağlanamıyordu. Aşkı hissedemezdi. Aşk yanılttı.

"Kim olduğunu bilmek istiyorum," diye tısladı başhemşire, şakaklarındaki damarlar öfkeyle zonkluyordu. Suçluyu bulamamaktan nefret ediyordu.

Kemerini avucunda sıkarak çocukların etrafında dolaştı. Nica'nın yanına geldi. Rigel dehşetle onun sarsılarak yara bantlarını kemirdiğini gördü. Gergin olduğunda bunu yapıyordu ve başhemşire bunu biliyordu.

Onun önünde durdu, zalim gözleri ani bir farkındalıkla parladı. "Sen miydin?" diye fısıldadı tehditkâr bir şekilde, sanki Nica çoktan İtiraf etti.

Nica elindeki kemere baktı. Solgun, küçük ve titriyordu. Rigel kalbinin kulaklarında çarptığını hissetti. "Eee?"

"Hayır.

Ona öyle sert bir tokat attı ki küçük boynu kırıldı. Nica arkasını döndüğünde Rigel tırnaklarının avuçlarına battığını hissetti. Yanağından bir damla yaş süzüldü ama onu silmeye bile cesaret edemedi.

Başhemşire kemeri elinde sıktı ve Rigel kalbinin hızla çarptığını hissetti - öfkesini, kızgın gözlerini, elini kaldırdığını, vurduğunu, kemerin havada parladığını görebiliyordu - ve içinde bir şey çılgılık attı.

Panik onu ele geçirdi.

Aklına gelen tek şeyi yaptı. Etrafına bakındı ve başhemşirenin notaları kesmek için kullandığı makası aldı. Sonra ani, çılgınca bir hareketle, içgüdüsel olarak, hararetle bıçağı avucuna batırdı.

Hemen pişman oldu. Acı öfkeyle patladı ve makas yere çarparak herkesin arkasını dönmesine neden oldu.

Kırmızı damlacıklar halıyı lekeledi ve başhemşire bunu fark ettiğinde Nica'ya vurmak üzere olan elini indirdi. Ona doğru koştu ve avucunu yaralı bir serçe gibi kucakladı.

Rigel ancak o zaman Nica'nın gözleriyle karşılaştı. Korkmuş, kırılgan ve perişandılar.

Acının etkisiyle görüşü bulanıklaştı. Ama onun bakışlarını asla unutamayacaktı. Tatlı su incileri kadar solgun gözlerini asla unutamayacaktı.

O ışık sonsuza dek içinde kalacaktı.

Nehrin kokusu taze ve güçlüydü. Köprüdeki yol çalışmalarının gürültüsü, suyun uzaktan gelen çalkantısı içinde kayboluyordu.

Onları gerçekten görmeden işçilere baktım. Köprü korkuluklarını yeniden yapıyorlardı ve birkaç haftadır korkuluk yerine manzarayı kapatan turuncu bir ağ vardı.

Oraya ayaklarımın altındaki çimenleri ve temiz havanın güven verici kucağını hissetmek için gitmiştim ama kalbim bir yara gibi zonkluyordu. Hissedebildiğim tek şey buydu.

Eve döndüğümde bir ses beni karşıladı. "Buradasın!

Anna ceketini giymiş, gitmeye hazırlanıyordu ve ben yavaşça başımı salladım. Gözlerinin yüzümü aradığını gördüm ama saçlarımın arkasına saklandım.

"Şurada kek var," dedi o çok sevdiğim yumuşak sesiyle. "Bir şeyler yemek ister misin?

Çok aç olmadığımı söyledim. Kendimi gevşemiş, sönmüş hissettim. Alnı endişeyle kırıştı ve ben gülümsemeye çalıştım.

"Nica... Dün gece için özür dilerim. Bana mahcup bir bakış attı. 'Farkındayım... Çok ileri gitmiş olabilirim. Lionel ve çiçeklerle ilgili olanlar. Özür dilerim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. 'Seni sen olduğun için takdir eden biri olduğu için çok mutluyum. Seni rahatsız etmek isteyeceğim son şeydi.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve fısıldadım, 'Her şey yolunda, endişelenme'.

"Değil," diye mırıldandı Anna. 'Çok umutsuz görünüyorsun. Dün gece masaya döndüğünden beri...'

"Bir şey yok," diye yalan söyledim, sesimi bularak. "Sadece... Biraz yorgunum, hepsi bu. Bakışlarımı yumuşattım. "Suçlu hissetmene gerek yok, Anna. Beni üzecek hiçbir şey yapmadın.

"Emin misin? Bana söyledin, değil mi?"

Umarım bu soru karşısında kalbimin titrediğini hissetmemiştir. "Elbette. Merak etmeyin.

Böyle anlarda beni en çok neyin incittiğini çözemiyordum. İçimde hissettiklerim mi, yoksa kimseye söyleyemediklerimi ondan saklamak zorunda kalmak mı?

Anna'nın gözleri anlayışlıydı. Ama dünyada duygularımı itiraf edebileceğim son kişi oydu.

"Bir eşarp tak. Ona gülümsedim. "Biraz esinti var.

Bana teşekkür etti. Gitmesini bekledim, vedalaştım ama o gider gitmez aynı boşluk hissi geri geldi.

Yavaşça oturma odasına doğru yürüdüm ve kollarımı dizlerime dolayarak kanepeye oturdum.

Billie ve Miki'nin de böyle hissedip hissetmediğini merak ettim, sanki temelde bir şeyler ters gidiyormuş gibi. Sadece bu konuda biriyle konuşmak istedim.

"Dışarıdan geleceğini düşünmüştüm.

Yanımdaki kanepeye kıvrılmış olan Klaus, gözleri yarı açık bir şekilde bana bakıyordu. O anda, güvenebileceğim tek kişi o gibi görünüyordu.

"Her şey başladığında..." diye fısıldadım. "Aramıza girecek herhangi bir engelin dışarıdan geleceğini düşünmüştüm. Bir şekilde... birlikte üstesinden gelebileceğimizi.

Gözlerimin buğulandığını hissederek ona doğru döndüm.

"Hatalıydım," diye mırıldandım. "En önemli şeyi hesaba katmamışım.

Klaus sessizce beni izledi. Kendimi dünyadan korumak istercesine aşağı kaydım, içime kapandım.

Yorgunluğun düşüncelerimi ele geçirmesine izin verdim. Uykuya daldım ama umduğum huzuru uykuda bile bulamadım.

Belli bir noktada, birinin yüzüme dokunduğunu hissettim. Parmaklar... yanağımı okşuyordu.

Bu dokunuşu binlercesinin arasından tanıyabilirim.

"Seni içeri almak istiyorum," diye duydum. "Ama içimde dikenli bir yol var.

Sanki bunu söylemenin başka bir yolunu bilmiyor gibiydi. Melankolik tonu kalbimi yaktı. Gerçekliğe tutunmaya, uyanık kalmak için mücadele etmeye çalıştım ama nafile. Sözleri benimle birlikte sürüklendi ve kayboldu.

Uyandığımda akşam olmuştu. Gözlerimi açtığımda iki şeyin üzerimde ağırlık yaptığını hissettim.

İlki, rüya olmadığından emin olduğum o sözlerdi. Ve diğeri.
Diğeri ise Klaus'tu, göğsüme kıvrılmış, burnunu boynuma dayamış
uyukluyordu.

-

Ertesi gün Rigel benimle okula gelmedi.

Norman aşağıya indiğinde garip bir gülümsemeye beni bırakacağını,
Rigel'in kendini iyi hissetmediğini, önceki günden kalan baş ağrısının
henüz geçmediğini söyledi.

O gün sınıfta pek dikkatimi veremedim. Aklım bir önceki öğleden
sonraya, uyuduğumu sandığı sırada fısıldadığı birkaç kelimeye gidip
geliyordu.

Çiseleyen gökyüzünün altında okuldan çıkarken Lionel'la
karşılaşmamayı umarak etrafıma bakındım. Şimdiye kadar ondan uzak
durmayı başarmıştım. Laboratuvar sırasında bile masasından mümkün
olduğunca uzakta oturmuştum.

"Eve mi gidiyorsun?"

Billie buklelerinin altından bana baktı. Uzun, donuk bakışlarını
karşıladım ve pişman bir gülümsemeye kaşlarımı kırıştırdım.

"Evet..." diye mırıldandım usulca.

Sessizce başını salladı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar kapüşonunun
gölgesinde bile görülebiliyordu.

"Tamam," diye fısıldadı.

Onun da benimle aynı yalnızlığı hissettiğini fark
ettim. Billie'nin bana ihtiyacı vardı. Bir arkadaşına
ihtiyacı vardı.

O arkasını dönerken kapüşonunu tuttum.

"Bekle," diye durdurdum onu. Döndü ve bakışlarımla buluştu. "Bir şeyler
yemek ister misin?"

Tereddüt ettiğini gördüm. "Şimdi mi?"

"Evet... Köprü'nün hemen yanındaki kavşakta bir kafe var. Benimle gelir
misin?"

Billie bir an kararsız bir şekilde bana baktı. Sonra yere baktı ve telefonunu titreyen ellerine aldı.

'Ben... Büyükanneme dışarıda kalacağımı söylerim...' Ona usulca gülümsedim.

"Tamam. Hadi gidelim.

-

Bütün öğleden sonrayı onunla geçirdim.

Sandviçlerimizi yedik ve kafedeki küçük koltuklara oturup dışarıda yağmur yağarken çikolatalı frappelerimizi yudumladık.

Billie benimle pek çok şey hakkında konuştu. Bana ailesinin ay sonuna kadar dönmüş olması gerektiğini söyledi ama artık tüm umudunu yitirmişti.

Onu sabırla dinledim, sözünü hiç kesmedim. İçini dökmek istediğini düşünmüştüm ama sadece biraz arkadaşına ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Akşama doğru yollarımız ayrıldığında hala biraz keyifsiz görünüyordu ama gözleri sessiz bir rahatlamayla parlıyordu.

'Teşekkür ederim,' dedi.

Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdim ve elini sıktım.

İlk sokak lambaları yanarken eve doğru yürüdüm ve aniden telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve cevap vermeden önce kim olduğunu kontrol ettim.

Anna? Merhaba...'

"Selam, Nica, neredesin?

'Yoldayım,' diye cevap verdim. 'Üzgünüm, geç kalıyorum. Sana söylemem gerekirdi.

'Ah, tatlım... Evde değilim,' diye iç geçirdi. Onu elini alnına götürürken hayal ettim. 'Kulüpteki bu olay beni deli ediyor! Hala kontrol etmem gereken teslimatlar var, onları gerçekten yarına erteleyemem... Hayır Carl, onlar oraya gitmiyor,' dediğini duydum asistanına. 'Hayır canım, onlar girişteki begonyaların yanına gidecek, şuraya... Üzgünüm Nica, ama bu gece ne zaman bitireceğimi gerçekten bilmiyorum...'

'Merak etme Anna,' diye onu rahatlattım. 'Norman eve döndüğünde ona sıcak bir şeyler hazırlayabilirim...'

'Norman bu akşam iş arkadaşlarıyla yemek yiyecek, hatırladın mı? Geç dönecek, bu yüzden seni aradım...'

Kapıyı açtığımda iç çektiğini duydum.

'Rigel bütün gün yalnızdı... Gidip nasıl olduğuna bakabilir misin? Sadece ateşi olmadığından emin olmak için,' dedi endişeyle.

Yıllar önce Rigel çok hasta olduğunda, konferanstayken onu aramak zorunda kaldığım zamanı hatırladım. Anna hep endişelenirdi.

Dudağımı ısırdım, sonra başımı salladım. Beni göremediğini hatırladım ve eve girip anahtarlarımı kaseye bırakırken, her şeyin yolunda olduğunu ve endişelenmesine gerek olmadığını söyledim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, sanki onun koruyucu meleğiymişim gibi. Sonra hoşça kal dedi ve telefonu kapattım.

Yerleri kirletmemek için ıslak ayakkabılarımı çıkardım ve onu bulmaya gittim. Onu hiçbir yerde göremedim, bu yüzden odasında olması gerektiğini düşündüm ve üst kata çıktım.

Ama kapısının önünde tereddüt ettim. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

İşin aslı, bütün gün onu düşünmüştüm ve şimdi iş o noktaya geldiğinde, onunla yüzleşmekten korkuyordum.

Kendimi toparladım, elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım.

İçeri girdim. Pencereden gelen loş ışık odanın kenarlarını belirginleştiriyordu.

Rigel gölgelerle sarılmıştı. Göğsüm sıkıştığında vücudunun silüetini gördüm ve bir an için nefes alışını dinledim.

Dışarıda yağmur yağıyordu ama yağmurun kokusu onun kanıma karışan ve ruhuma ne kadar derinden işlediğini hatırlatan kokusunu maskeleyemeye yetmiyordu.

Şefkatle yaklaştım ve elimi yüzüne koydum. Sıcaktı ama neyse ki ateşi yoktu.

İçimi çektim. Parmak uçlarımin tenine değmesine izin vererek onu gizli bir şekilde okşadım ve sonra arkamı döndüm. Çoktan kapıya ulaşmıştım ama onun sesiyle durdum.

"Sadece sana zarar verebilirim.

Donup kaldım. Bu sözleri sanki derinlerde bir yerde zaten biliyormuşum gibi duydum.

"Ben buyum işte..." diye mırıldandı, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Ve nasıl olacağımı bildiğim tek şey bu.

Önüme baktım, göz kapaklarım düşmüştü, ifadem dümdüzdü, sanki kalbim parlamayı bırakmış tozlu bir elması.

Yavaşça arkamı döndüm. Rigel oturuyordu, elleri yatağın kenarını kavriyordu, yüzü aşağı dönüktü, saçlarının gölgesindeydi. Sanki onu görmemi istemiyormuş gibiydi.

"Gerçek bu...

"Geceleri uyuyabiliyorum," diye sözünü kestim, bitkin ama kararlıydım. 'Artık ışığı açık tutmama gerek yok. Uykuya dalmaktan korktuğum için ayakta kalmıyorum. Kabuslar geçmedi... ama azalıyorlar. Azalıyorlar, çünkü o karanlıkta mahzeni değil, senin gözlerini görüyorum. Beni iyileştiriyorsun, Rigel. Ve sen bunun farkında bile değilsin.'

Beni yıldızlarla doldurmuştu. Ve o bunu göremiyordu.

'İyileşmek *mümkün...*' diye fısıldadım, buna gerçekten inanıyordum.

Ancak o noktada Rigel başını kaldırdı. Ve bakışlarında sakladığı gerçeğin benim ulaşamayacağım bir yerde olduğunu anladım. Kimsenin onu görmesine izin vermemişti.

"İçimde bir şey kırıldı... ve asla iyileşmeyecek.

Bir süre önce bana aynı şifreli tonda '*Yıldızlar yalnızdır*,' demişti.

Bana önemli bir şey söylediğini, kendi yöntemiyle anlamamı sağlamaya çalıştığını fark ettim.

Rigel'in kalbinin kapısı artık aşılmaz bir kalenin dışındaki bir kapı gibi değil, kristal üzerine kazınmış, kendi üzerine çökmeye hazır yoğun bir diken çalılığının girişi gibi görünüyordu.

'Düzeltemeyeceğin bazı şeyler vardır, Nica. Ve ben de onlardan biriyim. Ben bir

Felaket,' diye fısıldadı kararlılıkla. "Ve her zaman da öyle olacağım. "Umurunda değil," diye fısıldadım içtenlikle.

"Hayır, umurunda değil," diye tekrarladı, neredeyse sertçe. 'Senin için hiçbir şey tamir edilemeyecek kadar uzak değildir. Hiçbir şey yeterince korkutucu, karanlık ya da kötü değildir. Sen böylesin işte.

'Tamir edilemeyecek durumda değilsin,' diye cevap verdim.

Neden kendini yalnızlığa mahkûm edip duruyordu? Bu beni incitti, çünkü bu acı boyunca onunla kalmama izin vermedi.

Bana acı ve aşağılayıcı bir ironiyle baktı.

'Her masalın bir kurdu vardır... Bu masalda hangi rolü oynadığımı bilmiyormuş gibi davranma.

"Yeter! İnatla karşı çıktım. 'Bana karşı böyle mi düşünüyorsun? Hikâyeyi mahveden canavar mı? Seni böyle mi görmemi istiyorsun?"

"Beni nasıl görmeni istediğim hakkında hiçbir *fikrin yok*," diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Bakışlarını tutmaya çalıştım ama çenesini sıkı ve söylediklerinden pişman olmuş gibi arkasını döndü.

"Rigel..."

"*Bilmediğimi mi* sanıyorsun?" diye öfkeyle araya girdi. Gözleri bana hançer gibi saplandı.

Bir an için bana *attığı* o yakıcı, itaatkâr bakış bana ayına bakan bir kurdu düşündürdü.

Bunun sana ne kadara mal olduğunu biliyorum. *Biliyorum*. Bunu her gün gözlerinden okuyabiliyorum. Hayatın boyunca tek istediğin buydu. Bir aile.'

Donup kaldım. Ona yaklaştığımı fark etmemiştim.

'Bu durum sizi boğuyor. Yalan söylemek istemiyorsun ama her gün buna zorlanıyorsun. Ve sonra kalbime odaklanarak ekledi, 'Bu şekilde *asla* mutlu olamayacaksın.

Kaynayan bir his boğazımı sıkı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, kırılganlıklarımı teyit ediyordu.

Rigel ruhumu okuyordu.

En parlak arzularımı neyin yönlendirdiğini biliyordu. Rüyalarımı, işkencelerimi, korkularımı biliyordu. Fark etmediğini düşünmekle aptallık etmişim.

Saklanamadım.

Ondan değil.

Bakışları, hayalini kurmaktan asla vazgeçmediğim bir kınamaydı.

Sesi sonsuza dek içimde taşıyacağım bir yaraydı.

Ama kokusu müzik gibiydi.

Ve onun gözlerinde kurtuluşumu
buldum. Onun olmuştum.

Garip, çılgın, acı verici ve karmaşık bir şekilde.

Ben onundum.

"Seni seçtim..." diye nefes aldım, silahsızlanmışım. 'Her şeyin ötesinde... Seni seçtim, Rigel. Bunu asla anlayamayacaksın, çünkü her şeyi sadece siyah ve beyaz olarak görüyorsun. Her zaman bir aile istedim, *bu doğru*,' diye fısıltıyla vurguladım. 'Ama seni seçtim çünkü biz birbirimize aitiz. Beni kendinden uzaklaştırma... Beni uzakta tutma. Sen ödenecek bir bedel değilsin. Sen beni mutlu eden şeysin...'

Acı içinde gözlerimi kapattım.

"İçeri girmek istiyorum... içinde dikenli bir yol olsa bile.

Gözleri parladı ve elimi uzatıp yüzünü tutmak için o anı değerlendirdim.

Hâlâ ürküp kaçacağından, dokunuşumdan geri çekileceğinden korkuyordum ama Rigel gözlerini bana doğru kaldırdı, iki parlayan siyah galaksi.

Ona yalvarırcasına baktım ve bir an için onun da bana aynı şekilde baktığına yemin ettim.

Neden?

Neden birlikte kalamadık?

Neden herkes gibi birlikte olamadık?

"Seni istiyorum," dedim tekrar, gözlerinin içine bakarak. 'Seni, sadece seni. Her ne olursan ol, kendini nasıl görürsen gör... Seni olduğun gibi istiyorum. Benden hiçbir şey almıyorsun Rigel. Hiçbir şey...'

Yanağını okşadım, karanlık bakışlarına yapıştım ve bana inanması için dua ettim. Keşke ona gözlerimi verebilseydim de kendisini benim gördüğüm gibi görebilseydi, çünkü onun karmaşıklığını her şeyden çok seviyordum.

"Eğer seni *içeri* alırsam..." diye fısıldadı yavaşça. "Yaralanacaksın.

Hüzünle gülümsedim ve başımı salladım. Ona tüm yara bantlarımı göstererek, "Yaralanmaktan hiç korkmadım," dedim.

Gözlerini yumdu, yenilmişti. Başka bir şey yapamadan yüzünü kaldırdım ve dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım.

Kalbimin konuşmasına başka nasıl izin vereceğimi bilmiyordum. Sanki hayatım buna bağıymış gibi kendimi o öpücüğe bağladım.

Elleri yanlarımı kavradı ve gözyaşlarım elmacık kemiklerine düştü.

Birbirimize demir attık, tutunmaya çalıştık, kendimizi zincirledik, batacağımızı biliyorduk. Sonsuza dek kaybolacağımızı, çünkü gerçeklik okyanusunda bize yer olmadığını.

Paramparça olmuştuk, kırılmıştık, mahvolmuştuk.

Ama içimizdeki ışık yüz yıldızın gücüyle parlıyordu. Bir kurdun gücüne sahipti.

Ve bende bir kelebeğin şefkati vardı.

Bu kadar güzel ve samimi bir şeyin aynı zamanda yanlış olabileceğine inanamıyordum.

Onu neredeyse çaresizlikle öptüm, ona öyle bir tutkuyla sarıldım ki geriye doğru düştük. Omuzları yatağa değdi ve ben yüzünü tutmaya devam ettim, gitmesine izin vermedim.

Nabzının karnıma çarptığını hissettim. Rigel parmaklarıyla sırtımda gezindi ve sonra sanki doğru düşünemiyormuş gibi beni kavradı. Bana her dokunduğunda olduğu gibi elleri titriyordu. Başka hiç kimse tarafından dokunulmak istemediğimi düşündüm.

O türünün tek örneği idi.

Tekti.

Beni parçalara ayırabilecek tek kişi.

Beni tekrar bir araya getirebilecek tek kişi.

Beni bir gülümsemeyle yere serip bir bakışıyla yok edebilecek tek kişi.

Rigel, ruhum haykırdı. Onu kendime çektim, yara bantlarım omuzlarına takılıyordu, ellerim onu bırakmayı reddediyordu.

Yalnız değilsin, diye haykırdı her öpücüğüm ve parmakları saçlarıma dolandı, sıkıca kavradı. Son titremesine kadar içime gömülmesine izin verdim.

Rigel kalçalarımı kavradı ve bir sonraki anda sırtımı yatağa yasladım.

Beni yatağa bastırdı. Kaslarının titrediğini hissettim, sanki biraz gevşemeye, patlamaya, kendilerini bırakmaya ihtiyaçları varmış gibi. Ellerimi saçlarının arasından geçirdim ve onu tutkuyla öptüm. Dilim onunkine karıştı ve içindeki bir şey ona teslim oldu.

Düşüncesizce bileğimi başımın üstünde tuttu ve kalçamı kavrayarak sahiplenici bir şekilde kendi tarafına doğru itti. Parmakları etimde sert yarım aylar bıraktı ve sırtım istemsizce kamburlaştı. Dudaklarım sessiz bir nefesle aralandı.

Rigel dondu, nefes nefese kaldı ve gözlerimin içine baktı. Beni o daraltıcı pozisyonda tutarak ne kadar güçlü bir şekilde kavradığını ancak o zaman fark etmiş gibiydi.

Bu parçasını uzak tutmak için sürekli çaba sarf ettiğini hissediyordum.

Onu izledim, kalbim boğazıma düğümlemişti, ellerinde güçsüzdüm. Beni mengene gibi kavramıştı ama o da en az benim kadar titriyordu. Ona baktım çünkü hiç şefkatli olmamasına rağmen, onun bakışlarına tutulduğumda korkmuyordum.

O gözleri hayatım boyunca tanıyordum.

Geceleri uyuyamadığımda beni kucaklayan gözlerdi onlar. Her zaman benimle olan, ruhuma dövme gibi işlenmiş gözler.

Bana asla zarar vermezler.

Yavaşça, ayak bileklerimi arkasından geçirdim, sahip olduğum tüm şefkatle, savunmasız ve silahsızdım. Rigel bana baktı, çenesi gergindi. Bir damla gözyaşı alnımdan aşağı süzülürken, uzanıp yanağını okşadım.

'B ö y l e iyisin,' diye fısıldadım ona. 'Sen benim güzel *felaket...*'

Bana baktı, gözlerinde sessiz bir duygu vardı. Güçlü, esrarengiz bir duygu.

Tuttuğu elimi kaldırıp ağzına götürdüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Dudakları yumuşak bileğime kondu ve onu yavaşça öptü. Yara bantlarımın arasındaki yüzü o güne kadar gördüğüm en tatlı, en imkânsız ve en arzulanan şeydi.

İşte oradaydı, Rigel, hatalarıma dokunuyordu. Parmak uçlarımı tek tek öptü ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim, ta ki görüşüm yanana kadar.

O benim en güzel hatam *değildi*.

Değildi.

Rigel benim kaderimdi.

O benim kırık, buruşuk, güzel finalimdi. Ve hep öyle kalacaktı.

Kollarımı ona doladım ve kendime doğru çektim. Dudaklarımız öpüşmelerle tükendi ve elleri elbisemin altına kaydı.

Sıcak parmaklarını hissettiğimde sıçradım.

Rigel yavaşça nefes aldı, sonra sanki hayatı boyunca bunu arzulamış gibi leğen kemiğimin kıvrımlarını izledi. Kalbim karnıma doğru öfkeyle çarpıyordu.

Beni derinden okşadı, sahip olduğumu bile bilmediğim sinirlerime dokundu. Elleri kürek kemiklerimin arasından aşağı kaydı ve bir sonraki an sütyenim çözülerek sırtımı ortaya çıkardı.

Nefesimi tuttum.

Ben bir tane alamadan Rigel parmağını sütyenimin içine soktu ve çıplak göğsüme dokundu. Sıktı ve yanaklarımın kızardığını, nefesimin hızlandığını hissettim. İnanılmaz, tamamen yeni duygularla yanıyordum. Bir meme ucuma dokundu, parmaklarıyla oynattı, bükte. Tuhaf bir sıcaklık göğsümden karnıma doğru yayıldı.

Kalbim küt küt atarken kollarımın kalktığını fark ettim. Sütyenimle birlikte başımın üzerinden çekerken elbisem neredeyse yırtılıyordu.

Odadaki hava tenimi kamçılıyordu, tamamen açıktaydım. İçgüdüsel olarak kollarımla göğsümü kapatmaya çalıştım. Gözlerini aradım ve onları zaten üzerimde buldum, dehşet ve şaşkınlıktan oluşan iki uçurum.

Kendimi yetersiz, küçük ve kırılğan hissediyordum. Kendimi savunmasız hissettim, o kadar ki kollarımı hareket ettirmek için bileklerimi tuttuğunda kendimi direnirken buldum.

Son derece yavaş bir şekilde kollarımı açtı, ellerimi başımın hizasında tuttu.

Sonra bana baktı. Her yerime.

Gözleri bedenimden aşağı kayıyor, sanki gerçek değilmişim gibi beni yutuyordu.

Yüzüme tekrar baktığında, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sıcaklık hissettim.

Güçlü. Aşırı. Yakıcı.

Anlaşılmaz bir şey nefesimi titretti.

Rigel üzerime eğildi ve dudakları meme ucumun etrafında kapandı. Gözlerimi açtım ve hareket etmeye çalıştım ama elleri bileklerimi yatağa sabitlemiş, beni hareketsiz tutuyordu. Dişlerinin arasından emdi ve tatlı bir gerilim karnımın alt kısmına doldu, kaynar ve dayanılmaz hale geldi. Vücudumun kıvrıldığını, kıvrandığını, yalvardığını hissettim ama tek yapabildiğim çaresizce kalçalarımı bacağının etrafına sıkıştırmaktı.

'Rigel... lütfen...' diye nefes nefese kaldım, tam olarak ne için yalvardığımı bilmeden.

Buna karşılık olarak dişleri meme ucumun etrafında kenetlendi ve his daha da güçlendi. Sırtım dikleşti ve dudaklarım titredi, karnımdaki gerilim o kadar yoğunlaştı ki nefesim kesildi.

Çok hassastım. Bedenim buz ve ateş gibiydi, tanımakta zorlandığım bir şeydi. O kadar güçlüydü ki gözlerim yarı kapalıydı.

Sonra Rigel üzerimden kalktı ve tişörtünü çıkardı.

Bedenlerimiz arasındaki teması hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor gibiydi. Kumaşın hışırtısı nefesimin sesine karıştı ve dağınık siyah saçları yüzüne düştü.

Onun nasıl bir şaheser olduğunu görünce yine ürperdim.

Soluk teni geniş omuzlarını mermerden yontulmuş gibi gösteriyordu. Belirgin göğsü dokunulmak, hissedilmek ve hayran olunmak için yaratılmış gibiydi, ama çiğ, abartılı güzelliği beni o kadar korkuttu ki, kollarımı tekrar göğsümde kavuşturdum, ona dokunamadım bile.

Ona baktım, yanaklarım yanıyordu, parmaklarımı şişmiş dudaklarıma götürdüm, bakışlarım titriyordu. Kara bir meleğin yüzü inançsızlıkla doluydu.

O benim peri masalımdı. Bundan emindim. Ama aynı zamanda benim en büyük ürpertimdi.

En büyük korkum.

Görmekten asla vazgeçmek istemediğim tek kabus.

Beni tekrar öptüğünde, patladım.

Teni benimde yanıyordu ve içimden akan his o kadar yoğundu ki omuzlarını sıkıca kavradım. Çıplak göğüslerimi onun göğsünde hissettim, teninin benimkine sürtünmesi inanılmazdı.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve yanan parmakları her yerime dokundu, sanki benden her şeyi, hatta ruhumu bile emmek, almak istiyordu. Birden sanki vücudundaki her şey ona dokunmam için çılgılık atıyor gibi geldi.

Kararsız bir şekilde parmaklarımı tenine koydum, çünkü ellerimi başka nereye koyacağımı bilmiyordum.

Yavaşça kollarının dış hatlarını ve güçlü omuz kemiklerini izledim. Bir kez daha kendimi küçük, güvensiz ve olduğumdan daha da kırılgan hissettim.

Bir sonraki an, omurgası gerildi. Ne kadar tereddütlü olsa da dokunuşuma tepki verdiğini fark ettim. Daha büyük bir cesaretle parmaklarımı göğsünde gezdirdim, boynuna kadar okşadıktan sonra parmaklarımı saçlarına batırdım.

Ağzı benimkinden ayrılarak vücudumda yakıcı öpücüklerden oluşan bir iz bıraktı. Rigel dudaklarını karnıma gömdü, aşağıya doğru devam etmeden önce diliyle ısırdı ve okşadı.

Çaresizce ağır ağır nefes alıyordum ve parmaklarımı saçlarına dolamıştım.

Kanım dudaklarının altında çılgın bir titreme senfonisi gibi titreşiyordu.

İç uyluğumu öptü, en yumuşak ve hassas yerimi. Sonra titreyen bacağımı kaldırdı ve ben sağlıklı düşünemeyene kadar bu işkenceye devam etti. Ayak bileğimi kemirdi ve siyah gözleri beni yakarak bana baktı.

Nefes nefese yatağın üzerine diz çökmüştü, dudakları şişmiş ve gözleri parlıyordu. Onun görüntüsü nefesimi kesmişti.

Leğen kemikleri alt karın kaslarını izliyor ve geniş göğsü baştan çıkarıcı, cehennemi bir sıcaklık yayıyordu. Muhteşem ve dehşet vericiydi. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Yanaklarım yanıyordu ve bacaklarım kapalı ve titrerken, kalbim açık, nabızı atan bir çiçek gibiydi.

Bir sonraki an, elleri pelvisime ulaştı. Gerçeklik etrafımı sarmıştı ama hiçbir şey onun parmakları kadar gerçek hissettirmiyordu.

İç çamaşırı.

Hızla nefes alan Rigel durdu ve gözlerini benimkilere dikti.

Olmak üzere olan şeyin kesin olarak farkına vardım.

Bu geri dönüşü olmayan bir noktaydı.

Yavaşça, hayır dememi bekleyerek, Rigel'in parmakları külotumun bel bandının içine girdi. Sonra onları aşağı çekti.

Kalbimin durduğunu hissettim. Nefesim kesildi.

Vücudumdaki her sinir, kumaşın bacaklarımdan aşağı kayarak kaybolduğunun farkına vardı.

Nefes nefese kalmıştım, kırılgan ve şaşkındım. Rigel'in gözleri şimdi açıkta olduğum yere kaydı.

Kalçalarımı sıktım. Daha önce hiç olmadığı kadar, onun bakışlarının kınamasından kaçmak istedim. Daha önce hiç olmadığı kadar saklanmak ve yok olmak istiyordum. Kendi içime kapanmaya çalıştım ama bunu yapamadan parmakları kalçalarımın arasına girdi.

Bana daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir yerime dokundu. O yumuşak ete dokunduğunda, benim şaşkın inlemem onu tekrar üzerimde gezdirdi. Eğildi ve göğsümü emdi. Üzerime gelen tepki o kadar yoğundu ki beni şaşkına çevirdi.

Alay etti, masaj yaptı ve nefesim düzensizleşti. Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissettim. Titriyordum, yanaklarım fırın gibi olmuştu. Bir yanımdurmasını istiyordu, çünkü diğer yanımda bu azgın ateşe dayanamıyordum.

Kendimi ona sarılmış, konuşmaktan bile aciz bir halde buldum ve dudaklarımdan bir inilti koptu.

"Rigel...

Bu yalvaran inlemeye karşılık olarak, kalçalarımın arasındaki parmakları artan bir güçle hareket etti ve dilinin okşamaları yoğunlaştı.

Sırtım dikleşti ve gözlerim kocaman açıldı. Tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Uzuvlarımdan sarsılarak titrediğini hissettim. Oda dönmeye başladı. Bacaklarım titriyor ve içimde bir karıncalanma hissi büyüyordu. Nefes alamıyordum. Bu dünyadaki en tüketen duyguydu.

Elleri kalçalarımın dolandı ve beni kendisine doğru çekti. Arzusunu bacaklarımın arasında hissettiğimde irkildim. Artık o kadar aşırı duyarlıydım ki titremem için hiçbir şey gerekmiyordu.

Artık aramızda hiçbir şey yoktu. Kalbim şiddetle çarpıyor, bakışlarım titriyordu.

"Bana bak," diye fısıldadığını
duydum. Gözleriyle buluştum.

Rigel bana baktı... Bana sonuna kadar asla anlayamayacağım bir şekilde baktı. Bakışlarında sonsuz duygular yandı, hafızama kazınana kadar her birinin peşine düştüm.

Ta ki benim olana
kadar. Benim ve
sadece benim.

Sonra içeri itti. Bir acı iniltisini bastırdım ve kaslarımın gerildiğini, yandığını hissettim. Vücudum sertleşti ve yavaşça ilerlerken içimde delici bir his oluştu, beni incitmemeye çalışıyordu.

Bir nefes aldım ve şakağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim. Rigel bir an bile göz temasını kesmedi. Derin, genişlemiş gözbebekleri sanki o anın her bir nüansını ruhuna kazımak istiyormuş gibi benimkilere sabitlendi.

Her bir nüansımı. Ve ben de
ona izin verdim.

Her şeyi almasına izin verdim.

Ona verebileceğim her şeyi.

Birbirimize uyuyoruz... tek bir ruhun kırık parçaları gibi.

Ve hayatımda ilk kez, küçük bir kız olduğumdan beri ilk kez, her parçam doğru yerini bulmuş gibiydi.

Çatlak veya yonga yok.

Rigel benimle kaynaştı, eli kalbime ulaşmak istercesine kaburgalarımı kavradı. Diğer elini yatak başlığına koydu, yüzünü eğdi ve alnını benimkine dayadı.

Belki de bana kelimeler olmadan bir şeyler anlatmak istediği içindir.

Belki de *hiç şefkatli olmamasına rağmen* bana en yumuşak yanını vermeyi seçtiği içindir.

Ve dünya bizden başka hiçbir şeye indirgenmezken, ona içinde bir felaket olmasının önemli olmadığını söylemek istedim. Bana verdiği mürekkeple, sadece bize ait olan bir şey yazacaktık.

Ve belki de gece kadar aşılmaz, yıldızlardan oluşan bir tonoz kadar çok yönlü kalacaktı, ama o tek şarkıda kalplerimiz bir atıyordu.

Bir yolunu

bulacaktık. Birlikte.

Onu bulurduk. Öyle bir şey olmasa bile, elimizdekilerle yazardık.

Ruhlarımızla.

Ve kalplerimizle.

Gizli melodiler ve ürperti takımyıldızları ile.

Bir kurdun gücü ve bir kelebeğin şefkatiyle. El ele...

Sonuna kadar.

31. Kapalı Gözler

*Seni sadece yıldızların sevebileceği gibi
seviyorum: Uzaktan, sessizlik içinde, hiç dışarı
çıkmadan.*

O gece kötü rüya görmedim. Kiler
yok.

Kemer yok.

Karanlığa giden spiral merdivenler yok.

Bütün gece... Birinin beni izlediğini hissettiğimi sandım. Kabuslarım kapımı çaldığında, dudaklarımdan kaçan bir inilti duyduğumu sanıyordum, ama bir sonraki an... yok oluyorlardı. Bir şey beni sarıp sarmaladı, onları uzaklaştırdı ve uzuvlarım güven verici bir sıcaklıkla kucaklanarak unutulmaya yüz tuttu.

-

Gözlerimi açtım, başım hafifçe bulanıktı.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordum. Pencerenin dışında gökyüzü hâlâ gecenin soluk karanlığını taşıyordu. Gün ağarmadan birkaç saat önce olmalıydı.

Yavaş yavaş gözlerim odaklandı. Leğen kemiğimin acıdığını ve bacağımdaki kasların hafifçe sertleştiğini fark ettim. Kalçalarımı yorganın altında hareket ettirdim ve aşağıdan gelen hafif yanmayı fark etmeden edemedim.

Gözlerimi indirdim. Belirgin hatlara sahip bir bilek yanımda duruyordu. Yanımdaki çocuğa bakmadan önce güçlü, köşeli hatlarına baktım.

Rigel'in diğer kolu yastığın altında katlanmıştı. Nefesi hafif ve sabitti. Düşük kirpikleri zarif elmacık kemiklerini vurguluyordu ve siyah saçları sıvı ipek gibi yumuşak ve dağınık bir şekilde yastığının üzerine dökülüyordu. Dudakları şişmiş ve biraz çatlamıştı ama yine de muhteşemdi.

Onu uyurken seyretmeye bayılırdım. Onda gerçeküstü bir güzellik vardı. Rahatlamış yüz hatları onu büyüleyici ve savunmasız gösteriyordu.

Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissettim.

Gerçekten olmuş muydu?

Elimi uzattım ve bir hışırtı duydum. Tereddüt ettim ve sonra temkinli bir şekilde yüzüne dokundum, parmak uçlarımda sıcaklığını hissettim.

Gerçekten oradaydı.

Her şey gerçekten oldu.

Kontrol edilemez bir mutluluk kalbimi doldurdu. Gözlerimi yarı kapatıp erkeksi kokusunu içime çektim, sonra sessizce öne doğru kayarak ona yaklaştım.

Tatlı bir şekilde dudaklarımı onunkilerin üzerine diktim. Bu öpücüğün yavaş ve nazik sesi sessizlikte yankılandı. Ona bakmak için geri çekildiğimde gözlerinin açıldığını fark ettim. Koyu renk kirpiklerinin altından parlıyorlardı. Ben daha onlarla tanışmadan onları üzerimde hissettim, siyah ve inanılmaz derinlikteydiler.

"Seni uyandırdım mı?" diye fısıldadım, yeterince nazik davranıp davranmadığımı merak ediyordum.

Gözleri benimkilerde sabit kaldı ama Rigel cevap vermedi. Bakışlarını üzerimde hissetmenin tadını çıkararak yastığa yaslandım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, yorgana sarılmış bedenime bakarak.

"Güzel. Gözlerine baktım, mutluluğun yanaklarımı ısıttığını hissettim. Her zamankinden daha iyi.

Aklıma Anna ve Norman geldi ve kendi odama dönmem gerektiğini hatırladım.

"Saat kaç?" diye sordum. diye sordum ama Rigel neden endişelendiğimi çoktan tahmin etmiş gibiydi.

'Birkaç saat daha uyanamayacaklar,' dedi ve ben de duydum onun söylemesine gerek kalmadan bir *süre daha kalabilirsiniz*.

Gözlerinin içine bakmak istedim ama o kadar huzurluydum ki bedenini kendime yakın hissetmekle yetindim. Yorgunluk tenime sinmişti ama bir süre sonra gözlerimi kapatmak yerine içten ve samimi bir şekilde 'Adını hep sevmişimdir' diye fısıldadım.

Ona söylemek için neden o anı seçtiğimi bilmiyordum. Bunu ona daha önce hiç söylememiştim, bir kez bile. Ama şimdi ruhum ona daha önce hiç olmadığı kadar bağlıydı.

"Senin aynı şekilde düşünmediğini biliyorum," diye ekledim yavaşça, o bana tekrar bakarken. "Bunun senin için neyi temsil ettiğini biliyorum.

Bakışları artık tetikteydi. Gözlerinin derinliklerinde, kavramaya çalışmadan sadece düşündüğüm uzak bir ışık parlıyordu.

Onunla yumuşak ve içten bir şekilde konuştum.

'Düşündüğün gibi değil. Seni başhemşireye bağlamıyor,' diye mırıldandım.

Rigel saçlarını yastığın üzerine yayarak yatarken gözlerime ve dudaklarıma bakmaya devam etti. Konuşmamızın mahremiyeti onun esrarengiz bakışlarında yankılanıyordu.

"Peki bu beni neye bağlıyor?" diye sordu, sesi yavaş ve boğuktu, sanki bana gerçekten inanmıyormuş gibi.

"Hiçbir şey.

Bana anlamadan baktı ve ben de bakışlarımı yumuşattım.

'Seni hiçbir şeye bağlamaz. Sen gökyüzünde bir yıldızsın Rigel ve gökyüzü seni zincirleyemez.

Bir elimi ona doğru uzattım. Parmak ucumla omuzlarındaki ve gözlerinin altındaki deriyi taradım... Bir beninden köprücük kemiğine, oradan da aşağıdaki kemerin üç küçük noktasına doğru bir çizgi çizdim. Sessizce tenine Orion takımyıldızını çizdim.

'İsminiz bir yük değil... özel. Senin gibi, sadece nereye bakacağını bilenler için parlar. Senin gibi sessiz, derin ve gece kadar karmaşık. Altaki üç noktaya görünmez bir iz ekledim. "Bunu hiç düşündün mü? Gülümsedim. "Adımı bir kelebekten alıyorum, dünyanın en geçici yaratığından. Ama sen... sen bir yıldızın ebedi ismine sahipsin. Nadir bulunan birisin. Ve senin gibi insanlar, farkında olmasalar bile, kendi ışıklarıyla parlarlar. Rigel seni... tam olarak olduğun şey yapıyor.

Parmağım göğsünde, kalbinin hemen üzerinde durdu. Tam orada, görünmez takımyıldızının en uzak noktasında, adını aldığı yıldızın olması gereken yerde.

Çarşafların hışırtısıyla arkamı döndüm ve yerde elbisemi aradım. Ceplerini karıştırdım ve sonra ona döndüm.

Rigel elimde tuttuğum küçük mor yara bandına baktı. Yorgunluk uzuvlarımı sarmıştı ama o ne olduğunu anlayamadan yara bandını açtım ve kalbinin o noktasına yerleştirdim.

"*Rigel*," diye fısıldadım, yara bandını, onun yıldızını göstererek.

Sonra aynı renkte bir tane daha aldım, paketini açtım ve kalbimin üzerine koydum.

"*Rigel*," diye bitirdim, derimi işaret ettim, sonra da sanki bir sözü içine mühürlermiş gibi avucumla kapattım.

Uyku yavaş yavaş beni ele geçiriyor olsa da, kalçama sarılı çarşafı kavrayan elini hissetmeyi başardım.

'Yıldızlar yalnız *değildir*. Sen yalnız değilsin,' ona tatlı tatlı gülümsedim ve yavaşça gözlerimi kapattım. "Seni hep yanımda taşıyacağım.

Cevabını beklemedim.

Huzur içinde uykuya daldım, çünkü onun sessizliğine saygı duymayı öğrenmiştim.

Çünkü onun ruhunun kapısını çaldığımda cevap talep edemeyeceğimi öğrenmiştim. Yavaşça içeri girmeli, o kristal gül bahçesinde dikkatle oturmalı ve sabırla beklemeliydim.

Ve tüm bu süre boyunca, bakışlarının üzerimde kaldığını hissettim, ancak bunun *gerçek* anlamını anlamadım. Doğru an gelene kadar bunu anlayamayacaktım.

Nefesinin rahatlatıcı sıcaklığına daldım ve uykuya daldım. Daha sonra uyandığımda gitmişti.

-

O öğleden sonra hava ılıktı.

Rüzgâr ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyor ve bulutların taze kokusunu taşıyordu. Derin nefesler alarak, sanki esintiyle birlikte yükselip gökyüzünde yürüyebilirmişim gibi hissettim.

O sabahdan bu yana bir hafta geçmişti.

Sakin, ölçülü adımlarım kaldırımın asfaltını dövüyordu. Etrafımızda kimse yoktu; yalnızdık.

"Bak," diye fısıldadım esintiye. Durduğumda sırt çantam hafifçe sırtıma çarptı.

Gün batımı nehri aydınlatıyor, bir maden hazinesi gibi ışıldamasını sağlıyordu. Köprünün korkuluklarını yeniden yaptıkları yerler hâlâ turuncu ağlarla çevriliydi ama bunun ötesinde yapraklı dallarda uzayan gölgeleri görebiliyordunuz. Köprünün altında su parlak, ışıltılı yansımalarla parlıyordu.

Bir adım önümde, Rigel'in profili pembe ışıpta göze çarpıyordu. Gösterdiğim yöne doğru bakıyordu, siyah saçları başının etrafında dans ediyordu. Işık o kadar sıcaktı ki gözleri daha da parlak görünüyordu.

Okuldan eve onunla dönmek artık en çok sevdiğim anlardan biriydi. Çok özel günler değildi ama birbirimizin yanında görünmekten korkmamamızın verdiği bir huzur vardı. Herkesten ve her şeyden yeterince uzaktaydık; dünyayı bir anlığına bir kenara bırakabilirdik.

'Ne kadar güzeller, değil mi? Tüm bu renkler,' diye mırıldandım su altımızdan akarken, bal gibi parlıyordu.

Ama nehri izlemiyordum. Onu izliyordum. Rigel fark etti. Yavaşça bana doğru döndü.

Gözlerime baktı, belki de o da bizim hakkımızda bir şeyler anlamaya başlamıştı, bakışlarımızda başkalarının göremediği bir şeyler vardı. Sessizliğimiz kimsenin duyamayacağı sözler söylüyordu ve birbirimizle buluşacağımız yer de burasıydı: söylenmemiş şeyler arasında.

Her zamanki şefkatimle yavaşça yanına gelmemi bekledi. Kabul edilebilir bir mesafede durdum. Etrafta kimse olmasa da, işçiler çoktan gitmiş olsa da, halkın içindeydik ve unutamayacağım sınırlar vardı.

"Rigel... seni endişelendiren bir şey mi var?"

Bakışlarını tuttum ve gözlerinde beni sebat ettiren bir şey gördüm.

"Mesafeli görünüyorsun. Son birkaç gündür sanki seni rahatsız eden bir şey varmış gibi hissediyorum.

Hayır, rahatsız etmek doğru kelime değildi. Çok daha derin bir şeydi. Tanımadığım bir şeydi; bana huzur vermiyordu.

Rigel yavaşça başını salladı ve benden uzağa baktı. Uzaklara, nehrin ağaçların arasında belirsiz bir şerit halinde kaybolduğu yere baktı.

"Buna hiç alışamadım," diye itiraf etti zayıf bir sesle.

"Neye?

"Sahip olduğun bu yol," dedi, alışılmadık bir ses tonuyla, neredeyse teslim olmuşçasına, "her zaman kimsenin görmediğini görmek.

"O zaman bir şey var? Önsezimin doğru olduğunu hissederek gözlerine baktım. "Bir sorun mu var?

O sessizdi. Ben daha yumuşak konuştum. "Psikologdu, değil mi? Bu sabah seni Anna ile konuşurken gördüm... O günkü randevudan sonra seninle konuşmak istediğini hatırlıyorum. Ve dününden önceki gün... Bütün öğleden sonra dışarıydınız.

Elini hafifçe okşadım ve gözleri bu dokunuşa odaklanmak için ufuktan uzaklaştı.

"Rigel," dedim usulca. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Yavaşça gözlerini yüzüme kaldırdı.

Bana yine o şekilde baktı. Bir hafta önce o sabah baktığı gibi, hiçbir şeyin silemeyeceği bir iz gibi.

Birdenbire olağanüstü bir şey oldu. Buna asla hazır olamazdım.

Beni şaşkın ve nefessiz bırakan bir an boyunca, Rigel'in gözlerindeki savunmalar parçalandı ve bir duygu dalgası taşarak bir tsunami gibi içime çarptı.

Gözlerinden pişmanlık, çaresizlik ve kontrol edilemez bir sıcaklık fişkırdı. Titredim, gözlerim fal taşı gibi açıldı, öylesine güçlü duyguların saldırısına uğradım ki dizlerimin büküldüğünü hissettim.

Şok olmuş kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve geriye doğru yarım adım attım. 'Rigel...' diye fısıldadım belli belirsiz.

İnanamıyordum, az önce ne olduğunu anlamamıştım. Ancak ben bir şey yapamadan bana doğru eğildi ve ağzımın kenarına uzun bir öpücük kondurdu.

Uzaklaştığında, gözlerimdeki şaşkın acelecilikle ona baktım, o duygu fırtınasıyla kafam karışmış ve o pervasız öpücükle yıkılmıştım.

Bu ne anlama geliyordu?

Tam ona soracaktım ki dünya başıma yıkıldı. Rigel'in omzunun üzerinden baktım. *Ve onu gördüm.*

Birkaç metre ötede, şimdi uğuldayan rüzgârda biri duruyor ve boş gözlerle bize bakıyordu.

Ama herhangi biri değildi. Hayır.

Lionel.

Sessiz bir hıçkırıkla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kocaman açılmış gözlerimin içindeki çılgılığı gören Rigel'in tek yapabildiği arkasını dönmek oldu. Gözleri arkasındaki çocuğa takılınca hemen karardı.

Lionel elinde, evi dolduran çiçeklerin aynısı olan güzel bir demet çiçek tutuyordu. Kafası karışmış, şaşkın gözlerinin arasından az önce olanların her parçasını gördüm. Gerçeği.

Parmaklarım Rigel'inkilere sarıldı. Nefeslerimizin yakınlığı. Bedenlerimizin yakınlığı. *Dudakları benimkilerin üzerinde.*

Haftalar sonra, onca zaman sonra... tek gereken bir andı. Fark etti.

Ve bu farkındalık onun için buzda kaymak gibiydi.

Lionel bana farklı bir şekilde bakıyordu, bakışları binlerce duyguyla yanıyordu: dehşet, kuşku, yenilgi ve yıkım.

Çiçekleri tutan elini yavaşça indirdi. Sonra, bir asit fışkırması gibi, gözleri kinle Rigel'e kayd.

"Sen..." diye tısladı, zar zor tanıdığım bir sesle. Elindeki çiçek demeti titriyordu ve doğal olmayan bir öfke yüz hatlarını daha keskin gösteriyordu. 'Sonunda başardın. Sonunda o *pis* ellerini onun üzerine koydun.

"Lionel," diye kekeledim ama Rigel birden sözümü kesti.

"*Oh, bir demet çiçek daha,*" dedi alaycı bir tavırla. '*Ne kadar orijinal.* Onları verandaya bırakabilirsin, eminim birileri zahmet edip

onları içeri alıyorum.'

Sesi aşırı, bastırılmış bir öfkeyle parlıyordu ve Lionel'ın gözlerinden ateş fışkırıyordu. Ona doğru hücum ederek asfaltı yuttu.

"Sen her zaman bir *pisliktin*," diye suçladı onu, boğazı tehlikeli bir şekilde morarmıştı. 'Başından beri kibirli bir piç olduğunu biliyordum! Onu ele geçirmek zorundaydın, *değil mi?* Mecburdun, *senin gibi bir orospu çocuğu* başka ne yapabilirdi ki!

"Belki de *benim ellerimin üzerinde olmasını* istiyordu," diye karşılık verdi Rigel, dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşmüştü. "*Seninkileri* istediğinden çok daha fazlasını.

"Rigel! Gözlerimi kocaman açarak ona yalvardım ama Lionel gelip yüzüne bağırdı. 'Şimdi mutlu musun? Sesi gerginlikten yanıyordu. 'Onu iyice ve düzgünce hissettiğin için mutlu musun? Tatmin oldun mu? Onu hak etmiyorsun!

Rigel gözlerini kıstı, korkunç bir depremdi bu, bir yara gibi yakıyordu.

"*Sen*," diye tükürdü saf bir öfkeyle, "onu hak etmiyorsun!

"Beni *iğrendiriyorsun!* Lionel ona nefret dolu bir bakış attı. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama gözleri beni de yaktı ve bağırdı: 'İkiniz de benden iğreniyorsunuz! Yaptıklarınızın yanınıza kâr kalacağını mı sanıyorsunuz? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? O zaman bir daha düşünün. Küçük kirli gösteriniz burada sona eriyor! Lionel'in küçümsemeye dolup taşan gözleri Rigel'e tekrar hançer gibi saplandı. "Herkes anlatacağım! Herkes sizin evde neler yaptığınızı, *nasıl bir* aile olduğunuzu öğrenecek - herkes! O zaman insanların ne diyeceğini göreceğiz.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Paniğin boğazımı sıktığını hissettim. "Lionel, lütfen...

"*Hayır*," diye kinci bir şekilde tükürdü.

"Anlamak zorundasınız, lütfen!

"Yeterince iyi anladım!" diye patladı, geri püskürtülmüştü. 'Her şey gayet açık. O kadar açık ki kusabilirim. Dişlerini sıktı. 'Müstakbel üvey kardeşini becermeyi seçtin, Nica. Güzelmiş. Onun sana dokunmasına izin vermeyi seçtin, seninle birlikte yaşayan ve seni sadece bir kız kardeş olarak görmesi gereken hasta bir piç. Bir kız kardeş, anlamıyor musun? Tüm bunlar uygunsuz!"

"Neden *bana* güzel bir demet çiçek göndermiyorsun?" diye sertçe

karşılık verdi Rigel. "O zaman öpüşüp barışabiliriz.

Lionel bir anda onun peşine düştü.

Her şey birdenbire oldu. Çiçekler korkunç bir şiddet patlamasıyla yere düştü. Yumruklar, yumruklar ve hırıltılar havayı doldurdu ve gözlerim dehşet içinde kocaman açıldı.

"Hayır!" diye bağırdım titreyen dudaklarımla. "Hayır!

Çılgınca bir dürtüyle, kavgayı durdurmak için kendimi onların üzerine attım. Ellerim kollarını sıyrıyor, sesimde panik yükseliyordu.

Kes şunu! Sana yalvarıyorum, hayır! Durun!"

Kelimelerim ağzımda kaldı. Başım bir tarafa savruldu ve saçlarım yüzüme çarptı. Dünya mide bulandırıcı bir şiddetle dönmeye başladı ve ben yere çakıldım.

Asfaltla çarpışmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yanağımın sıyrıldığını ve sağ gözümün yanarak gözümü kapattığımı hissettim. Şakaklarımın arasında donuk bir ağrı davul gibi zonkluyordu.

Bileklerime yaslandım, dengesizdim ve kanın demir tadı ağzımı doldurdu. Göz kapaklarım yanıyordu. Titrek, ağlamaklı gözlerle bana vuran kişiye baktım.

Lionel yıkılmış bir ifadeyle bana bakıyordu. Şaşkın bakışlarında saf bir dehşet ifadesi vardı.

"Nica, ben..." Yutkundu, kendini kaybetmişti. "Yemin ederim, öyle demek istemedim..."

Lionel hareketsiz duran Rigel'i görmedi, siyah saçları yüzünü örtüyordu. Yüzünün bir tarafa, bana doğru döndüğünü, sanki vurulan ben değil de kendisiymiş gibi baktığını görmedi.

İğne gibi keskin gözlerindeki buzu görmedi, inanmaz bir acımasızlıkla bir tarafa bakıyordu.

Bunların hiçbirini

görmedi. Hayır.

Tek gördüğü, yanan siyah gözlerindeki parıltıydı, ona hançerler fırlatıyor, havayı öfkeyle yakıyordu.

Rigel onu saçlarından yakaladı ve öyle sert vurdu ki dudağı patladı. Lionel acı dolu bir inilti çıkarırken, üzerine yumruklar yağmaya başladı. Öfkeden gözü dönmüş olan Rigel onu dövdü, ezdi, büktü, bombardımana tuttu.

Ona. Lionel ona herhangi bir şekilde vurmaya çalışarak tepki verdi. Yüzünü çizmeyi başardı. Kavga o kadar şiddetlendi ki dayanılmaz bir hal aldı.

'Lütfen! YETER!' Gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

"*Yalvarıyorum sana!* Bir yumruk Rigel'in şakağına çarparak kaşını yardı. "Hayır!

Dizlerim yanıyor, kemiklerim titriyor, kendimi ayağa sürükledim ve tekrar onların üzerine attım.

Az önce bunu yaparak yere düşmüştüm ama ağızımdaki kan tadı bile beni durduramadı.

Yanağımdaki acı bile. Ne de beni yere düşüren yumruk. Ne korku, ne de boğazımdaki düğüm.

Hiçbir şey beni durduramazdı, *çünkü...*

Çünkü ben, ne de olsa... bir güve kalbine sahiptim. Ve her zaman da olacaktı.

Çünkü Rigel'in de söylediği gibi yanmak benim doğamda vardı. Ve bu kararın sonuçlarını çok geç olana kadar anlayamayacaktım.

Gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşümle kendimi onların üzerine attım ve tutunabildiğim her şeye tutundum. Kime ait olduklarını bile bilmeden bileklerimi ve kollarımı kavradım. Tutundukça, tırmaladıkça ve kendimi tutamayıp yalvardıkça birkaç kez geri itildim.

'Yeter! Rigel, Lionel, *yeter!*' Her şey çok çabuk oldu.

Bir itiş beni hazırlıksız yakaladı ve bedenim geriye doğru savruldu. Tökezledim ve vücudumun etkisiyle bükülen bir şeye çarptım.

Korkunç bir gıcırtı havada yankılandı, zamanı durduran bir ses.

Ani ağırlığım altında, korkuluğun yerini alan turuncu ağ yerinden çıktı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gerçekte neler olduğunu anlayamıyordum. Bir şeylere tutunmaya, kendimi ileri doğru itmeye çalıştım ama omuzlarımdaki sırt çantamın ağırlığı beni geriye doğru sürükledi ve dengemi kaybettim.

Gözlerim sessizce çılgılık atarken, sanki ağır çekimdeymiş gibi Rigel'in yüzünün döndüğünü, saçlarının yüzünü tokatladığını görmeyi başardım.

Gözleri azap içindeydi, onda bir daha asla göremeyeceğim kör bir dehşetle doluydu.

Elimizden kayıp gitmekte olan bir dünyadaki tek dayanağımızdı.

Yürek burkan bir dizi görüntüde, vücudunun sıçradığını ve benimkine doğru uzandığını gördüm. Kolu o kadar uzamıştı ki neredeyse yuvasından çıkacaktı ve ben boşluğa yuvarlanırken gölgesi beni yuttu.

Rigel beni yakaladı ve serbest düşüşe geçerken hava etrafımızda korkunç bir çığlık attı, çığlık atan bir yaratık gözlerimden yaşlar akıttı.

O baş döndürücü yükseklikten düşerken, onun bedeni benimkini korurken ve kolları beni sımsıkı sararken, tek hissedebildiğim ölümün inanılmazlığıydı.

Ve onu.

Ellerinin baskısı, beni nabzının içinde eritmek istercesine göğsüne bastırması.

Çarpışmadan önce, şiddetli bir karanlığın içine gömülmeden önce, her şey buza dönüşmeden önce, dudaklarının kulağıma yaklaştığını fark ettim.

Duyduğum son şey onun sesiydi. Son... sondan önce.

Uğuldayan rüzgârla... etrafımızdaki dünya trajik bir şekilde kararırken, karanlık ikimizi de yok ederken, tek duyduğum onun zayıf bir şekilde fısıldayan sesiydi:

"Seni seviyorum."

32. Yıldızlar Yalnızdır

Herkes ölümün dayanılmaz bir acı olduğunu varsayar.

Ani ve şiddetli bir boşluk... her şeyin hiçliğe dönüştüğü bir ölüm.

Ne kadar yanıldıklarını bilmiyorlar. Ölüm...

öyle bir şey değil.

Bu mükemmel bir huzurdur.

Tüm duyuların sonu.

Tüm düşüncelerin silinmesi.

Var olmayı bırakmanın ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Ama öğrendiğim bir şey varsa... o da ölümün bir uzlaşma istemeden gitmenize izin vermediği idi.

Daha beş yaşındayken, o kazada bir kez ölümle burun buruna gelmişim.

Gitmeme izin vermişti ama karşılığında annemi ve babamı

almıştı. Beni bağışlamayacaktı. Bu sefer bağışlamayacaktı.

Yine oradaydım, terazinin diğer tarafında, hayatın

karşısındaydım. Ve terazide *asla* ödeyemeyeceğim bir bedel vardı.

-

Delici bir ses geldi.

Çıkarabildiğim tek şey buydu.

Yavaşça, hiçliğin içinden başka bir şey ortaya çıktı. Aseptik, keskin bir koku.

Daha yoğun hale geldikçe, vücudumun şeklini yavaş yavaş algılamaya başladım.

Uzanıyordum.

Her şey üzerimde o kadar ağır bir yük oluşturunuyordu ki kendimi sıkışmış hissediyordum. Neye, hâlâ bilmiyordum. Birkaç dakika sonra bir şeyin parmağımı ısırdığını fark ettim.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama göz kapaklarım kaya gibi ağırdı.

Birçok denemeden sonra, onları açmak için yeterli gücü toplamayı başardım.

Işık bir bıçak kadar keskin ve acımasızdı, görüşümü delip geçiyordu. Gözlerimi tekrar kapattım. O yoğunluğu almaya hazır olduğum anda tek görebildiğim... beyazdı.

Tertemiz bir yatak örtüsünün üzerine uzanmış olan koluma odaklandım. İşaret parmağında, parmak ucumu sıkıştıran ve kalp atışlarımla birlikte atan bir tür küçük kısıkaç vardı.

Dezenfektan kokusu mide bulandırıcı derecede güçlüydü. Kendimi güçsüz ve şaşkın hissediyordum. Hareket etmeye çalıştım ama bu imkansızdı.

Ne oluyordu?

Duvarın yanındaki sandalyede oturan bir adamın şeklini seçebildim. Kirpiklerimin arasından ona baktım ve bir süre sonra ağzımı açacak gücü kendimde buldum.

'Norman...' diye hırıltılı bir şekilde nefes aldım.

Zar zor duyulabilen bir fısıltıydı ama Norman sıçradı. Gözleri bana kaydı ve elindeki küçük plastik kahve fincanını yere dökerek ayağa fırladı. Kendi ayaklarına takılarak yatağıma doğru koştu ve yüzü duygudan mosmor olmuş bir halde bana baktı. Bir an sonra kapıya doğru döndü.

"Hemşire!" diye bağırdı. 'Doktoru çağır, çabuk! Uyandı, bilinci yerinde! Ve karım... Anna! Anna, gel, uyandı!'

Telaşlı ayak sesleri havada yankılandı. Birden odayı hemşireler istila etti ama her şeyden önce kapıda bir kadın figürü belirdi. Kapının pervazına tutundu ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Nica!

Anna yatak örtülerime tutunarak insanların arasından bana doğru ilerledi. Kocaman gözleri hararetle yüzüme bakıyordu ve teselli edilemez bir

Umutsuzluk sesini bozdu.

'Oh, Tanrı'ya şükür, *Tanrı'ya şükür...*' Beni kırmaktan korkuyormuş gibi titreyen eliyle başımı kavradı ve kızarmış yüzünden yaşlar fişkırdı.

Kendimi çok yavaş ve halsiz hissetmeme rağmen, onu hiç bu kadar sıkıntılı görmediğimi fark ettim.

"Ah, tatlım," diyerek tenimi okşadı. 'Her şey yolunda...'

"Hanımefendi, doktor yolda," dedi bir hemşire, yastığımı pratik bir hareketle kaldırmadan önce.

"Beni duyabiliyor musun, Nica?" diye açıkça sordu bir kadın. "Beni görebiliyor musun?"

Yavaşça başımı salladım ve o da serumu incelemek ve hayati değerlerimi kontrol etmek için yanıma geldi.

Sol kolumu hareket ettirmeye çalıştığımda Anna, 'Hayır, hayır, yavaş ol,' diye fısıldadı.

Ancak o zaman her hareketin ne kadar acı verdiğini fark ettim. İğrenç bir ağrı göğsümü delip geçti ve bir şey hareket etmemi engelledi.

Bir bandaj.

Kolum göğsüme doğru katlanmış ve omzuma kadar sarılmıştı. Gözümü ovuşturmaya çalıştığımda Anna, "Hayır, Nica, dokunma," diye uyardı, korkunç bir şekilde yanıyordu. 'Bir kılcal damar patladı, gözün kızardı... Göğsün nasıl? Nefes almak acıtıyor mu? Oh, Doktor Robertson!'

Kısa, bakımlı sakalı ve bembeyaz gömleğiyle uzun boylu, kırışmış bir adam yatağımın yanına geldi.

"Ne zamandır bilinci yerinde?"

Bir hemşire 'Birkaç dakika,' diye cevap verdi. "Kalp atışları düzenli. "Kan basıncı?"

"Sistolik ve diyastolik her ikisi de normal.

Hiçbir şey anlamıyordum. Zihnim bomboş ve karışık.

"Merhaba Nica," dedi adam, açık ve dikkatli bir şekilde. 'Benim adım Doktor Lance Robertson, Saint Mary O' Valley Hastanesi'nde doktorum ve bu bölümün başındayım. Şimdi uyaranlara verdiğiniz tepkileri kontrol edeceğim. Biraz baş dönmesi ve mide bulantısı hissedebilirsiniz ama bu tamamen normaldir. Rahatlayın, tamam mı?'

Sırtlık kalkmaya başladı.

Başımın ağırlığını omuzlarımda hissettiğim anda, dayanılmaz bir baş dönmesi bağırsaklarımı büktü. Öğürdüm ve öne doğru katlandım ama boş bedenimden çıkan tek şey gözlerimi yaşartan yakıcı, kesik kesik bir öksürüktü.

Anna hemen bana yardıma koştu ve saçlarımı yüzümden uzak tuttu. Bir kez daha şiddetle kusarken, vücudum kendi üzerinde dönerken yorganı kavradım. "Her şey yolunda... Bunlar normal tepkiler," diyerek doktor beni rahatlattı ve omuzlarıma destek oldu. 'Korkmana gerek yok. Şimdi burada oturacağım...

Bacaklarını oynatmadan bana doğru dönebilir misin?

Ne demek istediğini anlayamayacak kadar sersemlemiştim. Ancak o zaman ayağımda garip bir şişlik hissi olduğunu fark ettim. Ama doktor çoktan parmağıyla çenemi düzeltmişti.

"Şimdi, parmağıma bak.

Gözüme küçük bir ışık tuttu ama diğerine geçtiğinde gözüm o kadar çok yandı ki sıkarak kapatmak zorunda kaldım. Doktor Robertson her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve o tatmin olmuş görünüme kadar egzersize devam ettim.

Küçük ışığı kapattı ve bana doğru eğildi.

"Kaç yaşındasın, Nica?" diye sordu yüzüme bakarak. "On yedi," diye cevap verdim sessizce.

"Doğum günün ne zaman?"

"16 Nisan.

Doktor kayıtlarımı kontrol etti, sonra tekrar bana baktı.

"Ve bu bayan," diye Anna'yı işaret etti. "Bana onun kim olduğunu söyleyebilir misin?" "O... o Anna. O benim annem... yani... müstakbel üvey annem," dedim.

Kekeledim ve Anna'nın gözleri şefkatle doldu. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sanki dünyadaki en kırılgan ve değerli şeymişim gibi şakaklarımı okşadı.

Pekâlâ. Belirgin bir nörolojik travma yok. Durumu iyi,' diye duyurdu doktor genel bir rahatlamayla.

"Ne... oldu? Sonunda sordum.

Bir seviyede, zaten biliyordum. Felakete uğramış, hırpalanmış bedenimde şiddetli bir kafa karışıklığı yaşıyordum. Yine de gözyaşlarım boğazıma düğümlenirken, neler olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum. Anna'nın gözleriyle karşılaştım ve yüzündeki ıstırapı içime çektim.

"Köprü, Nica," diye hatırlamama yardım etti. "Ağ koptu ve sen... sen... nehre düştün..." demekte zorlandı, yıkılmıştı. "Biri seni gördü ve ambulans çağırdı... Hastaneden aradılar..."

"İki kaburganız kırılmış," diye araya girdi doktor. 'Ve sizi bulduklarında omzunuz yerinden çıkmıştı. Yerine taktık ama en az üç hafta atel takman gerekiyor. Ayrıca ayak bileğinizi de burkmuştunuz,' diye ekledi. 'Kuşkusuz çarpmanın bir sonucu olarak. Yaşadıklarınız göz önüne alındığında, neredeyse hiç yara almadan kurtuldunuz.'

Duraksadı, ciddiye. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum," diye ekledi ama ben artık dinlemiyordum.

İçimi bir dehşet duygusu kapladı.

"O çocuk seninleydi," diye devam etti Anna. 'Lionel... hatırlıyor musun? O da burada. Alarmı başlatan oydu. Polis ona bazı sorular sordu ama bilmek istiyorlar...'

"*Nerede o?*"

Kadın sıçradı.

Kalbim boğazımda öyle şiddetli çarptı ki boğulacak gibi oldum.

Beni böyle gören Anna neredeyse yıkılıyordu.

'Bekleme odasında, hemen dışarıda...'

'Anna,' diye yalvardım titreyerek.

"Nerede o?" "Sana söyledim, hemen

dışarıda-

"*Rigel nerede?*"

Herkes bana bakmak için döndü.

Anna'nın gözlerinde tarif edilemez bir ıstırap gördüm.

Norman onun elini sıktı. Sonsuz gibi görünen bir andan sonra, yatağımın etrafındaki perdeyi kavradı... ve sonra kenara çekti.

Yanımda, bir çocuğun harap olmuş bedeni hareketsiz yatıyordu.

Üzerime şiddetli bir baş dönmesi geldi ve düşmemek için yatağın korkuluklarına tutundum.

Rigel'di.

Yüzü yastıktan yana doğru düşüyordu. Cildi morluklarla kaplıydı ve kafası, içinden siyah saç tutamlarının çıktığı aşırı sayıda bandajla sarılmıştı. Omuzları tek ve karmaşık bir bandajla tutulmuştu ve burun deliklerine iki plastik tüp girerek ciğerlerine oksijen sağlıyordu. Beni en çok yıkan şey onun hareketsiz görünecek kadar yavaş nefes aldığını görmek oldu.

Hayır.

Tekrar öğürdüm, boğazım sıkıştı, buz kemiklerime hücum etti.

"Keşke onun da sizin kadar şanslı olduğunu söyleyebilseydim," diye fısıldadı doktor. 'Ama ne yazık ki durum böyle değil. İki kaburgası kırılmış ve üç kaburgası da çatlamış. Köprücük kemiği birkaç yerden kırılmış ve leğen kemiğindeki iliak krest hafifçe çatlamış. Ama asıl sorun kafasında. Kafa travması çok fazla miktarda kan kaybetmesine neden olmuş. İnanıyoruz ki...'

Doktor, kapı aralığından kendisine seslenen bir hemşire tarafından durduruldu. Özür dileyip uzaklaştı ama ben onun gittiğini bile görmedim. Bakışlarım Rigel'e sabitlenmişti, kalbimin dayanamayacağı donuk bir yıkımla damlıyordu.

Vücudu... Beni vücuduyla korumuştı...

Doktor Robertson elinde dosyalarla, "Bay ve Bayan Milligan," diye seslendi. "Bir dakikalığına buraya gelebilir misiniz?"

"Neler oluyor? Anna sordu.

Ona açıklayamayacağım bir şekilde baktı. O da hemen anlamış gibiydi. Anında, sevmeyi öğrendiğim gözler çaresizlik içinde parçalandı.

"Bay ve Bayan Milligan, geldi. Sosyal Hizmetler'den onay..."

"Hayır," diye başını salladı Anna, Norman'dan uzaklaşarak. 'Lütfen, hayır...' 'Bildiğiniz gibi burası özel bir hastane... Ve o...'

"Lütfen," diye yalvardı Anna, gözyaşları içinde, gömleğine yapışarak. 'Onu nakletmeyin. Lütfen, burası şehirdeki en iyi hastane, onu gönderemezsiniz! Lütfen!'

Doktor üzgün bir şekilde, 'Üzgünüm,' diye cevap verdi. 'Bu benim kararım değil. Anladığımız kadarıyla siz ve kocanız artık çocuğun yasal vasisi değilsiniz.

Beynimin bu bilgiyi işlemesi bir an sürdü.

Ne?

"Her şeyi ben ödeyeceğim! Anna telaşla başını salladı. 'Hastaneye yatışını, tedavisini, neye ihtiyacı varsa hepsini biz ödeyeceğiz... Onu göndermeyin...'

"Anna..." diye fısıldadım, yıkılmıştım.

Doktorun gömleğini kavradı, ona yalvardı. *"Lütfen..."*

"Anna... ne diyor?"

Titriyordu. Birkaç dakika sonra, acı veren bir yenilgiyi kabullenmiş gibi, başını yavaşça eğdiğini gördüm. Sonra bana döndü.

Ezilmiş gözlerini görür görmez içimdeki uçurum derinleşti.

"O istedi," diye itiraf etti, hissedilir bir acıyla. 'İstediği buydu... çok kararlıydı. Geçen hafta... benden evlat edinme sürecini iptal etmemi istedi. Anna yutkundu, yavaşça başını salladı. "Son birkaç günde her şeyi sonuçlandırdık. Burada daha fazla kalmak istemedi.

Dünya boğucu bir zonklamaya dönüşmüştü ve ben bunun farkına bile varmamıştım. Kalbimde donuk bir boşluk her şeyi anlamsızlaştırıyordu.

Ne diyordu?

Bu mümkün değildi. Geçen hafta...

Karşı konulmaz bir önsezi duygusu göğsümü düğümledi.

Geceyi birlikte geçirdikten sonra mı sormuştu? *"Bu*

şekilde asla mutlu olamayacaksın.

Hayır.

Hayır, anlamıştı, ona açıklamıştım.

Hayır, aramızdaki duvarları yıkmıştık ve ilk kez birbirimizin içine bakmıştık ve o anlamıştı, o *anlamıştı...*

O yapamazdı. Bir aileden vazgeçemezdi, yetimliğe geri dönemezdi...

Rigel biliyordu. Geri gönderilenlerin asla Mezar'a gönderilmediğini biliyordu. Onlar sorunlu olarak görülüyordu ve bu nedenle çok uzaklara gönderildiler.

Başka enstitülere. Ve gizlilik nedeniyle nereye gittiğini asla öğrenemeyecektim. Onu bir daha asla bulamayacaktım.

Neden? Neden hiçbir şey söylemedi?

Doktor Robertson Anna'ya, 'Hastanemize duyduğunuz güven için teşekkür ederim,' dedi. 'Ancak Bay ve Bayan Milligan... Dürüst olmak ve size çocuğun durumunun kritik olduğunu söylemek zorundayım. Kafa travması derin ve Rigel tehlikeli bir şekilde Üçüncü Aşama koma olarak adlandırılan duruma yakın. Derin koma olarak da bilinir. Ve şu anda...' Tereddüt etti, doğru kelimeleri arıyordu. "Uyanma ihtimali çok zayıf. Belki önceden var olan durumu olmasaydı, klinik görünüm bu kadar ciddi olmayabilirdi, ama...'

"Durum? Gücsüzce fısıldadım. "Ne durumu?

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana doğru döndü. Ama beni en çok şok eden şey, neredeyse pes edecekmiş gibi sessizliğe gömülmesi değildi. Doktorun sanki yanımdaki çocuğu hiç tanıımıyormuşum gibi bana bakmasıydı.

Doktor Robertson, 'Rigel nadir görülen bir rahatsızlıktan muzdarip,' dedi. 'Zaman içinde hafifleyen kronik bir durum. Beşinci kraniyal sinirde ağrı ataklarıyla kendini gösteren nöropatik bir bozukluk. Özellikle de şakaklarda ve gözlerde. Hastalar bu hastalıkla doğarlar, ancak zamanla bir şekilde bununla yaşamayı öğrenirler... Ne yazık ki tedavisi yoktur, ancak ilaçlarla yönetilebilir ve zamanla ataklar daha seyrek hale gelir.

Zaman geçiyordu ama ben artık yoktum.

Artık orada değildim. O odada değildim. O gerçekliğin dışındaydım.

Ruhum inançsızlık içinde çılgılık atarken tek hissedebildiğim bakışlarımın yavaşça Anna'ya dönmesiydi.

Hepsi bu kadardı. Parçalara ayrıldı, önümde gözyaşlarına boğuldu.

"Özür dilerim, Nica!" diye hıçkırdı. "Özür dilerim... O... kimsenin bilmesini istemedi... Size söylemememiz için bize söz verdirdi... ilk günden beri... bize yemin ettirdi. Bayan Fridge bizi bilgilendirdi ama Rigel bize söz verdirdi...'

Gözlerini kapadı, hıçkırarak ağladı. "Hayır diyemedim... Yapamadım...
Ö z ü r d i l e r i m .

Hayır.

Kulakları sağır eden bir kükreme içimi titretiyordu.

Bu gerçek değildi.

'Gittiğimiz o gece onu yerde bulduğunuzda... Ölümüne korkmuştum...
Kriz geçirip bayılmış olabileceğini düşündüm...'

Hayır.

'Psikologla durumu hakkında konuştum, ona yardım etmek i ç i n ... Ona söylemiş olmalı ve Rigel kötü tepki verdi...'

"Hayır," diye fısıldadım dudaklarımdan. Mide bulantısı şakaklarıma vuruyordu; tek hissedebildiğim buydu.

Bu doğru değildi. Eğer hasta olsaydı, bilirdim. Rigel'i tüm hayatı boyunca tanıyordum. *Bu doğru değildi.*

Birdenbire aklıma bir anı geldi.

Yatağın üzerinde oturuyordu. O akşam bana attığı bakışta, 'İçimde bir şey kırıldı... ve asla iyileşmeyecek' demişti.

Dünya patladı. Parçalandım ve yapbozun her parçası sonunda yerine oturdu.

Tekrarlayan baş ağrıları.

Ateşi çıktığında Anna'nın aşırı endişelenmesi.

Birbirlerine attıkları o bilmiş bakışları hiç anlamamıştım.

Rigel, doğum gününün akşamında, yatak odasında, parmakları saçlarını kavramış ve göz bebekleri büyümüştü.

Rigel yumruklarını sıkmış, benden uzaklaşırken gözlerini kapatmıştı.

Rigel sırtını sahanlığa dönmüştü. Yaralı bir hayvan gibi, "*Beni iyileştirmek mi istiyorsun?*" diye hırladı.

Anıların istilasına direnmeye, onları reddetmeye, uzaklaştırmaya çalıştım ama kaburgalarıma yapıştılar ve görüşümü bulanıklaştırdılar. Acımasız bir güçle, bulmacanın son parçası zihnime saplandı.

Rigel, Mezar'da, biz çocukken.

Başhemşirenin sadece ona verdiği şu küçük beyaz şekerler.

Onlar şeker değildi.

Onlar haptı.

Boğazım acımasızca kapandı. Doktor tekrar konuşmaya başladığında onu zar zor duydum.

'Önceden nörolojik rahatsızlıkları olan hastalar bu tür yaralanmalara maruz kaldıklarında, beyin tüm sistemi korumaya çalışma eğilimindedir. İçine düştükleri bilinçsizlik durumları, vakaların çoğunda, geri dönüşü olmayan komalara dönüşür.

'Hayır,' diye yutkundum. Vücudum şiddetle titriyordu. Herkes bana doğru döndü.

Benim için kendini o köprüden aşağı atmıştı.

Beni kurtarmak için.

Benim

için.

"Nica..."

"Hayır..."

Tekrar öğürmek için iki büküm oldum ve bu sefer safra boğazımı yakarak vücudumdan geriye kalanları çürüttü.

Biri bana yardım etmeye geldi ama ellerim onları itince atladı.

Çılgın bir acıyla sarsıldım ve beni gerçekliğe bağlayan son parıltıyı da kaybettim.

"Hayır!" diye bağırdım, daha da çılgına dönmüştüm. Gözlerim yaşlarla doldu ve ona doğru hamle yaparak ona ulaşmaya çalıştım. Bu son olamazdı, birlikte kalmalıydık. *Birlikte, diye* bağırdı ruhum, kendi etrafında dönerek. Sesler beni sakinleştirmeye çalıştı ama içimdeki yıkım o kadar şiddetliydi ki beni kör etti.

"Nica!"

"*Hayır!*"

Norman'ın kollarını ittim ve yorganı geriye attım. Bip sesi endişe verici bir şekilde hızlandı, çatlayan kaburgalarım zonklamaya başladı ve hava panikle atılan çığlıklarla doldu. Beni tutmaya çalıştılar ama ben elimden geldiğince kıvrandım, çığlıklarım odayı doldurdu.

Yatak sallandı ve metal parmaklıklar şangırdadı.

Kolumu fırlattım ve serum iğnesi yakıcı bir acıyla derimi yırttı, ben çırpınırken, tekmeler atarken ve ateşli bir şekilde havayı tırmalarken, yara bantları görüşümü yırttı.

Eller beni sabit tutmaya çalışarak bileklerimi kavradı. Acının çılgınlığında, *karanlık bir mahzenin içindeki deri kemerlere* dönüştüler. Dehşet patladı ve tekrar kâbuslarımın içine daldım.

"Hayır!

Sırtım dikleşti.

"Hayır! Hayır!

Hayır!

Kolumda keskin bir sızı hissettim ve dişlerimi öyle sıktım ki ağzıma kan tadı doldu.

Karanlık beni yuttu.

Ve karanlıkta sadece siyahı, yıldızsız bir gökyüzünü ve bir daha asla açılmayacak kurt gözlerini hayal ettim.

-

Bir şok geçirdi. Birçok hasta sinir krizi geçirir, bu olabilir... Gördüklerinizin üzücü olduğunu biliyorum ama endişelenmemelisiniz. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var.

"Bilmiyorsun," Anna'nın sesi sıkıntıyla titriyordu. 'Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Nica'yı tanısaydın, bunun normal olduğunu söylemezdin. Hıçkırarak ekledi: "Onu hiç böyle görmemiştim.

Sesleri soluklaştı, sanki uzak bir evrenden geliyor gibiydiler.

Bir kez daha yoğun, yapay bir uykuya daldım. Zaman benimle birlikte akıp gitti.

Gözlerimi açtığımda saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Başım tarif edilemeyecek kadar ağırdı ve gözlerimin arkasına keskin bir ağrı saplanıyordu. Şişmiş göz kapaklarımı açtım ve ilk fark ettiğim şey altın rengi bir ışık oldu.

Güneş değildi. Saçtı.

'Hey...' Gözlerim Adeline'a odaklandı. Elim sıkıyordu ve güzel dudakları ağlamaktan harap olmuştu. Saçları örgülüydü, eskiden olduğu gibi

Mezar'a gittiğimizde takmak için. Onu hep sevmiştim çünkü benim aksime o gri duvarların arasında bile parlıyordu.

"Nasıl... nasıl hissediyorsun? Yüzündeki sıkıntı belliydi ama acısına rağmen yine de tatlı bir şekilde beni rahatlatmaya çalıştı. "Su var, istersen... Bir yudum alabilir misin?"

Ağzımda safra tadı vardı ama hareket etmedim, sessiz ve bitkin bir haldeydim. Adeline dudaklarını birbirine bastırdı, sonra şefkatle elini benimkinin içine soktu.

'İşte, bekle...' Komodine doğru uzandı ve yatağımın yanında ikinci bir bardak su olduğunu fark ettim.

Birisi içine küçük bir karahindiba koymuş.

Çocukken enstitünün bahçesinde biriktirdiklerime benziyordu. Onlara üflerdim, keşke gidebilsem ve hep hayalini kurduğum peri masalını yaşayabilsem diye.

Biliyordum... O getirmişti.

Adeline daha rahat içebilmem için sırtlığı ayarladı. Bardağı tekrar komodinın üzerine koydu ve beni böyle cansız görünce içinde bir şeyler buruştu. Yatak örtülerimi düzeltti ve bakışları koluma, serumun koparılmasıyla oluşan çizige takıldı. Gözleri yaşlarla doldu.

"Bileklerini bağlamak istediler," diye fısıldadı. "Kıvrınmanı ve kendine zarar vermeni engellemek için... Onlardan yapmamalarını istedim. Bunun sende ne çağrıştırdığını biliyorum... Anna da buna karşıydı.

Adeline başını kaldırdı, gözlerinden acı damlıyordu. "Onu nakletmeyecekler.

Gözyaşlarına boğuldu, hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve bana sarıldı. Hayatımda ilk kez, insan sevgisini arzuladığım sürece, bir oyuncak bebek kadar gevşek kaldım. "Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti, bana o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse canım yanacaktı.

'Hastalığından haberim yoktu... inanın bana...'

Hıçkırıkları nefesini tıkırdatıyordu. Bana karşı titremesine, tırmalamasına ve ağlamasına izin verdim, bana her zaman izin verdiği gibi acı çekmesine izin verdim. Ve bedeni yorgun göğsüme yaslanırken, acımızın ne kadar benzer olduğunu merak ettim.

"Nica... sana söylemem gereken bir şey var.

Yüzünden bir damla gözyaşı yere düştü. Sözlerindeki hüznün o kadar yoğunlu ki başımı kaldırıp ona baktım.

Adeline cebinden bir şey çıkardı. Sonra titreyen parmaklarıyla yatağın üzerine koydu.

Yatak örtüsünün üzerinde buruşuk bir şekilde yatan benim polaroidimdi.

Billie'nin benim için çektiği, bulamadığım ve kaybettiğime emin olduğum fotoğraf.

Oradaydı.

"Cüzdanında buldular," diye mırıldandı Adeline. 'İç cebinde. Her zaman yanında taşırdı.

Dünya kesin olarak etrafımda parçalandı.

İçimde uzun zamandır saklı tutulan bir gerçeğin büyüdüğünü hissettim.

Gizli bakışların, söylenmemiş sözlerin, ruhun en derinlerinde yıllarca susturulmuş duyguların gerçeği.

Bir gerçek... Benim asla göremediğim ama onun kalbinin her gün sessizce koruduğu bir gerçek.

"Ben değildim, Nica," dediğini duydum, parçalanmakta olan bir dünyadan. "Mezar'da, Margaret seni mahzene kapattığında... Elini tutan ben değildim.

Yüzüm gözyaşlarıyla çatladı, acı beni paramparça etti, her şey yanıyordu ve sonunda daha önce hiç anlayamadığım şeyi anladım.

Tüm bu kelimeler ve davranışlar.

Gerçeğin içime girdiğini, benim bir parçam haline geldiğini, ruhumla kaynaştığını ve *tüm* pişmanlık dikenlerimi tek tek titrettiğini hissettim.

'Tüm bu zaman boyunca... Tüm hayatı boyunca... O her zaman... her zaman...'

Kendisinde bir sorun olduğunu her zaman biliyordu.

Bunu bilerek doğmuştu. Kendini bildi bileli bunu hissediyordu. Terk edilmiş olduğunu kendine bu şekilde haklı çıkarmıştı.

O diğer insanlar gibi değildi.

Başhemşirenin bakışlarını ya da aileler onu evlat edinmek istediklerini söylediklerinde başını nasıl salladığını görmesine gerek yoktu. Rigel onları bahçeden izledi ve yüzlerinde hiç istemediği bir acıma duygusu gördü.

-

"Eee?"

Gözlerinde bir ı ışık parlayan adam cevap vermedi. Rigel'in çocuksu yüzünü geriye yatırdı ve kıvılcımların patladığını gördü.

"Nereye düştü demiştiniz?"

Başhemşire, 'Merdivenlerden aşağı,' diye cevap verdi. "Sanki onları görmemiş gibiydi.

"Hastalık yüzünden," dedi doktor göz kapağını açarak onu muayene ederken. "Ağrı çok şiddetli olduğunda, gözbebeklerinin büyümesi yönelim bozukluğuna ve bir tür halüsinasyona neden oluyor.

Rigel bunlardan pek bir şey anlamadı ama yine de başını kaldırıp bakmadı. Doktor onu muayene etti ve bakışlarında dayanılmaz bir bilgi hissetti.

'Bence ona bir çocuk psikoloğundan randevu almalısınız. Onun durumu çok özel. Yaşadığı travma ile ilgili...'

"Travma mı?" diye sordu başhemşire. "Ne travması?"

Doktor ona şaşkınlık ve öfke arasında bir bakış attı. "Bayan Stoker, çocuk terk edilme sorunlarının açık işaretlerini gösteriyor. "Bu mümkün değil," diye tısladı başhemşire o ses tonuyla.

çocuklar ağlar. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz. "Terk edildiğini kendiniz söylediniz.

"Hâlâ kundaktaydı! Ne olduğunu hatırlayamaz, o yeni doğmuş bir bebektir!

Doktor ona son derece soğukkanlı bir bakış attı.

"Artık anlayabilecek kapasiteye sahip. Bu kadar küçük çocuklar eksikliği hisseder ve kendilerini suçlama, bunu kendilerine yansıtma ve bundan sorumlu olduklarını düşünme eğilimindedir. Kendisini, doğuştan sahip olduğu durumun, bu eksikliğin nedeni olduğuna ikna etmiş olabilir...'

"O hiçbir şeyden muzdarip değil," diye tersledi başhemşire, gözleri inatçı bir öfkeyle doluydu. 'Ona ihtiyacı olan her şeyi veriyorum. Her şeyi.

Rigel doktorun bakışını asla unutmayacaktı. Başka pek çok yüzde de aynı ifadeyi görmüştü. Bu sempati ona, eğer mümkünse, daha da yanlış hissettirdi.

"Şuna bakın... tam bir felaket," diye mırıldandığını duydu. "Kanıtları inkar etmek ona yardımcı olmaz.

-

Saldırıları hiçbir zaman aynı şekilde gelmedi.

Bazen sadece gözlerinin arkasında bir tahriş gibi hissediyordu, bazen de günlerce yoktular ve sonra beklenmedik bir şiddetle patladılar. En nefret ettiği anlar bunlardı, çünkü iyileştiğini ummaya başladığı anda, eskisinden daha da güçlü bir şekilde geri dönüyorlardı.

Ve böylece Rigel göz kapaklarını tırmalar, kıyafetlerini çizer, tuttuğu her şeyi paramparça edene kadar sıkardı. Kalbinin korkunç, sarsıcı bir sesle boğazında hızla çarptığını hissederek ve birinin onu görebileceği korkusuyla uzaklara kaçıp saklanırdı.

Cüssesi nedeniyle yavru bir hayvan gibi küçücük yerlere saklanabiliyordu. Sıkıştırdı, çünkü karanlıkta her zaman olduğu şeyi en yoğun şekilde hissedirdi: yalnız.

Yalnızdı, çünkü annesi için yeterli olamamıştı ve asla başkası için yeterli olamayacaktı.

Onu her zaman başhemşire bulurdu.

Onu saklandığı yerden nazikçe çıkarır ve parmaklarına bulaşan kanı umursamadan elinden tutardı.

Ona yıldızlar, uzak, yalnız güneşler hakkında yumuşak şarkılar söylerdi ve o da en son kimi cezalandırıdıysa onun tarafından buruşturulmuş eteğine bakmamaya çalışırdı.

Bozukluk onda bu şekilde büyüdü: zamanla aşk ve sevginin var olamayacağını, çünkü yıldızların yalnız olduğunu öğrendi.

O her zaman farklıydı.

Diğer insanlar gibi çalışmıyordu. Diğer insanlar gibi görmüyordu - rüzgâr uzun kahverengi saçlarını karıştırırken onu gördü, sırtındaki bronz kanatları gördü, çarpındılar, sonra sanki hiç var olmamışlar gibi kayboldular.

Doktor, gerçekte var olmayan şeyleri görmenin acının bir sonucu olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Bunu çok iyi biliyordu ama yine de Rigel bundan diğer tüm zayıflıklarından daha çok nefret ediyordu.

Sanki hastalık onunla dalga geçiyordu ve kıvılcımlar görüşünü her engellediğinde, ısıltılı bir gülümseme ve ona asla bakmayan gri, sıcak gözler gördü.

Rüyalar gördü.

İllüzyonlar. Onu gördü.

Ve belki de en azından bir parçası çarpık, aşırı ve yanlış olmasaydı, derinlerde kendini bu kadar kusurlu hissetmezdi.

Ama bu garip aşk daha da güçlenirken Rigel, tırnaklarının toprakta bıraktığı oyuklara, vahşi bir canavarın kazdığı yarıklara baktı.

Doktor, 'Zamanla daha iyi olacak,' dedi.

Diğer çocuklar ondan uzak durdular, ona korkuyla baktılar, onun aniden piyano tuşlarını tırmaladığını ve çılgınca patlamalarla yerdeki otları kopardığını gördüler.

Yanına yaklaşmadılar çünkü ondan korkuyorlardı. Ama bu onun işine geliyordu. Onların acımasına dayanamıyordu. Ona attıkları bakışlara, onu dünyanın çöp tenekesine atmalarına dayanamıyordu. Ne kadar farklı olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Bazı kınamalar seçilmiş değildir: onlar bizim sessizliğimiz ve eksikliklerimizin görünmez acısıdır.

Ama belki de en acı verici eksikliği buydu: sessizlik. Bunu bir yaz öğleden sonrası parmak uçlarında ayağa kalkıp küçük kolunu uzatana ve çamaşır odasındaki lavabonun yanındaki bardağa ulaşmadan bıçak gibi bir acıyla kör olana kadar fark etmeyecekti.

Acı bir diken kümesi gibi patladı ve dişlerini sıktı. Cam lavabonun içinde paramparça oldu ve Rigel'in yapabildiği tek şey tuttu, tuttu, tuttu.

Parçalar derisini kesiyordu.

Kırmızı damlacıklar porseleni işaretledi - *ve Rigel kan çiçekleri ve bir canavarın ellerini gördü, parmaklar pençe gibi kıvrılmıştı.*

"Kim var orada?" diye sordu küçük bir ses.

Şaşkınlıkla sıçramadan önce bile midesinin yanma hissiyle gerildiğini hissetti. Nica'nın ayak sesleri döşeme tahtalarını dövdü ve bu his vahşi bir dehşete dönüştü.

O değil.

O gözler olmaz.

Her zaman onu ilk uzaklaştıran kişi olmasına rağmen, onun kendisini kırık, kanlı bir canavar olarak görmesi düşüncesine dayanamıyordu.

Belki de Nica ona acıyacak ve zırhında bir çatlak bulacaktı ve o zaman onu dışarıda tutamayacaktı.

Ya da belki de onun gözlerine bakmak... kendi içine bakmak ve bildiği felaketin ta kendisi olduğunu görmek gibiydi.

"Peter, sen misin?" diye fısıldadı ve Rigel onu göremeden kaçtı.

Yalnız kalmak için çalıkların arasına saklandı ama acı tekrar başladı ve çimlerin üzerine yığıldı.

Gözlerini kapadı ve tedirgin parmaklarıyla ot saplarını tırmaladı. Bu dayanılmaz acıyı başka nasıl dindireceğini bilmiyordu.

Doktor, 'Zamanla daha iyi olacak,' demişti. Ve şakakları hâlâ zonklayan Rigel ilk kez kendini gülümserken buldu. Ama bu acı, zalim bir gülümsemeydi, neredeyse canını yakan bir gülümsemeydi. O gülümsemenin neşeli hiçbir yanı yoktu, çünkü içten içe biliyordu ki, eğer bu onun içinden geliyorsa, *çarpık, aşırı ve yanlış olmaktan* başka bir şey olamazdı.

Kurtların böyle mi güldüğünü merak etti: boş, tıslayan, gergin çeneli.

Ve yine de, ne kadar umutsuz hissetmesine rağmen... Rigel onu düşünmeden edemiyordu.

Berrak bakışları ve çilleriyle Nica karanlığı geri itti, çürüme ve mürekkep arasında bir yer buldu. Her şeye rağmen hep gülümsüyordu, asla anlayamayacağı bir ışığı vardı.

"Herkes için bir peri masalı vardır," dediğini duymuştu bir keresinde, rüzgârda savrulan saçlarında bir papatya.

Rigel her zaman olduğu gibi uzaktan izliyordu, çünkü karanlık için ışık kadar korkutucu ve aynı zamanda çekici bir şey yoktur.

Ufak tefek ve kırılgan Nica, kolunu daha küçük bir çocuğa dolamıştı.

'Göreceksin...' Gülümsedi, gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama yine de şafak kadar umutluydu. "Bizimkini bulacağız.

Rigel bir yerlerde onun için de bir şeyler olup olmadığını merak etti. Unutulmuş sayfalarda kaybolmuş bir şey. İyi ve nazik bir şey, onu düzeltmek istemeden ona dikkatle dokunabilecek bir şey.

Onu her zaman çok uzaktan izleyen Rigel, belki de onun o şey olup olmadığını merak etti.

"Ona söylemelisin," diye fısıldadı bir akşam bir ses.

Rigel, Nica'nın nihayet uykuya daldığı kilerin kapısını kapatmıştı. Arkasını dönmedi.

Onu kimin keşfettiğini biliyordu. O mavi gözler onu her yerde takip ediyordu.

Adeline, onun arkasında, gri elbisesinin eteklerini tutarak, "Elini tutanın ben olduğumu sanıyor," diye fısıldadı.

Rigel yere baktı ve o kapının ardındaki Nica'yı düşündü. Peri masallarını seven, masallarda yaşamayı umutsuzca hayal eden Nica'yı.

'Her neyse,' diye yanıtladı. "Bırak öyle düşünsün.

"Neden? Adeline çaresiz bir ifadeyle ona baktı. "Neden ona sen olduğunu söylemiyorsun?

Rigel cevap vermedi. Sonra sessizce elini kapının üzerine koydu. Sadece aşağıda, kırık rüyaların karanlığında ona dokunacak gücü bulabilen eli.

"Çünkü kurdun kızın elini tuttuğu hiçbir peri masalı yoktur.

-

Onun yüzüne bakmaktan her zaman nefret etmiştir.

Tıpkı onu sevdiği gibi, her santimini, dayanılmaz bir çaresizlikle.

Rigel bu aşkı ayıklamaya çalışmış, çocukluğundan beri bir şeyleri parçalamayı öğrenen elleriyle her bir yaprağı temizlemişti.

Ama bir taç yaprağından sonra bir başkası, hemen ardından bir başkası geliyordu ve o sonsuz sarmal merdivende Nica'nın gözlerinin o kadar derinlerine daldı ki, tekrar yüzeye çıkması imkânsız hale geldi.

Onların içinde boğuldu. Umut kalbine

dokundu. Ama umut etmek istemiyordu.

Umut etmekten nefret ediyordu.

Umut etmek, bir gün iyileşeceğine ya da onu seven tek kişinin diğer çocukları kanları akana kadar döven bir canavar olmadığına dair kendini kandırmak anlamına geliyordu.

Hayır. Onun için değildi.

Onu silmek, uzaklaştırmak, üzerinden söküp atmak istedi.

Kendini bu duygulardan kurtarmak için, çünkü bunlar *çarpık, aşırı* ve *yanlış*, tıpkı onun gibi.

Ama zaman geçtikçe Nica kalbinde daha fazla yer etti.

Yıllar onları değiştirdikçe, o sonu olmayan aşkın dikenlerini daha çok kaşıdı.

Ve günler yıllara dönüştükçe, o gülümsemeye devam ettikçe, Rigel onun tatlılığında başka kimsede olmayan bir güç olduğunu anladı.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir güç.

Nica'nın gibi bir ruha sahip olmak, dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini bilmek, ancak her gün sevmeye ve nazık olmaya karar vermek anlamına geliyordu.

Ödün vermeden. Korkmadan. Tüm kalbimle.

Rigel asla umut etmeye cesaret edememişti.

Ama ona umutsuzca aşık oldu - umudun vücut bulmuş haliydi.

-

*"Her şeyini aldın mı? Rigel
arkasını döndü.*

Kadın odanın kapısında duruyordu. Adının Anna olduğunu söylemişti ama Rigel onun ve kocasının az önce söylediklerini pek dinlememişti.

Eskiden Peter'in olan boş yatağa bir bakış fırlattığını görmüştü. "Hazır olduğunda..."

"Sana söyledi, değil mi?"

Gözlerini kaldırdı, ama adam zaten oradaydı, yüzüne sabitlenmişti, anlaşılmazdı.

"Ne hakkında?"

"Hastalık hakkında."

Onun kaskatı kesildiğini gördü. Anna sözsüz bir şekilde ona baktı, belki de bu konuda bu kadar soğuk bir sertlikle konuşmasına şaşırmıştı.

'Evet... bize anlattı. Atakların zaman içinde daha iyi hale geldiğini söyledi... ama bize aldığınız ilaçların listesini verdi.

Anna ona, kendisine bile dokunmayan bir duyarlılıkla baktı.

"Biliyorsun... bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı ama Rigel onunla ilgili notu gördüklerini ve bunun çok şeyi değiştirdiğini biliyordu. "Norman ve benim için bu..."

"Bir isteğim var."

Anna sözünün kesilmesine şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Bir istek mi?"

"Evet."

Onun, biraz önce oturma odasında kendini en çekici gülümsemeyle tanıtan kibar ve cana yakın genç adam olup olmadığını merak etmiş olmalıydı.

Kaşlarını çattı, kararsızdı.

"Tamam..." diye mırıldandı.

Rigel döndü. Tozlu pencereden, Nica'nın karton kutusunu aşağıdaki arabalarının bagajına yerleştirdiğini gördü.

"Ne hakkında bir istek?" "Bir söz hakkında."

Eğer bir kurdun kalbiyle büyürseniz, koyunları tanımayı öğrenirsiniz.

Lionel'in Nica'yı sokakta yakalayıp sarsarak kendi istediğini yaptırmaya çalışmasından çok önce de bunu biliyordu.

Onu yere fırlatırken, hayatı boyunca katlandığı fiziksel acının aynısını çektirmenin sadistçe tatminini hissetmişti. Lionel'ın acınası öfkesi sadece içindeki karanlığı besliyordu.

"Kendini kahraman mı sanıyorsun? Lionel tükürdü. "Böyle mi düşünüyorsun? Kendini iyi adam mı sanıyorsun?"

"İyi adam mı?" diye fısıldadığını duymuştu. "Ben... *iyi adam mı?*"

Rigel zalim bir kahkaha atarak başını geriye atmak istemişti.

Ona kurtların *umut* etmediğini söylemek istemişti. Böyle tatlı, hafif bir duygu için içlerinde çok fazla çürüme vardır.

Hepimiz için bir peri masalı olduğu doğruysa, onunki çamurlu elleri olan kırık bir çocuğun sessizliğinde kaybolmuştu.

'İçimi görmek ister misin? Bakmadan önce altına işersin.'

Lionel'in elini yere bastırması, acısının tadını çıkarıyordu.

"Hayır, ben hiçbir *zaman* iyi adam olmadım," diye tıslamıştı ruhundan gelen çığ bir alaycılıkla. "Ne kadar *kötü* olabileceğimi görmek ister misin?"

Ona seve seve gösterecekti ama Nica'nın orada olduğunu hatırladı.

Dönmüş, onu arıyordu. O da izliyordu.

Ve o parlayan gözlerde Rigel bir kez daha kendini olduğu canavar olarak görmeyi başaramamıştı.

-

Acı krizlerinden daha kötü bir acı vardı.

Ve bunu yapabilecek tek kişi oydu.

'Birlikte kırıldık,' diye fısıldamıştı Nica. "Ama sen beni bir an bile içeri almıyorsun.

Rigel kırık camları ve ellerindeki kesikleri tekrar gördü.

Yırtılmış otları ve parmaklarındaki kanı gördü.

Kendini gördü, çok karanlık ve yalnızdı ve onu, kendisinin bile asla kurtulamayacağı bu felakete sokma düşüncesine dayanamıyordu. Onun, ruhunu katleden ve canlı bir yaratık gibi acı içinde çılgılık atan o çıplak, öfkeli parçasına dokunduğunu görmeye.

Bu yüzden sessiz kaldı. Tekrar.

Ve onun hayal kırıklığına uğramış bakışı kalbini yaraladı.

Onu sevmek istiyordu. Onunla birlikte olmak. Onu içine çekmek. Ama hayat ona sadece nasıl tırmalayacağını ve yırtılacağını öğretmişti.

Şefkatle sevmeyi asla öğrenemeyecekti. Şefkatin vücut bulmuş hali olan o bile.

Ve o güzel gözlerin yaşlarla dolduğunu gören Rigel, eğer ödenmesi gereken bir bedel varsa, onu kendinden kurtarmak için sahip olduğu her şeyi vereceğini biliyordu. Her bir yaprağını, sonu olmayan bu aşk için.

-

O an er ya da geç gelecekti.

Rigel bunu her zaman biliyordu. Ama sonsuza dek onunla kalabileceği, artık yalnız olmayacağı umudu gözlerini kör etmişti. Bu hüsnükuruntu içinde teselli bulmuştu.

Onu yatağında yatarken görmüştü, çıplak sırtı çarşafların arasından dışarı çıkıyordu. Sonra elini açmıştı. Göğsüne koyduğu mor yara bandını görünce ne yapması gerektiğini anladı.

Yumruklarını sıktı ve kapıyı arkasından kapatarak, aklında tek bir hedefle aşağı indi.

Kıvranan his kalbini ele geçirdi, umutsuzca onu durdurmaya çalıştı, ancak Rigel kalan tüm gücüyle onu kendi içine geri itti.

Peri masalını aramış ve onu Nica'nın gözlerinde bulmuştu.

Onun teninde, kokusunda okumuştı.

Onu o geceye dair anılarına yerleştirmişti ve artık onu asla unutamayacağını biliyordu.

Alt katta, saat çok erken olmasına ve herkes hâlâ uyuyor olmasına rağmen mutfağın ışığı çoktan yanmıştı. Orada kimi bulacağını bildiğinden emindi.

Anna bornozuna sarınmıştı ve saçları dağınıktı. Çay yapmakla meşguldü ama kapıda duran adamı fark etmesi uzun sürmedi.

'Rigel...' Şaşkınlıkla elini kalbine götürdü. "Merhaba... Nasıl hissediyorsun? Saat çok erken... Ben de tam gelip nasıl olduğuna bakacaktım..." Ona endişeli bir bakış attı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Cevap vermedi. Daha fazla saklanmayacak gözlerle Anna'ya baktı. Artık onun gitmesine izin verdiğine göre, rol yapmasına gerek yoktu.

Ona baktı, kafası karışmıştı.

"Rigel mi?"

"Burada kalamam.

Bu kelimeleri sanki zehirmiş gibi tükürdü. Odanın diğer tarafındaki Anna kıpırdamadı.

'...Ne?' bir süre sonra fısıldayabildiği tek şey buydu. "Ne demek istiyorsun?"

Sadece bu. Burada daha fazla kalamam. Gitmek zorundayım.'

Konuşmayı hiç bu kadar zor bulmamıştı. Ya da bu kadar acı verici. Kalbi onu terk etmeyi reddediyordu.

"Bu... bir tür şaka mı? Anna gülümsemeye çalıştı ama tek başarabildiği solgun bir yüz ifadesiydi. "Farkında olmadığım bir tür oyun mu?"

Onun yüzüne baktı. Konuşmasına gerek yoktu. Gözleri kararında ne kadar ısrarcı olduğunu gösteriyordu. Anlamak zorundaydı.

Yüzündeki tüm renk izleri yavaşça kayboldu.

"Rigel... Ne diyorsun sen? Anna ona kederli gözlerle baktı. 'Ciddi olamazsın, olamazsın...' Hayal kırıklığı sesini düzleştirirken onun bakışlarına yapıştı. "Burada iyi olduğunu sanıyordum, mutlu olduğunu sanıyordum... Neden böyle söylüyorsun? Yanlış bir şey mi yaptık? Norman ve ben..." Durakladı, fısıldamadan önce, 'Hastalık yüzünden mi? Eğer...'

'Hastalığın bununla *hiçbir* ilgisi yok,' diye tısladı. Bu her zaman sinirlerini gererdi. "Bu sadece benim kararım.

Anna acı içinde ona baktı ve Rigel sahip olduğu tüm kararlılıkla onun bakışlarını tuttu.

"Evlat edinme işleminin iptalini isteyin. "Hayır... Ciddi olamazsın...

'Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Sor. Bugün.'

Anna başını salladı. Gözleri daha önce hiç görmediği bir annelik inadıyla parlıyordu.

'Sence bunu böyle kabul edecekler mi? Hiçbir gerekçe olmadan? Bu ciddi bir durum. Bu işler böyle yürümez, özel sebepler isteyeceklerdir...'

Sözünü kesti. "İşte not.

Şaşkınlık yüzüne yayıldı.

"Not mu?" diye tekrarladı ama Rigel onun neden bahsettiğini bildiğini biliyordu. Koruyucu Bakım Yerleştirme Emrindeki o silinmez madde, sadece onun için yapılmıştı.

"*Benimle* ilgili not. Eğer saldırılarım aile uyumunu bozar ve şiddet olaylarına dönüşürse, evlat edinme süreci askıya alınabilir.

"Bu not bir sapkınlık! Anna patladı. 'Onu kullanmaya hiç niyetim yok! Şiddet olaylarıyla ilgili o satır evlat edinen aileye atıfta bulunuyor ve sen hiçbirimizi incitmedin! Hastalık kolay bir çıkış yolu değil, olsa olsa burada *kalman* için bir sebep!

"Hadi ama," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Beni hep istedin çünkü sana oğlunu hatırlatıyorum.

Anna sertleşti.

"Bu doğru değil.

Evet, öyle. Beni orada piyano çalarken gördüğünde de böyle d ü ş ü n m e d i n m i ? Öyle değilmiş gibi davranma. Benim için hiç orada olmadın.'

"Sen...

"*Ben Alan değilim*," diye tıslayarak onun sıçramasına neden oldu. "Hiçbir zaman olmadım. Ve ben *asla* olmayacak.'

İşte yine başladı. Rigel, o tükenmiş gözlere bakarak, başkalarına saldırmaktan ve zarar vermekten daha iyi yapabileceği bir şey olmadığına dair bir kez daha onay aldı.

Anna'nın bir an için yapabildiği tek şey sözlerinin sertliğini sindirmek oldu.

Kadın tekrar yere baktığında ellerinin titrediğini gördüğünden emindi.

"Sen asla onun yerine geçmedin. Asla olmadın. Seni sevmeye başladık... kim olduğun için. Kim olduğun için. Başını sallarken dudakları acı bir gülümsemeye dönüştü. "Senin de bize düşkün olduğunu düşünmek isterim.

Cevap vermedi. Gerçek şu ki, ya umutsuzca sevebileceğini ya da hiçbir şey hissetmeyebileceğini fark etmişti ve bu uçlar arasındaki uçurumda sevgiye yer yoktu.

Başhemşirenin ona olan düşkünlüğü, içinde kendiliğinden filizlenebilecek her türlü bağıllık duygusunu reddetmesine neden olmuştu.

"Bunu yapamam. İstedğin bu olsa bile... Seni oraya geri gönderemem. Anna başını kaldırdı, gözleri yaralı ama parlaktı. 'Oraya geri dönmeyi nasıl isteyebilirsin? O korkunç yere... *Hayır,*' diye onun sözünü kesti. 'Orasının nasıl bir yer olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Buradan ayrılmaya gerçekten bu kadar ihtiyacın var mı?

Rigel yumruklarını sıktı. Kıvrım kıvrım kıvranan his içini yırtıyor ve tırmalıyordu, çığlıkları umutsuz bir kınamaydı.

'Başka bir yolu olmalı. Her ne ise, birlikte bir çözüm bulabiliriz, yapabiliriz...'

"Ona aşığım.

Rigel bu itirafın nasıl yaktığını her zaman hatırlayacaktı. O kadar özeldi ki, kendi kendine bile dile getirmemişti ve başka birinin önünde yüksek sesle söylemek dayanılmazdı.

Sözleri buzul sessizliğinde yankılandı.

"Ona aşığım," diye tükürdü dişlerini sıkarak, "*iliklerine* kadar.

Anna'nın bakışlarını üzerinde hissetti ve inançsızlıkla donmuş olduklarını anlamak için gözleriyle buluşmasına gerek yoktu. Rigel tırnaklarını avuçlarının içine gömdü ve iki derin, bilmiş gözünü Anna'nın yüzüne dikti.

"Şimdi anladın mı? Onu *asla* bir kardeş olarak görmeyeceğim.

Anna'nın yapabileceği hiçbir Şey yoktu, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona bakmaktan başka.

Rigel ona izin verdi.

"Burası benim için doğru yer değil. Kaldığım sürece... o asla gerçekten mutlu olamayacak.

Göğsündeki yara bandıyla ona gülümseyen kızını düşünerek yüzünü eğdiğinde Rigel, kendisi gibi olanlar için bir final varsa, bunun en başından beri içinde olduğunu bir kez daha fark etti.

Başhemşire bir keresinde ona '*Yıldızlar yalnızdır,*' demişti. "*Tıpkı senin gibi. Uzaktalar, bazıları çoktan söndü. Yıldızlar yalnızdır, ama sen onları g remesen bile parlamayı asla bırakmazlar.*

Rigel bunu o zaman, Nica'nın göğsünde takımyıldızların izini sürdüğü o anda anlamıştı.

Bütün gece onun uyumasını izledikten, gözlerini bir an bile kapatmadıktan sonra anlamıştı.

Kalbinin derinliklerinde bir yerde, onun her zaman kendisiyle birlikte olacağını anlamıştı.

"Yalnız değilsin. Nica, '*Seni her zaman yanımda taşıyacağım'* demişti.

      yıldızlar yalnızdır, ama siz onları g remeseniz bile parlamaktan asla vazgeçmezler.

Rigel, artık onu göremese bile her zaman onun için parlayacağını biliyordu.

Onun yıldızıydı, her zaman bakışlarının dokunduğu en değerli Şey olmuştu.

Çatlamış kalbinden ona bakacak ve nerede olursa olsun Nica'nın mutlu olduğunu bilecekti. Gerçek bir aileyle, her zaman istediği peri masalıyla.

"Ona *verebileceğin* her Şeyi hak ediyor.

-

"Rigel... bana neler olduğunu anlatmak ister misin?

Onun gözlerini asla unutmuyacaktı. Daha çocukken kendini kaybettiği Nica'nın gözlerini.

Rigel, Tearsmith'in gözlerine bakmış ve ona yalan söyleyemeyeceğini bir kez daha anlamıştı.

"Olan şu ki seni terk ediyorum," derdi, eğer olduğu gibi olmasaydı. *"Benden her şeyimi aldığından beri ilk kez gitmene izin veriyorum."*

Ama bunu söylemeye cesaret edemedi. Sonunda bile. Bu yüzden kendisine asla izin vermediği tek şeyi yaptı. Tüm savunmasını indirdi.

Ona baktı ve o yakıcı aşk gözlerinden taşan bir nehir gibi fışkırdı.

Nefes nefese kalmıştı, anlayamamıştı ve adam onu her bir parçasıyla yeniden hafızasına kazınmıştı.

"Rigel..."

Sonrasında ne olacağını tahmin edemezdi.

Eve asla dönemeyeceklerini, o söylenmemiş sözlerin son pişmanlıkları gibi içinde kalacağını bilemezdi.

Onun gözlerindeki donmuş çılgılığı her zaman hatırlayacaktı.

O anda hissettiği dehşeti asla unutamayacaktı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ağın kopması ve Nica'nın geriye doğru düşmesi.

Rigel ileri atıldı ve adrenalin gözbebeklerini büyüttü. Nica'nın saçları arkasına doğru uzanıyordu ve Rigel onun *gün batımında uçuşmak üzere olan bir melek gibi pervane kanatlarını açtığını* gördü.

Halüsinasyonlarından biri daha. Sonuncusu.

Rigel onu yakaladı. Vücudunu onunkinin altında hareket ettirmek içgüdüsel, onu her zaman koruma ihtiyacından doğmuştu. Kendisinden bile.

Kıvrandığını hissetti. Çılgılık attı, çırpındı, ateşle onu kendine çekti. Bir çiçek gibi etrafını sardığını hissetti, dikenleri onu darbeden korumak için hep birlikte ayağa kalktı.

Ve Rigel daha sonunun geldiğini bile anlamadan, ağzından tüm varlığının kurtuluşu olan o sözlerin döküldüğünü duydu.

"Seni seviyorum."

Nica onun kollarında uzun süre tutulmuş bir kelebek gibi titriyordu.
Ve bu fısıltı onu terk ederken, Rigel hayatında ilk ve son kez huzur hissetti.

Sonsuz, tatlı bir rahatlama, her zaman savaştığı neredeyse yorucu terk ediş.

Asla yalnız olmayacaktı.

Hayır.

Çünkü Nica onun içindeydi. Masum gözleri ve yürek burkan gülümsemesiyle... Onu asla terk *etmeyecek*, kalbinde her zaman *sonsuz* bir *yıldız olacaktı*.

Ve dünya bu hikâyenin son sayfasını sonu gelmeden yırtıp atarken, Rigel tıpkı bir kurt gibi yüzünü onun boynuna gömdü ve sahip olduğu her şeyle ona sarıldı.

Tüm gücüyle ve nefesiyle.

Söylenmemiş her kelimeyle ve her pişmanlık kırıntısıyla. Tüm yapraklarıyla.

Ve tüm dikenleri.

Sahip olduğu her şeyle... sonu olmayan bu aşk için.

*"Elveda," dedi ardıc kuşu kara, onu
son kez severek.*

*"Üşüyordum, ama sen beni örtmeye
çalıştın, Ve şimdi kalbime girdin.*

-

Kalbinizin hangi parçasını seçerdiniz?

Sadece biriyle yaşayabilirsiniz, çünkü diğeri kaçınılmaz olarak ölecektir. Hangi parçayı seçerdiniz?

"Sen," diye cevap verirdi Rigel, gözleri kapalı.

Her zaman ve ne olursa olsun, 'Ben seni seçerdim.

33. The Tearsmith

*Ve böylece Aşk doğdu. Dünyayı dolaşmaya
başladı ve bir gün Deniz'le tanıştı.
Deniz büyüldü ve ona azmini verdi. Evrenle
tanıştı, o da ona gizemlerini verdi. Sonra
Zaman'la tanıştı, o da ona sonsuzluğu verdi.
Ve sonunda Ölüm'le karşılaştı. Korkunçtu,
Deniz'den, Evren'den ve Zaman'dan daha
büyüktü.
Onunla yüzleşmeye hazırlandı ama ona bir ışık verdi.
"Nedir bu? Aşk sordu.
"Umut," diye yanıtladı Ölüm. 'Böylece seni
görebiliyorum
ve her zaman yolda olduğunuzu bilecek.'*

Ben çocukken, dünyaya renk katan şeyin gerçek olduğunu söylerlerdi.

İşte uzlaşma budur. Gerçeği öğrenene kadar, gerçekliği asla tüm renkleriyle göremezsiniz.

Artık daha önce hiç fark etmediğim her şeyi bildiğime göre, nihayet anlayan birinin gözleriyle dünyanın tüm parlak tonlarını görebilmeliydim.

Ve yine de... her şey hiç bu kadar gri görünmemişti. Dünya, gerçeklik, hatta ben bile.

Ben çocukken, Gözyaşı Ustası'na yalan söylenemeyeceğini de söylerlerdi. Çünkü o sizin ruhunuzun derinliklerini okuyabilir... Ondan saklayabileceğiniz hiçbir duygu yoktur. Tüm çaresiz, acı çeken, yürek burkan duygularınızı size aşıl原因an odur.

Küçük bir kızken ondan korkardım. Onun bir canavar olduğunu düşünürdüm. Benim için o tam da inanmamızı istedikleri şeydi: yalan söylediğinizde gelip sizi alıp götürecek bir öcüydü.

Hala ne kadar yanıldığımı bilmiyordum. Bunu ancak en sonunda anlayacaktım.

Hayatım boyunca yanımda taşıdığım o peri masalını ancak bu gerçeğe dolu gözlerimle nihayet anlayabilecektim.

-

Adeline bana her şeyi anlattı.

Onun sözleriyle, benimkine paralel olarak yaşanan o yalnız hayatı yeniden kurguladım.

Her bir parça, her bir kâğıt parçası... her şey yerli yerine oturdu ve sonunda okuyabileceğim bir hikâyenin sayfalarını oluşturdu.

O andan itibaren gözümün önünden gitmeyen tek şey, asla tahmin edemeyeceğim bir sonun farkındalığıydı.

Ertesi gün bir polis memuru bana bazı sorular sormaya geldi. Ona neler olduğunu anlatmamı istedi ve ben de sorularını monoton bir ses tonuyla yanıtladım. Ona gerçeği anlattım: Lionel ile buluşma, kavga, düşüş.

Sonunda, birkaç not aldıktan sonra, adam gözlerimin içine baktı ve Lionel'in bizi kasten köprüden aşağı itip itmediğini sordu.

Sessizdim. Zihnim yaşananların her anını, onun öfkesini, kinci hiddetini, tiksintiyle çarpılmış yüzünü tekrar tekrar canlandırdı. Sonra bir kez daha gerçeği söyledim.

Bu bir kazaydı.

Adam başıyla onayladı ve geldiği gibi gitti.

Kazayı duyduklarında Billie ve Miki hastaneye koştular.

Miki çok erken geldi. Dışarıda, odamın önündeki sandalyelerden birinde bekledi ve ancak Billie nefes nefese koridora koştuğunda, gözleri yaşlarla dolduğunda ayağa kalktı.

Hemşireler koşuştururken birbirlerine baktılar, birinin dudakları stresten gerilmişti, diğerinin yüzü ağlamaktan kızarmıştı.

Bir sonraki an Billie kollarını Miki'ye doladı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Birbirlerine daha önce hiç olmadıkları kadar sıkı sarıldılar, birbirlerine tutundular ve kucaklaşmaları yeniden birleşen aşkın tüm sıcaklığıyla yayıldı. Birbirlerinin kollarında sonsuza kadar kaldılar, sonra yavaşça çekildiler.

Birbirlerinin yüzüne bakarak uzaklaştılar. Odama girmeden önce birbirlerine attıkları bakış, korkunç bir fırtınadan sonra aydınlık ve berrak bir gökyüzü vaat ediyordu.

Konuşmuş olmalılar.

Hem de çok. Uzun uzun.

Hâlâ zamanları vardı.

"Nica!

Billie yatağıma koştu. Bana sarıldı. Çatlayan kaburgalarım acıyla zonkluyordu ama sesimi çıkarmadan gözlerimi yarı kapattım.

'Buna inanamıyorum,' diye hıçkırdı. 'Haberini duyduğumda nefes alamadım... Yemin ederim nefes alamadım... *Tanrım*, ne kadar korkunç...'

Parmaklarını nazikçe benimkilere doladı.

Miki elimi sıktı, gözleri lekeli rimelle boyanmıştı.

Billie'ye beni incittiğini söyleyecek gücü kendimde bulamadım.

'Yapabileceğimiz bir şey varsa...' diye mırıldandığını duydum ama sözleri kalbim olan kara delikte kayboldu.

O anda Miki Rigel'e doğru döndü. Bana onun hakkında emin olmadığı bir şey olduğunu söylediği zamanı hatırladım. Herkes gibi o da kurdu görmüştü ama altında titreşen ruhu görememişti.

"Ah, fotoğrafım..." Billie gözyaşlarını eliyle silerek gülümsedi. "Onu saklamışsın..."

Polaroid oradaydı, dayanıksız ve buruşuktu, dayanılmaz, banal kaygısızlığıyla beni gerçekliğe bağlıyordu.

"Onu sakladığını bilmiyordum..." diye fısıldadığında kalbimin kaburgalarımın çarptığını hissettim.

O fotoğrafın benim için ne anlama geldiğini ona anlatmak istedim. İçimi yiyip bitiren dayanılmaz acıyı hissetmesini istedim. Bu beni öldürüyordu.

Belki bir gün ona söyledim.

Bir gün onlara tüm hikayelerin kitaplarda yer almadığını söyleyecektim. Gizlice yaşayan ve duyulmadan ölen görünmez, sessiz ve saklı masallar olduğunu. Sonu olmayan, her zaman yarım kalmaya mahkum masallar.

Belki bir gün ona bizimkini anlatırım.

Bana baktılar, kararsızdılar, her zamanki kaygısız halimden bir kalıntı arıyorlardı. Hareket etmediğimde, beni rahat bırakmaya karar verdiler.

Ancak onlar kapıya geldiklerinde sessizce 'O beni korudu' diye fısıldadığımı duydum.

Billie'nin arkasındaki Miki durdu ve arkasını döndü.

Kafamı kaldırmadım ama bakışlarını üzerimde hissettim. Rigel'e son bir kez baktıktan sonra tekrar arkasını döndü.

Yalnız kalınca dikkatim ellerime yöneldi.

İkisi de tamamen beyazdı. Derim bileklerimden tırnak uçlarıma kadar çıplaktı. Parmaklarımda kırmızı izler, küçük kesikler ve yara izlerinden oluşan takımyıldızları vardı.

Yavaşça yukarı baktım. Bir hemşire yatağının diğer tarafında Rigel'in serumunu hazırlıyordu.

"Yara bantlarım," diye mırıldandım mekanik bir şekilde. "Neredeler?"

Onu izlediğimi fark etti. Solgun, durgun gözlerimde garip bir parıltı görünce tereddüt etti.

'Artık onlara ihtiyacın yok, merak etme,' diye nazikçe cevap verdi.

Yüz ifadem değişmedi. Bana yaklaştı ve parmaklarımı göstermek için elimi kaldırdı.

"Gördünüz mü? Tüm kesikleri dezenfekte ettik. Temizler. Başını eğdi ve bana gülümsedi. Ben de gülümsemedim. 'Bahçeyle mi uğraşıyordun? Bütün bu çizikler öyle mi oldu?'"

Sanki hiç konuşmamış gibi sessizce ona baktım. Belki de ona hala ciddi, yıkılmış ama parlayan gözlerle baktığımı fark etmiştir.

"Yara bantlarımı *istiyorum*."

Kadın bana baktı, şaşırmıştı, ne diyeceğini bilmiyordu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, anlamamıştı.

"Onlara ihtiyacın yok," diye tekrarladı, belki de anlamsız isteğimin sadece şokun bir sonucu olup olmadığını merak ediyordu.

Aklımı kaçırdıktan, bağırıp çağırdıktan ve serumu kopardıktan sonra koğuştaki hemşireler bana temkinli bir şekilde bakmaya devam ettiler.

Başka biri içeri girdiğinde kadın çok rahatlamış görünüyordu. Yavaşça dönüp gözden kayboldu ve beni gözlerimi açmaya zorladı.

Ama keşke yapmasaydım.

Hava etrafımda dondu ve tükürüğümü boğazıma hapsetti.

Lionel temkinli bir şekilde içeri giriyor, odayı istila ediyordu. Gözleri hüznünlüydü ve dudakları ısırılmıştı, stres tarafından yutulmuştu. Görebildiğim tek şey buydu, çünkü gözlerim mekanik olarak ondan uzaklaşıp duvara kayıyordu.

Onu durdurmak, daha fazla yaklaşmamasını söylemek istedim ama boğazımın o kadar sıkıldığını fark ettim ki sesimi çıkaramadım. Yatağımın yanında durdu ve kendimi her zamankinden daha güçsüz hissettim.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca, nasıl bozacağını bilmediği bir sessizlik içinde yanımda oturdu.

"Muhtemelen görmek isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum.

Rigel'e bakamıyordu bile. Onun arkasında yattığı, hayata pamuk ipliğiyle bağlı olduğu fikri midemi söndürülmüş bir sigara gibi burktu.

"Bir polis memuruyla konuştuğunuzu duydum. Ona bunun bir kaza olduğunu söylediğinizi biliyorum. Doğruyu söylediğiniz için size teşekkür etmek istedim.

Uyuşuk bir şekilde bir tarafa baktım. Lionel sanki acilen kefareti ödemiş istercesine gözlerime bakmaya çalışıyordu.

'Nica...' diye fısıldadı yalvarırcasına, elime uzanarak. 'Asla istemedim...'

Kolumu zorla çektiğimde sıçradı. Serumun tüpleri parladı ve ona baktım, gözlerim daha önce hiç olmadığı kadar geniş ve beyazdı. Buz gibi bir yavaşlıkla "Bana bir daha dokunamazsın" derken ellerim titriyordu.

Lionel bana baktı, beklenmedik tepkimden incinmişti.

'Nica, bunu ben istemedim,' sesi pişmanlık dolu bir ağıt gibiydi. "İnan bana, özür dilerim... Sana o şeyleri söylememeliydim... Kendimde değildim... Ve yumruk, Nica, yemin ederim sana vurmak istemedim..." Gözümde patlattığı kılcal damara baktı ve dudağını ısırarak yere baktı.

Hâlâ Rigel'e bakamıyordu.

'Kimseye söylemeyeceğim. İkiniz hakkında...'

'Artık bir önemi yok,' diye nefes aldım.

"Nica..."

"Hayır," diye fısıldadım, teselli edilemez bir halde. 'Artık hiçbir şeyin önemi yok. Arkadaşım olduğunu sanıyordum. *Arkadaşım* Lionel... *Arkadaşlığın* ne demek olduğunu biliyor musun?

Sesim tanınmaz haldeydi, buz gibi bir tıslamaydı.

Bu ben değildim. Ben her zaman nazik ve şefkatliydim. Her durum için bir gülümsemem vardı. Gözlerimde hayret kristalleri vardı ve parmaklarım her zaman renkli yara bantlarıyla kaplıydı.

Ama o anda, ikiye bölünmüş bir masalın sonucuydum.

Bir dondurma büfesinin yanında paramparça olan bir doğum günü hediyesinin sonucu. Bir partiden kaçmanın. Elleri beni yakaladığında korkudan titreyen nefeslerimi. Tüm tiksintisini ve öfkesini kusup bizi mahkum etmekle tehdit ettiğinde kalbime saplanan hayal kırıklığını.

Hayır, bu ben değildim.

"Seni her şey için affedebilirdim ama bunu affetmezdim." derken kavrulmuş, küllü sayfalar boğazımı tırmaladı. *Her şey için...* Ama bu için değil.

Bunun onun hatası olmadığını biliyordum. Yine de, küçük bir salyangozla başlayan olaylar silsilesine dönüp baktığımda, Lionel'ın bana, benim ona karşı hissettiğim saf ve koşulsuz özveriyle bakıp bakmadığını merak ettim.

"Git.

Sıkıntısını yuttu.

Güve gibi bir kalbim olduğu doğruyd.

Yanana kadar ışığın peşinden gittiğim doğruyd, çünkü çocukken yaşadıklarım beni onarılamayacak kadar kırmıştı. Ama ruhumun en harap kısımları gözlerimi onunkilerle buluşturmaya çalışsa da hiçbir şey beni onu affetmeye ikna edemedi.

Ruhumun yarısını parçalamıştı.

Lionel dudaklarını büzdü ve bir şeyler söylemeye çalıştı ama sessizlik içinde solup gitti. Söyleyebileceği hiçbir şey benden aldıklarını geri getiremezdi.

Sonunda yenik düşerek yüzünü yere eğdi. Döndü ve yavaşça uzaklaştı. Arkasından seslendim.

"Lionel.

Soluk gözlerimi kaldırdım ve nihayet bakışlarıyla buluştum. "O kapıdan çıktığında bir daha asla geri dönme.

Dehşet içinde yutkundü ve bana son bir kez baktı. Ve sonra gitti. O zaman bile Rigel'e bakmadı.

Belki de Lionel gibi insanlar gerçeğin gerçek yüzünü asla göremezler. Gerçekle yüzleşecek, onu kendi içlerinde göreceksene cesarete sahip değillerdir.

En koyu tonları ortaya çıkarmak için ellerinden gelen her şeyi yapsalar, mürekkebin dökülmesi için yırtıp çizseler bile.

Sonunda tek yapabildikleri uzaklaşmak olur, son bir bakış için bile yeterince cesur değillerdir.

-

Yemek yemek zordu.

Hiç iştahım yoktu ve bazen bana getirdikleri tepsilere dokunmadan bırakıyordum. Anna beni yemeye teşvik etmeye çalıştı ama bakışlarında tüm çabalarını sonuçsuz bırakan bir rahatsızlık vardı.

O akşam da kırık kaburgalarımın acımayacağı bir pozisyona geçmeme yardım ederken gözlerinde bunu görebiliyordum.

"Bu nasıl?" diye sordu. "Acıyor mu?"

Neredeyse belli belirsiz başımı salladım.

Bir süre sonra Anna elini yüzüme koydu ve başımı kaldırdım. Gözlerinde titreyen, kederli bir sevgi gördüm.

Çok uzun bir süre boyunca beni okşadı. Yüzümün her santimini inceledi ve ne söyleyeceğini o söylemeden önce hissettim.

"Ben de seni kaybettiğimi sandım.

Gözlerimin içine baktı ve kaşlarındaki çatıklık derinleşti.

"Bir an için... Alan gibi ortadan kaybolacağını düşündüm.

Kendini tutmaya çalıştı ama gözlerinin yaşlarla dolmasına engel olamadı. Yüzünü eğdi ve kucağındaki elimi sıktı.

"Senin tatlı gülümsemen olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Seni sabahları mutfakta bulamasaydım, merhaba demeseydim, bana senin gibi bakmasaydın nasıl idare ederdim bilmiyorum. Ne yapardım bilmiyorum.

Bana yağmur yağdığında bile güzel bir gün olduğunu ya da üzüntüyü yenmek için her zaman bir neden olduğunu hatırlatan mutlu yüzün olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum... Nica'm olmasaydı...'

Sesi kırıldı ve onun içimdeki uyuşukluğu kıldığını hissettim.

Boştaki elimi onunkinin üzerine koymak için hareket ettirdim, elim sıcaktı ve titriyordu.

Anna yukarı baktı ve o çok sevdiğim gökyüzünde ağlamaklı gözlerimin yansımasını gördüm.

"Sen güneşsin," diye fısıldadı, bana bir anne gibi bakarak. 'Sen benim küçük güneşim oldun...'

Gözyaşları bitkin yüzünden aşağı akarken kolumu ona doladım. Anna çaresizce beni kendine yakın tuttu ve ben de gözlerimi kapadım, bir çocuk gibi kucaklandım.

Keder yüklü kalplerimiz tek bir alev gibi birlikte yanarken, ben onun göğsünü titreten hıçkırıkları paylaştım, o da benimkileri.

Anne ve kızı gibi. Birleşik. Yakın.

Anna başını eğdi ve gözleri yana kaydı. Bana gösterdiği umutsuz sevginin aynısıyla Rigel'e baktı. Sonra... gözlerini çekti ve gözlerimin içine baktı, yetişkinlerin sahip olduğu o derin ve bilgili bakışla. Hayır, aslında... sadece annelerin sahip olduğu.

Ve fark ettim. Orada, hastanenin sessizliğinde, fark ettim ki *biliyordum*.

O anda kalbim iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkıldı.

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim..." diye fısıldadım, yıkılmış bir halde. 'Yapamadım... Sana yalan söylemenin kalbimi kıldığını nasıl göstereceğimi bilemedim. Sen başıma gelen en harika şeysin... Seni kaybetmekten korktum.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyordu. Paramparça olmuşum.

Kalbim ikiye bölündü. Seni çok uzun süre bekledim Anna, hayal edebileceğinden çok daha uzun süre, ama Rigel... Rigel sahip olduğum her şey. Her şeyim. Ve şimdi o...' Kemikli bileğimi gözyaşlarımla yanan gözlerime sildim.

Anna bana sarıldı ama hiçbir şey söylemedi. O bile aramızdaki bağda kırılmaz bir şey olduğunu biliyordu.

Ve yine de... beni yanlış hissettirmedi.

"Rigel bana söyledi," diye fısıldadı ve kalbimde bir şey paslı bir dişli gibi sıkıştı. İnançsızlık içinde titredim, kafam karıştı. Tek yapabildiğim ona daha sıkı sarılmak ve devam etmesini beklemektir.

"Şimdi biliyorum ki başka bir seçeneği olsaydı bana asla söylemezdi. Aksi takdirde benden istediği şeyi asla kabul etmeyeceğimi biliyordu. O... senin bir ailen olmasını her şeyden çok istiyordu.

Anna yüzümü tuttu ve gözlerimi aradı, ancak onları titreyen, çiğnenmiş dudaklarımın üzerine indirilmiş olarak buldu. Alnını benimkine yasladı ve ben ağlamayı kesene kadar bana sarıldı.

"Doktor sana söylemedi çünkü sana boş yere umut vermek istemedi," diye fısıldadı bir süre sonra. "Ama... bana sevdiklerimin seslerini duymanın bazen yardımcı olabileceğini söyledi.

Donuk gözlerimi kaldırdım ve o devam etti. "Bilinci ve uzun süreli hafızayı harekete geçirdiğini söylüyor. Hiçbirimiz bir fark yaratacak güce sahip değiliz. Ama sen...' Anna yere baktı ve yutkundu. 'Sende o güç var. Seni duyabilir.

O gece, hastane bir mabet gibi sessizliğe gömüldüğünde, kalbim hala titriyordu. Ne kadar süre boyunca Anna'nın sözleri içimde kanallar açarak umutsuz zihnimde yankılandı.

Gözlerimi karanlığa diktim. Seçebildiğim tek şey, her nefesi anlamsız kılan muazzam bir boşluktu.

Oradaydı, birkaç adım ötede. Ve yine de... hiç bu kadar uzak olmamıştı. "Gitmek istiyordun," diye fısıldadım karanlığa.

Hareket etmedi. Onu zar zor görebiliyordum ama gözlerim kapalı olsa bile yüzünün hatlarını takip edebilirdim.

'Bana hiçbir şey söylemeden gitmek istedin... çünkü seni durdurmak için her şeyi yapacağımı biliyordun. Sana izin vermeyeceğimi biliyordun. Ona boş boş baktım. "Birlikte kalmak zorundayız. Ama belki de seninle benim aramdaki fark hep buydu. Ben hep kendimi kandırdım. Ama sen... asla.

Boğazım yavaşça kapandı ama gözlerimi ondan ayırmadım. İçimde bir şeyin kaçmaya çalıştığını hissediyordum.

'Gül senindi,' diye devam ettim. 'Onu parçalara ayırdın çünkü anlamamı istemedin. Seni olduğun gibi göreceğimden hep korktun... Ama *yanılmışsın*,' diye fısıldadım, sesim kırılarak. "Seni görüyorum Rigel. Ve tek pişmanlığım... bunu daha önce yapamamış olmak.

Gözlerimin tekrar yaşarmasını istemiyordum ama bu kaçınılmazdı.

"Keşke seni anlamama izin verseydin... ama her seferinde beni uzaklaştırdın. Her zaman bana tam olarak güvenemediğini, bana bir şans veremediğini düşündüm... Öyle değildi. Şans vermediğin ben değildim, kendindi.'

Gözlerimi kapattım.

"Haksızlık ediyorsun

Rigel.

İçimde sessiz bir deprem oldu, her şey sertleşti ve kaynadı.

'Haksızlık ediyorsun,' diye suçladım onu gözyaşlarımın arasından. 'Hiçbir zaman benim adıma karar verme hakkına sahip olmadın... beni uzakta tutmaya. Ve şimdi beni yine terk etmek üzeresin... Her zaman yalnız, sonunda bile. Ama sana izin vermeyeceğim,' diye ısrar ettim. "Beni duyuyor musun? Sana izin vermeyeceğim!

Yatak örtülerini yırtıp attım. Elimi hareketsiz bedenine doğru uzattım, ulaşamayacağımı fark ettiğimde çaresizlikten yanıyordum.

Yataktan kaydım ve ayaklarım yere değdiğinde sarsıldı. Bileğim acıdı, sertleşti ve şişti; yatağın demirine olabildiğince sıkı tutundum ama bu acınası bir kumardı. Bacaklarım tutmadı ve yere yığıldım, yakıcı bir acıyla boşta kalan ön kolumun üzerine düştüm. Çatlayan kaburgalarım etimin altında çığlık attı ve bir acı dalgası nefesimi kesti.

İnsanların beni o halde gördüklerinde hakkımda ne düşüneceklerini hayal bile edemiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırmış, gözyaşlarım fayans döşeli zemine sıçrayan acınası bir manzaraydım. Ama öyle ya da böyle, onun yatağına doğru sürünecek gücü bulmayı başardım.

Elini tuttum ve kendime doğru çekmek için çabaladım. Çocukluğumuzda o karanlık mahzende onun benimkini birçok kez tuttuğu gibi ben de tuttum.

"Beni bir daha yalnız bırakma," diye yalvardım dizlerimin üzerine çökmüş, gözlerim yaşlarla dolmuştu. 'Lütfen, yapma... Seni takip edemeyeceğim bir yere gitme. Bırak yanında kalayım. Seni sen olduğun için sevmeme izin ver. Sonsuza kadar birlikte kalalım,

Çünkü yanımda olmadığın bir dünyaya katlanamam. İnanmak istiyorum Rigel... Kurdun kızın elini tuttuğu bir peri masalı olduğuna inanmak istiyorum. Benimle kal ve birlikte yazalım... Lütfen...'

Alnımı eline bastırdım ve parmak eklemlerini gözyaşlarıyla yıkadım.

"*Lütfen...*" diye tekrarladım, sesim hıçkırıklarla bükülmüştü.

Orada ne kadar kaldım bilmiyorum, onun ruhuyla birleşebilmeyi diledim. Ama o gece bir şeyler değişti.

Eğer beni duyabildiği doğruysa...

Ona sahip olduğum her şeyi verirdim.

Ertesi gün hemşirelerden beni Rigel'den ayıran perdeyi artık kapatmamalarını istedim. Ne sabah ne de akşam: her an y a n ı m d a k i yatakta yatan çocuğun yüzünü görebilmek istiyordum.

Anna hastaneye vardığında beni önceki günlerde olduğu gibi donuk gözlerle ve boş bir ifadeyle bulmadı.

Hayır.

O geldiğinde ben çoktan uyanmış, yatakta doğrulup oturmuş, bakışlarım tetikte ve dikkatliydim.

"Merhaba," diye selamladım onu, o bir şey söyleyemedi.

Şaşkınlıkla bana baktı, gözlerini kırıştırdı ve Adeline'in onunla b i r l i k t e olduğunu fark ettiğimde, bir sıcaklık dalgası bakışlarımı yumuşattı.

"Merhaba," dedim sessizce. Nutku tutulmuş bir halde Anna'ya b a k t ı ve sonra içten bir ifadeyle bana döndü.

"Merhaba..."

Biraz sonra saçımı örerken bir kaşık elma sosu yedim.

-

Acımasızca, günler birer birer geçip gitti. Tıbbi durumum stabil hale geldikçe, her boş anımı Rigel'in beni duyabileceğinden emin olarak geçirdim.

Ona kitaplar, hikâyeler, deniz masalları okudum. Anna bana ne getirdiyse okudum ve kelimelerim akşam çökene kadar sessizliğe eşlik etti.

Doktor Robertson düzenli olarak beni kontrol etmeye geliyordu. Elimdeki kitaba baktı ve gözleri Rigel'e kaydığında dünya aniden durdu ve boğucu bir umudun nefesimi kestiğini hissettim.

Dondum kaldım ve sanki o hareketsiz bedende başkalarının göremediği bir ayrıntıyı görebilecekmiş gibi yanan bir açlıkla doktora baktım. Bir hareket... ya da tepki... profesyonel dikkatini çekebilecek herhangi bir şey.

Her seferinde, Doktor Robertson gittiğinde kalbim o kadar acıyordu ki, kitabın sayfalarını tırnaklarımla mahvetmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyordum.

Önceki günlerin karanlığı azalıyordu.

Rigel'in gökyüzünü hissedebilmesi için perdeleri her zaman açık tutmalarını istemiştim. Ya da ben onun yerine görebileyim ve ona anlatabileyim diye.

Bir sabah pencereden dışarı bakarken ona 'Bugün yağmur yağıyor,' dedim. 'Gökyüzü pırıl pırıl... Sanki metal bir levha gibi, su damlıyor' dedim. Sonra bir şey hatırladım ve uysalca ekledim, 'Mezar'da olduğu zamanki gibi. Hatırlıyor musunuz? Diğer çocuklar bunun gözlerimin rengi olduğunu söylerdi...'

Her zaman olduğu gibi, sözlerime yanıt gelmiyordu. Bazen bu sessizlik içimde öyle saçma bir arzu uyandırır ki, onun yanıtını duyabileceğimi hayal ederdim. Diğer zamanlarda ise acı o kadar ağırdı ki, asla kazanamayacağım bir savaş gibi görünüyordu.

Ve zaman geçtikçe... uyanacağına dair umutlar daha da azaldı.

Günler acımasızca geçtikçe, hayal kırıklığım açlığını ve kemiklerimdeki eti alıp götüren bir zehir gibi görünüyordu.

Billie ve Miki benimle kalmak için ellerinden geleni yaptılar ve Anna beni rahatlatmak için sayısız yol aradı - bana çok sevdiğim dut reçelini getirdi ve bazen beni tekerlekli sandalyeyle koğuştaki gezdirdi.

Bir gün hemşire onu aradı ve hemen döneceğine söz vererek beni kahve makinesinin yanında bir süreliğine bıraktı. Geri döndüğünde beni bıraktığı yerde bulamayınca korkmuş olmalı. Koğuşun her yerinde beni aramış, ölümüne endişelenmiş ve ancak

Bizim odanın önünden geçerken boğazını sıkıpan panik nihayet ortadan kalktı. Oradaydım, Rigel'in yatağının yanındaydım, elim onun elinin üzerindeydi, omuzlarım tekerlekli sandalyenin arkası tarafından gizlenmişti.

"Yemek yemelisin," diye fısıldadı, dokunmayı reddettiğim reçelli Melba tostunu attıktan sonra. Cevap vermedim, kendi geçilmez dünyama hapsolmuştum ve Anna'nın yapabildiği tek şey, sessizliğim karşısında yenik düşerek yüzünü eğmek oldu.

Yıkanmama yardım etti. Gömleğimin düğmelerini açtığımda, banyo aynasında vücudumun tüm keskin kenarlarını gördüm, Rigel'e aktarmaya çalıştığım tüm yaşam gücünü kaybettiğimin kanıtı. Eğer ona sahip olduğum her şeyi vermek için ödenmesi gereken bir bedel varsa, o da çıkık elmacık kemiklerimi çevreleyen koyu halkalardı.

Geceleri uyuyamıyordum. Çarşaflara sarınarak, karanlıktaki tek ses olan Rigel'in kalp atışlarının keskin *bip seslerini* saydım ve durduklarını duymamak için dua ettim. Uykuya dalmanın ve uyandığımda artık o sesi duyamamanın dehşetiyle ezildim, boğuldum.

Hemşireler yüzümdeki stresi fark ettiklerinde uyumama yardımcı olacak ilaçlar verdiler ama ben ısrarla onlara karşı mücadele ettim ve vücudumu bitkinliğe yaklaştırdım.

Sınırıma ulaştığım bir akşam Doktor Robertson bana 'Böyle devam edemezsin,' dedi.

Bir çöküşün eşiğindeydim ve iyileşme sürecim korkunç derecede ani bir düşüş yaşamıştı.

'Daha fazla yemeli ve dinlenmelisin, Nica. Uyumazsan iyileşemezsin.

Bana baktı, çarşafların altında cüceleşmiş, bir krizalit kadar ince ve çelimsizdi. Dayanma gücünün sonuna gelmiş gibiydi.

'Neden? Neden uyumak için ilaçlara karşı mücadele ediyorsun? Neyle mücadele ediyorsun?'

Yavaşça, uyuşukça yüzümü onunkine çevirdim ve gözlerindeki hayalet yansımamı gördüm.

Gri gözlerim bir deri bir kemik kalmış yüzümü bastırıyor, çılgın bir kararlılıkla parlıyordu.

"Zamana karşı," diye itiraf ettim gözümü kırpmadan. Sesim ipek bir iplik kadar yumuşaktı.

Tek yapabildiği bana bakmaktı, yenilmiş ve bilmiş bir halde.

"Her geçen gün onu daha da uzaklaştırıyor.

Billie ve Miki nasıl olduğumu görmek için sık sık geliyorlardı ve Adeline her gün yanımdaydı, benimle ilgileniyor ve kızken yaptığı gibi saçlarımı örüyordu.

Artık ziyaretçilere alışmıştım. Ama bir öğleden sonra Asya'nın içeri girdiğini göreceğimi asla hayal edemezdim.

Başlangıçta yanıldığımdan emindim. Ama Adeline ayağa kalktığında, onu orada görünce şaşırdım ve gözlerimin beni yanıltmadığını anladım.

Yüzünde hiç makyaj izi olmamasına rağmen, yine de temiz ve düzenli görüldüğünü fark etmeden edemedim. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve üzerinde sofistike cazibesini azaltmayan gri bir kapüşon vardı.

Asia yabancı bir ortamda bulunan bir hayvan gibi etrafına dikkatle baktı ve bir an için sadece Anna'yı arayıp aramadığını merak ettim.

Sonra gözlerimiz buluştu. Bana tam olarak bakmadan önce bir an geçti. Bakışları önce incelmış yüzümde, sonra da bol tişörtle sarılmış bedenimde gezindi.

Adeline parmaklarını birbirine geçirdikten sonra uysal bir sesle, "Sizi bir süre yalnız bırakayım," dedi.

"Hayır," diye karşılık verdi Asya, onu durdurarak. Daha yumuşak bir ses tonuyla, "Kal," diye ekledi. Yatağıma geldiğinde ne oturdu ne de bana yaklaştı, ve onu oraya neyin getirdiğini hayal bile edemiyordum.

Kolumdaki seruma baktı. Sonra, ben bir şey söylemeden, gözleri yavaşça Rigel'e kaydı. Çok uzun bir süre ona baktı. Sonunda konuştuğunda dudağını ısırıldığını fark ettim.

Gözlerini Rigel'den ayırmadan, "Seni sık sık kıskandığımı hissettim," diye mırıldandı. 'Birbirimizi tanımak için fazla şansımız olmadı. Ama vazgeçmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığı her zaman açıktı. Benimle bir ilişki kurmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedin... seni her zaman itmeme ve sana bir engelmişsin gibi davranmama rağmen. Hatta ben

Seni iyi tanıımıyordum ama nasıl vazgeçileceğini bilmediğini anlamam çok uzun sürmedi. Bakışlarımı karşılamak için yavaşça döndü, gözleri suçlamayla doluydu. 'Ama şimdi kendine bir bak. Savaşmayı bırakmışsın.

Hayır, ona tam olarak bunu yapmadığımı söylemek istedim. İçimde, ciğerlerimdeki nefesi tüketen ezilmez bir azim vardı. Tam da vazgeçemediğim için bu hale düşmüştüm.

Ama hiçbir şey söylemedim. Kıpırdamadan durdum ve tepkisizliğim hiç beklemediğim bir şeye neden oldu.

Üzüntü. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Asya beni anlıyor gibiydi. Herkesten daha fazla.

'Önce kendine yardım etmezsen ona yardım edemezsin,' diye fısıldadı tamamen yeni, içten bir ses tonuyla. 'Benim yaptığımı yapma... Acının seni yok etmesine izin verme. Pişmanlık içinde boğulmana izin verme. Sende benim hiç sahip olmadığım bir şey var. Umut. Eğer bunu bir kenara atarsan, seni asla affetmem.

Bana sertçe baktı ve titrediğini gördüm, ama bu titreyişte, arkasında solup gittiğim duvarı nasıl aşmaya çalıştığını fark ettim.

'Ölümlle fedakarlıklarla savaşamazsınız. Ama yaşamla. Bunu fark etmemi sağladın. O hala bu odada - cehennemi yaşayan ve sonra gözlerimin içine bakarak kenara çekilmeyeceğini, Anna'dan vazgeçmeyeceğini söyleyen kız. *Hadi*,' diye hırladı, 'onu dışarı çıkar. Kendini yok ederek onu kurtaramazsın... Ona uyanması için bir sebep vermelisin. Burada olduğunu, iyi olduğunu, şu anda yaşamak seni öldürüyor olsa da hayatta kalmak için savaştığını görmesini sağlamalısın. Acının seni olmadığın birine dönüştürmesine izin verme. Benim yaptığım hatayı yapmayın... Acıyı seçmeyiz ama onunla nasıl yaşayacağımızı seçebiliriz. Ve eğer yaşamak katlanmak demekse, o zaman bunu onun için yap. Ona gücünüzü ve cesaretinizi verin. O orada, hayat hala göğsünde atıyor ve sen her şeyinle ona tutunmalısın.

Konuşmanın sonunda nefes nefese kalmıştı, kirpiklerinde yaşlar vardı ve sert gözleri duygularla dolmuştu.

Bana hiç öyle bakmamıştı. Asla. Bir kere bile. Ve yine de.... Bakışlarını sonsuza dek hatırlayacaktım.

Asia gözlerini kaçırdı, belki de bu duygu patlaması yüzünden kendine kızmıştı. Arkasındaki Adeline bile nutku tutulmuş bir halde ona bakıyordu. Asia yüzünü benden sakladı ve parlayan gözleri bir kez daha Rigel'in üzerine düştü.

"Hâlâ bir şansın var," dedi sessizce. "Bunu bir kenara atma.

Geldiği gibi aniden dönüp gidişini izledim, parmakları çantasını sıkıca sarmış ve omuzları kaskatı kesilmişti.

"Asya.

Durdu. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve beni yorganın arasında buldu, yüzüm solgundu ve gözlerim kırılgan bir ışıkla parlıyordu.

"Geri gel ve beni tekrar gör.

Gözlerinde bir şey parlıyordu. Ertesi an, Adeline'e son bir kez baktıktan sonra oradan ayrıldı.

Hiçbir şey değişmemişti. Ama o anda dünyayı daha net görebildiğimi hissettim.

"Adeline... senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Dönüp beklentiyle bana baktı. Ben de ona baktım.

'Yara bantlarım. Onları getirebilir misin?'

Adeline çok uzun bir süre, sanki sözlerimin anlamını kavramış gibi gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Sonra...

Gülümsedi.

"Tabii ki.

-

Yara bantlarım ellerime geri döndüğünde, o beyaz odaya renk getirdiğinde, içimde bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim. Renkleri dikkatle seçtim ve yeniden kendim gibi hissetmeye başladım.

Biri sarı, Klaus'un gözleri gibi.

Bir gök mavisi, Anna ve Adeline için.

Norman için bir yeşil, gülümsemesi gibi bastırılmış.

Billie'nin neşesi için bir turuncu ve Miki'nin derinliği için bir deniz mavisi. Asya'nın ateşli kişiliği için bir kırmızı.

Ve son olarak.

Sonunda Rigel için mor bir tane, o gece yatak odasında göğsüne koyduğum gibi.

Ellerimin üzerinde hepsine birlikte baktığımda, aşkın birçok farklı rengi olsa da, hepsinin aynı ipi çektiğini fark ettim - kalp ipi. Birlikte, sadece ruhun hissedebileceği eşsiz, görünmez bir güçtürler.

O günler çok zordu.

Midem tüm yiyecekleri reddeden acı bir düğümdü. İçim kusma isteğiyle doldu ve Anna yanıma koşarak yorganı çekti ve yemeği yere kusmam için eğilmeme yardım etti.

Ama yavaş yavaş, eskisinden daha kararlı bir şekilde yeniden yemeye başladım.

Kısa süre sonra tekrar yürümeye başladım. Ayak bileğim iyileşti ve ayağa kalktığımda kaburgalarım artık cam kırıkları gibi batmıyordu. Yavaş yavaş midemde yemek kalmaya başladı ve iyileşme sürecim tekrar rayına oturdu.

Asia, ondan istediğim gibi beni tekrar görmeye geldi. Başlangıçta pek ikna olmuşa benzemiyordu ama rengimin yerine geldiğini ve daha iyi olduğumu görünce bakışlarındaki sertlik biraz yumuşadı.

Gün geçtikçe yüzüm doldu ve omuzlarımın kemikleri derimin altında kayboldu. Kolumdaki destek çıkarıldı ve yavaş yavaş tekrar hareket edebilmeye başladım.

Ama benim bedenim tekrar yoluna girdiğinde... Rigel'inki tamamen aynı kaldı, hareketsiz, zayıf kalp atışlarıyla kapana kısılmıştı.

Yavaşça hayata dönerken göğsümde zonklayarak uyandım.

Hâlâ zorlukla nefes alıyordu. Hiçbir şey onun tehlikeli durumunu değiştirecek gibi görünmüyordu.

Hemşireler bandajlarını değiştirirken nefesimin altında '*Uyan,*' diye mırıldandım.

Ama yüzü daha da inceldi, bileklerindeki damarlar daha da belirginleşti.

Gözlerinin altındaki gölgeler daha da derinleşti ve elini tuttukça teni parmaklarımın altında daha da gevşedi. Onu uyurken izledikçe, gözlerimin önünde daha da kayboluyor gibiydi.

Ona eski efsaneleri, kurtların eve dönüş hikayelerini anlattım ama gündüzleri ışık ve umutla savaşırken, geceleri onun gözlerini açtığını görme arzusu ruhumu ele geçirdi.

'Uyan,' diye yalvardım ona, dua ettim, karanlıkta. 'Uyan Rigel, lütfen beni bırakma - gözlerin olmadan yaşamaya devam edemem. Güve kalbim sensiz ısınamıyor; tek yapabildiği yanmak ve çırpınmak. Uyan ve elimi tut, lütfen, bana bak ve birlikte sonsuz olduğumuzu söyle. Bana bak ve sonsuza dek benimle kalacağını söyle, çünkü kurt tüm hikayelerde ölür ama bunda... Bunda yaşıyor, mutlu ve kızla el ele yürüyor. Lütfen... uyan...'

Ama Rigel kıpırdamadı ve yastığımın içinde, duymasına izin veremediğim hıçkırıklarımı bastırdım.

"Uyan," diye fısıldadım dudaklarım çatlayana kadar. Ama o... uyanmadı.

-

Birkaç gün sonra taburcu edildim.

Doktorun cesaret dolu gözleri, beni ayağa kalkmış, sağlıklı ve gitmeye hazır görmenin rahatlığıyla parlıyordu. Kalbimin tıpkı ilk günkü gibi kanadığını ve acı çektiğini bilemezdi, çünkü o odada bir parçamı geride bırakıyordum.

Yavaş yavaş okula geri dönmeye başladım.

İlk gün, tıpkı sonraki günler gibi, insanların gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Nereye gitsem fısıltılar beni takip ediyordu ve herkes hala kaza hakkında konuşuyordu.

Aynı gün Lionel'in başka bir şehre taşındığını öğrendim.

Hayatım sıkıcı ve sıradan geçti ama Rigel'i ziyaret etmediğim tek bir gün bile olmadı.

Ona eskilerinin yerine yeni çiçek demetleri getirdim. Ona hikâyeler anlatmaya devam ettim ve duvarın yanındaki sandalyede ödevlerimi yaptım. Onunla coğrafya ve biyoloji konularının üzerinden geçtim ve birlikte edebiyat çalıştık.

Bir akşam, "Bugün öğretmen bizden seçtiğimiz bir klasik eser üzerine kompozisyon yazmamızı istedi," diye duyurdum. "Ben *Odyseia*'yı seçtim.

Kitabın sayfalarını karıştırdım, kalp monitörü hala keskin bir şekilde bipliyordu.

"Sonunda Odysseus eve dönmeyi başarır," dedim sessizce. 'Birçok zorluktan sonra... Tarifsiz sınavların üstesinden geldikten sonra... Odysseus başarır. Sonunda Penelope'ye geri döner. Ve Penelope'nin onu beklediğini keşfeder. Onca zaman boyunca onu beklemiştir...'

Rigel, donuk, beyaz, hareket etmedi. Göz kapakları soluk ve inceydi; bir kefene benziyorlardı. Bazen kendimi, gözlerini örten o iki ince perdeyi kaldırmanın ona ne kadara mal olacağını merak ederken buluyordum.

Orada kalabildiğim kadar kaldım. Hemşireler beni eve göndermeye, o dört beyaz duvardan uzaklaştırmaya çalıştılar, belki de hastane kurallarından çok sağlığım için endişelendikleri için. Ama bir akşam beni orada, koridordaki metal sandalyede büzülmüş uyumaya çalışırken bulduklarında, ilk kez beni azarlamadılar. Ama başhemşire bana akşamları, en azından akşamları, eve gitmem gerektiğini söyledi.

Ama ben istemedim.

Onunla kalmak istedim.

Çünkü Rigel her gece daha da solgunlaşıyor, daha da uzaklaşıyordu ve elini tutmadığım, onu o uçurumdan çekip çıkarmaya çalışmadığım her an ruhum kemiklerimi kemiriyordu.

Her gün hastaneye daha erken gidiyor ve onunla daha uzun süre konuşuyordum. Hafta sonları perdelerini çeker ve ona günaydın diye fısıldardım, her zaman yanımda yeni bir demet çiçek getirirdim.

Ama geceleri.

Geceleri rüyamda onun beyaz ellerini ve yıldızlı galaksilere açılan göz kapaklarını görüyordum.

O eşsiz, derin gözleriyle bana baktığını hayal ettim ve her rüyamda... Rigel bana gülümsedi.

Bana daha önce hiç görmediğim tatlı ve samimi bir şekilde gülümsedi... İçimde dayanılmaz bir özlem uyandıran dürüst bir şekilde.

Ve sabah her şeyin bir rüya olduğunu, onun gerçekten orada olmadığını fark ettiğimde, göğsüm ikiye bölündü ve tek yapabildiğim yastığıma hıçkırarak, ağzımda gözyaşlarının tadını almak oldu.

Ama ertesi gün, o beyaz odada çiçeklerim ve paramparça olmuş ruhumla hep onun yanında olacaktım.

"Ah..." diye nefes verdim bir sabah, bir fırtınanın ardından nihayet güneşin doğduğunu gördüm. Işık milyonlarca parçaya bölündü ve parıldayan bir gökkuşağı ortaya çıktı.

"Bak Rigel," diye fısıldadım usulca. Hüzünlü bir gülümseme boğazımı sıktı. '*Şu güzel renklere bak...*'

Elim titredi. Birkaç dakika sonra dudaklarım gergin ve parmaklarım gözlerimin üzerinde odadan çıkıyordum.

-

Hayatın, acıma rağmen, durmak bilmeyen bir nehir gibi akmaya devam etmesinde umutsuz bir şey vardı.

Yavaşlamasını ne kadar istediğimin bir önemi yoktu.

Durması, geride bıraktıklarına bakması için ne kadar dua ettiğimin bir önemi yoktu.

Dünya kimseyi beklemedi.

Bir balonun ipini tutarak, kaburga örgülü bir elbise giymiş, o bahar günü kapı aralığından yatağına baktım.

Saçlarım yüzümün kenarlarına dökülüyordu. Odanın uzun süredir içinde asılı kaldığı sessizlikte hala aynı bip sesi yankılanıyordu.

Yavaşça yatağına yaklaştım ve cesaretimi toplayıp yüzüne baktım.

Kazanın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti.

"Billie'den," diye fısıldadım sessizce. 'Aslında bana birkaç tane getirmişti. Balonsuz bir doğum gününün gerçek bir doğum günü olmadığını söylüyor.

Bir yaprak kadar kırılgan olan yüzümü eğdim. Sonra uzandım ve balonu metal yatak başlığına bağladım. Balonu onun hareketsiz bedenine bu kadar yakın görmek kalbimi sızlattı.

Yatağa oturdum.

'Anna çilekli bir pasta yaptı. Mükemmeldi... Kreması ağzınızda eridi. Daha önce hiç doğum günü pastası yememiştim... Ama belki de şimdi düşündüm de, sen beğenmezdin. Tatlıya pek düşkün olmadığını biliyorum. Kucağımdaki avuçlarıma baktım. 'Klaus hâlâ yatağının altında uyuyor, biliyor musun? Hiç anlaşılamasınız da... Bence seni çok özleyiyor. Ve Adeline de özleyiyor. Öyle söylemiyor, başımı dik tutmaya çalışıyor ama... gözlerinden anlayabiliyorum. Seni çok önemsiyor. Sadece seni geri istiyor.'

Saçlarım alçalmış yüzümü kapatırken, kirpiklerim buklelerin arasından fırlarken, orada oturup sonsuz gibi görünen bir süre boyunca kalp monitörünün sesini dinledim.

"Biliyor musun Rigel... gözlerini açmak için iyi bir zaman olabilir.

Boğazım yanıyordu ve parçalanmamaya çalışarak yutkundum. Yavaşça ona baktım.

Pencereden gelen ışık kapalı göz kapaklarını öptü. Başındaki sargıları çıkarmalarının üzerinden bir hafta geçmişti ve doktor hareket etmediği için kaburgalarının iyileşmeye başladığını söylemişti.

Ama aklı hiç bu kadar uzakta olmamıştı.

Ona bakarken, Rigel'in ölümün dokunuşuna rağmen hâlâ kalp durduracak kadar güzel olduğunu itiraf etmekten kendimi alamadım.

"Unutulmaz bir doğum günü hediyesi olurdu. Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Bana verebileceğin en güzel hediye.

Elim onun eline kaydı ve daha önce hiç olmadığı kadar sıkmasını istedim. Parmaklarımı uyuşana kadar ezmesini istedim. Yine o paramparça olma hissini, parçalara ayrılmak üzere olduğuma dair o önseziyi hissettim.

'Lütfen, Rigel... Birlikte yapmamız gereken o kadar çok şey var ki... sana söylemem gereken... Benimle birlikte büyümen, mezun olman ve... daha pek çok doğum günü geçirmen gerekiyor... sen çok şey hak ediyorsun

Mutluluk...' Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. 'Sana bunu verebilirim. Seni mutlu etmek için her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum... Tek istediğim bu. Beni bu dünyada yalnız bırakma. Biz birlikte kırıldık... ve biz... biz birbirimize uyuyoruz. Birbirimize çok güzel uyuyoruz...'

Gözyaşlarım elinin arkasına düştü. Kalbim bocaladı ve bir kez daha kendimi umutsuzca onun gibi hissettim.

Sen benim ışığımsın. Sensiz kayboldum. Kayboldum... Lütfen bana bak... Eğer beni duyabiliyorsan, lütfen bana geri dön...'

Elimin içinde bir şey hareket etti.

Bir seğirme.

Bunu fark etmem bir anımı aldı... ve dünya tersine döndü.

Hareket etmişti.

Şiddetli bir duygu boğazımı sıktı. O kadar uzun süre nefessiz kaldım ki sesim kesildi.

"D...doktor! Öksürmeyi başardım.

Nefes nefese, tökezleyerek yataktan kalktım ve titreyerek

kapıya doğru koştum. "Doktor! diye bağırdım. 'Doktor

Robertson, gelin! Çabuk!

Doktor Robertson bana doğru koştu ve yüzündeki ifadeyi görünce, beklenmedik bağırışımın onun profesyonel tavrını bile kırdığını fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordu, ekrandan Rigel'in hayati değerlerini kontrol etmek için acele ediyordu.

"O... tepki verdi," diye telaşla ağızımdan kaçırdım. "Ona söylediklerime tepki gösterdi... Hareket etti..."

Doktor monitöre bakmayı bıraktı ve dönüp bana baktı. Gözlerim kızarmış, parmaklarım birbirine geçmiş, ince ve titriyordu.

"Ne gördün?" diye sordu, şimdi daha temkinli bir şekilde.

"Hareket etti," diye tekrar cevap verdim. 'Elini tutuyordum ve parmaklarını hareket ettirdi...'

Doktor Robertson Rigel'in hayati göstergelerine bir kez daha baktıktan sonra başını salladı.

'Üzgünüm, Nica. Rigel'in bilinci yerinde değil.'

"Ama ben onu hissettim," diye ısrar ettim. 'Yemin ederim, elimi sıktı, hayal etmedim...'

Doktor içini çekti, sonra parmaklarını gömleğinin cebine daldırdı ve metal bir kaleme benzeyen bir şey çıkardı. Onu açtı ve içinden çok dar bir ışık huzmesi çıktı ve göz kapaklarını kaldırdıktan sonra Rigel'in gözlerine doğrulttu.

Hiç tepki vermedi.

Dünya yavaşça etrafımda parçalandı. Tek yapabildiğim orada öylece durup ona bakmaktı, kırılgan ve işe yaramaz bir halde.

"Ama ben... Ben..."

Doktor bana 'Koma halindeki hastaların ara sıra seğirmesi duyulmamış bir şey değil' dedi. "Kasılmalar, kasılmalar olabilir... Bazen ağladıkları bile olur. Ama bu... hiçbir şey ifade etmez. Hareketi muhtemelen sadece bir refleksti, ilaçlara karşı istemsiz bir tepkiydi.

Beni daha da kıran bir utançla bana baktı. "Özür dilerim, Nica.

İlk kez, gözlerimden akan yaşlardan çok daha acı verici bir şey hissettim: hayal kırıklığı.

Umuda tutunmanın ne kadar yıkıcı olabileceğini daha önce hiç olmadığı kadar iyi anladım.

Doktor Robertson ayrılmadan önce elini omzuma koydu. Biliyordum ki ona bakacak gücüm olsaydı, bir hayali daha yıktığı için duyduğu acıyı görürdüm.

On sekizinci doğum günümü orada geçirdim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve o balon onun hareketsiz bedeninin üzerinde asılı duruyordu.

-

Ben çocukken, dünyaya renk katan şeyin gerçek olduğunu söylerlerdi.

İşte uzlaşma budur. Gerçeği öğrenene kadar, gerçekliği asla tüm renkleriyle göremezsiniz.

Ancak bu renklerden bazıları bizi yok edebilir.

Bazı gerçeklerin peşini bırakmaya hazır olmadığımız hikayeleri vardır. Ben kendiminkini bırakmaya hazır değildim.

Ama Rigel'e gösterecek başka gülümsemem yoktu. Ona anlatacak peri masallarım kalmamıştı.

Sadece boş bir kalbim vardı, yabancı bir nesne gibi beni içten içe eritiyordu. Göğsümden kayıp gittiğini ve boş bakışlarımın altında yere düştüğünü hissettiğim zamanlar oldu.

Böyle zamanlarda, kalbim gerçekten yerinden çıkacak olsa, gözümü bile kırpmadan diz çöküp onu toplayacağımı düşünürdüm. Tek hissedebildiğim acıydı.

O akşam orada onunla kaldığım için hemşireler bile gelip gitmemi söylemedi.

Belki de cam gibi gözlerimi gördükleri ve beni ayıramadıkları içindir. Sadece bir değil, iki kalbin atmasını sağlayan o yatak.

Doğum günümün üzerinden birkaç gün geçmişti ve hâlâ hiçbir şey değişmemişti. O hala oradaydı. Ben hala oradaydım.

Belki de sonsuza kadar orada kalacaktık.

Anlatacak hikâyelerim tükenmişti ve ona vermeye çalıştığım her ışık, kapalı gözlerinin ardında bir kibrit gibi çakıp sönüyordu.

Hiçbir şey kalmamıştı.

Ruhum, hayatım boyunca taşıdığım kelimelerin yeniden ortaya çıktığı derin bir boşluktu.

"Bir zamanlar, uzak, çok uzak bir yerde, kimsenin ağlayamadığı bir dünya varmış.

Sesim titrek bir fısıltı gibiydi.

'Duygular yanmıyordu ve duygular... yoktu. İnsanların ruhları boştu, tüm duygulardan arındırılmıştı. Ama herkesten uzakta, gölgeler ve sınırsız yalnızlık içinde gizlenmiş küçük bir adam yaşıyordu. Garip, inanılmaz güçleri olan ve cam gibi berrak gözlerinden kristal gözyaşları akan yalnız bir zanaatkâr.

"Bir gün kapısına bir adam geldi. Zanaatkârın gözyaşlarını gördü ve bir parça duygu hissetme arzusuyla, biraz alıp alamayacağını sordu.

Hayatı boyunca ağlayabilmekten daha çok istediği bir şey olmamıştı.

"Neden?" diye sordu zanaatkâr, sese benzemeyen bir sesle.

' "Çünkü ağlamak hissetmek demektir," diye yanıtladı adam. "Çünkü gözyaşları sevgiyi ve en yürek burkan vedaları kapsar. Onlar ruhun en mahrem uzantısıdır. Sevinç ya da mutluluktan çok, bizi gerçekten insan yapan gözyaşlarıdır."

"Zanaatkâr emin olup olmadığını sordu, ama adam ona yalvardı. Bunun üzerine gözyaşlarından iki tanesini almış ve adamın göz kapaklarının altına damlatmış.

"Adam gitti, ama peşinden daha pek çok kişi geldi.

"Her biri aynı şeyi istedi ve teker teker zanaatkâr bu arzuyu yerine getirdi. Ve böylece ağlamayı öğrendiler: öfkeyle, çaresizlikle, acıyla ve ıstırapla.

'Dayanılmaz tutkular, hayal kırıklıkları ve gözyaşları, gözyaşları, gözyaşları - zanaatkâr saf bir dünyayı bozdu, onu en derin ve en karanlık duygularla lekeledi.

'Ve insanlık dağıldı, şu an olduğumuz hale geldi. İşte bu yüzden... her çocuk iyi olmalıdır.

'Çünkü öfke bir çocuğun doğasında yoktur, kıskançlık ya da kin de.

'Her çocuk iyi olmalıdır, çünkü gözyaşları, öfke nöbetleri ve yalanlar onların doğasında yoktur.

"Ve eğer yalan söylersen, bilecektir. Yalan söylersen, bu onun olduğun anlamına gelir ve her şeyi, her duyguyu, ruhunun her titreyişini görür. Onu kandıramazsın.

'Öyleyse uslu ol, çocuğum. İtaatkar ol.

"Bu yüzden yaramazlık yapmayın ve her şeyden önce şunu unutmayın: Gözyaşı Ustası'na yalan söyleyemezsiniz.

Sözlerim sessizlik içinde kayboldu. Şimdi oradaydılar, mürekkeple parlıyorlardı, sanki başından beri bu sonu bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Benim için her zaman böyleydi," diye itiraf ettim. 'O her zaman inanmamızı istedikleri şeydi. Korkunç bir canavar... Ama yanılmışım.

Başımı kaldırıp ona baktım, göz kapaklarım yaşlarla dolmuştu.

Peri masalımızı o kadar uzun süre aramıştım ki, en başından beri içimde olduğunu bilmiyordum.

"Bak Rigel," diye fısıldadım sonunda, yıkılmış bir halde. 'Bak beni nasıl ağlatıyorsun. Gerçek şu ki... Sen benim Gözyaşı Ustamsın.

Başımı salladım, tamamen yıkılmışım.

"Çok geç fark ettim. Her birimizin bir Gözyaşı Ustası var... Bir bakışıyla bizi ağlatabilen, mutlu edebilen ya da yok edebilen bir kişi. İçimizde olan biri... Tek bir sözüyle bizi umutsuzluğa düşürebilecek ya da bir gülümsemesiyle bizi heyecanlandırabilecek kadar önemli biri. Ve onlara yalan söyleyemezsiniz... Bu kişiye yalan söyleyemezsiniz, çünkü sizi ona bağlayan duygular her zaman her türlü yalandan daha güçlüdür. Sevdiğiniz birine ondan nefret ettiğinizi söyleyemezsiniz. Bu böyledir... Gözyaşı Çilingiri'ne yalan söyleyemezsiniz. Bu kendinize yalan söylemek gibi olur.

Istırabın üstesinden gelmişim, varlığımın her zerresi acı çekiyordu. Eğer bu hikâyenin bir sonu varsa, bunun yıllar önce Mezar'ın eşiğinde gördüğüm o kara gözlü çocukla olacağını biliyordum.

"Sana söylediğimde gözlerinin içine bakmak istedim," diye hıçkırdım, yatak örtülerini tutarak. "Bunu gözlerimde görmeni istedim... ama belki de artık çok geç. Belki de zamanımız doldu... ve bu benim son şansım...'

Alnımı göğsüne yasladım. Ve dünya etrafımda kaybolurken, ona sonumuz için sakladığım kelimeleri itiraf ettim.

"*Seni seviyorum* Rigel," diye fısıldadım, kalbim paramparça olmuştu. 'Seni karanlık bir mahzenden özgürlüğü sevmek gibi seviyorum. Bir okşayışı sevmek gibi, yıllar süren morluklardan ve yumruklardan sonra... Seni hayatım boyunca hiçbir rengi sevmediğim kadar çok seviyorum... ve seni seviyorum... *sadece seni sevebileceğim gibi*, beni her şeyden çok inciten ve iyileştiren seni, aydınlık ve karanlık olan seni, evreni ve yıldızları. Seni sadece seni sevebileceğim gibi seviyorum, sen benim Gözyaşı Ustamsın...'

Vücudum hıçkırıklarla sarsıldı ve sahip olduğum her şeyle hikayemizin sayfalarına tutundum.

Her umutsuz parçamla. Her gözyaşımla ve her nefesimle.

Tüm yara bantlarımla ve bir daha asla hissedemeyecek olan ruhumla.

Ve bir an için... kalbinin daha hızlı attığını hissettiğime yemin edebilirim. Keşke onu ellerime alabilseydim ve kendime doğru tutabilseydim, ona sonsuza dek bakabilseydim. Ama her şey

Yapabildiğim tek şey, her gün yaptığım gibi yüzüne bakmaktı.

Tek yapabildiğim ona tekrar bakacak cesareti toplamaktı.

Ve bu sefer.

Bu sefer, kalbim göğsümden düştüğünde... gümbürtüyü duydum. Ama onu almak için eğilmedim.

Hayır.

Kıpırdamadan
durdum.

Çünkü gözlerim.

Gözlerim doğrudan onun gözlerinin içine
bakıyordu. Yorgun, bitkin gözlerine.

Siyah gözler.

Beni ele geçiren duygu o kadar içgüdüsel ve kuşkuluydu ki bir an için varlığım sona erdi. Umut edemeyecek kadar dehşete düşmüştüm.

Gözyaşlarına boğulan gözlerimle, göz kapaklarının arasındaki o ince boşluğa baktım. Hareket edemiyordum. Nefes almaya cesaret edersem, o anın cam gibi kırılacağını hissediyordum.

'...Rigel...' Ama
gözleri...

Gözleri hâlâ oradaydı.

Rüyalardaki gibi yok olmadılar. Bir
illüzyon gibi buharlaşmadılar.

Tam önümde durdular, kırılgan ve gerçek, kendi görüntümü bana geri yansıtan bitkin kurt gözleri.

'Rigel...' Şiddetle ürperdim, inanamayacak kadar yıkılmıştım. Ama hayal görmüyordum. Rigel bana bakıyordu.

Bu bir rüya değildi.

Rigel gözlerini açmıştı.

Alnım çatladı, adı dudaklarımda patladı. Sonunda kendimi bıraktım ve o tüketen boşluk bir acı ve ıstırap depresiyle içimden fırladı.

Bedenim öylesine yoğun bir sevinçle dolmuştu ki nefeslerim titrek soluklara dönüştü. Başım göğsüne çökmüş, enerjim tükenmişti. Gözleri gelmiş geçmiş en güzel mucizeydi.

Tüm gökyüzünden daha sevgili.

Herhangi bir peri masalından daha çok arzu edilir.

Herkes için bir peri masalı olduğu doğrudur. Bu doğru, ama benimki ışıltılı dünyaların ya da altın süslemelerin masalı değildi. Hayır... Benimkinde dikenli gül bahçeleri ve yıldızlı galaksilere açılan göz kapakları vardı.

Titreme takımyıldızları ve pişmanlık dikenleri vardı ve umutsuzca onlara sarıldım, her birine tek tek, her bir omurgaya sarıldım.

Bir elimi Rigel'in yanağına koydum, hıçkırarak ağlıyordu ve bana bakmaya devam etti, sanki derin kafa karışıklığına rağmen yüzüm onda derin ve sınırsız bir duygu uyandırıyor.

Ve ben... Gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

Bir an için bile. Elimi uzatıp hemşireleri çağırmak için düğmeye bastığımda bile... Ne de içeri koştuklarında ve inanmaz sesler yükseldiğinde.

Tüm koğuş aniden kargaşaya sürüklendiğinde bile. Tüm zaman boyunca onunla kaldım, bakışlarına zincirlendim, bedenim ve ruhumla.

Onunla kaldım, tıpkı her gece rüyalarımda, h e r haftanın her günü yaptığım gibi.

Onunla kaldım, hiç ayrılmadım, ta ki...

Sonuna kadar.

-

Rigel'in konuşabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti.

Her zaman insanların komadan uyandıklarında hemen akıllarının başlarına geldiğini ya da en azından vücutlarını kontrol edebildiklerini varsaymışım. Durumun böyle olmadığını keşfettim.

Doktor bana hareketleri üzerinde tam bir kontrol kazanmasının birkaç saat alacağını ve komada iki haftadan fazla kaldıktan sonra çoğu hastanın bitkisel hayata girdiğini söyledi. Bu kadar komplikasyondan sonra Rigel'in en azından bundan kurtulduğu için mutluydu.

Ayrıca bazı insanların uyandıktan sonra nerede olduklarını bilmedikleri için tedirgin ve agresif olabileceklerini açıkladı. Bu nedenle, yanına geri döndüğümde sakın bir şekilde konuşmamı tavsiye etti.

Beni tekrar onunla yalnız bırakmadan önce, Doktor Robertson elini omzuma koydu ve bana öyle umut dolu bir gülümseme verdi ki göğsümün şiştiğini hissettim.

O gittikten sonra saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve yatakta yatan çocuğa doğru döndüm. Onu bu kadar huzurlu görmek kalbime muazzam bir rahatlama hissi verdi.

Parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim, yüz hatlarının izini sürdüm ve dokunuşumun altında Rigel gözlerini açtı.

Yavaşça gözlerini kırptırdı, hâlâ hareket edemeyecek kadar güçsüzdü ve gözleri yüzümün hatlarına odaklandı.

"Merhaba..." diye fısıldadım, her zamankinden daha yumuşak bir sesle. Kalp atışlarıyla eş zamanlı olarak atan monitördeki çizgi art arda iki çarpıntı gösterdi.

Kalbinin sesini duyduğumda, boğazım tutulamayan sevinç gözyaşlarıyla sıkıştı. Beni tanıdı ve gözleri ikili yıldızlar gibi benimkilere sabitlendi.

Kendimi rüya görmediğime ikna ederek yüzündeki birkaç tutam saç nazikçe taradım.

"Geri döndün," diye nefes aldım. "Bana geri döndün.

Rigel gözlerimin içine baktı ve vücudu gözle görülür bir şekilde yıpranmış olsa da, hiç bu kadar harika görünmediğini düşündüm.

'...Senin hikâyelerindeki gibi,' diye boğuk bir sesle mırıldandı. Onun sesini tekrar duyduğumda yakıcı bir aşkla titredim. Gözyaşlarım eski dostlar gibi gözlerime doldu. Kendimi ağlamaya bıraktım, karşı koyamayacak kadar şok olmuşum.

"Beni... duydun

mu?" "Her gün.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissederek gülümsedim.

Ona söylediğim, fısıldadığım, itiraf ettiğim her şeyi duymuştu.

Onu asla bırakmayacağımı biliyordu. Dünyadaki hiçbir sebep için.

"Seni uzun zamandır bekliyordum," diye nefes verdim, parmaklarım onunkilerle sıkıca kenetlenmişti.

Kurt ve kız el ele tutuştuk ve birleşen avularımızda aramaktan asla vazgeçmediğim tüm ısığı buldum.

"Ben de.

34. İyileşme

*Ölçülemeyen bir güç var: Umut etmekten
vazgeçmeyenlerin cesareti.*

Rigel'in iyileşmesi zaman aldı.

Uyku döngüsünün tamamen dengelenmesi birkaç gün sürdü ve vücudu üzerindeki kontrolünü yeniden kazanması için birkaç gün daha geçmesi gerekti.

Aklı tamamen başına geldi ve onu yatağa bağlayan fiziksel engellere rağmen, kişiliğinin daha inatçı yanlarının yeniden ortaya çıkması uzun sürmedi.

Hiçbir zaman katlanamadığı bir şey varsa, o da herhangi bir şekil ya da biçimde kendisine bakılması ve endişelenilmesiydi. Belki de hastalığı yüzünden bunu o kadar reddetmişti ki, şimdi herhangi birinin kendisiyle ilgilenmesi fikrinden tiksiniyordu. Bu yüzden, iyileşmek için mücadele ederken, tamamen yabancıların sevgi dolu bakımına ve ilgisine maruz kalma ihtimaliyle pek iyi başa çıkamıyordu.

Özellikle de hemşireler.

Son birkaç hafta boyunca hepsi, doğal olmayan bir uykuda uyuyan ve hayatı için savaşıyor o çekici, melek gibi çocuğa aşık olmuştu. Hepsi onunla dikkatle ilgilenmiş, bandajlarını değiştirmiş ve ona, uzun süre dayanamayacak kadar kırılgan bir rüya gibi bakmışlardı.

Şimdi o manyetik, küçümseyen kurt gözlerini açtığı anda, hava elektrikli bir heyecanla çatırdıyor gibiydi.

Tahmin edilebileceği gibi, ne doktorlar, ne başhemşire, ne de Rigel bu durumu takdir etti.

Bir öğleden sonra "Bayan Dover?" diye bir ses duydum. Odasının kapısından bir adım uzaktaydım ve başhemşirenin bana doğru geldiğini görmek için arkamı döndüm.

"Oh, merhaba! Çiçeklere ve yanımda getirdiğim kitaba sarıldım.
"Nasılsınız?

İri göğüslü ve güçlü kollara sahip, iri yarı bir kadındı. Ellerini kalçalarına koydu ve dostane olmaktan uzak bir ifadeyle bana baktı.

'Bazı *tartışmalar* oldu...'

"Ah, şey... yine mi?" diye kekeledim, konuşmayı bir kahkahayla hafifletmeye çalıştım, ama o pek havasında görünmüyordu, ben de biraz zoraki bir gülümseme verdim.

"Sanırım... evet, bazı... *anlaşmazlıklar* oldu..." Denedim. 'Ama anlamaya çalışın, bu onun için kolay değil. Kötü bir niyeti yok... O iyi bir çocuk. Havlar ama ısırılmaz.

Sonra bir an düşündüm ve kendimi düzelttim. "Aslında arada sırada ısıyor... ama bu daha çok savunma amaçlı..." Başımı nazikçe salladım. "Ve biliyorsun... bu durumu stresli buluyor.

"*Stresli mi?*" diye tekrarladı, alınmıştı. "İhtiyacı olan tüm bakım ve ilgiyi görüyor!" diye karşılık verdi. "Ve daha fazlası!

"Kesinlikle.

.." "*Ne?*

"Eminim öyledir," diye eklemek için acele ettim. 'Sadece o, şey... nasıl söylesem... biraz *vahşi*, ama... sizi temin ederim, medeni olabilir. Ne kadar kibar olabildiğini bilerseniz şaşırırdınız. Sadece buna alışması gerekiyor...'

Hâlâ çatik kaşlarla bana bakıyordu, ben de çiçek demetinden harika kokulu bir zambak çıkardım ve en tatlı gülümsemelerimden biriyle ona uzattım. Yumuşadı ve mırıldanarak aldı. Ben tatmin olmuşum.

"Merak etme. Güven bana. Eminim ki daha uygun bir şekilde davranabilecektir..."

"Ne yapıyorsun?

Etrafımda döndüm. O telaşlı ses Rigel'in odasından gelmişti.

Hiç düşünmeden içeri koştum. Yatağının başındaki hemşire kıpkırmızı ve telaşlıydı.

Etrafında dolaştım ve ancak o zaman onu gördüm.

Beyaz perdeleri aydınlatan güneş ışığında Rigel'in göğsünün etrafında karmaşık bir bandaj vardı ve yatak örtüleri leğen kemiğine kadar çekilmişti. Yanakları gölgelenmişti ve büyüleyici, kara gözlerini yanındaki hemşireye dikmişti.

"Neler oluyor? Koluna yaslanarak doğrulduğunu gördüğümde sordum. Yatak örtülerini sanki onu hapsediyorlarmış gibi kavırıyordu.

Hemşire, 'Ona kalkamayacağını söyledim,' dedi. "Ama dinlemiyor...

"Her şey yolunda. Kadına kibarca gülümsedim ve elimi omzuna koyarak onu aşağı indirdim. Kaslarının isyan etmemek için mücadele ettiğini hissettim. "Telaşa gerek yok...

Yemek tepsisini de yanına alarak uzaklaştı. Kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izledim, sonra tatlı bir gülümsemeyle ona döndüm.

"Nereye gittiğini sanıyordun?

Rigel bana tutsak bir canavar gibi ters ters baktı ama hepsi bu kadardı.

Sanki onu yine doktorlara itaatsizlik ederken yakalamamışım gibi sakince çiçekleri düzenledim. "Bugün nasılsın?

"Harika," diye ısırarak tükürdü. 'Yakında odamın önüne hayvanat bahçesindeki gibi bir tabela koyacaklar.

Pek iyi bir ruh hali içinde değildi. Gizlice kaçmaya çalışırken yakalanması da muhtemelen yardımcı olmamıştı.

'Sabırlı olmalısın,' dedim nazikçe, yaprakları parmaklarımla canlandırarak. 'Emin ellerdesin, biliyorsun değil mi? Ve arada bir *nazik* olmaktan zarar gelmez. Ya da en azından düşmanca değil. En azından deneyebilir misin?

Rigel bana baktı, üst dudağı hafifçe kıvrılmıştı ve ben de ona hoşgörölü bir bakış attım.

'Bana bir hemşireye kaba davrandığınızı söylediler. Bu doğru mu?'

"*Burnuma* plastik tüp sokmak istedi," diye tısladı, son derece öfkeliydi. "Ona kibarca onları kendi burnuna sokabileceğini söyledim -

"Oh, Nica, seni tekrar görmek ne güzel!

Doktor Robertson odaya girdi, gömleğı dalgalanıyordu ve kolunun altında küçük bir kart vardı. Yanımıza geldi ve memnun bir ifadeyle, "Merhaba Rigel, çorba nasıldı?" dedi.

Rigel kibarca gülümsedi.

"Acınacak haldeydi.

"Bugün keyfimiz yerinde, görüyorum ki," diye gözlemledi doktor, sonra da ona normal, rutin soruları sordu.

Ona herhangi bir uyuşukluk ya da baş dönmesi olup olmadığını sordu. Baş ağrılarının sık olup olmadığını sordu ve Rigel sanki sorularına cevap vermek kaçınamayacağı bir zorunlulukmuş gibi ona gerekli cevapları verdi.

"Güzel," diye açıkladı Doktor Robertson. "İyileşme sürecinizin iyi gittiğini söyleyebilirim.

"Buradan ne zaman çıkabilirim?

Doktor gözlerini kırptırdı ve iri gözlerle ona baktı.

"Çıkmak mı? Çıkmak... Şey... Leğen kemiğindeki mikro kırık iyileşti. Köprücük kemiğine gelince... O birkaç hafta daha sürecek. Ve kaburgaların hala iyileşmedi. Hayati tehlikesi olan yaralanmaları görmezden gelemezsin, değil mi?"

Rigel ona delici bir bakış fırlattı ama Doktor Robertson bakışlarını sabit tuttu.

"Hastane yemekleri ne kadar tatsız olursa olsun, yemek yemenizin önemli olduğunu da unutmayın. Sağlığınızın yoluna girmesi için bu gereklidir.

Bakışlarını aralarında gidip geliyor, havadaki hissedilir gerginliği okumaya çalışıyordum. Rigel ona söylediklerimi yapmak ve *kaba bir* şey söylememek için büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi ve Doktor Robertson memnun bir ses tonuyla daha sonra geri döneceğine söz verdikten sonra odadan muzaffer bir edayla çıktı.

Rigel, neredeyse hırıltıya benzeyen bir iç çekişle yastıkların üzerine çöktü. Kollarını kaldırdı ve yüzünün üzerinde kavuşturdu.

"Eğer burada daha fazla kalırsam...

Bu kadar çok konuşması alışılmadık bir şeydi. Ama yaşadıklarımız onun ruhunu her zaman gizleyen duvarı yıkmıştı. Sanki onun için söylediklerimden ve yaptıklarımından sonra Rigel nihayet benden daha fazla saklanamayacağını anlamıştı.

"Bir aydan uzun bir süre komada kaldın," diye hatırlattım ona, yatağına otururken. "Tüm bunların uygun olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hiç gerek yokken gelip sargılarımı değıştirmezerse çok *memnun* olurum," dedi dişlerini sıkarak.

"Arada bir size bakılmasından hoşlanamaz mısınız?

Dondu kaldı. Bir kolunu oynattı ve sanki dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi bana baktı.

"*Bakılmak mı?*" diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

'Evet, ilgilenildi...' Yanaklarım pembeleşti. 'Bilmiyorum, sen, bilirsin... rahatlayabilirsin. Senin için kolay olmadığını biliyorum... ama arada sırada birinin seninle ilgilenmesine izin vermeyi deneyebilirsin. Biraz ilginin tadını çıkar," diye kekeleyerek ona baktım. Kolları hâlâ havada, yüzünün üzerinde çapraz duruyordu ama gözleri bana sabitlenmişti.

Hâlâ önemsenme fikri üzerinde dikkatle düşündüğü, ancak bunu benden çok farklı bir şekilde anladığı izlenimini edindim...

O bir şey söyleyemeden dikkatlice ayağa kalktım. Gömleğimi düzelttim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sanki dünyanın öbür ucuna gidiyormuşum gibi.

Döndüm ve hâlâ beni izlediğini fark ettim.

"Sadece otomata gidiyorum," diye cevap verdim ve sonra güldüm. "Nereye gideceğimden endişeleniyorsun?

Rigel bana yan gözle baktı, belki de onu doktorların insafına bırakırsam, birinin yokluğumdan yararlanıp onu o odaya kilitleyeceğinden korkuyordu.

Onu bu kadar savunmasız ve gergin görmek, çarpık zihninde düşmanca hissettiren bir ortamda sıkışıp kalmak alışılmadık bir durumdu. Bu yüzden ona tatlı bir şekilde gülümsedim ve siyah saçlarını yüzünden çektim.

"Gidip biraz su alacağım. Hemen dönerim... Sana getirdiğim şu kitaba bak, benden istediğin yıldızların mekaniği üzerine olan kitap.

Ayrılmadan önce ona uzun uzun baktım.

Koridor boyunca lobiye doğru yürüdüm ve otomatlar için biraz bozukluk çıkardım.

"Oh, buradasın!

Tanıdık altın sarısı saçlarını görmek için döndüm.

"Adeline!

Gülümsedi, ısıltı ısıldı ve saçlarını omuzlarının arkasına attım. Gözleriyle harika görünen dökümlü, çivit rengi bir bluz giymişti.

"Size evin anahtarlarını getirdim... Anna unuttuğunuzu söyledi.

Kelebek anahtarlıklarıyla birlikte anahtarları uzattı ve ben de aldım. 'Oh, teşekkürler, umarım zahmet olmamıştır...'

'Merak etme, ben de bu tarafa geliyordum... Asia dışarıda, dükkânın önünden geçti ve beni eve bırakacak. Zambaklar iyi gitti mi?'

"Çok güçlü bir kokuları var," diye mutlulukla teşekkür ettim. "Haklıymışsın.

Onun parlayan gözlerinde, ortak noktamız olan o ışıltı gördüm.

Adeline artık iş aramıyordu. Mangrove Club'daki etkinlik büyük bir başarıya ulaşmıştı. Herkes Anna'nın çiçek aranjmanlarını o kadar çok beğenmişti ki, sonraki günlerde sürekli telefonlar aldı. Her biri bir öncekinden daha önemli olan etkinlik üstüne etkinlik için rezervasyonlar aldı ve dükkânı sonunda çok umduğu ve hak ettiği şansı elde etti.

Hepsi bu kadar da değildi. Gözleri sevgiyle dolup taşan Anna, Adeline'e uzun zamandır aradığı işi teklif etmişti.

Asistanı Carl onun dükkânın kapısından içeri girdiğini gördüğünde neredeyse çenesi düşecekti. Hemen ona yardım etmeyi teklif etti, Adeline'in her zaman nadir görülen bir duyarlılığa sahip olduğunu bilmiyordu. En gri günlerime bile ışık getirebiliyordu. Çiçeklere karşı özel bir ilgisi olduğunu öğrendiğimde hiç şaşırmadım, bu da onu bu iş için biçilmiş kaftan yapıyordu.

Dükkâna girdiğimde Anna ve Adeline'i birlikte gülerken ve sohbet ederken gördüğümde hissettiklerimi ifade edebilecek *hiçbir kelime yoktu*.

Her zaman Adeline'in hayatımda kalmasını istemiştım. Artık kalacağını biliyordum.

Girişe doğru bakarak, "Asya gelmiyor mu?" diye sordum.

"Oh, hayır, beni arabada bekliyor," diye gülümseyerek başını salladı. "Ne kadar sabırsız olabileceğini bilirsin.

Nekahat dönemim boyunca aralarında beklenmedik bir dostluk oluşmuştu. Asia beni ziyarete geldiğinde, Adeline

onu da dahil etmek için elinden geleni yaptı. Her biri saçımın bir bölümünü tutarak arkamda oturdular ve Asia öfkeyle bunun imkansız olduğunu mırıldanırken, Adeline yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve ona balık sırtı örgünün nasıl yapılacağını gösterdi.

Zamanla Asia ben sormasam da geri geldi. 'O kadar da kötü değil,' diye şaka yaptı Adeline.

"Hayır," diye kabul ettim. 'Biraz zor biri olabilir ama... iyi bir insandır. Tek yaptığı bana inatçı olduğumu söylemek. Ne dediğini hatırlayarak gülümsedim. "Domuz kafalı, iflah olmaz ve umut kadar sabit.

Bu doğru. Sen öylesin. Umut gibisin.'

Yüzümü kaldırdım ve Adeline'in gözlerinin içine baktım. Ses tonu benimki gibi sıradan değildi. Hayır... Samimiydi.

"Senin yaptığını yapmayı asla başaramazdım. "Adeline...

"Hayır," dedi, sesi netti. "Bunu yapamazdım. Kalbimi hiç kaybetmeden her gün onun yanında kalmak. Her sabah gülümseyecek güçle uyanmak. Ona her şeyini verdin... Onunla her gün ve her gece konuştun. Solup giderken bile devam edecek kadar güçlüydün... Asla pes etmedin. Doktorun söylediği doğru. Sadece seninki kadar güçlü bir ışık onu geri getirebilir.

Utanarak göğsüme bir sıcaklık yayıldı ve hafifçe gülümsedim.

"Doktor asla böyle bir şey söylemedi..." diye mırılandım ama Adeline bana aynı kırılgan gülümsemeyi gösterdi.

"Bana sır olarak söyledi.

Parmaklarıma baktım. Yara bantlarım güven verici bir renk cümbüşüydü.

"Asya bana yardım etti. Ben kaybolurken, o yolumu bulmama yardım etti. Anna'nın ona neden bu kadar düşkün olduğunu şimdi anlıyorum... Onun hakkında haklıydı.

Adeline cesaret verici bir şekilde koluma dokundu.

Dışarıdan bir arabanın kornası çalınca 'Oh,' diye bağırdı. "Gitmem gerek..." "Rigel'e merhaba demeye gelmiyor musun?

'Oh, çok isterdim ama Asya beni bekliyor! Belki yarın, vardiyamdan sonra... burada olur musun?'

Mutlu bir şekilde başımı salladım. "Tabii ki.

Bana gülümsedi. Sonra vedalaştı ve altın sarısı saçlarını savurarak arkasını döndü.

Onu dışarıda koşarken izledim ve bir arabanın kapısını açtığını gördüm.

Asia sitem dolu bir sesle güneş gözlüklerini kaldırdı ve Adeline'in emniyet kemerini takarken kıkırdadığını gördüm. Birkaç dakika sonra araba hızla uzaklaştı.

Dudaklarımda bir gülümseme ve sırtımdan aşağı dökülen saçlarımla arkamı döndüm. Rigel'in odasına geri döndüğümde artık yalnız değildi.

Yatağının yanında bir tepsi vardı ve tepsiyi getiren hemşire serum kablolarını birbirine karıştırmamaya dikkat ederek çarşaflarını düzenliyordu.

Onu daha önce birçok kez orada gördüğümü fark ettim. Sargılarını sık sık o değiştirirdi. Çok gençti ve bir geyik yavrusu kadar narindi. Rigel'in tenine dokunduğunda midemde bir kaşıntı hissettim.

Rigel, onun kendisine bakışlar fırlattığını fark etmiş gibiydi. Ona ters ters bakacaktı ama son anda gözlerinde başka bir şey parladı. Yaka kartına bir göz attı ve sonra kendini toparlayarak ikna edici bir gülümsemeyle ona doğru eğildi.

'Ne düşünüyorsun Dolores, bir şeyler bulmamız mümkün mü? yemek için iyi mi?'

Kızardı ve gözleri büyüdü. Cevap vermeye çalıştı ama o gözlerle karşılaşınca ağzından çıkan tek şey birbirinden kopuk kelimeler oldu.

"Üzgünüm ama ben... değilim..." "Erm.

Hemşire sanki bir şey patlamış gibi sıçradı. Arkasını döndü ve beni kapı aralığında dururken buldu. Yanakları alev alev yanarken uzaklaştı ve arkamda kayboldu.

Rigel'e baktım, kaşlarımı çatarak hafifçe somurttum. Daha iyi bir öğle yemeği için şansının yok olmasını izlerken yatağına gittim ve su şişesini başucuna koydum.

"Hemşireleri... bozmamaya çalışabilir misin? Biraz somurtkan bir şekilde homurdandım. Rigel sert bir şekilde kendini yorganın arasında yeniden düzenledi.

"*Kibar* olmaya çalışıyordum..." diye dişlerini sıkarak şaka yaptı, inandırıcı olmaya bile çalışmıyordu. Hafif sitemkâr bir ifadeyle ona baktım.

Köprücük kemiğindeki karmaşık bandaja bakarak, "Ayağa kalkmaman gerekiyor," diye hatırlattım. "Doktor kolunu mümkün olduğunca sabit tutman gerektiğini söyledi... Acıyor, değil mi? Gergin çenesini görerek fısıldadım, 'Ah, Rigel... Zorlamaman gerektiğini biliyorsun...'

Rigel kırık kaburgalarını umursamıyordu bile, ama ben her hareket ettiğimde bıçak gibi saplanan ağrıları çok iyi hatırlıyordum. Nefes almak bile acı veriyordu. Acı çekiyor olması gerektiğinden emindim.

"Buradan çıkmak istiyorsan, sakın olmalısın, tavsiyelerine uymalısın ve hepsinden önemlisi... yemek yemelisin," diye bitirdim, bakışlarım ona getirdikleri tepsiye düşerken.

Rigel bana düşmanca bir bakış attı ama ben uzanıp tepsiyi aldım ve dizlerimin üzerine koyup içindekilere baktım. Bir bardak su ve nekahat dönemindeki hastalar için elma sosundan oluşan meyve.

Plastik küveti aldım ve açmadan önce parmaklarımın arasında çevirdim. Kaşığı yere bıraktım ve tepsiyi ona uzattım.

"Hadi, ye.

Elma sosuna sanki onu zehirleyecekmiş gibi baktı. Hareket etmenin artık ona gerçekten zarar verdiği izlenimine kapıldım. Asla kabul etmese de, ciddi şekilde aşırıya kaçmıştı.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı, herkesin vazgeçmesini sağlayacak bir ses tonuyla. Ben hariç.

Dikkatlice küveti aldım ve ellerimde tuttum. Kendimi yeniden düzenledim ve kaşığı altın posanın içine daldırdım.

"Ne yapıyorsun?

"Ne kadar hareketsiz kalırsan o kadar iyi olur... Doktor öyle dedi, değil mi? Şefkatle gülümsedim. "Hadi, aç kapıyı.

Bana, elimdeki kaşığa baktı, anlamaya çalışıyordu. Niyetimin tam da şüphelendiği gibi, onu *kaşıkla beslemek* olduğunu anladığında, gözlerinde vahşi ve öfkeli bir bakış belirdi.

"*Asla olmaz.*

"Hadi Rigel, bebeklik etme..." diye nefes aldım, yaklaşarak. 'Aç kapıyı...' Kaşığı ağızına yaklaştırdım ve en masum bakışlarımla onu süzdüm.

Çenesini sıktı, bana bakıyordu, dudakları sımsıkı kapalıydı. Sanki tepsiyi havaya fırlatma dürtüsü, onu ikna edenin ben olduğum gerçeğine karşı öfkeyle savaşıyordu.

"Hadi..." diye yalvardım.

Rigel dişlerini sıktı. Boğazına takılan şeyi söylememek için kendini zorluyor gibiydi. Sonra, benim tatlı, keskin yüz ifademi... ve cesaretlendirici, yalvaran gözlerimi görünce... gerçek bir iç mücadele gibi görünen bir şeyden sonra, sonunda ağızını küçük bir çatlak açmaya karar verdi.

Kaşığı usulca dudaklarının arasına götürdüm ve bana baktı, gözleri o kadar yanıyordu ki neredeyse beni tüketeceklerdi. Sonunda, acı dolu bakışlarıyla yutkundu.

"Peki, o kadar kötü müydü?"

"Evet," diye huysuzca tükürdü ama ben ikinci bir kaşık hazırlamıştım bile. Bir an için dişleriyle kıracağını düşündüm. İyi niyet ve büyük bir sabırla onu küvetin yarısından fazlasını yemeye ikna ettim.

Belli bir noktada sosun bir kısmı ağızının kenarından aktı ve hiç düşünmeden kaşıkla topladım. Gözlerimin şefkatle dolup taştığını gördü ve daha fazla dayanamadı.

"*Bu kadar yeter,*" diye tıslayarak küveti ve kaşığı elimden kaptı. Onları komodinin üzerine bıraktı ve ben itiraz edemedi tepsi de aynı kaderi paylaştı.

"Oh, şey," dedim kısık bir sesle. "Biz neredeyse..."

Kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti.

Üzerine düşmemeye çalıştım ama işe yaramadı: çok güçlüydü, kendimi kurtaramadım.

"Rigel," diye kekeledim, hazırlıksız yakalanmıştım. "Ne yapıyorsun?"

Geri çekilmeye çalıştım ama beni vücuduna sıkıca bastırdı. Ben bir şey söyleyemeden dudaklarını kulağıma götürdü ve küstahça homurdandı: 'Beni bir an bile... önemsenmekten mahrum edemezsin...'

Kızardım. Teninin sıcaklığı bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı. Nefesim titredi ve Rigel yüzünü boynuma gömüp kokumu içine çekti, koluyla beni sardı. Derin bir nefes aldığını hissettim.

"Rigel, herkesin içindeyiz..." diye kekeledim, yüzüm kızarmıştı. "Mm..."

"Ya biri içeri girerse..." Parmakları yavaşça kot gömleğimin altını yokladı ve belimdeki tene dokunmanın bir yolunu buldu. Kalçamı kavradı ve ben nefesimi tuttum.

'R...Rigel, başhemşireyi tekrar kızdırmak istemezsin...'

Sıçradım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı, şok olmuştum, elimi boynuma götürdüm. Az önce beni ısırılmıştı.

Rigel!

-

Zaman birden fazla yarayı iyileştirdi.

En çok Billie ve Miki konusunda rahatladım.

Bana olanlar, hayatın yanlış anlamalarla vakit kaybetmek için ne kadar kısa ve öngörülemez olduğunu düşünmelerini sağlamıştı. Sonunda bir konuşma yaptılar ve ikisi de bana ne konuşulduğunu söylemese de fırtınanın geçtiğini anladım.

Hatta bir gün onları okula el ele gelirken gördüm. Berrak gözlerine baktığımda arkadaşlıklarının onarıldığını anladım. Miki'nin yüzünü incelerken, herhangi bir melankoli ya da hayal kırıklığı izi bulamadım. Onun için de bu kadar önemli birinin tekrar yanında olmasının, kalbinin diğer tüm arzularının önüne geçtiğini biliyordum.

İlişkileri muhtemelen eskisi gibi olmayacaktı... ama onları el ele tutuşurken izlerken, onların da yavaş yavaş birlikte kalmanın bir yolunu bulacaklarını anladım.

Sonuna kadar.

Birlikte ödev yapmak için onları çağırmak üzere bir öğleden sonra seçtim. Aynı gün kalbimi aldım ve bir kitap gibi açtım.

Onlara her şeyi anlattım.

Ailemi kaybetmekten, kendimi beş yaşımdayken enstitünün kapısında bulmaya kadar, yalnız ve hiçbir şeyim kalmamışken. Onlara Mezar'daki günlerimin ne zaman yıllara dönüştüğünü ve başhemşirenin hayatlarımızın hikayesinden kopardığı sayfaları anlattım.

Sonra onlara Rigel'den bahsettim.

Onlara her şeyi anlattım, hiçbir şeyi atlamadım. Tüm ısırıklarını ve sataşmalarını; söylenmemiş her sırrı ve kelimeyi; bizi kaderden daha güçlü bir iple birbirimize bağlayan her bir anı.

Onlara hikayemizi tek bir virgülünü bile değiştirmeden anlattım.

Çok kusurlu ve tahrip olmuş olsa da, birçok insanın gözünde anlaşılmaz olsa da... istediğim tek hikaye buydu.

Hastanede işler daha iyiye gitti. Rigel'in bandajları çıkarıldı ve rehabilitasyona başladı. Yeteneklerinin tamamen geri kazanılması sorunsuz olmaktan çok uzaktı ve ortaya çıkan çeşitli *anlaşmazlıklar* için baş hemşireye kaç tane çiçek vermem gerektiğini bilmiyorum.

Sonra... evlat edinme meselesi vardı.

Rigel Milligan ailesinin bir üyesi olmaktan çıkar çıkmaz bir enstitüye geri dönmek zorunda kalacaktı, ancak Anna onun uzaklara gönderilmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Birçok telefon görüşmesi yaptı, Sosyal Hizmetler ofislerine bizzat giderek, Rigel'in hastalığı göz önüne alındığında, onu yakınlarda tutmanın iletişim halinde kalmasına ve dolayısıyla durumu için kritik olan zihinsel dengesini korumasına izin vereceğini açıkladı.

Doktorun yardımıyla Anna, Rigel'in psikolojik durumu ile ağır atakları arasındaki ilişkiyi vurgulayan tıbbi raporları da ekledi: Huzurlu bir ortamın atakları daha az şiddetli ve sık hale getirdiği, stres ve endişenin ise daha da kötüleştirdiği kanıtlanmıştı.

Sonunda, hepimizi şaşırtacak ve rahatlatacak şekilde, Saint Joseph Enstitüsü'ne nakledilmesine karar verdiler. Aynı Adeline gibi.

Saint Joseph, Mezar'dan çok daha yakındı, sadece birkaç otobüs durağı ötedeydi. Müdür tıknaz, iri yarı bir adamdı ve Adeline huysuz kişiliğine rağmen iyi bir insan olduğu konusunda beni temin etti. Onun içten gözlerine bakarken bir yanım Rigel'in yalnız kalmayacağı için rahatladı.

Okula gelince, Anna zaten tüm yılın ücretini ödemişti ve bu yüzden benimle birlikte mezun olacaktı.

O öğleden sonra geç saatlerde ıssız hastane koridorunda yürürken, ayak seslerim sayısız kez olduğu gibi duvarlarda yankılandı. Ertesi gün geri dönmeyeceğimi hayal etmek zordu.

Her zamanki gibi odasının önünde durdum.

Yatak hazırlanmıştı, duvara dayalı sandalye artık orada değildi. Komodin temizlenmişti, beyazlığı dağıtacak çiçekler yoktu artık.

Taburcu edileceği an gelmişti.

Odanın eşiğinde hareketsiz durarak arkadan aydınlatılmış silüetine hayranlıkla baktım.

Dışarıda fırtınalı bir gün batımı vardı ve hala yağmur damlalarıyla kaplıydı. Bulutlar alevli bir kırmızıyla aydınlanmıştı ve havada parlayan ışık her şeye muktedir görünüyordu.

Rigel pencerenin yanında duruyordu. Siyah saçları yüzünü çerçeveliyor, güçlü omuzları cama vuruyordu. Bir eli onu trajik bir şekilde büyüleyici gösterecek şekilde cebine sokulmuştu.

Bir süre sessizce onu izledim.

Onu yine bir çocuk olarak gördüm, o melek gibi küçük yüzü ve simsiyah gözleriyle.

Onu yedi yaşındayken gördüm, dizleri sıyrılmıştı ve elinde kurdelelerim vardı.

Onu on yaşındayken gördüm, önünde bir mum, hiçliğe bakıyordu.

Onu on iki yaşındayken gördüm, gözleri temkinli ve çenesi düşüktü, sonra on üç, on dört ve on beş yaşlarında, hiç değişmeyecek gibi görünen o vicdansız güzelliğiyle.

Rigel, kendisine dokunulmasına asla izin vermeyen, zekasıyla herkesi susturan, neşesiz kahkahalarla başını geriye atan Rigel. Rigel, arsızca dilini şaklatan, bir bakışıyla insanları dehşete düşüren Rigel - Rigel, bir çocuğun gözleri ama bir kurdun kalbiyle beni uzaktan, gizlice izleyen Rigel.

Rigel, çok nadir, bükülmüş, gölgeli ve çekici.

Onu baştan aşağı gördüm ve benim olduğuna inanamadım. İçinde, o kurt kalbi sessizce benim adımları taşıyordu.

Bir daha gitmesine asla izin vermezdim.

"İşte başlıyoruz," diye bir ses duydu.

Rigel başını çevirdi ve ellerini arkasında kavuşturmuş olan Nica'nın yaklaştığını gördü. Uzun saçları dalgalanıyordu ve gözlerindeki yıldız pınarlarında son derece parlak bir şey vardı.

Onun yanında, pencerenin yanında durdu.

'Ee, Rigel? Kaçmayı bırakmayı kabul ediyor musun?' Nica ona sordu. "Kendini bana teslim etmeyi?"

"Kendini bana teslim edecek misin?" Adam soruyu tekrarladı, sesi boğuk ve sakindi. Ona derin derin baktı ve fısıldadı: "Kendini... benim olduğum şeye teslim edecek misin?"

Nica'nın ağzının kenarları kıvrıldı. Ona, ruhunu kemiklerinin arasında eriten o şekilde baktı ve "Çoktan erittim," diye cevap verdi.

Ve Rigel bunun doğru olduğunu biliyordu.

Farkına varması çok zaman almıştı. Kabul etmesi. Tüm dualarını almıştı.

Gözyaşı dökmek gerekti. Ve bağlamak. Onun, kendisine ulaşamayacağı bir yere gittiğini görmekten duyduğu ıstırapı almıştı.

Son gece ona fısıldadığı o sözler, bunu kesin olarak anlamasını sağlamıştı.

Bir an için, her şey farklı olsaydı ne olurdu diye merak etti. Eğer o köprüden hiç düşmeselerdi. Onu kendinden kurtarmak için gidecekti ve Nica hayatı boyunca yaptığı her seçimin tek bir şey etrafında döndüğünü asla öğrenemeyecekti.

Onunla.

Belki bir gün, ne zaman olacağını asla bilemeyecek olsalar bile, birbirlerini bulacaklardı.

Belki de olmazdı. Belki de sonsuza dek kaybolacaklardı ve tüm hayatı boyunca onun büyüdüğünü hayal ederek yaşayacaktı.

Onun yerine, haftalarca ağladıktan sonra oradaydı.

Ve çocukluğundan beri içinde taşıdığı o gözlere bakarken, Rigel kalbinin fısıldadığını duydu...

Bunu ancak bu şekilde anlayabilirim. Seni her gün yanımda duymak.

Ve her gece ağlamayı dinlemek.

Beni isteyebileceğine hiç inanmamıştım. Ve şimdi nasıl bir felaket olduğumu biliyorsun, nedenini anlayabilirsin.

Gitmene izin verirsem daha mutlu olacağını düşündüm hep. Nasıl diğer insanlar gibi olunacağını bilmiyorum, diye söylemek istedi çaresiz kalbi ona. Asla olmadım ve olmayacağım da.

Ama yanıldığımı görmemi sağladınız.

Çünkü artık her şeyi biliyorsun, beni olduğum gibi görüyorsun. Ama buna rağmen beni değiştirmek istemiyorsun. Buna rağmen korkmuyorsun. Tüm bunlara rağmen, istediğin şey... benimle kalmak.

Ve sonunda, tüm bu söylenmemiş sözlerden sonra, her zaman olduğu her şeyden sonra, Rigel yavaşça gözlerini kapattı ve sadece iç çekti...

"Kendimden vazgeçiyorum.

Gülümsemesi titrek ve parlaktı.

"Güzel," diye nefes aldı, göğsünü parçalara ayıran bir duyguyla. Bakışları *'Kusurlarımızı birleştirip güzel bir şey yapmak için vaktimiz var'* der gibiydi.

O kadar karşı konulmazdı ki Rigel ona dokunma isteğini nasıl bastırabildiğini merak ediyordu. Dürtüsüne boyun eğmeden önce, Nica arkasına sakladığı şeyi burnunun dibinde salladı.

Nutku tutulmuştu.

Siyah bir güldü. Bir sürü yaprağı ve dikenlerle dolu bir sapı vardı.

Uzun zaman önce ona verdiği ve daha sonra bir ıstırap patlamasıyla parçalara ayırdığı şeye benziyordu.

"Bu... benim için mi?

"*Ben mi?* Nica şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı, "*Sana* çiçek mi verdim?

Rigel kaşlarını çatmak üzereyken başını çevirdi. Tam kaşlarını çatmaya başlamıştı ki hiç beklenmedik bir şey oldu.

Görünmez bir güç dudaklarını kıvırdı ve ilk kez içinde samimi ve kendiliğinden bir şeyin doğduğunu hissetti.

Acısını maskeleyen sırıtış değil. Hayır...

Gözlerinin yansımada gördüğü şey, acımasızca ışıldayan bir gülümsemeydi.

Nica nefesini tutarak ona baktı. Gözleri hâlâ biraz parlaktı ama şimdi daha önce hiç görmediği kadar açık ve ifadesizdi.

Rigel onun kendisine sonsuza dek böyle bakmasını istiyordu.

"Gülümsemeni seviyorum," diye fısıldadı, o da gülümsüyordu. Şimdi elleri titriyordu ve onu böyle görünce, yanakları kızarmış ve gözleri duygusal, ona dokunma dürtüsü dayanılmaz hale geldi.

Rigel bir elini kızın saçlarına attı ve onu kendine doğru çekti.

Onu sıkıca kucaklarken incitmemeye çalıştı.

Tanrım, saçları... kokusu... ona sıkıca sarılırken bile korkusuzca, beklentiyle bakan parlayan gözleri.

Onun yıldızıydı.

Kızın kulağına doğru eğildi ve boştaki elini hâlâ gülü tutan kızın kulağına doladı.

İçindeki kıvranan his onu kadının davetkâr dudaklarını öpmeye iterken, Rigel içinde taşıdığı her şeyi ona hemen orada söyleyebileceğini düşündü.

Her şeyin sonunda.

Onu çocukluğundan beri her gün sevdiğini.

Sevginin ne olduğunu bilmediği için ondan nefret etmişti ve sonra da aynı nedenle kendinden nefret etmişti.

Onun için o kadar iyiydi ki neredeyse canı *yanacaktı*, çünkü içindeki her çiçeğe dikenler batıyordu, tıpkı onun tuttuğu gül gibi.

Orada, onun kulağına pek çok şey fısıldayabilirdi. Ona, "Seni iliklerime kadar seviyorum." diyebilirdi.

Onun yerine, saçlarını tutarak şunu söylemeyi seçti... 'Sen... *benim* Gözyaşı Ustamsın.

Ve Nica, çok tatlı, küçük ve kırılgan, gülümsedi. Gözyaşlarının arasından gülümsedi. Çünkü sanki ona şöyle diyordu.

Ağlayabilmemin ve mutluluğumun sebebi sensin.

Ruhumun dolu olmasının ve hissedebileceği her şeyi hissetmesinin nedeni sensin.

Her türlü acıya dayanabilmemin sebebi sensin, çünkü yıldızları görmek gecenin içine kaymaya değer.

Sen benim için bunların hepsisin ve söyleyebileceğimden çok daha fazlasısın. Herkesin bilebileceğinden çok daha fazlası.

Onu öptü, kendini onun ağzının içinde kaybetti. Dudaklarını yavaşça, nazikçe yuttu, onları o kadar yumuşak ve tatlı buldu ki çıldırdı.

Nica onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve Rigel ilk kez sadece onun verebileceği o inanılmaz acıyla rahatladı.

Çünkü o yapraklar ve dikenler her zaman onun bir parçası olacaktı. Başından sonuna kadar.

Elindeki gül mü, yoksa içinde taşıdığı güller mi... fark etmezdi.

Ne de olsa ona verdiği çiçeklerin hepsi aynıydı.

35. Bir Söz

*Olağanüstü bir güce sahip üç
görünmez şey vardır: müzik,
koku ve sevgi.*

Haziran güneşi gökyüzünde parlıyordu.

Hava ılık ve hafifti, bir taç yaprağına dokunmak gibiydi.

Okul bahçesinde, yüzlerce sesin mutlu konuşmaları arasında, aileler ve öğrencilerden oluşan kalabalıklar kutlama yapıyordu.

Mezuniyet günüydü.

Gururlu büyükanne ve büyükbabalar torunlarını kucaklarken, ebeveynler gelecek nesiller için fotoğraf çekti ve hoparlörlerden hafif, hoş bir müzik çaldı ve her kelime için bir destek sağladı.

Unutulması imkânsız gibi görünen günlerden biriydi. Havada büyü, farklı ve özel bir şey vardı ve bu sonsuza dek hafızanızda yer edecekti.

"Gülümse!

Bir flaş gülümsemelerimizi aydınlattı. Ben sevinçle sertifikamı tutarken Anna'nın bir eli kolumdaydı ve Norman da kolunu omuzlarıma dolamıştı. Mezuniyet cübbem ayak bileklerime sürtünüyordu ve başımdaki kep ciddi olmaktan çok komik görünüyordu.

"Bu gerçekten çok iyi çıktı! Billie zafer kazanmışçasına haykırdı ve şapkasındaki altın püskül havada sallandı.

Norman utangaç ve gülümseyerek, "Gerçekten de usta bir fotoğrafçısın," dedi, belki de zaten çok sayıda fotoğrafımızı çekmiş olduğu için.

Daha da heyecanlandı. "Hep birlikte bir resmimizi çekmeliyiz!" dedi coşkuyla. "Onu evdeki salona asmak istiyorum!"

Bize hayatımda gördüğüm en mutlu gülümsemeyi verdi. Gözleri mücevher gibi parlıyordu. Döndü ve Miki ile anne babasının diğer iki yetişkinle birlikte durduğu yere doğru koştu.

Billie'nin annesi ve babası neşeyle gülüyorlardı ve kalabalığın içinde bir çift çok renkli egzotik kuş gibi göze çarpıyorlardı. Adam Hawaii gömleği giymişti, annesinin ise bukleli saçları ve bir Amazon kabilesinin hediyesi olan son derece gösterişli bir çift küpesi vardı. Billie beni onlarla tanıştırdığında, elimi iki ellerinin arasına almışlar ve arkadaşımın gözlerinde pek çok kez gördüğüm aynı coşkuyla bana bakmışlardı.

Onları gerçekten sevdim.

Mezuniyetini görmek için orada olmalarının Billie için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ama ona ne kadar düşkün olduklarını görünce, bunu hayatta kaçırmayacaklarını biliyordum.

Hareketlerinden maymun kovalamacasıyla ilgili olduğu anlaşılan canlı bir hikaye anlatıyorlardı. Miki'nin kraliyet ailesi kadar kusursuz ve sakın anne ve babası, ellerini kızlarının omuzlarına hafifçe koymuş, ince bir gülümsemeyle onları dinliyorlardı.

Her şey yolunda gidiyordu.

Hayatımda ışık vardı.

Bu benim için muazzam bir mutluluk günüydü, saf bir sevinç anıydı. Bir an için aklım annem ve babama gitti.

Keşke orada olsalardı...

Keşke beni görebilselerdi.

En değerli anımda, arkalarından yürüyordum, durup her şeye bakıyordum. Babam ikisi arasında en bulanık olanıydı, zamanın bulanıklaştırdığı bir taslaktı, ama annemi unutamayacağınız bir ışık gibi hatırlıyordum.

Ben dünyayı merak ederek geride kaldım, o ise ışığa bürünmüş bir halde her zaman beni bulmak için arkasını döndü. Bana doğru baktı, gülümsedi, güneş ışınlarının arasından bana doğru bir el uzattı.

Tek söylediği "*Nica?*" oldu. Sesi dünyanın en tatlı sesiydi. "*Gel.*"

Biri yüzüme dokundu.

Norman şapkamın püskülünü dikkatle yeniden düzenliyordu. Gözlerine baktım ve bana küçük bir gülümseme verdi. Düşünceliliği kalbimi rahatlatı.

"Geldiler!"

Etrafımızdan heyecanlı bir ses korusu yükseldi. Bazı insanlar dönüp baktı. Birkaç kız ve erkek çifti, kollarından sarkan büyük sepetlerle çimlerin üzerinde ilerliyordu.

"Neler oluyor? Anna görmeye çalışarak sordu.

"Mezunlar için," diye cevap verdim, yüzümde bir gülümseme belirdi. 'Yapacaklarını düşünmemiştim ama...'

Önceki yıllarda küçük bir oyun hazırladıklarını biliyordum ama bu yıl farklıydı. Bahçe Günü'nü düzenleyen aynı komite hem eğlenceli hem de kutlama amaçlı bir şey düşünmüştü.

Herkesin harç tahtalarının yerini çiçek taçları aldı: kızlar için beyaz zambaklar, erkekler için ise küçük, gece yarısı rengine meyvelerle süslenmiş orman yeşili yapraklardan oluşan çelenkler.

Kesinlikle alışılmadık bir seçimdi - hatta belki de tuhaftı - ama başlarında tomurcuklar ve meyvelerle gururla dolaşan tüm o genç öğrencileri görmek insanların yüzüne bir gülümseme getirdi.

Anna elini kalbine götürdü ve güldü.

Ben daha kırıdayamadan biri harç tahtamı çıkarıp yerine çiçekli bir taç taktı. Billie'nin mutlu bir şekilde kıkırdadığını görmek için arkamı döndüm ve sonra zambak tacının altından kayan bir tutam siyah saça üfleyen Miki'ye doğru döndüm. Billie'ye ters ters baktı, sepetten bir çelenk aldı ve kör bir silah gibi salladı.

'Eğer seni yakalarsam...' diye tehdit etti.

Müdahale etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Miki onun peşinden koşarken ve çiçek tacını onu bayıltmak istercesine kafasına geçirirken onları izledim.

Mutlu bir şekilde Anna ve Norman'a baktım, sonra kendimden geçmiş bir şekilde çocuklar için bir çelenk aldım ve yola koyuldum. Çiçeklerin kokusu havaya yayılmaya başlarken, mutlu yüzlerden oluşan kalabalıkta ilerledim. Aradığım kişiyi bulduğumda durdum. Kısa bir mesafe ötede, çekici bir genç adam müdürle konuşuyordu.

Rigel'in cüppesi açıldı, şık bir pantolon giymişti, harç tahtası kolunun altındaydı ve elleri ceplerindeydi.

Önemli bir konuşmayı bölmek istemediğim için temkinli bir şekilde yaklaştım ama o anda yürümeye başladılar. Peşlerinden koşmaya karar verdim.

Arkasında durdum ve boğazımı temizleyerek dikkatini çektim.

Rigel arkasını döndü. Gözleri bana takıldı ama benim muzip ifademi görünce sesinde bir rahatsızlık belirtisi belirdi.

"Daha fazla fotoğraf değil..."

Cevap olarak ona neşeyle çelengi gösterdim. Bakışları çelenge takıldı ve bir kaşını kaldırdı.

"Şaka yapıyorsun," dedi açıkça, ama ses tonunda bir belirsizlik sezdim, sanki zaman içinde ne zaman ciddi olduğumu öğrenmiş gibiydi.

"Takmak ister misin?" diye sordum.

"Ben olsam *seve seve* kaçırdım," diye kuru bir şaka yaptı, bir parti bozan gibi davrandığı zamanlarda bile çok sevimliydi.

"Hadi," diye ısrar ettim, yaklaştım ve gülümsedim. 'Diğer herkes...' 'Hayır...'

Küçük bir sıçrayışla sözünü kestim, uzanıp kafasına geçirdim. Birkaç çilek düştü ve göğsünden sekti. Rigel sanki kafasına çiçekten bir taç geçirdiğine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Ancak o tepki vermeden önce çenesini elime aldım ve çenesini öpmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Kaşlarını çattı ve ben de ona melek gibi gülümsedim.

"Sana yakışıyor. Hafifçe ileri geri sallandım, elini buldum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Rigel onu sakinleştirmeye çalıştığımı hissetti ve dudaklarının köşelerinin yukarı doğru kıvrıldığını gördüğümü sandığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gülümseyebilirsin, ona söylemek istedim, kalbim hızla çarpıyordu. *Gülümseyebilirsin. Gerçekten, hiçbir şey olmayacak...*

"Söylemiyorsun.

Yavaşça kenetlenmiş ellerimizi arkama getirdi. Beni kendine doğru çekti, gözleri kirpiklerinin altından bana bakıyordu.

Çelenk ona gerçekten çok yakışmıştı. Ormanın prensi gibi görünüyordu.
"Tatmin oldun mu?" diye mırıldandı.

Başımı salladım, ışıldıyordum ve gözlerimin üzerine bir zambak yaprağı düştü. Boştaki elimle yanağına dokunduğumda yüzüme baktı.

"Bugünün hayalini kurdum. Gözlerim durgun bir şekilde onun yüzüne dikildi. "Seni burada görmeyi hayal ettim. Benimle birlikte mezun olduğunu görmeyi.

Sesimin tatlılığı bakışlarını derinleştirdi. Onu kaybettiğimi düşündüğüm zamandan bahsettiğimi biliyordu. Sessizdi, ona dokunmama izin verdi ve dudaklarına baktı.

"Şimdi ne olacak?

"Ne istersek," diye cevap verdim usulca, çünkü artık korkmuyordum.
"Bu sadece başlangıç.

Yakınlığının tadını çıkararak gözlerimi kapattım ve başımı boynuna yasladım. Kendimi onun sıcaklığıyla sarmalamasına izin verdim ve kalbimin titrediği sevinci onun da hissetmesini istedim.

Hayat doluydum ve mutluydum. Onu orada, başında o taçla gördüğüm için mutluydum, harika yeni bir yolculuğun başlangıcında onunla birlikte olduğum için mutluydum.

Ben
hazırdım.

"Hey!

Billie fotoğraf makinesini sallıyordu.

"Hep birlikte bir fotoğraf çekmeliyiz!

Neyse ki Rigel'in pek de nazik olmayan yorumunu duyamayacak kadar uzaktaydı. Diğerleri de bize katıldı ve sayısız fotoğrafın ardından kutlamalara devam ettik.

-

Günün sonunda bahçe yapraklar ve meyvelerle dolmuştu. Muhtemelen müdürle konuşmaya devam etmek için gitmesi gerektiğinde Rigel'e veda ettim ve bahçede sadece biz kaldık.

Unutulmaz bir gün olmuştu.

Birinin saçına dokunduğunu hissettim.

Anna'ydı. Alnımdaki bir zambağı dikkatle düzeltti ve bana tatlı tatlı baktı.

"Seninle gurur duyuyorum" dedi, hafızama kazınan bir şefkatle. Bu içten, samimi sözler beni bakışları altında kıstırmıştı.

Ona sormak istediğim bir şey vardı. Aslında bir süredir sormak istiyordum ama bir türlü cesaret edememiştim. O anda, onunla yüzleşirken, daha fazla bekleyemeyeceğimi fark ettim.

"Anna," diye nefes aldım. "Gidip Alan'ı ziyaret etmek istiyorum.

Sesim yumuşak ama kararlıydı. Elinin saçlarımda durakladığını hissettim.

"Sana daha önce sormak istemiştim," diye itiraf ettim, kelimelerimi dikkatle seçerek. Ama hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmedi. Sana sormanın doğru olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama istiyorum... Gerçekten istiyorum. Tatlı, berrak gözlerle ona baktım ve bakışlarını tuttum. "Sence onu ziyaret edebilir miyiz?

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir duygu vardı.

Her zaman müdahaleci, uygunsuz ve kaba olmaktan korkmuştum. Her zaman çok fazla olmaktan korktum, çünkü şefkat her zaman uzaktan özlemini çektiğim bir armağandı.

Aşkta zorba olunamayacağını ancak zamanla öğrendim. Aşkta sadece paylaşım ve karşılıklılık vardır.

Anna yüzünü eğdi ve bakışlarında kelimelere ihtiyaç duymayan bir cevap gördüm.

-

O öğleden sonra doğruca oraya gittik. Hala zambak tacımı takıyordum.

Saat geç olmuştu ve mermer mezar taşları gün batımının ışıyla yıkanıyordu. Mezarlıkta başka kimse yoktu ve yaz başının ılık kokusuyla karışan bir durgunluk hissi mezar taşlarının üzerinde geziniyordu.

Alan en sonda, bir huş ağacının gölgesindeydi.

Ona ulaştıgımızda, birinin çiçek bıraktığını fark ettim. Taze ve doluydular. Bir günden fazla orada kalmış olamazlar.

"Asya," diye mırıldandı Anna acı tatlı bir gülümsemeyle.

Mezar taşında hiç yosun yoktu. Her zaman temiz ve bakımlı olup olmadığını kontrol etmek için sık sık uğramış olmalı.

Norman diz çöktü ve mezar taşının önündeki çimlerin üzerine bir demet mavi çiçek bıraktı. Kâğıdı düzenlemek için çok uzun bir zaman harcadı, hiçbir kırışıklık olmadığından, her kıvrımının ve her köşesinin mükemmel olduğundan emin oldu.

Tekrar ayağa kalktığında Anna yaklaştı ve omzuna dokundu. Ben Alan'ın mezarına bakarken o da başını onunkine yasladı. Etrafımızdaki tek ses rüzgârdı.

Ona o kadar çok şey söylemek istedim ki.

Benim hakkımda, onun hakkında, onun olduğu kişi hakkında konuşmak için. Ona, sesini hiç duymamış olmama rağmen, garip, belirsiz ve imkânsız bir şekilde kendimi ona yakın hissettiğimi söylemek için.

Bu sessizliği doldurmak, karşılığında ona bir şey vermek istedim, ifade edemediğim bir şey, çünkü varlığım sadece onun yokluğundan kaynaklanıyordu.

Onunla kalbimle konuşmanın bir yolunu bulmak istiyordum ama Anna ve Norman arkalarını döndüklerinde, onun karşısında öylece dururken sessizlik beni sardı.

Yavaşça uzaklaştıklarını duydum, ayakkabıları kaldırım taşlarında yankılanıyordu.

Hareket etmedim. Mermere kazınmış kelimelere bakmaya devam ettim, başka bir şey göremiyordum.

Yavaşça ellerimi kaldırdım ve çiçek tacını başımdan kaldırdım. Önünde diz çöktüm ve yara bantlarıyla kaplı ellerimde bir süre tutarak isminin altına yerleştirdim.

"Onlara göz kulak olacağım," diye fısıldadım, kalbimin konuşmasına izin vererek. 'Böylesine olağanüstü iki insana layık olmaya çalışacağım. Söz veriyorum.

Esinti yakındaki çiçeklerin kokusunu taşıyordu.

Ayağa kalktım, saçlarım başımın etrafında dalgalanıyordu. Verdiğim söz ruhumun derinliklerine yerleşmişti. Elimden geldiğince, her gün, her şeyimle tutmak istedim.

Sonsuza kadar.

"Nica?" diye duydum.

Döndüm. Her yer sıcak güneş ışınlarıyla yıkanıyordu. Norman ve Anna yolun üzerinde beni bekliyorlardı. Gülümsedi, etrafı ışıkla çevriliydi. Sonra elini uzattı.

Ve kalbimin derinliklerinde, dünyanın en tatlı sesinin beni çağırdığını duydum:

"Gel.

36. Yeni Bir Başlangıç

*Her son, olağaniüstü bir
şeyin başlangıcıdır.*

Üç yıl sonra.

Açık pencereden içeri hoş bir sıcaklık girdi.

Yaprakların hışırtısı ve bahar kuşlarının sesi huzurlu mahallede süzülüyordu.

"Yani... leptospiroz iki fazlı semptomları olan bir enfeksiyon..." Kalemimin ucunu çiğneyerek konsantre oldum. Dudaklarımı yaladım ve bilgileri not ederek bir sonraki hafta teslim etmem gereken kâğıdı düzelttim.

Klaus çapraz bacaklarımın üzerinde uyukluyordu. Dikkatim dağılmış bir şekilde onu okşuyor, Bulaşıcı Hastalıklar kitabının ekler bölümüne göz gezdiriyordum.

Kalbim ve ruhumla seçtiğim Veteriner Hekimliği bölümünün üçüncü sınıfındaydım. Kursun her unsurunu büyüleyici buluyordum, ancak yine de zorlayıcıydı ve bugün özel bir gün olmasına rağmen çalışmaktan kaçınamazdım...

'Nica! Geldiler!'

Aşağıdan bir ses beni çağırdı ve aniden yukarı baktım. Dudaklarım bir gülümsemeyle aralandı ve kalemi yatağın üzerine bıraktım.

"Geliyorum!"

O kadar heyecanlanmışım ki Klaus öfkeyle uyandı. Ben ayağa kalkar kalkmaz sinirli bir şekilde bacaklarımdan aşağı atladım.

Yatak odamın kapısına doğru koştum ama son anda aynanın önünde durdum ve içinde bulunduğum durumu fark ettim. Dar, çizgili gömleğimi topladım ve kot şortumdaki kedi tüylerini fırçaladım.

Biraz dağınık görünüyordum ama bu beni rahatsız etmiyordu. Yansımama baktım ve dört yıl önce bu evin eşiğinden ilk kez geçen gri, cılız yüzü değil, genç bir kadının taze, parlak yüzünü gördüm.

Aynada sağlıklı, pembe tenli, güneşin ortaya çıkardığı çilleri olan, ince ama dolgun yüzlü bir kız gördüm. Zarif, artık kemikli olmayan bilekler ve ışıktan yapılmış bir ruhu yansıtan parlak bakışlar. Daha yumuşak ve belirgin kıvrımlar yirmi bir yaşındaki bir gencin vücudunu tamamlıyordu. Yani, *henüz* yirmi bir yaşında...

Gülümsedim ve alnımdaki bir tutam saça üfledim, sonra da koşarak odadan çıktım.

Ellerimde sadece üç tane renkli yara bandı vardı. Onlara tutkuyla baktım ve yıllar geçtikçe nasıl da azaldıklarını fark ettim.

Kim bilir, belki bir gün onlara ihtiyacım kalmayacaktı... Çıplak ellerime bakacak, tüm renklerin içimde olduğunu bilecektim. Gülümserdim. *Sadece içimde...*

Sahanlıkta, rahatsız edildiği için hâlâ üzgün olan Klaus'a rastladım ve yanından geçerken kışına hafifçe vurdum.

İrkildi, öfkелendi ve ben de koşmaya başlamak için hâlâ uykulu olmasından faydalandım. Artık on üç yaşındaydı ve zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyordu ama yine de oldukça enerjik olabiliyor ve bir kasırğa gibi koşturabiliyordu.

Beni merdivenlerden aşağı kovalarken güldüm ve o coşku anında düşüncelerim bir anlığına *ona* kaydı.

Ne zaman arayacaktı? Bana yazmak için hâlâ vakit bulamamış olması mümkün müydü?

Zemin kata ulaştım ve bir tarafa atladım. Klaus ise beni zamanında yakalamayı başaramadan dümdüz koşmaya devam etti. Gülümseyerek yemek odasına girdim.

"İşte buradayım," diye duyurdum, uzaktan öfkeyle miyavladığını duydum.

Anna döndü ve bana gülümsedi. Kolları kabarık pamuklu bir gömlek ve gece mavisi bir pantolon giymiş, ısıltı ısıltı. Parlak bir rüya gibiydi

Çocukluğumdan beri istediğim bir şeydi. Ve hepsi bu değildi.

Oda bir karanfil patlamasıydı. Kokuları burun deliklerime doluyordu. Yerdeki vazolara dikkat ederek Anna'ya yaklaştım. Ben kırmızı bir buketin üzerinden geçerken o bana çiçeklerden birini uzattı. Elime aldım, birbirimize bilerek baktık ve burunlarımızı yapraklara daldırdık.

"Ekmek!

"Taze çamaşırlar ve..."

"Yeni kağıt!

'Elma kabuğu... hayır, aslında...

zencefil...' 'Kesinlikle ekmek. Taze pişmiş!'

"Ekmek kokan bir çiçek hiç duymadım!

Her seferinde olduğu gibi, gülmekten kendimi alamadım. Burnumu karanfilin içine daldırdım ve onun da paylaştığı eğlenceli bir kahkaha attım.

Bu her zaman bizim oyunumuz olacaktı.

Birçok şey değişmiş olsa da Anna ve ben birbirimize hep böyle bakardık.

O yılların başarısından sonra işleri o kadar büyümüştü ki, sadece dükkânı önemli ölçüde genişletmekle kalmamış, şimdi iki tane daha açmıştı. Biri zaten iki yıldır çalışıyordu ve diğeri de neredeyse hazırды. Anna şehirdeki çiçek aranjmanlarının özel haklarına sahip gibi görünüyordu ve rezervasyonlar gelmeye devam ediyordu.

Artık oturma odamızda son model bir televizyon parlıyordu ve koltuklar yepyeniydi. Tavanların hepsi yeniden boyanmıştı ve yenilenmiş garaj yolunda güzel kırmızı bir araba vardı. Ama burası hala bizim evimizdi ve onu dünyada hiçbir şeye değişmezdim.

Duvar kâğıdı ve dar merdiveniyle, Klaus'un üzerinde kaydığı pürüzsüz parke döşemesiyle ve mutfak ışığında parlayan bakır tavalarıyla bu halini seviyordum.

Ve Anna da... Sofistike kıyafetlerine ve zarif gümüş saç tokasına rağmen, o sabah The Grave'de merdivenlerin dibinde ilk gördüğüm gözlere sahipti.

O benim üvey annem olmuştu.

Bir yıl koruyucu ailede kaldıktan sonra, o ve Norman evlat edinilmemi onayladılar ve bir aile olduk.

Şimdi, ben Nica Milligan'dım.

Başlangıçta soyadımı değiştirmekten korkmuş olsam da, zamanla doğru kararı verdiğime ikna oldum. Adımı görmek ve içinde beni kızı olarak gören dört kişinin birlikteliğini okumak kadar güzel bir şey yoktu.

Anna hafifçe, "Bu gece onları yoldan çeksem iyi olur, yoksa yemek için yerimiz kalmayacak," dedi.

"Böyle yiyebiliriz, Adeline ve Carl için sorun olmaz..." Karanfili çevirdim ve sonra endişeyle sordum, "Sence Carl ona evlenme teklif eder mi? Biliyorum biraz erken ama daha yirmi sekiz yaşında... ve bazen Adeline'e sormaya çalıştığımda öfkeyle kızarıyor ve gülümsemesini ellerinin arkasına saklıyor..."

"Bu kız bize her şeyi anlatmıyor," diye kıkırdadı Anna, çiçeğe hayran hayran bakarak.

Telefonumun çaldığını duydum ve kafamı kaldırdım, saçlarım dalgalanıyordu.

Bu oydu!

Anna'ya telefonu açmam gerektiğini kekeleyerek söyledim ve hızla odadan çıktım. Telefonun odamda olduğundan emindim ama çalma sesine bakılırsa telefonumu dışarıda bırakmış olmalıydım. Bahçede yalınayak, güneş ve temiz hava eşliğinde bir şeyler atıştırmak, vazgeçilmesi zor bir alışkanlık haline gelmişti.

Koşarak verandaya çıktım ama neredeyse birine takılıp düşüyordum. "Oh, Nica, dikkat et!"

"Kusura bakma Norman," dedim yüzüme düşen saçlarımı geriye iterek.

Ferforje masanın üzerine bıraktığım telefonumu uzattı ve ben de ona gülümsedim.

"Teşekkürler.

Gülümsedi, sonra yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. Hâlâ biraz beceriksizdi ama bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi.

"Tekrar mutlu yıllar," dedi, hâlâ iş şapkasını takıyordu. "Bu akşam görüşür müyüz?"

"Tabii ki. Kollarımı arkama koydum ve mutlu bir şekilde ileri geri sallandım. 'Seni bekliyor olacağız. Ve... lütfen, o küçük farelere merhamet edin...'

'Fare yok, bu başka bir eşek arısı yuvası...'

"Onların da var olmak için sebepleri var," diye cevap verdim başımı eğerek. "Sence de öyle değil mi?"

"Bunu Bayan Finch'e sen açıkla," dedi Norman, sanki biraz arsızlık ediyormuşum gibi anlamlı bir ifadeyle bana bakarak.

İşi hakkında her zaman farklı görüşlere sahip olmuştuk ve ona ne düşündüğümü hatırlatma fırsatını kaçırmadım. Birkaç yıl önce bu aklıma bile gelmezdi ama büyümek benim için güven kazanmak, inançlarımı güçlendirmek ve ailemin yargısından korkmamayı öğrenmek anlamına geliyordu.

Başımı eğip ona veda ettikten sonra hâlâ çalan telefona doğru korkuyla döndüm.

O değildi.

Billie'ydi.

Bir damla hayal kırıklığı kalbimi kararttı. Arkadaşlarımdan haber almaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu ama yine de ekranda yanıp sönen *onun* adı olmadığı için hayal kırıklığı duygusunu bastıramıyordum.

Unutmuş muydu?

Böyle önemli bir günü unutmazdı, değil mi?

Hayal kırıklığımı yuttum ve telefonu açmak için kendimi zorladım. "Alo?"

"MUTLU DOĞUM GÜNLERİ!" Kelimeler kulağımda o kadar yüksek sesle patladı ki neredeyse geriye doğru sendeliyordum.

"Billie! Güldüm, kafam karışmıştı. 'Doğum günün kutlu olsun demiştin zaten, bu sabah konuşmuştuk!'

"Hediyemizi açtın mı?" diye sordu merakla, Miki'yle birlikte gönderdikleri paketi kastederek.

"Oh, evet," diye cevap verdim, verandada bir aşağı bir yukarı volta atarak.

"Sen... delisin!"

"Yani beğendin mi?"

"Çok," diye fısıldadım içtenlikle. 'Ama yapmamalıydın. Kim bilir ne kadara mal oldu...'

"Babamdan tavsiye aldım," diye heyecanla beni görmezden geldi. 'Piyasadaki en iyilerden biri olduğunu söylüyor. Harika fotoğraflar çekiyor ve ne renk paleti ama! Daha denemedin mi? İçine senin için biraz film koyduk, gördün mü?'"

"Evet, zaten bir tane çekmiştim," kotumun cebinden bir fotoğraf çıkardım ve ona şefkatle baktım. Anna ve Norman, yemek odamızda, kollarını birbirlerine dolamış, gülümsüyorlardı. 'İyi çıktı,' dedim mutlulukla. "Gerçekten... teşekkür ederim.

"Rica ederim!" diye bağırdı, neşeyle. 'Her gün yirmi bir yaşına girmiyorsun! Bu önemli bir dönüm noktası... neredeyse reşit olmaktan daha önemli! Önemli bir hediyeye değer... Peki, bu akşam ne olacak? Hepsi onaylandı mı? Akşam yemeği için size geliyor muyuz?'

"Evet, Sarah pasta ve Miki şarap getirecekmiş.

"Umalım da Miki biraz gevşesin," dedi umutla. 'En azından bu gece... biliyorsun, Vincent ondan hoşlanması için elinden geleni yapıyor, ama... şey, Miki Miki'dir...'

Anladığım için iç çektim.

Sadece kız olduğumuz zamanları hatırladım. Kazadan sonraki dönem herkes için yeni bir başlangıç olmuştu.

Başlangıçta kolay olmamıştı. Billie, Miki'nin onsuz yaptığı her şeyi kıskanıyordu. Davranışlarını kafa karıştırıcı buluyordum ve birden fazla kez kendimi, belki de içten içe Miki'nin duygularını paylaştığını düşünürken bulmuştum. Çok geçmeden durumun böyle olmadığını öğrendim.

Miki hayatının önemli bir parçasıydı ve zaman içinde Billie, bazen ayrı kalmanın onu kaybetmek anlamına gelmeyeceğini anlayacak kadar olgunlaşmıştı. Ona karşı hissettiği tüm sevgiyle onu boğamayacağını anlamıştı ve Sarah Miki'nin hayatına girdiğinde onu rahatlatmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Miki, Sarah ile iki yıl önce bir Iron Maiden konserinde tanışmıştı. Bir araya geldiklerinde, Miki'nin babası *erkekleri* eve almamak için gösterdiği tüm çabaların boşa gittiğini öğrenince şaşkına dönmüştü.

'Vincent harika bir adam,' diye onu rahatlatmaya çalıştım. 'Miki'nin sadece zamana ihtiyacı var. Onun nasıl olduğunu bilirsin...'

"Doğru," diye mırıldandı.

Vincent, Billie'nin birkaç aylık erkek arkadaşıydı. Etkilenmemiş, garip bir adamdı. Bana Norman'ın gençken nasıl olduğunu düşündürdü.

Billie'nin Miki ile ilişkisinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve her zaman onu da dahil etmeye çalıştı. Ona her zaman masada en iyi yeri bırakır ve onu şakalarıyla eğlendirmek için elinden geldiğince uğraşır, kendisini kabul etmesini sağlamaya çalışırdı. Onu çok çalıştırdı.

Miki yeni arkadaşlar edinme konusunda hiç iyi olmamıştı. Ve Vincent...şey, o bir arkadaş değil, Billie'nin erkek arkadaşıydı. Ve kalbindeki o özel yer şimdi Sarah'ya ait olsa da, belki de en iyi arkadaşına karşı bir tür... koruma içgüdüsünden dolayı, Miki savunmasını asla bırakmamıştı.

İlişkileri her zaman çok özel olmuştu. Belki de bu yüzden bu kadar karmaşıktı.

"Ona zaman ver. Bu gece her şey yoluna girecek, göreceksin.

'Sadece... ondan hoşlanmasını istiyorum,' diye iç geçirdi. "Benim için çok önemli... sevdiğim insanların ondan hoşlandığını bilmek," diye inledi. Gözlerim anlayışla kısıldı. Bu açıdan birbirimize çok benziyorduk.

"Ondan hoşlandığına eminim. Sadece bunu göstermek için zamana ihtiyacı var. Her neyse, Sarah Vincent'ı seviyor... Onu yumuşatmayı başaracak, göreceksin. Merak etme.'

Billie yine iç çekti ama bu kez gülümsediğinden emindim.

"Umalım da şarap etkisini gösterebilirsin," diye şaka yaptı ve ben de bir gülümsememi gizledim.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra vedalaştım ve akşam yemeği için zaman konusunda anlaşmak üzere daha sonra temasa geçeceğimize söz verdim.

Telefonu kapattığımda, hafif hayal kırıklığı hissi geçmemişti. Kalbim sanki biri iğne batırmış gibi biraz acıyordu.

Özel bir gündü ve hiçbir zaman çok fazla beklentim olmamasına rağmen işler değişmişti. Büyümüştük ve yardım edemezdik ama düşündüm ki

kimse bana yirmi birinci yaş günümü kutlamasını istememi yadırgayamaz.

Tek istediğim sesinin kulaklarımı okşadığını duymak ve kalbimi bıraktığım o karanlık gözlere bakmaktı. *Onu orada istiyordum, çok* basitti ve ona bir değerlendirme yapacağımı söylemiş olmama rağmen, ayrı kalacağımız düşüncesini kabul edemezdim, özellikle de bugün.

Aramayacağını, özellikle de bugün.

Kim bilir hangi üniversite işiyle meşguldü, özellikle de bugün.

Liseden aldığı mükemmel notlar sayesinde Rigel'e Alabama Eyalet Üniversitesi'nde okuması için cömert bir burs verilmişti.

Bu konularda sahip olduğu sınırsız bilgi göz önüne alındığında, her zaman daha felsefi veya edebi derecelere yöneleceğini düşünmüştüm. Rigel bunun yerine Mühendislik okumayı seçmişti. Ve mevcut tüm alt disiplinler arasında havacılık ve uzayda karar kılmıştı.

En zor ve karmaşık bölümlerden biriydi ve birçok öğrenci ilk yılı bile tamamlayamadan havlu atıyordu. Ancak lisenin sonlarına doğru, evrenle ilgili her şeyin onu büyülediğini fark etmiştim.

Hastanede tek yaptığı gök cisimlerinin mekaniği hakkında kitaplar okumaktı. Yıldız kinematiği üzerine ne kadar çok metin keşfederse, yasalarını ve teorilerini öğrenmek için o kadar çok uykusuz gece geçiriyordu.

Dürüst olmak gerekirse, uzayla bu kadar ilgileneceğini hiç düşünmemiştim. Muhtemelen kendi adıyla kurduğu karmaşık ilişki ve yıldızların yalnızlığının onun için ifade ettiği her şey yüzünden. Ama belki de bir şekilde takımyıldızlar ve galaksiler onun o kadar çok parçası olmuştu ki, onların sırlarını anlama arzusu derin ve sınırsız bir ilgiye dönüşmüştü, öyle ki onları gerçekten seçmişti.

Bilinmeyenden korkarız, diye okumuştum bir keresinde. Rigel, kendisini her zaman işaretleyen şeyin artık kendisine hükmetmesine izin vermemeyi, bunun yerine onu analiz edene, anlayana ve kendisinin yapana kadar incelemeyi seçmişti. Belki de yıldızlar onun hayat hikâyesinde her zaman yazılıydı.

O gece, Mezar'ın kapısının önünde bir sepete sarılmış halde onu izledi.

Hocaları ona sürekli ne kadar zeki olduğunu, önünde göz kamaştırıcı bir kariyer olduğunu söylüyorlardı.

Ancak, onun adına mutlu olsam da, onun çalışmaları benimkinden daha fazla zamanını alıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, Rigel birinci sınıftan beri bilgisini özel ders vermek için kullanıyordu.

Bu kadar çok öğrencinin, özellikle de onunki gibi zor bir bölüm için, sınavlar konusunda umutsuzluğa kapılması çığncaydı. Bazıları kendilerine yardım etmesi için ona fahiş miktarda para teklif ediyordu; diğerleri ise diplomalarını almak için son bir engeli daha aşmak istiyordu ve her şeye hazır görünüyorlardı.

Bu nedenle son zamanlarda onu neredeyse hiç görmüyordum. Değerlendirmelerle meşguldü ve özel dersler zamanının büyük bir bölümünü alıyordu. Sanki aklında belirli bir hedef varmış gibiydi.

Rigel kesinlikle başkalarına yardım etmek için kendi yolundan çıkan biri değildi. Bunu sadece bir nedeni varsa yapardı. Paraya bir şey için ihtiyacı olduğunu biliyordum, çünkü parayı diğerleri kadar kolay harcamazdı.

Bana açıklamadığı bir gizemdi bu.

Aradan geçen zamana rağmen hâlâ benden sakladığı sırları vardı ve bunu bilmek huzursuzluğumu daha da artırıyordu.

Telefon bir kez daha beni şaşırttı. Bir mesajdı.

Ondan.

Kalbim küt küt atıyordu ama mesajı açtığımda nutkum tutuldu. Umduğum şey bu değildi.

Bana bir adres göndermişti.

Altına eklediği tek kelime şuydu: "Buraya gel.

Mesaja baktım, başka bir şey bulmayı bekliyordum, belki de mutlu yıllar, ama hayal kırıklığına uğradım. Öyle bir şey yoktu.

Bana gönderdiği adresi tekrar okudum ama tanıyamadım. Şehir merkezinde bir yer olduğunu tahmin ettim, ama adresi tanıyamadım.

sokağın adı. Mesajında özel bir şey yoktu, sıra dışı bir şey değildi.

Kalbimde bir hayal kırıklığıyla gözlerimi indirdim ve Rigel'e vermek istediğim bir şeyi almak için içeri döndüm.

-

Yarım saat sonra varış noktama ulaşmıştım. Etrafıma bakındım ve onu hiçbir yerde göremeyince henüz oraya varmadığını düşündüm. Orada olduğumu bildirmek için ona kısa bir mesaj gönderdim.

Birden telefonumun ekranı aydınlandı. Görüntülü arama isteği simgesinden iki yeşil göz parlıyordu.

"Merhaba Will," dedim yüzümü kadrāja sokarak.

Kestane rengi saçlı bir çocuk beni coşkuyla karşıladı ve "Doğum günün kutlu olsun, gümüş gözlü!" dedi.

Nazikçe gülümsedim ve utanarak başımı salladım.

"Teşekkürler..."

"Ee? Yaşlı olmak nasıl bir duygu?"

'Hâlâ derslerle uğraşıyorum,' diye şakayla karışık cevap verdim. 'Bulaşıcı Hastalıklar ödevimi hala bitirmem gerekiyor. Sen ne durumdasın?'

"Ben başlattım ama... Hadi ama, bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Will de benim gibi veterinerlik öğrencisiydi. Aynı dersleri takip ediyorduk ve sık sık konuları tartışıyor ve sınavlar için not alışverişinde bulunuyorduk. Dağınık, sportif görünümlü, parlak yeşil gözlü bir adamdı. Son zamanlarda, ben istememiş olmama rağmen, amfinin üçüncü sırasında bana bir koltuk ayırmaya başlamıştı.

Bir süre sohbet ettik ve öğleden sonra güneşi altında kaldırım boyunca yürürken göz kamaştırıcı gülümsemesi bana eşlik etti.

'...Bu beni geriyor. Laboratuvar, yani... İyi olmak istiyorum ama neşter kullanmak her zaman... üzerimde belli bir etki yaratıyor. Bunun bizim işimiz olacağını ve iyi bir iş yapacağımızı biliyorum ama bu konuda pek iyi değilim...'

"Ama sen öylesin. Sen diğerlerinden çok daha hassassın. Cesaretini toplaman bütün bir yılını aldı... ve o kadar dikkatlisin ki... bu delilik. "Yap

Hocanın son laboratuvarda sizi örnek olarak kullandığını hatırlatmak zorundayım.

Dudağımı ısırdım ve gözlerime düşen bir tutam saçı fırçaladım. Will'in gözleri parmaklarımın hareketini izliyordu.

"Biliyor musun Nica, düşünüyordum da..." dedi, ses tonunda ince bir değişiklik vardı. 'Şey, şehrin merkezinde gerçekten harika bir bar var... Biliyor musun? Parkın köşesindeki. Artık içebildiğine göre... gelmemek için hiçbir bahanen yok. Bu akşam gelip seni alabilirim...'

Gözlerinin içine baktım ama orada parıldadığını gördüğüm niyet, gözümü kaçırmama neden olan bir şeyi ima ediyordu.

Başımı salladım ve dudaklarımı yaladım. "Planlarım var..." "Oh, evet, erkek arkadaşın, değil mi?"

Rigel'in düşüncesi gözümü kamaştırdı. Bir an için kendimi şaşkın ve savunmasız hissettim, ama Will'in fark edeceği kadar uzun bir süre.

"Oh, sakın söyleme... erkek arkadaşın doğum gününü unuttu.

Söylediklerine inanmadığım için biraz da acıyarak gülümsedim.

"Hiç de öyle değil.

Rigel'i tanıımıyordu. Neler yaşadığımız ve bizi birbirimize bağlayan şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bizim dışımızda hiç kimse paylaştığımız yaraları okuyamaz ve ne kadar derinden bağlı olduğumuzu anlayamazdı. Başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir şekilde birbirimize zincirlenmiştik.

Zaman bile bizi ayıramazdı... Üç yıl önce onu birlikte fethetmiştik.

"O sadece... çok meşgul. Hepsi bu.

Will bana dikkatle bakarak, "Çok emin görünüyorsun," dedi. "Ama... onun hakkında hiç konuşmuyorsun.

Bu gözlem beni çok etkiledi. Üzerinde düşündüm ve bir süre sonra haksız olmadığını fark ettim.

Bu doğrudu... Rigel'den çok nadiren bahsederdim. Hikâyemizin her sayfasını meraklı gözlerden uzak tuttum; bu, anahtarları sadece bende olan bir labirentti. İlişkimiz hakkında normal bir şekilde konuşamazdım. Bu, okyanusu hiç görmemiş birine anlatmaya çalışmak gibi bir şey olurdu.

mavi derinliklerinin güzelliğini ya da orada görkemli bir ciddiyetle yüzen devasa yaratıkları düşünmeden.

Bazı şeyler ancak ruhun gözleriyle görüldüğünde anlaşılabilir.

Will düşünceli yüzüme baktı ve sessizliğimi tereddüt olarak yorumladı.

"Biliyor musun, *gümüş gözler*... Doğum gününü asla unutmam.

I göz kırptı ve baktı içineonun Gözler, bulma onlar kararlı ve kararlı. Ekranın içinden tembelce gülümsedi.

'Ortada olmayan erkek arkadaşının ardından özlem duymak yerine benimle bira içmeye gelmeyi tercih edersen, kısa süre içinde bu kadar duygusuzca ihmal edilmeni unutursun...'

O konuşmaya devam ederken fark ettim, *bu* hissi çok geç anladım, elmas bir bıçak havayı yararak başımın arkasına saplandı.

Kalbim boğazımda, arkamı döndüm.

Her zaman tüylerimi diken diken *etmişti*... hem buz gibi hem de kaynayan bir karıncalanma hissi.

Bir binanın eşiğinde genç bir adam belirmişti.

Acı verecek kadar belirgin siyah saçları güneşin ışığını yakalıyordu. Soluk bilekleri geniş ve güçlü göğsünde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. İhtişamlı boyu, kapı pervazına yaslanması ve giydiği çivili deri ceketiyle tehlikeli derecede çekici görünüyordu.

Patlayıcı güzellikteki yüzünde artık bir çocuğun baştan çıkarıcı cazibesi değil, bir erkeğin iddialı gücü vardı. Çenesi çocuksuluğun tüm izlerini kaybetmişti ve kemerli kaşlarının altındaki siyah gözleri soluk teniyle büyüleyici, nefes kesici bir tezat oluşturunuyordu.

Rigel bana bakıyordu, kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturmuş, başı belli bir açıda ve kısıp gözleri zehirli bir mıknaş gibiidi.

Boğazımı sıkkan yakıcı bir sevinç hissettim. Kalbim heyecandan titredi ve vücudum gerildi. Neredeyse parmak uçlarımda duruyordum ama bana bakışındaki yakıcılığı fark ettiğimde her şey aniden dondu.

Nutkum tutulmuştu, birden her kelimeyi duymuş olması gerektiğini fark ettim. "Rigel," diye yutkundum. Kontrol edilemez bir mutluluk hissetmeme rağmen

Gözleri korkuyla parlıyordu: Bu ölümcül bakış, umduğum peri masalı gibi bir kavuşmanın habercisi değildi.

"Ne var ne yok? Will sordu. Neler olduğunu görmemişti.

Dilim tutulmuştu, bu yüzden telefonu kaldırmaya karar verdim, böylece kendisi de görebilecekti. Çocuğu arkamda çerçeveledim. Cehennemi cazibesi bu mesafeden bile belli oluyordu. Will bir tuz sütununa dönüşürken gülümsemeye çalıştım.

"Rigel, William'la tanıştın mı?

"O zevki *tattığımı* sanmıyorum," diye tısladı, yere bakıp çenesini kırarak. Derin sesi, ekrandaki Will ile birlikte midemin duvarlarını da titretti.

Sorun şu ki, bu şekilde sinirlendiğinde, mümkünse daha da çekici hale geliyordu. Ve kesinlikle çok tahmin edilemez.

Rigel bir kedi gibi kapı aralığından bana doğru yaklaştı. Her adımını akıcı ve kesindi; acımasız bir avcı gibi hareket ediyordu. Onun orada olması derimin çatlamasına neden oldu. Ondan yayılan duygular hiç de olumlu olmasa da, dünyanın onu çerçevelemek için ayaklarının altında büküldüğünü hissettim.

Rigel'in boyunu kadraja almak için ekranı eğmeye devam ettiğimde Will'in rengi soldu. "Merhaba, ben Will. Nica'nın sınıf arkadaşlarından biriyim. Sen... evet, sen onun...' *'Erkek arkadaşı,'* diye vurguladı Rigel, yaklaşıp. "*Partner. Sevgilisi.* Sen seç En çok hangisini seviyorsun?"

Will'in gözlerinde derin bir rahatsızlık vardı.

Rigel'in neye benzediği konusunda şu anda gördüğünden çok farklı bir fikri olmalıydı.

Rigel arkamda durdu ve ben bile kendimi yutkunurken buldum. Sonra eğildi, bakışlarını Will'e dikti ve tısladı, "Ne diyordun?"

"Ben... Ben sadece... Nica'ya eğer isterse hep birlikte kutlama yapmak için dışarı çıkabileceğimizi söylüyordum, bilmiyorum... bir yere..."

"Ne kadar *hoş* bir öneri," diye söylendi Rigel. Ses tonunda hiç de *hoş* bir şey yoktu. 'Ne kadar düşünceli. Çünkü, biliyorsun, bir an için, sevgili William... ona çıkma teklif ettiğin gibi oldukça tatsız bir izlenime kapıldım.

"Hayır, ben..."

"Elbette, *yanlış duymuş* olmalıyım," diye hırladı Rigel, bakışlarıyla onu parçalayarak. 'Senin gibi zeki bir çocuk böyle bir hata yapmaz.

Yapar mısın?'

"Rigel," diye fısıldadım, gergindim, onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama telefonu elimden kaptığı anda sıçradım. Ağzım bir karış açık kaldı, ama ben daha geri alamadan telefonu elimden çekip aldı.

Rigel!

"Şimdi düşündüm de *William*," diye dilini şaklattı ben peşinden giderken, "sanırım *nazik* teklifini reddetmek zorunda kalacağız. Aslında benim daha iyi bir fikrim var. Neden o çok istediğin birayı almaya tek başına gitmiyorsun? Belki o zaman bu *kadar duygusuzca ihmal edilmen* hakkında biraz düşünebilirsin.

Will rahatsız olmuş bir halde ona baktı. Rigel'in dengesiz olduğunu düşünmüş olmalıydı ki, ona ürkütücü bir alaycı bakış attı.

'Keyfinize bakın. Sizinle tanışmak bir zevkti... *Ah*, son bir şey...' Sesini o kadar alçalttı ki onu zar zor duyabildim. 'Bir dahaki sefere ona *gümüş gözlü dersin*, sana kendine *siyah gözlü* demen için bir sebep vereceğim...'

Video görüşmesini aniden sonlandırdı.

Ağzım açık, şaşkın bir şekilde ona baktım. Ben nefes nefese, gözlerim faltaşı gibi açılmışken o dönüp bana bakmaya tenezzül bile etmedi.

"Hayır... Sen... Az önce onu tehdit mi ettin?

"Hayır," diye cevap verdi hiç vakit kaybetmeden. "Ona bazı tavsiyelerde bulundum.

Ben bir şey söyleyemeden arkasını döndü. Yüzünde yakıcı bir kızgınlık vardı.

Telefonumu bana geri verdi, siyah saçlarının altından bana ters ters baktı.

"*İyi ki*," diye tısladı acı acı, "bana sana asılmadığını söyledin. "Bana asılmadı... Şimdiye kadar asılmadı...

"Evet, seksen kişilik bir sınıfta kendini *yalnız* hissettiği için sana yer ayırdığını hayal edebiliyorum," diye hırladı etrafımda dolanarak.

Sırtıma dokunduğunu hissettim ve bir ürperti tenimi ısırdı. Vücudu üzerimde yükseliyor, içimde derin bir aidiyet duygusu uyandırıyordu.

"En azından beni aradı..." diye fısıldadım kendimi durduramadan. Bu cümlemin dudaklarımı yaktığını hissettim ve anında pişman oldum.

Rigel aniden durdu.

"*Affedersiniz?*

Söylediklerimi geri alamayacağımın farkında olarak kollarımı ellerimin üzerine çektim. Saatlerdir içimi kemiren düşünceyle ilgili harekete geçmeye karar verdim.

Tek kelime yok. Yaşam belirtisi yok... Saat öğleden sonra beş buçuk, Rigel. Hiçbir açıklama yapmadan beni bu adrese getirtiyorsun ve sonra da böyle öfkeli ve yıpratıcı bir şekilde ortaya çıkıyorsun...'

Gerçekte, *bu şekilde ortaya çıkması* beni kelimelerin ötesinde heyecanlandırdı. Onun etrafında olmak bile ruhumu çılgınca parlatıyordu. Ama bütün gün beni görmezden gelmiş olması beni incitmemiş gibi davranamazdım.

"Küçük arkadaşına *kaba* davrandığım için mi?

"Will hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda onun bir önemi yok! Sesim sertleşti ve gözlerim kısıldı.

Bacaklarım gergindi ve neredeyse parmak uçlarımda duruyordum, ellerim kenetlenmişti ve saçlarım yanlarıma sürtünüyordu.

"Önemli olan... böylesine önemli bir günde..."

"Unuttuğumu mu sandınız?

Bu soruyu telaffuz edişindeki yavaşlık başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. Gözlerinde asılı galaksiler dönüyordu, o kadar tanıdık ki yumuşadım ama aynı zamanda o kadar sınırsızdı ki irkildim. Küçük bir suçluluk duygusu hissettim.

"Hayır," diye yanıtladım sesimi alçaltarak. "Ama her zaman o kadar meşgulsün ki..." Cümleyi havada bıraktım ve bakışlarımı başka yöne çevirmekten kendimi alamadım.

Dudağımı ısırdım, bakışları altında kendimi aptalca savunmasız hissediyordum, sanki ona açıkta kalan bir yanıma sunmuştum.

Yapacak işleri olduğunu ve zamanını kendi işleriyle geçirdiğini biliyordum ama yine de...

O sıkıcı özel dersin onun için benimle vakit geçirmekten daha önemli olması mümkün müydü?

Arkamı döndüm ve kim bilir hangi dürtüyle ondan uzaklaştım. Neden neredeyse utandığımı bilmiyordum... Yirmi bir yaşına rağmen yanlış anlaşılmış, çocuksu hissediyordum. Onun projeleri, planları olduğunu biliyordum ve isteyeceğim son şey onunla geleceği arasına girmekti.

Kaldırımı henüz varmıştım ki iki el belimi kavradı.

Rigel sırtımı göğsüne yasladı ve beni öylesine güçlü bir şekilde tuttu ki, merkezden uzaklaştım. Piyano tuşlarının üzerinden çevikçe geçebilen parmakları bedenimin yumuşak etine daldı. Erkeksi kokusu beni tamamen hayrete düşürdü.

"*Seni* hatırlayamayacak kadar meşgul olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sıcak dudakları kulak mememe değdiğinde ürperdim. Nefesim titredi ve aşağı baktığımda ayak kabıllarını arkamda görebiliyordum. Onun varlığı arkamda yakıcı bir baskı oluşturunuyordu.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı kısık sesle. "Sence bugün... aklımdan geçmedin mi?"

Arkamı dönmeye çalıştım ama Rigel beni öylece tuttu, zorla kendisine doğru bastırdı.

"Ya da," nefesi boynumda gezinirken, "bütün günümü *sana dokunabileceğim* zamanı bekleyerek geçirmedigimi mi?"

Dudakları ve dişleri boynuma sürtündü ve her santimim nefesiyle yandı. Beni sadece kalçalarımından tutuyordu ama her sinirimdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

Ağzını kulağıma dayayıp o kadar yumuşak fısıldıyordu ki beni ısırma isteğini bastırıyor gibiydi.

'Senin kokun için ölmediğimi mi sanıyorsun? Ya da ağzının tadı için? Her gece... *seni* kollarımda hayal ederek uykuya dalmadığımı mı sanıyorsun?'

Zorlukla nefes alıyordum. Rigel bana doğru eğildi. "Zalimsin, *küçük güve*."

Nabzım hızlandı, kalbim sinir uçlarıma şoklar pompaladı. Yavaşça, neredeyse gizlice nefes aldım, sanki varlığının beni ne kadar derinden etkilediğini belli edecekmişim gibi.

"Küçük güve mi? Mırıldandım. 'Bana bir daha böyle sesleneceğini düşünmemiştim...'

Rigel yanağıma sokuldu ve elleri yavaşça karnımın üzerinde kayarak beni kendisine doğru bastırırken neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Ama sen *benim* küçük güvemsin," diye fısıldadı kaynayan bir tatlılıkla. "Benim... *tatlı küçük güvem*."

Daha önce hiç kullanmadığı bu ses tonu karşısında şaşkınlıktan bocaladım ve o da bu fırsatı değerlendirerek ikna edici bir şekilde "Sana söyleyeceklerimi duymak istemiyor musun?" diye sordu.

Her parçam *Evet* cevabını verdi, çünkü bütün gün arzuladığım şey buydu. Beklentiyle dolu bir sessizlik içinde hareketsiz kaldım ve Rigel benim konuşmama gerek kalmadan anladı.

Elini ceketinin cebine attığını hissettim. Bir kumaş hışırtısı duydum ve sonra yüzünü tekrar bana yaklaştırdı.

Kulağıma yavaşça 'Mutlu yıllar Nica' diye fısıldadığında yumuşak saçları şakağıma değdi.

Boynuma soğuk ve metalik bir şey doladı.

Şaşıarak gözümü kırptım ve yere baktım. Ne olduğunu gördüğümde aklım başımdan gitti.

Damla şeklinde bir kolye ucu olan ince, gümüş bir kolyeydi. Yapıldığı kristal o kadar güzel yontulmuştu ki beyaz bir yıldız gibi görünüyordu.

Ve sonra anladım. Bir

gözyaşı damlasıydı.

Tearsmith'ler gibi.

"Şimdi senden neden buraya gelmeni istediğimi bilmek ister misin?

Arkamı döndüm, derin anlamı sadece bize ait olan bu hediyein etkisiyle hâlâ sarsılıyordum. Rigel beni yavaşça kendine doğru çekti ama beni sadece içinden çıktığı kapıya doğru yönlendirdiğini biliyordum.

Gözlerim onunkileri takip edip dahili telefonlara dikilene kadar anlamamıştım. Üçüncü sırada, yeni bir isim levhasında 'Wilde' yazıyordu.

Şaşırmış ve nutkum tutulmuş bir

halde başımı kaldırdım. "Burası

benim dairem.

"Senin...

Rigel derin, siyah gözleriyle bana baktı.

"Üniversiteye başladığımdan beri para biriktiriyordum. Özel ders, bir yer bulduğumda kira ödeyebileceğim anlamına geliyordu. Ve buldum da.

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki sendeledim. Mırıldandı, 'Bir yıl boyunca son sınavla boğuşan o kızı hatırlıyor musun? Benim sayemde mezun oldu. Ve bana böyle *harika* bir *öğretmen* olduğum için teşekkür etmek için,'

sırıttı, 'bana şehirde olağanüstü bir fiyata güzel bir daire teklif etti. Bunun bir sürpriz olmasını istedim.

Gözlerimi kocaman açmış, kalbim titreyerek ona bakıyordum. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve çekici yüzünü eğdi.

"Sana hiçbir şey sormuyorum," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. 'Evinin şu anda bulunduğu yer olduğunu biliyorum. Sonunda sahip olduğun her şeyin tadını çıkardığını biliyorum. Ama eğer arada sırada gelmek istersen... ve benimle... kalmak istersen...'

Daha fazla dayanamadım. Göğsüm patladı ve güneşin ışığını bile iptal eden bir ısı yaydı. Kollarımı boynuna doladım ve tüm gücümle onu kendime çektim.

"Bu inanılmaz! Bağırdım ve sendelemesine neden oldum. Vücuduna yapıştım ve o da beni tuttu. 'Oh, Rigel! Buna inanamıyorum!

Güldüm, yüzümü boynuna gömdüm, artık enstitüde kalmak zorunda olmadığı, *evim, yuvam* diyebileceği bir yeri olduğu için heyecanlıydım, özgürlüğünden dolayı heyecanlıydım. Bu kadar eşsiz ve şaşırtıcı olduğu için, artık birbirimizden bu kadar uzak olmak zorunda olmadığımız için heyecanlıydım. Bütün günlerimi ve bitmek bilmeyen gecelerimi onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum. Sabahları onun yüzünün yanında uyanmak, hafta sonlarını birlikte geçirmek, Pazar sabahları yatakta kahve içmek için.

Bu, dileyebileceğim en harika doğum günü hediyesiydi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm, delicesine mutluydum, tutkuyla inlerken dudaklarına karşı kıkırdadım.

Rigel beni o kadar sıkı tutuyordu ki kalbini hissedebiliyordum. Tıpkı benimki gibi, aynı sarsıcı, çılgın şekilde attığını duydum.

Hâlâ kırılmıştık ve bu değişmeyecekti. Yok edilmiştik ve sonsuza kadar da öyle kalacaktık.

Ama ruhlarımızı birbirine bağlayan o peri masalında, ham ve yok edilemez bir şey vardı.

Güçlü ve sonsuz. Biz.

Ve son sayfamızı çevirmek üzereyken, bir an için bile olsa ölçüsüz sevenler için sonsuzluğun var *olduğunu* fark ettim.

Çünkü hiçbir son, asla bir son
değildir. Her son sadece...
Yeni bir başlangıç.

37. Amaranth gibi

*Seni şeytanların, hataların ya da
karanlığın olmadan istemiyorum.
Eğer gölgelerimiz birbirine
dokunamıyorsa,
o zaman ruhlarımız da yapamaz.*

Köşedeki hediyelik eşya dükkanına hızlıca uğradıktan sonra Rigel'i üçüncü kattaki dairesine kadar takip ettim.

Asansör yoktu ama merdivenler inci gibi parlıyordu. Merdivenler iyi aydınlatılmıştı ve büyük, koyu renkli ahşap bir kapıya açılıyordu. Karşısındaki duvarda pirinç bir isim levhası parlıyordu.

En azından eliyle gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm buydu.

"Dikizliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim, bir çocuk kadar ciddiydim. Keşke coşkumu daha iyi kontrol edebilseydim. Gözeneklerimden sıvı ışık gibi sızdığından emindim.

"Hile yapma," diye beni uyardı, tüylerimi ürperten sesi kulaklarımdaydı.

Beni gıdıklarken gülümsedim. Kendini şakacı ve samimi olmaya bırakmasına bayılıyordum. O anlarda Rigel bana beni çıldırtan bir yönünü gösteriyordu.

Ondan yardım almadan parmaklarımla anahtar deliğini aradım ama bulduğumda bana uzattığı anahtarı içeri sokmakta hiç zorlanmadım.

Kapıyı açtım ve parmaklarının arasından bir ışık patlaması süzüldü. "Hazır mısın?"

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım ve sonra ellerini gözlerimden çekti.

Karşımda çağdaş bir cazibeye sahip, davetkâr ve aydınlık bir oda duruyordu. Mobilyalar modern ve sadeydi; krem tonları parlak, koyu ahşap zeminle büyüleyici bir kontrast oluşturuyordu. Her şey vardı,

Pencere çerçevelerinden kanepedeki minderlere kadar her şey kahve rengi parke zemine zarif ve özenli bir şekilde uyum sağlıyordu. Dikkatli adımlarla içeri girdim ve gözlerimin etrafı keşfetmesine izin verdim.

Yeni ve taze kokuyordu. Küçük bir koridorun sonunda yatak odasının kapısını gördüm ve adımlarım her evde en sevdiğim yer olan mutfığa doğru ilerledi. Benim için burası paylaşım, sohbet, misafir ve sıcaklık odasıydı. Parlak renkler dairenin doğal ışığını tamamlıyordu. Geniş bir tezgah vardı ve çelik evye ile ocak narin bir parlaklıkla ışıldıyordu.

Büyüleyiciydi. Hiç de öğrenci evi gibi görünmüyordu.

Parlayan gözlerle Rigel'e döndüm ve ancak o zaman beni bunca zamandır sessizce izlediğini fark ettim. Kendinden emin, kesici ve korkutucu olmasına rağmen, o anda sadece benim yargımı duymak istiyor gibiydi.

"Çok çarpıcı, Rigel. Nutkum tutuldu. Çok beğendim,' diye gülümsedim, büyülenmiş gibiydim. Gözlerinde garip bir duyguyla bana baktı.

Yanaklarım mutluluktan karıncalanıyordu ve merak ve heyecanla dairenin geri kalanını keşfetmeye başladım. Onu şimdiden o odalarda, bir elinde kitap, diğer elinde bir fincan kahve ile hayal edebiliyordum. Pencerenin altındaki zarif büfeye doğru ilerledim ve dükkândan yanımda getirdiğim kâğıt torbadan kırmızı çiçek kümeleri olan küçük bir bitki çıkardım.

Rigel'in bitkileri pek sevmediğini biliyordum. Kaşlarını çatı. "Bu da ne?" diye sordu, biraz da hoşnutsuzlukla.

Bunu alışılmadık ve biraz da çirkin bulduğunu hissederek gülümsedim. "Beğenmedin mi?

Şüpheli bakışından cevabın *Hayır olduğunu anladım*.

"Ona bakacak vaktim yok," diye cevap verdi, sorumu geçiştirerek ve daha önceki ani ayrılışımdan dolayı hala biraz kızgındı. "Ölecek.

"Ölmeyecek," diye gülümseyerek ona güvence verdim. "Güven bana. Ona yaklaştım, ona parlak bir şekilde baktım. "Şimdi... gözlerini kapat.

Rigel başını eğdi ve bana baktı, ilgiyle her hareketimi inceliyordu. Bunu beklemiyordu ve normalde bana karşı çok şüpheliydi.

kimseden emir almazdı. Ancak, önünde durduğumda, itaat etmeye karar verdi.

Elini kaldırdım ve ipeksi parmaklarını açtım. Sonra tıpkı bana yaptığı gibi eline küçük, parlak bir nesne koydum.

Şimdi sıra bendeydi.

"Tamam, şimdi bakabilirsin.

Rigel gözlerini açtı ve yere baktı.

Elinde, obsidyen kadar siyah ve parlak bir malzemedan oyulmuş küçük bir kurt vardı. Işıқта yanardöner bir değerli taş gibi parlıyordu. Bu ince, koşan kurtta vahşi ve özel bir şeyler vardı. Rafine ve eşsizdi. Benim için kelimenin tam anlamıyla ilk görüşte aşk olmuştu.

'Bu bir anahtarlık. Evinin anahtarları için kullanabilirsin,' dedim ona. "Bir... kurt mu?

Hoşuna gidip gitmediğini anlayamadım.

'Vahşi, yalnız ve geceyle bağlantılı. Harikulade, gizemli ve güçlü. Bana seni düşündürdü.

Rigel gözlerini bana doğru kaldırdı. Yanaklarım yanıyordu ve samimiyetim ve naif tatlılığımla fazla ileri gidip gitmediğimi merak ettim. Ama o çekişmeli rolde kendini nasıl hissettiğine rağmen, onun kurda benzeyen hallerini her şeyden çok sevdiğimi görmesini istemiştim.

Biraz utanarak çantamı açtım ve bir resim çerçevesi çıkardım.

İkimizin mezuniyet gününde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Ona sarılmıştım, gözlerimde parlak bir gülümseme vardı ve o da hazırlıksız yakalanmış olmalıydı çünkü kameraya bakmak yerine gözlerini indirip bana bakıyordu.

O fotoğrafı o kadar çok sevmiştim ki çerçeveletmişim.

"Bu benim en sevdiğim fotoğraf," diye kekeledim, çocukça kızararak. 'Ama istemiyorsan asmak zorunda değilsin. İkimize ait bir şey olmasını isteyebileceğini düşündüm...'

"Bu gece burada kal.

Vücudu alanımı işgal etti. Üzerimde yükselirken kokusu sarhoş ediciydi. Onu yakınımnda, yakıcı ve büyüleyici bulmak için başımı kaldırdım.

"Burada kal..." diye tekrarladı alçak bir fısıltıyla. 'Çarşafı kokunla doldur. Eşyalarını ortalıkta bırak. Sesi daha da derinleştirdi. 'Duş jelini banyoya koy. Uyandığımda seni orada bulmak istiyorum...'

Nefes almakta zorlanıyordum. Ellerini arkamdaki büfenin üzerine koyarak beni hapsetti. Zaman geçmesine rağmen ona alışmayı hâlâ öğrenememiştim. O artık bir çocuk değildi ve sanki doğanın onu büyüleyici, uhrevi bir meleğe dönüştürmek için kesin bir planı varmış gibi görünüyordu. Bazen yaşlanmayı bırakmasını diliyordum, çünkü yaşlandıkça, her kadını solgunlaştırabilecek baskın bir özgüvenle kendini daha fazla tutuyordu...

"Anna'ya onunla akşam yemeği için eve gideceğime söz verdim..." diye fısıldadım, çenemin altındaki deriyi yavaşça ısıtırken. Yavaşça emdi ve vücudum eridi.

Ne söylediğimi unutarak iç çektim ve Rigel bir elini boğazıma koydu, öpücüğü derinleştirmesine izin vermek için başımı eğdi.

Onunla bir apartman dairesine kapanmak kesinlikle şikayet edebileceğim bir şey değildi, ama onun sarhoş edici varlığı verdiğim sözleri tutmamı zorlaştırıyordu.

'Rigel...' Bana daha da yaklaşıırken dudaklarımı büzdüm. Ağzı kulağımın arkasında yavaşça, yakıcı bir şekilde hareket etti ve parmakları saçlarıma kayarak beni iradesine boyun eğdirdi.

Bu konuda iyiydi.

Hem yaptıkları hem de söyledikleri çok ikna ediciydi. Ve ne yazık ki bu gücü kendi lehine nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu...

O anda telefonumun çaldığını duydum ve sıçradım. İçgüdüsel olarak ellerimi göğsüne koydum ve Rigel boğuk, hoşnutsuz bir iniltiyi bastırdı.

Birinin beni yavaşça yeme planlarını bölmesinden hoşlanmıyordu.

"Eşyalarımı getireceğim," dedim tatlı bir sesle, boynuna dokunarak. Rigel benden uzaklaştı ve ben gülümsedim. "Ama bana zaman ver.

Fotoğraf çerçevesini onun ellerine bıraktım. Kaşlarını çatarak bana baktı, sonra siyah gözlerini ikimizin fotoğrafına indirdi. Telefonu almak için koşmadan önce, onun sessizce düşündüğünü gördüm.

Çantamı karıştırdım ama telefonumu bulduğumda çalmayı bırakmıştı. Adeline'dan birbiri ardına üç cevapsız arama olduğunu gördüm.

Neden bu kadar ısrarcı olduğunu merak ettim. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Mesaj yazıp yazmadığını kontrol ettim ama yazmadığını görünce onu geri aramaya karar verdim.

Telefonu kulağıma götürdüm ama sadece ilk çevir sesini duyacak kadar zamanım vardı ki yüksek bir ses beni zıplattı, kalbim boğazıma sıçradı.

Müthiş bir korkuya kapıldım. Nefesim kesildi, telefonu bırakıp diğer odaya koştum ve orada gözlerim kocaman açıldı.

Rigel pencerenin yanındaki duvara yaslanmıştı, kasları titriyordu ve ayaklarının dibinde bir sandalye devrilmişti. Dişlerini şiddetle gıcırdatıyordu ve kontrolsüzce titreyen kolları patlamak üzere olan bir sinir yumağıydı.

Ona baktım, nefesim kesilmişti ve korkmuştum.

"Ne..." diye sormaya başladım. Yumruklarını sıkıldığını, parmaklarının fotoğraf çerçevesini şiddetle kavradığını gördüm. Yakıcı, nevrotik bir gerilim yayıyordu. Nefesim kesildi.

Kriz geçiriyordu.

Rigel gözlerini kapadı, bu görünmez acı onu korkunç bir çılgınlığa sürükledi. Dizlerinin üzerine çöktü, cam ellerinde paramparça oldu ve kırıklar derisini keserek kan akıttı. Başını ellerinin arasına aldı, tırnaklarını sarsakça siyah saçlarına geçirdi. Onun önünde titredim.

"Rigel..."

"*Uzak dur!*" diye korkunç bir vahşilikle bağırdı.

Ona baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti, bu tepkiden rahatsız olmuştum. Gözbebekleri büyümüştü, yüzü o kadar bozulmuştu ki neredeyse tanınmaz haldeydi.

Onu o halde görmemi istemiyordu, kimsenin onu görmesini istemiyordu ama ben onu asla yalnız bırakmazdım. Ona doğru bir adım atmaya çalıştım ama yine çığlık attı.

"Sana uzak durmanı söylemiştim!" diye bir canavar gibi hırladı.

"Rigel," diye fısıldadım, savunmasız ve içten. "Bana zarar vermeyeceksin. Vahşi gözleri dağınık saçlarının altından bana bakıyordu. Acı dolu, vahşi bakışlarında, kalbimi kıran ıgık ıgıka bir acı gördüm.

Saldırıların etrafındakiler için tehlikeli olabileceğini biliyordum ama güvenliim için korkmuyordum. Yavaşça ona yaklaştım, savunmasız olduğumu göstermeye çalıştım ve o nefes nefese bana baktı. Onu korkutmaktan, daha da şiddetli bir tepkiyi tetiklemekten korkuyordum ama yavaş yavaş titremeler azaldı, bu da saldırının geçtiğinin bir işaretiydi.

Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ona ulaştım ve yanına oturdum. Bakışlarımı kaçırdı. Gergin enesindeki sinirleri, şakağında zonklayan damarı gördüm ve kafasının patladığını hayal ettim.

Dikkatli ve çok nazik hareketlerle ellerimi göğsünde gezdirdim ve ona arkadan sarıldım.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Hâlâ titriyordu.

"Sorun yok, ben buradayım," dedim olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla, bu ses tonunu sakinleştirici ve güven verici bulduğunu biliyordum.

Tırnaklarını avuçlarının içine batırıyordu. Başını incittiğinden korktum ama kontrol etmek için hareket etmedim, henüz değil. Sakinliğe ve sessizliğe ihtiyacı vardı.

Yerde, kanlı cam parçalarının arasında fotoğrafımız duruyordu. Çizilmiş ve harap olmuştu. Rigel sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca kırık çerçeveye ve parçalanmış cama baktı.

"Ben bir felaketim.

"Harika bir felaket," diye belirttim.

Yanağımı sırtına bastırdım ve tüm sıcaklığımı ona yansıttım.

'Sen kötü bir insan değilsin. Sen... bir dakika bile böyle düşünme,' dedim tatlı bir şekilde ve cevap vermeyince devam ettim. 'Sana getirdiğim bitkinin ne olduğunu biliyor musun? Bu bir amaranth. Adı "solmayan iek" anlamına geliyor. Ölümsüzdür. Tıpkı sana olan hislerim gibi.

Gözlerimi kapatarak gülümsedim.

'Diğer çiçeklerden farklıdır. Çok az bakıma ihtiyaç duyar, sıra dışı görünür ve çok dayanıklıdır. Güçlüdür, tıpkı sizin gibi. Ve eşsizdir,

tıpkı senin gibi.'

Sözlerimin ona ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordum, ama bu acıyı onunla birlikte hissedemesem bile, belki birlikte yüzleşirsek daha az dayanılmaz olacağını görmesini sağlamak istedim.

'Bunu özel bir şeymiş gibi göstermeye çalışmayı bırak. Asla iyi çalışamayacağım,' diye itiraf etti kendi kendine.

Hastalığının ruhunu ne kadar etkilediğini biliyordum. Saldırıları onu sadece fiziksel olarak sarsmakla kalmamış, aynı zamanda zihnine de zarar vermişti. Onu çarpıttılar. Kızgınlık, yetersizlik duyguları ve öylesine yoğun bir hayal kırıklığı yarattılar ki, bu onu kendinden vazgeçirdi.

"Önemli değil.

"Evet, öyle," diye fısıldadı kızgınlıkla.

'Hayır, öyle değil. Neden biliyor musun?' diye sordum usulca. 'Çünkü bence sen olduğun gibi mükemmelsin. Senin her parçanı istiyorum Rigel... Saklamaya çalıştığın parçalarını bile. En kırılgan ve ucube yanlarını bile. Sen kötü bir insan değilsin. Sen benim sevimli, karmaşık kurdumsun...'

Yine aşırıya kaçıyordum ama onu bu kadar savunmasız görmek bende onu koruma isteği uyandırdı. On sekiz yaşındayken geçirdiği kazanın onu neredeyse elimden aldığını hatırladım. Onu kaybetme düşüncesini kabullenemeyerek kendimi kaybetmeme izin vermiştim. O zamanlar bunun ne kadar yanlış olduğunu anlayamayacak kadar gençtim ama o anda onun için her şeyimi vermeye hazır olduğumu fark ettim.

'Senin için buradayım. Her zaman senin için burada olacağım...' Başımı kaldırıp omzuna bir öpücük kondurdum ve çenemi oraya yasladım. Sonra, son bir kez baktıktan sonra banyoya gittim ve ihtiyacım olan şeylerle geri döndüm.

Bu sefer ben onun önüne oturdum. Birkaç pamuğu dezenfektanla ıslattım ve sonra ellerindeki kesiklere şefkatle baktım. Onu incitmemeye dikkat ederek cildini temizledim ve gözleri her hareketimi takip etti. Son olarak, işaret parmağındaki kesiği dezenfekte ettikten sonra cebimden yara bantlarını çıkardım ve bir tanesini parmağına taktım.

Mor bir tane seçtim, tıpkı yıllar önce kalbinin üzerine koyduğum gibi. Belki Rigel fark etmiştir, çünkü gözlerimin içine baktı.

Ona tatlı tatlı gülümsedim.

"İzin verin sizin için bakayım, çünkü siz kendinizi nasıl göreceğinizi bilmiyorsunuz.

Elini öptüm ve o tepki veremedi yaklaşıp göğsüne sokuldum.

Rigel beni tutmadı. Elleri hâlâ titriyordu. Ama kalbi benimleydi.

Benimkine karşı vuruyor.

Ve o kırık cam parçalarının arasında ruhlarımız birbirinin elinden tuttu ve yıldızların altında yürüdü.

Bir kez daha.

-

O gece onunla kaldım.

Anna'ya olanları anlattım ve onu yalnız bırakmak istemediğimi itiraf ettim. Bütün gece uyumak yerine saçlarını okşadım ve baş ağrısının geçmesini bekledim. Bu ani krizin son birkaç ayın stresinden kaynaklandığından şüpheleniyordum. Özel dersler, etütler ve diğer projeler derken Rigel kendisini sağlığına da yansıyan büyük bir baskı altına sokmuştu. Bu şüphe sabaha kadar içimi kemirdi; eve gittiğimde hâlâ onu düşünüyordum.

Kendime öğle yemeği hazırladım, başını ellerinin arasına almış görüntüsünü düşünmeden edemiyordum. Keşke zihnimi sıfırlayabilseydim, eski bir film gibi başa sarabilseydim ama kaderimde o anı yeniden yaşamak ve hayatı boyunca bu acıya katlanmanın onun için nasıl bir şey olduğunu merak etmek vardı.

Kapı çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Norman'ın öğle yemeği için eve geldiğini düşünerek kapıyı açmaya gittim ama kısa süre sonra yanıldığımı fark ettim.

Arayan Adeline'di. Hemen cevapsız aramaları ve onu geri aramamış olduğumu hatırladım.

Nefes nefese bana baktı ve ben de elimi alnıma götürdüm. "Ah, Adeline, ben..."

Özür dilemek üzereydim ama yüzünde uzun zamandır görmediğim bir ifade vardı. Çok uzun zamandır. O daha bir şey söyleyemeden içimde içgüdüsel ve eski bir şey yeniden ortaya çıktı.

"Nica," diye duyurdu. "Margaret döndü.

Başka bir boyutta olmalıydım. Her şey aniden durmuş gibiydi. Hava, yer, güneş, rüzgâr, elim hâlâ kapının kolundaydı.

'...Ne?'

"Geri döndü. Adeline içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. 'Onu havaalanında tutukladılar. O burada, Nica. İki hafta öncesinden beri.

Peter üç yıl önce onu ihbar ettikten sonra, Margaret'in uzun zaman önce ülkeyi terk ettiği ortaya çıkmıştı. Daha doğrusu, şiddet içeren davranışları hakkında herhangi bir soruşturma yapılmadan The Grave'den kovulduğunda.

O sırada, kovuşturmadan kaçtığı için korkmuştuk, ancak Asia bize Alabama Eyaleti'nde istismar gibi ciddi suçlarda zaman aşımının söz konusu olmadığını söyledi.

Margaret sadece iğrenç bir suç işlemekle kalmamış, aynı zamanda bunu yıllar boyunca birçok kez, aşırı acımasızlıkla yapmış ve kalıcı psikolojik hasara neden olmuştu. Aradan kaç yıl geçtiği önemli değildi. Bakımını üstlendiği çocukları istismar etmiş, aşağılamış ve dövmüştü ve zaman bile yaptıklarını silemezdi.

"Hiçbir şey olmamış gibi geri dönebileceğini düşündü. Birinin onu ihbar ettiğini bilmiyordu. Gelir gelmez onu tutukladılar.

Adeline hararetle konuşuyordu ama onun telaşının altında benim de hissettiğim bir şey olduğunu sezebiliyordum: şaşkınlık, felç, intikam ve dehşetin bir karışımı. Her şeyi anlatmasına izin verdim, çünkü tepki veremeyecek kadar bunalmıştım.

Odada bir aşağı bir yukarı volta attı, sonra dönüp bana baktı, kalbi gözlerindeydi.

"Duruşma birkaç gün içinde.

Bu bilgiyi işleyemedim. Orada olduğuma, bunu yaşadığıma inanamıyordum. Kendimi ondan kopmuş hissettim.

'Mümkün olduğunca çok tanığa ihtiyaçları var. Ne yazık ki bunca yıldan sonra herkesin izi bulunamıyor. Birçoğumuz artık yetişkin, bazıları bulunamıyor, bazıları da gelmiyor.

Adeline durakladı ve bir anda bana ne sormak üzere olduğunu anladım.

Büyük mavi gözleriyle bana baktı, sonra yumuşak ama kararlı bir sesle, 'Duruşmaya gel, Nica. Benimle birlikte ifade ver.

Bu istek mantıksız bir paniği tetikledi. Bu haberden dolayı mutlu olmalıydım. Adalet istiyordum ama *onun şu anki* durumuma bu kadar yakın olması düşüncesi beni derinden sarstı.

Ve nedenini biliyordum. Hâlâ psikoloğa gidiyordum. Korkularım azalmıştı ama yok olmamışlardı. Hâlâ kemer takamıyordum. Deri hissi midemi bulandırıyor. Ve bazı durumlarda, korkularım ruhumu kemiren canavarlar gibi geri geliyordu.

İyileşmemiştim. Bazen onu hala orada hissediyordum, sanki hiç gitmemiş bir varlık gibi. Bazen, geceleri, kulağıma fısıldayan korkunç sesini duyabiliyordum: "*Birine söylersen ne olacağını biliyor musun?*"

"Ben de unutmak istiyorum, Nica. Adeline gözlerini yarı kapalı tuttu, yumruklarını nazikçe sıktı. 'Ben de... Keşke başka bir çocukluk yaşasaydım demediğim bir gün bile geçmiyor. Mutlu bir çocukluk. *Onsuz*. Ama işte o an geldi, Nica... bizim anımız geldi, nihayet birileri bizi dinlemeye hazır. Şimdi bizim sıramız. Sessiz kalamayız, bunun dışında kalamayız, şimdi olmaz... Benim için, senin için, Peter ve diğerleri için. Yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyor.'

Adeline bana bakıyordu, nefesi kesilmişti ve gözleri yaşlarla doluydu ama yüzünde çelik gibi bir kararlılık vardı. Ölümüne korkuyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Hiçbirimiz onu tekrar görmek
istemedik. Hiçbirimiz onunla tekrar
yüzleşmek istemedik. Ama hepimiz
aynı yaraları taşıyorduk.

Aynı umutsuz arzu.

O kabusu sonsuza dek kapatmak için.

Küçüklüğümüzden beri kendimin bir parçası olarak gördüğüm o kıza baktım ve onda ikimizi gördüm, küçük ve her tarafımız

ür kler, her Şeyde birbirimize destek olmak.

"İfade vereceğim.

Titrediklerini görmemesi için ellerimi sıktım. Bakışlarında titrek ama güçlü bir ışık vardı.

"Ama bana bir konuda söz vermelisin," diye devam ettim. 'Rigel bu konuda hiçbir Şey bilmemeli.

Adeline hareket etmedi. Gözlerinden Şok ve şaşkınlık dolu bir ifade geçti ve bakışlarımı başka yöne çevirmeme neden oldu. Rigel'in varlığıyla kendimi desteklenmiş hissedeceğimi, bana g   ve cesaret vereceğini düşündüğünü anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

"  nk ...

"Onu orada istemiyorum," diye sözünü kestim, her zamankinden daha kararlıydım. Ellerimi sıktım ve tartışmaya izin vermeyecek Şekilde ona baktım. "O gelemmez.

-

O meşum günde koyu renk, dar bir pantolon giymiştim. Uzun saçlarım beyaz ipek bir bluzun üzerine giydiğim küçük gri yeleğin eteklerine değiyordu. Sanki o küçük kumaş parçası beni boğuyormuş gibi hissediyordum ve onunla oynamadan duramıyordum. Anna bluzun üzerine bir ceket giymeyi tercih edip etmeyeceğimi sormuştu ama bileklerimi saran bir Şey fikri midemi bulandırmaya yetmişti.

Mahkeme salonunun dışındaki görkemli mermer zemin, şık giyimli kadın ve erkeklerin ayak sesleriyle yankılanıyordu. Sofistike ve ciddi bir atmosfer vardı. Tavanlar o kadar heybetliydi ki kendimi şaşkın ve önemsiz hissettim.

Anna'nın sesi 'Her Şey yoluna girecek,' diye fısıldadı.

Yanıdaki Adeline neredeyse belli belirsiz yutkundu. Mavi gözleri çalkantılı, bulanık bir kış denizi gibiydi. Solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. O güne kadar uykusuz geceler geçiren tek kişi ben değildim. Carl gelememişti ve onu özlüyordu.

"Seninle orada, galeride olacağım," diye devam etti Anna. "Sadece beklememiz gerekiyor... İşte burada!"

Geniş merdivenlerden yukarı doğru yürüyen figüre doğru döndüm.

Asia koyu renk bir etek ve petrol mavisi saten askılı bir bluz giymiş olarak bize doğru geldi. Topuklu ayakkabı giymemişti, bu da onu daha genç gösteriyordu ama kararlı havası bu seçkin ve resmi ortamla mükemmel bir uyum içinde görünmesini sağlıyordu.

Onu orada gördüğüme şaşırmıştım. Hukuk mezunu olduğunu ve insan hakları avukatı olmak istediğini biliyordum ama onu görmeyi beklemiyordum.

Orada ne işi vardı?

"Üzgünüm," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Saat değişikliğini kaçırmışım.

Adeline'in gözleri titrek ve ısıltılı bir şeyle doldu. Onun gelmesini istediğini anladım. Asia onun yanına geldi ve sessiz bir güçle bakışlarını tuttu.

Bize destek olmak için gelmişti.

O da orada olduğu için mutluydum.

'İçeri girmeliyiz,' diye pragmatik bir şekilde bizi bilgilendirdi. 'Anna, sen git ve galeride otur. Siz ikiniz, onlar sizi çağırana kadar bekleme odasında oturmak zorundasınız. Başsavcı tanık sandalyesinde kendinizi tanıtmanızı isteyecek. Asya sertçe gözlerimizin içine baktı. 'Heyecanlanmamaya çalışın. Gerginliğin size bir faydası olmaz. Savunma avukatı jüriyi yalan söylediğinize ikna etmeye çalışabilir. Sorulara sakın ve olabildiğince açık bir şekilde yanıt verin. Kimse sizi acele ettirmeyecek.

Ellerimi ovuşturarak sözlerini ezberlemeye çalıştım, ancak tüm tavsiyelerini çoktan unuttuğum gibi tatsız bir hisse kapıldım. Aradan geçen onca zamana rağmen hala midemi bulandıran bir konuda dinleyicilerin önünde açık yüreklilikle konuşmam gerekiyordu. Kendime neden orada olduğumu, bunu neden yaptığımı hatırlatmaya çalıştım ve cesaretimi topladım.

Mahkeme salonuna girdiğimizde kalabalığın saygılı bir sessizlik içinde olması beni şaşırttı. Bir tarafta birkaç gazeteci, haberi akşam gazetelerinde yayınlamayı umarak hakimin gelmesini bekliyordu.

Anna bize doğru döndü ve tüm kalbimle sarıldığım cesaretlendirici bir bakış attı. Sonra galeriye oturmaya gitti. Gözlerimle onu takip ettim ve duvarın yanına oturduk.

Yanımda uzun boylu, güven veren, siyah gözlü birinin oturmasını isterdim.

Sadece onun yapabileceği o derin bakışlarla bana bakıyordu.

İpeksi parmaklarıyla elimi tutuyordu.

Bakışlarıyla herkese meydan okuyordu, çünkü gergin ve korkmuştum.

Bana kâbuslarımın ne kadar karanlık olduğunun bir önemi olmadığını hatırlatıyordu,

Çünkü yıldızları görebildiğim yer orasıydı...

Hayır, diye karar verdi ruhum. Hayır, orada olamazdı. Uzakta kalmalıydı.

Karanlıkta.

Güvenli.

Yargıç içeri girdi, bir mahkeme görevlisi tarafından anons edildi ve herkes ayağa kalktı. Tekrar yerimize oturduğumuzda, mahkeme katibi "Alabama Eyaleti Margaret Stoker'a karşı" diye anons etti.

Ani bir farkındalık boğazımı sıktı.

Oradaydı.

Birdenbire, artık kendi tenimde rahat hissetmiyordum. Terlemeye başladım. İşaret parmağımla avucumu kızarana kadar sinirli bir şekilde kaşıdım. Kendimi yapışkan, sert ve nemli hissediyordum.

Kanayana, kabuk bağlayana kadar kendimi kaşımak, sonra da onları koparmak istedim ama Asya kaşıdığım elimi tutup kucağına çekti ve demir gibi sıkıca kavradı. Dönüp ona bakacak gücüm yoktu. Adeline diğer elimi tutmuş, beni kavramaya çalışıyordu ve ben de o kadar sert geri çekildim ki canım yanmış olmalıydı.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Sayın Jüri Üyeleri," diye açıkladı başsavcı, davayı ve dava dilekçesini tanıttıktan sonra. "İzninizle, esas incelemeye başlayacağım.

"Devam edin, avukat bey.

Adam başıyla yargıca teşekkür etti ve ardından izleyicilere döndü. "İlk tanık olarak Nica Milligan'ı kürsüye çağırıyorum.

Vücudumdan bir yük geçti. Sıçradım. O bendim. İlk bendim.

Titreyerek ayağa kalktım ve sanki benim bana ait değilmiş gibi sessiz avluda yürüdüm. Hava dikenli gibiydi. Etrafımdaki tüm bakışları, dilsiz kuklalar gibi beni takip eden yüzleri görmezden gelmeye çalıştım. Tanık sandığı bana bağıyor, diğer tüm düşüncelerime hükmediyordu.

Birkaç dakika içinde galerinin önünden geçtim ve hukuk görevlisi bana yemin ettirdikten sonra jürinin bakışları altında oturmak için gittiğim tanık locasını işaret etti. Yelek beni boğuyordu. Ellerim ter içindeydi.

Koltuğun kenarına oturdum, dizlerim birbirine kenetlenmişti ve parmaklarım sinirden birbirine geçmişti. Etrafıma bakmaya cesaret edemedim.

Savcı, "Lütfen kayıtlara geçmesi için adınızı söyleyin," diye talimat verdi. "Nica Milligan.

"Ve 123 Buckery Sokağı'nda mı yaşıyorsunuz?" "Evet...

'Evlat edinme süreciniz iki yıl önce tamamlandı. Bu doğru mu?"

"Doğru," diye cevap verdim kısık bir sesle.

"Önceki soyadınızın Dover olduğunu teyit edebilir misiniz?"

Bir kez daha olumlu yanıt verdim ve o da birkaç adım öne çıkarak muayeneye devam etti.

"Yani, Nica Dover'ın ismine yanıt verdiğiniz sırada, Sunnycreek Yuvasına emanet edilen çocuklardan biri miydiniz?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Peki o dönemde enstitüyü yöneten Bayan Stoker burada mıydı?"

Donup kaldım. Zaman durdu.

İçgüdüsel bir güç başımı kaldırıp gerçeğe yüzleşmemi sağladı.

Ve onu gördüm.

Eski bir fotoğraf gibi rıhtımda oturuyordum. Çocukluk hayallerimi elimden alan kadına baktım. Zaman yıllar öncesine dönmüş gibiydi.

O değişmemişti. Hâlâ O'ydu.

Margaret bana baktı, gözleri diken gibi keskin, gri, tel tel saçları omuzlarına kadar sarkıyordu. Daha yaşlıydı, bulldog suratında

Sigara ve alkolün etkisiyle kararmıştı ama bu kararmış görünüm bakışlarını daha da boş ve vahşi gösteriyordu. Hâlâ o iri kolları, kaburgalarımı birden fazla kez kırmış olan o büyük, gergin elleri vardı.

Ona baktım. Ellerini hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Gözleri üzerimde gezindi, temiz kıyafetlerime ve sağlıklı, yetişkin görünümüme baktı, sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi. Elleri yara bantlarıyla kaplı ve yüzü kirli gremlin'in karşısındaki akıllı, beslenmiş genç kadına dönüştüğüne inanamıyor gibiydi.

Garip bir çılgınlık kalbimi ele geçirdi. Şakaklarım zonklamaya, nabzım dört nala atmaya başladı. Sanki biri ruhumu kendi üzerine çevirmiş gibiydi.

"Bayan Milligan?"

"Evet," diye fısıldadım, sesim tanınmaz haldeydi. Parmaklarım kontrolsüzce titriyordu ama bunu belli etmemeye çalıştım. Avukat ellerini arkasına götürdü.

"Soruya cevap ver.

"Evet. Enstitüyü o yönetti.

İçimde bir şeyler çığlık attı, kıvrandı, beni boğmakla tehdit etti. Bu duygulara direndim, psikoloğumla birlikte gösterdiğim tüm çabaları boşa çıkarmamak için kendimi zorladım. Başhemşire ile hayalimde birçok kez yüzleşmiştik ama onu karşımda görmek gerçeğe dönüşmüş bir kabustu.

Avukat sorgulamaya devam etti. Yavaşça cevap verdim, güvensizliklerimle, takılan kelimelerimle, yol veren sesimle savaştım, hiç durmadan.

Onun gözlerinin içine gururla bakabilmeyi ve dönüştüğüm kadını görmesini sağlamayı diledim.

Tıpkı çocukken gökyüzündeki bulutları takip ettiğim gibi, hayallerimin peşinden gittiğimi görmesini isterdim. Hiç vazgeçmeden.

Ve beni olduğum gibi görmesini, parlak gözlerimdeki gücü, kararlılığı görmesini diledim, her ne kadar içimde hala o güve yüreği parlıyor olsa da.

Yine de onun yüzüne bakacak gücü kendimde bulamadım.

"Güzel. Başka sorum yok, Sayın Yargıç. Başsavcı ifadelerimden tatmin olmuş bir şekilde yerine oturdu. Sonra sıra savunma avukatına geldi.

Beni çapraz sorguya çekmeye başladı, boş yere beni yoldan çıkarmaya çalışıyordu. Kendimle çelişmedim, ifadelerimi geri çekmedim, çünkü her bir anı hala kafamda canlıydı, tenimde yaşıyordu.

İfademde ısrarcı oldum, suçlamaları daha da doğruladım ve bu nedenle savunma geri çekilmeye karar verdi.

'Bu kadar yeter, Bayan Milligan,' diye açıkladı.

Yapmıştım.

Yukarı baktım.

Normalde soğukkanlı olan jüri üyelerinin yüzlerinde çok sayıda duygu asılı duruyordu: soğukluk, gerginlik ve kuşku.

Beni mahzene bağlayıp dehşet içinde kıvranmaya bıraktığı anın ayrıntılarını anlatmayı yeni bitirmiştım. Çığlık atmaktan ve susuzluktan dudaklarımın çatladığı zamanı. Deri kemerleri tırmalamayı bırakmam için tırnaklarımı sökmekle tehdit ettiği zamanı.

Bakışlarımı kaydırdım ve Margaret'in karanlık, araştıran gözleriyle karşılaştım. Sanki sonunda beni tanımış gibiydi.

Sonra gülümsedi.

Mahzen kapısını arkasından kapattığında gülümsediği gibi gülümsedi. Eteklerine yapıştığımda gülümsediği gibi. O çarpık, iğrenç şekilde, muzaffer bir sırıtışla gülümsedi.

Kırmızı, vahşi bir duygu boğazımı ele geçirdi.

Ayağa fırladım ve yargıcın ricası üzerine tanık kürsüsünden ayrıldım, nemli ve ateşliydim. Kontrolsüzce titriyordum. Şakaklarım zonklayarak odayı geçtim, ancak odanın sonuna geldiğimde tekrar oturmak yerine aniden kapının kolunu tuttum ve kendimi odadan dışarı attım. Boğazıma bir safra kaçtı ve tuvaleti ancak kıl payı bulabildim. Lavaboyu tuttum ve ruhumu aşındıran tüm travmayı kustum.

Derim terden sırlıklam olmuş, iim içimi yiyordu. Gözlerimden süzülen yaşlar gözlerimi kr ederken irkildim: Onu orada, o alaycı sırtışıyla ve bana yaşattığı tüm acıyla gördüm.

Onun önünde yirmi bir yaşında bir kadın değildim.

Hâlâ iyi biri olmak için dua eden küçük, pis bir kızdım.

Eller bana dokunmaya çalıştı ama tiksinti beni ele geçirdi ve beynim bu dokunuşu reddetti. Bana yardım etmeye çalışan parmakları ittim ve tanıdık bir ses beni doğru düşünmeye çağırdı.

'Bırak... Hayır. Dur...'

Asya beni sakinleştirmeye çalıştı, onu uzaklaştırmaya çalıştığım tokatlara karşı savaştı. Belki onu incitmiştim ama kendimde değildim. Beni omuzlarımdan tutmayı başardı. Titriyordum.

'Her şey yolunda. Sen iyiydin. İyiydin...'

Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama beni durdurdu, beni garip bir şekilde, biraz sertçe tuttu. Ve yine de sıcak bir şekilde.

Kurtulmak için mücadele etmeye çalıştım ama sonunda onun tutuşu direncime galip geldi. Elleri ne Anna'nınki gibi yumuşak ne de Adeline'inki gibi tanıdıktı.

Ama beni tuttular.

Farklı, ayrı evrenlerden gelmiş olsak da gözyaşlarımı serbest bıraktım ve herkesten sakladığım o çocuksu kalbime bir kez olsun dokunmasına izin verdim.

-

O akşam, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca duşta durdum. Teri, travmayı ve tenime yapışmış olan ürpertiye yıkadım. Korkunun kokusunu, bileklerimdeki çizikleri ve o günden kalan her şeyi yıkadım.

Sonra buruşuk bir ruh ve boş gözlerle Rigel'in dairesine gittim. Hayatım silgiyle silinmiş bir şey gibi lekelenmiş gibiydi. Gerçek şu ki, bir süreliğine onun varlığında nefes almaya, onunla birlikte olmaya ihtiyaım vardı, çünkü beni rahatlatabilecek tek ışık oydu.

Bazen tekrar karanlığa daldım.

Üzerimde nasıl bir gücü olduğunu bile bilmiyordu.

Rigel karanlığı aldı ve onu kadifeye dönüştürdü. Kalbime dokundu ve aniden her şey yeniden çalışır gibi oldu, sanki karmaşık dişlileri döndürmek için gizli melodiyi biliyormuş gibi. Gözlerinde cennet, dudaklarında cehennem vardı. O, diğer her şeyi önemsiz kılmayı başaran tek gerçektir.

Anahtarı kilide soktum. En azından kapıyı çalmalıydim ama havada onun kokusunu alınca hiç düşünmeden sessizce daireye girdim.

Çantamı kanepeye bıraktım ve ceketimi çıkardım, diğer odadaki masanın üzerinde parlayan lambayı fark ettim. Onu orada görmeyi bekliyordum, ama tek bulduğum uyduların hareketiyle ilgili bir sayfası açık bir kitap, bir bardak su, üzerinde birkaç kırıntı olan bir tabak ve zarif el yazısıyla yazılmış birkaç sayfa nottu.

Sayfaların arasındaki oyuktaki kaleme dokundum ve onu orada ders çalışırken hayal ettim, lambanın aydınlattığı muhteşem yüzü ve okurken her zaman sahip olduğu o konsantre ifade.

Bir sonraki an, arkamda sessiz bir varlık hissettim.

Arkamı döndüm. Karanlıkta yırtıcı bir hayvan gibi hareket etme alışkanlığı olduğunu biliyordum.

"*Belki de açıklamak istersiniz.*"

Kapının girişinde duruyordu, muhteşem ve ürkütücüydü. Gözleri, beni sık sık titreten o şekilde karanlığı delip geçiyordu. Elinde akşam gazetesi vardı. Elinde dürülmüştü ama orada ne yazdığını biliyordum.

Herkes Sunnycreek çocuklarının davasını konuşuyordu.

Yaklaştı ve gazeteyi masanın üzerine bıraktı, fırtınalı bakışları hâlâ bana sabitlenmişti. Tanıdık kokusu kalbimi uyandırdı. Gözleri beni itiyor ve kara delikler gibi eziyordu ama bedenimin onun yakınlığına tepki verdiğini hissediyordum, sanki her zamankinden daha çok ona aitmiş gibi.

"Neden? Neden bana

söylemedin?" Kızgındı.

Çok kızgın.

Orada olmak istiyordu. Yaptığım şeyden hoşlanmamıştı ve duruşmada yanımda olmama fikri kalbinin en ilkel içgüdülerine ters düşüyordu.

Sadece kollarına atılmak, sarıldığını hissetmek, güvende hissetmek istiyordum ama bu tartışmadan kaçamayacağımı biliyordum. Rigel bir açıklamayı hak ediyordu.

"Sana söyleseydim, gelirdin," diye fısıldadım. "Ve ben bunun olmasını engellemeye çalıştım.

"Bunun olmasını... engellemeye mi çalıştın?" Gözleri iki keskin yarığa dönüştü. "Peki ne sebeple, Nica?

Gözlerinde bir farkındalık parıltısı vardı, yıkıcı, düşmanca, sanki onun düşmanıymışım gibi.

"Ne oldu, gelemeyecek kadar *zayıf olduğumu mu* düşündün? Öfke ve acı saçarak bana doğru bir adım attı. 'Geçen gün gördüklerin yüzünden mi? Saldırı yüzünden mi?

"Hayır.

"Sonra *ne olacak?*

"Seni görmesini istemedim," diye fısıldadım silahsız bir dürüstlikle. Rigel kıpırdamadı ama gözlerinde bir şey kristalleşti.

"Gözlerinin tekrar seni göreceği düşüncesine dayanamadım," diye itiraf ettim. 'Seni görmek onda bir şeyler uyandıracaktı. Buna dayanamazdım. Sana olan saplantısından nefret ediyorum, sana karşı beslediği o hastalıklı sevgiden. Bunu düşündüğümde nefes alamıyorum. Onun uzakta olmasını istedim. Seni ondan korumak istedim, tek başıma yüzleşmek anlamına gelse bile!'

Yumruklarım titredi ve boğazım yandı. Gözyaşlarımın tekrar patlamak üzere olduğunu hissettim. Ağlamadan edemedim; sınırımı ulaşmıştım.

"Yine olsa yine yapardım," diye tısladım dişlerimi sıkarak, o sırtışı, beni nasıl mahvettiğini düşünerek. 'Onu senden uzak tutmak için bunu yüzlerce kez yapardım. Aptalca olduğunu düşünmen umurumda değil. Bana kızgın olman umurumda değil. Umurumda değil Rigel, seni bir daha görmesini engellemek için her şeyi, *her şeyi* yaparım!

Gözlerimi kapattım ve çaresiz bir güç içimden bir yıldız gibi patladı.

'Öyleyse kızgın ol. Bana bağır! Stresli günün etkisiyle onu kıskırttım. 'Gelmene izin vermemekle hata ettiğimi söyle, hata yaptığımı söyle! Ne istersen söyle, ama benden özür dilememi isteme, isteme, çünkü tüm bu karmaşa içinde beni rahatlatan tek şey, bir kez olsun, sadece bir kez olsun, seni korumak için bir şey yapabildiğimi bilmek-'

Elleriyle beni kavradı ve kendine doğru çekti.

Soluk soluğa bir hıçkırıkla göğsüne çarpmıştım. Sıcaklığı beni bir eldiven gibi sardı ve dünya onun kollarında titredi, görünmez, tatlı ve inanılmaz derecede güçlü bir güç tarafından susturuldu.

Titredim, hıçkıra hıçkıra ağladım, gücüm tükeniyordu. "Aptal," diye fısıldadı kulağıma usulca.

Gözlerimi kapattım. Tanrım, tek duymak istediğim buydu. Rigel'in sadece derin sesiyle Margaret'i sonsuza dek silmesini istedim.

Eli boynuma uzandı, beni kucaklamaya çalıştı ve ben çaresizlik hissiyle bu harekete sarıldım. Kendi yöntemiyle kalbime dokunmasına izin verdim. Sadece beni böyle tutarak beni nasıl bir araya getireceğini biliyordu ve bu yüzden onu daha da çok seviyordum.

'Beni korumana gerek yok,' diye mırıldandı, o kadar yumuşaktı ki kalbimin tellerini çekiyordu. 'Beni hiçbir şeye karşı korumana gerek yok. Bu benim işim.

Yüzümü onun temiz, mis kokulu kazağına gömdüm. Başımı salladım, göğsüne doğru inledim.

"Seni her zaman koruyacağım," diye itiraf ettim, bir çocuk kadar küçüktüm, çünkü başka nasıl olacağımı bilmiyordum. 'İhtiyacın olduğunu düşünmesen bile...'

Rigel beni daha sıkı tuttu ve ben de onun sıcaklığıyla bütünleşene kadar beni tamamen, santim santim içine almasına izin verdim. Böyle olduğumu, böyle olduğumuzu, sonuna kadar inatçı ve imkânsız olduğumuzu biliyordu.

Birbirimiz için kendimizi feda etmeye devam edeceğiz.

Birbirimizi korumaya devam edecektik, kendi yöntemlerimizle, kelimeler yerine sessizliği, başka her şey yerine jestleri seçerek.

Birbirimizi böyle sevmeye devam edecektik, o aşırı, kusurlu, hatalarla dolu ama güneş kadar içten bir şekilde.

Ona baygın, harap olmuş gözlerle baktım, o da başını eğdi, sakın ve derin bir şekilde bana baktı.

Kalbim bir kez daha onun yüzüyle, benim için ifade ettiği her şeyle heyecanlanarak çarptı ve Rigel beni öpmek için dudaklarını indirdi.

Yumuşak ağzı midemde sıcak, karıncalı bir his uyandırdı. Kollarımı omuzlarına doğru kaldırdım ve yakıcı bir arzuyla onu kendime çektim.

Dilimi onunkiyle iç içe geçirdim ve Rigel kalçalarını kavradı, beni geri tutmaya, yavaşlatmaya çalıştı. Beni tüketmekle tehdit eden vahşi tutkuyu kontrol altına almaya çalışıyordu ama parmaklarımı omuzlarına bastırdım ve kendimi ona doğru bastırdım.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvardım. 'Buna ihtiyacım var. Lütfen...'

Rigel ağır ağır nefes alıyor, göğsü kabarıyor, saçları gözlerine dökülüyordu. Yüzünü tuttum ve yumuşak, muhtaç dudaklarımı onunkilere batırdım.

Kasları gerildi. Nefesi boğazına kadar yükseldi.

Soğukkanlılığının dağıldığını hissettim. Onu daha ısrarlı bir şekilde öptüm ve ince bedenimin baskısı sonunda pes etmesini sağladı.

Boynumu tuttu ve ağzı benimkine indi, beni ateşli öpücüklerle yuttu. Dili ağzımı istila etti ve kendine olan güveni beni sersemleterek omurgamdan aşağı yoğun bir ürperti gönderdi. Ellerimi saçlarının arasından geçirdim ve göğsünden boğuk bir inilti çıkararak onu şaşırtıcı bir tutkuyla öptüm.

Nefes alış veriş istekli ve aceleci bir hal aldı. Rigel beni masanın kenarına çarpına kadar geri itti ve kolunu ani bir hareketle kaldırdı. Vücudumu kavrayıp beni yere yatırdığında cam ve tabak paramparça oldu ve yapraklar parke zemine yuvarlandı.

Titreyen parmaklarımla kazağını çıkarmaya çalıştım. Rigel onu da gömleğiyle birlikte yere fırlattı ve alev alev yanmaya başladı. Siyah saçları güçlü omuzlarına yumuşak bir hale gibi düşüyordu. Pantolonumun fermuarını açıp leğen kemiğimi aniden kaldırarak bacaklarımdan aşağı indirmeden önce onu hayranlıkla seyredecek vaktim yoktu. Nefes alış verişim zorlaştı. Yanaklarım yanıyordu ve sert elleri neredeyse kapüşonumu yırtacakken kendimi kollarımı yukarı kaldırırken buldum.

Sakinlik yoktu. Sabır yoktu. Kendimizi hayvanlar gibi birbirimize atıyorduk.

Tenim uyuştı; aynı anda hem donmuş hem de kaynıyor gibiydi. Çıplak kürek kemiklerim masaya çarptı ve Rigel elini boynumun kıvrımına kapatıp sinirlerim yanana kadar sıktı. Dokunuşunun altında kıvrandım ve parmaklarını uyluğuma daldırıp sonra dişlerini etimin daha yumuşak ve hassas olduğu iç kısmına batırdığında kalbim deli gibi çarptı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve içimden bir yük geçerek masanın kenarlarına tutunmamı sağladı.

Bedenim titremeye başladı ve Rigel'in beni tamamen ele geçirmesine, her şeyimi almasına, beni onunla doldurmasına izin verdim.

İz bırakması umurumda
değildi. Onu durdurmazdım.

Buna ihtiyacım vardı. Kızgın dokunuşuna, ısırıklarına, karanlık aşkına.

Kendimi onun ruhunda kaybetmeye ihtiyacım vardı, çünkü asla korkmayacağım tek yer orasıydı.

Ellerim titredi, kaslarım gerildi. Rigel külotumu inançla yırttı, bel bandı tenime saplandı ve nefesimi kesti. Sonra hiç acımadan ayak bileklerimden tuttu ve kasıklarına dayanana kadar beni masanın üzerinden kendisine doğru çekti. Vücudu gerilimle, arzularla, beni tatma, parçalara ayırma, beni kendine ait kılma ihtiyacıyla yanıyordu.

Ve onu olduğu gibi istedim. Kendisinden başka bir şey olmasını istemedim.

Güzel bir iblis. Ruhumun karanlığında yaşayan tek melek.

Sahiplenici dokunuşu tenimi yakarken zorlukla nefes alıyordum. Parmakları kalçalarımın doğru ilerledi ve sonra sıktı, kadifemsi etimin parmak uçlarının altında şekillendiğini hissetti. Elleri benimle doluydu, canım yanıyordu ve dudaklarımdan hafif bir nefes kaçtı.

Bu ses onun daha sıkı kavramasına neden oldu. Gözlerimi kısıtım ve ayak bileklerimi kavislendirdim. Rigel yanan dudaklarını kalçalarımın arasındaki mahrem kısma bastırmak için eğildi. Beni ısırduğunda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefesim kesildi.

İçgüdüsel olarak irkildim ama o kalçalarımı kavradı ve beni mengene gibi sıkıca tuttu. Ağzıyla bana işkence etmeye başladı, acımasızca öpüyor, yalıyor ve emiyordu, gözlerimi kapatmama neden olan acımasız bir fırtına. İnledim. Bacaklarımı hissedemiyordum, karnımın alt kısmı sertçe zonkluyordu.

Susamış dili beni acımasızca okşamaya devam etti ve dişleri derimin üzerinde şoklar gönderen sinirleri uyardı.

Nefes alışım düzensizleşti, titredim, yanaklarım yandı. Parmaklarımla saçlarını kavradım ama Rigel durmadı, dilini hassas bölgenin etrafında dolaştırdı ve sonra dişlerini öncekinden daha güçlü bir şekilde batırdı. Dudağımı ısırdım ve parmakları tenimi tırmaladı, beni hareketsiz tutarken o sıcak vuruşlar tatlı bir zalimlikle benimle alay etti, kaslarımı parçalara ayırdı.

Doğrulduğunda konuşamıyordum, bitkin düşmüştüm ve titriyordum. Beynim uğulduyordu. Rigel kırmızı, şiş, vahşi dudaklarını yaladı, sonra onu yiyip bitiren dürtüye boyun eğerek pantolonunu indirdi.

Leğen kemiğimi tutup kaldırdı ve nefesimi tekrar kesti. Hiçbir zaman narin olmamıştı ve benim için bir istisna yapmasını beklemezdim. Rigel her zaman kendini kontrol etmeye, zapt etmeye çalışırdı, sanki sürekli beni kırmaktan korkuyormuş gibi. Açgözlü, vahşi ve aceleciydi. Ruhumu yontmaya devam etmesini, dünyayı her zamanki hoyratlığıyla uzaklara, çok uzaklara fırlatmasını istiyordum.

Sertliğinin bacaklarımın arasına girdiğini hissettim. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kanım titriyor, vücudum kaynıyor ve kalbim kırılma noktasına kadar titriyordu. Doğum kontrol hapı kullandığım için memnundum, çünkü başka türlü korunacak zamanım yoktu.

Başımı eğmek, gözlerinin içine bakmak istedim ama kararlı bir şekilde içime girdiğinde hissettiğim duygu o kadar beklenmedik ve yoğun ki ayak parmaklarım kıvrıldı ve omurgam dikleşti.

Kalçalarım titriyordu, sanki ona asla alışamayacakmışım gibi. Tırnaklarımı masanın tahtasına geçirdim ve Rigel o alçak, erkeksi şekilde nefes aldı, onu saran sıcak, teslimiyetçi hissin tadını çıkardı. Dudağımı ısırdım, küçük ve titriyordum ama devam etmek yerine bir elini yanağıma koydu ve bakışlarıyla gözlerimi sabitledi.

Zaman durdu.

Göğsüm kontrol edilemez bir duyguyla patladı ve çılgınca sevdiğim o gözlere sarıldım, tüm duygularımı onlara döktüm.

Ruhlarımızın buluştuğu yer orasıydı.

Birbirlerine her şeylerini verdikleri yer orasıydı.

Gözleri benimkilere bağlı olan Rigel içimde hareket etmeye başladı. İçimde derinlere doğru itti, beni masanın kenarına güçlü bir şekilde sabitledi, vücudumu kavradı, kemiklerimi ağrıttı.

Nefesi havayı

doldurdu. Dünya yok

oldu. Gözleri oldu.

Onun teni, kokusu, canlılığı ve gücü oldu. O oldu.

Ve karanlık kadifeye dönüştü.

Gölgelerin arasında yıldızlar çiçek

açtı.

Rigel üzerime eğildi ve ben de uyuşmuş bacaklarım ve titreyen ayak bileklerimle onun zorlu hamlelerine karşılık verdim. Leğen kemiğimi kavraması canımı yaktı ama tırnaklarımı sırtına geçirdim ve vücudumda titreyen tüm tatlılıkla onu öptüm.

Çünkü biz yıldızlardan oluşan bir galaksiydik,

ben ve o. Muhteşem bir kaos.

Sayıklayan bir parıltı.

Ama sadece birlikte parlayabilirdik. Ve hep

böyle olacaktık.

Anlaşılması zor.

Kusurlu ve sıradışı.

Ama ölümsüz...

Tıpkı amaranth çiçekleri gibi.

38. Tüm Ölçülerin Ötesinde

*Yıldızları takalım.
Ve rüyalar arasında
yürüyelim. Gök cisimleri
olalım.
Aşkımı sonsuzluk gibi taşıyacaksın. Ve
herhangi bir ay, seni böyle görkemli
görünce,
bir güneşin aşkını isteyecek
aynı şekilde parlatmak için.*

Bir yüzük.

Carl, Adeline'e bir yüzük vermişti.

Nişanlandıkları haberi herkesi hem şaşırtmış hem de sevindirmişti. Anna duygulanarak ellerini kalbine götürmüştü ve ben de ona öyle coşkulu bir şekilde sarılmıştım ki ikimiz de kanepeye düşmüştük.

Kelimelerle anlatamayacağım, kalbimi müzik ve ışıkla dolduran bir sevinç hissettim. Onu derinden sevmiştim. Mutluluğu hak ediyordu.

Anna kutlama için evimizde küçük bir parti düzenlemeye karar verdi ve tüm arkadaşlarımızı davet etti. Ne de olsa Adeline artık ailenin bir parçasıydı.

"Zamanında geleceksin, değil mi? Adımlarım kaldırımı döverken telefonuma bir şeyler yazdım.

Cadde boyunca hızlı adımlarla yürüyordum, saçlarım esintiyle arkamda dalgalanıyordu.

Rigel'in tek cevabı "Evet," oldu, her zamanki gibi kısa ve öz. Mesajlarında bile kelimeleri asla boşa harcamazdı.

Dersleriyle ve diğer şeylerle ne kadar meşgul olduğunu biliyordum ama özellikle o akşam zamanında geleceğini umuyordum.

'Sekizde görüşürüz o zaman,' diye yazdım, mutlu ve hafif.

O gün keyfimin yerinde olması için başka bir nedenim daha vardı: Haftalarca çalıştıktan sonra Enfeksiyon Hastalıkları sınavını tam notla geçmiştim. Bu

kolay bir konu değildi ve ne kadar mutlu olduğumu bildirmek için hemen Rigel'i aramıştım, çünkü çalışmalarım konusunda ne kadar hevesli olduğumu biliyordu. Sınavdan sonra aradığım ilk kişi hep o olurdu ve küçük bir kız çocuğu gibi neşeyle gülümsememe neden olan bir iltifat eden tek kişiydi.

'Diğerleriyle iyi eğlenceler,' diye cevap verdi, alışılmadık bir dikkatle.

Akşam yemeğinden önce bazı sınıf arkadaşlarımla bira içmeye gidiyorduk. Onlara göre böyle önemli bir sınavı kutlamalıydık ve ben de bunun gerçekten güzel bir fikir olduğunu düşündüm. Üzerimi değiştirmek için eve gitmişim, akşam için giyiniyordum, böylece daha sonra misafirler bittiğinde kendimi affettirmek zorunda kalmayacaktım.

'Teşekkürler,' diye mesaj attım, ekrana gülümsedim, sonra telefonumu kaldırdım ve aceleyle bara gittim.

İyi aydınlatılmış, sofistike ve davetkârdı. Pencereden deri koltuklara ve tavandan ağlayan bir söğüdün dalları gibi sarkan sıra sıra ışıklara baktım. Samimi ve rahat bir atmosferi vardı.

Will zaten oradaydı. Barın dışında bekliyordu ama ben tam arkasına gelene kadar beni fark etmedi.

"Merhaba! Uzun zamandır mı bekliyordunuz?"

"Hey, hayır, daha yeni geldim..." dedi usulca, yüzünü bana dönerek.

Bana baktı ve ben de hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için bar penceresindeki yansımamı kontrol ettim.

Yüksek topuklu ayakkabılar, dar bir pantolon ve belime kadar inen kısa bir blazer ceket giymişim. Altıma da gözlerimle uyumlu inci grisi bir üst seçmişim. Uzun, kabarık organze kolları olan sofistike, kadınsı bir korse üsttü. Saçlarım açıktı ve boynumda Rigel'in doğum günümde bana hediye ettiği gözyaşı damlalı güzel kolye vardı.

Akşam için hafif bir makyaj da yapmışım. Gözlerim parlıyordu ve yumuşak ruj dudaklarımın yumuşaklığını vurguluyor, onları daha dolgun gösteriyor ve yanaklarımın pembe tenini ortaya çıkarıyordu.

Zorlukların üstesinden geldikten ve özgüven kazandıktan sonra, birkaç yıl önce Anna ve ben hep hayalini kurduğum anne-kız anlarından birini paylaşmıştık. Birlikte güzellik ürünleri almaya gitmiştik ve bana makyajımı nasıl yapacağımı öğretmişti. Yavaşça, sakince, dikkatlice ve

sabırla. Benim için çok samimi ve önemli bir andı, sonsuza dek hatırlayacağım bir andı.

Öte yandan Norman bana araba kullanmayı öğretmişti ve onun sayesinde ehliyetimi almıştım. Benimle birlikte sınava gelmişti ve ne kadar gergin olsam da her zamanki beceriksizliğiyle beni sakinleştirmişti. Sınavı geçtikten sonra ehliyetimi sallayarak binadan çıktım ve o da kalın gözlüklerinin arkasından gülerek bana yumuşak, gururlu ve garip bir şekilde sarıldı.

Bu anları hafızamda, değerli harikalarla dolu bir hazine sandığı gibi korudum.

Will'in bacaklarıma baktığını fark ettim. Billie bana bu pantolonların kıvrımlarımı diğer kıyafetlerimden daha fazla gösterdiğini söylemişti ama ben onları son derece rahat oldukları ve içinde kendimi iyi hissettiğim için seçmiştim, dikkat çekmek istediğim için değil.

"Ee," dedim dudağımı ısırarak ve etrafa bakarak. 'Diğerleri geliyor mu yoksa...'

"Geliyorlar. Will gözlerimin içine baktı. 'Her zaman geç kaldıklarını biliyorsun. Sınıfa bile. Gülümsedi ve yeşil gözleri parladı.

Çekici biriydi. Atletik fiziği ve gülümsemesi birçok kadının kalbini kazanmıştı. Güneşli, bulaşıcı gülümsemelerinden biriydi ve ben de sık sık kendimi gönülsüzce karşılık verirken buluyordum. Ancak bunu her yaptığımda dalgınlaşırdı, sanki benim içten gülümsememde başkalarının hayranlık dolu bakışlarında olmayan bir şey görmüş gibiydi.

Will sıcak bir sesle, "Bugün sınavda çok iyidim," diye mırıldandı.

Yaklaşmıştı. Gözlerinin yüzümde gezinmesine izin verdi ve ben de rahatlayarak gülümsedim.

Teşekkürler. Size de. Başlangıçta biraz gergindim... İyi gittiği için mutluyum.

Gözlerini benden ayırmadan, "Bir dahaki sefere birlikte çalışabiliriz," diye önerdi. Büyülenmiş gibi bana baktı. 'Dersten sonra buluşabiliriz... Biliyorsun, kampüsten çok uzakta yaşamıyorum. Bana gelebilirsin...'

Beyler! Hey!'

Sınıf arkadaşlarımızdan ikisi sohbeti bölerek bize katıldı. Will dudağını ısırdı. Onlara baktım ve selamlayarak gülümsedim. Beni sadece bir arkadaş olarak davet etmesini umuyordum ama korkarım durum böyle değildi. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve yeni gelen iki kıza odaklandım. Sık sık birlikte dışarı çıkmazdık ama onlardan hoşlanmıştım. Ortak tutkularımız ve çalışmalarımıza duyduğumuz yoğun ilgi hakkında konuştuk. Başka bir çiftin de gelmesi gerekiyordu ama zaman çakışması nedeniyle gelemediler.

"Yani... sadece biz mi varız? Will sordu ve kızlar başlarıyla onayladılar, bu noktada Will tekrar bana baktı. Gözleri bir süre bende oyalandıktan sonra ekledi: 'O zaman içeri girelim....'

"Çok iyi şeyler duydum," diyerek mutlu bir şekilde gülümsedim ve barı işaret ettim. 'İki iyi arkadaşım buraya geldi ve el yapımı biralarının gerçekten çok iyi olduğunu söylediler! Ayrıca içeceklerin yanında özel soslu sandviçler ve patates kızartması da veriyorlar-'

Arkamdan gelen, beni döndüren ve yüzümü yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yapıştıran biri tarafından kesildim.

Rigel'in kokusunu tanıdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Parmakları çenemi tutarken bana öyle ateşli ve beklenmedik bir öpücük verdi ki nefesim kesildi. Dudaklarımı öylesine talepkâr bir şekilde yalayıp yuttu ki, ince bedenim onun ateşli tutkusu altında neredeyse çökecekti.

Kolunu kavradım ve Rigel kısık gözlerini Will'e dikti, beni öpmeye devam ederken ona yakıcı bir bakış fırlattı. Ciğerlerimde daha fazla nefes kalmadığından emin olarak deri ceketini sıktım ve o da geri çekilmeye karar verdi.

Kıpkırmızı kesilmiş ve sarsılmış bir halde saçlarımı topladım ve Rigel rahat, sahte bir masumiyetle suskun arkadaşlarıma doğru dönmeden önce bir kolunu omuzlarıma doladı.

"Oh, *William*," dedi dilini şaklatarak. 'Sen de buradasın. Ne kadar dağınık bir beynim varmış, seni *hiç* görmedim.

Elbette onu görmüştü. Ona öfkeyle bakmıştı.

Will donakalmış bir halde ona bakarken, kızlar da şaşkın ifadelerle ona bakıyorlardı.

Kesinlikle dramatik bir giriş yapmıştı ama görünüşünün bu kadar şaşkınlık yaratmasının tek nedeninin bu olmadığını biliyordum.

Rigel sokakta karşılaşmayı beklediğiniz türden bir adam değildi. Korkutucu ve büyüleyiciydi. Yontulmuş fiziğiyle birleştiğinde doğuştan bir yırtıcı gibi görünen erkeksi bir otorite yayıyordu.

"Sence bu uygun mu? Kekeledim, öfkeliydim ve hâlâ sarsılmıştım.

"Sakın bana beğenmediğini söyleme, *küçük güve*," diye tısladı kulağıma, midemi bulandıran o huysuz ve eğlenceli ses tonuyla.

Ona sitemle kaşlarımı çattım, hâlâ domates gibi kızarmıştım.

"Demek gizemli erkek arkadaş sensin," diye patladı kızlardan biri, arkadaşından cesaret alarak. Ona hayranlıkla baktılar.

Onlara kurnaz bir bakış ve yarım bir gülümseme attı ve yıldızının adını söyledi. "Ben Rigel'im.

Hiçbir zaman açık sözlü olmamıştı ve bu değişmeyecekti ama isterse insanların kendisini sevmesini ne kadar ustalıkla sağlayabileceğini çok iyi biliyordum. Şu anda yaptığı şeyin de bu olduğundan emindim.

'Ah, Nica senin hakkında hep çok ketum davranıyor,' diye sitem etti bana sevgiyle. 'Hiç a ç ı l m ı y o r ! Bize mühendislik okuduğunu ve piyano çaldığını söyledi, ama gerisine gelince, hep...' 'Ellerine ne yaptın? Will onun sözünü kesti. Will onun sözünü kesti.

Rigel'in kırmızı kesikler ve çiziklerle kaplı ellerine bakıyordu.

Dairesindeki saldırı sırasında aldığı yaralardı, benim tedavi ettiğim yaralar.

"Yok bir şey," dedi sakince, gözlerinde bir parıltıyla. "Bir kavga.

Bu doğru değildi!

Will'in yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bir... kavga mı?

"Hayır, sadece kendini kesti," diye küçümsemeye çalıştım ama Rigel dudaklarını zahmetsiz bir gülümsemeye dönüştürdü, göz korkutucu olmak için sesini yükseltmesine gerek olmadığını biliyordu.

"Herifin biri sinirlerimi bozdu. Belki de öfke ile ilgili *ciddi sorunlarım* olduğunu söylediğinde psikiyatristimi dinlemeliydim.

yönetimi ve *kişilik* bozukluklarına güçlü bir eğilim...'

Will iri gözlerle ona bakarken, başını sallayarak kahkahayı patlattı.

Gergin bir şekilde

gülümsedim. "O...

O şaka yapıyor...

Kızlar onun tuhaf espri anlayışını anlayarak rahatladılar ama Will sanki erkek arkadaşım hayal ettiğinden daha da kötüymüş gibi dondu kaldı.

"Peki, içeri girelim mi? Rigel umursamaz bir tavırla, son derece heybetli bir şekilde önerdi. Kolu hâlâ omuzlarımdaydı, sanki bu durum onun için son derece rahatlatıcı bir şeymiş gibi. Will'in yutkunduğunu gördüğümü sandım.

"Sen de mi geliyorsun?

'Oh, davet beni kapsamıyor muydu? Geçen gün görüntülü görüşmede böyle söylediğini sanmıyorum...' Rigel lafı ağzında bıraktı ve Will'e, o konuşma sırasında verdiği tüm dostça *öğütleri* hatırlatan bir bakış fırlattı.

Will işin özünü anlamış gibiydi. Sanki döner kapılar tarafından yutulmaktan daha çok istediği bir şey yokmuş gibi arkasını döndü ve aceleyle bara girdi. Sınıf arkadaşlarım da onu takip ediyor, barın ne kadar havalı olduğu hakkında gevezelik ediyorlardı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı Rigel ekşi bir sesle, "embesilleri kendine çekme konusunda tuhaf bir yeteneğin var.

"Onu korkutmayı bırakır mısın? Ona yan gözle baktım.

"Bu aklımın ucundan bile geçmedi," diye kulağıma tısladı ve kolumu sıktı. Vücudunun yoğun ısıısı iyi niyetimi sınıyordu. Bunun farkında olduğundan şüpheleniyordum.

"Bu yüzden mi geldin? Will yüzünden mi? Döner kapılardan birlikte geçerken sesimde bir sertlikle sordum. Geniş eli yüzüme dokundu. Onu tutmak istedim. Sadece birazcık.

"Yıllardır beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istiyordun... Değil mi?

Yine duruma kendi yorumunu katıyordu. Bu isteğimi sık sık dile getirdiğim doğrudu, ama onu sadece aniden biraz sosyalleşmek *istediği* için gelmediğini bilecek kadar da iyi tanıyordum.

Rigel bir eliyle kapıyı durdurdu. Yüzünü eğdi ve bana baktı. "Burada olduğum için mutlu değil misin?" diye sordu alçak bir sesle, siyah, kadifemsi gözleri kararlılığını yutuyordu.

Ona baktım, boğazım düğümlenmişti, gözlerim parlıyordu ve yanaklarım hala hafifçe kavruluyordu, çünkü gerçekte, onun gelmesinden inanılmaz derecede heyecanlanmıştım, hayal edebileceğinden daha fazla. Gözlerime ve dudaklarıma baktı ve kalbim bir iç çekişle eridi.

"Uslu duracak mısın? Sessizce sordum.

Bir kaşını neşeyle kaldırdı ve kendisini şeytanların en kötüsü gibi gösteren o melek rolüne büründü.

"Her zaman öyle değil miyim?"

Ona bilmiş bir bakış attım ama Rigel beni kapıdan barın hoş sıcaklığına doğru itti. İçerisi daha da güzeldi - küçük ışıklar hoş, rahat, neredeyse şenlikli bir atmosfer yaratıyordu. Masaların etrafında ve barda oturan bir sürü genç insan fark ettim. Popüler bir öğrenci barı olmalıydı.

Diğerlerini arka tarafta bulduk, dairesel bir masanın etrafındaki koltuklara oturduk. Biz de oturduk. Rigel ceketini çıkarmadı ama ben kendiminkini çıkardım ve yanımdaki kanepeye koydum. Büyülenmiş gibi parlak gözlerle etrafıma bakındım. Saçlarımı yavaşça kulaklarımın arkasına topladım ve ancak o zaman masanın diğer tarafındaki Will'in parlak organize üstümle bana sinsice baktığını fark ettim.

Ben arkadaşlarıma gülümseyip bar hakkındaki yorumlarını onaylayarak başımı sallarken o hızla bara doğru baktı.

Yanımda Rigel arkasına yaslandı ve bir kolunu arkama uzattı. Bakışlarının sırtımın alt kısmındaki küçük düğme çizgisini takip ettiğini hissettim ama kızlarla konuşmaya devam ettim.

Garip bir coşku hissediyordum. Adeline evleniyordu, üniversite iyi gidiyordu, özel ve sevgi dolu bir ailem vardı... Bu duyguların hepsi bir araya gelerek yüzümü parlatan ve gözlerimi ışılatan bir mutluluk karışımına dönüşmüştü.

Diğerlerinin dikkati dağılmışken Rigel üzerime eğildi ve yanan dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Biliyor musun, *düşünüyordum da...*" diye fısıldadı, nefes nefese, yumuşak, zehirli. Kelimeler dilinin üzerinde ipek gibi kayıyordu.

Gülümseyerek yaklaştım ve hafifçe sordum: "Ne hakkında?" "*Sana yapmak* istediğim her şey hakkında.

Tıkandım. Gözlerimi kocaman açarak kızardım ve masanın diğer tarafındaki Will'in tereddütlü bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm. Bana genellikle yaptığı şeyleri düşündüm ve daha da çok kızardım.

Rigel yüzünü saçlarıma gömdü ve nefesiyle tenimi yaktı. İyi davranmıyordu, olabildiğince kötü davranıyordu. Onun yakınımda olmasına verdiğim tepkileri kontrol etmek zaten kolay olmamıştı ve benimle bu kadar yakından, küstahça konuştuğunu duymak kesinlikle yardımcı olmadı.

Telefonunun titrediğini hissedince sıçradım.

Rigel biraz isteksizce benden uzaklaştı ve cebinden usulca çıkardı. Özel ders almak için kendisiyle iletişime geçen birçok kişiden biri olduğunu tahmin ettim. Konuşmayı dışarıda, sohbetten ve arka plandaki gürültüden uzakta yapmak için ayağa kalktı.

Kalabalığın arasında kayboluşunu izledim, kalabalık bilinçsizce onun geçmesine izin vermek için ayrılmıştı. Onu orada görmek tuhaftı, diğerleriyle her zaman çatışan bir renk gibiydi.

Her zaman yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Diğer herkes onun yanında aynı görünüyordu, bir elmasın yanındaki taşlar gibi. Elbette herkesin nüansları, kendine has özellikleri vardı ama Rigel herkesten daha karmaşıktı. Birçok yönü yıldızlar gibi parlıyordu. Keskin bir kişiliği ve mineral bir kalbi vardı; onunki gibi bir ruh sadece birkaç kişi için parlardı.

Ve onu sıkıca tutardım. Sonsuza kadar.

"İyi akşamlar," genç bir garson bize nazikçe gülümseyerek kalemini tıkladı. "Size ne ikram edebilirim?"

Onu selamladık ve menüden sipariş verdik. Seçimlerimizi hızlıca not defterine not etti. Rigel için çok dumanlı olmayan bir porter seçtim. Gerçekten beğeneceğini umuyordum. Garson kız yanımdan ayrıldı.

Diğerlerinin üniversite, derslerimiz, öğleden sonraki laboratuvarlar hakkındaki sohbetlerine katıldım ve birkaç dakika sonra içeceklerimiz geldiğinde Rigel hâlâ gelmemişti.

Etrafta onu aradım. Çok endişeli ya da yapışkan olmak istemiyordum, ancak hastalığı nedeniyle her zaman bir kriz geçirmesinden ve kendini kötü hissetmesinden endişeleniyordum. İlaçlarını almasına yardımcı olmak dışında yapabileceğim bir şey olmasa da, her an başına bir şey gelebileceği fikri beni üzüyordu.

Hemen döneceğime söz vererek ayağa kalktım ve onu aramaya gittim. Sadece dışarıya bir göz atsam bile iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Ama çıkışa doğru yönelmeye gerek yoktu. Sürpriz bir şekilde onu barın yanında elinde telefonuyla bir *grup insana bakarken* buldum.

"Rigel?"

Elini tuttum ve dönüp kendisinininkiyle birleşen yara bantlarıyla kaplı parmaklara baktı. Benim olduğumu anladığında sakinleşti. Bunca yıldan sonra bile bazı spontane hareketlere alışkın değildi.

Yanında üç erkek ve daha önce hiç görmediğim bir kız vardı.

"Merhaba," dedim, şaşırmış ve kafam karışmış bir halde, sonra ona baktım, gözlerini arıyordum. "İçeri girdiğini görmedim..."

"Bu bizim hatamız," dedi çocuklardan biri dostça, elleri ceketinin cebinde. "Tesadüfen birbirimize rastladık."

Ona meraklı bir bakış attım ama şaşkın ifademi fark eden kız sıkı bir gülümseme takındı ve biraz da memnuniyetle, "Aynı fakültedeyiz," dedi.

"Oh!" Gülümsedim, göğsümde yoğun bir sıcaklık yayıldı.

İlk defa onun sınıf arkadaşlarıyla tanışma fırsatı buldum ve bundan çok mutlu oldum.

'Tanıştığımıza memnun oldum! Ben Nica.'

"Sen... onun arkadaşı mısın?" diye sordu içlerinden biri kararsızca. Rigel'in yalnızlığının, her türlü yakınlığa karşı temkinli oluşunun, kararsızlıklarının nedeni olduğunu fark ettim.

"Ben onun kız arkadaşım," diye sakince cevap verdim, şok olmuş bir tepkiyle.

Hepsi bana yeni bir farkındalıkla gülümsedi, sanki benim mutlu, neşeli varlığım Rigel'i daha cana yakın gösteriyormuş gibi.

"Vay canına..." dedi daha önce konuşan adam, diğerlerine göz kırparak.

"Bize kimseyle görüştüğünü söylemedin, Wilde," diye gülümsedi kız, onu duyduğumdan emin olmak için. 'Bundan hiç bahsetmedin, bir kez bile...'

Sanki üzgün olmamı bekliyormuş gibi bana baktı ama yüzüm berrak ve sakindi.

Neden bir şey söylemediğini bilmeme gerek yoktu. Rigel çekingen, kapalı ve içe dönük biriydi. Kesinlikle başkalarına kendinden bahsedecek türden biri değildi. Nasıl biri olduğunu biliyordum ve ondan hiçbir şey için şüphelenmiyordum.

Paylaştığımız şey yok edilemezdi. Ruhlarımızın ötesine geçti ve tüm kelimelerden daha güçlüydü.

Ancak o benim sessizliğimi bir zafer olarak yorumladı. Rigel'e bakmadan önce gülümsediğimde yüzündeki memnuniyeti gördüm.

"Sadece içkilerin geldiğini söylemek istedim," dedim usulca, onu rahat bırakmak niyetiyle. "Sana bir hamal getirdim. Sonra diğerlerine döndüm ve onlara nazikçe gülümsedim. "Benim için bir zevkti. İyi akşamlar dilerim.

Onlar da vedalaştılar ve beni tekrar görmeyi umduklarını söylediler, ama kız sessiz kaldı, yanağının içini bir parça ironiyle ısırıldı. Bana küçümseyen bir bakış fırlattı, sonra aç gözlerle Rigel'e baktı, arkasını dönmeden önce gördüğüm son şey buydu.

Gitmek için hamle yaptım ama aniden tereddüt ettim ve geri döndüm. Kararlılıkla Rigel'in yüzünü kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Ona sarıldım, nefes kesici bir öpücükle onu boğdum, parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Onu o kadar tutkuyla öptüm ki kendimi bile şaşırttım. Ağzını, gücünü, kalbini, her şeyini aldım ve sonunda, dudaklarını kızarmış ve şişmiş bırakarak son derece gürültülü bir şaplakla geri çektim.

Tam bir sessizlik vardı.

Şaşkınlıkla bana baktılar, bazılarının kaşları kalkıktı, bazılarının yüzünde sessiz bir onay vardı ama ben arkamı dönmedim.

Kollarımda hareketsiz duran Rigel bana baktı, gözleri şoktan hafifçe açılmış ve saçları dağılmıştı. Bu o kadar alışılmadık ve sevimli bir ifadeydi ki ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Masamızda görüşürüz.

Dudaklarına daha yumuşak bir öpücük daha kondurdum ve tamamen rahatlamış bir şekilde oradan uzaklaştım, giderken onun tutkulu bakışlarını ve kızın şaşkın bakışlarını üzerimde hissettim.

Bize geri döndüğünde, daha önce oturduğu koltuklarda otururken, onda kimsenin fark etmediği ince bir titreşim hissettim. Bunu ancak daha sonra, sokakta, partiye gitmek için diğerlerinden ayrıldığımızda doğrulayabildim.

"Bu da neydi şimdi?" diye imalı bir şekilde kulağıma fısıldadı ve kolunu kendinden emin bir şekilde omuzlarıma doladı.

Alaycı ses tonunu fark ettim ve hızla ona baktım.

"Sakin bana beğenmediğini söyleme..." diye mırıldandım, ona bakamayacak kadar utanmıştım.

Rigel dudağını ısırды ve göğsünden nadiren çıkan alçak, hırçın bir kahkaha patladı, kemiklerimde titreşti. Biraz şaşkın ve kızarmış bir halde ona baktım ve birden göğsüm yakıcı bir aşkla kabardı.

Onu gülümserken ve kendi halinde görmeye alışkın olmalıydım ama değildim. Onu böyle parlak renklerle aydınlanmış görmek neredeyse... tuhaftı. Tuhaftı ama nahoş değildi. Hayır, tuhaf ve *güzeldi*, harikaydı, çarpıcıydı, nefes kesiciydi. Karanlıkta çakan bir şimşek gibi kalbinizi ve ruhunuzu büyüleyen bir tuhafılık.

Rigel benim için böyle bir şeydi.

Karanlığın içindeki ışığım.

Güneşten daha parlak bir fırtına parıltısı.

"Touché..." diye mırıldandı, gülümsemesi hâlâ dişlerinde parlıyordu.

Ruhum onun kahkahalarıyla sıırılsıklam olmuştu, içime kapandım ve başımı arkaya yaslayıp koluna hafifçe vurarak kıkırdadım.

Normallüğimizin içinde her zaman benzersiz ve özel bir şeyler vardı. Ve bu... bu asla değişmeyecekti.

-

"Tebrikler! Adeline'a sıkıca sarılarak haykırdım.

Pastel renkli elbisesinin içinde ışıl ışıl görünüyordu ve yüzünü görmeden önce bile yanaklarının kızardığını anlayabiliyordum. Uzaklaştı ve parlak gözleri ve pembe yanaklarını çerçeveleyen iki inci k pesiyle bana gülümsedi. Bence inanılmaz görünüyordu. Yanındaki Carl beni selamladı, kulakları duygusallıktan kıpkırmızıydı.

"Ailesi de burada," dedi Adeline bana, Carl'ın arkadaşları ve dükkânın sadık müşterileri arasındaki ailesini göstererek. Onlarla tanışmam için ısrar etti ve aile üyelerine özgü yumuşak bir gururla beni onlarla tanıştırdı.

Ellerinde şampanya kadehleri olan Dalma ve George'a merhaba dedim. Asya da onlarla birlikteydi. Durdum ve ona binlerce anlamla yüklü tereddütlü bir g l msemi verdim. O da başını eğdi ve bana derin bir g l msemiyle karşılık verdi; belki bir gün bunun üzerine birçok şey inşa edebilirdik.

Birkaç gün önce duruşmada benim için yaptıklarını asla unutmuyacaktım.

Kapı zili aniden çaldı. Konuklar hâlâ geliyordu. Rigel'e baktım ve onları karşılamaya gideceğimi söyledim. Başını salladı ve Asya'nın ailesi ona merhaba demek ve biraz sohbet etmek için yaklaştı. Onlardan ayrıldım ve kapıyı açmaya gittim.

Yüzünde muzip bir ifade olan ve elleri kalçalarında bir kız önümde belirdi. "Parti burada mı?"

"Sarah! Gülümsedim ve o da elini yüzüne götürerek heyecanla bana baktı.

'Ne güzel bir mahalle, Nica, çok şirin! Bütün bu çiçekler, çitler...'

"Yoldan çekilecek misin?" diye homurdandı arkasından biri.

Miki ona huysuz bir bakış atarak yanından geçti. Dönüştüğü kadının köşeli, çekici yüzüne hayran kaldım.

Uzun siyah saçları sırtına dökülüyordu ve güzel, dolgun ağzında hâlâ sakız çiğniyordu. Dar siyah bir pantolon, bir çift platform savaş botu ve vücudunu gizleyen soluk, bol bir kazak giymişti. Miki her zaman cömert kıvrımlara sahip olmuştu ama bunları hiç göstermemişti. O

Yumuşak, rahat giysiler içinde kendini her zaman daha rahat hissedirdi ve zaman içinde olgunlaşmış olsa da tarzı değişmemişti.

"Burada olmana sevindim," diyerek onu mutlulukla selamladım ama bana uzlaşmacı olmaktan uzak bir bakış fırlattı ve ceketini çıkarmak için döndü. Biraz telaşla ona baktım ve Sarah'ya doğru ilerledim.

"Ne oldu? Neden morali bozuk?"

"Sence ne oldu? Arabayı doldururken moronun biri ona ıslık çaldı... Bu tür şeyleri nasıl karşıladığını bilirsiniz..."

Miki ona ters ters baktı.

"En azından katılmayabilirdin," diye tersledi. Sarah kıs kıs güldü.

'Sadece minnettarlığımızı gösteriyorduk...'

O anda -şans eseri- başka biri kapıyı çaldı. Kapıyı açtım ve aniden güçlü bir parıltıyla kör oldum.

"*Bam!* Billie kendinden geçmiş bir halde patladı. "Ah, bu gerçekten çok güzel... Adını *Panter'in Saldırısı* koyacağım..." Miki'nin ekrana takılan ağır makyajlı gözlerine baktı ve onaylarcasına başını salladı. Sonra neşeyle gülümseyerek başını kaldırdı. "Merhaba!"

Saçlarını kestirdiğinden beri sarı bukleleri dağılmıştı ama bence bu kesim onu çok güzel gösteriyordu. Kabarcıklı kişiliğine uyuyordu.

"Tam zamanında geldin! Onu selamladım ve içeri aldım. "Norman şampanyayı dolduruyor.

Onun arkasında, çok uzun boylu, hafif çelimsiz bir çocuk ürkek adımlarla öne çıktı. Sanki bir kiliseye giriyormuş gibi hemen kasketini çıkardı.

'Merhaba, Nica... Beni davet ettiğin için teşekkürler. Bir şişe şarap getirdim...'

"*Vince!* Sarah sanki takımı kazanmış gibi kollarını iki yana açarak gülümsedi.

"Oh, merhaba, Sarah..."

'Bu kaslar da ne? İnanılmaz! Şuna bir bak! Kadın ıslık çalarak Vincent'ın sıksa kollarına dokundu ve Vincent kızardı, gururu okşandı.

"Şey... Evet, bilirsin, çalışmaya başladım ve... Oh, merhaba, Miki," diye kekeledi çabucak.

Miki ona bakmadan her zamanki gibi cevap verdi ve Vincent kasketini elinde sıkarak Miki'ye baktı.

Ondan bir onay kırıntısı koparabilmek için elinden geleni yapıyordu, ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Ama Vincent o kadar utangaç ve beceriksizdi ki ondan hoşlanmamak mümkün değildi ve Miki'nin de o sert dış tabakanın altında bunu çok iyi bildiğinden emindim.

"İçeri gelin," diye davet ettim onları. 'Anna aperatifleri fırından yeni çıkardı...'

Partinin Adeline için olduğunu biliyordum ama arkadaşlarımı da davet etme cüretini göstermiştim. Etrafımı sevdiğim insanlarla çevrelemeye bayılıyordum. Bu bana kendimi sıcak, hoş ve sarmalayıcı bir balonun içindeymişim gibi hissettiriyordu. Belki de çocukken kendime ait hiçbir şeyim olmadığı ve bu yüzden mutluluğun paylaşılması gerektiğine inanarak büyüdüğüm için, onların her zaman burada, evde olmalarını diledim.

Sarah içmiyordu, ama Vincent kısa süre sonra elinde iki şampanya kadehiyle döndü. Birini buklelerinin altından tatlı tatlı gülümseyen Billie'ye uzattı.

"Teşekkürler, tatlım.

Diğerinin onun için olduğunu düşünmüştüm ama onun yerine Miki için uzattı.

Tereddütsüz ona baktı.

"Şampanya sevmem," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak.

"Biliyorum..." Vincent beceriksizce cevap verdi. "Sana biraz beyaz şarap getirdim... En sevdiğin şarap olduğunu biliyorum..."

Miki ona baktı. Sarah arkasından ona coşkulu bir şef öpücüğü ve muzaffer bir başparmak işareti verdi.

Billie en iyi arkadaşını biraz endişeyle izliyordu. Miki, Vincent'ın kendisine uzattığı bardağı almaya karar verince rahat bir nefes aldı. Birinin kendisine iyi davranmasına nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Miki, somurtkan bir ifadeyle bardağı göğsünde tuttu. Billie'nin umut dolu gözleriyle karşılaştı ve

"Teşekkürler" diye mırıldandı.

Vincent kızardı ve geriye doğru bir adım attı. Sonra ellerinin boş olduğunu fark etti ve daha fazla içki almak için sallana sallana gitti.

Biri diğferinden daha garip bir şekilde Norman'a çarparken Sarah, "Ona bayılıyorum," dedi.

Billie'nin gözleri minnettarlıkla yumuşadı. Bu sözler onu rahatlatmıştı; tek duymak istediğı bunlardı.

Biraz sonra, parti tüm hızıyla devam ederken, Vincent'ın hareketli bir konuşmanın ortasında el kol hareketleri yaptığını gördüm.

Yanındaki Rigel kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir elinde şampanya kadehi, yüzü hafifçe eğilmiş, gölgede kalmıştı. Keskin kaşlarının altındaki gözleri bir tarafa bakıyordu. Vincent'ın bu kadar yakın davranmasından kuşkulandığı belliydi, ama aynı zamanda Vincent'ın fark etmeyeceğı kadar da kendini *tutuyordu*.

Gülümsememi gizlemek için boşuna uğraştım.

Vincent uzayı, kozmolojiyi ve kuantum teorisini seviyordu ve Rigel'e büyük saygı duyuyor gibiydi. Rigel'in sessizliğı ve temkinli bakışları Miki'yi bir büyücü gibi gösterse de, Vincent onu gördüğüne memnun olmuş görünüyordu.

Ve çok farklı olmalarına rağmen Rigel ona *iyi* davranmaya çalıştı. Ya da en azından medeni.

O anda, biraz ötede Anna'nın onu izlediğini fark ettim. Hafif hüzünlü bakışlarında Rigel'in asla karşılık veremeyeceğı bir sevgi vardı.

Bir keresinde bana '*Ben... bağlılık kuramıyorum,*' diye fısıldamıştı.

Anna ve Norman'la akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmıştık ve bu kesin itiraf sessizliğı bozmuştu. Neyi kastettiğini hemen anlamıştım, çünkü içten konuştuğunda ses tonu değişiyordu.

Ona baktım, elleri ceketinin cebindeydi, siyah saçları geceye karışıyordu. Böyle anlarda gözlerimin içine bakmak onun için her zaman çok doğrudan bir davranıştı.

Onlardan hoşlanamazdı.

Kimseden hoşlanamazdı. Gerçek buydu.

Terk edilme sorunları ve hastalığının psikolojik yükü, çocukluğundan beri onu duygusal olarak ciddi şekilde güvensiz bırakmıştı.

Ve başrahibe ile olan ilişkisi işleri daha da kötüleştirmişti. Rigel'in çocukken umutsuzca şefkate ihtiyacı vardı ama bunu onun gibi bir kadından almak, onu şimdiye kadar aldığı tek sevgi biçimini reddetmeye itmişti. Margaret bir canavardı ve bunu biliyordu.

Bu durum onun şefkati reddetmesine, bağlanmadan büyümesine ve onları kendinden uzaklaştırmasına yol açmıştı. Yalnızlık, hayal kırıklığı ve normal bir ilişki için referans noktalarının olmaması, duygusal bağlar kurma yeteneğini ciddi şekilde zayıflatmıştı.

Bu onun hatası değildi. Kendini bir hastalıktan korur gibi korumuş, hastalanmasını engelleyecek antikorları üretmişti.

O karanlık sokakta onun sessizliğini kabul etmiş ve elinden tutmuştum. Anna ve Norman'ın onu gerçekten ne kadar sevdiğini söyleyemedim. İçten içe, uzun zaman önce olduğu çocuğun onların sevgisine karşılık vermek isteyeceğinden emindim.

Kapı zili tekrar çaldı.

Bardağımı bıraktım ve doğruca kapıya yöneldim, ama oraya varamadan Klaus bacaklarımın arasından kıvrıldı. Durdu ve bana öfkeyle baktı, evde bu kadar insan olmasından rahatsız olmuştu. Onu kucağıma aldım ve başını öptüm, istediği gibi kulaklarının arkasını kaşıdım ve mırıltılar çıkarınca gülümsedim. Onu nazikçe okşadıktan sonra merdivenin ilk basamağına koydum. Bana kızgınlıkla baktı, muhtemelen onu hak ettiği gibi telaşlandırmadığım için gücenmişti.

'Geliyorum...' dedim kapıyı açarken.

Donup kaldım.

Geçmiş, gözlerimin altında yeniden belirdi ve beni bir an için şimdiki zamandan kopardı.

Önümdeki çocuk arkasını döndü. Onun yüzüne baktığım anda kalbimin yok olduğunu hissettim. Zaman durdu.

'...Peter?' Güçsüzce fısıldadım.

Bana baktı. O gözleri çok iyi hatırlıyordum. "Nica..."

Kalbimin şiştiğini hissettim. Nefes alamıyordum. Hiç düşünmeden, inanamayarak kollarımı ileri uzattım ve ona sarıldım. Kızıl saçları yanağıma değdi.

Peter'ın kaskatı kesildiğini ve titrediğini hemen fark edemeyecek kadar yoğun duygulara kapılmışım.

Onu, gözlerinin altında sürekli mor halkalar olan, her zaman herkesten daha çok ağlayan ve bulabildiği herkesin arkasına saklanan sıska bir çocuk olarak hatırlıyordum. Zulme karşı kendini nasıl savunacağını hiç bilmiyordu. Onun gibi nazik bir ruhun kendini koruyacak gücü bile yoktu.

"Yapamam... Buna inanamıyorum..." Nefes nefese ondan uzaklaştım. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Ancak o zaman ne kadar solgun olduğunu ve boynundaki gergin sinirleri fark ettim. Bu tepkiye neden olanın ben olduğumu fark etmem bir anımı aldı.

"Evet..." Peter gülümsemeye çalıştı ama ağzının kenarı garip bir şekilde seğirdi. Dudakları sürekli karıncalanıyor gibiydi. Kalbim şaşkınlığa kapıldı ve sonra kafama dank etti: Onu korkutmuştum.

Temel bir şeyi gözden kaçırmıştım. Peter da benim gibiydi. Ama çok daha fazlası.

O da büyümeyi bırakmıştı.

Adeline bana uzun zaman önce, onun olanları asla atlatamadığını söylemişti. "Adeline beni davet etti," diye yutkundum. Yavaş yavaş sakinleştiğini gördüm.

Aşağı. 'Burada olduğumu biliyordu... duruşma için. O gün seni gördüm,' diye itiraf etti. "İkinizi de gördüm. Ben de oradaydım. Tanık kürsüsünde söylediklerini dinledim Nica. Bir merhaba demek istedim ama sonrasında seni bulamadım.

Kaçmıştım, nedeni buydu.

Ona her şeyi ifade ettiğini umduğum titrek bir gülümseme verdim.

'Orada olduğunu bilseydim, kalacak gücü kendimde bulabilirdim.

Peter'ın gözleri bir saniyeliğine sarsılarak bir tarafa kaydı ve bunun onun tedirginliğini ve utancını gösterme şekli olduğunu hissettim.

"Çok cesurcaydı," dedim daha yumuşak bir sesle. "Yaptığın şey. Sen olmasaydın... o asla mahkum edilemezdi.

Margaret bize daha fazla eziyet etmeyecekti. Çeşitli tanıklıklar, çok sayıda kanıt ve neden olduğu kalıcı psikolojik hasara ilişkin tıbbi raporlarla, mahkeme onu sadece

Suçluydu, ama aynı zamanda başka hiç kimseye zarar veremeyeceği anlamına gelen bir ceza da vermişti.

Geleceğimizi istila edemezdi.

Sadece geçmişimizi.

Her şeyi tetikleyenin Peter olduğunu öğrendiğinde ne düşündüğünü merak ettim. Hiçbir zaman tepki verecek kadar güçlü olmayan tek kişi, her zaman bir şey yapamayacak kadar küçük ve ondan korkan tek kişi.

"İçeri gel," diye onu sıcak bir şekilde davet ettim ve geçmesine izin vermek için kenara çekildim. Ona makul bir mesafede durdum ve bir daha rızası olmadan kişisel alanını işgal etmeyeceğimi anlayacağını umdum.

Peter temkinli bir şekilde içeri girdi ve kendi ceketini çıkarmasına izin verdim. Onu orada, benim şimdiki zamanımda görmek tuhaftı. İlk düşündüğüm şey onu Anna ve Norman'la tanıştırmak istediğimdi.

Onu kanepeye oturttum ve içecek bir şey getirip getiremeyeceğimi sordum ama reddetti. Sol göz kapağında küçük bir seğirme olduğunu fark ettim ve endişeyle etrafına bakmaya devam etti.

Hâlâ aynı havuç rengi saçlara, uzun burnunun üzerinde aynı soluk mavi gözlere sahipti. Yüzünde her şeyden çok çiller vardı ve artık genç bir adam olmasına rağmen sıska yapısı hiç değişmemişti. Hâlâ küçük, kırılgan ve korkmuş görünüyordu. Küçük bir çocuk gibi.

"Yani... burası senin evin mi?"

"Evet," dedim usulca, yavaşça yanına oturarak. 'Milligan'larla on yedi yaşındayken tanıştım. The Grave'e gelmişlerdi... Çok hoş insanlar. İstersen seni onlarla tanıştırmak isterim.

Fazla abartmak istemedim. Buraya yeni gelmişti ve yabancılarla ne kadar rahat olduğunu bilmiyordum. Belki de Adeline ona bu kadar çok insan olacağını söylememişti. Bakışları sanki odadaki herkesi bir çift gözle görmek istiyormuş gibi etrafta gezinip duruyordu.

"Saint Joseph'e taşındığınızda evlat edinildiğinizi biliyorum. Bir tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak gözleriyle buluşmaya çalıştım ve o da başını salladı. Peter da Adeline ile aynı zamanda ayrılmıştı. Ancak o, yeni enstitüde uzun süre kalmamıştı.

"Killer," diye duyurdu ve telefonunda koyu tenli, mutlu, gülümseyen bir çiftin fotoğrafını gösterdi. Fotoğrafta Peter kollarını oğullarına sarmış huzurlu görünüyordu, parmakları V işareti yapan küçük bir çocuk.

Gülümsediğimi görünce biraz rahatlar gibi oldu.

"Ben on üç yaşındayken geldiler," diye açıkladı. "O gün... şey, ayağım halıya takıldı. İyi bir izlenim bırakmak istiyordum ama onun yerine salondaki bir bitkiyi kırdım. Hemen beni tanımak istediklerine karar verdiler. Sanırım hoş biri olduğumu düşündüler.

Elimi ağzıma götürerek güldüm ve Peter hafifçe gülümsedi. Bana onlardan, okuldan, enstitüden ayrılıp bir aile tarafından karşılanmanın nasıl bir his olduğundan bahsetti. Söyledikleri beni çok etkilemişti ve hayatında neler olup bittiğini biraz daha öğrenmekten mutlu olmuştum.

Ancak Peter aniden dondu kaldı. Yüzü taşa döndü ve gözleri şokla sertleşti. Bu beklenmedik değişim karşısında şaşkınlıkla bakakaldım ve içgüdüsel olarak nereye baktığını görmek için arkamı döndüm.

Fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Rigel.

Odanın diğer tarafında Rigel'i görmüştü.

Adeline onunla hararetli bir şekilde konuşuyordu ve solgun dudakları her zamanki münzevi ifadesiyle mühürlenmiş olsa da, siyah gözleri ona dikkat ediyordu. Gülümsedi ve onu şakacı bir şekilde dürttü. Adam öyle bir şey söyledi ki Adeline kahkahalara boğuldu.

"O..." diye soluk soluğa kaldı Peter, sesi tanınmaz haldeydi. "O... o... burada ne yapıyor..."

"Düşündüğün gibi değil Peter," demek için acele ettim.

Rigel'in çocukluk anılarımızda oynadığı rolü hatırladım. Rigel'in Peter'ın beni kendisine karşı uyardığı *vahşi* ve *zalim* canavar.

"Bilmediğin şeyler var," diye nazikçe devam ettim. 'Rigel'in... başhemşire ile hiçbir zaman bir ilgisi olmadı. İnan bana.

Belki onu Margaret'in duruşmasında görseydi her şey farklı olurdu ama Rigel o gün orada değildi.

'Er ya da geç onu tekrar göreceğimi bilmeliydim. *Şuna bak,*' diye acı acı tükürdü. Peter'ın gözünde Rigel kusursuz, pırıl pırıl bir genç adamdı ama o kötü muamelenin izlerini her zaman taşıyacaktı. "Hiç değişmemiş.

"O senin düşündüğün gibi biri değil," dedim biraz ekşiyerek.

Vücudu gergindi, göz kapağındaki seğirme giderek daha fazla strese girdiğini gösteriyordu. Elini tutmak istedim ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum.

"Peter," diye fısıldadım. 'Rigel hayal ettiğin çocuktan çok farklı...'

"Onu mu savunuyorsun?" İnanmaz gözleri benimkilere kaydı. 'Sonra Sana yaptığı *her şeyi*'?

Bana sanki bir uzaylıymıŐım gibi baktı. Birden yüzünü karanlık ve zehirli bir şey kapladı.

"Elbette. Ne de olsa bu konuda hep iyiydi. *Manipüle* etmede İnsanlar... Adeline onu bu yüzden davet etmiş olmalı. Bunca zaman sonra bile...'

Onlara tekrar bakarken gözlerinde bir kıskançlık belirtisi vardı. Adeline'e karşı bazı duygularını bastırdığını hissediyordum.

Yine de, Peter'ın Rigel'den her zaman hoşlanmadığını bilmeme rağmen, onu Carl'dan daha çok kıskanıyor gibiydi.

"Yanılıyorsun," dedim yumuşak ve içten bir sesle. 'Adeline onu seviyor. Ona bir kardeş gibi değer veriyor.

"Oh, ama bu *onu becermesine* engel olmadı," diye tısladı sertçe. Nefes almayı bıraktım.

Kalbim durmuş gibi hareket edemeden Peter'a baktım. "Ne?

"Sorun nedir? Bilmiyor muydun?"

Donmuş bir halde ona baktım ve iğdsel olarak bakışlarım Adeline'e kaydı. Onu orada gördüm, gülümsüyordu, mutluydu, niŐanlısına deliler gibi aşıktı. Peter'ın sözleri beynimi kemiriyordu.

Peter bana 'Onunla aynı odayı paylaştım,' diye hatırlattı. 'Neden bahsettiğimi biliyorum. O geldiğinde kalkıp gitmek zorunda kalırdım... Her

Lanet olası zaman... Ondan başka bir şey görmüyordu. Her zaman ve sadece onu. Sanki zaten herkesin dikkati onda değilmiş gibi...'

Rigel'e nefret dolu bakışlar fırlattı. 'Burada olmasına şaşırmadım, muhtemelen onun üzerindeki etkisini hatırlatmak istiyor. Ya da *hala* sahip olduğunu...'

"Rigel burada benimle," diye patladım, neredeyse otomatik olarak. Beynim allak bullak olmuştu, göğsümde garip bir his vardı ama bu kelimeler yine de ağzımdan çıkmayı başardı. "Biz... biz birlikteyiz.

Peter sanki az önce ona iğrenç, tiksindirici bir şey söylemişim gibi baktı. Dehşet yüzünde garip bir kontrast yaratmıştı - bir çocuğun gözlerine sahipti ama bir yetişkinin kuşkucu öfkesi vardı.

"Siz... *birlikte misiniz?*" diye tekrarladı, sanki delirmişim gibi. 'Onunla mı çıkıyorsun? Sana nasıl davrandığını unuttun mu? Senden nefret ediyordu, Nica!' "Benden nefret etmiyordu, Peter," diye fısıldadım. Rigel bir masal olmasına rağmen Diğerleri anlayamıyordu, Peter geçmişimizin bir parçasıydı ve ben onun fikrini değiştirme ihtiyacı hissediyordum. "Tam tersine...

"Tabii ki," diye alaycı bir şekilde patladı. "Sana aşıktı ama defalarca *başka bir kızla yattı*.

Sıçradım. Bu sözler beni tam kalbimden vurdu, iyi yerleştirilmiş bir tekme gibi. Sustum ve Peter başını salladı, şimdi biraz da acıma duygusuyla.

"Sen her zaman çok saftın, Nica.

Göğsümün derinliklerinde bir şey kıpırdadı, yandı, ısrarcı oldu ve gözlerimin Rigel'e bakmasına engel olamadım.

Obsidyen bakışları odayı kesti. Adeline artık onun yanında değildi. Onun yerine dikkatini tamamen yanımdaki kanepede oturan çocuğa vermişti. Peter'a hareketsiz gözlerle bakıyordu, onu kapının girişinde gördüğümde hissettiğim aynı tanıma parıltısıyla.

Bir an sonra bakışları benimkilerle buluştu.

O anda, onun ve Adeline'in birbirlerine dokundukları, bizim gibi birlikte oldukları düşüncesi beni içten içe eritti.

Yıllar önce geri döndüğünde ona verdiği öpücüğü şimdi anlıyordum. O ve Rigel zaten birçok öpücük paylaşmışlardı.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Gözlerimi kaçırarak ayağa kalktım ve odadan çıkmadan önce Peter'a özürlerimi sundum.

Artık fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum: inançlarında, geçmişinde, her şeyi yeniden değerlendiremeyecek kadar kararlıydı. Fikri değişmeyecekti ve benim oradan uzaklaşma ihtiyacım çok güçlüydü. Adeline'in görüntüsü aklıma takılmıştı ve nasıl hissettiğime rağmen onun anını mahvetmek istemiyordum.

Koridorda yürüdüm ve sondaki odaya girdim. Gürültüden ve insanların bakışlarından uzakta, odanın ortasında durduğumda saçlarım elmacık kemiklerime değdi.

Birinin arkamdan kapıyı kapattığını duydum ve kim olduğunu bildiğimden emin olarak arkamı döndüm.

"Sen ve Adeline birlikte miydiniz? Sanki bu sözler dudaklarımı yakmış gibi kendimi tutamayarak sordum.

Rigel bana uzun uzun baktı, yüzü alçalmış, bakışlarını karartan temkinli bir ifade vardı.

"Peter sana böyle mi söyledi?" "Cevap ver Rigel.

Aldığım tek yanıt sessizlik oldu. Ve ben kelimelerin yokluğunu varlıklarından çok daha iyi yorumlamayı öğrenmiştim.

Cesaretim kırılmış bir şekilde başka tarafa baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?

"Tam olarak ne duymak istiyordunuz?

'Konuyu değiştirme. İkinizin de benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. İkinizin fikri...' Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama acı boğazımı kapattı.

Bunun bir önemi olmamalıydı. Rigel ve ben birbirimize ait olduğumuzu keşfetmeden önce oldu, ikimizle ne ilgisi vardı? Hiçbir şey.

Yine de bu düşünce güvensizliğimi kemiriyor, bana huzur vermiyordu.

Adeline bana Margaret beni cezalandırdığında elimi tutanın o olduğunu, beni her seferinde koruyan o olduğunu, davranışlarının her zaman benzersiz bir şey tarafından motive edildiğini söylemişti.

derin, en başından beri. Ama şimdi, bu sözler boş ve uzak görünüyordu.

Yalan mı söylüyordu?

'Bu yüzden seninle geçmiş hakkında konuşmaya çalıştığım da hep gergin oluyordun. Öğreneceğimden korkuyordun.

Mantıklı olmak zorundaydım ama beni karanlıkta bıraktıkları fikri bana işkence ediyordu. Aralarında bir şey olduğu korkusu beni çok sık bunaltmıştı, ilişkilerinin nasıl başladığını çok sık hatırlamaya çalışmışım. Ama sadece bana karşı dürüst olmadıkları için.

Neden her zaman beni bir kenara koymak, korumak ve benim adıma karar vermek zorundaydılar?

Bana gerçeği söylememiş olabilirler mi?

Rigel, sanki bu sözler ona bir şeye mal oluyormuş gibi, "Uzun zaman önce oldu," diye gürleyerek cevap verdi. 'Hayır, öğrenmeni istemedim. Başka ne seçeneğim vardı ki?

"Bana söylememeyi seçtin," diye cevap verdim sessizce. Sesimdeki acıyı duyunca kaşlarını çatı. Bana doğru bir adım attı, gözlerinde hayal kırıklığı vardı.

"Böyle mi oluyor? Peter ortaya çıkıyor ve biz başladığımız yere geri mi dönüyoruz?

"Peter'ı bu işe karıştırma," diye fısıldadım kategorik olarak. "Bana karşı dürüst olan tek kişi o.

"Peter *hiçbir şey* bilmiyor," diye hırladı öfkeyle, üzerimde yükselerek. "Bunca zaman sonra, inanmayı seçtiğin kişi o mu?

"Konu bu değil...

"*Yine de* bana olan güvenini kaybetmen için yeterli!

"Sana hayatım pahasına güvenirim! Sesimi yükselttim, gözlerim savunmasız ve kırılğan bir ifadeyle kocaman açılmıştı. "Anlamıyor musun? Sana kendime güvendiğim kadar güveniyorum - böyle bir konuda sessiz kalmayı seçen sensin. Senin ve Adeline'in benim için ne anlama geldiğini biliyorsun... Onu kız kardeşim gibi gördüğümü biliyorsun... Bana söylemediğin daha kaç şey var?

Belki de aşırı tepki verdim. Belki de bunu söylememeliydim. Ama bunu benden saklamaya karar vermiş olmaları bana tanımlayamadığım bir hayal kırıklığı hissi verdi.

Belki benim yerimde başka bir kız olsa bilmemeyi tercih ederdi.

Belki de başka bir kız karanlıkta, mutlu ve habersiz kalmayı tercih ederdi.

Ama ben değilim.

Rigel'e karşı açık bir kitap gibiydim. Ona herkesten daha çok güveniyordum ama onun da bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Beni kaybetme korkusuyla benden saklamak yerine bana bir şeyler söylemesine ihtiyacım vardı.

Beni kaybetmeyecekti, sadece gerçeği öğrenmek istiyordum. Gerçekten yıllar önce olan bir şey için onu terk edeceğimi mi düşünüyordu?

Hafifçe iç çektim ve başımı salladım. Kollarımı yavaşça indirdim ve üzgün bir şekilde ona baktım.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye fısıldadım belli belirsiz. 'Ve anlatmamayı tercih etmen beni incitiyor. Eğer Adeline hakkında konuşmak istemiyorsan, o zaman aranızda ne olduğunu asla bilemeyeceğim. İyi...' diye fısıldadım, duygularıma rağmen. 'Ama bazen sadece nasıl hissettiğini anlamama izin vermeni istiyorum. Seni tanıyorum Rigel, ama düşüncelerini okuyamıyorum.

Kollarımı kendime sımsıkı sararak yere baktım ve kalbimin en hassas kısmının konuşmasına izin verdim. "Bana güvenebilirsin," dedim içtenlikle. 'Beni incitmekten korkmana gerek yok. Ve eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan... Eğer... Eğer Adeline hakkında konuşmak istemiyorsan... o zaman sana bunu sormayacağım. Aranızda her ne olursa, eğer bana söyleyemiyorsan... bunu kabul ediyorum. Sessizce yutkundum. "Senden şüphe etmeyeceğim... Ama keşke sen de aynısını yapsaydın. Benimle konuşmak için kendini özgür hissetmeni... bana karşı dürüst olmanı. Sana umutsuzca aşığım,' diye itiraf ettim, bastırılmış bir şekilde. "Ve bu asla değişmeyecek.

Tamamen teslim olmuş bir halde başımı kaldırdım. Gülümseme çabalarım bakışlarımdaki acıyla karşılık buldu. Gözlerimi kaçırdım ve hafifçe iç çektim.

"Geri dönelim," diye mırıldandım, yanından geçip giderken.

Kapıya gittim ve açtım, geri dönüp partide sohbet etmeye hazırdım, biz olmadan ilerleyen bir gerçekliğe geri dönmeye hazırdım. Ama bunu yapamadım.

Bir el kapının üzerine indi ve sıkıca kapattı.

Rigel'in nefesini boynumda hissedebiliyordum, sıcak göğsü sırtıma baskı yapıyordu.

Sert vücudunu bedenimde hissettiğimde hareket etmedim. Kıpırdamadan durdum, onun sıcaklığına hapsoldum. O benim sonum ve başlangıcımdı.

O anın sessizliğini her zaman hatırlayacağım. "Seni beş yaşımdan beri seviyorum.

Rigel'in sesi boğuk, zar zor duyulabilen bir fısıltıydı. Dudakları hafifçe kulağıma değdi, sanki bu sözler söylenemez bir sırmış gibi. Nefes almıyordum.

"Elimden geldiğince durdurmaya çalıştım," diye devam etti, kelimeler ağzından dökülüyordu. "Ama bana başka seçenek bırakmadın. Her şeyi kırıp geçtin. Benden her şeyimi aldın ve bunun için senden nefret ettim. Onunlaydım, çünkü seni herkeste aradım... ama hiç kimsede yeterince çil yoktu, hiç kimsede senin saçların ya da gözlerin yeterince soluk değildi.

Bir duraklama daha oldu. Vücudu hâlâ benimkine yakındı, sıcak nefesi boynumdaydı. Bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu hissediyordum.

"Nasıl sevilleceğini hiç bilemedim," diye itiraf etti, küskün ve yenilmiş bir halde. 'İnsanlarla ilgilenemiyorum, nazik olamıyorum. Duygulara inanmıyorum, çünkü bağlanma yeteneğim yok... Ama eğer aşk varsa, o zaman gözlerinde, sesinde ve parmaklarında senin lanet yara bantların vardır.

Elimi kaldırdı.

Cebinden, onun evinde bıraktığım yara bantlarından birini çıkardı, açtı ve parmağına taktı.

Yüzük gibi.

'Sana verebileceğim tek şey bu. Ve eğer bir gün benimle evlenirsen, Nica... herkes senin benim olduğunu, en başından beri sessizce benim olduğunu görecek.

Gözlerim kocaman açıldı. Göz kapaklarımda kaynayan yaşlar titriyor, görüş alanımı dolduruyordu. Duyduklarıma inanamıyordum, bunu gerçekten söylediğine inanamıyordum. Göğsüm sanki az önce biri acımasız bir yara açmış gibi çarpıyordu.

Yavaşça, titreyerek ona doğru döndüm. Rigel gözlerimle buluştu ve sahip olduğu her şeyle bakışlarımı tuttu.

"Benim için Gözyaşı Ustası'nın gözlerine sahipsin," diye mırıldandı. "Ve her zaman da öyle olacaksın.

Sıcak, şiddetli bir dalga göğsüme çarptı. İçimden sınırsız duygular fııskırdı, her yerimi yaktı, ruhumu başka hiç kimsenin bana veremeyeceğı bir ışııkla doldurdu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Yanağıma dokundu, yavaşça okşadı ve ben kurdu değil, başka bir şeyi gördüm.

O, Mezar'ın eşığinde beni ilk kez gören çocuktu.

Mahzende benimkini tutacak cesareti bulan el onun eliydi. Beni kaldıran, koruyan kollardı.

Benim için tokat yiyen yüz.

Bana vermeye asla cesaret edemediğı kalbi. Ama o, her şeyiyle benim adım haykırıyordu.

Onu bana uzattı, elleri çiziklerle kaplıydı. Şefkatle sevmeyi hiç bilmemiş olsa da, bana kendisinin en kırılgan ve savunmasız yanını gösteriyordu.

Rigel hayatı boyunca ilk kez, yıllardır bilinçsizce duymak istediğim sözleri itiraf etti.

Beklediğim, umduğum, gizlice sevdiğim.

Ve onları bir daha hiç duymasam bile, o sadece gözleriyle konuşan çocuk olarak kalsa bile, kalbim her zaman, sonsuza dek bu sevgiyle dolu olacaktı.

Çünkü bir felaket olduğumuz doğru değildi. Hayır.

Biz bir şaheserdik.

İçlerinde en güzeli ve en görkemlisi.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve gülümsedim. Ona tüm kalbimle, ruhumla, gözyaşlarımla ve parmağımdaki yara bandıyla gülümsedim.

Ona olduğum kadın ve her zaman olacağım küçük kız gibi gülümsedim.

O da gözlerinin tüm derinliğıyle bana gülümsedi. O

gözlere her zaman delicesine aşık olacaktım.

Kendimi onun kollarına attım, daha önce hiç olmadığı gibi kucaklamasına daldım. Her parçamla ona sarıldım ve Rigel üzerime eğildi, sanki dünyadaki en küçük, en kırılgan ve en değerli şeymişim gibi beni tuttu. Beni kollarının arasına aldı ve ben de bir kelebek gibi onun kalbine yapıştım.

Alnımı onunkine yasladım ve onu öptüm, tekrar ve tekrar ve *tekrar ve her öpücük bir* gülümsemeydi, her öpücük bizi sonsuza dek birleştirecek bir gözyaşıydı.

Ve finalimizin eşiğinde, anladım ki bu hikâyenin bir kıssadan hissesi varsa o da *biziz*.

Evet, biz.

Çünkü ruhlarımız binlerce güneşin gücüyle parlıyordu.

Ve tıpkı binlerce yıllık takımyıldızlar gibi, bizim hikâyemiz de orada yazıldı.

O sonsuz gökyüzünde.

Talihsizlik kasırgalarının ve yıldız tozu bulutlarının ortasında. Ebedi, yok edilemez.

Her türlü ölçünün ötesinde.

Sonsöz

Güzel Noel ağacının üzerindeki peri ışıkları ateş böcekleri gibi parıldıyor, loş ve süslü oturma odasının en ücra köşelerine bile altın rengi bir ışık saçıyordu. Parlayan mermer zeminde ses çıkarmamaya çalışarak ilerledim.

Küçük bir kız şöminenin önündeki kanepede kıvrılmış uyuyordu, tamamen mutluydu, küçük yüzü yakışıklı bir adamın göğsüne yaslanmıştı. Güçlü bir ön kol onu gevşekçe sarmıştı.

Rigel'in başı bir yana eğikti; gözleri kapalıydı.

Otuz dört yaşında, her zamankinden daha da çekiciydi. Çenesinde bir sakal gölgesi vardı ve vücudundaki her kas doğal koruma içgüdüsü doğrultusunda bilenmiş görünüyordu. Geniş omuzları ve belirgin bilekleri ona, bir odaya girer girmez fark edilen, baştan çıkarıcı bir özgüven havası veriyordu.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek kızı dikkatlice aldım ve kollarıma aldım.

Bütün günü birlikte geçirmişlerdi.

Beş yıl önce hayatımıza girdiğinde Rigel bana korkusunu itiraf etmişti: diğer herkes gibi onu da sevmeyeceğinden korkuyordu.

Ama onu kollarımda, küçük ve savunmasız, tıpkı onunki gibi simsiyah saçlarıyla görür görmez bu korkunun yok olacağından emindim.

Narin, değerli, masum... siyah bir gül.

O öğleden sonra erken saatlerde oturma odasının kemerli kapısından içeri eğilmiş ve onları orada, piyano taburesinde otururken bulmuştum. Kadın adamın kollarındaydı ve üzerinde kadife bir elbise vardı.

"Baba, bana bilmediğim bir şey söyle," diye sormuştu, her zaman yaptığı gibi ona hayranlıkla bakarak.

Onu delicesine seviyordu ve uzaya uydular gönderdiği için babasının her şeyin en iyisi olduğunu söylemekten hiç vazgeçmiyordu.

Rigel düşünceli bir tavırla yüzünü eğdi, kirpikleri zarif elmacık kemiklerini okşadı. Sonra kızın küçük elini avuçlarının arasına aldı.

Hiç kimseye karşı şefkatli olmamıştı. Ama ona karşı.

"Kemiklerinizdeki kalsiyumdan kanınızdaki demire kadar, sahip olduğunuz atomların çoğu milyonlarca yıl önce patlayan bir yıldızın kalbinde yaratılmıştır.

Yavaş, derin sesi havayı harika bir senfoni gibi okşuyordu.

Anlamadığından emindim ama yine de ağzı küçük bir O harfine dönüştü. Rigel bu ifadeyi takındığında bana çok benzediğini söylemişti.

O noktada varlığımı belli etmiştim.

"Anaokulu öğretmeni ilginç bir şey söyledi," diye patladım. 'Görünüşe göre kızımız küçük erkek çocuklarını yanına yaklaştırmıyormuş, çünkü birisi onu onların hastalık yaydığına ikna etmiş. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?

Ufaklık gömleğinin yakasıyla oynarken Rigel bana delici bir bakış attı. Sonra dilini şaklattı.

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok," diye açıkladı.

Başını kaldırıp ona baktı, küçük yüzü endişeli bir ifadeye bürünmüştü.

'Erkek hastalığı istemiyorum baba. Onların yaklaşmasına izin vermeyeceğim.'

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırarak ona sarılmasını izledim.

Rigel sırttı.

"Mantıklı bir kız," diye mırıldandı, kendinden memnun bir şekilde. Bunu hatırlayınca tekrar gülümsedim.

Birden boğazıma doğru mırıldandığını hissettim.

"Anne...?" dedi gözlerini tenime sürterek. "Uyu artık, tatlım.

Küçük ellerini boynuma doladı ve yumuşak saçları çenemi gıdıkladı. Vişneli duş jelinin kokusunu içime çektim ve merdivenleri çıkarken ona sarıldım.

'Anne...' diye mızızlandı yine. 'Babam daha önce hasta mıydı? Yine başı mı ağrıyordu?'

Başımı onunkine yasladım ve onu kendime doğru çektim.

'Bazen olur. Ama sonra geçer... Her zaman geçer. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var. Baban çok güçlü, biliyor musun?'

"Biliyorum," diye cevap verdi, kararlıydı.

Onu yatağına yatırdığım yatak odasına ulaştığımızda gülümsedim. Tavana yıldızlar yansıtan gece lambasını açtım ve onu dikkatlice yatırdım. Onun için tamamen yeniden dikilmiş ve onarılmış tırtıl pelüşümü kucakladı. Büyük, gri gözleriyle bana baktığını fark ettim. Uyku hali tamamen kaybolmuş gibiydi.

"Ne oldu? Yumuşak bir sesle sordum.

"Bana masal anlatır mısın? Siyah saçlarını okşadım.

'Uyumalısın, Rose...'

"Ama bugün Noel," diye itiraz etti küçük bir sesle. 'Noel'de bana her zaman harika bir masal anlattırırın...'

Minicik burnu ve bir oyuncak bebeğinki kadar beyaz teniyle bana umutla baktı. Ona hayır demek için bir neden bulamadım.

'Pekâlâ,' diye kabul ettim ve yanına oturdum.

Rose mutlulukla gülümsedi ve gözlerinde binlerce küçük yıldızın yansıması parladı.

"Sana hangi hikayeyi anlatmamı istiyorsun?

"Senin ve babamın hikâyesi," diye cevap verdi hemen, heyecanla. Göğsündeki yatak örtülerini yeniden düzenledim. "Senin hikayen.

Yine mi? Emin misiniz? Bunu her yıl söylüyorum...'

"Hoşuma gitti," dedi basitçe, sanki bu konuyu çözmeye yetecekmiş gibi. Gülümsedim, küçük yatağına daha rahat oturdum.

"Pekala... Nereden başlamamı istersiniz?" "Oh!

En baştan!

Gözlerimi kısarak ona tatlı tatlı baktım. Kollarımı uzatıp yastığını düzenledim, sıcak ve rahat olduğundan emin oldum.

Başından beri mi? Tamam...'

Bir elimle kendimi destekleyerek yatağa yaslandım. Tepemizdeki yıldızlara baktım ve yavaşça, usulca hikâyeyi anlatmaya başladım...

"Mezar'da pek çok hikâyemiz vardı. Fısıldanan masallar, yatmadan önce anlatılan hikayeler... Bir mum ışığında dudaklarımızda titreyen efsaneler.

Gözlerinin içine tatlı tatlı baktım ve gülümsedim.

"En ünlüsü Gözyaşı Ustası ile ilgili olanıydı.

*Başından beri inananlar için.
Ve sonuna kadar.*

Teşekkür

Sonuna kadar.

Ve böylece yolculuğumuz sona eriyor.

Bu hikâyenin sonuna gelmiş olmamız inanılmaz görünüyor.

Buraya kadar gelen herkese teşekkür ederim.

Francesca ve Marco'ya bu harika fırsat için teşekkür ederiz.

Bu romanı hayata geçirmek için çıktığım uzun yolculukta editörüm olan Ilaria Cresci'ye teşekkür ederim. Profesyonel özverisi ve sadık dostluğuyla gece gündüz yanımda oldu, endişe ve sevinç anlarını paylaştı. Ondan öğrendiğim her şey için minnettarım.

Farkında olmadan hayallerimin peşinden gitmem için bana güç veren aileme teşekkür ederim. En iyi arkadaşlarıma teşekkür ederim, bu haberi ne kadar coşkuyla kucakladıkları ve buna ne kadar derinden inandıkları için. Onlar benim gücüm.

Ve son olarak, benimle birlikte hayal kuran, uçan ve hayal eden tüm okuyucularıma teşekkür ederim. En başından beri bu hikayeye inandılar ve her gün sabırla beklediler, her seçimimde beni desteklediler ve her zaman yanımda oldular.

Bunların hepsi senin için.

Bu son sözleri size ithaf ediyorum, çünkü siz bu kitabın özü, bu hikayenin ruhu ve bu projenin atan kalbisiniz.

Umarım bunu biliyorsundur.

Ağlamak insanidir. Ağlamak hissetmek demektir ve bunda yanlış bir şey yoktur. Çöküp kendini bırakmakta da yanlış bir şey yoktur. Bu demek değildir ki

Zayıf olmamız, *hayatta olduğumuz*, kalplerimizin attığı, endişelendiğimiz ve duygularla yandığımız anlamına gelir.

Umarım bunu biliyordursun.

Mükemmel olmamaktan korkmanıza gerek yok. Hiç kimse mükemmel değildir ve peri masalları da onları hak etmediklerini düşünenler içindir, hatta bir masal istemeyecek kadar farklı ve kırık olduklarını düşünenler içindir.

Onları ara.

Yapın. Vazgeçmeyin. Onları bulmak her zaman kolay değildir. Bazen bir insanda, bir yerde, bir duyguda ya da içinizde gizlidirler. Bazen biraz yıpranmış olurlar ama orada, gözlerinizin önündedirler ve keşfedilmeyi beklerler.

Ve umarım bunu biliyordursun.

Hepimizin bir Gözyaşı Ustası var. Ve hepimiz bir başkasının Gözyaşı Ustasıyız. Bizi seven insanlar üzerinde sahip olduğumuz gücü unutmayalım. Onları incitebileceğimizi, sözlerimizin ve eylemlerimizin kalpleri üzerinde derin bir etki yaratabileceğini unutmayalım. Bazen bir parça daha şefkatin fark yaratabileceğini unutmayalım.

Üzücü, değil mi?

Sona ulaşmış olmak.

Ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında... her son sadece yeni bir başlangıçtır.

Umarım Rigel size sessizliklerin evrenin derinliklerini barındırabileceğini öğretmiştir ve Nica aracılığıyla her çabamız için bir yara bandı olduğunu fark etmişsinizdir. Onları gururla parmaklarımıza takmalıyız çünkü yaralarına rağmen denemeye devam eden ve asla pes etmeyenlere hayran olmalıyız.

Gururla takın. Her zaman. Ve denemekten vazgeçmeyin. Asla.

Yap hadi.

Tamam mı?

Ben... Ben gitmeliyim.

Zamanımız doldu, ama...

Unutmayın: Tearsmith'e yalan söyleyemezsiniz.

Ve eğer biri size peri masallarının gerçek olmadığını

söylerse... Onlara bilmedikleri bir tane olduğunu söyleyin.

Hiç duymadıkları bir şey.
Ve eğer duymak istiyorlarsa... buraya geri gel.
Elini ver bana.
Sıkı tutun ve beni takip edin.
Önümüzde karanlık yollar var ama ben yolu
biliyorum. Hazır mısınız?
Güzel. *İşte başlıyoruz.*

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

